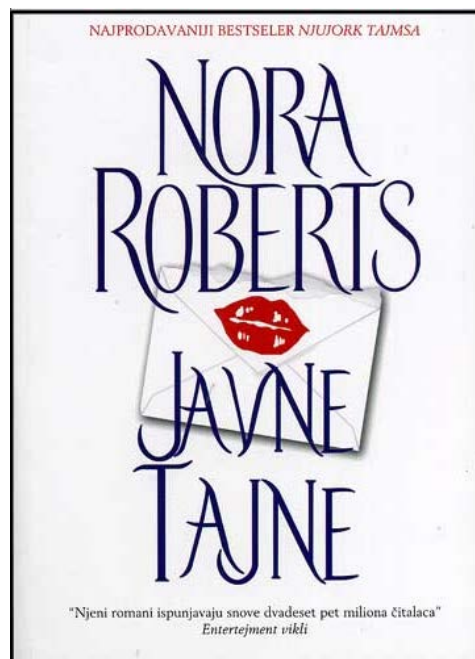

Nora Roberts

Javne Tajne

Public Secrets

Emma. Lijepa, inteligentna, izrazito nadarena, živi u zvjezdanom svijetu bogatstva i privilegija. Ah uskoro će otkriti da slava nije nikakva zaštita ako ti netko želi vidjeti mrtvu...

Samo mora zatvoriti oči i sjetit će se dana kad je Brian McAvoy ušao u njezin život. Kao prestrašeno dijete, tada nije znala da je ona njegova izvanbračna kći, niti da je on nova zvijezda pop-glazbe. Samo je znala da se uz Briana, njegove glazbenike i njegovu novu ženu osjećala sigurnom. A kad se rodio njezin mlađi brat, Emma je mislila da je najsretnija djevojčica na svijetu... sve do noći kad je neuspjeli pokušaj otmice uništio sve njihove živote... i Emminu sreću.

Ipak, premda je još uvijek progone sjećanja na tu sudbonosnu noć, Emma je preživjela. Stvorila je uspješnu karijeru i čak se usudila neobuzdano zaljubiti. Ali muškarac koji će postati njezin muž nije sve ono što se čini. Emma će uskoro doći do zastrašujuće spoznaje da je najmračnija tajna, upravo ona zakopana u njezinu umu - tajna što bi je netko želio sačuvati čak i po cijenu života.

Prolog

Los Angeles, 1990.

Snažno je pritisnula kočnicu, silovito tresnuvši o pločnik. Radio je nastavio treštati. Objema je rukama pokrila usta kako bi zaustavila histeričan smijeh. Glazbeni je urednik to nazvao praskom iz prošlosti. Prasak iz njezine prošlosti. *Devastation* još uvijek svira *rock*.

Njezin je mozak funkcionirao nekako na razini sitnica: ugasiti motor, izvaditi ključ, otvoriti vrata. Drhtala je na sparini kasne večeri. Kiša koja je ranije padala i visoke temperature zraka stvorile su maglicu što se uzdizala s asfalta. Potrčala je kroz nju, mahnito gledajući desno, lijevo, natrag preko ramena.

Tmina. Gotovo je zaboravila da ima stvari što se skrivaju u tmuni.

Razina buke je porasla kad je otvorila vrata. Zasljepila su je fluorescentna svjetla. Nastavila je trčati, svjesna samo činjenice da je prestravljena i da netko, bilo tko, mora slušati.

Jurila je hodnikom, a srce joj je divlje lupalo. Zvonilo je desetak ili više telefona; glasovi su se stapali i miješali u pritužbama, povicima i pitanjima. Netko je psovao tihim, ustrajnim glasom. Ugledala je vrata s natpisom Umorstva i progutala jecaj.

Sjedio je nagnut unatrag na stolici, jedna mu je noga počivala na stolu, a telefonsku je slušalicu držao između ramena i uha.

Plastična šalica za kavu nalazila se na pola puta do njegovih usta.

– Molim, pomozite – rekla je, srušivši se na stolicu preko puta njemu. – Netko me pokušava ubiti.

1. poglavlje

London, 1967.

Emma je imala gotovo tri godine kad je upoznala svojeg oca. Znala je kako izgleda jer je njezina majka čuvala njegove fotografije, pomno izrezane iz novina i blistavih časopisa, a držala ih je na svim površinama u njihovom malenom trosobnom stanu. Jane Palmer je svoju kćer Emmu običavala nositi od jedne do druge fotografije što su visjele na zidovima s mrljama od vlage, a zatim bi je posjela na prašnjav, ofucan namještaj i pričala joj o veličanstvenoj ljubavnoj vezi koja je cvala između nje i Briana McAvoya, pjevača popularne *rock* grupe *Devastation*. Što je Jane više pila, to je ljubav postajala veća.

Emma je razumjela samo dijelove onoga što je slušala. Znala je da je muškarac na fotografijama važan, da su on i njegova grupa svirali za kraljicu. Naučila je prepoznavati njegov glas kad su se njegove pjesme emitirale na radiju, ili kad je njezina majka puštala jednu od gramofonskih ploča što ih je skupljala.

Emmi se sviđao njegov glas, te ono za što je kasnije saznala da se opisuje kao jedva zamjetljiv irski naglasak.

Neki su susjedi sa sažaljenjem gledali na sirotu malenu djevojčicu koja živi na katu s majkom opaka temperamenta i sklonosti zavirivanju u bocu džina. Bilo je trenutaka

kad su čuli Janeine glasne psovke i Emmino jecanje. Usne bi im se stisnule i žene koje su istresale sagove ili vješale rublje razmjenjivale bi značajne poglede.

U ranim danima ljeta 1967., ljeta ljubavi, odmahivale bi glavama kad bi kroz otvoren prozor stana Palmer čule krikove malene djevojčice. Većina se slagala da mlada Jane Palmer ne zaslužuje tako slatko dijete, ali su samo mrmljale međusobno. Nitko u tom dijelu Londona ne bi ni u snu prijavio takvu situaciju.

Naravno, Emma nije razumjela pojmove kao što su alkoholizam ili emotivna bolest, ali premda je imala samo tri godine, bila je stručnjak za procjenjivanje majčinih raspoloženja. Znala je prepoznati dane kad će se njezina majka smijati i maziti je, te dane kad će je grditi i pljusnuti. Kad je ugođaj u stanu bio osobito mučan, Emma bi uzela svojeg plišanog crnog psića Charlieja, zavukla se ispod ormarića kraj sudopera, te, u mraku i vlazi, čekala da prođe opasno raspoloženje njezine majke.

Katkad nije bila dovoljno brza.

– Budi mirna, Emma. – Jane je vukla četku kroz Emminu svijetloplavu kosu. Stisnuvši zube, odupirala se porivu da njezinim stražnjim dijelom udari kćer po stražnjici. Danas neće izgubiti živce, ne danas. – Pobrinut ću se da budeš lijepa. Danas želiš biti posebno lijepa, zar ne?

Emmi nije bilo osobito stalo da lijepo izgleda, pogotovo ne dok joj je majka tako grubo čupala kosu, a nova ju je ružičasta haljina grebla jer je bila puna štirke. Nastavila se migoljiti na stolcu dok je Jane pokušavala vrpcom vezati njezine neposlušne uvojke.

– Rekla sam ti da budeš mirna. – Emma je zacviljela kad ju je Jane snažno stegnula za zatiljak. – Nitko ne voli prljave, zločeste djevojčice. – Nakon što je dvaput duboko udahнула, Jane je olabavila stisak. Nije željela da dijete ima modrice. Voli je, doista. A modrice bi loše izgledale, veoma loše, Brianu kad bi ih opazio.

Nakon što ju je odvukla sa stolca, Jane je čvrsto držala Emmino rame. – Miči taj zlovoljan izraz s lica, mala moja.

– No bila je zadovoljna rezultatom. Sa svojim lepršavim plavim uvojcima i krupnim plavim očima, Emma je izgledala kao razmažena malena princeza. – Pogledaj ovamo. – Janeine su ruke opet bile nježne kad je Emmu okrenula prema zrcalu. – Zar ne izgledaš lijepo?

Emma je tvrdoglavo napućila usne dok se proučavala u oštećenom zrcalu. U glasu joj se jasno osjećalo majčino londonsko narječje, kao i dječje nejasno izgovaranje nekih riječi.

– Svrbi me.

– Dama mora malo trpjeti ako želi da je muškarac smatra lijepom. – Jane je osjećala kako joj se crni steznik usijeca u meso.

– Zašto?

– Jer je to dio ženskog posla. – Okretala se, u zrcalu proučavajući jednu pa drugu stranu. Tamnoplava haljina lijepo joj je isticala obline, naglašavajući njezine bujne dojke. Brianu su se uvijek sviđale njezine dojke, pomislila je, osjetivši seksualnu žudnju.

Bože, nitko prije ni nakon njega nije mu bio ravan u krevetu. U njemu je postojala glad, divlja glad što ju je tako dobro skrivao ispod hladne i drsko samouvjerene vanjštine. Poznavala ga je od djetinjstva i više od deset godina povremeno je bila njegova ljubavnica. Nitko nije bolje od nje znao za što je Brian sposoban kad je spolno uzbuđen.

Dopustila si je maštanje, samo na trenutak, o tome kako će biti kad joj skine haljinu, kad pogledom bude harao njezinim tijelom, kad joj vitkim, glazbeničkim prstima otkopča cifrasti steznik.

Bili su dobri zajedno, sjećala se, osjećajući kako postaje vlažna. Ponovno će biti dobri zajedno.

Vrativši se u stvarnost, podigla je četku i zagladila svoju kosu. Posljednji novac za hranu potrošila je kod frizera i do ramena dugu kosu obojila tako da odgovara

Emminoj. Okrećući glavu, gledala je kako se njiše s jedne na drugu stranu. Nakon današnjega dana, više nikad neće imati problema s novcem.

Usne je pažljivo obojila izrazito svijetlim ružičastim ružem iste nijanse što ju je vidjela na super modelu Jane Asher na naslovnici novijeg broja časopisa *Vogue*. Nervozna, uzela je crnu olovku i još malo naglasila kutove očiju.

Emma je fascinirano promatrala majku. Danas je mirisala na kolonjsku vodu *Tigress*, a ne na džin. Emma je nesigurno posegnula za ružem. Majka ju je udarila po ruci.

– Miči ruke s mojih stvari. – Još je jednom udarila Emmu po prstu. – Nisam li ti rekla da nikad ne diraš moje stvari?

Emma je kriknula. Oči su joj se već napunile suzama.

– I nemoj početi s tim cmizdrenjem. Ne želim da te prvi put vidi s crvenim očima i otečenim licem. Već je trebao stići. – U Janeinu se glasu sad osjećala napetost zbog koje se Emma oprezno odmaknula izvan dosega. – Ako uskoro ne dođe... – Ušutjela je, razmišljajući o svojim mogućnostima dok se proučavala u zrcalu.

Oduvijek je bila krupna djevojka, ali nikada debela. Istina, haljina je malo pripijena, ali su do izražaja dolazila zanimljiva mjesta. Mršavo je možda moderno, ali je znala da muškarci više vole zaobljene žene raskošnih oblina kad se svjetla ugase. Dovoljno je dugo zarađivala za život svojim tijelom da bi bila sigurna u to.

Njezino je samopouzdanje raslo dok se proučavala u zrcalu i zamišljala da sličí blijedim modelima mrzovoljnih lica koji su zadnji krik mode u Londonu. Nije bila dovoljno mudra da bi vidjela da joj ne pristaje nova boja kose, niti da joj lice izgleda uglato i grubo uz posve ravnu kosu. Željela je biti u trendu. Uvijek jest.

– Vjerojatno mi nije povjerovao. Nije želio. Muškarci nikad ne žele svoju djecu. – Slegnula je ramenima. Njezin otac nikad nije želio nju – sve dok joj se dojke nisu počele razvijati. – Zapamti to, Emma, curo. – Zamišljeno je pogledala Emmu. – Muškarci ne žele bebe. Ženu žele samo zbog jedne stvari, a uskoro ćeš otkriti što je to. Kad obave svoje, gotovi su, a tebi ostaje veliki trbuh i slomljeno srce.

Uzela je cigaretu i počela pušiti brzim, trzavim pokretima, hodajući prostorijom. Poželjela je da je to trava, slatka, umirujuća trava, ali novac za drogu potrošila je na Emminu novu haljinu. Žrtvovanja jedne majke.

Pa, možda te ne želi, ali nakon što te jednom pogleda, neće moći tvrditi da nisi njegova. – Stisnula je oči kako joj ne bi ulazio dim, te proučavala svoju kćer. Obuzeo ju je još jedan osjećaj, gotovo majčinski. Curica je doista lijepa kao slika kad je ovako dotjerana. – Ti si njegova slika i prilika, Emma, ljubavi. U novinama piše da će oženiti onu drolju Wilson – stari novac i otmjeno ponašanje – ali vidjet ćemo, tek ćemo vidjeti što će biti s tim. Vratit će se meni. Uvijek sam znala da će se vratiti. – Ugasila je cigaretu u otkrhnutoj pepeljari, ali se i dalje dimila. Trebalo joj je piće – samo jedan gutljaj džina da joj smiri živce. – Sjedni na krevet. – Naredila je. – Sjedi tu i budi tiho. Budeš li dirala moje stvari, požalit ćeš.

Popila je dva pića prije nego je čula kucanje na vratima. Srce joj je počelo lupati. Poput većine alkoholičara, osjećala se privlačnijom i sigurnijom nakon što je nešto popila. Zagladila je kosu, na lice namjestila ono što je smatrala provokativnim osmijehom i otvorila vrata.

Bio je prekrasan. Na trenutak je na jarkoj ljetnoj sunčevoj svjetlosti vidjela samo njega, visokog i vitkog, a valovita plava kosa i puna, ozbiljna usta stvarala su dojam da je pjesnik ili apostol. Onoliko koliko je za to bila sposobna, voljela je.

– Briane. Tako lijepo od tebe što si svratio. – Njezin je osmijeh odmah nestao kad je ugledala dvojicu muškaraca iza njega. – Ovih dana putuješ u čoporu, Bri?

Nije bio raspoložen. U sebi je nosio pritajeni bijes jer je bio natjeran ponovno vidjeti Jane, a za to je najviše okrivljavao svojeg menadžera i svoju zaručnicu. Sad kad je ovdje, kanio je otići što brže bude mogao.

– Sjećaš se Johnna. – Brian je ušao u stan. Vonj džina, znoja i masnoće od jučerašnje

večere neugodno ga je podsjetio na vlastito djetinjstvo.

– Naravno. – Jane je kratko kimnula visokom, mršavom basistu. Na malom je prstu nosio dijamant, a pustio je tamnu, pahuljastu bradu. – Probili smo se u životu, je li, Johnno?

Osvrnuo se po zapuštenom stanu. – Neki od nas.

– Ovo je Pete Page, naš menadžer.

– Gospođice Palmer. – Ugladen, tridesetih godina, Pete joj je ponudio blještav smiješak i manikiranu ruku.

– Čula sam sve o vama. – Spustila je ruku u njegovu, s nadlanicom prema gore, pozivajući ga da je prinese svojim usnama. Pustio ju je. – Vi ste naše momke pretvorili u zvijezde.

– Otvorio sam nekoliko vrata.

– Nastup pred kraljicom, sviranje na televiziji. Imate novi album na top-listama i približava se velika američka turneja.

Opet je pogledala Briana. Kosa mu se spuštala gotovo do ramena. Lice mu je bilo mršavo, blijedo i senzibilno. Njegove fotografije ukrašavaju zidove tinejdžerica s obje strane Atlantika otkako se njegov drugi album, *Complete Devastation*, penje na top-listama. – Imaš sve što si želio.

Neka je proklet ako joj dopusti da u njemu izazove grižnju savjesti jer je nešto stvorio od svojeg života. – Tako je.

– Neki od nas dobiju više od onoga što žele. – Zabacila je svoju dugu kosu. Boja na njezinim pozlaćenim kuglicama što ih je nosila na ušima bila je oštećena i gulila se. Opet se nasmiješila, na trenutak pozirajući. U dvadeset četvrtoj godini, bila je godinu dana starija od Briana, i smatrala se mnogo iskusnijom.

– Ponudila bih vam čaj, ali nisam očekivala cijelo društvo.

– Nismo došli na čaj. – Brian je zavukao ruke u široke džepove svojih nisko spuštenih traperica. Mrzovoljan izraz što ga je imao na licu tijekom vožnje ovamo postao je tvrdi. Istina, bio je mlad, ali je naučio biti tvrdokoran. Nije mu bilo ni na kraj pameti dopustiti da mu ova stara, džinom natopljena usamljenica stvara nevolje. – Ovoga puta nisam pozvao policiju, Jane. To je zbog starih vremena. Nastaviš li zvati, nastaviš li pisati one svoje prijetnje i ucjene, vjeruj mi, hoću.

Njezine su se obilno našminkane oči stisnule. – Ako želiš na mene nahuškati drotove, samo izvoli, momče. Vidjet ćemo kako će se svim tvojim obožavateljicama i njihovim staromodnim roditeljima sviđati čitanje o tome kako si me napumpao. O tome kako si napustio mene i svoju sirotu malenu djevojčicu dok se ti valjaš u novcu i živiš na visokoj nozi. Kako bi to izgledalo, gospodine Page? Mislite li da biste momcima osigurali još jedan nastup pred kraljicom?

– Gospođice Palmer. – Peteov je glas bio uljudan i smiren. Već je proveo sate i sate razmišljajući o rješavanju situacije. Jedan mu je pogled rekao da je uludo tratio vrijeme. Ovdje će rješenje biti novac. – Siguran sam da ne želite u medijima govoriti o svojim osobnim stvarima. Niti mislim da biste trebali aludirati na napuštanje jer toga nije bilo.

– Ooo. Je li on tvoj menadžer, Briane, ili tvoj pokvareni odvjetnik?

– Nisi bila trudna kad sam te ostavio.

– Nisam znala da sam trudna! – viknula je i zgrabila Brianov prsluk od crne kože. – Tek sam dva mjeseca kasnije sigurno znala. Tebe više nije bilo. Nisam znala gdje bih te mogla naći. Mogla sam se riješiti djeteta. – Čvršće ga je zgrabila kad je Brian pokušao maknuti njezine ruke. – Poznavala sam ljude koji su mi to mogli srediti, ali bojala sam se, više sam se bojala toga nego porođaja.

– I tako je ona rodila. – Johnno je sjeo na naslon za ruke naslonjača i izvadio cigaretu *Gauloise*, te je pripalio teškim zlatnim upaljačem. U protekle je dvije godine stekao skupe navike. – To ne znači da je tvoje, Bri.

– Njegovo je, ti jebeni pederu.

– Dakle, dakle. – Johnno je mirno povukao dim cigarete, a zatim ga je lagano ispuhnuo ravno u njezino lice. – Prava dama, je li?

– Šuti, Johnno. – Peteov je glas ostao tih i smiren. – Gospođice Palmer, došli smo ovamo kako bismo na miran način riješili cijeli ovaj problem.

A to je, pomislila je, njezin as u rukavu. – Kladam se da biste to željeli riješiti na miran način. Znaš da tada nisam bila s drugim, Briane. – Nagnula se prema njemu, pustivši da joj se dojke pritisnu o njegova prsa. – Sjećaš se onog Božića, posljednjeg Božića što smo ga zajedno proveli. Drogirali smo se i bili pomalo ludi. Ništa nismo koristili. Emma, ona će u rujnu navršiti tri godine.

Sjećao se, premda bi to volio zaboraviti. Imao je devetnaest godina, ispunjen glazbom i bijesom. Netko je donio kokain, a nakon što ga je prvi put ušmrkao, osjećao se kao čistokrvni pastuh. Jedva je čekao ševu.

– Znači, rodila si djevojčicu i misliš da je moja. Zašto mi ranije nisi rekla za nju?

– Rekla sam ti da te u početku nisam mogla naći. – Jane je ovlažila usne i poželjela barem još jedno piće. Mislila je da ne bi bilo mudro reći mu da je neko vrijeme uživala u ulozi patnice, sirote, neudane majke, posve same na svijetu. Usput se pojavio i poneki muškarac, da joj malo olakša.

– Uključila sam se u taj program, onaj što ga imaju za djevojke koje se nađu u nevolji. Mislila sam da ću je možda nekomu dati, znaš, na posvajanje. Kad sam je rodila, nisam to mogla učiniti jer je izgledala baš poput tebe. Mislila sam da ćeš, ako je dam na posvajanje, ti to saznati i ljutiti se na mene. Bojala sam se da mi nećeš pružiti još jednu priliku.

Počela je plakati, a krupne su joj suze razmazale šminku. Bile su još ružnije i mučnije jer su bile iskrene. – Uvijek sam znala da ćeš se vratiti, Briane. Na radiju su se počele puštati tvoje pjesme, u prodavaonicama ploča pojavili su se tvoji poster. Krenulo ti je. Uvijek sam znala da ćeš uspjeti, ali, Isuse, nisam znala da ćeš se tako proslaviti. Počela sam misliti.

– Kladam se da jesi – promrmljao je Johnno.

– Počela sam misliti – procijedila je kroza zube – da bi želio znati za dijete. Otišla sam do mjesta gdje si prije stanovao, ali si se odselio, a nitko mi nije htio reći kamo. Ali svakog sam dana mislila na tebe. Gledaj.

Uхватила ga je za ruku i pokazala fotografije što ih je naljepila po zidovima. – Izrezala sam sve što sam mogla naći o tebi i sačuvala to.

Pogledao je svoje fotografije. Želudac mu se okrenuo. – Isuse.

– Nazvala sam tvoju diskografsku kuću, čak sam i bila ondje, ali ponašali su se prema meni kao da sam nitko. Rekla sam im da sam ja majka kćeri Briana McAvoya, a oni su me izbacili. – Nije dodala da je bila pijana i da je napala osobu za prijavnim pultom. – U novinama su se pojavile priče o tebi i Beverly Wilson, pa me obuzeo očaj. Znala sam da ti ona ništa ne može značiti, ne nakon onoga što smo mi imali. Ali morala sam nekako razgovarati s tobom.

– Nazvati Bevin stan i trabunjati kao manijak nije bilo baš osobito pametno.

– Morala sam razgovarati s tobom, natjerati te da me slušaš. Ti ne znaš kako je to, Bri, zabrinjavati se oko toga kako ćeš platiti stanarinu, imaš li dovoljno za hranu. Više si ne mogu kupovati lijepe haljine, niti uvečer izlaziti.

– Je li novac ono što želiš?

Oklijevala je, samo trenutak previše. – Želim tebe, Bri. Uvijek sam željela tebe.

Johnno je ugasio cigaretu u loncu u kojem se nalazila plastična biljka. – Znaš, Bri, mnogo se priča o tom djetetu, ali ja nigdje ne vidim da ono doista postoji. – Ustao je i zabacio svoju blistavu tamnu kosu, što je često činio. – Spreman za odlazak?

Jane ga je pakosno pogledala. – Emma je u spavaćoj sobi. I neću dopustiti da sva trojica uđete onamo. Ovo se tiče Briana i mene.

Johnno joj se nacerio. – Uvijek ti je najbolje išlo u spavaćoj sobi, zar ne, ljubavi? – Trenutak su se gledali u oči, a gnušanje što su ga oduvijek osjećali jedno spram drugoga

jasno se vidjelo. – Bri, nekoć je bila prvorazredna kurva, ali sad je drugorazredna. Možemo li poći?

– Prokleti pederu. – Jane je skočila na njega, ali ju je Brian uhvatio oko struka. – Ne bi znao što učiniti s pravom ženom ni da te ugrize za kurac.

Nastavio se ceriti, ali su mu oči postale ledene. – Želiš li pokušati, dušice?

– Na tebe se uvijek moglo računati u mučnim situacijama, Johnno – progundao je Brian dok je okretao Jane prema sebi. – Rekla si da se ovo tiče mene, pa neka tako ostane. Pogledat ću djevojčicu.

– Njih dvojica neće. – Bijesno je pogledala Johnna, a on je slegnuo ramenima i izvadio još jednu cigaretu. – Samo ti. Želim da to ostane privatna stvar.

– Dobro. Čekajte ovdje. – Zadržao je ruku na Janeinoj dok su ulazili u spavaću sobu. Bila je prazna. – Već mi je dosta ove igre, Jane.

– Skriva se. Prestrašili su je svi ti ljudi, to je sve. Emma! Smjesta dođi mamac. – Jane se spustila na koljena kraj kreveta, a zatim je ustala i potražila u uskom ormaru. – Vjerojatno je u zahodu. – Požurila je iz sobe i otvorila vrata iz hodnika.

– Briane. – Johnno ga je pozvao s kuhinjskih vrata. – Ovdje je nešto što bi možda želio vidjeti. – Podigao je čašu, nazdravljajući Jane. – Nemaš ništa protiv da nešto popijem, je li, ljubavi? Boca je bila otvorena. – Palcem slobodne ruke pokazao je prema ormariću ispod sudopera.

Ustajali je zadah ondje bio jači, stara alkoholna pića, trulo smeće, pljesnive krpe. Brianove su se cipele lijepile za linoleum dok je prilazio ormariću, a potom čučnuo. Otvorio je vrata i zavirio unutra.

Nije mogao jasno vidjeti djevojčicu, već samo da se sklupčala u kutu, plava joj je kosa padala u oči, a u naručju je stezala nešto crno. Osjetio je kako mu se želudac okreće, ali se pokušao nasmiješiti.

– Hej, zdravo.

Emma je zagnjurila lice u čupavu crnu plišanu životinju.

– Zločesto maleno derište. Naučit ću te da se ne smiješ skrivati od mene. – Jane ju je pokušala zgrabiti, ali ju je zaustavio Brianov pogled. Ispružio je ruku i ponovno se nasmiješio.

– Mislim da ne bih stao tu unutra kraj tebe. Bi li mogla malo izići? – Vidio je kako je virila iznad prekrštenih ruku.

– Nitko te neće ozlijediti.

Ima tako lijep glas, pomislila je Emma, mekan i ugodan poput glazbe. Smiješio joj se. Svjetlost što je dopirala kroz kuhinjski prozor obasjavala mu je tamnoplavu, bujnu kosu. Kao kod anđela. Nasmijala se i izvukla ispod sudopera.

Njezina je nova haljinica bila prljava. Mekana dječja kosa bila je vlažna od vode što je curila ispod sudopera. Nasmiješila se, pokazujući malene bijele zube i iskrivljen sjekutić. Brian je jezikom prešao po sličnom zubu u svojim ustima. Kad su joj se usne izvile, kraj lijevog kuta njezinih usta pojavila se jamica, jednaka njegovoj. U njega su zurile oči jednako duboke i plave kao i njegove vlastite.

– Doista sam je lijepo uredila. – Sad se u Janeinu glasu osjećao plačljiv ton. Miris džina izazvao je pojavu sline u njezinim ustima, ali se bojala uzeti piće. – I rekla sam joj da je važno da ostane uredna. Nisam li ti rekla da ostaneš uredna, Emma? Oprat ću je. – Zgrabila je Emminu ruku dovoljno snažno da je djevojčica poskočila.

– Ostavi je na miru.

– Samo sam namjeravala ...– Ostavi je na miru – ponovio je Brian, a glas mu je bio tih, mračan i prijeteći. Da nije i dalje zurio u nju, Emma bi se možda opet skrila ispod sudopera. Njegovo dijete. Trenutak je mogao jedino zuriti u nju, a u glavi mu se vrtjelo i želudac mu se stegnuo. – Zdravo, Emma. – Glas mu je sad postao milozvučan, takav u koji su se žene zaljubljuvale. – Što to imaš?

– Charlieja. Moj psić. – Ispružila je plišanu životinju da je Brian može bolje vidjeti.

– I veoma je lijep. – Osjećao je poriv da je dotakne, da pomiluje njezinu kožu, ali se

suzdržao. – Znaš li tko sam ja?

– Sa slika. – Premlada da bi se oduprla porivima, ispružila je ruku da bi mu dotaknula lice. – Zgodan.

Johnno se nasmijao i progutao malo džina. – Sve su ženske iste.

Ignorirajući ga, Brian je pomilovao Emmine vlačne uvojke.

– I ti si zgodna.

Pričao joj je besmislice, pomno je promatrajući. Koljena su mu klecala, a želudac mu se stezao i opuštao u nekom neobičnom ritmu. Njezina je jamica postajala dublja dok se smijala. Bilo je kao da gleda sebe. Bilo bi lakše zanijekati, i to bi mu daleko više odgovaralo, ali bilo je nemoguće. Bez obzira je li to želio ili ne, on ju je stvorio. Ali to nije značilo da je mora prihvatiti.

Ustao je i okrenuo se je Peteu. – Bolje da pođemo na probu.

– Odlaziš? – Jane je jurnula naprijed i prepriječila mu put.

– Samo tako? Moraš je samo pogledati i vidjeti.

– Znam što vidim. – Obuzeo ga je osjećaj krivnje kad se Emma polako vratila prema ormariću. – Treba mi vremena da razmislim.

– Ne, ne! Otići ćeš kao i ranije. Misliš samo na sebe, kao uvijek. Što je najbolje za Briana, što je najbolje za Brianovu karijeru. Neću dopustiti da me opet ostaviš iza sebe. – Stigao je gotovo do vrata kad je podigla Emmu i potrčala za njim. – Ako odeš, ubit ću se.

Zastao je i pogledao natrag. To je bio poznati refren. Mogao bi ga uglazbiti. – To je davno prestalo djelovati.

– I nju. – Očajnički je izbacila tu prijetnju, a zatim je ostala visjeti u zraku dok su oboje razmišljali o tome. Čvrsto je stezala ruku oko Emmina struka, tako da je djevojčica počela vrištati.

Osjetio je paniku dok su se krikovi djeteta, njegova djeteta, odbijali od zidova. – Pusti je, Jane. Nanosiš joj bol.

– Što je to tebe briga? – Jane je sad već jecala, a glas joj je postajao sve prodorniji kako bi nadglasala kćerin plač. – Ti odlaziš.

– Ne, nije točno. Treba mi malo vremena da razmislim o ovome.

– Vremena kako bi tvoj otmjeni menadžer mogao smisliti nekakvu priču, želiš reći. – Ubrzano je disala, objema rukama stežući Emmu koja se koprcala. – Ispunit ćeš svoju obvezu prema meni, Briane.

Stegnuo je ruke u šake. – Spusti je.

– Ubit ću je. – Ovoga je puta govorila mirnije, usredotočivši se na to. – Prerezat ću joj grlo, kunem se, a zatim i svoje. Možeš li živjeti s tim, Briane?

– Blefira – progundao je Johnno, ali su mu se dlanovi znojili.

– Nemam što izgubiti. Misliš li da želim ovako živjeti? Posve sama odgajati derište, a susjedi tračaju o meni? Više nikad ne mogu izići i zabavljati se. Razmisli o tome, Bri, razmisli što će novine učiniti kad im pošaljem priču. Sve ću im ispričati malo prije nego nas obje ubijem.

– Gospođice Palmer. – Peter je podigao umirujuću ruku. – Dajem vam riječ da ćemo iznaći rješenje koje će svima odgovarati.

– Dopusti da Johnno odvede Emmu u kuhinju, Jane. Razgovarat ćemo. – Brian je oprezno koraknuo prema njoj. – Naći ćemo načina da svi budu zadovoljni.

– Samo želim da se ti vratiš.

– Nikamo ne idem. – Napeto je gledao kako njezin stisak popušta. – Razgovarat ćemo. – Lagano je kimnuo Johnnu. – O svemu ćemo razgovarati. Zašto ne bismo sjeli?

Johnno je nevoljko uzeo djevojčicu od majke. Kao pedantan čovjek, zavio je nosom na blato što ga je pokupila ispod sudopera, ali ju je odnio u kuhinju. Kad je nastavila plakati, sjeo je, stavio je na krilo i tapšao po glavi.

– Hajde sad, slatkice, nemoj plakati. Johnno neće dopustiti da ti se dogodi nešto loše. – Ljuljao ju je na koljenu, nastojeći se sjetiti što bi njegova majka učinila. – Želiš li

keks?

Vlažnih očiju i štucajući, Emma je kimnula.

Još ju je malo ljuljao. Bez obzira na suze i prljavštinu, zaključio je da je dražesna curica. I McAvoy, priznao je uz uzdah. McAvoy od glave do pete. – Ima li negdje koji?

Tada se nasmiješila i pokazala visok ormarić.

Trideset minuta kasnije ispraznili su tanjur keksa i popili sladak čaj što ga je skuhao. Brian ih je promatrao s kuhinjskih vrata, a Johnno je stvarao grimase kako bi nasmijavao Emmu. Kad je situacija teška, pomislio je Brian, uvijek se možeš osloniti na Johnna.

Brian je ušao i pomilovao kćerinu kosu. – Emma, bi li se voljela voziti u mojem autu? Polizala je mrvice s usana. – Sa Johnnom?

– Da, sa Johnnom.

– Ja sam hit. – Johnno je u usta ubacio posljednji keks.

– Želio bih da ostaneš kod mene, Emma, u mojoj novoj kući.

– Bri...

Prekinuo je Johnna, podigavši ruku. – To je lijepa kuća, i mogla bi imati vlastitu sobu.

– Moram?

– Ja sam tvoj tata, Emma, i želio bih da živiš sa mnom. Mogla bi pokušati, a ako ne budeš sretna, smislit ćemo nešto drugo.

Emma ga je proučavala, isturivši svoju punu donju usnu. Navikla je na njegovo lice, ali bilo je nekako drukčije nego na slikama. Nije znala zašto, i bilo joj je svejedno. Njegov je glas u njoj stvarao dobar, siguran osjećaj.

– Ide li i moja mama?

– Ne.

Oči su joj se napunile suzama, ali je podigla svojeg otrcanog crnog psića i zagrlila ga. – A Charlie?

– Naravno. – Brian je ispružio ruke i podigao je.

– Nadam se da znaš što radiš, sinko.

Brian ga je pogledao preko Emmine glave. – I ja se nadam.

2. poglavlje

Emma je veliku kamenu kuću prvi put ugledala s prednjeg sjedala srebrnog *jaguara*. Bilo joj je žao što je Johnno, sa svojom smiješnom bradom, otišao, ali čovjek s fotografija joj je dopustio da pritišće gumbe na ploči. Više se nije smiješio, ali je nije ni grdio. Lijepo je mirisao. Automobil je lijepo mirisao. Gurnula je Charliejev nos u sjedalo i nešto brbljala.

Kuća joj je izgledala golema, s prozorima nadsvođenim lukovima i tornjićima. Bila je kamena, siva od starosti, a svi su prozori bili napravljeni od rombova. Tratina oko kuće bila je gusta i zelena, i osjećao se miris cvijeća. Nasmiješila se, poskakujući od uzbuđenja.

– Dvorac.

Osmjehnuo se. – Da, i ja sam to pomislio. Kad sam bio malen, želio sam živjeti u ovakvoj kući. Moj tata – tvoj djed – običavao je raditi ovdje u vrtu. – Kad nije bio mrtav pijan, u sebi je dodao Brian.

– Je li on ovdje?

– Ne, u Irskoj je. – U malenoj kućici kupljenoj novcem što ga je prošle godine Pete dao kao avans Brianu. Zaustavio je automobil ispred glavnog ulaza, shvativši da će morati obaviti nekoliko telefonskih poziva prije nego se priča pojavi u novinama. –

Upoznat ćeš ga jednoga dana, kao i svoje tete i stričeve, bratiće i sestrične. – Podigao ju je, začuđen i zbunjen načinom na koji se privinula uz njega. – Sad imaš obitelj, Emma.

Kad je ušao u kuću, još uvijek je noseći, čuo je Bevin vedar, brz glas.

– Mislim, plava, obična plava. Ne mogu živjeti usred toliko cvijeća po zidovima. I te odvratne draperije moraju otići. Ovdje je kao u špilji. Želim bijelo, bijelo i plavo.

Skrenuo je kroz vrata salona i ugledao je kako sjedi na podu, a oko nje se nalazilo nekoliko desetaka knjiga i uzoraka. Dio zidnih tapeta već je bio skinut, dio zida dovršen. Bev se voljela baciti na neki posao iz desetak različitih kutova.

Doimala se tako sitnom i slatkom dok je sjedila usred svega toga. Njezina tamna kapa od kose bila je ošišana kratko i ravno, ukoso prema bradi. Veliki zlatni koluti blistali su joj na ušima. Imala je egzotične oči, po obliku i boji. Dugih kapaka, s točkicama zlatne svjetlosti u svijetlozelenim šarenicama. Još uvijek je bila preplanula od vikenda što su ga proveli na Bahamima. Točno je znao kakva bi bila njezina koža na dodir, kako bi mirisala.

Imala je maleno, trokutasto lice, i sitno koščato tijelo. Nitko tko bi je vidio kako sjedi prekrivenih nogu u udobnim kariranim hlačama i urednoj bijeloj košulji ne bi pomislio da je već dva mjeseca trudna.

Brian je premjestio kćer u naručju i pitao se kako će reagirati njegova trudna ljubavnica.

– Bev.

– Briane, nisam te čula. – Okrenula se, napola ustavši, a zatim se ukočila. – Oh. – Lice joj je ostalo bez boje dok je zurila u dijete u njegovu naručju. Brzo se pribravši, ustala je i dala znak dvojici dekoratera koji su se prepirali oko uzoraka. – Brian i ja želimo još malo raspraviti o mogućnostima. Nazvat ću vas do kraja tjedna.

Žurno ih je ispratila, obećavajući, laskajući. Kad je zatvorila vrata za njima, duboko je udahнула, držeći ruku na bebi koja je rasla u njoj.

– Ovo je Emma.

Bev se silom osmjehnula. – Zdravo, Emma.

– Zdravo. – Odjednom sramežljiva, zagnjurila je lice u Brianov vrat.

– Emma, bi li voljela malo gledati televiziju? – Brian ju je umirujuće potapšao po stražnjici. Kad je ona samo slegnula ramenima, on je nastavio, očajnički veseo. – Ima jedan lijepi veliki televizor u ovoj sobi. Ti i Charlie možete sjediti na kauču.

– Moram piškiti – šapnula je.

– O, pa...

Bev je puhnula šiške iz očiju. Bila bi se nasmijala da nije osjećala tako silnu želju da zaplače. – Ja ću je odvesti.

No Emma je jače stisnula Briana oko vrata. – Čini se da sam ja izabran. – Poveo ju je do toaletne prostorije na suprotnoj strani hodnika, bespomoćno pogledao Bev i zatvorio vrata. – Trebaš li, ovaj... – Ušutio je kad je Emma spustila gaćice i sjela.

– Ne pišam u gaćice – rekla je, kao da se to samo po sebi razumije. – Mama kaže da to čine samo glupe, zločeste curice.

– Ti si velika curica – rekao je, potisnuvši novu navalu bijesa. – Veoma lijepa i veoma pametna.

Završila je i ponovno navukla gaćice. – Možeš li ti gledati televiziju?

– Uskoro. Moram razgovarati s Bev. Ona je veoma draga dama – dodao je kad ju je podigao do umivaonika. I ona živi sa mnom.

Emma se malo igrala tekućom vodom. – Da li ona tuče?

– Ne. – Čvrsto ju je zagrlio. – Nitko te više neće tući. Obećavam.

Rastrzan, odnio ju je van, prošao kraj Bev, te je smjestio u dnevni boravak gdje se nalazio udoban kauč i veliki televizor. Uključio ga je, namjestio na neku glasnu humorističnu emisiju i rekao: – Brzo ću se vratiti.

Emma je gledala za njim, ali joj je laknulo kad je ostavio vrata otvorena.

– Možda bismo trebali ući ovamo – Bev je pokazala salon. Ondje je ponovno sjela na

pod i počela prčkati po uzorcima. – Čini se da Jane nije lagala.

– Nije. Moja je.

– Vidim to, Bri. Toliko ti sličići da to zastrašuje. – Osjetila je kako joj se oči pune suzama i mrzila sebe.

– O, Kriste, Bev.

– Ne, nemoj – rekla je kad ju je pokušao zagrliti. – Treba mi malo vremena. Ovo je šok.

– I za mene je to bio šok. – Pripalio je cigaretu i snažno povukao dim. – Znaš zašto sam prekinuo s Jane.

– Rekao si da si se osjećao kao da bi te mogla živog pojesti.

– Nije bila stabilna, Bev. Još dok smo bili klinčići, nikad nije bila posve u redu.

Nije ga mogla pogledati, još ne. Podsjetila se da ga je ona navela da ponovno vidi Jane, otkrije istinu o djetetu. Prekriživši ruke u krilu, Bev je zurila u prašnjavi kamin od mramora. – Dugo je već poznaješ.

– Ona je bila prva djevojka s kojom sam spavao. Imao sam tek trinaest godina. – Protrljao je oči šakama, poželjevši da se toga ne sjeća tako jasno. – Moj se otac običavao napiti, prepustiti se jednom od svojih poznatih izljeva bijesa prije nego bi zaspao. Skrivao sam se u podrumu stana. Jednog je dana Jane bila ondje, kao da je čekala. Prije nego sam se snašao, navalila je na mene.

– Ne moraš mi sve to pričati, Bri.

– Želim da znaš. – Nije žurio, polako uvlačeći i ispuhujući dim. – Činilo se da smo po mnogočemu slični, Jane i ja. I u njezinoj se kući uvijek netko svađao. Nikad nije bilo dovoljno novca. Kad me počela zanimati glazba, više sam vremena provodio u tome nego s njom. Poludjela je. Prijetila je meni, prijetila je sebi. Držao sam se podalje od nje.

– Zatim, nedugo nakon što smo osnovali grupu, dok smo tako naporno radili kako bismo dobili priliku, ona se opet pojavila. Svirali smo po sumnjivim lokalima, jedva zarađujući za hranu. Valjda je to bilo zato što sam je poznao, ona je poznavala mene. Uglavnom je bilo zato jer sam bio magarac.

Bev je šmrncnula, nekako se vlažno nasmijala. – Još uvijek si magarac.

– Da. Opet smo bili zajedno, gotovo godinu dana. Pri kraju je bila nemoguća, pokušavala je izazvati nevolje između mene i ostalih. Prekidala je probe, stvarala scene. Čak je došla u klub i okomila se na jednu od djevojaka u publici. Kasnije bi plakala i preklinjala me da joj oprostim. Došlo je do točke kad je prestalo biti lakše reći naravno, dobro, zaboravi. Rekla je da će se ubiti kad sam prekinuo s njom. Tada smo se povezali s Peteom i imali niz nastupa u Francuskoj i Njemačkoj. Radio je na prvom ugovoru za snimanje ploče. Otišli smo iz Londona i ja sam je izbacio iz misli. Nisam znao da je trudna, Bev. Više od tri godine nisam čak ni pomislio na nju. Kad bih se mogao vratiti – Prekinuo se, pomislivši na dijete u susjednoj sobi, s iskrivljenim zubom i malenom jamicom. – Ne znam što bih učinio.

Bev je privukla koljena i naslonila se na njih. Bila je mlada, praktična žena iz stabilne obitelji. Još uvijek joj je bilo teško razumjeti siromaštvo i bol, premda ju je privuklo baš to iz Brianove prošlosti.

– Mislim da je važnije što ćeš učiniti sada.

– Već sam učinio. – Ugasio je cigaretu u porculanskoj zdjeli iz devetnaestog stoljeća.

Bev se nije obazirala na to.

– Što si učinio, Bri?

– Uzeo sam Emmu. Ona je moja. Živjet će sa mnom.

– Shvaćam. – Uzela je cigaretu. Otkako je zatrudnjela, izbacila je alkohol i poigravanje drogama, ali cigareta se bilo teže ostaviti. – Nisi smatrao da bismo trebali razgovarati o tome? Koliko mi je poznato, za nekoliko smo se dana trebali vjenčati.

– Vjenčat ćemo se. – Tada ju je uhvatio za ramena, prodrmao je, bojeći se da će i ona, poput mnogih drugih, pobjeći od njega. – Prokletstvo, Bev, želio sam razgovarati s

tobom. Nisam mogao. – Pustio ju je, ustao i šutnuo knjige uzoraka. – Ušao sam u onaj prljavi, smrdljivi stan s namjerom da učinim i više od prijetnje ako nas Jane ne prestane gnjaviti. Bila je posve ista, u jednom je trenutku vrištala, a u drugom preklinjala. Rekla je da je Emma u spavaćoj sobi, ali nije bila. Skrivala se. – Dlanovima je pritisnuo oči. – Isuse, Bev, našao sam dijete kako se skriva ispod sudopera, poput uplašene životinje.

– O, Bože. – Bev je spustila glavu na koljena.

– Jane ju je kanila istući – htjela je tući tu malenu djevojčicu jer je bila prestrašena. Kad sam je ugledao... Bev, pogledaj me. Molim te. Kad sam je ugledao, vidio sam sebe. Možeš li razumjeti?

– Željela bih. – Odmahnula je glavom, još uvijek se boreći protiv suza. – Ne, ne želim. Htjela bih da sve bude onako kako je bilo kad si jutros izišao.

– Misliš li da sam je trebao ostaviti?

– Ne. Da. – Stisnutim je šakama pritisnula glavu. – Ne znam. Trebali smo razgovarati. Mogli smo doći do nekakve nagodbe.

Kleknuo je ispred nje i uhvatio je za ruke. – Kanio sam otići, malo se voziti naokolo i razmisliti prije povratka kući i razgovora s tobom. Jane je rekla da će se ubiti.

– O, Bri.

– S tim sam se mogao nositi. Mislim da sam bio dovoljno bijesan da je potičem u taj nakani. Ali tada je rekla da će ubiti i Emmu.

Bev je raširila ruku na trbuhu, iznad djeteta koje je raslo u njoj, djeteta koje je za nju već bilo prekrasno stvarno. – Ne. O, ne, sigurno nije mislila ozbiljno.

– Jest. – Čvršće joj je stisnuo ruke. – Ne znam bi li ostvarila prijetnju. Ali u tom je trenutku mislila ozbiljno. Nisam mogao ostaviti Emmu ondje, Bev. Ondje ne bih mogao ostaviti ni dijete nekog neznanca.

– Ne. – Izvukla je ruke iz njegovih i podigla ih do njegova lica. Njezin Brian, pomislila je. Njezin dragi, pažljivi Brian. – Nisi mogao. Kako si je uspio odvesti od Jane?

– Pristala je – kratko će Brian. – Pete sastavlja dokumente, pa će sve biti po zakonu.

– Bri. – Čvršće je pritisnula njegove obraze. Bila je zaljubljena, ali ne i slijepa. – Kako?

– Napisao sam joj ček na sto tisuća funti. Prema ugovoru, dobivat će dvadeset pet tisuća godišnje sve dok Emma ne navrši dvadeset jednu godinu.

Bev je spustila ruke. – Kriste, Briane. Kupio si to dijete?

– Ne možeš kupiti ono što je već tvoje. – Riječi je otresito izgovorio jer se zbog te pomisli osjećao prljavo. – Dao sam Jane dovoljno da bi se držala podalje od Emme, od nas. – Položio joj je ruku na trbuh. – Od našeg djeteta. Slušaj me. Bit će napisa u medijima, a neke će priče biti ružne. Molim te da ostaneš uz mene, izdržiš sve to. I da Emmi pružiš priliku.

– Kamo bih mogla otići?

– Bev...

Odmahnula je glavom. Ostatak će uz njega, ali trebalo joj je još malo vremena. – U posljednje sam vrijeme pročitala mnogo knjiga. Sigurna sam da maleno dijete ne treba tako dugo ostavljati samo.

– Imaš pravo. Pogledat ću.

– Mi ćemo pogledati.

Još uvijek je sjedila na kauču, čvrsto stežući Charlieja u naručju. Buka televizije nije uznemirivala njegov san. Na obrazima su joj se sušile suze. Kad ih je vidjela, Bevino se srce raznježilo.

– Mislim da bismo trebali preurediti jednu spavaću sobu na katu.

Emma je ležala u krevetu između mekanih čistih plahta, držeći oči čvrsto zatvorene. Znala je da će biti mračno ako ih otvori. U mraku se skrivaju neke stvari.

Čvrsto je stezala Charliejev vrat i osluškivala. Stvari su katkad stvarale šušstave

zvukove.

Sad ih nije čula, ali je znala da čekaju. Čekaju da ona otvori oči. Tiho je zacviljela i ugrizla se za usnu. Mama se uvijek ljutila ako je noću plakala. Mama bi došla u sobu i snažno je tresla, govorila joj da je glupa i mala beba. Stvari bi su zavukle ispod kreveta ili u kutove dok je mama bila ondje.

Emma je zagnjurila lice u Charliejevo poznato krzno ustajalog mirisa.

Sjetila se da je na drugome mjestu. U kući gdje živi čovjek sa slika. Dio straha zamijenila je radoznalost. Rekao je da ga može zvati tata. To joj je bilo smiješno. Držeći oči zatvorene, iskušala ga je, mrmrlajući ga u mraku.

Jeli su ribu s krumpirićima u kuhinji, a s njima je bila i tamnokosa žena. Bilo je glazbe. Činilo se da u kući cijelo vrijeme svira glazba. Kad god je čovjek- tata govorio, to je zvučalo kao glazba.

Žena je izgledala nesretno čak i kad se smiješila. Emma se pitala hoće li žena čekati da ostanu same prije nego je udari.

Okupao ju je. Emma se sjećala da je na licu imao neobičan izraz, ali nije ju štipao i pazio je da joj pjena ne ulazi u oči. Pitao je o njezinim modricama, a ona mu je odgovorila onako kako ju je mama uputila da kaže ako netko pita. Bila je nespretna. Pala je.

Emma je vidjela da se u njegovim očima pojavio ljutiti izraz, ali je nije udario.

Dao joj je majicu da je odjene, a ona se smijala jer joj je dopirala do poda.

Žena je došla s njim kad ju je stavljao u krevet. Sjedila je na rubu i smiješila se dok joj je on pričao priču o dvorcima i princezama.

Ali nije ih bilo kad se probudila. Nije ih bilo i u sobi je vladao mrak. Bojala se. Bojala se da će je stvari zgrabiti, škljocati zubima, pojesti je. Bojala se da će doći mama i ispljuscati je jer nije kod kuće u svojem krevetu.

Što je to bilo? Bila je sigurna da je u kutu nešto šušnulo. Disala je kroza stisnute zube i otvorila jedno oko. Sjenke su se pomicala, uzdižući se, posežući za njom. Prigušivši jecaje uz Charlieja, Emma se nastojala smanjiti, toliko se smanjiti da je ne mogu vidjeti, da je ne mogu pojesti sve ružne, šljapkave stvari koje se skrivaju u mraku. Poslala ih je njezina mama jer je otišla s čovjekom na slikama.

Užas je tako rastao da se počela tresti i znojiti. Izbio je iz nje u jednom prodornom vrisku kad je sišla s kreveta i, spotičući se, izišla na hodnik. Nešto je tresnulo.

Ležala je ispružena na podu, stežući psića i čekajući najgore.

Upalila su se svjetla. Treptala je. Stari se strah pretvorio u novi kad je čula glasove. Emma se skutrila uza zid i ukočeno sjedila, zureći u krhotine porculana od vaze što ju je razbila.

Istući će je. Poslat će je odavde. Zatvorit će je u mračnu sobu gdje će je pojesti.

– Emma? – Još uvijek omamljen od sna i trave što ju je popužio prije nego su on i Bev vodili ljubav, Brian se zaputio prema njoj. Posve se sklupčala, pripremvši se na udarac. – Jesi li dobro?

– Oni su je razbili – rekla mu je, nadajući se da će se tako spasiti.

– Oni?

– Mračne stvari. Mama ih je poslala po mene.

– O, Emma. – Spustio je obraz na njezino tjeme.

– Briane, što – Još uvijek vezujući kućnu haljinu, Bev je žurno izišla. Vidjela je što je ostalo od njezine drezdenske vaze, malo uzdahnula, a zatim im je prišla, pazeći da ne stane na krhotine. – Je li ozlijeđena?

– Mislim da nije. Užasno je prestrašena.

– Pogledajmo. – Uhvatila je Emminu ruku. Stegnula je šaku, ruka joj je bila napeta poput žice. – Emma. – Glas joj je bio odlučan, ali u njemu se nije osjećala prijetnja. Emma je oprezno podigla glavu. – Jesi li se ozlijedila?

I dalje oprezna, Emma je pokazala svoje koljeno. Na bijeloj se majici vidjelo nekoliko kapljica krvi. Bev je podigla rub majice. Ogrebotina je bila dugačka, ali plitka. Ipak,

zaključila je da bi većina djece cmizdrila zbog toga. Možda Emma nije plakala jer to nije ništa u usporedbi s modricama što ih je Brian našao na njoj dok ju je kupao. Više automatskom nego majčinskom gestom, Bev je sagnula glavu da bi poljupcem uklonila bol. Kad je vidjela kako je Emma zabezeknuto zurila u nju, bila je posve osvojena.

– Dobro, dušice, pobrinut ćemo se za to. – Podigla je Emmu i mazila joj vrat.

– Ima stvari u mraku – šapnula je Emma.

– Tvoj će ih tata otjerati. Zar ne, Bri?

Irac u njemu, ili možda droga, izmamio mu je suze na oči dok je gledao kako žena koju voli drži njegovo dijete. – Jasno. Nasjeckat ću ih i baciti van.

– Kad to obaviš, bolje da ovo pometeš – rekla mu je Bev.

Emma je provela noć, prvu u novom životu, privinuta uz svoju novu obitelj u velikom mjedenom krevetu.

3. poglavlje

Kao što je činila već devet dana, Emma je sjedila na velikom sjedalu uz prozor i gledala kroz staklo. Zurila je iza rubova vrta, u kojem su rasli naprsci i grmovi zlatice, prema dugom šljunčanom kolnom prilazu. I čekala.

Njezine su modrice izbljedjele, ali ona to nije opazila. Nitko u velikoj novoj kući nije ju udario. Još. Svakog je dana dobivala čaj, te bombone i lutke od prijatelja koji su tako ležerno dolazili i odlazili u kući njezina oca.

Emmu je sve to veoma zbunjivalo. Svakog se dana kupala, čak i kad se nije igrala u blatu, i dobivala je mirisnu, čistu odjeću. Nitko joj nije govorio da je glupa beba jer se boji mraka. Sve se večeri palila lampa s ružičastim zaslonom u njezinoj sobi, a na zidovima je bilo malenih pupoljaka ruža. Čudovišta su veoma rijetko dolazila u njezinu novu sobu.

Bojala se zavoljeti je jer je bila sigurna da će uskoro doći njezina mama i odvesti je.

Bev ju je vozila u lijepom automobilu kad su pošle kupovati u veliku prodavaonicu punu odjeće veselih boja i ugodnih mirisa. Kupila je vrećice i kutije stvari za Emmu. Emmi se najviše sviđala ružičasta haljina od organdija s lepršavom suknjom. Osjećala se kao princeza dok ju je nosila onoga dana kad su se njezin tata i Bev vjenčali. Imala je i blistave crne cipelice s malenim remeničićima, te bijele hulahupke. Nitko je nije grdio kad je zaprljala koljena.

Vjenčanje se Emmi činilo veoma neobičnim i svečanim, a svi su stajali u vrtu dok se sunce borilo s oblacima. Jedan od muškaraca, kojeg su svi zvali Stevie, nosio je dugu bijelu košulju i široke bijele hlače. Pjevao je promuklim glasom i svirao na blistavoj bijeloj gitari.

Emma je mislila da je on anđeo, ali kad je pitala Johnna, on se samo nasmijao.

Bev je u kosi imala krug od cvjetića, a na sebi višebojnu lepršavu haljinu koja joj je dopirala do gležnjeva. Za Emmu, ona je bila najljepša žena na svijetu. Prvi je put u svojem mladom životu osjetila pravu zavist. Biti lijepa, i odrasla, i stajati kraj tate. Više se nikad ne bi bojala, niti bi bila gladna. I kao djevojčice u bajkama što ih je Brian tako volio, bila bi sretna do kraja života.

Kad je počela kiša, ušli su u kuću kako bi pojeli tortu i popili šampanjac u prostoriji s knjigama uzoraka, cvijećem i svježom bojom na zidovima. Još su neki svirali gitare, a ljudi su pjevali i smijali se. Lijepo žene, u uskim kratkim suknjama ili lepršavim pamučnim haljinama, ispunile su kuću. Neke od njih su joj tepale ili je tapšale po glavi, ali uglavnom je bila prepuštena sama sebi.

Nitko nije opazio da je pojela tri komada torte i da je ovratnik nove haljinice zamrljala kremom. Nije bilo drugih djevojčica s kojima bi se mogla igrati, a Emma je još bila previše malena da bi joj nešto značila imena i lica slavni osoba iz svijeta glazbe

koje su se motale po kući. Bilo joj je dosadno, i malo mučno od torte, pa je otišla u krevet gdje su je uspavali zvukovi zabave.

Kasnije se probudila. Nemirna, izvukla je Charlieja iz kreveta kako bi sišla u prizemlje. Ali zaustavio ju je težak miris trave. Poznavala je taj miris, predobro. Jednako kao smrad džina, slatkast miris marihuane u njezinom je umu bio čvrsto povezan s majkom, te s drmanjem i batinama koji su uslijedili svaki put kad bi na Jane to prestalo djelovati.

Nesretna, sklupčala se na stubama, umirujuće šapćući Charlieju. Ako je sad stigla njezina mama, odvest će je odavde. Emma je znala da više nikad neće nositi lijepu ružičastu haljinu, ili čuti tatin glas, ili poći u velike, krasne prodavaonice s Bev.

Skutrla se kad je čula korake na stubama i čekala najgore.

– Zdravo, Emma, ljubavi. – Lebdeći, zadovoljan sobom i cijelim svijetom, Brian se spustio kraj nje. – Što radiš?

– Ništa. – Još se čvršće stisnula uz plišanog psića. Nastojala je biti malena, veoma malena. Ako te ne vide, ne mogu ti nauditi.

– Sjajna zabava. – Naslonivši se na laktove, smješkao se prema stropu. Ni u najluđim snovima nije vjerovao da bi jednoga dana u vlastitoj kući mogao ugostiti divove kao što su McCartney, Jagger, Daltrey. I njegovo vjenčanje. Dobri Bože, oženjen je. Oženjen čovjek sa zlatnim prstenom na prstu.

Bosom je nogom lupkao u ritmu glazbe što je dopirala odozdo i proučavao prsten. Nema povratka, zadovoljno je pomislio. Bio je dovoljno katolik i dovoljno idealist da bi vjerovao kako je ovo zauvijek.

Ovo je jedan od najvažnijih dana u njegovu životu, mislio je dok je u džepu košulje tražio cigarete što ih je ostavio dolje. Jedan od najvećih, opet je pomislio i uzdahnuo. Ako je njegov otac bio previše pijan ili previše lijen da podigne proklete karte što ih je poslao u Irsku, kakve to ima veze? Brian ovdje ima svu obitelj koja mu je potrebna.

Iz uma je izgurao misli o prošlosti. Odsad nadalje, mislit će samo na budućnost. Cijeli je život pred njim.

– Što kažeš, Emma? Želiš li poći dolje i plesati na očevom vjenčanju?

Zgrbila je ramena i jedva uspjela odmahnuti glavom. Dim što se mistično vrtložio zrakom izazivao je pulsiranje u njezinim sljepoočnicama.

– Želiš malo torte? – Ispružio je ruku kako bi je nježno povukao za kosu, ali je ona uzmaknula. – Što je ovo? – Zbunjen, potapšao ju je po ramenu.

Već ionako pretrpan, Emmine se želudac okrenuo od kombinacije straha i prevelike količine slatkiša. Jednom je štucnula i u očevu krilo izbacila svu tortu i čaj. Užasnuta, samo je kratko zastenjela i sklupčala se preko Charlieja. Dok je ležala, previše malaksala da bi se obranila od batina za koje je bila sigurna da će uslijediti, on se počeo smijati.

– Pa, vjerujem da se sad osjećaš mnogo bolje. – Previše napušen da bi osjećao gnušanje, nesigurno je ustao i pružio joj ruku. – Idemo se očistiti.

Na Emmine golemo čuđenje, nije bilo batina, nikakvog okrutnog štipanja ili iznenadnih pljusaka. Umjesto toga, u kupaonici je razodjenuo sebe i nju, a zatim ju je stavio pod tuš. Čak je i pjevao dok se voda slijevala po njima, nešto o pijanim mornarima, pa je zaboravila na mučninu.

Kad su se oboje omotali ručnicima, odnio ju je do njezine spavaće sobe kako bi je stavio u krevet. Kosa mu je bila mokra i glatka oko lica kad se srušio na podnožje kreveta. Za nekoliko je sekunda počeo hrcati.

Emma se oprezno izvukla ispod pokrivača i sjela kraj njega. Skupivši hrabrost, nagnula se prema njemu i utisnula mu vlažan poljubac na obraz. Prvi put zaljubljena, zavukla je Charlieja ispod Brianove mlitave ruke i mirno zaspala.

Tada je otišao. Samo nekoliko dana nakon vjenčanja stigao je veliki automobil i dva su čovjeka iznijela prtljagu. Poljubio ju je i obećao da će joj donijeti dar. Emma je mogla samo bez riječi gledati kako odlazi odande, i iz njezina života. Nije vjerovala da će se

vratiti, čak ni kad je preko telefona čula njegov glas. Bev je rekla da je on u Americi gdje djevojke vrište svaku put kad ga vide, a ljudi kupuju njegove ploče gotovo onako brzo kako se proizvode.

Ali dok je on bio odsutan, u kući nije bilo onako mnogo glazbe, a Bev je katkad plakala.

Emma se sjećala kako je Jane plakala, te udaraca i guranja što je obično pratilo suze. Zato je čekala, ali Bev je nikad nije udarila, čak ni noću kad bi radnici otišli, a one su ostajale posve same u velikoj kući.

Emma je iz dana u dan sjedila s Charliejem sklopčana na sjedalu kraj prozora i gledala. Voljela se pretvarati da dugi, crni automobil polako vozi kolnim prilazom, a kad bi se zaustavio, otvorila bi se vrata i njezin bi tata izišao.

Kako su dani prolazili i on nije došao, bila je sve sigurnija da nikad i neće. Otišao je jer mu se ona nije sviđala, nije ju želio. Jer je ona prava gnjavaža i proketo glupa. Čekala je da i Bev ode i ostavi je samu u velikoj kući. Tada će doći njezina mama.

Što se zbiva u glavi djevojčice, pitala se Bev. S vrata je gledala kako Emma sjedi u sad već uobičajenom položaju na sjedalu kraj prozora. Dijete je moglo sjediti satima, strpljivo poput starice. Rijetko se kad igrala bilo čime, osim starim plišanim psićem što ga je donijela sa sobom. Još je rjeđe nešto tražila.

Već je gotovo mjesec dana dio njihovih života, a Bev je još bila daleko od razrješavanja svojih osjećaja.

Prije samo nekoliko tjedana njezini su planovi bili savršeno razrađeni. Željela je da Brian postigne uspjeh, svakako. Ali još je više željela za njega stvoriti dom i obitelj.

Odgojena je u duhu anglikanske crkve, u mirnoj obitelji više srednje klase. Moral, odgovornosti i imidž bili su važni dijelovi njezina odgoja. Dobila je dobro, solidno obrazovanje s idejom da će sklopiti razuman brak i odgojiti solidnu, razumnu djecu.

Nikad se nije pobunila, uglavnom zato što joj to nikad nije palo na pamet. Sve dok se nije pojavio Brian.

Znala je da joj roditelji, premda su došli na vjenčanje, nikad neće u potpunosti oprostiti što se preselila k Brianu i živjela s njim prije sklapanja braka. Niti će ikad shvatiti zašto se odlučila udati za irskoga glazbenika koji nije samo osporavao autoritete, već je pisao i pjesme protiv njih.

Nema sumnje da su bili zaprepašteni i zbunjeni kad se pojavilo Brianovo izvanbračno dijete, te kad ga je ona prihvatila. Ipak, što je mogla učiniti? Dijete postoji.

Bev je voljela svoje roditelje. Jedan će njezin dio uvijek očajnički željeti njihovo odobravanje. Ali Briana voli više, toliko silno da je to katkad djelovalo zastrašujuće. A dijete je njegovo. Bez obzira što je željela, bez obzira kakvi su bili njezini planovi, to znači da je dijete sad i njezino.

Bilo je teško gledati Emmu i ništa ne osjećati. Ona nije dijete koje postaje neprimjetno, bez obzira na to koliko tiha i nenametljiva nastoji biti. Riječ je o njezinom izgledu, svakako. Isti anđeoski izgled što ga ima i njezin otac. Još više, to je onaj dojam nevinosti, nevinosti koja je sama po sebi pravo čudo ako se uzme u obzir kako je dijete proživjelo prve tri godine svojeg života. Nevinost i prihvaćanje, mislila je Bev. Znala je da bi Emma, kad bi ona u ovom trenutku ušla u sobu, vičući, udarajući, zlostavljanje otpjela uz možda slabašan jecaj. To se Bev činilo tragičnijim od siromaštva i bijede iz kojih je spašena.

Brianovo dijete. Bev je instinktivno spustila ruku na život što ga je nosila. Tako je očajnički željela Brianu podariti njegovo prvo dijete. To nije bilo suđeno. Ipak, svaki put kad bi osjetila nešto negativno, samo je morala pogledati Emmu i to bi nestalo. Kako bi mogla mrziti nekoga tako izrazito ranjivog? Ipak, nije ju mogla ni voljeti, ne onako slijepo, onako automatski, kao Brian.

Nije ju željela voljeti, priznala je Bev. Ona je dijete druge žene, veza koja će je zauvijek podsjećati na Brianovu intimnost s nekim drugim. Prije pet ili deset godina, nije važno. Sve dok Emma postoji, Jane će biti dio njihovih života.

Brian je bio prvi muškarac s kojim je spavala, a premda je znala da je on bio i s drugima, bilo joj je lako to zanemariti, govoriti sebi da je njihova veza za oboje početak.

Dovraga, zašto je baš sad morao otići, kad je sve ovako zbrkano? Tu je to dijete koje se poput duha kreće po kući. Tu su radnici koji iz sata u sat lupaju čekićima i pile. A tu je i tisak. Bilo je doista onako ružno kako je Brian predvidio, a u novinskim se naslovima pojavljivalo njegovo ime, te njezino i Janeino. Kako je mrzila, kako joj je bilo odvratno vidjeti svoju i Janeinu fotografiju na istoj stranici novina. Kako je prezirala one pakosne malene priče o novim ženama i starim ljubavnicama.

Nije se brzo zaboravilo, čemu se nadala. Bilo je nagađanja i pitanja o najosobnijim područjima njezina života. Sad je bila supruga Briana McAvoya, a to znači i javno vlasništvo. Nebrojeno si je puta rekla da će moći podnijeti javna seciranja, pomanjkanje slobode, zlobne naslove, sve zato što je udaja za Briana ono što je najviše željela.

I podnijet će. Nekako. Ali kad su ovako razdvojeni, kad je on udaljen tisuće kilometara, pitala se kako će izdržati život ispunjen fotografiranjem i progonima, bježanjem pred mikrofonom, nošenjem perika i naočala za sunce samo da bi obavila nešto posve obično, kao što je kupovanje cipela. Pitala se hoće li Brian ikad razumjeti koliko je za nju ponižavajuće vidjeti nešto tako intimno kao što je njezina trudnoća u novinskim naslovima da bi o tome mogli čitati neznanci uz svoju jutarnju kavu.

Nije se mogla smijati pričama kad on nije bio s njom, a nije ih mogla ni ignorirati. Stoga je rijetko kad izlazila iz kuće kad je on bio na putu. Za manje od dva tjedna, dom što ga je zamišljala za njih, s udobnim sobama i osunčanim prozorima, postao je zatvor. Onaj što ga dijeli s Brianovim djetetom.

Ali ona je prava kći svojih roditelja, pa zna što joj je dužnost i toga se nepokolebljivo pridržava.

– Emma. – Bev je na lice namjestila vedar smiješak kad se Emma okrenula. – Mislila sam da je možda vrijeme za tvoj čaj.

Emma ništa nije tako brzo prepoznavala kao lažan osmijeh. – Nisam gladna – rekla je i čvršće stegnula Charlieja.

– Mislim da nisam ni ja. – Ako su već tu zajedno, barem mogu razgovarati jedna s drugom, zaključila je Bev. – Teško je popiti ugodan čaj uza sve to nabijanje po kući. – Odlučivši se potruditi, sjela je kraj Emme. – Ovo je lijepo mjesto. Ali mislim da bih trebala posaditi više ruža. Što ti misliš?

Emmina se usna malo isturila kad je slegnula ramenima.

– Imali smo lijep vrt kad sam ja bila djevojčica – očajno je nastavila Bev. – Ljeti sam običavala izići u vrt, čitati knjigu i slušati zujanje pčela. Katkad uopće ne bih čitala, nego samo sanjarila. Čudno je, ali kad sam prvi put čula Brianov glas, bila sam u vrtu.

– Je li on živio s tobom?

Sad je zaokupila Emminu pozornost, pomislila je Bev. Samo je trebalo spomenuti Brianovo ime. – Ne. Čula sam ga preko radija. To je bio njihov prvi singl – *Shadowland*. Riječi su išle ovako... *Noću, u ponoć, kad sjenke grle mjesec*. Bev je započela pjevati svojim mekanim, nježnim glasom, ali je ušutjela kad je Emma zapjevala jasnim, iznenađujuće jakim altom.

– *I zemlja je vruća i mirna, bez daha čekam tebe.*

– Da, to je ta. – A da toga nije bila svjesna, Bev je ispružila ruku i pomilovala Emminu kosu. – Osjećala sam da je pjeva samo za mene. Sigurna sam da se svaka djevojka tako osjećala.

Emma trenutak ništa nije rekla, sjećajući se kako je njezina majka uvijek iznova puštala tu ploču na gramofonu, pila i plakala dok su riječi odzvanjale stanom.

– Je li ti se sviđao zato jer je pjevao pjesmu?

– Da. Ali nakon što sam ga upoznala, sviđao mi se mnogo više.

– Zašto je otišao?

– Njegova glazba, njegov posao. – Bev je spustila pogled i vidjela da su Emmine velike oči blistave od suza. Našla je srodnu dušu, ondje gdje ju nije željela ni očekivala.

– O, Emma, i meni nedostaje, ali vratit će se kući za nekoliko tjedana.

– Što ako se ne vrati?

To je bilo glupo, ali Bev se katkad usred noći budila obuzeta sličnim strahom. – Jasno da hoće. Čovjeku kakav je Brian trebaju ljudi koji će slušati njegovu glazbu, a on mora biti ondje dok oni slušaju. Često će odlaziti, ali će se uvijek vraćati. Voli tebe i voli mene. – Podjednako tražeći i pružajući utjehu, uhvatila je Emminu ruku. – Ima još nešto. Znaš li odakle dolaze djeca?

– Muškarci ih stave u žene, ali ih ne žele.

Bev je progutala psovku. U tom je trenutku bez problema mogla zadaviti Jane. Premda je Bevina majka uvijek bila rezervirana, nesposobna govoriti o intimnim stvarima osim na neodređeni način, Bev je čvrsto vjerovala u otvorenost. – Muškarci i žene koji se vole zajedno stvaraju bebe, a najčešće ih oboje silno žele. Ja imam bebu ovdje unutra. – Pritisnula je Eminu ruku na svoj trbuh. – Bebu tvog oca. Kad se rodi, to će biti tvoj brat ili sestra.

Nakon trenutka oklijevanja Emma je kliznula rukom po Bevinu trbuhu. Nije shvaćala kako bi ondje unutra mogla biti beba. Gospođa Perkins na drugoj strani uličice imala je veliki trbuh prije nego se rodio maleni Donald.

– Gdje je?

– Unutra. Sad je veoma, veoma malena. Još mora rasti gotovo šest mjeseci prije nego dođe vrijeme da iziđe.

– Hoću li joj se ja sviđati?

– Mislim da hoćeš. Brian će biti njezin tata baš kao što je i tvoj tata.

– Očarana, Emma je počela milovati Bevin trbuh kao što je katkad milovala Charlieja. – Ja ću dobro paziti na bebu. Nitko je neće povrijediti.

– Ne, nitko je neće povrijediti. – Bev je uzdahnula, obavila ruku oko Emminih ramena i zagledala se prema živici. Ovog se puta Emma nije odmaknula, već je nepomično sjedila, fascinirana, s jednom rukom na Bevinu trbuhu.

– Malo se bojim toga što ću biti mama, Emma. Možda bi mi mogla dopustiti da vježbam s tobom.

Nakon što je duboko uzdahnula, Bev je ustala i povukla Emmu sa sobom. – Odmah ćemo početi. Idemo gore, pa ćeš odjenuti svoju lijepu ružičastu haljinicu. Poći ćemo van na čaj. – Dovraga i reporteri, dovraga znatiželjnici koji zure. – Pretvorit ćemo se u dvije najljepše dame u Londonu i popiti čaj u Ritzu.

Za Emmu je to bio početak njezina prvog odnosa s drugim ženskim stvorenjem koji se nije temeljio na strahu ili zastrašivanju. Tijekom narednih dana kupovale su u Harrodsu, šetale Green parkom i ručale u Savoyu. Bev je ignorirala fotografe koji su ih snimali. Kad je otkrila koliko Emma voli lijepe materijale i jarke boje, besramno joj je udovoljavala. U roku od dva tjedna, djevojčica koja je došla k njoj samo u onome što je nosila na sebi, imala je ormar pun odjeće.

Ali noću se usamljenost šuljala natrag, dok su obje ležale u krevetu i čeznule za istim muškarcem.

Emmina je čežnja bila izravnija. Željela je da se Brian vrati jer se uz njega dobro osjećala. Ljubav nije nešto što bi znala definirati ili zbog toga patiti.

Ali Bev je patila. Bojala se da će mu ona dosaditi, da će naći nekoga tko se bolje snalazi u svijetu u kojem on živi. Nedostajao joj je dobar, strastven seks što su ga dijelili. Bilo je tako lako vjerovati da će je uvijek voljeti, da će uvijek biti s njom tijekom onih omamljujućih trenutaka nakon ljubavi i prije sna. Ali sada, dok je sama ležala u velikom mjedenom krevetu, pitala se ispunjava li svoju samoću ženama, a ne samo glazbom.

Tek se počelo razdanjivati kad je zazvonio telefon. Bev je dohvatila slušalicu kad je treći put zazvonio. – Da. – Pročistila je grlo. – Halo?

– Bev. – Brianov je glas bio uzbuđen.

Trenutno se razbudila i naglo sjela. – Bri. Što je? Što se dogodilo?

– Ništa. Sve. Golem uspjeh, Bev. – U njegovom se smijehu osjećao prizvuk omamljenosti i smionosti. – Svake večeri gomile postaju sve veće. – Morali su udvostručiti broj zaštitara kako bi spriječili djevojke da se bacaju na pozornicu. – Divlje je, Bev. Ludilo. Večeras je jedna zgrabila Steviejev rukav dok smo trčali prema limuzini. Strgnula je jaknu s njega. Mediji nas nazivaju prethodnicom drugog vala britanske invazije. Avangardom.

Spustivši se natrag na jastuke, Bev je nastojala pokazati entuzijazam. – To je divno, Briane. Bilo je nekoliko kratkih vijesti na našoj televiziji, ali ništa posebno.

– To je kao da si gladijator, stojiš na pozornici i slušaš urlike. – Nije vjerovao da može objasniti, čak ni njoj, onakvo ushićenje i užas. – Mislim da je čak i Pete impresioniran.

Bev se nasmiješila pri pomisli na njegovog pragmatičnog menadžera, kojemu je posao na prvom i posljednjem mjestu. – Onda ste sigurno posebni.

– Da. – Povukao je dim džointa što ga je pripalio kako bi produljio omamljenost. – Volio bih da si ovdje.

Čula je buku iz pozadine, glasnu glazbu, muški i ženski smijeh. – I ja.

– Onda dođi. – Odgurnuo je neku plavušu, polunagu i mutnih očiju, koja mu se pokušala uvući u krilo. – Spakiraj torbu i ukrcaj se u avion.

– Što?

– Ozbiljno mislim. Nije ni upola tako dobro kako bi bilo da si ti ovdje. – Na drugoj strani prostorije jedna je brineta, visoka gotovo metar i osamdeset, polako izvodila striptiz. Stevie, vodeći gitarist, ubacio je u usta *Quaalude*, kao da je riječ o tvrdom bombonu. – Slušaj, znam da smo razgovarali o tome i zaključili kako je najbolje da ti ostaneš kod kuće, ali pogriješili smo. Moraš biti ovdje, sa mnom.

Osjetila je kako joj se u očima skupljaju suze, a u grlu radostan smijeh. – Želiš da dođem u Ameriku?

– Što prije možeš. Možemo se naći u New Yorku za – sranje. Johnno, kad smo u New Yorku?

Ispružen na kauču, Johnno je ispio ostatak *Jim Beama*. – Gdje smo, jebi ga, sada?

– Nije važno. – Brian je protrljao svoje umorne oči i nastojao se koncentrirati. Um mu je bio mutan od pića i trave. – Reći ću Peteu da sve organizira. Samo se spakiraj.

Već je ustala s kreveta. – Što ću s Emmom?

– Dovedi i nju. – Obuzet obiteljskim osjećajima, Brian se nasmiješio plavuši. – Pete će smisliti kako ćeš joj nabaviti putovnicu. Netko će te nazvati danas poslije podne i reći ti što ti je raditi. Kriste, nedostaješ mi, Bev.

– I ti meni nedostaješ. Doći ćemo čim budemo mogle. Volim te, Bri, više od ičega.

– Volim te. Čut ćemo se uskoro.

Mrzovoljan i nemiran, Brian je posegnuo za bocom konjaka čim je spustio slušalicu. Želio ju je sad uza se, ne sutra, ne za sat vremena. Samo od zvuka njezina glasa postao je tvrd i bolan.

Zvučala je jednako kao i one večeri kad ju je upoznao, plaho, pomalo nesigurno. Činilo se kao da je zalutala u zadimljeni *pub* gdje je njegova grupa svirala. Ipak, čak i uz plahost, u njoj je bilo nečeg veoma čvrstog, veoma istinitog. Nije ju uspijevao izbaciti iz misli, ni te večeri, ni bilo koje večeri nakon toga.

Podigao je čašu i popio veliki gutljaj konjaka. Činilo se da se brineta i Stevie neće potruditi preseliti u privatnost jedne od spavaćih soba radi seksa. Plavuša je odustala od Johnna, pa je svoje dugo, gipko tijelo trljala o P.M.-a, njihovog bubnjara.

Napola se zabavljajući, a napola im zavideći, Brian je ponovno pio. P.M. je jedva imao dvadeset jednu godinu, a lice mu je još uvijek bilo okruglo i mladenačko, s aknama na bradi. Izgledao je istodobno zaprepašten i oduševljen kad se plavuša spustila i zagnjurila mu lice u krilo.

Brian je zatvorio oči, a dok mu je glazba ispunjavala glavu, zaspao je.

Sanjao je o Bev, i o prvoj noći što su je zajedno proveli. Sjedili su prekrivenih nogu na podu njegova stana, ozbiljno razgovarajući, o glazbi, o poeziji. Yeats i Byron i Browning. Sanjarski su dodavali džoint jedno drugomu. Nije imao pojma da je to bio njezin prvi susret s drogom. Baš kao što nije imao pojma, sve dok nije kliznuo u nju, ondje na podu, dok su svijeće dogorijevale, da je to bio njezin prvi susret sa seksom.

Malo je plakala. Umjesto da u njemu izazovu osjećaj krivnje, njezine su suze izmamile zaštitničke osjećaje. Zaljubio se u potpunosti, i nekako poetski. To je bilo prije više od godinu dana, ali za to vrijeme više nije bio niti s jednom drugom ženom. Kad god bi ga obuzelo snažno iskušenje, vidio bi Bevino lice.

Brak je bio zbog nje, i zbog djeteta, njegovoga djeteta, koje je nosila. Nije vjerovao u brak, budalaštinu od ugovora o ljubavi, ali nije se osjećao uhvaćen u klopku. Prvi put nakon svojega nesretnog djetinjstva, imao je nešto više od glazbe da ga tješi i uzbuđuje.

Volim te više od ičega.

Ne, to joj nije mogao reći s lakoćom i iskrenošću kao ona njemu. Vjerojatno joj to nikad neće moći reći. Ali voli je, a kad voli, onda je odan.

– Hajde, momče. – Jedva ga probudivši, Johnno je povukao Briana na noge. – Vrijeme je za krevet.

– Bev dolazi, Johnno.

Uzdigavši obrvu, Johnno je pogledao preko ramena prema isprepletenim tijelima. – Kao i svi ostali.

– Naći će se s nama u New Yorku. – Napola se nasmijavši, Brian je mlitavu ruku prebacio oko Johnnova vrata. – Idemo u New York, Johnno. New jebeni York. Jer smo najbolji.

– To je sjajno, nije li? – Tek malo gundajući, Johnno je spustio Briana na krevet. – Odspravaj, Bri. Sutra moramo sve ovo ponoviti.

– Moram probuditi Petea – mrmljao je Brian dok mu je Johnno skidao cipele. – Putovnica za Emmu. Karte. Moram ispravno postupiti.

– Hoćeš. – Malo se njišući na nogama, zahvaljujući *Jimu Beamu*, Johnno je proučavao svoj novi švicarski sat. Nije očekivao da će Pete biti oduševljen kad ga probudi, ali je ipak teturavim koracima pošao obaviti zadatak.

4. poglavlje

Emma je, tijekom svojeg prvog preookeanskog leta, putovala prvom klasom. I bilo joj je veoma loše. Nije mogla, kako ju je Bev s vremena na vrijeme poticala, gledati lijepe oblačice kroz prozor, niti listati šarene slikovnice što ih je Bev natrpala u njezinu torbu. Čak i prazan, Emmin se želudac okretao i mučio je. Bila je neodređeno svjesna da je Bev bespomoćno tapša po rukama, kao i umirujućega glasa stjuardese.

Nije bilo važno da ima novi komplet, kratku, jarkocrvenu suknjicu i mekanu bluzu s cvjetnim uzorkom. Nije bilo važno da joj je obećana vožnja do vrha Empire State Buildinga. Mučnina je bila tako neumoljiva da više nije bilo važno ni to da će vidjeti oca.

Kad se avion počeo spuštati na JFK aerodrom, bila je previše slaba da bi mogla stajati. Bev ju je iscrpljeno nosila iz aviona. Nakon što su prošle carinu, gotovo se prepustila suzama kad je opazila Petea.

U svojem besprijekorom *Savile Row* odijelu, zagledao se u dijete blijeda lica i

nervoznu ženu. – Naporno putovanje?

Umjesto suza Bev je osjetila kako joj na usta navire smijeh. – O, ne. Bilo je prekrasno od početka do kraja. Gdje je Brian?

– Želio je doći, ali sam ja stavio veto. – Uzeo je Bevinu torbu, a zatim ju je uhvatio za ruku. – Momci ne mogu čak ni prozor otvoriti kako bi udahnuili malo svježeg zraka a da ne izazovu masovnu histeriju.

– A ti uživaš u tome.

Nasmiješio se i poveo je prema izlazu iz terminala. – Bez obzira na moj optimizam, nikad nisam ovo očekivao. Brian će biti veoma bogat čovjek, Bev. Svi ćemo biti bogati.

– Novac nije na prvome mjestu kod Briana.

– Ne, ali ne mogu ga zamisliti kako ga miče s puta kad se počne slijevati. Idemo, čeka nas automobil.

Premjestila je Emmu u naručju, ali je djevojčica samo zastenjala i mlitavo visjela u Bevinim rukama. – Torbe.

– Dostavit će ih u hotel. – Izveo ju je iz terminala. – U časopisima ima i mnogo tvojih fotografija.

Čekala ih je bijela *mercedes* limuzina, velika poput broda. Kad je vidio Bevin zbunjen izraz lica, Pete se ponovno nasmiješio.

– Kad si već udana za kralja, ljubavi, onda možeš putovati sa stilom.

Ništa ne rekavši, Bev se smjestila na sjedalu i pripalila cigaretu. Nadala se da se samo zbog dugog, napornog leta osjeća tako nesigurnom i praznom. Između nje i Petea, Emma se sklupčala na sjedalu i nemirno prespavala svoju prvu vožnju u limuzini.

Pete nije zastao u predvorju Waldorfa, već ih je žurno poveo do dizala. Nije bio siguran je li mu laknulo ili je razočaran što su tako glatko prošli. Rulja na aerodromu ili na ulici ispred hotela bila bi mučna, ali bi izvrsno izgledala u novinama. A novinske priče prodaju ploče.

– Osigurao sam vam dvosobni apartman. – Dodatni je trošak mučio njegovu praktičnu dušu, ali je to opravdavao spoznajom da će Bevina nazočnost Briana učiniti spremnijim na suradnju, i kreativnijim. Osim toga, u tisku neće loše izgledati činjenica da Brianova obitelj putuje s njim. Ako Briana ne može promovirati kao seksi neženju, može ga promovirati kao brižnog muža i oca. Što god pali.

– Svi smo na istom katu – nastavio je. – Osiguranje je veoma jako. U Washingtonu, D.C., dvije su tinejdžerice uspjele dospjeti u Steviejevu sobu u kolicima sobarice.

– Zvuči veoma zabavno.

Samo je slegnuo ramenima, sjetivši se da je Stevie bio dovoljno pijan da bude zadovoljan ponudama djevojaka. Gitarist je zaključio da su dvije šesnaestogodišnjakinje jednake jednoj ženi od trideset dvije godine. To ih je pretvorilo u jednu stariju ženu.

– Momci za danas imaju zakazano nekoliko intervjuja, a sutra nastupaju u emisiji *Sullivan*.

– Brian nije rekao kamo idemo nakon ovoga.

– U Philadelphiju, zatim Detroit, Chicago, St. Louis...

– Nije važno. – Bev je duboko, zahvalno uzdahnula kad su se otvorila vrata dizala. Svejedno kamo idu. Sad je ovdje. Uopće nije važno da je užasno umorna ili da je ruke bole od nošenja usnule Emme. Ovdje je, i gotovo može osjetiti Brianovu energiju u zraku.

– Dobro – rekao je Pete dok je vadio ključ. – Imate dva sata do intervjuja. Riječ je o nekom novom časopisu koji će kasnije ove godine objaviti svoj prvi broj. *Rolling Stone*.

Uzela je ključ, zadovoljna što je dovoljno senzibilan da neće ometati njezina dva sata s Brianom. – Hvala, Pete. Pobrinit ću se da bude spreman.

Čim je otvorila vrata, Brian je dojurio iz susjedne spavaće sobe, te čvrsto zagrlio nju i Emmu. – Hvala Kristu – mrmljao je, obasipajući Bevino lice poljupcima. Uzeo je mlitavu, pospanu Emmu. – U čemu je ovdje problem?

– Sad više ni u čemu. – Bev je provukla ruke kroz kosu. – Bilo joj je užasno loše u avionu. Jedva je nešto malo spavala. Mislim da će sve biti u redu kad se propisno naspava.

– Onda dobro. Ostani tu. – Odnio je Emmu u drugu spavaću sobu. Samo se jednom promeškolljila dok ju je stavljao među plahte.

– Tata?

– Da. – To ga je još uvijek opčinjavalo. – Sad malo spavaj. Sve je u redu.

Umirena zvukom njegova glasa, povjerovala mu je na riječ i opet utonula u san.

Automatski je ostavio odškrinuta vrata, a zatim je samo stajao i gledao Bev. Bila je blijeda od umora, a sjenke ispod njezinih očiju činile su ih ogromnima i tamnima. Ljubav je bujala u njemu, jača, iskrenija od ičega što je ranije osjetio.

Ništa ne govoreći, prišao joj je, podigao je u naručje i odnio do svojeg kreveta.

Nije imao riječi, mada je on bio čovjek koji ih je uvijek imao napretek. Riječi za poeziju, poezija za liriku. Kasnije će ga ispuniti, obilje riječi, strujat će njime, a sve će proizići iz ovoga, možda njegova najdragocjenijeg sata s njom.

Tijekom tog je sata bila tako potpuno njegova.

Radio kraj kreveta je bio upaljen, kao i televizor u podnožju kreveta. Glasovima je tjerao tišinu iz svojih soba. Kad ju je dotaknuo, ona je postala sva glazba koja mu je trebala.

Zato se prepustio uživanju. Polako ju je razodjenuo, promatrajući je, apsorbirajući je. Drhtaj prometa pod prozorom – kasnije će ga se sjetiti u basovima i sopranima. Tihi zvukovi predaje što ih je stvarala bili su duboki u kontramelodiji. Čak je čuo šapat pjesme što su je stvarale njegove ruke dok su klizile po njezinoj koži.

Kroz prozor je prodirala sunčeva svjetlost, a veliki, mekani krevet tonuo je pod njima.

Njezino se tijelo već mijenjalo, suptilno, zbog života koji je u njoj rastao. Raširio je ruku preko njezina zaobljena trbuha, zadivljen, omamljen, ponizan. S poštovanjem je spustio usne na njezinu kožu.

Budalasto je, pomislio je, ali osjećao se poput vojnika koji se vratio iz rata, pokriven ožiljcima i odličjima. Možda i nije tako budalasto. Arena u kojoj se on bori nije takva da i nju može povesti onamo. Uvijek će ga čekati. To je vidio u njezinim očima, u njezinim rukama kojima ga je nježno grlila. To obećanje i strpljenje bili su na njezinim usnama dok su se rastvarale za njegove. Njezina je strast uvijek bila smirenija od njegove, manje sebična, prava ravnoteža za njegove napetije i opasnije porive. Uz nju se osjećao više muškarcem, a manje simbolom u svijetu koji se čini tako gladnim za simbolima.

Kad je kliznuo u nju, napokon je progovorio, izustivši njezino ime u dugom uzdahu zahvalnosti i nade.

Kasnije, dok je napola drijemajući ležala ispod zgužvanih plahta, Brian je u donjem rublju sjedio na podnožju kreveta. Ona je bila zasićena seksom, ali njegov je um radio sto na sat.

Sve što je ikad želio, o čemu je ikad sanjao, nalazilo se nadohvat njegovih prstiju.

– Pete se pobrinuo da se snimi koncert u Atlanti. Isuse, bilo je divlje, Bev. Ne samo vrištanje obožavatelja, premda je i toga bilo koliko god želiš. Katkad si jedva čuo vlastiti glas kako pjeva uz tu buku. Bilo je, ne znam, kao da se nalaziš na pisti nekog aerodroma, a svuda oko tebe avioni uzlijeću, ali pomiješani s onima bučnima bili su ljudi koji su doista došli radi glazbe, znaš, samo su slušali. Katkad bi vidio kroz svjetla i dim od trave, i ugledao bi neko lice. Mogao si pjevati samo za to jedno lice. Zatim bi Stevie krenuo u solo improvizaciju, kao u skladbi *Undercover*, i oni bi opet pomahnitali. Bilo je kao, ne znam, kao sjajan seks.

– Žao mi je da nisam pljeskala.

Nasmijao se i povukao je za gležanj. – Tako mi je drago da si ovdje. Ovo je ljeto posebno. To se osjeća u zraku, vidi se na licima ljudi. A mi smo dio toga. Nikad više ne idemo natrag, Bev.

Ukočila se, promatrajući ga. – U London?

– Ne. – Bio je napola nestrpljiv, a napola ga je zabavljalo kako ona sve doslovce shvaća. – Na ono što je dosad bilo.

Preklinjati kako bi nam se pružila prilika da sviramo u nekom mračnom *pubu*, zahvalni ako bismo kao honorar dobili besplatno pivo i čips. Kriste, Bev, u New Yorku smo, a nakon sutrašnjega dana za sobom ćemo imati milijune slušatelja. I to će biti važno. Mi ćemo biti važni. To je sve što sam ikad želio.

Sjela je i uhvatila ga za ruke. – Ti si uvijek bio važan, Bri.

– Ne. Bio sam samo još jedan raščupani pjevač. Više ne, Bev. I više nikad. Ljudi slušaju. Novac će nam omogućiti da malo eksperimentiramo – učinimo nešto više od *rocka* za dečke i cure. U tijeku je rat, Bev. Cijela je generacija u previranjima. Mi možemo biti njihovi glasovi.

Nije razumjela velike, sveobuhvatne snove, ali upravo ju je njegov idealizam od početka privlačio. – Samo nemoj mene ostaviti za sobom.

– Ne bih mogao. – Mislio je to posve iskreno. – Pružit ću ti najbolje, Bev. Tebi i bebi. Kunem se. Moram se odjenuti. – Poljubio joj je obje ruke, a potom je zabacio raskuštranu kosu.

– Pete je doista uzbuđen zbog činjenice da ćemo se pojaviti u prvom broju tog novog časopisa koji će izići u studenom. – Dobacio joj je majicu. – Hajde.

– Mislila sam da ću ja ostati ovdje.

– Bev... – Sve su to već prošli. – Ti si moja žena. Ljudi žele znati o tebi, o nama. – Obuzdao je razdraženost dok je ona samo sjedila, provlačeći majicu kroz ruke. – Ako im pružimo malo, neće nas progoniti onako mnogo. – Vjerovao je u ono što je rekao. – To je osobito važno radi Emme. Želim da svi vide da smo stvorili obitelj.

– Obitelj bi trebala biti nešto privatno.

– Možda. Ali priče o Emmi već su vani. – Vidio ih je, na desetke, gdje se Emma prikazivala kao dijete ljubavi. Moglo je biti i gore, razmišljao je, budući da je Emma stvorena u nečemu što ni približno nije bilo slično ljubavi.

Njegovo je drugo dijete, mislio je dok je nježno ponovno spuštao ruku na Bevin trbuh, stvoreno u ljubavi. – Trebam te uza se u ovome.

Mrzeći to, ustala je s kreveta i počela se odijevati.

Dvadeset minuta kasnije otvorila je vrata nakon što se začulo kucanje.

– Johnno.

Široko joj se nasmiješio. – Znao sam da nećeš dugo izdržati daleko od mene. – Zagrlio ju je, pretjerano nagnuo unatrag i poljubio. Dok se smijala, pogledao je iznad njezine glave prema Brianu koji se pojavio na vratima. – Ah, dobro, otkrio nas je. Bolje da se opravdamo.

– Odakle ti taj smiješan šešir? – samo je rekao Brian.

Nakon što je uspravio Bev, Johnno je poravnao bijeli šešir.

– Sviđa ti se? To je posebnost.

– Izgledaš kao svodnik – prokomentirao je Brian i zaputio se prema baru.

– Eto. Znao sam da sam dobro izabrao. Umalo me stajalo života, ali uspio sam se izvući odavde i obaviti kupovinu u Petoj aveniji. I ja ću jedan, ljubavi. – Glavom je pokazao viski što ga je Brian točio u čašu.

– Bio si vani? – Brian je stajao s bocom u jednoj ruci i čašom u drugoj.

– Naočale za sunce, tunika s cvjetnim uzorkom... – Nabrao je nos. – I ogrlica mira i dobre volje. Krinka je bila uspješna, sve dok se nisam pokušao vratiti u hotel. Ostao sam bez ogrlice. – Uzeo je čašu što ju je Brian držao. Zadovoljno je uzdahnuo i spustio se na kauč. – Ovo je pravo mjesto za mene, Briane, momče. Ja *jesam* New York.

– Pete će te skratiti za glavu ako otkrije da si sam izišao.

– Pederasti Pete – vedro će Johnno. – Premda nije moj tip. – Cereći se, iskapio je viski. – Pa, gdje je ono maleno derište?

– Spava. – Bev je uzela cigaretu.

Brian je otvorio vrata kad se ponovno začulo kucanje. Ušao je Stevie, odsutno kimnuo Bev i zaputio se ravno do bara. Slijedio ga je PM., doimajući se pomalo blijedim, i spustio se u naslonjač.

– Pete je javio da ćemo ovdje obaviti intervju – rekao je.

– Dovest će novinare. Gdje si nabavio taj šešir? – pitao je Johnna.

– To je duga, žalosna priča, sinko. – Pogledavši u stranu, opazio je Emmu koja je virila kroz odškrinuta vrata spavaće sobe. – Nemojte sad gledati, ali imamo društvo. Zdravo ti, turobno lice.

Malo se nasmijala, ali nije ušla. Trenutno je imala oči samo za Briana.

Pošao je onamo, podigao je i potapšao po stražnjici. – Emma. Kako se osjećaš kao međunarodni putnik?

Mislila je da je sanjala onaj trenutak kad ju je stavio u krevet i poljubio joj obraz. Ali to nije bio san jer je on ovdje, smiješi joj se, a njegov je glas rastjerao svu mučninu iz njezina želuca.

– Gladna sam – rekla je i široko mu se nasmiješila.

– To me ne čudi. – Poljubio je jamicu kraj kuta njezinih usta. – Što misliš o malo čokoladne torte?

– Juha – reče Bev.

– Torta i juha – popustio je. – I malo finog čaja.

Spustio ju je na pod, prišao telefonu i nazvao poslugu u sobu.

– Dođi ovamo, Emma. Imam nešto za tebe. – Johnno je potapšao jastuk kraj sebe. Oklijevala je. Njezina je majka često baš to govorila. A ‘nešto’ je na koncu bilo udarac. Ali Johnno se iskreno smiješio. Kad je sjela kraj njega, iz džepa je izvadio maleno, prozirno, plastično jaje. Unutra se nalazio prsten-igračka s velikim crvenim kamenom.

Emma je zapanjeno udahнула kad joj ga je stavio u ruku. Bez riječi je okretala jaje s jedne na drugu stranu, gledajući kako prsten unutra klizi.

To je bila usputna stvar, mislio je Johnno. Automat koji prima kovanice od četvrt dolara, a njemu je ostalo sitniša nakon kupovine. Nije želio da ostali vide koliko je dirnut, pa je otvorio jaje i stavio joj prsten na prst.

– Eto. Zaručeni smo.

Emma se ozareno smiješila prstenu, a zatim njemu. – Smijem li sjesti u tvoje krilo?

– Hajde, dobro. – Primaknuo se njezinom uhu. – Ali ako se popišaš u gaće, zaruke se raskidaju.

Nasmijala se, smjestila se u njegovom krilu i počela se igrati prstenom.

– Najprije moja žena, zatim moja kći – komentirao je Brian.

– Morao bi se zabrinuti jedino kad bi imao sina. – Stevie je izbacio riječi jednako lako kao što je ubacio viski u usta. Potom si je poželio pregristi jezik. – Oprosti – promrmljao je kad je u sobi zavladała tišina. – Mamuran sam. Tada sam odvratno raspoložen.

Kad se ponovno začulo kucanje na vratima, Johnno je lijeno slegnuo ramenima. – Bolje da na lice navučesh onaj slavni smiješak, sinko. Predstava počinje.

Johnno je bio ljutit, ali je to dobro skrivao kad je mladi, bradati novinar sjeo s njima. Nemaju pojma kako je to, mislio je. Nitko od njih, osim Briana koji je s njim išao u školu, prijateljio se s njim. Kako su ga sve zvali – homić, peder, tetkica. To ga je mnogo više boljelo od batina što ih je katkad dobio. Johnno je znao da bi mu više nego jednom lice pretvorili u kašu da nije bilo Brianovih spremnih šaka i odanosti.

Privukli su jedan drugoga, dva desetogodišnjaka s očevima alkoholičarima. Siromaštvo nije bilo rijetkost u istočnom dijelu Londona, i uvijek je bilo razbijača spremnih nekomu slomiti ruku radi sitniša. Bilo je načina za bijeg. Za njega i Briana, bijeg je bio glazba.

Elvis, Chuck Berry, Muddy Waters. Skupljali su novac što su ga uspjeli zaraditi ili ukrasti kako bi kupili one dragocjene ploče od 45 okretaja. Kad su imali dvanaest godina, surađivali su na svojoj prvoj skladbi – doista jadnoj, sjećao se Johnno, mnogo

besmislenih rima uz ritam od tri akorda što su ga izvodili na lošoj gitari. Za tu su gitaru dali pola litre džina što su ga uzeli Brianovu ocu, a Brian je dobio dobre batine. Ali stvarali su glazbu, kakva god ona bila.

Johnno je gotovo navršio šesnaest godina kad je shvatio što je. Preznojavao se zbog toga, plakao, uvaljivao ga svakoj djevojci koja mu je to dopustila kako bi preokrenuo svoju sudbinu. Ali znoj, suze i seks nisu ga promijenili.

Na koncu mu je upravo Brian pomogao da to prihvati. Pili su, kasno noću, u podrumu Brianova stana. Ovoga je puta Johnno maznuo viski svojem ocu. Smrad smeća bio je odvratan dok su sjedili svaki s jedne strane svijeće, dodajući bocu jedan drugomu. Na starom prenosivom gramofonu Roy Orbison je pjevao *Only the Lonely*. Johnnovo priznanje izletjelo je iz njega uz pijano plakanje i divlje prijetnje samoubojstvom.

– Ja sam ništa, i nikad neću biti nešto drugo. Živjet ću kao svinja. – Lokao je viski. – Moj stari usmrđi sobu, a mama cvili i gnjavi, ali nikad ništa ne čini da se to promijeni. Moja je sestra uličarka, a mlađi brat je već ovaj mjesec dvaput uhićen.

– Na nama je da se izvučemo iz toga – rekao je Brian, pijano filozofirajući. Slušao je Orbisona napola zatvorenih očiju. Želio je tako pjevati, s nadnaravnom melankolijom. – Moramo nešto promijeniti za sebe, Johnno. I hoćemo.

– Promijeniti. Ja ne mogu ništa promijeniti. Jedino ako se ubijem. Možda hoću. Možda ću to jednostavno učiniti i sve okončati.

– O čemu, dovraga, govoriš? – Brian je čeprkao po zgužvanoj kutiji *Pall Malla* i izvukao cigaretu.

– Ja sam peder. – Johnno je spustio glavu na prekrizene ruke i zaplakao.

– Peder? – Brian je zastao sa šibicom na centimetar od vrha cigarete. – Ma daj, Johnno. Ne budi šašav.

– Rekao sam da sam peder. – Glas mu se povisio kad je svoje suzama umrljano, očajno lice podigao prema Brianu. – Sviđaju mi se dječaci. Ja sam jebeni, prokleti peder.

Premda je bio potresen, popio je dovoljno da bi alkohol ublažio šok i uklonio predrasude. – Siguran si?

– Zašto bih to, dovraga, rekao ako nisam siguran? Uspio sam to izvesti s Alice Ridgeway jedino zato što sam mislio na njezinog brata.

Dakle, to je odvratno, pomislio je Brian, ali je svoje osjećaje zadržao za sebe. Bili su prijatelji više od šest godina, zalagali su se jedan za drugoga, lagali jedan za drugoga, dijelili su snove i tajne. Brian je kresnuo drugu šibicu, pripalio cigaretu i zamislio se.

– Pa, ako si takav, valjda si takav. To nije razlog da si režeš žile.

– Ti nisi peder.

– Ne. – Silno se nadao da nije – i zarekao se da će si to tijekom narednih tjedana dokazati sa svakom curom koju će uspjeti nagovoriti da raširi noge. Ne, on nije peder, uvjeravao je sebe. Seksualne akrobacije što ih je izvodio s Jane Palmer trebale bi biti dobar pokazatelj njegovih sklonosti. Dok je razmišljao o njoj, ukrutio se i promijenio položaj nogu. To nije bio trenutak za uspaljenost, već za razmišljanje o Johnnovu problemu.

– Mnogi su ljudi homoseksualci – rekao je. – Književnici, umjetnici i takvi. Mi smo glazbenici, pa to možeš smatrati dijelom svoje kreativne duše.

– To je sranje – promrmljao je Johnno, ali je obrisao nos.

– Možda, ali je bolje od rezanja žila. Morao bih tražiti novog partnera.

Na Johnnovu se licu pojavio nesiguran osmijeh kad je ponovno podigao bocu. – Znači, još uvijek smo partneri?

– Naravno. – Brian mu je dodao cigaretu. – Sve dok ja ne postanem predmet tvojih želja i maštarija.

I tu je bio kraj razgovora.

Kad bi Johnno imao ljubavnika, činio je to diskretno i nikad o tome nije razgovarao.

U grupi su svi znali kako je seksualno orijentiran, ali je radi vlastite privatnosti, kao i na Peteovo insistiranje, stvorio imidž heteroseksualnog pastuha. To ga je uglavnom zabavljalo.

Bilo je žaljenja, premda je to mrzio priznati. Dok je ljuljao Emmu u krilu, spoznao je da nikad neće imati vlastito dijete.

Isto tako, frustriralo ga je što je bio prisiljen priznati, dok je gledao kako Brian stavlja ruku oko Bevinih ramena, da jedini muškarac kojeg istinski voli nikad neće biti njegov ljubavnik.

5. poglavlje

Emma je bila opčinjena New Yorkom. Nakon kasnog doručka, pri čemu joj je Brian dopustio obilje džema od jagoda i slatkih kolača, prepuštena je Bev. To je nije zabrinjavalo, ne ovoga puta. Njezin će tata te večeri biti na televiziji, a obećao je da će smjeti poći na mjesto gdje se stvaraju slike za televiziju i gledati.

U međuvremenu su se ona i Bev vozile gradom u velikom bijelom automobilu. Smijala se plavokosoj perici i velikim okruglim naočalama za sunce što ih je Bev nosila. Premda se Bev u početku nije mnogo smiješila, uskoro je Emmino uzbuđenje prešlo i na nju. Emma je voljela promatrati ljude kako žure pločnicima, guraju jedni druge, masovno prelaze raskrižja dok trube urlaju. Bilo je žena u kratkim suknjama i visokim petama, s bujnim frizurama koje su stajale kao da su od kamena. Bilo je drugih u trapericama i sandalama, a njihova se kosa spuštala ravno niz leđa. Na uglovima je bilo uličnih prodavača koji su prodavali hrenovke u pecivu, bezalkoholna pića i sladoled, a pješaci su ga zdušno kupovali dok je temperatura rasla izvan ugodne čahure limuzine. U prometu je postojala nervozna agresivnost koju Emma nije razumjela, ali je u njoj uživala.

Posve smiren i uredan u svojoj svijetlosmeđoj odori i kapi, vozač je zaustavio automobil uz pločnik. Osobno nije bio neki veliki ljubitelj glazbe, osim ako nije riječ o Franku Sinatri ili Rosemary Clooney, ali je bio siguran da će njegovo dvoje tinejdžera podivljati kad im po završetku dvodnevnog posla kući donese autograme.

– Stigli smo, gospođo.

– Oh. – Pomalo smeteno, Bev je zurila kroz prozor. – Empire State Building – rekao je i pokazao prema vratima. – Želite li da dođem po vas za jedan sat?

– Jedan sat, da. – Bev je čvrsto uhvatila Emminu ruku kad je vozač otvorio vrata. – Hajde, Emma. Devastation ne ide sam na vrh.

Ondje je bio dugačak, vijugav red, s plačljivim bebama i grintavom djecom. Krenuli su od kraja, a dva su tjelohranitelja neprimjetno stala iza njih, te ih je mnoštvo uskoro progutalo. Iza njih je za nekoliko sekunda u red stala skupina francuskih studenata, a svi su nosili vrećice s oznakom Macy's i brbljali na svojem brzom, melodioznom jeziku. Usred mješavine parfema, znoja i mokrih pelena, Emma je osjetila miris trave. Činilo se da nitko drugi to ne opaža, niti mu je stalo. Ušli su u dizalo.

Nakon dugih minuta u gužvi izišle su iz dizala i ponovno čekale. To joj nije smetalo. Sve dok ju je Bev čvrsto držala za ruku, mogla je okretati glavu i promatrati ljude. Čelave glave, šlampavi šeširi, čupave brade. Kad joj se vrat umorio, prebacila se na cipele. Sandale od konopca, blistave cipele s krilnim kapicama, snježnobijele tenisice i crne salonke. Neki su ljudi vukli noge, drugi su lupkali, nekoliko ih se prebacivalo s jedne noge na drugu, ali rijetko je tko stajao mirno.

Kad joj je i to dojadilo, samo je slušala glasove. Čula je kako se u blizini prepire skupina djevojaka. Bile su tinejdžerice i Emma im je odmah pozavidjela.

– Stevie Nimmons je najslađi – insistirala je jedna od njih. – Ima krupne smeđe oči i one gala brkove.

– Brian McAvoy – usprotivila se druga. – On je stvarno fantastičan. – Kako bi to dokazala, iz šarene je platnene torbice izvadila fotografiju izrezanu iz nekog časopisa. Začuo se zajednički uzdah kad su se djevojke okupile oko nje. – Svaki put kad je pogledam, kao da umrem.

Galamile su, a ljudi su ih ljutito gledali, pa su rukama prigušile svoj smijeh.

Istodobno zadovoljna i zbunjena, Emma je pogledala Bev. – One cure pričaju o tati.

– Sšš. – Bev je to zabavljalo toliko da je sve željela prepričati Brianu, ali je također znala da periku i naočale nosi s razlogom. – Znam da pričaju, ali mi moramo tajiti tko smo.

– Zašto?

– Kasnije ću ti objasniti – rekla je, osjetivši olakšanje kad su došle na red za drugo dizalo.

Emmine su se oči raširile kad je u ušima osjetila ono isto što i u avionu. Na trenutak se prestrašila da će joj opet biti loše. Ugrizla se za usnu, zatvorila oči i očajnički poželjela tatu.

Požalila je što je došla ovamo. Požalila je što nije ponijela Charlieja za utjehu. I molila se, onako iskreno kako to može trogodišnje dijete, da ne povrati onaj divan doručak po blistavim novim cipelicama.

Tada su se otvorila vrata dizala i grozno je njihanje prestalo. Svi su se smijali, pričali i natisnuli se van. Poslušavši Bevin stisak ruke, držala se uz nju i još uvijek se borila protiv mučnine.

Ugledala je velik štand s policama živopisnih suvenira, te goleme prozore kroz koje se vidjelo nebo i nebrojene zgrade na Manhattanu. Zabezegnuto je nepomično stajala dok su se ljudi natiskivali oko njih. Mučnina se pretvorila u zadivljenost.

– Ovo doista treba vidjeti, zar ne, Emma?

– Je li to svijet?

Premda je bila zadivljena kao i Emma, nasmijala se. – Ne. Samo njegov maleni dio. Dođi, idemo van.

Vjetar je nahrupio na njih, podigavši Emminu suknju kad je zateturala unatrag. Ali to ju je uzbuđivalo, a ne plašilo kad ju je Bev, ponovno se nasmijavši, podigla u naručje.

– Sad smo na vrhu svijeta, Emma.

Dok su gledale preko visokog zida, Emma je osjetila kako joj želudac poskakuje. Sve je bilo rašireno pod njima, ispresijecane ulice u kanjonima što su ih stvarale zgrade, a slični automobili i autobusi izgledali su kao igračke. Sve se doimalo tako pravilnim i istinskim.

Kad je Bev ubacila novčić u kutijicu, gledala je kroz teleskop, ali joj se više sviđalo gledati vlastitim očima.

– Možemo li ovdje živjeti?

Bev je namještala teleskop dok ga nije fokusirala na Kip slobode. – Ovdje, u New Yorku?

– Ovdje. Na vrhu.

– Ovdje nitko ne živi, Emma.

– Zašto ne?

– Jer je to turistička atrakcija – odsutno je odgovorila... I jedno od svjetskih čuda, mislim. Ne možeš živjeti u čudu.

Ali Emma je gledala preko visokog zida i mislila da može.

Televizijski studio nije impresionirao Emmu. Nije izgledao onako lijepo ili veliko kao na ekranu. Ljudi su bili obični. Međutim, sviđale su joj se kamere. Bile su velike i debele, a ljudi iza njih doimali su se važnima. Pitala se je li gledanje kroz jednu od kamera kao gledanje kroz teleskop na Empire State Buildingu.

Prije nego je to mogla pitati Bev, neki je mršav muškarac počeo glasno govoriti. To je bio najneobičniji američki naglasak što ga je dosad čula. Nije razumjela pola od onoga

što je rekao, ali je uhvatila riječ *Devastation*. Zatim je uslijedila eksplozija vriskova.

Nakon prvog šoka, Emma se prestala stiskati uz Bevinu suknu i pogledala naokolo. Premda nije razumjela vrištanje, shvatila je da to nije loš zvuk. To je bila dobra, mlada buka koja se odbijala od zidova i stropova. Navela ju je da se nasmiješi, mada je Bevina ruka lagano podrhtavala u njezinoj.

Sviđao joj se način na koji se njezin otac kretao pozornicom, poskakujući i šepireći se, dok se njegov glas, snažan i čist, miješao s Johnnovim, a zatim sa Steviejevim. Kosa mu je blistala poput zlata pod jakim svjetlom. Bila je dijete, i lako je prepoznavala čaroliju.

Sve dok bude živa čuvat će u svojem umu, i u svojem srcu, sliku četvorice mladića na pozornici, obasjanih svjetlošću, srećom i glazbom.

* * *

Pet tisuća kilometara daleko, Jane je sjedila u svojem novom stanu. Na stolu kraj nje nalazilo se pola litre džina *Gilbey's* i trideset grama kolumbijskog zlata. Upalila je svijeće, na desetke svijeća, rabeći njih i drogu za poboljšanje raspoloženja. Brianov jasan tenor dopirao je iz stereouređaja.

Preselila se u Chelsea s novcem što ga je uzela Brianu. Ondje žive mladi ljudi, glazbenici i pjesnici i umjetnici, kao i njihovi sljedbenici. Mislila je da će ondje naći drugog Briana. Idealista s lijepim licem i vještim rukama.

Kad god je željela, mogla je skoknuti u neki *pub*, slušati glazbu, izabrati eventualno društvo za noć.

Imala je šesterosobni stan s blistavim novim namještajem u svakoj prostoriji. Ormari su joj bili prepuni odjeće iz pomodnih butikata. Na prstu je nosila debeli dijamantni prsten što ga je kupila prošli tjedan, kad ju je obuzela melankolija. Već joj je dosadio.

Mislila je da je sto tisuća funta sav novac na svijetu. Rukom je prešla po svilenoj kućnoj haljini što ju je nosila, veoma zadovoljna podatnošću materijala. Brzo je otkrila da se velike količine novca troše jednako lako kao i malene. Još uvijek je imala dovoljno da joj neko vrijeme potraje, ali nije joj dugo trebalo da shvati kako je jeftino prodala Emmu.

Bio bi platio dvostruko više, mislila je dok je pijuckala džin. Više nego dvostruko, bez obzira na to koliko se onaj gad Pete mrštio i gundao. Brian je želio Emmu. Slab je na djecu. Znala je to, ali nije bila dovoljno lukava da se time okoristi, s gnušanjem je mislila.

Bijednih dvadeset pet tisuća godišnje. Kako bi s tim trebala živjeti, pitala se.

Pomalo omamljena od džina, traljavo je smotala džoint.

Još uvijek je s vremena na vrijeme uzimala mušterije, ali to nije bilo radi love, već radi društva. Nije imala pojma da će joj Emma nedostajati. Kako su tjedni prolazili, pojam majčinstva počeo je dobivati nova, emotivna značenja.

Rodila je. Mijenjala je prljave pelene. Svoj teško zarađeni novac trošila je na hranu i odjeću. Sad se ono maleno derište vjerojatno i ne sjeća da ona postoji.

Angažirat će odvjetnika. Angažirat će najboljeg, s Brianovim novcem. Ima pravde u tome. Ne postoji sud u zemlji koji ne bi shvatio da je djetetu mjesto uz majku. Dobit će Emmu natrag. Ili još bolje, dobit će dvostruko više novca.

Nakon što ih malo iscijedi, Brian i njegova uobražena mlada žena neće je zaboraviti. Nitko je neće zaboraviti, ni smrdljivi mediji, ni glupava javnost, ni njezino maleno derište.

S tom mišlju na umu, izvadila je svoje zalihe *Methedrinea* i pripremila se za let.

6. poglavlje

Emma više nije mogla dugo čekati. Vani je padala odvratna susnježica, ali je ona i dalje pritiskala lice uz prozor, nastojeći pogledom prodrijeti kroz to.

Uskoro će stići. Johnno je tako rekao. Bila je dovoljno mudra da bi znala da će se izderati na nju ako ga ponovno pita koliko uskoro. Ali nije mogla dočekati. Kad joj je postalo hladno na nosu, odmaknula se od prozora i poskakivala s jedne noge na drugu. Njezin se tata vraća kući, s Bev i njezinim malenim bratom. Darren. Njezin se brat zove Darren. Šaptom je izgovarala to ime. Sam joj je zvuk toga mamio smiješak na lice.

Ništa u njezinu životu nikad nije bilo tako golemo, tako važno kao imati brata. On će biti njezin, i trebat će nju da ga čuva i pazi. Tjednima i tjednima je vježbala na lutkama koje su sad ispunjavale njezinu sobu.

Znala je da se njihove glave moraju držati krajnje pažljivo, inače bi pale unatrag i slomile se. Bebe se katkad bude usred noći i plačem traže mlijeko. To joj neće smetati, mislila je Emma. Protrljala je svoja ravna prsa, pitajući se bi li Darren ondje našao mlijeka.

Nisu joj dopustili da pođe u bolnicu kako bi ga vidjela. To ju je toliko uzrujalo da se prvi put otkako je stigla u svoj novi dom sakrila u ormar. Još uvijek se ljutila zbog toga, ali je znala da odraslima nije osobito važno ako se djeca ljute.

Umorna od stajanja, sjela je na sjedalo kraj prozora, milovala Charlieja i čekala.

Nastojala je misliti na druge stvari. Na vrijeme provedeno u Americi. Tiho pjevušeći, Emma je zamišljala sve ono što je vidjela. Veliki srebrni luk u St. Louisu. Jezero u Chicagu činilo joj se velikim poput oceana. I Hollywood. Sviđao joj se veliki bijeli natpis, a sad je pokušala zamisliti sva slova.

Njezin je otac nastupao u golemom otvorenom kazalištu. Zvali su ga zdjela. To joj se činilo čudnim, ali bilo je zabavno slušati klicanje i vrištanje na otvorenom.

Proslavila je rođendan, svoj treći rođendan, u Hollywoodu. Svi su došli jesti bijelu tortu s malenim srebrnim kuglicama na vrhu.

Gotovo su se svaki dan vozili avionom. I svaki put se toga bojala, ali je uspjela pobijediti mučninu. S njima je bilo mnogo ljudi. To su bili tehničari koji su vodili brigu o svim popratnim stvarima.

Najviše su joj se sviđali hoteli, s poslugom u sobu i novim krevetima gotovo svake večeri. Voljela je svakog jutra gledati kroz prozor nova mjesta i nove ljude.

Zijevnula je i udobnije se smjestila, stisnuvši psića ispod ruke.

Kad opet pođu u neki hotel, Darren može poći s njima. Svi bi ga obožavali.

Promatranje susnježice ju je uspavalo. I razmišljala je o Božiću. To je bio njezin prvi Božić u kojem je čarapa s njezinim imenom visjela s police iznad kamina. Ispod jelke što su je okitili bilo je mnogo darova. Igračke, igre i lutke u lijepim haljinicama. Poslijepodne su svi igrali igru Zmije i ljestve. Čak i Stevie. Pretvarao se da vara kako bi je nasmijavao, a zatim ju je stavio na leđa i jurio po kući dok je ona vrištala od veselja.

Kasnije je njezin otac razrezao veliku božićnu gusku. Toliko je mnogo jela da je postala pospana, pa se sklupčala ispred vatre i slušala glazbu.

To je bio najljepši dan njezina života. Baš najljepši. Sve do ovoga. Razbudio ju je zvuk automobila. Ponovno je pritisknula lice uz prozor i pogledala van. Vrisnula je i skočila sa sjedala.

– Johnno! Johnno! Stigli su. – Poletjela je hodnikom, a njezine su cipelice udarale po drvenom podu.

– Stani malo. – Johnno je prestao pisati stihove koji su mu se vrtjeli po glavi kako bi je uhvatio. – Tko je stigao?

– Moj tata i Bev i moja beba.

– Tvoja beba, je li? – Povukao ju je za nos, a zatim se okrenuo Stevieju koji je eksperimentirao s akordima na klaviru. – Hoćemo li poći dočekati najnovijeg

McAvoya?

– Evo me odmah.

– Dolazim. – P.M. je u usta gurnuo posljednji komadić čajnog kolača prije nego je ustao s poda. – Pitam se jesu li uspjeli izići iz bolnice bez rulje koja je navalila na njih.

Mjere predostrožnosti što ih je Pete poduzeo Jamesa Bonda čine dosadnim. Dvije limuzine za zavaravanje, dvadeset krupnih zaštitara i bijeg u kamionetu cvjećarnice. – Nasmijao se i krenuo hodnikom, a Emma mu je bila za petama. – Slava nas čini jadnicima, Emma, ljubavi, i nemoj to zaboraviti.

Nisu je zanimali ni slava, ni jadnici, ni bilo što drugo. Samo je željela vidjeti svojega brata. Čim su se vrata otvorila, izvukla je znojnu ručicu iz Johnnove i jurnula prema njima.

– Daj da ga vidim – zahtijevala je.

Brian se sagnuo i pomaknuo dekicu na zavežljaju u svojem naručju. Emma se na prvi pogled zaljubila u svojega brata. To je bila bezuvjetna, sveobuhvatna ljubav. Daleko više od ičega što je očekivala.

Nije bio lutka. Čak i dok je spavao, vidjela je blago podrhtavanje njegovih tamnih trepavica. Usta su mu bila sitna i vlažna, koža tanka i nježnobljeda. Na glavi je imao malenu plavu kapicu, ali joj je otac rekao da ima tamnu kosu kao Bev. Prstiće je stisnuo u šaku, a ona ju je nježno dotaknula. Toplina, i jedva zamjetljiv pokret.

Ljubav ju je prožela poput bljeska svjetlosti.

– Što misliš? – pitao ju je Brian.

– Darren. – Blago je izgovorila ime, uživajući u zvuku. – On je najljepša beba na svijetu.

– Ima ono zgodno McAvoy lice – promrmljao je Johnno, osjećajući se glupavo sentimentalno. – Dobro si to obavila, Bev.

– Hvala. – Bilo joj je drago da je prošlo. Niti jedna od knjiga što ih je pročitala nije ju pripremila na nevjerojatne, iscrpljujuće bolove pri porođaju. Ponosila se činjenicom da je na svijet donijela sina, naravno, premda je posljednjih nekoliko sati bilo kritično. Sad je željela samo mir i spokoj kako bi mogla biti majka.

– Liječnik želi da se Bev nekoliko dana odmara, bez naprezanja – počeo je Brian. – Želiš li poći gore i počinuti?

– Posljednje što želim je opet se uvući u krevet.

– Onda uđi i sjedni, a stric Johnno će ti pripremiti finu šalicu čaja.

– Krasno.

– Idem gore, pa ću ga staviti u zipku. – Brian se nasmiješio kad je vidio kako P.M. stoji u pozadini i blene.

– Ne grize, stari. Još nema zuba.

P.M. se osmjehnuo i gurnuo ruke u džepove. – Samo neko vrijeme nemoj tražiti da ga diram.

– Zabavljaj Bev. Doista joj je bilo teško. Danas poslijepodne dolazi medicinska sestra, ali ne želim da u međuvremenu radi nešto naporno.

– S tim se mogu snaći. – Zaputio se natrag prema salonu.

– Staviti ćemo bebu na spavanje – objavila je Emma, držeći jednu ruku na rubu dekice. – Pokazat ću ti kako.

Dječja je soba imala lepršave bijele zavjese, a na svijetloplavim zidovima bile su naslikane duge. Oko zipke je bila pričvršćena snježnobijela irska čipka, posuta ružičastim i plavim satenskim vrpcama. Starinska dječja kolica nalazila su se u kutu, a čuvao ih je gotovo dva metra visok plišani medo. Antikna stolica za ljuljanje čekala je kraj prozora.

Emma je stajala kraj zipke dok je njezin otac spuštao Darrena. Kad mu je skinuo kapicu, ispružila je ruku i oprezno pomilovala mekanu crnu kosu.

– Hoće li se uskoro probuditi?

– Ne znam. Imam osjećaj da su bebe prilično nepredvi-dljive. – Brian je čučnuo kraj

nje. – Moramo biti veoma pažljivi s njim, Emma. On je tako bespomoćan, znaš.

– Neću dopustiti da mu se nešto dogodi, nikada. – Stavila je ruku na očevo rame i gledala usnulu bebu.

* * *

Emma nije bila sigurna da joj se gospođica Wallingsford sviđa. Mlada je dadilja imala lijepu crvenu kosu i ljubazne sive oči, ali je rijetko kada dopuštala Emmi da dotakne Darrena. Bev je razgovarala s desecima kandidatkinja i bila je osobito zadovoljna s Alice Wallingsford. Stara dvadeset pet godina, bila je iz dobre obitelji, a imala je izvrsne preporuke i ugodno držanje.

Tijekom prvih nekoliko mjeseci nakon Darrenova rođenja Bev je bila tako umorna i mrzovoljna da je Aliceina pomoć postala neprocjenjiva. Nadalje, to je bila još jedna žena s kojom je mogla razgovarati o problemima kao što su izbijanje zuba, dojenje i dijete. Bev je bila jednako odlučna po pitanju vraćanja prijašnje vitkosti kao i u želji da bude dobra majka. Dok je Brian bio zatvoren i pisao pjesme s Johnnom, ili sastančio s Peteom dogovarajući sljedeće snimanje, ona je nastojala stvoriti dom kakav je tako silno željela za njih.

Slušala je kad je govorio o pojavama kao što su rat u Aziji, rasni neredi u Americi, ali njezin je svijet bio usredotočen na pitanje hoće li sunce davati dovoljno topline da se Darrena povede u šetnju. Naučila je peći kruh i okušala se u pletenju dok je Brian skladao pjesme i govorio protiv rata i vjerske nesnošljivosti.

Kad joj se tijelo vratilo u normalu, um joj se opustio. Za Bev je to bilo najslađe razdoblje njezina života. Njezin je sinčić bio bucmasto zdrav, a muž se prema njoj ophodio kao prema princezi.

S Darrenom na dojci i Emmom kraj nogu, ljuljala se na stolici kraj prozora u dječjoj sobi. Tog je jutro padala kiša, ali sad se razvedrilo i sunce je sjalo punom snagom. Pomislila je da bi poslijepodne mogla bebu i Emmu povesti u šetnju parkom.

– Sad ću ga staviti u zipku, Emma. – Bev je pomaknula bluzu kako bi pokrila dojku. – Čvrsto je zaspao.

– Smijem li ga držati kad se probudi?

– Da, ali samo kad sam ja kraj tebe.

– Gospođica Wallingsford mi nikad ne dopušta da ga držim.

– Samo je oprezna. – Bev je poravnala dekicu na Darrenu i odmaknula se. Uskoro će navršiti pet mjeseci, pomislila je. Već ni sad nije mogla zamisliti život bez njega. – Idemo dolje, pa ćemo ispeći fini kolač. Tvoj tata obožava čokoladne kolače.

Svjesna da time mora biti zadovoljna, Emma je pošla za njom. Alice je zastala u hodniku, a u rukama je imala čisto rublje za dječju sobu.

– Trebao bi neko vrijeme spavati, Alice – rekla joj je Bev. – Napunio je želudac.

– Da, gospođo.

– Emma i ja idemo u kuhinju.

Sat vremena kasnije, kad su kolač izvadile iz pećnice da se ohladi, začuo se tresak ulaznih vrata. – Tvoj se tata očito ranije vratio kući. – Bev je automatski poravnala kosu prije nego je požurila iz kuhinje da bi ga pozdravila.

– Bri, nisam te očekivala do... što se dogodilo?

Bio je izrazito blijed, crvenih i mutnih očiju. Protresao je glavom, kao da je želi razbistriti, a Bev mu je pružila ruke. – Ubili su ga.

– Što? – Prstima je čvrsto stisnula njegove. – Tko? Koga su ubili?

– Kennedyja. Roberta Kennedyja. Ubili su ga.

– O, moj Bože. O, dragi Bože. – Mogla je samo stajati i zuriti, užasnuta. Sjećala se kad je ubijen američki predsjednik, a šokirani ga je svijet oplakivao. A sada njegov brat,

njegov sjajan mladi brat.

– Vježbali smo za album – počne Brian. – Ušao je Pete. Čuo je vijest na radiju. Nitko mu nije vjerovao, sve dok i sami nismo čuli. Prokletstvo, Bev, prije samo nekoliko mjeseci ubili su Kinga, a sad ovo. Što se zbiva s ovim svijetom?

– Gospodine McAvoy... – Alice je počela silaziti stubama, a lice joj je bilo bijelo kao i pregača. – Je li to istina? Jeste li sigurni?

– Da. Trebala bi biti samo noćna mora, ali istina je.

– Jadna ta obitelj. – Alice je stiskala svoju pregaču. – Sirota ta majka.

– Bio je dobar čovjek – rekao je Brian. – Bio bi njihov sljedeći predsjednik. Zaustavio bi onaj prokleti rat, znam da bi.

Emma se uznemirila kad je vidjela suze u očevim očima.

Odrasli su bili previše zaokupljeni vlastitim tjeskobama da bi je opazili. Nije poznavala nikoga tko se preziva Kennedy, ali bilo joj je žao da je mrtav. Pitala se je li bio tatin prijatelj. Možda je bio vojnik u ratu o kojem je njezin otac uvijek pričao.

– Alice, skuhaj malo čaja. Molim te – promrmljala je Bev dok je vodila Briana prema salonu.

– U kakav smo to svijet donijeli djecu? Kad će shvatiti, Bev? Kad će napokon shvatiti?

Emma je pošla na kat i sjela kraj Darrena, prepustivši odrasle njihovim suzama i čaju.

Našli su je ondje, u dječjoj sobi, sat vremena kasnije. Pjevala je jednu od uspavanki što ju je Bev često pjevušila dok je njihala Darrena prije spavanja.

Prestrašivši se, Bev se žurno zaputila unutra, ali ju je Brian uhvatio za ruku. – Ne, sve je u redu. Zar ne vidiš? – Dok ih je promatrao, malo je popustila napetost u njemu. Emma se ljuljala dok su joj noge visjele daleko od poda, a bebu je oprezno držala u naručju.

Podigla je glavu i radosno im se nasmiješila. – Plakao je, ali sad je zadovoljan. Nasmiješio mi se. – Nagnula se naprijed i poljubila mu obraz dok je gugutao. – Voli me, zar ne, Darrene?

– Da, voli te. – Brian je pošao naprijed, kleknuo ispred stolice za ljuljanje i oboje ih zagrlio. – Hvala Bogu na svima vama – rekao je i ispružio ruku prema Bev. – Mislim da bih poludio da nema vas.

Tijekom narednih tjedana Brian se više posvetio obitelji. Radio je kod kuće kad god je to bilo moguće, i čak se poigravao idejom da u kući uredi studio za snimanje. Rat u jugoistočnoj Aziji neprestano mu je bio na umu. Mučile su ga užasne i beskorisne borbe u njegovoj domovini Irskoj. Njegove su se ploče brzo penjale na top-listama, ali zadovoljstvo što ga je osjećao u prvim danima sad je izbljedjelo. Glazbom se koristio za projiciranje svojih osjećaja, ali i kao zaštitom od najtežih. Držala ga je njegova potreba za obitelji.

Oni su mu osigurali zdrav razum, bio je uvjeren.

Bev je došla na ideju da povede Emmu u studio za snimanje. Upravo su trebali započeti sa snimanjem svojeg trećeg albuma. Albuma što ga je Brian smatrao još važnijim od debitantskoga. Ovoga je puta morao dokazati da Devastation nije samo čista sreća, niti blijeda imitacija koja se drži za skute grupa kao što su Beatlesi i Rolling Stonesi. Morao je sebi dokazati da će čarolija, koja je tijekom protekle godine tako potamnijela, još uvijek biti ondje.

Želio je nešto jedinstveno, zvuk koji će biti izrazito njihov. Odbacio je desetak rock-skladbi što su ih on i Johnno napisali. One mogu čekati. Usprkos Peteovim prigovorima, ostali iz grupe stali su iza njegove odluke da skladbe začini političkim stavovima, otvorenim pobunjeničkim *rockom* i irskim narodnim pjesmama. Električne gitare i jeftine zviždaljke.

Kad je Emma ušla u studio, nije imala pojma da joj je dopušteno biti svjedokom stvaranja glazbene povijesti. Za nju je to značilo samo provesti dan s tatom i njegovim

prijateljima. Sve joj se to činilo poput goleme igre, oprema, glazbeni instrumenti, visoka prostorija u staklu. Sjedila je u velikoj stolici na okretanje i pijuckala kolu ravno iz boce.

– Ne misliš li da će joj biti pomalo dosadno? – pitao je Johnno dok je prebiraio po električnim orguljama. Sad je nosio dva prstena, dijamant na jednom malom prstu i safir na drugom.

– Ako ne možemo zabaviti jednu malenu djevojčicu, bolje da odmah odustanemo. – Brian je namjestio remen svoje gitare. – U svakom slučaju, želim je neko vrijeme u svojoj blizini. Jane opet stvara buku.

– Kučka – blago će Johnno, a zatim uzme čašu kole obogaćene rumom.

– Ni ovoga puta neće ništa postići, ali je sve to gnjavaža.

– Na brzinu je pogledao Emmu i vidio da je zauzeta pričajući Charlieju. – Pokušava reći da smo je prijevarom naveli da potpiše dokumente. Pete se time bavi.

– Samo želi još novca.

Mračno se osmjehnuvši, Brian kimne. – Neće ga dobiti od Petea. Niti od mene. Provjerimo zvuk.

– Zdravo, Emma, ljubavi. – Stevie je zastao kraj nje i prstom je pošakljao po trbuhu. – Došla si na audiciju za grupu?

– Ja ću gledati. – Zurila je u njega, fascinirana zlatnim kolutom što ga je sad nosio na uhu.

– Onda dobro. Uvijek nam bolje ide kad imamo publiku. Reci mi nešto, Emmy. – Sagnuo se blizu nje i šapnuo: – Istinu i ništa osim istine. Tko je najbolji od nas?

To je već postala uobičajena igra. Budući da je poznavala pravila, Emma je pogledala gore, zatim dolje, pa lijevo i desno. Skupivši ramena, glasno je viknula: – Tata!

Time je zaslužila puhanje kroz nos od gnušanja i mnogo škakljanja po rebrima. Silno se trudeći kako ne bi smočila gaćice, povukla se dublje u stolicu.

– U ovoj je zemlji zabranjeno djeci ispirati mozak – rekao je Stevie kad se pridružio Brianu.

– Dijete ima ukusa.

– Točno, lošeg. – Izvadio je svoju gitaru iz kutije i nježno prešao prstima duž njezin vrat. – Što je prvo?

– Snimit ćemo glazbu za *Outcry*.

– Čuvao si najbolje za početak. – Stevie je kimnuo i na brzinu izveo nekoliko eksperimentalnih akorda. – Krenimo na posao, momci.

Od njih četvorice, Stevie je jedini odrastao u povoljnoj financijskoj situaciji, u pravoj kući s vrtom i dvoje stalnih slugu. Navikao je na fine stvari, očekivao ih je i lako bi mu dojadile. Zaljubio se u gitaru, a njegovi su roditelji požalili da su mu je kupili.

Kad mu je bilo petnaest godina, osnovao je vlastitu grupu. *Stevie and the Rousers*. Potrajala je šest mjeseci, a tada su se počeli svađati i grupa se raspala. To ga nije obeshrabrilo, pa je osnovao drugu grupu, pa još jednu. Njegova prirodna nadarenost za gitaru privlačila je mnogo onih koji su se nadali. Ali tada su u njemu tražili vođu, a to je bila uloga za koju nije posjedovao sposobnosti.

Na Briana i Johnna naišao je na nekoj zabavi u Sohou, jednoj od onih svijećama osvjetljenih, dimom i tamjanom zagušenih okupljanja kakvih su se užasavali njegovi roditelji. Odmah su ga privukle Brianova predanost glazbi i Johnnova cinična, nemarna duhovitost. Stevie se prvi put u životu pridružio, a ne osnovao grupu. S olakšanjem je slijedio Brianovo vodstvo.

Bilo je loših dana, moljakanja po *puhovima* da im se pruži prilika za nastup. Bilo je omamljujućih dana provedenih u pisanju pjesama i stvaranju glazbe. Bilo je žena, predivno oznojenih tijela spremnih pasti na leđa za plavokosog čovjeka s gitarom u ruci.

Tu je bila Sylvie, djevojka koju je upoznao kad su prvi put nastupali u Amsterdamu. Zgodna Sylvie okruglih obraza, lošeg engleskog i bezazlenih očiju. Vodili su ljubav,

poput manijaka, u prljavoj malenoj sobi gdje je krov prokišnjavao, a prozori su bili neprozirni od blata. Zaljubio se, onoliko koliko se smatrao sposobnim. Čak se bavio mišlju da je povede sa sobom u London, osnuje dom u nekom skućenom, hladnom stanu.

Ali Sylvie je ostala trudna.

Sjećao se kako mu je to rekla, blijeda lica i očiju punih nade i straha. Nije želio djecu. Dobri Bože, bilo mu je tek dvadeset godina. Njegova je glazba bila na prvome mjestu, moralo je tako biti. A da su njegovi roditelji otkrili da je nizozemskoj konobarici napravio dijete... Porazila ga je spoznaja da je, bez obzira na to koliko je daleko bježao, koliko se bunio, još uvijek veoma važno što misle njegovi roditelji.

Pete je organizirao abortus, diskretno, skupo. Sylvie je, dok su joj se suze slijevale niz obraze, učinila ono što je tražio. Nakon toga, nestala je iz njegova života. Tek je tada Stevie shvatio da ju je volio više no što je smatrao mogućim.

Nije želio razmišljati o tome, mrzio se sjećati toga, i nje. No u posljednje mu se vrijeme često vraćala u misli. To je vjerojatno imalo veze s Emmom, pomislio je, pogledavši prema njoj. Sjedila je, rumena i ushićena, u stolici na okretanje. Njegovo bi dijete, dječak ili djevojčica, sad bilo njezine dobi.

Dan u studiju bio je zabavan za Emmu. Toliko zabavan da je jedino žalila što i Darren nije ondje s njom. Bilo je drukčije ovako gledati kako njezin otac i njegovi prijatelji sviraju nego u kazalištima i dvoranama diljem Amerike. Ovdje se osjećala drukčija energija. Nije to razumjela, ali je osjećala.

Emma ih je na turneji počela gledati kao jedno tijelo s četiri glave. Slika što ju je to stvaralo u njezinoj glavi navodila ju je na smijeh, ali se činilo da je prava. Danas su se prepirali, psovali, šalili se ili samo tiho sjedili dok su slušali snimke. Nije znala što znače tehnički izrazi koje su razmjenjivali – nije ni trebala. Zabavljala se kad bi se oni okupili, ili su je oni zabavljali kad bi izdvojili trenutak da je zadirkuju. Pojela je gomile čipsa i napuhala trbuh kolom.

Tijekom jedne pauze sjedila je P.M.-u u krilu i lupala po bubnjevima. Rekla je svoje ime u jedan od mikrofona i čula kako njezin glas odjekuje prostorijom. S rezervnim batićem u ruci, zadrijemala je na stolici, spustivši glavu na vjernog Charlieja. Probudio ju je očevo glas, uzvišen u baladi o tragičnoj ljubavi.

Opčinjeno ga je gledala, trljajući oči od sna i zijevajući u Charliejevo krzno. Njezino je srce bilo previše mlado da bi ga stihovi dirnuli. Ali zvuk je dopro do nje. Više nikad neće slušati tu pjesmu a da se ne sjeti trenutka kad se probudila, a njegov joj je glas ispunjavao glavu. Ispunjavao je svijet.

Kad je završio, zaboravila je da bi trebala biti tiho. Poskakujući na stolici, pljesnula je rukama. – Tata!

Pete je opsovao u kabini za tehničare, ali je Brian podigao ruku. – Ostavi to. – Nasmijao se i okrenuo Emmi.

– Ostavi to – ponovio je i pružio ruke prema njoj. Kad je stigla do njega, bacio ju je u zrak. – Što kažeš, Emma? Upravo sam te pretvorio u zvijezdu.

7. poglavlje

Ako je Brianova vjera u ljude pokolebana 1968. kad je ubijen Martin Luther King, a zatim i Robert Kennedy, onda ju je Woodstock tijekom ljeta 1969. učvrstio. Za njega je to bila proslava mladosti i glazbe, ljubavi i bratstva. Simbolizirala je priliku za mijenjanje godine krvoprolića i rata, nereda i nezadovoljstva. Znao je, dok je stajao na pozornici i gledao more tijela, da više nikad neće sudjelovati u nečemu tako golemom i nezaboravnom.

Čak i dok je ushićeno ondje stajao, dobivši priliku da ostavi svoj trag, istodobno je

bio deprimiran i prestrašen činjenicom da desetljeće, i njegov duh, završava.

Projurio je kroz ta tri dana u gornjem dijelu države New York u grozničavom raspoloženju emotivne i kreativne energije, nadahnut ugođajem, lebdeći na drogama koje su bile dostupne kao kokice na subotnjoj matineji, i tjeran vlastitim strahom proizišlim iz razmišljanja o tome kamo ga je odveo njegov uspjeh. Jednu je cijelu noć proveo sam u prikolici kojom se grupa koristila, skladajući za maratonski nastup od četrnaest sati dok je kokain harao njegovim tijelom. Jedno je uzbudljivo poslijepodne sjedio u šumi sa Stevijem, slušajući glazbu i klicanje četiristo tisuća ljudi. Uz pomoć LSD-a vidio je stvaranje cijelih univerzuma u javorovu listu.

Brian je zdušno prihvatio Woodstock, njegovu koncepciju, njegovu stvarnost. Jedino je žalio što nije uspio nagovoriti Bev da pođe s njima. Ponovno ga je čekala. Ovog je puta čekala u kući što su je kupili u holivudskim brdima. Brianova je ljubavna veza s Amerikom tek počinjala, a druga američka turneja doimala se poput povratka kući. To je bila godina rock-festivala, fenomena što ga je Brian doživljavao kao demonstraciju snage rock-kulture.

Želio je, trebao je, ponovno osjećati golemo uzbuđenje kad je uspjeh bio nov, kad je grupa, njihovo jedinstvo, bila poput jedne električne sile koja silovito prodire kroz svijet glazbe i javnog priznanja. Tijekom protekle godine osjećao je da taj elektricitet, to jedinstvo, polako nestaje, kao i same šezdesete. Osjetio je da se ponovno rađa u Woodstocku.

Kad su se ukrkali u avion, ostavljajući sljedbenike Woodstocka za sobom, Brian je iscrpljeno utonuo u san. Kraj njega je Stevie nemarno progutao dva barbiturata i izgubio se. Johnno je zaigrao poker s nekima od tehničara. Samo je P.M. nemirno sjedio kraj prozora.

Želio se svega sjećati. Ljutilo ga je što je on, za razliku od Briana, ispod simbolike i poruke festivala vidio bijedne uvjete. Blato, smeće, pomanjkanje odgovarajućih sanitarija. Glazba je, dobri Bože, glazba je bila predivna, gotovo nepodnošljivo fantastična, ali je često, previše često, osjećao da je publika bila previše omamljena da bi to opazila.

Ipak, čak je i netko pragmatičan i jednostavan kao P.M. osjećao predanost i jedinstvo. Mir – spokojna tri dana u kojima je četiristo tisuća ljudi živjelo kao obitelj. Ali također je bilo blata, plodonosnog i nepromišljenog seksa, te obilje droge.

Droga je u njemu izazivala strah. Nije to mogao priznati, čak ni ljudima koje je smatrao svojom braćom. Od droge mu je bilo zlo, ili se ponašao glupavo, ili ga je uspavljivala. Uzimao ju je jedino kad nije imao nikakvog pristojnog načina da se izvuče. Naizmjenice se čudio i zgražao nad načinom na koji su Brian i Stevie eksperimentirali sa svime što im je došlo pod ruku. I bio je više nego prestrašen lakoćom kojom je Stevie tiho, i ustrajno, ubrizgavao heroin u svoje žile.

Johnno je bio izbirljiviji kad je riječ o onome što ubacuje u svoj organizam, ali Johnnova je osobnost tako jaka da mu se nitko ne bi smijao ako odbije uzeti LSD, amfetaminske droge ili kokain.

P.M. je znao da osobnost nije njegova jaka strana. Nije čak ni glazbenik, ne kao ostali. O, znao je da se može nositi s bilo kojim bubnjarom ondje vani. Dobar je, prokleta dobar. Ali ne zna skladati, ne zna čitati glazbu. Njegov se um ne bavi poezijom ili političkim stavovima.

Nije naočit. Čak i sada, u dvadeset trećoj godini, muče ga povremena izbijanja prištića.

Usprkos onomu što je smatrao mnogim svojim nedostacima, bio je dio jedne od najvećih, najuspješnijih *rock-grupa* na svijetu. Ima prijatelje, prave i istinske, koji bi stali uz njega. Za dvije je godine zaradio više novca od onoga što je očekivao da će zaraditi tijekom cijelog života.

I oprezno je postupao s njim. P.M.-ov je otac imao malenu radionicu u Londonu. Znao je o poslovanju i poslovnim knjigama. Od njih četvorice, jedino je on Peteu

postavljao pitanja o troškovima i prihodima. On je svakako bio jedini koji se trudio pročitati sve obrasce ili ugovore što su ih potpisivali.

Sviđalo mu se imati novca, ne samo zato što je mogao kući slati čekove – neka vrsta opipljivog dokaza njegovim sumnjičavim roditeljima da može uspjeti. Sviđalo mu se da mu novac zvecku u džepu.

Tijekom odrastanja nije bio onako siromašan kao Johnno i Brian, ali je bio daleko od udobnosti Steviejeva djetinjstva.

Sad su putovali u Teksas. Još jedan festival u godini koja ih je krcata. Zapravo nije imao ništa protiv. Nakon toga uslijedit će drugi nastup u drugom gradu. Sve mu se to maglovito pomiješalo i stopilo, mjeseci, pozornice. Ipak, nije želio da to prestane. Očajnički se bojao da bi tada utonuo natrag u opskurnost.

Znao je da će se, kad ljeto doista završi, vratiti u Kaliforniju, u Hollywood. Nekoliko će tjedana živjeti među filmskim zvijezdama. I nekoliko će tjedana, mislio je, osjećajući krivnju i zadovoljstvo, biti u blizini Bev. Jedina osoba koju je P.M. volio više nego Briana bila je Brianova žena.

Emma je slagala kocke sa slovima. Veoma se ponosila činjenicom da je učila čitati i slagati riječi, te je čvrsto odlučila naučiti i Darrena. – E-M-M-A – rekla je, dotaknuvši svaku kocku. – Emma. Reci *Emma*.

– Ma! – Smijući se, Darren je srušio kocke na hrpu. – Mama.

– Em-ma. – Ali se nagnula prema njemu i poljubila ga. – Evo nešto lakše. – Složila je kocke. – T-A-T-A.

– Tata. Ta, ta, ta! – Oduševljen samim sobom, Darren je ustao i potrčao prema vratima kako bi potražio Briana.

– Ne. Tata sad nije ovdje, ali mama je u kuhinji. Večeras imamo veliku zabavu, slavi se objavljivanje novog albuma. Uskoro ćemo poći kući, u Englesku.

Radovala se tomu, premda joj se kuća u Americi sviđala jednako kao i dvorac kraj Londona. Ona i njezina obitelj već više od godinu dana lete s jedne strane oceana na drugu, onako ležerno kako se druge obitelji voze na drugi kraj grada.

U jesen 1970. navršila je šest godina i dobila pravog engleskog tutora, na Bevino insistiranje. Znala je da će, kad se vrate u Englesku, početi pohađati školu s drugom djecom njezine dobi. Pomisao je istodobno bila zastrašujuća i predivna.

– Kad se vratimo kući, mnogo ću više naučiti, a sve ću to prenijeti tebi. – Dok je govorila, složila je kocke u pravilan toranj. – Gledaj, ovdje je tvoje ime. Najljepše ime. Darren.

Ushićeno uzviknuvši, doskakutao je natrag, čučnuo i proučavao slova. – D, A, Z, L, M, N, O, P. – Nakon što se zločesto nasmiješio Emmi, zamahnuo je rukom kroz toranj. Kocke su padale na sve strane. – Darren! – viknuo je. – Darren McAvoy.

– To znaš savršeno dobro izgovoriti, je li, dečko? – Tijekom triju godina, ton i modulacija njezina glasa postali su odraz Brianovih. Smiješila se dok je gradila nešto složenije što bi on mogao demolirati.

On je bio svjetlost njezina života, njezin maleni brat s gustom tamnom kosom i nasmijananim zelenim očima. S dvije je godine imao lice Botticellijeva kerubina i energiju demona. Sve je činio rano, puzao je tjednima prije no što je Bev to očekivala, na temelju knjiga o bebama što ih je pročitala.

Njegovo je lice bilo na naslovnicama *Newsweeka*, *Photoplaja* i *Rolling Stonea*. Svijet je neprestano bio u ljubavnoj vezi s Darrenom McAvoyem. Njegovim je žilama tekla krv irskih seljaka i nepokolebljivih britanskih konzervativaca, ali bio je princ. Bez obzira koliko je Bev pazila, *paparazzi* su ga redovito uspijevali fotografirati, svakog tjedna. A obožavatelji su tražili još.

Slali su mu kamione igračkaka, a Bev ih je uredno slala bolnicama i sirotištima. Stizalo je mnogo ponuda za reklamiranje. Dječja hrana, dječja odjeća, lanac prodavaonica igračkaka. Sve su odbijene. Uza svu tu pozornost i obožavanje, Darren je ostao sretno, zdravo dijete, koje je trenutno uživalo u svemu u čemu uživa dvogodišnje

dijete. Da je znao za svu pozornost javnosti, sigurno bi vedro ustvrdio da ju je zavrijedio.

– Ovo je dvorac – govorila mu je Emma dok je slagala kocke. – A ti si kralj.

– Ja sam kralj. – Sjeo je i poskakivao na pelenama obloženoj stražnjici.

– Da. Kralj Darren Prvi.

– Prvi – ponovio je. Veoma je dobro znao značenje te riječi i uživao što je primijenjena na njega. – Darren je prvi.

– Ti si veoma dobar kralj i pažljiv prema svim životinjama. – Privukla je uvijek odanog Charlieja. Darren se poslušno sagnuo i poljubio ga. – Ovdje su svi tvoji dobri i hrabri vitezovi. – Pažljivo je složila lutke i plišane igračke. – Ovo su tata i Johnno, Stevie i P.M. A ovdje je Pete. On je, ovaj... premijer. Ovo je prelijepa *lady* Beverly.

– Zadovoljna, Emma je namjestila svoju omiljenu lutku balerinu.

– Mama. – Darren je poljubio lutku. – Mama je lijepa.

– Ona je najljepša dama na svijetu. Progoni je užasna vještica, koja ju je zaključala u kulu. – Emmi se u glavi pojavila neodređena slika njezine majke, ali je to brzo prošlo. – Svi su vitezovi izišli kako bi je spasili. – Stvarajući galopirajuće zvukove, gurala je igračke prema lutki. – Ali samo *sir* Tata može razbiti čaroliju.

– *Sir* Tata. – Kombinacija riječi Darrenu se činila tako smiješnom da se zakotrljao i razbio dvorac.

– Pa, ako ćeš rušiti vlastiti dvorac, ja odustajem.

– Ma. – Darren ju je zagrlio i stisnuo. – Moja mama. Igrajmo se farme.

– Dobro, ali moramo pokupiti kocke, inače će brižna gospođica Wallingsford doći ovamo i reći da smo bučna, neuredna djeca.

– Pišna. Pišna. Pišna.

– Darren. – Emma je objema rukama pokrila usta i nasmijala se. – Nemoj to govoriti.

Zato jer ju je to nasmijavalo, rekao je ponovno, što je mogao glasnije.

– Neka čudna riječ dolazi iz dječje sobe. – Nije bila sigurna treba li se nasmijati ili biti stroga, Bev se zaustavila na vratima.

– Misli brižna – objasnila je Emma.

– Shvaćam. – Bev je ispružila ruke kad je Darren potrčao prema njoj. – To je veoma važna razlika, momče moj. Što vas dvoje radite?

– Igrali smo se dvorca, ali Darrenu se više sviđalo rušiti ga-

– Darren Destruktivni. – Bev mu je nosom šakljala vrat dok nije počeo vrištati od smijeha. Stisnuo je svoje nožice oko nje da bi ga mogla držati u njegovom omiljenom položaju. Naglavce.

Nije znala da je moguće tako silno voljeti. Čak je i strast što ju je osjećala za Briana blijedjela u usporedbi s ljubavlju spram sina. Vraćao joj je ljubav a da nije bio svjestan da nešto daje. Jednostavno je postojalo, zagrljaj, poljubac, smiješak. Uvijek u pravom trenutku. On je najbolji i najsajjniji dio njezina života.

– Hajde sad, pođi pomoći sestri složiti kocke.

– Mogu sama.

Nakon što je spustila Darrena, Bev se nasmiješila Emmi. – Mora naučiti čistiti za sobom, Emma. Bez obzira na to koliko bismo ti i ja uvijek činile za njega.

Gledala ih je tako zajedno, nježnu plavokosu djevojčicu i tamnokosog, čvrstog dječaka. Emma je uredno, pristojno dijete koje se više ne skriva u ormare. Brian joj je promijenio život. Bev se nadala da je i ona doprinijela pretvaranju Emme u pametno, veselo dijete kakvo je danas. No znala je da je zapravo Darren odigrao najveću ulogu. U svojoj ljubavi prema njemu, Emma je zaboravila biti prestrašena, zaboravila je biti sramežljiva. Zauzvrat, Darren ju je bezuvjetno volio.

Čak i dok je bio beba, brže je prestajao plakati ako ga je Emma umirivala. Veza među njima je iz dana u dan postajala sve čvršćom.

Bev je bilo drago kad ju je Emma, prije nekoliko mjeseci, počela zvati mamom. Sad

je rijetko kad pogledala Emmu i razmišljala o njoj kao o Janeinu djetetu. Za Emmu nije osjećala, nije mogla osjećati, silnu, gotovo očajničku ljubav kakvu je osjećala za Darrena, ali ljubav koju jest osjećala bila je topla i stalna.

Budući da mu se sviđao zvuk što su ga stvarale, Darren je ubacivao kocke u njihovu kutiju. – D – rekao je, držeći nad otvorom svoje omiljeno slovo. – Dan, drvo, Darren! – Pustio je kocku s visine, zadovoljan kad je njegovo slovo stvorilo najveću buku. Uvjeren da je obavio svoju dužnost, popeo se na svojeg crveno-bijelog konja za ljuljanje i zaputio se na zapad.

– Htjeli smo se igrati farme. – Emma je s police skinula veliku *Fisher-Price* staju i silos. Trebalo je samo izgovoriti riječ *farma* da Darren skoči s konjića. Skinuo je poklopac i istresao životinje i ljude okruglih lica iz silosa.

– Idemo, idemo – pjevušio je dok su se njegovi, još uvijek nespretni prstići mučili kako bi postavili bijelu plastičnu ogradu.

Emma mu je umirila ruku prije nego je pogledala Bev.

– Možeš li se i ti igrati?

Mora obaviti milijun stvari, pomislila je Bev, s obzirom na gomilu ljudi koje je Brian pozvao za tu večer. Kuća će za nekoliko sati biti krcata. Činilo se da je uvijek krcata, kao da se Brian boji provesti nekoliko sati u vlastitom društvu. Nije znala od čega bježi, a nije vjerovala ni da on zna.

Kad se vratimo u London, pomislila je. Sve će doći na svoje mjesto kad se vrate kući.

Spustila je pogled na djecu, svoju djecu. I nasmijala se.

– Rado bih se igrala.

Sat vremena kasnije Brian ih je našao na crvenom sagu koji je glumio polje kukuruza po kojem se kretao niz poljoprivrednih vozila. Prije nego je uspio progovoriti, Emma je hitro ustala.

– Tata je stigao. – Potrčala je naprijed i skočila, sigurna da će njegove ruke biti ondje i uhvatiti je.

Podigao ju je u zrak i bučno je poljubio u obraz, a zatim je zagrlio Darrena. – Daj mi jedan veliki – rekao je Darrenu, a potom je zateturao kad je dječak utisnuo snažan, mokar poljubac na njegovu bradu. Podigavši ih oboje, Brian je zaobišao bijele plastične ograde i bucmaсте figurice raširene po podu.

– Opet farma?

– To je Darrenova najdraža igra. – Bev je čekala da sjedne, a zatim se nasmiješila. Brian je uvijek bio u najboljem izdanju kad se nalazio u krugu obitelji. – Bojim se da si upravo sjeo na hrpu stajskog gnojiva.

– Je li? – Nagnuo se i privukao je k sebi. Ne bi bio prvi put da sam sjeo u govna.

– Govna – ponovio je Darren, savršenom dikcijom.

– Bravo ti – promrmljala je Bev.

Brian se samo nasmiješio i pošakljavao sina po trbuhu. – Dakle, kakav je plan?

Naslonila se, a Darren se izvukao iz Brianovih ruku i sjeo joj u krilo. – Oremo polje kukuruza jer smo odlučili posijati soju.

– Veoma mudro. Pravi si džentlmen farmer, je li, stari moj?

Prstom je pritisnuo Darrenov debeljuškasti trbuh. – Morat ćemo poći na ono putovanje u Irsku. Onda se možeš voziti na pravom traktoru.

– Idemo. Idemo. – Darren je poskakivao u Bevinu krilu, pjevušeći svoje omiljene riječi.

– Darren se ne smije voziti na traktoru dok je ovako malen – rekla je Emma, mirno prekrživši ruke na koljenu.

– Imaš pravo. – Nasmiješivši se, kimnula je prema Brianu.

– Baš kao što ne može upotrebljavati štap za kriket ili bicikl što mu ih je netko kupio.

– Žene – Brian reče Darrenu. – Ne razumiju muške stvari.

– Pišna – reče Darren, zadovoljan svojom novom riječju.

– Kako, molim? – pitao je Brian, nasmijavši se.

– Ne pitaj. – Nakon brzog zagrljaja Bev je odmaknula Darrena. – Počistimo ovo kako bismo mogli poći popiti čaj.

– Izvrсна ideja. – Brian je skočio na noge i zgrabio Bevinu ruku. – Emma, ti si šefica, ljubavi. Mama i ja moramo nešto obaviti prije čaja.

– Briane... – Gospođica Wallingsford je dolje. – Nastavio je vući Bev iz sobe. – Nemojte se zaboraviti oprati.

– Briane, u dječjoj je sobi kaos.

– Emma će to riješiti. Pretjerano je uredna. – Povukao je Bev u spavaću sobu. – Osim toga, ona to voli.

– Unatoč tomu, ja – Uхватиła ga je za ruke kad joj je počeo skidati majicu. – Bri, ne možemo sad ovo raditi. Moram se pobrinuti za milijun stvari.

– A ovo je na vrhu popisa. – Spustio je usta na njezina, zadovoljan kad se prestala opirati.

– Bilo je na vrhu popisa sinoć – promrmljala je, kliznuvši rukama do njegovih bokova. – I ponovno jutros.

– Uvijek je na vrhu popisa. – Otkopčao joj je traperice.

Uvijek se čudio kako je malena, kako čvrsta. Nakon dvoje djece. Ne, jednog djeteta, podsjetio se. Često je zaboravljao, možda namjerno, da ona nije rodila Emmu. Bez obzira koliko mu je poznato postalo njezino tijelo, kad ju je ovako dodirivao, redovito se vraćao na njihove prve zajedno provedene noći.

Prešli su dalek put od dvosobnog stana s jednim škripavim krevetom. Sad posjeduju dva doma, u dvije zemlje, ali seks je jednako žestok i sladak kao i onda kad nije posjedovao ništa osim očajničkih nadanja i blistavih snova.

Kotrljali su se po krevetu, isprepletenih udova, gladnih usta. Kad se uzdigla nad njime, gledao je kako joj se užitek odražava na licu.

Tako se malo promijenila. Kosa joj se sad spuštala do ramena, glatka i ravna. Mliječnobijelu kožu nježno je zarumenila vrešina strasti. Podigavši se, obasuo joj je dojke sporim, laganim poljupcima. Kad je zabacila glavu, pohlepno je sisao dok su ga uzbuđivali tihi, bespomoćni zvukovi što ih je stvarala.

Uz Bev, želio je ljepotu. Uz Bev ju je našao.

Uhvativši je za bokove, podigao ju je na sebe, puštajući je da odredi ritam. Dopusćajući joj da ga povede upravo onamo kamo je želio poći.

Protegnula se, naga, a potom se sklopčala uz njega. Kroz napola zatvorene oči vidjela je kako sunčeva svjetlost prodire kroz prozore. Željela se pretvarati da je jutro, neko lijeno jutro, kad bi satima mogli ovako ležati.

– Nisam vjerovala da će mi ovoga puta goditi boravak ovdje, tijekom svih onih mjeseci dok si ti snimao. Ali bilo je divno.

– Možemo ostati još malo. – Njegova je energija počela jačati, kao uvijek nakon vođenja ljubavi s njom. – Mogli bismo odvojiti nekoliko tjedana, izležavati se, ponovno poći u Disneyland.

– Darren već misli da je to njegov osobni zabavni park.

– Onda ćemo mu morati izgraditi nešto slično. – Okrenuo se, oslonivši se na lakat. – Bev, imao sam kratak sastanak s Peteom prije nego sam došao kući. *Outcry* je postao platinast.

– O, Bri. To je fantastično.

– Više nego fantastično. Imao sam pravo. – Povukao ju je za ramena tako da je sjela kraj njega. – Ljudi slušaju, doista slušaju. *Outcry* je postao poput himne za proturatni pokret. Nešto znači. – Nije čuo jedva zamjetljiv očaj u vlastitom glasu, očaj čovjeka koji pokušava samog sebe uvjeriti. – Objavit ćemo još jedan singl s albuma. *Love Lost*, mislim, premda Pete gundđa da skladba nije dovoljno komercijalna.

– Tako je tužna.

– U tome je stvar. – Riječi je izgovorio ljutito, ali je pro-gutao nestrpljivi ostatak i mirnije nastavio: – Želio bih da to dopre do Parlamenta, i Pentagona, i UN-a, do svih

onih mjesta gdje samodopadni, debeli gadovi donose odluke. Moramo nešto učiniti, Bev. Ako me ljudi slušaju zato što imam hitove, onda se moram pobrinuti da kažem nešto važno.

* * *

U luksuznom stanu na vrhu zgrade što ga je unajmio u srcu L.A.-a, Pete Page je sjedio za svojim pisaćim stolom i razmišljao o mogućnostima. Jednako kao i Brian, bio je oduševljen uspjehom albuma *Outcry*. Za njega je to više bilo pitanje prodaje nego društvene savjesti. Ali zato su ga plaćali.

Kao što je prije samo tri godine predvidio, Brian i ostali veoma su se obogatili. On će se pobrinuti da svi postanu još daleko bogatiji.

Njihova glazba vrijedi zlata. Znao je to još kad je prije šest godina slušao njihovu prvu demosnimku. Bila je malo gruba, malo sirova, ali točno pravi zvuk za ono vrijeme. Već je, kao menadžer, drugim dvjema grupama osigurao ugovore za snimanje ploča, ali *Devastation* je bila njegova prilika za stjecanje slave.

Trebao ih je. Oni su trebali njega. Odlazio je na putovanja s njima, sjedio u bijednim lokalima, gnjavio proizvođače ploča, naplaćivao stare dugove. Isplatilo se daleko više no što je u početku očekivao. Ali njegova su očekivanja fleksibilna. Želio je više za njih. Želio je više za sebe.

Grupa ga je, individualno i kao skupina, počela zabrinjavati. Ovih su dana previše često odlazili svatko na svoju stranu. Johnno je često putovao u New York, Stevie je tjedne provodio Bog zna gdje. P.M. je uvijek bio nadohvat ruke, ali je bio zaokupljen vezom s nekakvom ambicioznom starletom. Pete više nije vjerovao da je riječ samo o avanturi. Tu je i Brian, naravno, koji neprestano trabunja o proturatnoj politici.

Oni su grupa, dovraga, *rock-grupa*, a ono što čine zasebno utječe na ono što čine kao skupina. Ono što čine kao skupina utječe na prodaju ploča. Već odustaju od planiranja turneje nakon izdavanja novog albuma.

Ne pada mu na pamet gledati kako se raspadaju poput Beatlesa.

Duboko je udahnuo i udobnije se smjestio kako bi razmislio o njima, kakvi su bili, kakvi su sada.

Sa zadovoljstvom je gledao na Johnnovu zbirku automobila. *Bentley, rolls, ferrari*. Nešto treba reći za Johnna, pomislio je Pete i osmjehnuo se. Čovjek zna uživati u novcu. Gotovo se prestao bojati da će Johnnove seksualne sklonosti procuriti u javnost. Pete je tijekom godina počeo osjećati veliko poštovanje za Johnnovu inteligenciju, zdrav razum i darovitost.

Ne, ne mora se zabrinjavati zbog Johnna, zaključio je Pete promatrajući papire na svojem stolu. On zna svoje privatne stvari zadržati za sebe. A javnost ga voli zbog njegova egzotičnog odijevanja i duhovitog jezika.

Zatim je tu Stevie. Droga je pomalo problem. Ne utječe na njegovu izvedbu, zasad, ali je opazio da su Steviejeve promjene raspoloženja naglašenije i učestalije. Bio je drogiran tijekom posljednjih dvaju snimanja, a čak je i Brian, kojemu droga također nije nepoznata, bio razdražen.

Da, morat će pripaziti na Stevieja.

P.M. je pouzdan kao i izlazak sunca. Istina je da je Petea naizmjenice zabavljalo i živciralo što je bubnjar proučavao svaku riječ u ugovorima. Ali momak je dobro investirao svoj novac, i time zavrijedio Peteovo poštovanje. Također je bilo iznenađenje,

ugodno i profitabilno, kad su cure tako zavoljele njegovo priprosto lice. Dok se Pete nekoć bojavao da će P.M. biti slaba karika, on je postao jedna od najjačih.

Brian. Pete si je ulio dva prsta *Chivas Regala*, naslonio se u previše mekanj kožom presvučenoj stolici i razmišljao. Brian je, bez ikakve sumnje, srce i duša grupe. On je kreativna snaga, savjest.

Imali su sreće da im situacija s Emmom nije naudila. Pete je bio zabrinut zbog toga, a zatim se oduševio kad je cijela stvar izazvala suosjećanje, i povećanu prodaju. Istina, Pete još uvijek povremeno mora ukrstiti mačeve s Jane Palmer, ali cijela zbrka nije nimalo naškodila popularnosti grupe. Kao ni Brianov brak. Petea je frustriralo što grupu ne može prikazivati kao četvoricu mladih, neoženjenih muškaraca. Ali Brianov je obiteljski život postao mamac za medije.

Štetu su nanosili mirovni skupovi, govori. Brianova sklonost Studentima za demokratsko društvo, njegova otvorena potpora Amerikancima koji su izbjegavali novačenje. Gotovo su dobili naslovnicu *Timea* prije nego je Brian izvalio nekoliko loše izabranih kritika na suđenje sedmorici u Chicagu.

Pete je razumio moć tiska, kako jedna nepromišljena izjava može navesti mase, one koje kupuju ploče, da se okrenu protiv tebe. John Lennon je nekoliko godina ranije dirnuo u osinje gnijezdo nemarnom, sarkastičnom primjedbom o tome da su Beatlesi veći od Isusa. Brian je bio blizu, previše blizu, tomu da počini istu grešku.

Ima pravo na svoje političke stavove, naravno, mislio je Pete dok je pijuckao viski. Ali postoji točka u kojoj osobna uvjerenja i javni uspjeh idu svaki svojim putem. S obzirom na Steviejevu opčinjenost drogama i Brianov idealizam, neminovno će doći do katastrofe.

Ima načina da se to izbjegne, svakako, a on je već počeo razmišljati o nekima. Želio je da javnost Stevieja ne doživljava kao drogiranog ropera, već kao iznimnoga glazbenika. Želio je da Briana ne doživljava kao antiratnog aktivista, već kao predanog oca.

Uz pravilnu ravnotežu imidža ploče neće kupovati samo mladi, već i njihovi roditelji.

8. poglavlje

Ostali su u Kaliforniji još dva tjedna, uživajući u dugim, lijenim danima, vodeći ljubav tijekom poslijepodneva, priređujući noćne zabave. Sredinom tjedna odlazili su u Disneyland, pažljivo prerušeni. Fotografije koje je Pete angažirao da bilježe njihove izlaske bili su tako diskretni da ih Bev nije ni opazila.

Odlučila je izbaciti kontracepcijske pilule, a Brian je pisao ljubavne pjesme.

Kako se približavalo vrijeme za povratak u Englesku, grupa je učvrstila svoje međusobne veze i uspostavila neformalni stožer u Brianovu domu na brdu.

– Svi bismo trebali poći. – Johnno je nemarno odmahnuo rukom na lulu s marihuanom. – *Kosa* je prvi važan mjuzikl naše generacije. Rock-mjuzikl. – Sviđao mu se izraz, njegova veličanstvenost. Glavom su mu se već motale ideje za nešto takvo. Nadao se da će, kad se vrate u London, on i Brian stvoriti mjuzikl koji će nadmašiti *Kosu*, kao i trenutni uspjeh grupe Who, *Tommy*.

– Možemo se dva dana zadržati u New Yorku – nastavio je – pogledati predstavu, malo se zabaviti, a zatim nastaviti za London.

– Zar se doista posve skinu? – zanimalo je Stevieja.

– Do gole kože, sinko. Za to bi se trebalo isplatiti kupiti ulaznicu.

– Trebali bismo poći. – Ugodno raspoložen zbog društva i trave, Brian je spustio glavu na Bevino koljeno. Već se na jednome mjestu zadržao dulje no što mu se sviđalo, a sviđala mu se ideja da pođu u New York. – Radi glazbe i poruke.

– Ti idi radi poruke. – Stevie se nacerio. – Ja ću poći radi nagih cura.

– Reći ćemo Peteu neka to organizira. Što ti kažeš, Bev?

New York joj se nije sviđao, ali je vidjela da je Brian već odlučio. I nije željela pokvariti ležerno, spokojno raspoloženje proteklih tjedana. – Bit će zabavno. Možda bismo Darrena i Emmu mogli odvesti u zoološki vrt i Central park prije nego odletimo kući.

Emma je bila ushićena. Dobro se sjećala svojeg prvog putovanja u New York, velikog kreveta u hotelskoj sobi, uzvišenog osjećaja da stoji na vrhu svijeta, veličanstvenih vožnji na vrtuljku u Central parku. Sve je to željela podijeliti s Darrenom.

Dok su se pripremali za putovanje, pokušala mu je objasniti sva ta čuda. Kako bi se gospođica Wallingsford mogla na miru spakirati, zabavljala je Darrena njegovom omiljenom farmom.

– Mu kravu – rekao je, podigavši bijelu figuru s crnim mrljama iz kompleta. – Želim vidjeti mu kravu.

– Ne vjerujem da ćemo vidjeti mu kravu, ali vidjet ćemo lavove u zoološkom vrtu. – Ispustila je urlik, a Darren je cičao od smijeha.

– Previše ga uzbuđuješ, Emma – automatski će Alice. – A gotovo je vrijeme za spavanje.

Emma je samo zakolutala očima dok je Darren poskakivao oko nje. Na sebi je imao hlače s naramenicama i malene crvene tenisice. Pokušao je napraviti nespretni kolut naprijed kako bi ga Emma pohvalila.

– Sva ta energija. – Alice je pucnula jezikom, mada je zapravo obožavala dječaka. – Ne znam kako ćemo ga večeras uspjeti uspavati.

– Nemojte spakirati Charlieja – rekla je Emma prije nego je Alice dospjela ubaciti plišanog psića u kutiju. – On mora biti u avionu sa mnom.

Alice je uzdahnula i stavila starog psića na stranu. – Treba ga dobro oprati. Nemoj ga opet krišom staviti u dječji krevetić, Emma.

– Volim Charlieja – ustvrdio je Darren i pokušao izvesti još jedan kolut. Tresnuo je na kutiju s alatom, ali umjesto da zaplače, uzeo je drveni čekić i počeo lupati po obojenim klinovima. – Volim Charlieja – pjevušio je u vlastitom ritmu.

– Bez obzira na to, slatko momče, već počinje pomalo zaudarati. Ne želim da u krevetu s mojom bebom budu mikrobi.

Darren joj se vedro nasmiješio. – Volim mikrobe.

– Ti si pravi srolomac, doista jesi. – Alice ga je podigla i njihala na boku. – Sad će ti Alice prirediti lijepu kupku prije spavanja, s mjhurićima. Emma, nemoj ostaviti te komadiće raširene naokolo – dodala je kad je zastala na vratima. – Ti ćeš se okupati čim Darren bude gotov. Zatim možeš poći dolje i roditeljima zaželjeti laku noć.

– Da, gospođo. – Čekala je dok se Alice nije izgubila iz vida, a potom je ustala i uzela Charlieja. Ne zaudara, pomislila je i zagnjurila lice u njegovo krzno. I stavit će ga u Darrenov krevetić jer ga Charlie čuva dok spava.

– Doista bih voljela da večeras nisi pozvao sve te ljude. – Bev je poravnala jastuke na kauču, premda je znala da je to gubitak vremena.

– Moramo se pozdraviti, zar ne? – Stavio je na gramofon album Jimija Hendrixa jer ga je podsjećao da, premda je umjetnik mrtav, glazba živi dalje. – Osim toga, čim se vratimo u London, nastavljamo s napornim radom. Želim se opušitati dok mogu.

– Kako se možemo opustiti dok se po kući mota stotinjak ljudi?

– Bev. Ovo nam je posljednja noć.

Opet je otvorila usta, ali ih je zatvorila kad je Alice uvela djecu. – Evo mojeg momčića. – Podigla je Darrena koji je poletio k njoj, a potom je namignula Emmi. – Je li Charlie spreman za putovanje? – Znala je za Emminu nelagodu kad su u pitanju avioni, pa ju je pogladila po kosi, suosjećajući s njom.

– Samo je malo nervozan. Bit će mu dobro uz mene.

– Naravno da hoće. – Utisnula je poljubac na osjetljivo mjesto između Darrenova uha i grla. – Već si se okupao? – Željela je sama obaviti taj večernji zadatak. Bev ništa nije voljela više od igranja s Darrenom u kadi, nježnog prelaženja mekanom spužvom po njegovoj bljedojoj, blistavoj koži.

– Okupani su i spremni za krevet – rekla je Alice. – Samo su vam došli zaželjeti laku noć prije nego ih stavim na spavanje.

– Ja ću to učiniti, Alice. Uza svu onu zbrku danas jedva sam vidjela djecu.

– Dobro, gospođo. Dovršit ću pakiranje.

– Tata. – Emma je Brianu uputila svoj sramežljivi osmijeh. – Možemo li čuti priču? Molim te.

Zapravo je kanio smotati džoint od dobre trave i slušati glazbu. Ali bilo mu je teško odoljeti tom osmijehu, ili vedrom, prštavom smijehu svojeg sinčića.

Zaputio se na kat sa svojom obitelji, ostavivši Hendrixa.

Bile su potrebne dvije priče da se Darrenove oči počnu zatvarati. Borio se protiv sna kao što se opirao svim mirnim aktivnostima. Želio je nešto raditi, trčati, smijati se ili izvoditi kolute. Najviše od svega, želio je biti hrabri mladi vitez o kojem je njegov otac pričao. Želio je uzeti blistavi čarobni mač i ubijati zmajeve.

Zijevnuo je i, udobno smješten u majčinu naručju, počeo drijemati. Osjećao je Emmin miris, te usnuo, zadovoljan da je ona u blizini.

Nije se probudio kad ga je Bev stavila u krevetić. Darren je spavao onako kako je činio sve ostalo. Punim srcem. Zavukla je satenom obrubljenu plavu dekiću oko ramena i nastojala ne misliti na činjenicu da će uskoro biti prevelik za dječji krevetić.

– Tako je lijep. – Bev nije mogla odoljeti porivu da prstima prijeđe po njegovu toplu obrazu.

Dok mu je Emmina glava počivala na ramenu, Brian je promatrao svojeg sina. – Kad je ovakav, teško je vjerovati da može posve sam napraviti onakav nered u sobi.

Tiho se nasmijavši, Bev je objemila Briana oko struka.

– Koristi se objema rukama.

– I nogama.

– Nikad nisam poznavala nekoga tko tako silno voli život. Kad ga pogledam, shvatim da imam sve što sam ikad željela. Mogu ga zamisliti kakav će biti za godinu dana, za pet godina. To ideju o starenju čini nekako ugodnom.

– Rock-zvijezde ne stare. – Namrštio se, a Bev je prvi put čula prizvuk sarkazma, ili je to bilo razočaranje, u njegovu glasu. – Predoziraju se ili počnu svirati u Vegasu u bijelim odijelima.

– Ne ti, Bri. – Čvršće ga je stegnula oko struka. – Za deset godina još uvijek ćeš biti na vrhu.

– Da. Pa, ako ikad kupim bijelo odijelo sa šljokicama, šutni me u guzicu.

– S najvećim zadovoljstvom. – Poljubila ga je, podigavši ruku do njegova obraza da ga umiri, kao što je činila s djecom. – Idemo staviti Emmu u krevet.

– Želim pravilno postupati prema njima, Bev. – Namjestio je Emmu u naručju i zaputio se hodnikom prema njezinoj sobi. – Prema njima i prema tebi.

– Postupaš pravilno.

– Svijet je tako sjeban. Nekoć sam mislio da će ljudi, ako uspijemo, doista uspijemo, slušati ono što imamo reći. Da će to nešto značiti. Sad više ne znam.

– U čemu je problem, Bri?

– Ne znam. – Spustio je Emmu na krevet, poželjevši da može prstom pokazati razlog za nemirno nezadovoljstvo što ga je počeo osjećati. – Prije dvije godine, kad nam je sve doista išlo u prilog, mislio sam da je to fantastično. Sve one djevojke koje su vrištale, naše fotografije u časopisima, naša glazba na svakoj radiopostaji.

– To je ono što si želio.

– Bilo je, jest. Ne znam. Kako mogu čuti što pokušavamo reći, kakve veze ima koliko smo dobri, ako vrišate tijekom svakog prokletog koncerta? Mi smo samo roba, imidž što

ga je Pete dotjerao radi prodaje ploča. Mrzim to. – Frustrirano je gurnuo šake u džepove. – Katkad mislim da bismo se trebali vratiti onamo gdje smo počeli – u *puhove* gdje su ljudi slušali ili plesali kad smo svirali. Kad smo mogli doprijeti do njih. Ne znam. – Prošao je rukom kroz kosu. – Valjda nisam shvaćao koliko smo se tada zabavljali. Ali ne možemo se vratiti.

– Nisam znala da se tako osjećaš. Zašto mi nisi rekao?

– Zapravo ni ja nisam znao. Samo što se više ne osjećam kao Brian McAvoy. – Kako joj je mogao objasniti da je osjećaj koji se obnovio u Woodstocku neumoljivo izbljedio tijekom naredne godine? – Nisam znao koliko će me frustrirati činjenica da ne mogu izići i popiti nešto s momcima, ili sjediti na plaži a da se oko nas ne natiskuju ljudi, želeći dio.

– Mogao bi prestati. Mogao bi se povući i pisati.

– Ne mogu prestati. – Pogledao je Emmu koja je spokojno spavala. – Moram snimati, moram nastupati. Svaki put kad sam na pozornici ili u studiju, duboko u sebi znam da je to ono što želim raditi. Trebam raditi. Ali ostalo... Ostalo je odvratno, a nisam znao da će biti tako.

Možda je riječ o Hendrixu i Janis Joplin koji su umrli na taj način. Takva šteta. Zatim su se Beatlesi raspali. To je kao kraj nečega, a ja nisam završio.

– Nije kraj. – Stavila mu je ruku na rame, automatski masirajući napete mišiće. – Samo promjena.

– Ako ne idemo naprijed, onda idemo unatrag, zar ne shvaćaš? – Ali znao je da ne može shvatiti, pa je svoje osjećaje pokušao objasniti razumljivijim riječima. – Možda je riječ o Peteu, koji vrši pritisak da opet pođemo na turneju, ili nagovaranje Stevieja da sjedi s drugim grupama u studiju, i skladanje glazbe za onaj film. Samo znam da to više nismo nas četvorica koji se sastaju i sviraju iz srca. Sad postoji imidž i prokleti marketing, brokeri i porezi.

Emma se okrenula na bok i nešto promrmljala.

– Valjda je to i zabrinutost jer će Emma krenuti u školu, kao i zbog činjenice da će Darren jednoga dana otići. Kakav će život oni imati? Hoće li ih ljudi gnjaviti, htjeti komadić njih zbog onoga što sam ja? Ne želim da imaju odvratno djetinjstvo poput mojega, ali postupam li pravilno kad je riječ o njima, činim ih dijelom nečega što je postalo veće od svih nas? I gladnije.

– Previše razmišljaš. – Okrenula se i obujmila mu lice rukama. – To najviše volim kod tebe. Djeca su u redu. Treba ih samo pogledati i uvjeriti se da je tako. Možda njihovo djetinjstvo nije normalno, ali oni su sretni. Potrudit ćemo se da ostanu sretni, i sigurni. Bez obzira na to što si ti, tko si ti, njihov si tata. Ostalo će doći samo po sebi.

– Volim te, Bev. Sigurno sam malo priglup kad se brinem zbog svega toga. Sve imamo. – Privukao ju je bliže i spustio glavu na njezinu kosu. Želio je da može razumjeti zašto je sve postalo nekako previše.

Brianovo je nezadovoljstvo nestalo nakon dva džointa. Kuća je bila puna ljudi za koje je osjećao da ga razumiju, da shvaćaju što želi učiniti, kamo želi poći. Glazba je bila glasna, na raspolaganju im je stajalo obilje raznovrsne droge. Kokain, trava. Turski hašiš, amfetaminske droge, benzedrin. Snažan, dojmljiv *rock* Janis Joplin ispunjavao je prostorije dok su njegovi gosti birali ono što im je najviše odgovaralo. Želio ju je slušati, uvijek iznova, čuti je kako izvodi *Bali and Chain*. To mu je nekako pomagalo da shvati činjenicu da je on živ, još uvijek ima priliku poslati važnu poruku.

Gledao je kako Stevie pleše s crvenokosom djevojkom u purpurnoj minisuknji. Stevie se nije zabrinjavao oko činjenice da je obična figura ili poster na zidu neke cure, razmišljao je Brian dok je ispijao irski viski. On je radosno prelazio s jedne žene na drugu, ničim opterećen. Naravno, uglavnom je drogiran. Napola se nasmijavši, Brian je u zdjeli izabrao još jedan džoint i zaključio kako je vrijeme da se i on prepusti djelovanju droge.

Johnno je s druge strane prostorije promatrao Briana. Distancira se, pomislio je,

izabravši cigaretu umjesto trave. To se u posljednje vrijeme sve češće događa. Možda je, zbog činjenice da je on najbližiji Brianu, samo on to opazio. Sad mu se činilo da su jedini trenuci kad je Brian smiren oni kad njih dvojica sjednu kako bi zajedno skladali. Melodija, fraze, premošćivanje.

Znao je da su Briana uznemirile smrti Hendrixa i Janis Joplin. Kao i njega. Na svoj je način to bilo jednako mučno kao i atentati na braću Kennedy. Ljudi bi trebali ostarjeti i onemoćati prije nego umru. Ali premda je bio potresen, nije ih oplakivao kao Brian. S druge strane, Brianu je uvijek bilo više stalo, više mu je trebalo.

Jednako kao Brian, pogledao je Stevieja. Nije mu se sviđalo ono što je vidio. Uopće nije važno ako Stevie ševi svaku curu koja mu dođe pod ruku, mada je smatrao da je to pomalo primitivno. Riječ je o drogama, i činjenici da brzo gubi kontrolu nad njima, a to je zabrinjavalo Johnna. Nije mu se sviđao imidž što su ga počeli stvarati. Drogirani rokeri.

Prebacio je pogled na P.M.-a. Tu također postoji problem. O, ne s drogom. Siroti stari P.M. jedva može funkcionirati nakon jednog dima. Riječ je o prsatoj plavokosoj curi koja se za bubnjara zalijepila prije dva mjeseca. Činilo se da P.M. ništa ne poduzima kako bi je se otarasio.

Johnno ju je sad promatrao, dugo lice, tamnoplave oči, duge noge i bujne grudi u tijesnoj crvenoj haljini. Nije onako naivna kakvom se prikazuje, mislio je. Izrazito je lukava, te zna kako svirati ono što P.M. želi čuti. Ako ne pripazi, navest će ga da je oženi. A ona ne bi mirno stajala u pozadini kao Bev. Ne, ova sigurno ne bi.

Njih su trojica, svaki na svoj način, na rubu toga da unište grupu. A Johnnu ništa nije bilo važnije.

Kad se Emma probudila, pod je vibrirao od basova sa stereouređaja. Trenutak je mirno ležala i slušala, pokušavajući prepoznati skladbu samo po ritmu, što je katkad činila.

Već se navikla na zabave. Njezin tata voli imati mnogo ljudi oko sebe. Mnogo glazbe, mnogo smijeha. Kad bude starija, i ona će odlaziti na zabave.

Bev je uvijek vodila računa o tome da kuća bude veoma čista prije dolaska gostiju. To je zapravo budalasto, pomislila je Emma. Ujutro je kuća bila u užasnom neredu, sa smrdljivim čašama i prepunim pepeljarama. Često bi nekoliko gostiju ostalo, ispruženo na kaučima i u naslonjačima.

Emma se pitala kako bi to izgledalo cijelu noć ostati budan, razgovarati, smijati se, slušati glazbu. Kad si odrastao, nitko ti ne govori kad moraš poći na spavanje ili se okupati.

Uzdahnula je i okrenula se na leđa. Glazba je sad postala brža. U zidovima je osjećala pulsiranje basova. I još nešto. Koraci, približavaju se hodnikom. Gospođica Wallingsford. Pripremila se zatvoriti oči i glumiti da spava, ali joj je nešto drugo palo na pamet. Možda to tata ili mama dolaze pogledati kako su ona i Darren. Ako jesu, mogla bi se pretvarati da se upravo probudila, a onda bi ih mogla nagovoriti da joj pričaju o zabavi.

Ali koraci su prošli dalje. Sjela je i zagrlila Charlieja. Željela je društvo, makar samo na trenutak ili dva. Željela je razgovarati o zabavi, ili o putovanju u New York. Željela je znati koja se pjesma čuje. Sjedila je trenutak, maleno, pospano dijete u ružičastoj spavaćici, obasjano vedrim sjajem noćne svjetiljke u obliku Mickeyja Mousea.

Učinilo joj se da čuje kako Darren plače. Uspravila se i pomno osluškiivala. Bila je sigurna da je čula Darrenov plač. Automatski je izašla iz kreveta, gurnuvši Charlieja pod ruku. Sjedit će uz Darrena dok se ne smiri, a Charlieja će ostaviti da ga čuva do jutra.

Hodnik je bio mračan, što ju je iznenadilo. Ondje je uvijek bilo upaljeno svjetlo, za slučaj da Emma mora poći u kupaonicu tijekom noći. Na vratima je imala mučan trenutak, zamišljajući bića koja vrebaju iz mračnih kutova. Željela je ostati u svojoj sobi, s nasmiješenim Mickey Mouseom.

Tada je Darren glasno kriknuo.

Nema ničega u kutovima, Emma je uvjeravala sebe i zaputila se mračnim hodnikom. Nema baš ničega. Nema čudovišta, nema duhova, nema gnjecavih ili gmizavih stvari.

Sad su se čuli Beatlesi.

Emma je ovlažila usne. Samo mrak, samo mrak, govorila je sebi. Oči su joj se privikle na tminu kad je stigla do vrata Darrenove sobe. Bila su zatvorena. To je također bilo pogrešno. Njegova su vrata uvijek ostajala otvorena da bi ga se moglo čuti ako se probudi.

Ispružila je ruku, a zatim je poskočila kad joj se učinilo da čuje kako se iza nje nešto miče. Dok joj je srce mahnito lupalo, okrenula se i pogledom preletjela mračnim hodnikom. Sjenke su se pomicala i pretvarale u bezimena čudovišta tako da joj je po čelu i leđima izbio znoj.

Ničega nema, ničega nema, govorila je sebi, a Darren je plakao na sav glas.

Pritisnula je kvaku i otvorila vrata.

Come together – pjevao je Lennon. – *Over me.*

U sobi su bila dva čovjeka. Jedan je imao Darrena, nastojeći ga držati mirno dok je on vrištao od straha i ljutnje. Drugi je imao nešto u ruci, nešto od čega se odbijala svjetlost noćne lampe u obliku žirafe.

– Sto to radite?

Čovjek se naglo okrenuo kad je začuo njezin glas. Nije liječnik, pomislila je Emma kad je u njegovoj ruci prepoznala iglu. Prepoznala je i njega, pa je znala da nije liječnik. A Darren nije bio bolestan.

Drugi je čovjek opsovao, kratak niz ružnih riječi, dok je nastojao spriječiti Darrena da mu se izmigolji iz ruku.

– Emma – mirnim, prijateljskim glasom rekao je čovjek kojeg je poznavala. Nasmiješio se. To je bio lažan smiješak, ljutit smiješak. Opazila je to, kao i činjenicu da je još uvijek držao iglu kad je koraknuo prema njoj. Okrenula se i pobjegla.

Iza sebe je čula kako Darren viče: – *Ma!*

Jecajući, jurila je hodnikom. Ima čudovišta, mislio je njezin uspaničen um. Postoje čudovišta i bića sa škljocavim zubima u sjenkama. Sad trče za njom.

Umalo je uhvatio rub njezine spavačice. Psujući, bacio se za njom. Ruka mu je kliznula preko njezina gležnja, ali je nije uspio zaustaviti. Viknula je kao da se opekla. Kad je stigla do vrha stubišta, vrištala je i dozivala oca.

Zatim su joj se noge sapplele. Otkotrljala se niza stube.

U kuhinji je netko sjedio na radnoj plohi i naručivao pedeset *pizza*. Odmahujući glavom, Bev je u zamrzivaču pogledala ima li leda. Nitko ne rabi više leda od Amerikanaca. Usput je ubacila kockicu u svoju čašu vina. Kad si u Rimu, pomislila je i okrenula se prema vratima.

Na pragu je naletjela na Briana.

Smiješeći se, objmio ju je oko struka, a potom je dugo, lijeno poljubio. – Zdravo.

– Zdravo. – Još uvijek držeći vino, obavila mu je ruke oko vrata. – Bri.

– Hmm?

– Tko su svi ti ljudi?

Nasmijao se, usnama joj milujući vrat. – Tu si me našla.

– Počeo se ukrućivati čim je osjetio njezin miris. Pomičući se u ritmu skladbe Lennona i McCartneyja, privinuo ju je uza se. – Sto misliš o tome da pođemo gore, a njima prepustimo ostatak kuće?

– To je nepristojno. – Ali se pomicala uz njega. – Zločesto, nepristojno, i najbolja ideja koju sam čula u posljednjih nekoliko sati.

– No, dakle... – U šali ju je pokušao podići, pa su oboje zateturali. Hladno vino mu se prolilo niz leđa dok se Bev smijala. – Možda bi ti mene mogla nositi – rekao je, a tada se začuo Emmi vrisak.

Udarilo je u malen stol kad se naglo okrenuo. Omamljen od droge i pića, zateturao je,

uspostavio ravnotežu i potrčao u predvorje. Ondje su se već okupili ljudi. Proguravši se između njih, ugledao je Emmu sklopčanu u dnu stubišta.

– Emma. Moj Bože. – Bojao se dotaknuti je. U kutu njezinih usta bilo je krvi. Obrisao ju je drhtavim prstom. Pogledao je more lica iznad sebe, nejasnu mrlju boja, svi neprepoznatljivi. Želudac mu se stisnuo, a zatim se pokušao podići u njegovo grlo.

– Zovite hitnu pomoć – jedva je izustio, a potom se opet nagnuo nad nju.

– Nemoj je micati. – Bevino je lice bilo bijelo poput krede kad je kleknula kraj njega. – Mislim da je ne bi smio micati. Treba nam deka. – Netko tko je brzo mislio već joj je dodao pokrivač. – Bit će dobro, Bri. – Bev je oprezno spustila pokrivač preko nje. – Sve će biti u redu.

Zatvorio je oči i protresao glavom kako bi je razbistrio. Ali kad je opet otvorio oči, Emma je još uvijek ležala, samrtnički blijeda, na podu. Bilo je previše buke. Glazba je odjekivala između zidova, a svuda naokolo mrmljali su i gundali glasovi.

Osjetio je nečiju ruku na ramenu. Brz, umirujući stisak.

– Hitna pomoć stiže – rekao mu je P.M. – Drži se, Bri.

– Izbaci ih – šapnuo je. Podigao je glavu i ugledao Johnново šokirano, blijedo lice. – Izbaci ih sve odavde.

Johnno je kimnuo i počeo ljude usmjeravati prema izlazu. Vrata su bila otvorena, a noć osvijetljena reflektorima i farovima kad su začuli zavijanje sirena.

– Idem gore – mirno će Bev. – Reći ću Alice što se dogo-dilo, pogledati Darrena. Poći ćemo u bolnicu s njom. Bit će dobro, Bri. Znam da hoće.

Uspio je samo kimnuti i zuriti u Emmino nepomično, blijedo lice. Nije se mogao udaljiti od nje. Da se usudio, otišao bi u kupaonicu, gurnuo prst u grlo i pokušao se riješiti dijela kemijskih sredstava što ih je te večeri unio u svoje tijelo.

Ovo je poput sna, nejasnog, nesretnog sna. Sve dok ne bi pogledao Emmino lice. Tada je postajalo stvarno, previše stvarno.

Još uvijek je svirao album *Abbey Road*, prikrivena skladba o umorstvu. Maxwelllo se srebrni čekić spuštao.

– Bri. – Johnno mu je spustio ruku na rame. – Pomakni se sada, da bi se mogli pobrinuti za nju.

– Što?

– Pomakni se. – Johnno ga je nježno podigao na noge. – Moraju je pogledati.

Brian je kao u magli gledao kako se osoblje hitne pomoći okuplja oko njegove kćeri. – Zacijelo je pala niz cijele stube.

– Bit će u redu. – Johnno je bespomoćno pogledao P.M.-a koji se nalazio s Brianove druge strane. – Malene su djevojčice otpornije nego što izgledaju.

– Tako je. – Pomalo nesiguran na nogama, Stevie je stajao iza Briana i držao mu obje ruke na ramenima. – Naša Emma neće dopustiti da joj kotrljanje niza stube oduzme mnogo vremena.

– Poći ćemo u bolnicu s tobom. – Pete im se pridružio. Zajedno su gledali kako Emmu oprezno podižu na nosila.

Na katu, Bev je vrištala... i vrištala i vrištala, sve dok taj zvuk nije ispunio svaki kutak kuće.

9. poglavlje

Lou Kesselring je hrkao kao ranjeni slon. Ako si je prije spavanja priušti pivo, hrkao je kao dva ranjena slona. Njegova se žena, s kojom je u braku već sedamnaest godina, toj noćnoj nevolji dovinula stavljanjem čepova u uši. Lou je znao da ga Marge voli na svoj smiren, trezven način, a smatrao se sretnim i pametnim zbog činjenice da prije braka nije spavao s njom. Bio je iskren, ali je tu malenu tajnu ipak zadržao za sebe. Kad

ju je otkrila, već joj je na prst stavio prsten.

Noćas su se doista tresli crjepovi na krovu. Prošlo je gotovo trideset šest sati otkako je spavao u vlastitom krevetu. Sad kad je zaključen slučaj Calarmi, dobro će se naspavati i uživati u cijelom vikendu ljenčarenja.

Doista je sanjao o udaranju loptice za golf po dvorištu, obrezivanju ruža, igranju sa sinom. Ispeći će nekoliko pljeskavica na roštilju, a Marge će napraviti salatu od krumpira.

Prije dvanaest je sati morao ubiti čovjeka. To nije bio prvi put, mada se, hvala Bogu, rijetko događalo. Kad god ga je posao odveo tako daleko, silno mu je trebalo nešto obično, svakodnevno. Salata od krumpira i prepečene pljeskavice, čvrsto tijelo njegove žene uz njega tijekom noći. Smijeh njegova sina.

On je policajac. Dobar. U šest godina koliko je radio u Odjelu za umorstva, ovo je bio tek drugi put da je morao uporabiti oružje. Poput većine svojih kolega u policiji, znao je da se radni dani uglavnom sastoje od monotonije – hodanja naokolo, papirologije, telefonskih poziva. I trenutaka, djelića sekunde, užasa.

Također je znao, kao policajac, da će vidjeti stvari, dotaknuti stvari, doživjeti situacije kojih veći dio svijeta uopće nije svjestan – umorstva, ratovi u getu, probadanje noževima u uličicama, krv, prosuti mozak, otpadne stvari.

Lou je bio svjestan toga, ali nije sanjao o svojem poslu. Imao je četrdeset godina i nikad nije, otkako je u dvadeset četvrtoj godini uzeo značku, posao donosio kući.

Ali katkad ga je slijedio.

Okrenuo se, prekinuvši se usred hrkanja, kad je zazvonio telefon. Instinktivno je ispružio ruku i, još uvijek zatvorenih očiju, srušio slušalicu s aparata.

– Da. Kesselring.

– Poručniče. Ovdje Bester.

– Što hoćeš, jebi ga? – Znao je da može bez opasnosti reći ono što je Marge nazivala J riječ jer je njegova žena imala čepove u ušima.

– Žao mi je što vas budim, ali imamo jedan incident. Znae McAvoya, Briana McAvoya, pjevača?

– McAvoy? – Rukom je protrljao lice, nastojeći se razbuditi.

– Devastation. Rock-grupa.

– Da, da. Tako je. – Osobno nije bio ljubitelj *rocka* – osim ako se nije radilo o Presleyju ili braći Everly. – Što se dogodilo? Neki su klinici preglasno slušali glazbu i skuhalo si mozgove?

– Netko je ubio njegovog sinčića. Izgleda kao da je riječ o uprskanoj otmici.

– Ah, sranje. – Razbudivši se, Lou je upalio svjetlo. – Daj mi adresu.

Svjetlo je probudilo Marge. Pogledala je prema njemu i vidjela da nag sjedi na rubu kreveta i nešto zapisuje u notes. Bez riječi je ustala, navukla pamučnu kućnu haljinu i sišla kako bi mu skuhalo kavu.

Lou je Briana našao u bolnici. Nije bio siguran što je očekivao. Vidio je Briana nekoliko puta, u novinama ili na televiziji, kad je pjevač govorio protiv rata. Opisivali su ga kao antiratnog aktivista. Lou nije imao osobito dobro mišljenje o skupini ljudi koji se drogiraju, puštaju kosu do stražnjica i dijele cvijeće na uličnim uglovima. Ali nije bio siguran ni da ima osobito dobro mišljenje o ratu. Njegov je brat poginuo u Koreji, a sestrin je sin prije tri mjeseca otišao u Vijetnam.

No, Loua se sad nije ticala McAvoyeva politika, niti njegova frizura.

Zastao je, proučavajući Briana koji je mlitavo sjedio u naslonjaču presvučenom tkaninom s cvjetnim uzorkom. Uživo izgleda mlađi, zaključio je Lou. Mlad, malo previše mršav, i neobično zgodan za muškarca. Brian je imao onaj omamljen, sanjarski izraz što ga izaziva šok. U prostoriji je bilo još ljudi, a dim se uzdizao iz niza pepeljara.

Brian je mehanički prinio cigaretu usnama, povukao dim, spustio je, ispuhnuo.

– Gospodine McAvoy.

Ponovivši rutinski postupak s cigaretom, Brian je podigao pogled. Ugledao je

visokog, vitkog muškarca tamne kose pomno začesljane unatrag od dugog, pospanog lica. Nosio je odijelo, sivo, i konzervativnu kravatu gotovo iste nijanse na bijeloj košulji. Crne su mu cipele blistale, nokti uredno podrezani, a na bradi je imao malenu posjekotinu od brijanja.

Neobično je što čovjek primjećuje, pomislio je Brian i ponovno povukao dim cigarete.

– Da.

– Ja sam poručnik Kesselring. – Izvadio je značku, ali je Brian i dalje promatrao njegovo lice. – Moram vam postaviti nekoliko pitanja.

– Zar to ne može pričekati, poručniče? – Pete Page je pomno proučio službeni dokument. – Gospodin McAvoy trenutno nije u stanju razgovarati s vama.

– Svima bi nam pomoglo kad bismo obavili preliminarni razgovor. – Lou je sjeo. Nakon što je spremio značku, spustio je ruke na koljena. – Žao mi je, gospodine McAvoy. Ne bih želio pojačati vašu bol. Želim otkriti tko je odgovoran za ovo.

Brian je opuškom pripalio novu cigaretu, ništa ne rekavši.

– Što mi možete reći o onome što se noćas dogodilo?

– Ubili su Darrena. Mojeg sinčića. Izvadili su ga iz krevetića i ostavili ga na podu.

Grozno se osjećajući, Johnno je zgrabio plastičnu šalicu kave i okrenuo se na drugu stranu. Lou je posegnuo u džep, te izvadio notes i olovku.

– Zna li za nekoga tko je možda želio nauditi dječaku?

– Ne. Svi vole Darrena. On je pametan i veseo. – Brianov je glas zapeo u grlu, pa je naslijepo potražio vlastitu šalicu.

– Znam da je ovo teško. Možete li mi reći nešto o noća-šnjim događajima?

– Imali smo zabavu. Svi smo sutra trebali poći u New York, pa smo priredili zabavu.

– Želio bih popis gostiju.

– Ne znam. Bev bi mogla... – Glas mu je zamro kad se sjetio da je Bev u sobi dalje niz hodnik, pod utjecajem sredstava za smirenje.

– Zajedno bismo trebali sastaviti prilično točan popis – rekao je Pete. Pokušao je popiti još kave, ali činilo mu se da buši rupu u njegovoj utrobi. – Ali možete biti sigurni da nitko od onih koje je Brian pozvao u svoj dom ne bi to učinio.

Lou je to kanio otkriti. – Jeste li poznavali sve ljude na zabavi, gospodine McAvoy?

– Ne znam. Vjerojatno ne. – Trenutak se oslonio laktovima na koljena i dlanovima snažno protrljao oči. – Prijatelji i prijatelji prijatelja, tako nekako. Otvoriš vrata i ljudi ulaze. Jednostavno se događa.

Lou je kimnuo kao da razumije. Sjetio se zabava što ih je Marge planirala. Pomno sastavljeni popisi gostiju, pozivnice na kojima se tražila potvrda o dolasku, pažljivo provjeravanje hrane. Njihova proslava petnaeste godišnjice braka bila je planirana precizno kao državna svečana večera.

– Poradit ćemo na popisu – rekao je Lou. – Vaša kći, Emma, zar ne?

– Da, Emma.

Bila je na katu tijekom zabave.

– Da. Spavala je. – Njegova dječica, u svojim krevetima, na sigurnom. – Oboje su spavali.

– U istoj sobi?

– Ne, svatko ima svoju sobu. Alice Wallingsford, naša dadilja, bila je na katu s njima.

– Da. – Već je dobio izvještaj da je dadilja pronađena vezana, s povezom na ustima, užasnuta u vlastitom krevetu.

– A djevojčica je pala niza stube?

Brianova se šaka grčevito stegnula oko šalice, a njegovi su prsti probili plastiku. Kava se izlila kroz rupe i na pod.

– Čuo sam je kako me zove. Izlazio sam iz kuhinje s Bev. – Posve se jasno sjećao onog brzog, vatrenog poljupca prije vriska. – Potrčali smo onamo, a ona je ležala na podu u podnožju stubišta.

– Vidio sam je kako pada. – P.M. je trepnuo, a oči su mu bile crvene. – Pogledao sam gore i vidio je kako se kotrlja niza stube. Sve se tako brzo dogodilo.

– Rekli ste da je vrisnula. – Lou je opet pogledao P.M.-a.

– Je li vrisnula prije nego je pala, ili kasnije?

– Ja... prije. Da, zato sam pogledao gore. Viknula je, a zatim se činilo da je izgubila ravnotežu.

Lou je to zabilježio. Morat će razgovarati s djevojčicom.

– Nadam se da nije teško ozlijeđena.

– Liječnici. – Brianova je cigareta dogorjela do filtera. Spustivši je u pepeljaru, prebacio se na ono malo hladne, gorke kave koja je ostala u šalici. – Još nisu izišli. Nisu mi rekli. Ne mogu i nju izgubiti. – Kava se prolila kad mu se ruka počela tresti. Johnno je sjeo kraj njega.

– Emma je čvrsta. Djeca stalno padaju. – Ljutito je pogledao Loua. – Zar ga ne možete ostaviti na miru?

– Samo još nekoliko pitanja. – Navikao je na ljutite poglede.

– Vaša žena, gospodine McAvoy, ona je našla dječaka?

– Da. Pošla je gore nakon što smo čuli vozilo hitne pomoći. Željela je provjeriti... Željela je biti sigurna, znate, da se nije probudio. Čuo sam je kako vrišti, vrišti, vrišti. I potrčao sam. Kad sam ušao u Darrenovu sobu, sjedila je na podu i držala ga. I vrištala. Morali su joj dati nešto kako bi utihnula.

– Gospodine McAvoy, je li bilo kakvih prijetnji protiv vas, vaše žene ili vaše djece?

– Ne.

– Ničega?

– Ne. Pa, s vremena na vrijeme stignu nekakva pisma puna mržnje. Uglavnom političke stvari. Pete to provjerava.

– Željeli bismo vidjeti sve što je stiglo tijekom posljednjih šest mjeseci.

– To je poprilična hrpa pošte, poručniče – rekao mu je Pete.

– Snaći ćemo se.

Brian ih je obojicu ignorirao i ustao kad se pojavio liječnik. – Emma – samo je izustio. Jedino je to mogao reći.

– Spava. Ima potres mozga, slomljenu ruku i natučena rebra, ali nikakvih unutarnjih ozljeda.

– Bit će dobro.

– Trebat će je pomno nadzirati tijekom narednih nekoliko dana, ali da, izgledi su veoma dobri.

Tada je zaplakao, što nije mogao kad je vidio beživotno tijelo svojeg sinčića, što nije mogao kad su odveli njegovu obitelj i ostavili ga u čekaonici zeleno obojenih zidova. Vrele su mu suze tekle kroz prste kad je pokrio lice.

Lou je tiho zatvorio svoj notes i, kretnjom pozvavši liječnika, izišao na hodnik. – Ja sam poručnik Kesselring. Odjel za umorstva. – Lou je ponovno pokazao svoju značku. – Kad ću moći razgovarati s djevojčicom?

– Za dan, možda dva.

– Moram je ispitati što je moguće prije. – Izvadio je posjetnicu i pružio je liječniku. – Molim vas, nazovite me čim bude mogla razgovarati. Žena, Beverly McAvoy?

– Pod sedativima je. Proći će deset ili dvanaest sati prije nego dođe k sebi. Ne mogu vam jamčiti da će čak ni tada moći razgovarati, ili da ću to dopustiti.

– Samo me nazovite. – Pogledao je prema čekaonici. – I ja imam sina, doktore.

Emma je imala užasne snove. Željela je pozvati tatu, mamu, ali bilo je kao da joj netko drži šaku na ustima, na očima. Činilo se da je snažno pritišće golema težina.

Dijete je plakalo. Zvuk je odjekivao prostorijom, njezinom glavom, sve dok se nije činilo da je Darren u njezinom umu i vrišti u želji da iziđe. Željela je poći k njemu, morala je – ali oko njezina su kreveta bile dvoglave zmije i bića koja su urlala i škljocala

crnim, slinavim zubima. Svaki put kad je pokušala sići s kreveta, oni su se bacali na nju, sikćući, pljujući, cereći se.

Ako ostane u krevetu, bit će sigurna. Ali Darren je zove.

Mora biti hrabra, dovoljno hrabra da potrči prema vratima. Kad je to učinila, zmije su nestale. Ispod njezinih stopala pod se doimao živim, micao se, pulsirao. Pogledala je preko ramena. To je bila samo njezina soba, s igračkama i lutkama uredno složenima na policama, s Mickeyjem Mouseom koji se veselo smiješi. Dok je gledala, smiješak se pretvorio u zlobno cerenje.

Potrčala je u hodnik, u mrak.

Čula se glazba. Činilo se da sjenke plešu u ritmu glazbe. Bilo je zvukova. Disanje, teško, vlažno disanje, urlici i pomicanje nečeg suhog i gmizavog na drvu. Dok je trčala prema zvukovima Darrenovih povika, osjetila je vruć dah na svojim rukama, brze, odvratne ugrize na gležnjevima.

Bila su zaključana. Vukla je i lupala po vratima dok su vriskovi njezina brata postajali glasniji, ali ih je glazba nadjačala. Pod njezinim su se malenim šakama vrata rastopila, vidjela je čovjeka, ali nije bilo lica. Vidjela je samo sjaj njegovih očiju, bljesak njegovih zuba.

Krenuo je prema njoj, a više se bojala njega nego zmija i čudovišta, zuba i pandži. Slijepa od straha, pobjegla je, a Darrenovi su se vriskovi pojačali iza nje.

Zatim je padala, padala u mračnu jamu. Čula je zvuk, kao da puca grančica, i pokušala vrisnuti u agoniji bola. Ali mogla je jedino bezglasno padati, beskonačno, bespomoćno, dok su joj u glavi odjekivali glazba i vriskovi malenog brata.

Kad se probudila, bilo je svjetlo. Na policama nije bilo lutaka. Uopće nije bilo polica, samo goli zidovi. Najprije se pitala nije li u nekom hotelu. Pokušala se sjetiti, ali tada su se pojavili bolovi – vreli, tupi bolovi koji kao da su istodobno svugdje pulsirali. Zastenjala je i okrenula glavu.

Njezin je otac spavao u naslonjaču. Glava mu je bila zabačena unatrag, malo okrenuta u stranu. Ispod čekinja, lice mu je bilo blijedo. Šake je stisnuo u krilu.

– Tata.

Već na rubu sna, brzo se probudio. Vidio ju je kako leži usred bijelih bolničkih plahta, raširenih i pomalo prestrašenih očiju. Suze su ponovno navrle, oči su ga pekle, u grlu ga je stezalo. Borio se protiv plača s ono malo snage koliko mu je preostalo.

– Emma. – Prišao joj je, sjeo na rub kreveta i pritisnuo svoje iscrpljeno lice uz njezin vrat.

Htjela ga je zagrliti, ali ruku joj je pritiskao bijeli gips. Zbog toga je strah opet počeo bujati. U mislima je čula zvuk onog suhog pucanja, sjetila se užasnih bolova koji su uslijedili.

To nije bio san – a ako je bilo stvarno, onda ostalo...

– Gdje je Darren?

Jasno da će to prvo pitati, pomislio je Brian i čvrsto stisnuo oči. Kako bi joj mogao reći? Kako bi joj mogao reći ono što još ni sam ne razumije niti ne vjeruje? Ona je samo dijete. Njegovo jedino dijete.

– Emma. – Poljubio joj je obraz, sljepoočnicu, čelo, kao da će to nekako ublažiti bol, za oboje. Uhvatio ju je za ruku. – Sjećaš li se kad sam ti pričao o anđelima, o tome kako oni žive na nebu?

– Lete i sviraju i nikad ne ozljeđuju jedan drugoga.

O, baš je bio lukav, gorko je pomislio Brian, tako je pametno smislio lijepu priču. – Da, tako je. Katkad posebne osobe postaju anđeli. – Posegnuo je daleko unatrag za svojom katoličkom vjerom i shvatio da mu je veoma veliki teret na ramenima. – Katkad Bog tako silno voli te osobe da ih želi uza se na nebu. Ondje je sada Darren. On je anđeo na nebu.

– Ne. – Prvi put otkako se izvukla ispod prljavog sudo-pera prije više od tri godine, odgurnula je oca. – Ne želim da bude anđeo.

– Ni ja ne želim.
– Reci Bogu neka ga pošalje natrag – mahnilo je rekla. – Smjesta.
– Ne mogu. – Suze su ponovno navrle; nije ih mogao zaustaviti. – Nema ga više, Emma.
– Onda ću i ja poći na nebo, brinuti se za njega.
– Ne. – Strah mu je stegnuo utrobu, osušivši njegove suze.
Prstima je čvrsto stisnuo njezina ramena, čvrsto kao nikad ranije. – Ne smiješ. Trebam te, Emma. Darrena ne mogu dobiti natrag, ali ne smijem i tebe izgubiti.
– Mrzim Boga – rekla je, suhих očiju, žestoko.
I ja, pomislio je Brian i privinuo je uza se. I ja.

U noći umorstva kroz McAvoyevu je kuću prošlo više od sto ljudi. Louov je notes bio krcat imena, bilježaka, dojmova. Ali nije se nimalo približio odgovoru. Prozor i vrata dječakove sobe nađeni su otvoreni, premda je dadilja odlučno tvrdila da je zatvorila prozor nakon što je dječaka stavila na spavanje. Također je tvrdila da je prozor bio zaključan. Ali nije bilo nikakvih znakova provale.

Ispod prozora su nađeni otisci stopala. Broj 43, mislio je Lou. Ali u tlu nije bilo tragova da su ondje stajale ljestve, kao ni tragova konopca na prozorskoj dasci.

Dadilja je bila od slabe pomoći. Probudila se kad joj je netko rukom pokrio usta. Stavili su joj povez na oči, vezali je i zatvorili joj usta. Lou je dvaput razgovarao s njom, a njezina se prva procjena o vremenu koliko je bila vezana promijenila od trideset minuta na dva sata. Nalazila se nisko na njegovom popisu sumnjivih osoba, ali je čekao provjeru njezine prošlosti što ju je zatražio.

Lou je sad morao razgovarati s Beverly McAvoy. Ispitivanje je odgađao koliko god je mogao. Još i više, nakon što je pregledao policijske fotografije malenog Darrena McAvoya.

– Nastojte biti što kraći. – Liječnik je stajao s Louom ispred vrata. – Dobila je blagi sedativ, ali njezin je um bistar. Možda previše bistar.

– Ne želim joj ovo još više otežati. – Što bi joj uopće moglo biti teže, pomislio je dok mu je u glavi bila fiksirana slika dječaka. – Moram ispitati i djevojčicu. Je li to moguće?

– Svjesna je. Ne znam hoće li razgovarati s vama. Nikomu nije rekla više od dvije riječi, osim svojem ocu.

Lou je kimnuo i ušao u sobu. Žena je sjedila u krevetu. Premda su joj oči bile otvorene, nisu se fokusirale na njega. Doimala se veoma sitnom i jedva dovoljno starom da ima dijete, a kamoli da ostane bez njega. Na sebi je imala svijetloplav ogrtač, a ruke koje su počivale na bijelim plahtama bile su posve nepomične.

Brian je sjedio na stolici kraj kreveta, a njegovo je neobrijano lice bilo nezdravo sivo. Oči su mu se doimale starima, crvenima i otečenima od suza i nespavanja, zamagljene od bola. Kad je podigao glavu, Lou je u njima vidio još nešto. Bijes.

– Žao mi je što vas uznemiravam.

– Liječnik nam je rekao da ćete doći. – Brian nije ustao, niti je pokazao stolicu. Jednostavno je nastavio zuriti. – Zna li tko je to učinio?

– Još ne. Želio bih razgovarati s vašom suprugom.

– Bev. – Brian je spustio ruku na njezinu, ali nije bilo nikakve reakcije. – Ovo je policajac koji pokušava otkriti... otkriti što se dogodilo. Žao mi je – rekao je, opet pogledavši Loua. – Ne sjećam se vašeg imena.

– Kesselring. Poručnik Kesselring.

– Poručnik ti mora postaviti nekoliko pitanja. – Nije se pomaknula. Jedva je disala. – Bev, molim te.

Možda je očajanje u njegovu glasu doprlo duboko dolje, do mjesta gdje se pokušavala sakriti. Njezina se ruka nervozno pomaknula u njegovoj. Zatvorila je oči, držala ih zatvorenima nekoliko trenutaka, svim srcem želeći da je mrtva. Tada ih je

otvorila i pogledala ravno u Loua.

– Što želite znati?

– Sve što mi možete reći o toj večeri.

– Moj je sin mrtav – rekla je bezizražajnim glasom. – Što je još važno?

– Nešto što mi kažete moglo bi mi pomoći da otkrijem tko je ubio vašeg sina, gospođu McAvoy.

– Hoće li mi to vratiti Darrena?

– Ne.

– Više ništa ne osjećam. – Zurila je u njega golemim, umornim očima. – Ne osjećam noge, ni ruke, ni glavu. Kad pokušam osjećati, onda boli. Zato je najbolje ne pokušavati, nije li?

– Možda, neko vrijeme. – Povukao je stolicu do kreveta.

– Ali ako biste mi mogli reći čega se sjećate od te večeri i noći?

Spustila je glavu unatrag i zurila u strop. Njezin monoton opis zabave bio je sličan onomu što je rekao njezin muž, kao i ostali koje je Lou ispitao. Poznata lica, nepoznata lica, ljudi ulaze, izlaze. Netko je s telefona u kuhinji naručio *pizze*.

To je bilo novo, pa je Lou zabilježio taj podatak.

Razgovor s Brianom, zatim Emmin vrisak – ona kako leži u dnu stubišta.

– Ljudi su se natisnuli naokolo – mrmljala je. – Netko je, ne znam tko, pozvao hitnu pomoć. Nismo je micali – bojali smo se pomaknuti je. Čuli smo približavanje sirena. Željela sam poći u bolnicu s njom, s njom i Brianom, ali sam najprije željela pogledati Darrena, probuditi Alice i reći joj što se dogodilo.

– Zaustavila sam se kako bih uzela Emminu kućnu haljinu. Zapravo ne znam zašto, samo sam mislila da bi joj mogla zatrebati. Zaputila sam se hodnikom. Ljutilo me što su svjetla bila ugašena. U hodniku uvijek ostavljamo upaljeno svjetlo, radi Emme. Boji se mraka. Darren se ne boji – rekla je i osmjehnula se. – On se nikad ničega nije bojao. U njegovoj sobi ostavljamo upaljenu noćnu lampu samo zato jer je nama lakše ako se noću probudi. Još uvijek se često budi. Voli društvo. – Prinijela je ruku licu kad joj je glas počeo podrhtavati. – Ne voli biti sam.

– Znam da je ovo teško, gospođu McAvoy. – Ali ona je bila prva na mjestu zločina, našla je, pomaknula je tijelo. – Moram znati što ste našli kad ste ušli u njegovu sobu.

– Našla sam moje dijete. – Odgurnula je Brianovu ruku. Nije podnosila ničiji dodir. – Ležao je na podu, kraj krevetića. Mislila sam, mislila sam, o Bože, popeo se na ogradicu i pao. Ležao je tako nepomično na malenom plavom sagu. Nisam mu vidjela lice. Podigla sam ga. Ali nije se probudio. Stresla sam ga i vrisnula, ali nije se probudio.

– Jeste li vidjeli nekoga na katu, gospođu McAvoy?

– Ne. Nitko nije bio gore. Samo dijete, moje dijete. Odveli su ga, i ne daju mi ga natrag. Briane, za Boga miloga, zašto mi ga ne daš natrag?

– Gospođu McAvoy. – Lou je ustao. – Učinit ću sve što je u mojoj moći kako bih otkrio tko je to učinio. Obećavam vam to.

– Kakve to veze ima? – Počela je plakati, krupne, bezglasne suze. – Kakve to veze uopće može imati?

Ima veze, Lou je mislio dok je izlazio iz sobe. Mora imati.

Emma je proučavala Loua tako otvoreno i prodorno da se osjetio nelagodno. To je bio prvi put, koliko se mogao sjetiti, da je dijete u njemu izazvalo želju da provjeri ima li mrlja na košulji.

– Vidjela sam policajce na televiziji – rekla je nakon što se predstavio. – Oni pucaju u ljude.

– Katkad. – Nije se mogao sjetiti što da kaže. – Voliš li gledati televiziju?

– Da. Najviše volimo *Ulicu Sezam*, Darren i ja.

– Tko ti se više sviđa, Big Bird ili Kermit?

Malo se osmjehnula. – Sviđa mi se Oscar jer je tako nepristojan.

Zbog osmijeha je riskirao i spustio ogradu kreveta. Emma se nije pobunila kad je sjeo na rub kreveta. – Već dosta dugo nisam gledao *Ulicu Sezam*. Zar Oscar još uvijek živi u kanti za smeće?

– Da. I više na sve.

– Valjda se katkad osjećaš bolje ako višeš. Znaš li zašto sam ovdje, Emma? – Ništa nije rekla, već je na prsima stisnula starog crnog plišanog psića. – Želim s tobom razgovarati o Darrenu.

– Tata kaže da je on sad anđeo na nebu.

– Siguran sam da jest.

– Nije pošteno da je otišao. Nije se čak ni pozdravio.

– Nije mogao.

Znala je to jer je duboko u srcu također znala što se mora dogoditi da se postane anđeo. – Tata je rekao da ga je Bog želio, ali ja mislim da je to greška i da ga Bog treba poslati natrag.

Lou ju je pomilovao po kosi, jednako dirnut njezinom tvrdoglavom logikom kao bolom njezine majke. – To je bila greška, Emma, užasna greška, ali Bog ga ne može poslati natrag.

Isturila je donju usnu, ali to je više bio prkos nego durenje. – Bog može učiniti što god želi.

Lou je s nelagodom zakoračio na nesigurno tlo. – Ne uvijek. Katkad ljudi čine stvari koje Bog ne može popraviti. Mi to moramo učiniti. Mislim da bi mi mogla pomoći da otkrijem kako je došlo do te greške. Hoćeš li mi ispričati o onoj noći kad si pala niza stube?

Spustila je pogled na Charlieja i počela mu čupkati krzno. – Slomila sam ruku.

– Znam. Žao mi je. I ja imam sinčića. Stariji je od tebe, ima gotovo jedanaest godina. Slomio je ruku kad se pokušao rolati na krovu.

Impresionirana, ponovno ga je pogledala širom otvorenim očima. – Stvarno?

– Da. Slomio je i nos. Na rolama je sletio s krova i pao u grm azaleja.

– Kako se zove?

– Michael.

Emma ga je željela upoznati i pitati ga kakav je bio osjećaj letjeti s krova. Zvučalo je veoma hrabro. Poput nečega što bi Darren želio isprobati. Zatim je ponovno počela čupkati Charliejevo krzno. – Darren bi u veljači navršio tri godine.

– Znam. – Uhvatio ju je za ruku. Trenutak kasnije savila je prste oko njegovih.

– Njega sam najviše voljela – jednostavno je rekla. – Je li mrtav?

– Da, Emma.

– I ne može se vratiti, iako je to bila greška?

– Ne. Veoma mi je žao.

Morala ga je pitati, pitati ga ono što se nije usudila pitati oca. Njezin bi otac plakao, i možda joj ne bi rekao istinu. Ovaj čovjek svijetlih očiju i tiha glasa neće plakati.

– Jesam li ja kriva za to? – Njezine su oči bile očajne kad ga je pogledala.

– Zašto to misliš?

– Pobjegla sam. Nisam ga čuvala. Obećala sam da ću ga uvijek čuvati, ali nisam.

– Od čega si pobjegla?

– Od zmija – bez oklijevanja je rekla, sjećajući se jedino noćne more. – Bilo je zmija i bića s velikim zubima.

– Gdje?

– Oko kreveta. Skrivaju se u mraku i vole jesti zločeste curice.

– Shvaćam. – Izvadio je notes. – Tko ti je to rekao?

– Moja mama – moja mama prije Bev. Bev kaže da uopće nema zmija, ali ona ih samo ne vidi.

– A ti si vidjela zmije one noći kad si pala?

– Pokušale su me spriječiti da idem Darrenu kad je plakao.

– Darren je plakao?

Zadovoljna što je nije ispravio po pitanju zmija, Emma je kimnula. – Čula sam ga. Ponekad se budi noću, ali opet zaspi nakon što ja razgovaram s njim i odnesem mu Charlieja.

– Tko je Charlie?

– Moj psić. – Podigla ga je da bi ga Lou bolje vidio.

– Veoma je lijep – rekao je Lou dok je tapšao Charliejevu prašnjavu glavu. – Jesi li te noći odnijela Charlieja Darrenu?

– Namjeravala sam. – Lice joj se namrštilo dok se pokušavala sjetiti. – Držala sam ga kod sebe kako bi otjerao zmije i druga bića. U hodniku je bilo mračno. U hodniku nikad nije mračno. Bili su ondje.

Prstima je čvršće stisnuo olovku. – Tko je bio ondje?

– Čudovišta. Čula sam ih kako šljapkaju i sikću. Darren je glasno plakao. Trebao me.

– Jesi li ušla u njegovu sobu, Emma?

Odmahnula je glavom. Vidjela je sebe, posve jasno, kako stoji u mračnom hodniku, a svuda oko nje zvukovi siktanja i škljocanja. – Ispred vrata, vidjelo se svjetlo ispod vrata. Čudovišta su ga zgrabila.

– Jesi li vidjela čudovišta?

– Bila su dva čudovišta u Darrenovoj sobi.

– Jesi li vidjela njihova lica?

– Oni nemaju lica. Jedan ga je držao, previše ga je čvrsto držao i zato je Darren jako plakao. Zvao me je, ali ja sam pobjegla. Pobjegla sam i ostavila Darrena s čudovištima. I oni su ga ubili. Ubili su ga jer sam ja pobjegla.

– Ne. – Zagrljio ju je i pustio da plače na njegovim prsima dok joj je milovao kosu. – Ne, potrčala si po pomoć, zar ne, Emma?

– Željela sam da moj tata dođe.

– Pravilno si postupila. To nisu bila čudovišta, Emma. To su bili ljudi, zli ljudi. A ti ih nisi mogla zaustaviti.

– Obećala sam da ću čuvati Darrena, da nikad neću dopustiti da mu se nešto loše dogodi.

– Pokušala si održati to obećanje. Nitko tebe ne okrivljuje, dušo.

Ali on nema pravo, mislila je Emma. Ona sebe okrivljuje. I uvijek će sebe okrivljavati.

Bila je gotovo ponoć kad je Lou stigao kući. Satima je sjedio za svojim pisaćim stolom, proučavajući svaku bilješku, svaki djelić informacije. Već je tako dugo policajac da bi znao kako je objektivnost njegovo najbolje oruđe. Ali umorstvo Darrena McAvoya postalo je osobno. Nije mogao zaboraviti crno-bijelu fotografiju dječaka, još donedavno bebe. Slika mu se utisnula u mozak.

Vidio je i sliku dječakove sobe. Plavi i bijeli zidovi, razbacane igračke koje još nisu bile spakirane, malene hlače s naramenicama, uredno složene na stolici za ljuljanje, oguljene teniske ispod njih.

I šprica, još uvijek puna fenobarbitona, metar ili dva od dječjeg krevetića.

Nisu imali prilike upotrijebiti ga, mračno je mislio Lou. Nisu je uspjeli zabosti u žilu i uspavati dječaka. Jesu li ga namjeravali odnijeti kroz prozor? Bi li Brian McAvoy nekoliko sati kasnije primio telefonski poziv i zahtjev za otkupninu?

Sad neće biti nikakvog poziva, nikakve otkupnine.

Protrljavši oči, Lou se počeo penjati stubama. Amateri, mislio je. Šeprtlje. Ubojice. Gdje se, dovraga, nalaze? Tko su oni, dovraga?

Kakve to veze ima?

Ima veze, govorio je sebi i stegnuo šake. Pravda uvijek ima veze.

Vrata Michaelove sobe bila su otvorena. Privukao ga je tihi zvuk sinovljeva disanja. Na slaboj je mjesecini vidio igračke i odjeću razbacane po podu, u hrpi na krevetu, na

komodi. Obično bi mu to izmamilo uzdah. Michaelova vedra neurednost za Loua je bila zagonetka. On i njegova žena bili su po naravi uredni i dobro organizirani. Michael je tornado, brz vjetar koji skače s jednog mjesta na drugo i za sobom ostavlja nered i kaos.

Da, inače bi uzdahnuo i mislio na lekciju što će mu je ujutro održati. Ali večeras mu je divlji nered izmamio suze na oči. Njegov je dječak na sigurnom.

Provlačeći se između stvari, tiho se primaknuo krevetu. Morao je odgurnuti hrpu malenih automobila kako bi našao mjesto na koje će sjesti. Michael je spavao na trbuhu, desnom stranom lica na jastuku, raširenih ruku, a plahte su mu bile neuredno omotane oko nogu.

Minutu, zatim pet, pa deset, Lou je jednostavno sjedio i proučavao dijete koje su on i Marge stvorili. Gusta tamna kosa koju je naslijedio od majke bila mu je raskuštrana oko lica. Koža mu je preplanula, ali je još uvijek bila djetinje mekana. Nos mu je bio nepravilan, što je davalo karakter licu koje bi inače moglo biti previše lijepo za dječaka. Imao je čvrsto, kompaktno tijelo koje se već počelo razvijati. Modrice i ogrebotine nalazile su se na sve strane.

Šest godina i dva spontana pobačaja, mislio je Lou. Zatim su konačno on i Marge uspjeli sjediniti spermiju i jajašce u snažan, otporan život. A on je najbolje i najljepše od njih dvoje.

Lou se sjećao lica Briana McAvoya. Zaprepaštena bol, bijes, bespomoćnost. Da, razumio ga je.

Michael se pomaknuo kad ga je Lou pomilovao po licu.

– Tata?

– Da. Samo sam ti došao zaželjeti laku noć. Spavaj dalje.

Zijevnuvši, Michael se pomaknuo tako da su automobili pali na pod. – Nisam ga namjeravao razbiti – promrmljao je.

Lou se napola nasmijao i rukama pritisnuo oči. Nije znao što je ono *ga*, i nije ga bilo briga. – Dobro. Volim te, Michael.

Ali njegov je sin opet čvrsto spavao.

10. poglavlje

Bilo je lijepo, gotovo ugodno. Povjetarac s Atlantika njihao je visoku travu. Emma je osluškivala tajne pjesme što ih je šaptao. Iznad njegove glazbe čuo se tih, ozbiljan svećenikov glas.

Bio je visok i rumena lica s bijelom, bijelom kosom koja je bila u šokantnoj suprotnosti s njegovom crnom haljom. Premda je njegov glas bio melodiozan slično kao i glas njezina oca, Emma nije razumjela mnogo od onoga što je govorio. A nije ni željela. Radije je slušala šuštanje trave i monotono mukanje krava na brdu iza groblja.

Darren je na koncu dobio svoju farmu, u Irskoj, premda nikad neće voziti traktor ili goniti lijene šarene krave.

Mjesto je bilo lijepo, a trava tako zelena da je izgledala kao naslikana. Sjećat će se smaragdnozelene trave i svježeg, jakog mirisa nedavno prekopane zemlje. Sjećat će se osjećaja zraka na licu, zraka tako vlažnog od mora da su to mogle biti suze.

U blizini se nalazila crkva, malena kamena građevina s bijelim tornjem i malenim prozorima s obojenim staklom. Bili su unutra i molili se prije nego je malen lijes iznesen van. Unutra se osjećao jak, i previše slatkast, miris cvijeća i tamjana. Svijeće su gorjele, mada je sunčeva svjetlost u šarenim zrakama dopirala kroz obojeno staklo.

Ondje je bilo obojenih kipova ljudi u haljama, te jedan koji je prikazivao čovjeka koji krvari na križu. Brian joj je rekao da je to Isus koji čuva Darrena na nebu. Emma nije vjerovala da bi netko tko izgleda tako žalosno i umorno mogao čuvati Darrena i nasmijavati ga.

Bev baš ništa nije rekla, samo je stajala, posve bijela lica. Stevie je ponovno svirao gitaru, kao na vjenčanju, ali je ovoga puta bio odjeven u crno, a melodija je bila tužna i tiha.

Emmi se nije sviđalo u crkvi, pa joj je bilo drago kad su izišli i stajali na suncu. Johnno i P.M., čije su oči bile crvene od plača, nosili su lijes zajedno s još četvoricom ljudi koji su navodno bili njezini rođaci. Pitala se zašto ih je trebalo tako mnogo za nošenje Darrena, koji uopće nije bio težak. Ali se bojala pitati.

Pomoglo joj je gledanje krava, i visoke trave, i ptica koje su lebdjele nad njima.

Darrenu bi se sviđala njegova farma, mislila je. Ali nije se činilo pravednim, nije se činilo ispravnim da on ne može stajati kraj nje, spreman potrčati, skakati, smijati se.

Ne bi smio biti u tom sanduku, mislila je. Ne bi smio biti anđeo, čak i ako to znači da ima krila i glazbu. Da je bila snažna i hrabra, da je održala svoje obećanje, ne bi bio. Ona bi trebala biti u sanduku, shvatila je kad su suze počele teći. Dopustila je da se Darrenu dogode ružne stvari. Nije ga spasila od čudovišta.

Johnno ju je podigao kad je počela plakati. Malo se njihao, a to ju je smirivalo. Spustila mu je glavu na rame i slušala riječi što ih je izgovarao zajedno sa svećenikom.

– *Gospodin je pastir moj, ni u čem ja ne oskudijevam...*

Ali nije tako. Nedostaje joj Darren. Trepnuvši kako bi maknula suze iz očiju, pokušala je gledati travu koja se njiše na vjetru. Čula je glas svojeg oca, izmučen od bola.

– *... pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim...*

Ali postoji zlo, poželjela je viknuti. Postoji zlo, i ono je ubilo Darrena. Zlo nema lica.

Gledala je kako iznad njih leti ptica i pogledom je slijedila. Na vrhu obližnjeg brda vidjela je čovjeka. Stajao je, promatrajući maleni grob i tugu, tiho fotografirajući.

Više nikad neće biti isti, mislio je Brian dok je pio, a boca irskog viskija stajala je na stolu kraj njegova lakta. Više nikad ništa neće biti isto. Piće nije ublažilo bol, čemu se nadao. Samo je dublje zavukla svoje korijene.

Čak nije mogao ni Bev pomoći. Bog zna da je pokušao. Želio je. Želio joj je pružiti utjehu, želio je da ona njemu pruži utjehu. Ali bila je zakopana tako duboko unutar blijede, šutljive žene koja je stajala kraj njega dok su njihovo dijete spuštali u zemlju da nije mogao doprijeti do nje.

Trebao ju je, prokletstvo. Trebao je nekoga tko će mu reći da postoje razlozi za ono što se dogodilo, da postoji nada, čak i sada, u ovim najmračnijim danima njegova života. Zato je Darrena doveo ovamo, u Irsku, zato je insistirao na misi, molitvama i cijelom obredu. Nikad nisi više katolik nego u vrijeme smrti, mislio je Brian. Ali čak ni poznate riječi i mirisi, čak ni nada što ju je svećenik pružao kao hostiju, ništa nije ublažilo bol.

Više nikad neće vidjeti Darrena, nikad ga neće držati, neće ga gledati kako raste. Sve one riječi o vječnom životu ništa ne znače kad svojeg sinčića ne može uzeti u naručje.

Želio je biti bijesan, ali je bio previše umoran za to, ili za bilo koju vrstu strasti. Dakle, ako nema utjehe, mislio je dok je ponovno ulijevao viski u čašu, naučit će živjeti s tugom.

Kuhinja je mirisala po paprenjacima i pečenju. Mirisi su ostali, premda su njegovi rođaci otišli prije nekoliko sati. Došli su – želio je biti zahvalan zbog toga. Došli su kako bi stajali kraj njega, kako bi pripremili jela koja su nekako trebala nahraniti dušu. Oplakivali su dječaćića kojeg većina nikad nije upoznala.

Udaljio se od svoje obitelji, priznao je Brian. Jer je imao vlastitu, stvorio je vlastitu. Sad ostatak obitelji koju je stvorio spava na katu. Darren spava nekoliko kilometara dalje, u sjeni jednog brda, pokraj bake koju nikad nije upoznao.

Brian je iskapio čašu i, želeći zaborav, ponovno je napunio.

– Sine?

Podigavši glavu, Brian je ugledao oca kako oklijeva na vratima. Poželio se nasmijati. To je bila tako potpuna i ironična zamjena uloga. Posve se jasno sjećao kako se, kao

dječak, šuljao u kuhinju dok je njegov otac sjedio za stolom i opijao se.

– Da. – Brian je podigao čašu i gledao ga preko ruba.

– Trebao bi pokušati malo odspavati.

Vidio je kako se pogled njegova oca zaustavio na boci. Brian ju je bez riječi gurnuo prema njemu. Tada je Liam McAvoy, starac u pedesetoj godini života, ušao. Lice mu je bilo okruglo i rumeno od mreže ispucanih kapilara pod kožom. Imao je plave, sanjarske oči koje je naslijedio njegov sin, kao i svijetloplavu kosu, sad već posivjelu. Bio je mršav, koščat, a ne više krupan, snažan muškarac kakvim se doimao kad je Brian bio dijete. Kad je posegnuo za bocom, Brian se trgnuo. Očeve su ruke bile veoma slične njegovima, dugih prstiju, graciozne. Zašto to nikad ranije nije opazio?

– To je bio lijep sprovod – rekao je Liam, nesiguran. – Tvoja bi majka bila zadovoljna da si ga doveo ovamo, da leži uz nju. – Napunio je čašu, a potom žedno ispio tri prsta tekućine.

Vani je počela mekana irska kiša.

Nikad ranije nisu zajedno pili, shvatio je Brian. Ulio je još viskija u obje čaše. Možda će, napokon, naći nešto zajedničko. S bocom između sebe.

– Evo farmerske kiše – reče Liam, umiren zvukom i viskijem. – Lijepe i mekane, za natapanje.

Farmerska kiša. Njegov je sinčić sanjao o tome da postane farmer. Zar je toliko Liama McAvoya prenio Darrenu?

– Nisam želio da bude sam. Mislio sam da bi se trebao vratiti u Irsku, k obitelji.

– To je pravilno. Dobro si učinio.

Brian je pripalio cigaretu, a zatim je kutiju gurnuo prema ocu. Jesu li ikad ranije razgovarali, njih dvojica? Ako jesu, Brian se toga nije sjećao. – To se nije trebalo dogoditi.

– Na ovom se svijetu događa mnogo onoga što ne bi trebalo. – Liam je pripalio cigaretu i podigao čašu. – Uхватit će gadove koji su to učinili, momče. Uхватit će ih.

– Prošlo je tjedan dana. – Već se činilo kao godine. – Ništa nemaju.

– Uхватit će ih – uporno će Liam. – I prokleti će gadovi trunuti u paklu. Tada će siroti momčić počivati u miru.

Sad nije želio razmišljati o osveti. Nije želio razmišljati o svojem slatkom dječaćiću koji mirno počiva u zemlji. Vrijeme je prošlo, i izgubljeno je. Moraju postojati razlozi za to.

– Zašto nikad nisi došao? – Brian se nagnuo naprijed. – Slao sam ti karte, za vjenčanje, kad se Darren rodio, za Emmín rođendan, za njegov. Za Boga miloga, nikad ga nisi vidio, sve dok nije umro. Zašto nisi došao?

– Upravljanje farmom je velik posao – rekao je između gutljaja. Liam je bio čovjek pun žaljenja, pa se jedno lako stapalo s drugim. – Ne može se skitati kad god ti padne na pamet.

– Niti jednom. – Odjednom mu se činilo izrazito važnim dobiti odgovor, istinit. – Mogao si poslati mamu. Mogao si joj dopustiti da dođe prije nego je umrla.

– Ženi je mjesto uz muža. – Liam je nagnuo čašu prema Brianu. – Bilo bi dobro da to zapamtiš, momče.

– Uvijek si bio sebičan gad.

Liamova se ruka, iznenađujuće snažna, naglo spustila na Brianovu. – Pazi što govoriš.

– Ovoga puta neću pobjeći i sakriti se, tata. – Oči i glas bili su mu smireni. U njima je bilo gorljivosti. Uživao bi u bitci, ovdje, sada.

Liam je polako maknuo ruku, a zatim opet podigao čašu. – Neću se danas prepirati s tobom. Ne na dan kad je moj unuk otišao na posljednji počinak.

– Nikad nije bio tvoj. Nisi ga čak ni vidio sve dok nije bio mrtav – odbrusi Brian. – Nisi se nikad potrudio, samo si unovčio karte što sam ti ih slao, da bi kupio još viskija.

– A gdje si ti bio ovih posljednjih godina? Gdje si bio kad ti je majka umrla? Negdje u

svijetu svirao si svoju prokletu glazbu.

– Ta ti je prokleta glazba platila krov nad glavom.

– Tata. – Emma je stajala na vratima, stežući plišanog psića u naručju, raširenih i prestrašenih očiju, drhtave donje usne. Čula je ljutite glasove i osjetila miris alkohola prije nego je ušla u prostoriju.

– Emma. – Pomalo nesiguran na nogama, Brian joj je prišao i podigao je, pazeći na ruku u gipsu. – Što radiš ovdje dolje?

– Ružno sam sanjala. – Zmije su se vratile, kao i čudovišni. Još uvijek je čula odjek Darrenovih vriskova.

– Teško je spavati u nepoznatom krevetu. – Liam je ustao. Ruka mu je bila nespretna, ali i nježna kad ju je potapšao po glavi. – Djed će ti pripremiti malo finog toplog mlijeka.

Šmrncnula je dok je on vadio staru, ulubljenu posudu. – Smijem li ostati s tobom? – pitala je oca.

– Naravno. – Odnio ju je do stolice, sjeo i smjestio je u svojem krilu.

– Probudila sam se i nisam te mogla naći.

– Ovdje sam, Emma. – Milovao joj je kosu, proučavajući oca iznad njezine glave. – Uvijek ću biti ovdje za tebe.

Čak i ondje, pomislio je Lou. Čak i u takvim trenucima. Proučavao je zrnate fotografije sprovoda Darrena McAvoya u tabloidu. Ugledao je novine na blagajni supermarketa kad je otišao po integralni kruh po koji ga je Marge poslala. Kao i sve što je imalo veze s obitelji McAvoy, pobudilo je njegovo zanimanje, i suosjećanje. Bilo mu je veoma neugodno dok je, u javnosti, kupovao te novine i platio ih Sally, blagajnici.

U privatnosti svojega doma još se više osjećao kao voajer. Za nekoliko kovanica on, i tisuće drugih, može promatrati intimnost patnje. Vidjela se na svim licima, premda su bila nejasna. Vidio je djevojčicu, s rukom u gipsu i povezom oko vrata.

Pitao se koliko je ona vidjela, čega će se sjećati. Liječnici s kojima je razgovarao tvrdili su da je, ukoliko je nešto vidjela, to blokirala. Mogla bi se sjetiti sutra, za pet godina, ili nikada.

DEVASTATION NA GROBLJU

Bilo je i drugih naslova, deseci drugih. Lou je već imao punu ladicu novina.

JE LI EMMA MCAVOY BILA SVJEDOK UŽASNE SMRTI SVOJEGA BRATA?

SINOVLJEVA SMRT POTRESA DEVASTATION

DIJETE UBIJENO TIJEKOM ORGIJE RODITELJA

RITUALNO UBOJSTVO ROKEROVA DJETETA: JESU LI ODGOVORNI MANSONOVI SLJEDBENICI?

Smeće, mislio je Lou. Sve je to smeće. Pitao se uspijeva li Pete Page zaštititi obitelj McAvoy od najgorega. Frustrirano je oslonio glavu na ruke i nastavio zuriti u fotografiju.

Nije se mogao odvojiti od slučaja. Sad je posao donosio sa sobom kući, i to bez ikakva obuzdavanja. Dosjei, fotografije, bilješke, sve je to zatrpavalo njegov pisaći stol u kutu Margeine uredne dnevne sobe. Premda su s njim na slučaju radili dobri ljudi, ponovno je provjeravao sav njihov rad. Osobno je ispitao svakoga s popisa gostiju što ga je dobio. Proučavao je forenzičke izvještaje, uvijek se iznova vraćao i pročešljavao

Darrenovu sobu.

Prošlo je više od dva tjedna od umorstva, a Lou nije imao baš ništa.

Za amatere, doista su sjajno pokrili svoje tragove, mislio je. A bili su amateri, u to je bio siguran. Profesionalci neće ugušiti dijete za koje bi mogli dobiti milijun dolara otkupnine, niti bi tako jadno pokušali stvoriti dojam provale.

Bili su u kući. Izišli su na glavna vrata. U to je Lou bio posve siguran. To ne znači da se njihova imena nalaze na popisu što ga je Page uspio sastaviti. Pola južne Kalifornije moglo je te noći ući u kuću – i dobiti piće ili džoint, ili što god je bilo na raspolaganju.

Nije bilo nikakvih otisaka prstiju u dječakovoj sobi, čak ni na šprici. Našli su jedino otiske članova obitelji McAvoy i njihove dadilje. Činilo se da je Beverly McAvoy izvrсна domaćica. U prizemlju je bilo nereda kakav se očekuje nakon zabave, ali prvi kat, obiteljski kat, bio je čist i uredan. Marge bi bila zadovoljna, pomislio je dok je u mislima vidio prostorije. Nikakvih otisaka prstiju, nikakve prašine, nikakvih tragova borbe.

Ali bilo je borbe, borbe na život i smrt. Tijekom te borbe jedna je šaka pokrila usta Darrena McAvoya i, možda nehotice, njegov nos.

Do te je borbe došlo negdje između trenutka kad je Emma čula plač svojega brata – ako ga je uistinu čula – i trenutka kad je Beverly McAvoy otišla gore pogledati sina.

Koliko je to trajalo? Pet minuta, deset. Sigurno ne više. Prema izvještaju patologa, Darren McAvoy je umro između dva i dva i trideset ujutro. Poziv hitnoj pomoći, radi Emme, zabilježen je u dva i sedamnaest.

To ne pomaže, sad je pomislio Lou. Ne pomaže što se vremena tako poklapaju, što ima obilje bilježaka i uredno obilježene fascikle s dosjeima. Morao je naći samo jednu stvar koja se ne poklapa, jedno ime koje se ne uklapa, jednu priču koja zvuči sumnjivo.

Morao je naći ubojice Darrena McAvoya. Ako ih ne nađe, znao je da će ga zauvijek progoniti dječakovo lice, kao i plačno pitanje njegove sestre.

Jesam li ja za to kriva?

– Tata?

Lou se trgnuo, a zatim se okrenuo i ugledao svojeg sina kako stoji iza njega i baca loptu iz ruke u ruku.

– Michael, nemoj mi se tako prikradati.

– Nisam. – Michael je zakolutao očima kad se njegov otac opet okrenuo. Ako uz tresak zatvara vrata i hoda po kući kao normalna osoba, onda je previše bučan. Ako pokuša biti tih, onda se prikrada. Nikako ne valja.

– Tata – ponovio je.

– Hmm?

– Rekao si da ćeš mi danas poslijepodne malo bacati.

– Kad završim, Michael.

Michael je prebacivao težinu s jedne na drugu nogu, obuven u izgrebene crne tenisice. *Kad završim* je standardni odgovor njegova oca. – Kad ćeš završiti?

– Ne znam, ali brže ću završiti ako me ne budeš gnjavio.

Dovraga, pomislio je Michael, ali je tu riječ mudro zadržao samo u mislima. Više nitko ni za što nema vremena. Njegov je najbolji prijatelj kod svoje glupe bake, a njegov drugi najbolji prijatelj ima blesavu gripu ili tako nešto. Kakve koristi od subote ako se ne možeš malo zabavljati?

Pokušao je, doista, poslušati očev savjet. Mogao je gledati božićno drvce i sve one darove ispod njega. Michael je podigao jedan na kojem je pisalo njegovo ime, onaj umotan u papir pun šašavih vilenjaka koji plešu. Oprezno ga je protresao. Zveckanje se jedva čulo, ali mu je donijelo golemo zadovoljstvo.

Želio je avion na daljinsko upravljanje. Bio je prvi na njegovom popisu božićnih darova, napisan velikim slovima, a zatim tri puta podcrtan. Tek toliko da njegovi mama i tata znaju da misli ozbiljno. Bio je siguran, posve siguran, da se nalazi u kutiji.

Opet ga je spustio. Još ga danima neće moći izvaditi, danima ga neće moći odnijeti van i s njime izvoditi vratolomije.

Želio je nešto činiti *sada*.

Iz kuhinje je dopirao miris pečenih kolača, što je u njemu izazvalo zadovoljstvo. Ali je znao da će ga majka, pođe li onamo, natjerati da valja tijesto za kekse ili ukrašava licitarske čovječuljke. Stvari za curice.

Kako će ikad moći igrati vanjskog primatelja za L.A. Ramse ako mu nitko ne želi dodavati glupu loptu, za Boga miloga?

I što je uopće tako zanimljivo u hrpi bezveznih papira i fotografija? Polako se vraćajući do pisaćeg stola, jezikom je prešao po zubu čiji je djelić odlomio tjedan ranije, dok je izvodio gluposti na biciklu. Sviđala mu se činjenica da je njegov tata policajac, pa se cijelo vrijeme time hvalio. Naravno, kad se hvalio, njegov je tata pucao s boka i zatvarao luđake poput Charlieja Mansona. Bilo bi žalosno kad bi momcima morao reći da njegov otac tipka obrasce i proučava fascikle. Onda može biti i knjižničar.

Gurnuvši loptu ispod ruke, nagnuo se preko očeva ramena. Nekako je mislio da će njegov otac odgurnuti papire u stranu i izići ako bude dovoljno dosadan. Tada se njegov pogled zaustavio na fotografiji Darrena McAvoya.

– Isuse. Je li to mrtvo dijete?

– Michael! – Lou se okrenuo, ali mu je lekcija zapela u ustima kad je ugledao šokirane i fascinirane oči svojeg sina. Slušajući instinkt, stavio je ruku na Michaelovo rame. – Da.

– Uh. Što se dogodilo? Je li se razbolio ili tako nešto?

– Ne. – Pitao se treba li se osjećati krivim jer tragediju jednog djeteta iskorištavati kao lekciju za drugo. – Ubijen je.

– On je samo maleno dijete. Ljudi ne bi trebali ubijati malenu djecu.

– Ne. Ali katkad to čine.

Zureći u policijsku fotografiju, Michael se prvi put u svojih jedanaest godina suočio s vlastitom smrtnošću. – Zašto?

Lou se sjetio kako je Emmi rekao da čudovišta ne postoje. Što je više gledao ono što su učinili Darrenu, to je bio sigurniji da postoje. – Ne znam. Pokušavam otkriti. To je moj posao, otkriti.

Činjenica da ima policajca za oca nikad nije spriječila Michaela da prihvati televizijski prikaz pravde na djelu.

– Kako to otkriješ?

– Razgovaranjem s ljudima, proučavanjem dokaza. Uz mnogo razmišljanja.

– Zvuči dosadno. – Ali nije odvajao pogled s fotografije.

– Uglavnom jest.

Michaelu je bilo drago što je odlučio da će postati astronaut. Skrenuo je pogled s fotografije i opazio tabloid što ga je njegov otac upravo donio kući. Imao je oštar um i brzo je zbrojio dva i dva. – To je sinčić Briana McAvoya. Netko ga je pokušao oteti ili tako nešto, ali je dječaćić umro. Svi klinici pričaju o tome.

– Tako je. – Lou je snimku Darrena vratio u fascikl.

– Opa. Opa! Ti radiš na tom slučaju. Jesi li upoznao Briana McAvoya i sve to?

– Upoznao sam ga.

Njegov je otac upoznao Briana McAvoya. Michael je mogao samo zuriti u nekoj vrsti općinjenog strahopoštovanja. – To je prvoklasno, stvarno prvoklasno. Jesi li upoznao ostale iz grupe? Jesi li razgovarao s njima?

Lou je odmahnuo glavom i počeo sređivati papire. Kako je život jednostavan kad imaš jedanaest godina. I kako bi jednostavan trebao biti, dodao je u mislima i raskuštrao Michaelovu tamnu, neurednu kosu. – Da, razgovarao sam s njima. Doimaju se veoma dragima.

– Dragima? – Michael je izbečio oči. – Oni su najbolji. Baš najbolji. Čekaj dok to kažem momcima.

– Ne želim da ikomu pričaš o ovome.

– Da ne pričam? – Michael je rukom prošao kroz kosu. – Zašto? Momci će se

zaprepatiti. Moram im reći.

– Ne. Ne, ne moraš. Želim da to zadržiš za sebe, Michael.

– Ali zašto?

– Jer su neke stvari osobne. – Pogledao je novinske naslove. – Ili bi trebale biti. Ovo je jedna od njih. Dođi. – Uzeo je loptu i namjestio je u šaci. – Pogledajmo možeš li uloviti moju bombu.

11. poglavlje

P.M. je gledao kako se more valja uz pijesak. Čak i nakon mjesec dana još uvijek se čudio da je ova kuća njegova. Kuća na plaži Malibu, njegova kuća na plaži Malibu, imala je sve što je trgovac nekretninama obećao. Visoke stropove, divovski kamin, obilje stakla. U spavaćoj sobi na katu, gdje je njegova ljubavnica još uvijek spavala, nalazila su se dva prozora na krovu, još jedan kamin, te balkon koji se pružao oko cijelog prvog kata.

Čak je i Stevie bio impresioniran kad je svratio. To je P.M.-u davalo predivan osjećaj postignuća, pa je s užitkom pokazivao prostorije, ukusno izabran namještaj, najsuvremeniji stereouređaj što ga je dao ugraditi. Ali sad je Stevie u Parizu, Johnno je u New Yorku, a Brian u Londonu. P.M. se osjećao veoma usamljenim.

Još uvijek se govorilo o turneji kad u proljeće iziđe novi album, ali P.M. nije bio siguran da će Brian biti sposoban za to. Prošla su gotovo dva mjeseca od one užasne noći, a on se još uvijek drži povučeno od svijeta. Pitao se zna li Brian da je *Love Lost* na vrhu top-lista singlova i da je postao zlatan. Pitao se bi li mu to išta značilo.

P.M. je znao da policija nije nimalo bliže otkrivanju ljudi koji su ubili Darrena. Vodio je računa o tome da ostane u kontaktu s Kesselringom. To je najmanje što može učiniti za Briana, i za Bev.

Razmišljao je o Bev, o tome kako je blijeda i ispaćena bila na dan sprovoda. Nije progovorila niti jednu riječ, ni s kim.

Tako ju je silno želio utješiti. Nije znao kako, a maštarija o tome da je odvede u krevet i nježno vodi s njom ljubav dok bol ne prođe toliko ga je šokirala da nije mogao učiniti ništa drugo osim potapšati njezinu hladnu, ukočenu ruku.

Angie Parks je sišla spiralnim stubama u ružičastoj majici koja joj je jedva pokrivala bokove. Odvojila je vrijeme za stavljanje malo šminke – maskara, sjaj za usne. Raščešljala je dugu plavu kosu, zapletenu od spavanja i seksa, a zatim ju je pomno namjestila tako da se doima raskuštranom.

Najbolji način da od muškarca dobiješ ono što želiš je seks. A ona je mnogo toga željela od P.M.-a.

Osvrnula se po velikom, ostakljenom dnevnom boravku. Ovo je lijep početak, zaključila je. Veoma lijep početak. Rado bi kuću zadržala kao vikendicu nakon što P.M.-a nagovori da se preseli u Beverly Hills. Ondje žive zvijezde, a ona je čvrsto odlučila biti zvijezda.

P.M. je njezina odskočna daska. Njezina romantična veza s njim već je dovela do nekoliko reklama i dobre sporedne uloge u TV filmu. Željela je bolje stvari, veće stvari, a bila je spremna udovoljavati P.M.-u kako bi ih dobila.

Bila mu je zahvalna. Bez interesa što ga je izazvala kad su mediji saznali za njihovu vezu, možda bi morala sudjelovati u nekim pornografskim filmovima. Djevojka mora plaćati stanarinu. Angie je savila zapešće tako da se svjetlost odbila od dijamanata i safira u narukvici što ju je dobila od P.M.-a. Više se neće morati brinuti za stanarinu.

Okrenula se prema staklenim vratima i ugledala ga kako stoji na trijemu. Dok je stajao na jutarnjem suncu, pomislila je da izgleda gotovo privlačno. I usamljeno. Čak i srce po prirodi ambiciozno kakvo je Angieno može osjetiti sažaljenje. Nije isti otkako je

dječaćić umro. Bilo joj je žao zbog toga, doista jest, ali P.M. je zbog tragedije postao još ovisniji o njoj. A tiskovine vrijede zlata. Pametna žena zgrabi svaku priliku koja joj se pruži i maksimalno je iskorištava.

Prešla je rukom po dojkama, zadovoljna da su dovoljno čvrste i stoje bez grudnjaka. Prišla mu je, stisnula se uz njegova leđa i omotala mu ruke oko vrata.

– Nedostajao si mi, dušo.

Podigao je ruku do njezine, posramljen jer je najprije pomislio na Bev. – Nisam te želio buditi.

– Znaš da volim kad me probudiš. – Kliznula je oko njega, a njezine su ruke bile poput dugih, mekanih konopaca. Lagano uzdahnuvši, spustila je usta na njegova. – Mrzim te gledati tako žalosnog.

– Razmišljao sam o Brianu. Zabrinut sam za njega.

– Ti si dobar prijatelj, dušo. – Obasula mu je lice laganim, brzim poljupcima. – To je jedna od stvari koje kod tebe najviše volim.

Privukao ju je bliže, kao uvijek zapanjen i oduševljen kad bi mu rekla da ga voli. Tako je lijepa sa svojim krupnim smeđim očima i ustima kao u lutke. Njezin je tihi glas poput glazbe namijenjene samo njemu.

Primaknula mu se bliže kad je prešao rukama preko njezinih nogu i stisnuo joj čvrstu stražnjicu. Njezino je tijelo poput sna, dugo, raskošno i preplanulo do zlatne boje breskve. Kad je zadrhtala, osjetio se poput kralja.

– Potrebna si mi, Angie.

– Onda me uzmi.

Zabacila je glavu, promatrajući ga ispod pomno zacrnjenih trepavica. Polako je, neprestano ga gledajući, spustila ruke, uhvatila rub majice, podigla je i povukla preko glave. Stajala je erotično naga na suncu, a dojke su imale ružičaste vrhove i bile jednako zlatne kao i ostatak njezina tijela. Dovoljno je dugo zadržao pribranost da je povuče unutra i spusti na pod.

Dopuštala mu je da radi što god želi, uglavnom uživajući u tome, te dodavala proračunate uzdahe i povike kad je to smatrala prikladnim. Nije se radilo o tome da je on ne uzbuđuje. Uzbuđivao ju je, ali na neki blagi način. Više bi voljela da je bio malo silovitiji, ostavio joj poneku modricu.

Ali bucmasti bubnjarski prsti P.M.-a bili su puni poštovanja dok su je dodirivali. Čak i kad mu je dah postao ubrzan i znoj se počeo cijediti, ophodio se prema njoj kao prema staklenoj figurici, previše pažljiv da bi se svom težinom spustio na nju, previše uljudan, čak i u strasti, da bi se zabio u nju i njezine povike učinio iskrenima.

Uzeo ju je nježno, ravnomjernim ritmom koji ju je doveo nadomak postizanja orgazma. Ležao je na njoj samo trenutak, dok se pribrao, a ona je proučavala sjajno drvo na stropu. Uvijek vodeći računa o svojoj težini, otkotrljao se u stranu i stavio joj ruku ispod glave.

– O, to je bilo divno. – Milovala mu je vlažna, blijeda prsa. Uvijek praktična, znala je da si može priuštiti orgazam kad pođe gore. – Najbolji si, dušo. Doista najbolji.

– Volim te, Angie. – Poigravao se njezinom kosom. Ovo je ono što želi, shvatio je. Sav onaj mahniti, bezimeni seks nikad nije bio za njega. Želio je znati, kad pođe na turneju, da ga netko čeka, kod kuće ili u onim bijednim hotelskim sobama. Želio je ono što ima Brian.

Ne Bev, P.M. je uvjeravao sebe uz bolan osjećaj neloyalnosti. Ali ženu, obitelj, dom. Sve bi to mogao imati s Angie.

– Angie, hoćeš li se udati za mene?

Posve se ukočila. To je bilo sve čemu se nadala, a sad se događa. Već je mogla vidjeti kako se agenti otimaju za nju – kao i golemu bijelu kuću u Beverly Hillsu. Smiješak joj je obasjao lice. Gotovo se nasmijala. Zatim se, duboko udahnuvši, pomaknula. U njezinim su očima blistale suze kad ga je pogledala.

– Ozbiljno misliš? Doista me želiš?

– Usrećit ću te, Angie. Gledaj, znam da ne može biti lako u braku s nekim tko je dio nečega čega sam ja dio. Turneje, obožavatelji, mediji. Ali možemo nešto stvoriti za sebe, samo nas dvoje, to je naše, samo naše.

– Volim ono što jesi – posve iskreno mu je rekla.

– Onda, hoćeš li? Hoćeš li se udati za mene i osnovati obitelj?

– Udat ću se za tebe. – Čvrsto ga je zagrlila. Obitelj je nešto sasvim drugo, mislila je dok ju je ponovno spuštao na pod. Ali kao žena P.M. Fergusona, može se nadati jedino uzlaznoj karijeri.

Brian nije znao koliko će još moći podnijeti, besciljno se iz dana u dan kreće velikom kućom, svake noći spava kraj žene koja uzmiče pred najmanjim dodirima.

Gotovo je svakodnevno bio na telefonu, nadajući se da će mu Kesselring moći dati nešto, bilo što. Trebalo mu je ime, lice na kojem bi mogao iskaliti svoj bespomoćan bijes.

Nije imao ničega osim prazne dječje sobe i žene koja lebdi kućom poput duha osobe koju voli.

I Emme. Hvala Bogu za Emmu.

Protrljao je lice rukama i odgurnuo se od stola za kojim je pokušavao skladati. Znao je da bi tijekom proteklih tjedana poludio da nije bilo Emme.

Ona također pati, tiho, žalosno. Često je s njom sjedio, dugo nakon što je trebala poći na spavanje, pričajući joj priče, pjevajući, ili samo slušajući. Mogli su jedno drugo navesti na smiješak, a tada bi se bol ublažila.

Užasavao se trenutaka kad je izbivala iz kuće. Čak ni tjelohranitelji koje je angažirao da je prate do škole i natrag nisu uspijevali ublažiti mučan strah što ga je osjećao kad god bi izišla iz kuće.

A kako će se osjećati kada dođe vrijeme da i on iziđe iz kuće? Bez obzira na to koliko mu je nedostajao sinčić, doći će dan kad će se morati vratiti na pozornicu, u studio, glazbi. Teško da može šestogodišnju djevojčicu vezati sebi oko struka i vući je sa sobom.

Isto tako, ne može je ostaviti s Bev. Ne sada, a ne ni u doglednoj budućnosti, barem kako se Brianu činilo.

– Gospodine McAvoy, ispričavam se.

– Da, Alice. – Zadržali su je, premda nema malenog djeteta za koje treba skrbiti. Sada se skrbi za Bev, pomislio je Brian i izvukao cigaretu iz kutije što ju je bacio na stol.

– Došao je gospodin Page i želi vas vidjeti.

Brian je pogledao stol, razbacane papire, zbrku stihova i polufraza. – Uvedi ga ovamo.

– Zdravo, Bri. – Pete je jednim pogledom obuhvatio dokaze o čovjeku koji se muči kako bi radio, ali bez mnogo uspjeha. Zgužvani papiri, cigareta koja se dimi u prepunoj pepeljari, slabašan miris alkohola, premda još nije ni podne. – Nadam se da ti ne smeta što sam svratio. Moramo nešto obaviti, a nisam vjerovao da bi ti želio doći u ured.

– Ne. – Posegnuo je za bocom koja mu je uvijek bila na nadohvat ruke. – Želiš li piće?

– Ne bih sada, hvala. – Sjeo je i pokušao se ležerno osmjehnuti. Raspoloženje među njima bilo je ukočeno i neobično formalno. Činilo se da nitko ne zna kako se treba ponašati u Brianovoj blizini, koja pitanja postavljati, koja izbjegavati. – Kako je Bev? – pokušao je.

– Ne znam. – Sjetivši se svoje cigarete, Brian ju je izvukao između opušaka. – Ne govori baš mnogo, uopće ne izlazi. – Ispuhnuo je dim uz dug, isprekidan uzdah. Kad je pogledao Petea, u njegovim je očima bilo molbe i prkosa. Jednako, pomislio je Pete, kao i prije niza godina kad mu se Brian obratio s molbom da ih zastupa. – Pete, ona satima sjedi u Darrenovoj sobi. Čak i noću, katkad se probudim i nađem je ondje, samo sjedi u onoj proklesoj stolici za ljuljanje. – Popio je gutljaj pića, zatim još jedan, veći. – Ne znam što bih, dovruga, mogao učiniti.

– Jesi li razmišljao o terapiji?
 – Misliš na psihijatra? – Brian se odgurnuo od stola. Pepeo njegove cigarete prosuo se po sagu. On je bio jednostavan čovjek, od jednostavnih ljudi. Problemi, privatni problemi, rješavaju se privatno. – Kakve bi koristi bilo od toga da priča o svojem seksualnom životu i kako je mrzila oca ili nešto tomu slično?
 – To je samo ideja, Bri. – Pete je ispružio ruku, a zatim je spustio na naslon stolice. – Nešto o čemu bi trebalo razmisliti.
 – Čak i kad bih mislio da bi to moglo pomoći, ne znam bih li je uspio nagovoriti.
 – Možda joj samo treba još malo vremena. Prošla su tek dva mjeseca.
 – Prošli bi tjedan navršio tri godine. O, Isuse.
 Ništa ne rekavši, Pete je ustao i ulio još viskija u Brianovu čašu. Dao mu je čašu, a potom ga naveo da sjedne u naslonjač. – Čuješ li štogod od policije?
 – Katkad razgovaram s Kesselringom. Nisu nimalo bliže rješenju. To nekako sve čini još težim. Kad ne znamo tko je odgovoran.
 Pete je ponovno sjeo. Morali su to ostaviti za sobom, svi oni, i poći dalje. – Što je s Emmom?
 – Noćne su more prestale, a gips će skinuti za nekoliko tjedana. Škola joj pomaže da manje misli na to, ali uvijek je tu. To se vidi u njezinim očima.
 – Nije se više ničega sjetila?
 Brian je odmahnuo glavom. – Kriste, Pete, ne znam je li nešto vidjela ili je samo ružno sanjala. Za Emmu su sve to čudovišta. Želio bih da zaboravi. Nekako svi to moramo ostaviti iza sebe.
 Pete je trenutak šutio, razmišljajući. – To je jedan od razloga za moj dolazak ovamo. Ne želim vršiti pritisak na tebe, Bri, ali diskografska bi kuća silno željela turneju koja bi počela u vrijeme objavljivanja novog albuma. Odbio sam ih, ali se pitam ne bi li to možda bilo dobro za tebe.
 – Turneja bi značila da moram otići od Bev, i Emme.
 – To mi je jasno. Nemoj mi sada dati odgovor. Razmisli.
 – Izvadio je cigaretu i pripalio je. – Možemo poći kroz Europu, Ameriku, u Japan, ako ste ti i momci voljni. Rad bi mogao biti baš ono što je potrebno da se izvučete iz ovoga.
 – I time bi se prodalo mnogo ploča.
 Pete se ovlaš osmjehnuo. – I to. U današnje se vrijeme album ne može dovesti do vrha bez turneje. Kad već govorimo o pločama, potpisao sam ugovor s onim novim momkom. Robert Blackpool. Mislim da sam ga spomenuo.
 – Da. Rekao si da u njega polažeš velike nade.
 – Istina. Sviđao bi ti se njegov stil, Bri, i zato želim da mu dopustiš snimanje skladbe *On the Wing*.
 Iznenađenje je navelo Briana da zastane prije nego je ponovno popio gutljaj. – Uvijek mi snimamo našu glazbu.
 – Dosad jeste. Ali za sve je dobro ako se malo proširimo. – Pete je trenutak čekao, procjenjujući Brianovo raspoloženje. Budući da je osjećao da je bolje no što je očekivao, nastavio je vršiti pritisak. – Tu ste skladbu izvukli s posljednjeg albuma, a savršeno odgovara Blackpoolu. Ne bi bilo loše da novi izvođač snimi skladbu što ste je stvorili ti i Johnno. Zapravo, u ovom bi slučaju samo uvećalo vaš ugled kao autora.
 – Ne znam. – Protrljao je oči. Nije mu se činilo važnim. – Vidjet ću što Johnno misli.
 – Već sam ga pitao. – Pete se nasmiješio. – On se slaže, ako ti pristaneš.

* * *

Brian je našao Bev u Darrenovoj sobi. Premda mu je to bilo teško, ušao je unutra,

nastojeći ne gledati prazan krevetić, igračke uredno složene na policama, golemog plišanog među što su ga on i Bev kupili prije nego se Darren rodio.

– Bev. – Spustio je ruku na njezinu i čekao, uzalud, da ga pogleda.

Bila je previše mršava. Kosti njezina lica sad su se previše isticale da bi bile otmjene. Nestalo je sjaja iz njezinih očiju, iz kose i s kože. Shvatio je da stišće zube kako je ne bi uhvatio za ramena i tresao tako dugo dok u njoj opet ne bi procvjetao život.

– Bev, nadao sam se da ćeš sići i popiti čaj.

Osjetila je miris alkohola. Zbog toga joj se okrenuo želudac. Kako je mogao sjediti, piti i črčkati svoju glazbu? Izvukla je ruku ispod njegove i spustila je u krilo. – Ne želim čaj.

– Imam vijesti. P.M. se oženio.

Tada ga je pogledala, treptaj nezainteresiranih očiju.

– Nada se da ćemo ga nakratko posjetiti. Želio bi se pohvaliti svojom kućom na plaži i svojom prsatom ženom.

– Nikad se neću vratiti onamo. – U njezinu je glasu bilo tako brze, ljutite nasilnosti da je umalo koraknuo unatrag. Ali nisu ga toliko zaprepastile emocije koliko izraz u njezinim očima. Gnušanje.

– Što želiš od mene? – pitao je. Nagnuo se bliže, uhvativši oba naslona za ruke od stolice. – Što, dovraga, želiš?

– Samo me ostavi na miru.

– Ostavio sam te na miru. Ostavio sam te da satima sjediš ovdje. Ostavljao sam te na miru kad si mi tako silno trebala, samo radi zagrljaja. I noću, ostavljao sam te na miru kad sam čekao da se okreneš k meni. Samo jednom da se okreneš k meni. Prokleta bila, Bev, on je bio i moj sin.

Ništa nije rekla, ali su suze počele teći. Kad je pružio ruke prema njoj, trgnula se unatrag. – Ne diraj me. Ne mogu to podnijeti. – Povukao se, a ona je ustala i prišla krevetiću.

– Ne možeš podnijeti da te taknem – počeo je, a u njemu je rastao bijes. – Ne možeš podnijeti da te gledam, ili razgovaram s tobom. Sat za satom, dan za danom, sjediš ovdje kao da si ti jedina koja pati. Vrijeme je da to prestane, Bev.

– Tebi je lako, nije li? – Zgrabila je dekicu iz krevetića i pritisnula je na prsa. – Ti možeš sjediti, piti i pisati glazbu kao da se ništa nije dogodilo. Za tebe je to tako proketo lako.

– Nije. – Umorno je prstima pritisnuo oči. – Ali ne mogu jednostavno prestati živjeti. Njega više nema i ja to ne mogu promijeniti.

– Ne, ne možeš promijeniti. – Bepomoćna se tuga nakupila i ponovno širom otvorila ranu. – Morao si one večeri prirediti zabavu. Svi oni ljudi u našem domu. Tvoja ti obitelj nikad nije bila dovoljna, a sad njega više nema. Morao si imati više, više ljudi, više glazbe. Uvijek više. A jedan od tih ljudi koje si pustio u naš dom ubio je moju bebu.

Nije mogao govoriti. Da je uzela nož i rasperala ga od srca do utrobe, možda bi to manje boljelo. Sigurno bi doživio manji šok. Stajali su, a prazan je krevetić bio između njih.

– On nije pustio čudovišta u kuću. – Emma je stajala na vratima, knjige su joj visjele na remenu, oči su joj bile izrazito tamne uz bijelu kožu. – Tata nije pustio čudovišta u kuću. – Prije nego je Brian uspio progovoriti, već je trčala hodnikom, a za njom su ostali njezini jecaji.

– Odlično si to izvela – procijedio je Brian dok mu se čeljust stiskala i opuštala. – Budući da želiš biti sama, uzet ću Emmu i otići.

Željela je viknuti za njim, ali nije mogla. Umorna, previše umorna, ponovno se spustila u stolicu za ljuljanje.

Trebalo mu je sat vremena da smiri Emmu. Kad je zaspala u suzama, počeo je obavljati telefonske razgovore. Donio je odluku i na koncu nazvao Petea.

– Sutra krećemo za New York – kratko je rekao. – Emma i ja. Naći ćemo se s

Johnnom, uzeti nekoliko dana. Moram joj naći dobru školu i organizirati osiguranje. Kad se sve to sredi, poći ćemo u Kaliforniju i započeti s probama. Organiziraj turneju, Pete, i neka bude duga. – Popio je veliki gutljaj viskija. – Spremni smo za *rock*.

12. poglavlje

– Ne želi se vratiti. – Brian je promatrao Emmu koja je hodala dvoranom za probe, držeći svoj novi fotoaparatus. Dao joj ga je dok su se, sa suzama u očima, opraštali ispred Akademije za djevojke sv. Katarine u sjevernom dijelu države New York.

– Jedva je ondje bila mjesec dana prije ovih proljetnih praznika – podsjetio ga je Johnno. No, suosjećao je s djevojčicom dok je fotografirala Steviejevu gitaru na stalku u kutu. – Daj joj malo vremena da se prilagodi.

– Čini se da je to jedino što radimo, prilagođavamo se. – Prošlo je osam tjedana otkako je napustio Bev, i još uvijek je patio za njom. Žene s kojima je otad bio bile su poput droge, a droga poput žena. Oboje je samo na trenutke ublažavalo bol.

– Mogao bi je nazvati – predložio je Johnno, proniknuvši u partnerove misli lakoćom što je donosi dugotrajna prisnost.

– Ne. – Razmišljao je o tome, više puta. Ali novine su bile pune napisa o njihovom rastanku, kao i o njegovim apetitima nakon toga. Sumnjao je da bi on i Bev jedno drugomu mogli išta reći, a da to dodatno ne pogorša situaciju. – Sad se brinem za Emmu. I turneju.

– Oboje će biti savršeno. – Johnno je pogledao na drugu stranu, naglašeno ukazujući na Angie. – Uz nekoliko izuzetaka.

Brian je samo slegnuo ramenima i počeo prebirati po tipkama glasovira. – Ako uspije dobiti ulogu u onom filmu, maknut će nam se s puta.

– Licemjerna mala kučka. Jesi li vidio onaj kamen što ga je izmamila od P.M.-a? – Johnno je nagnuo glavu u stranu i afektiranim glasom primijetio: – Previše, previše vulgarno, draga.

– Uvuci pandže. Sve dok je P.M. lud za njom, ništa ne možemo učiniti. A imamo važnijih briga no što je naša mala Angie. – Gledao je kako se Stevie vraća u dvoranu.

Sve više vremena provodi u kupaonici, zapazio je Brian. I to nema nikakve veze s njegovim mjehurom. Ono što je Stevie sad ubrizgao, ili progutao, ili ušmrkao, poslalo ga je u visine. Zaustavio se kraj Emme, na brzinu je zavrtio, a zatim uzeo svoju gitaru. Kako je pojačalo bilo isključeno, njegova je mahnjita improvizacija bila nečujna.

– Bolje je pričekati dok ne dođe k sebi i tada razgovarati s njim o tome – predložio je Johnno. – Ako ga uspiješ uhvatiti kad nije pod utjecajem nečega. – Zaustio je da će još nešto dodati, ali je zaključio da Brian ima dovoljno briga. Teško bi moglo koristiti da mu ispriča ono što je čuo prije nego su otišli iz New Yorka.

Jane Palmer namjerava objaviti knjigu. Naravno, netko drugi će obaviti posao, složiti rečenice i tomu slično. Ipak, Jane će vjerojatno dobiti kraljevski iznos za to. A ono što će reći u svojem malenom javnom dnevniku zacijelo neće razveseliti Briana. Najbolje je pustiti da se Pete time pozabavi, zaključio je, i ne opterećivati Briana nečim što se već događa, barem dok turneja ne završi.

Emma je obraćala malo pozornosti na probu kad se opet razmahala. Ranije je čula sve skladbe, nekoliko desetaka puta. Većina je s albuma što su ga njezin tata i ostali napravili kad su prije bili u Kaliforniji. Nekoliko su joj puta dopustili da pođe u studio. Jednom je Bev dovela Darrena.

Nije željela misliti na Darrena jer je to previše boljelo. Zatim ju je zapljusnuo val grižnje savjesti jer ga je pokušala izbaciti iz misli.

Nedostajao joj je i Charlie. Ostavila ga je u Londonu, u Darrenovom krevetiću. Nadala se da će Bev paziti na njega. A možda će jednoga dana, kad se vrate kući, Bev

opet razgovarati s njom, i smijati se, kao nekad.

Nije razumjela mnogo o pokori, ali je smatrala da je ostavljanje Charlieja jedino ispravno.

Zatim je tu škola. Bila je sigurna da je morala poći na to mjesto, tako daleko od svih koje je najviše voljela, za kaznu jer nije čuvala Darrena onako kako je obećala.

Sjećala se kako je ranije bila kažnjavana, pljuske i galama. To se činilo lakšim, sad je mislila, jer kad bi batine završile, završila bi i kazna. Činilo se da nema kraja njezinom sadašnjem progonstvu.

Tata to ne smatra kaznom, razmišljala je. Rekao je da ide u dobru školu gdje će naučiti biti pametna. Gdje će biti sigurna. Ondje ima muškaraca koji je čuvaju. Emma je to mrzila. To su bili krupni, šutljivi muškarci s očima u kojima se vidi dosada. Nisu poput Johnna i ostalih. Željela je putovati iz grada u grad s njima, čak i ako to znači letenje avionom. Željela je boraviti u hotelima, poskakivati po krevetima i naručivati čaj u sobu. Ali mora se vratiti u školu, natrag časnim sestrama ljubaznih očiju i čvrstih ruku, natrag jutarnjim molitvama i lekcijama iz gramatike.

Pogledala je preko ramena kad je njezin otac prešao na *Soldier Blues*. To je bila još jedna skladba o ratu, a oštre je stihove pratio još oštriji ritam. Nije znala zašto joj se sviđa. Možda je riječ o mahnitom stilu P.M.-a na činelama, ili Steviejevu divljem sviranju gitare. Ali kad se Johnnov glas stopio s Brianovim, podigla je fotoaparat.

Voljela je fotografirati. Nikad joj nije palo na pamet da je fotoaparat previše skup i kompliciran za dijete njezine dobi. Baš kao što joj nikad nije palo na pamet da je Brian tim poklonom ublažio svoju griznju savjesti zbog činjenice da ju je upisao u neku skrovitu školu.

– Emma.

Okrenula se i ugledala visokog, tamnopuslog čovjeka. Shvatila je da nije jedan od tjelohranitelja, ali nešto na njegovu licu činilo joj se poznatim. Tada se sjetila. Malo se osmjehnula jer je bio ljubazan kad ju je posjetio u bolnici, i nije ju posramio kad mu je plakala na ramenu.

– Sjećaš li se mene? – pitao je Lou.

– Da. Vi ste policajac.

– Tako je. – Spustio je ruku na dječaka kraj sebe, pokušavajući odvući njegovu pozornost s grupe. – Ovo je Michael. Pričao sam ti o njemu.

Još se više razvedrila, ali je bila previše sramežljiva da bi ga pitala o rolanju s krova. – Zdravo.

– Zdravo. – Na brzinu ju je pogledao i ovlaš se osmjehnuo. Samo je toliko mogao odvojiti za nju prije nego se njegov pogled ponovno prikovao za četiri muškarca u sredini dvorane.

– Trebaju nam rogovi – počeo je Brian kad je dao znak da prestanu. – Ne možemo dobiti puni zvuk bez njih. – Srce mu je zastalo kad je opazio muškarca kraj Emme, a zatim je polako počelo ponovno kucati. – Poručniče.

– Gospodine McAvoy. – Nakon što je sinu uputio brz pogled upozorenja, Lou je pošao prema Brianu. – Ispričavam se što prekidam vašu probu, ali želio sam ponovno razgovarati s vama, i s vašom kćeri, ako je moguće.

– Imate li... – Ne. Mogu veoma malo dodati onomu što već znate. Ali ako biste mogli odvojiti nekoliko minuta?

– Svakako. Želite li vi, momci, poći na ručak? Pridružiti ću vam se.

– Mogao bih ostati – ponudi se Johnno.

– Ne. – Brian mu je kratko stisnuo rame. – Hvala.

Emma je opazila izraz u Michaelovim očima. Vidjela je isti izraz u očima djevojčica u školi nakon što bi saznale tko je njezin otac. Usne su joj se malo izvile. Sviđalo joj se njegovo lice, malo iskrivljen nos, bistre sive oči.

– Želiš li ih upoznati?

Michael je morao obrisati znojne dlanove o traperice. – Da. To bi bilo prvoklasno.

– Nadam se da vam ne smeta – Lou je rekao Brianu kad je opazio da ga je Emma poštadjela tog pitanja. – Doveo sam sina. Nije baš u skladu s postupkom, ali...– Razumijem. – Brian je dugo zavidno promatrao dječaka dok se Michael ozareno smiješio Johnnu. Bi li Darren bio tako vedar, tako čvrst s jedanaest godina? – Kako bi bilo da mu pošaljem album? Novi će izići tek za dva tjedna. Bit će glavni u školi.

– To je veoma ljubazno od vas.

– Nije to ništa. Imam osjećaj da ste u ono što se dogodilo Darrenu uložili više vremena no što ste trebali.

– Niti jedan od nas dvojice nema posao od devet do pet, gospodine McAvoy.

– Točno. Uvijek sam mrzio policajce. – Slabašno se osmjehnuo. – Valjda je to tako sve dok ti doista ne zatrebaju. Angažirao sam privatnu detektivsku tvrtku, poručniče.

– Da, znam.

Bilo je neobično, ali Brian je osjetio lakoću vlastitog smijeha. – Da, zacijelo znate. Izvijestili su me da ste tijekom posljednjih mjeseci pokrili više područja nego da radi pet drugih policajaca. To je jedino što su mi oni rekli, a vi niste. Čovjek bi gotovo pomislio da ih želite uhvatiti jednako kao i ja.

– Bio je predivan dječak, gospodine McAvoy.

– Da, Isusa mi, bio je. – Spustio je pogled na gitaru što ju je još uvijek držao u rukama. Budući da ju je poželio baciti, pretjerano ju je pažljivo spustio na stalak. – O čemu biste željeli razgovarati sa mnom?

– Samo nekoliko pojedinosti koje bih želio opet pretresti. Znam da se ponavljam.

– Nije važno.

– Također bih želio ponovno razgovarati s Emmom.

Ugodan je osjećaj prošao jednako brzo kao što je i došao.

– Ona vam ništa ne može reći.

– Možda još nisam postavio prava pitanja.

Brian je prošao rukom kroz kosu. Dao je odrezati nekoliko centimetara, pa se još uvijek čudio kad bi mu prsti tako brzo stigli do zraka. – Darrena više nema, a ja ne mogu riskirati Emmin duševni mir. Trenutno je veoma osjetljiva. Ima tek šest godina, a već je drugi put u životu ostala bez stabilnog doma. Sigurno ste čitali da smo se moja žena i ja rastali.

– Žao mi je.

– Najteže je Emmi. Ne želim da se ponovno uzrujava.

– Neću vršiti pritisak. – Odlučio je odgoditi svoju ideju o podvrgavanju hipnozi.

Uživajući u svojoj ulozi domaćice, kakva god ona bila, Emma je dovela Michaela do svojeg oca. – Tata, ovo je Michael.

– Zdravo, Michael.

– Zdravo. – Otkrivši da mu se jezik vezao u čvor, Michael se mogao jedino budalasto smješkat.

– Voliš li glazbu?

– O, da. Imam mnogo vaših ploča. – Silno je želio zamoliti autogram, ali se bojavao da će ispasti budala. – Sjajno je slušati vas kako svirate, i sve. Ne može biti bolje.

– Hvala.

Emma je snimila fotografiju. – Moj tata ti može poslati kopiju – rekla je, diveći se Michaelovu otkrnutom prednjem zubu.

Kad je Lou otišao, vodeći svojeg sina iz dvorane za probe, počela ga je boljeti glava i obuzimati mučna frustriranost. Održao je svoje obećanje i nije vršio pritisak na Emmu. Nije mogao. Čim je spomenuo noć kad je njezin brat umro, oči su joj postale bezizražajne i tijelo se ukočilo. Instinkt mu je govorio da je nešto vidjela ili čula, ali njezina sjećanja na tu noć već su postala maglovita. Bila su puna čudovišta i sjenki koje su urlale.

Nije želio priznati da rješavanje slučaja ovisi o užasnoj šestogodišnjoj djevojčici čije se sjećanje na tu noć, prema tvrdnjama psihologa s kojima je razgovarao, možda

nikad neće vratiti.

Tu je još uvijek čovjek od *pizze*, mračno je mislio Lou. Trebala su mu dva dana da pronađe pravu *pizzeriju* i čovjeka koji je radio noćnu smjenu. Sjećao se narudžbe za pedeset *pizza*, a smatrao ju je šalom. Ali se također sjećao imena osobe koja ih je naručila.

Tom Fletcher, glazbenik za snimanja koji svira alt i tenor-saksofon, te je noći poželio *pizzu*. Trebali su tjedni da mu se uđe u trag, te dodatni tjedni da se sredi papirologija kako bi se glazbenik vratio s Jamajke gdje je imao angažman.

Lou je radije na tome gradio svoje nade. Oni koji su bili u Darrenovoj sobi nisu se vratili dolje glavnim stubištem, niti su izišli kroz prozor. Tako su ostale kuhinjske stube gdje je Tom Fletcher pokušavao nagovoriti noćnog zaposlenika da dostavi pedeset *pizza*.

– Hej, tata, to je bilo najbolje. – Michael je vukao noge pločnikom kako bi si dao još nekoliko trenutaka. Otvorio je vrata očeva automobila, iskrivivši vrat kako bi pogledao prozore na gornjem katu zgrade iza sebe. – Momci će poludjeti kad im kažem. Sad im smijem reći, zar ne? Svi znaju da ti radiš na tom slučaju.

– Da. – Lou je palcem i kažiprstom stisnuo korijen nosa. Nije bio siguran je li glavobolju izazvala napetost ili mahniti ritam glazbe. Svi znaju. – Jedva je izdržao tri tiskovne konferencije.

– Kako to da imaju tako mnogo zaštitara? – zanimalo je Michaela.

– Kojih zaštitara?

– Onih. – Kad se njegov otac smjestio na vozačko sjedalo, Michael je pokazao četiri muškarca širokih ramena u tamnim odijelima kraj ulaza u zgradu.

– Kako znaš da su to zaštitari?

– Ma daj. – Michael je zakolutao očima. – Uvijek možeš prepoznati policajce. Čak i unajmljene policajce.

Lou nije bio siguran treba li se ljutiti ili nasmijati. Pitao se kako bi se njegov kapetan osjećao kad bi znao da prosječni jedanaestogodišnjak može prepoznati policajca na tajnom zadatku. – Kako bi spriječili ljude da ih gnjave, možda i ozlijede. I zbog djevojčice – dodao je Lou. – Netko bi je mogao pokušati oteti.

– Isuse. Želiš reći da cijelo vrijeme moraju imati zaštitare?

– Da.

– Sranje – iskreno je promrmljao Michael, više nimalo siguran da želi postati rock-zvijezda. – Mrzio bih da me netko stalno mora čuvati. Želim reći, kako bi mogao imati svoje tajne?

– Teško je.

Kad se njegov otac uključio u promet, Michael je još jednom pogledao preko ramena. – Možemo li poći u McDonald's?

– Da. Svakako.

– Ona zacijelo nema baš mnogo prilike to činiti.

– Što?

– Djevojčica. Emma. Sigurno ne ide u McDonald's.

– Ne. – Lou mu je razbarušio kosu. – Zacijelo ne. Trebalo je samo nekoliko minuta da se Michael smjesti uz *cheeseburger*, pržene krumpiriće i frape. Lou je ostavio sina u separeu kako bi se javio u ured. Iz telefonske govornice ispred restorana vidio je kako Michael stavlja još kečapa na meso. – Kesselring – rekao je. – Bit ću u postaji za sat vremena.

– Imam loše vijesti za tebe, Lou.

– Što je još novo?

– Riječ je o Fletcheru, tvomem pizza-čovjeku.

– Zar nije stigao u L.A.?

– Da, stigao je. Jutros smo poslali dvojicu pozornika po njega, radi ispitivanja. Čini se da su zakasnili oko šest sati. Toliko je dugo bio mrtav.

– Sranje.
– Izgleda kao uobičajeno predoziranje. Imao je alat i nešto vrhunskog heroina. Čekamo izvještaj mrtvozornika.
– Sjajno. To je jebena sjajno. – Šakom je tresnuo o zid kabine, dovoljno snažno da je majka ubrzala svoje troje djece dok su onuda prolazili. – Jesu li momci iz laboratorija pročešljali njegovu hotelsku sobu?
– Od vrha do dna.
– Daj mi adresu. – Potražio je svoju bilježnicu. – Moram odvesti sina kući, a zatim ću otići onamo.
Lou je zabilježio adresu, opet opsovao i tresnuo slušalicom. Otvorio je vrata i naslonio se na njih kako bi se malo smirio. Kroz staklo restorana vidio je kako Michael veselo tamani svoj *cheeseburger*.

13. poglavlje

Akademija sv. Katarine, 1977.

Još dva tjedna, mislila je Emma. Još dva duga, dosadna, odvratna tjedna, i početak ljetnih praznika. Moći će vidjeti svojeg oca, Johnna i ostale. Moći će disati a da joj nitko ne kaže da diše za Boga. Moći će misliti bez upozoravanja na nečiste misli.

Koliko je ona shvaćala, opatice su zasigurno pune nečistih misli, inače ne bi bile tako sigurne da ih svi ostali imaju.

Nekoliko dragocjenih tjedana provest će u stvarnom svijetu. New York. Emma je na trenutak zatvorila oči, nastojeći u svoju tihu sobu unijeti njegovu buku, njegov miris, njegov život. Uzdahnuvši, oslonila se laktovima na pisaći stol, pogrbivši se na način zbog kojeg bi sestra Mary Alice pucnula svojim ravnalom. Nije se sagnula nad francuskim glagolima što ih je trebala konjugirati, već je gledala van, preko zelenih tratina do visokih kamenih zidova koji odvajaju školu od grješnog svijeta.

Ne od cijeloga grješnog svijeta, pomislila je. Ona je puna grijeha, a bila je zahvalna na činjenici da je njezina cimerica, Marianne Carter, jednako »nečista«. Njezini bi dani na Akademiji sv. Katarine bili prava tortura bez Marianne.

Nasmiješila se pri pomisli na svoju duhovitu, pjegavu, crvenokosu cimericu i najbolju prijateljicu. Marianne je grješna, svakako, a čak i sad vrši pokoru zbog svojeg najnovijeg prijestupa. Karikatura nadstojnice što ju je Marianne skicirala vrijedila je dva sata ribanja kupaonica.

Možda bi pobjegla da nije bilo Marianne. Premda nije imala pojma kamo bi pobjegla.

Zapravo postoji samo jedno mjesto kamo bi željela poći, a to je ono gdje je njezin otac. A on bi je poslao ravno natrag.

Nije pošteno. Imala je gotovo trinaest godina, gotovo je prava tinejdžerica, a gurnuli su je u ovu staromodnu školu gdje mora konjugirati glagole, učiti napamet katekizam i secirati žabe. Odvratno.

Nije riječ o tome da mrzi opatice. Pa, priznala je, možda ipak mrzi sestru Immaculatu. Nadzornicu. Ali tko ne bi mrzio nekoga s mrzovoljnim ustima, bradavicom na nosu i sklonosti da mladim djevojkama daje dodatne zadatke za najmanji prekršaj?

Ali tatu je samo zabavljalo kad mu je pričala o sestri Immaculati. Nedostajao joj je; svi su joj nedostajali.

Željela je poći kući. Ali nije bila sigurna gdje će to biti. Često je razmišljala o kući u Londonu, dvorcu gdje je tako kratko vrijeme bila tako sretna. Razmišljala je o Bev i mrzila činjenicu da njezin otac nikad ne govori o njoj. Premda se nikad nisu razveli, pomislila je Emma. Neke od djevojaka u školi imaju razvedene roditelje, ali o tome se nije trebalo govoriti.

Još uvijek je mislila na Darrena, svojeg slatkog malenog brata. Katkad se jedva mogla sjetiti kako je izgledao, kako je zvučio. Ali kad je sanjala o njemu, njegovo lice i glas bili su jasni kao život.

Nije se sjećala gotovo ničega iz noći kad je umro. Opatice imaju običaj izbaciti iz glava djevojčica takve poganske besmislice kao što su čudovišta. Ali s druge strane, ako je sanjala o toj noći, što se događalo kad je bila bolesna ili uzrujana, sjećala se užasa hodanja mračnim hodnikom, zvukova svuda oko sebe, tamnih čudovišta koja su držala Darrena dok je plakao i otimao se. Sjećala se pada.

A kad bi se probudila, više se baš ničega nije sjećala.

Marianne je ušla uz pretjerano teturanje. Ispružila je ruke.

– Uništene. – Srušila se poleđuške na krevet. – Koji bi ih francuski grof sad želio poljubiti?

– Težak posao? – pitala je Emma, jedva potiskujući smiješak.

– Pet kupaonica. Od-vrat-no. Uh. Kad iziđem iz ove rupe, imat ću domaćicu za moju domaćicu. – Okrenula se na truh, u zraku prekrizivši gležnjeve. Emma se samo nasmiješila, uživajući u zvuku Mariannena žustrog američkog glasa. – Čula sam kako Mary Jane Witherspoon razgovara s Teresom o'Malley. Učinit će ono sa svojim momkom kad ovog ljeta pođe kući.

– Tko?

– Ne znam. Zove se Chuck ili Huck ili tako nekako.

– Ne, mislim Mary Jane ili Teresa?

– Mary Jane, smotana. Ima šesnaest godina i obline.

Emma se namrštila na vlastita ravna prsa. Pitala se hoće li u šesnaestoj imati sise vrijedne spomena. I hoće li imati momka s kojim će obaviti ono.

– Što ako ostane trudna, kao Susan prošlog proljeća?

– O, starci Mary Jane bi to sredili. Imaju gomile novca. U svakom slučaju, ima nešto. Dijafragmu.

– Svi imaju dijafragmu.

– Ne tu vrstu, budalice. To je neka vrsta kontracepcije.

– Oh. – Kao i uvijek, Emma je bila spremna ustupiti pred Marianneinom boljom upućenošću.

– Staviš je unutra, znaš, unutar svetih vrata, s nekakvom kremom koja ubija spermije. Ne možeš zatrudnjeti s mrtvim spermijima. – Marianne se opet okrenula i zijevnula. – Pitam se je li sestra Immaculata to ikad učinila.

Ta je pomisao bila dovoljna da oraspoloži Emmu. – Ne bih rekla. Prilično sam sigurna da se kupa u svojoj halji.

– Sveti pakao, umalo sam zaboravila. – Marianne se opet okrenula, zavukla ruku u džep svoje zgužvane odore i izvadila pola kutije Maribora. – Imala sam sreće u zahodu na prvom katu. – Ustala je i u ladici s donjim rubljem potražila kutiju šibica. – Netko ih je zalijepio za stražnji dio vodokotlića.

– A ti si ih uzela.

– Gospodin pomaže onima koji sami sebi pomažu. Ja sam si pomogla. Zaključaj vrata, Emma.

Podijelile su jednu cigaretu, ispuhujući malene oblačice dima kroz prozor. Niti jedna nije osobito uživala u okusu, ali su ipak popušile do kraja. To je bilo odraslo i grješno, nešto za čim su obje žudjele.

– Još dva tjedna – sanjarski će Emma.

– Ideš u New York. Mene opet šalju u kamp.

– Neće biti tako loše. Sestra Immaculata neće biti ondje.
– I to je nešto. – Marianne je pokušala zauzeti sofisticiranu pozu s cigaretom. – Pokušat ću ih nagovoriti da mi dopuste provesti dva tjedna kod bake. Ona je sasvim u redu.

– Snimit ću mnogo fotografija.

Marianne je kimnula, razmišljajući o dalekoj budućnosti. – Kad odemo odavde, unajmit ćemo stan, recimo u Greenwich Villageu ili L.A.-u. U nekom mrak mjestu. Ja ću biti umjetnica, a ti ćeš biti fotoreporterka.

– Priređivat ćemo zabave.

– Najveće. I nosit ćemo svakojaku predivnu odjeću. – Podigla je rub svoje odore. – Nikakvog škotskog uzorka.

– Prije bih umrla.

– Još samo četiri godine.

Emma se okrenula i zagledala kroz prozor. Teško je razmišljati o godinama kad nije sigurna kako će preživjeti naredna dva tjedna.

Na drugom kontinentu, Michael Kesselring se proučavao u kapi i halji. Nije mogao vjerovati. Napokon je gotovo. Srednja je škola iza njega, a život je odmah iza sljedećeg ugla. Tu je još fakultet, naravno, ali prije toga ima cijelo ljeto slobodno.

Ima osamnaest godina, dovoljno da može piti, glasovati, a zahvaljujući predsjedniku Carteru, nikakav poziv u vojsku ne može poremetiti njegove planove.

Bez obzira kakvi su, pomislio je.

Nije imao pojma što želi učiniti sa životom koji je pred njim. Njegov honorarni posao u prodavaonici Buzzard's Tee Shirt uglavnom mu je osiguravao novac za benzin i izlaske. Nije imao namjeru život provesti u bojanju majica. Ali što će točno raditi u životu, još uvijek je bila zagonetka.

Bilo je pomalo zastrašujuće skinuti kapu i halju. Kao da odbacuje svoju mladost. Oboje je držao u rukama dok je promatrao svoju sobu. Bila je krcata odjeće, podsjetnika, albuma, a budući da je majka odavno odustala od čišćenja te prostorije, tu se nalazila i zbirka *Playboya*. Tu su povelje što ih je zaradio u atletici i bejzbolu. Povelje, sjetio se, koje su navele Rose Anne Markowitz da prijeđe na stražnje sjedalo njegova rabljenog *pinta* i obavi ono uz zvukove skladbe *Feeling Alright* Joea Cockera.

Imao je atletski građeno tijelo, duge noge i brze reflekse. Kao njegov otac, često je govorila majka. Zapravo je na neki način doista bio poput oca, premda je u njihovom odnosu bilo sukoba. Zbog dužine kose, garderobe, politike, večernjih izlazaka. Kapetan Kesselring je insistirao na poštivanju pravila.

Valjda to ide uz zanimanje policajca, zaključio je Michael. Sjećao se da je jednom prigodom bio dovoljno nepromišljen da u kuću donese džoint. Mjesec dana nije smio izlaziti. I nekoliko bijednih kazni za brzu vožnju jednako su ga skupo stajale.

Zakon je zakon, rado je govorio stari Lou, sad je mislio Michael. Hvala Bogu da njemu nije ni na kraj pameti postati policajac.

Skinuo je rojtu s kape, a potom bacio nju i halju na neuredan krevet. Možda je sentimentalno zadržati je, ali nitko ne mora znati. U ladicama komode potražio je staru kutiju cigara u kojoj je čuvao neke od svojih najdražih uspomena. Ljubavno pismo što mu ga je Lori Spiker napisala u drugom razredu – prije nego ga je nogirala radi motorista s Harleyjem i tetovažama. Odrezak ulaznice za koncert Rolling Stonesa na koji je, nakon mnogo krvi i znoja, uspio nagovoriti roditelje da mu dopuste poći. Čep njegova prvog zabranjenog piva. Osmjehnuo se, a tada je naišao na fotografiju koja je prikazivala njega i Briana McAvoya.

Djevojčica je održala riječ, pomislio je Michael. Fotografija je stigla poštom samo dva tjedna nakon nevjerojatnog dana kad ga je otac poveo sa sobom kako bi upoznao članove grupe Devastation. S njom je stigao i novi album, tek snimljen. Tjednima su mu zavidjeli svi njegovi vršnjaci.

Michael se prisjetio toga dana, gotovo neizdržljivog uzbuđenja što ga je osjećao,

znojnih pazuha. Već dugo nije razmišljao o tom danu. Sad je, možda zato što je već gotovo stekao status odrasle osobe, shvatio da je njegov otac tada učinio nešto predivno. I nesvojstveno njemu. Nije riječ o tome da stari nije imao sjajnih ideja, ali u dvoranu za probe otišao je po policijskom poslu. Kapetan Lou Kesselring nikad nije miješao policijski posao s osobnim zadovoljstvima.

Ali toga dana jest, mislio je Michael.

Neobično je, ali dok je sad razmišljao o tome, sjećao se kako je otac kući nosio fascikle, iz večeri u večer. Koliko se Michael mogao sjetiti, njegov otac nikad ranije nije na taj način posao donosio kući, kao ni kasnije.

Maleni je dječak, sinčić Briana McAvoya, bio ubijen. O tome je pisalo u svim novinama, a još uvijek se povremeno spominje, možda zato jer policija nikad nije riješila slučaj.

Očev slučaj, sjećao se Michael.

Te je godine Michael proglašen najboljim igračem u svojoj momčadi. A njegov je otac propustio većinu utakmica. I mnogo večera.

To je bilo davno, razmišljao je Michael, ali se pitao misli li njegov otac katkad o Brianu McAvoyu i njegovom mrtvom sinčiću. Ili o djevojčici koja je snimila fotografiju. Neki su ljudi govorili da je ona vidjela što se dogodilo njezinom bratu, pa je poludjela. Samo se nejasno sjećao sitne djevojčice svijetle kose i velikih tužnih očiju. I mekanoga glasa s lijepim naglaskom, sad se prisjetio. Glasa koji je uvelike podsjećao na glas njezina oca.

Siroto dijete, mislio je dok je rojtu spuštao na fotografiju. Pitao se što se s njom dogodilo.

14. poglavlje

Emma nije mogla vjerovati da je njezino vrijeme gotovo isteklo. Za manje od tjedan dana vratit će se u New York i na Akademiju sv. Katarine. Istina, nedostaje joj Marianne. Trebat će im tjedni da razgovaraju o svemu što se događalo tijekom ljeta. Najbolje ljeto njezina života, premda su u New Yorku proveli samo dva tjedna.

Odletjeli su u London radi snimanja dijela novog dokumentarca, pa su otišli na čaj u Ritz, baš kao ona i Bev prije mnogo godina. Mogla je provoditi vrijeme s Johnnom, Steviejem i P.M.-om, slušati ih kako sviraju, jesti ribu i čips u kuhinji dok oni raspravljaju o sljedećem albumu.

Snimila je obilje fotografija i jedva je čekala da ih složi u svoj album tako da ih uvijek iznova može gledati i ponovno proživljavati lijepe trenutke.

Otac joj je priuštio prvi tretman za odrasle u frizerskom salonu, kao preuranjeni rođendanski poklon. Sad je njezina do ramena duga kosa imala uvojke napravljene trajnom, pa se osjećala veoma odraslo.

I počela se razvijati.

Emma je na brzinu, krišom pogledala gornji dio svojega bikinija. Nije imala osobite dojke, ali barem je neće lako brkati s dječacima. Preplanula je, također. Emma nije bila previše sigurna da će joj posljednji tjedni u Kaliforniji biti ugodni, ali isplatili su se, zbog preplanulosti.

A tu je bilo i jahanje na valovima. Morala je provesti veliku kampanju prije nego joj je Brian dopustio da se iskuša na valovima. Emma je znala da Johnnu treba zahvaliti na jarkocrvenoj dasci. Da se nije šalio i zadirkivao Briana, još uvijek bi se satima izležavala na plaži i gledala druge kako jure na valovima.

Možda nije mogla činiti mnogo više od veslanja prema van i padanja u vodu, ali to ju je barem vodilo podalje od tjelohranitelja koji su se znojili pod obližnjim suncobranima. To je smiješno, mislila je dok je dasku nosila prema vodi. Nitko nema

pojma tko je ona.

Svake je godine bila sigurna da će ih otac otpustiti, ali su svake godine ostajali uz nju sa svojim ozbiljnim licima i širokim ramenima. Barem je nisu mogli slijediti na valove, pomislila je kad se ispružila na dasci i počela veslati kroz hladnu vodu. Premda je znala da je promatraju kroz dalekozor, pretvarala se da je sama, ili još bolje, s jednom od skupina tinejdžera koji su se zabavljali na plažama.

Prebacila se preko vrha vala, uživajući u načinu na koji se činilo da joj želudac tone s tim pokretima. U ušima je čula urlik mora, pomiješan s glazbom što je dopirala iz desetaka prijenosnih radija. Gledala je visokog momka u plavim kupaćim gaćicama kako hvata val i bez problema jaše sve do obale – i zavidjela mu na vještini i na slobodi.

Ako ne može imati ovo drugo, zaključila je Emma, poradit će na razvijanju prvoga.

Čekala je nervoznom strpljivošću surfera koji čeka pravi val. Udahnuvši, podigla se u čučanj na dasci, zatim je ustala i, s povjerenjem mladosti, pustila da je val nosi. Bila je uspravna gotovo deset sekunda prije nego je izgubila ravnotežu. Kad je izronila, vidjela je momka u plavim kupaćim gaćicama kako pogledava prema njoj i nemarno zabacuje svoju mokru, tamnu kosu s lica. Ponos ju je natjerao da se opet popne na dasku.

Pokušala je ponovno, i ponovno, a svaki je put izdržala samo nekoliko sekunda prije nego bi joj val istrгнуo dasku ispod nogu i bacio je u vodu. Svaki se put ponovno popela na dasku, bolnih mišića, veslala i čekala.

Zamišljala je kako tjelohranitelji pijuckaju svoja mlaka pića i raspravljaju kako je nespretna. Svaki je neuspjeh postao javno poniženje i još je više učvrstio u odluci da uspije, barem jednom. Samo da jednom na valu stigne do obale.

Mišići nogu su joj podrhtavali kad se podigla. Vidjela je val kako se kotrlja prema njoj, staklasti plavo-zeleni tunel, razigranu bijelu pjenu. Željela ga je. Trebala ga je. Samo jedno jahanje – jedan uspjeh isključivo i posve njezin.

Uхватиła ga je. Srce joj je skočilo u grlo dok je klizila. Vidjela je plažu kako juri prema njoj, bljesak leća dalekozora. Grmljavina vode bila je poput glazbe u njezinim ušima, u njezinu srcu. Na trenutak ju je okusila. Slobodu.

Tunel vode zatvorio se iza nje, gurnuvši je s daske, bacajući dasku i nju prema gore. U jednom je trenutku bila na suncu, a u sljedećem se koprcala u zidu vode. Udarala ju je, oduzimajući joj dah, bacala ju je, a njezine su ruke i noge mlatarale kao da su od gume.

Pluća su joj gorjela dok je nastojala izići na površinu. Vidjela ju je kako treperi iznad nje, ali ju je snaga vode vukla dublje, nemilosrdno je bacakajući. Grabila je vodu, zatim je gurnuta dolje, bespomoćno se vrtjela dok se površina nije pojavila ispod nje, ali je bila jednako nedostižna.

Dok ju je snaga napuštala, maglovito se pitala treba li se moliti. Glavom joj je sanjarski lebdjela molitva skrušenosti.

O, moj Bože, iskreno mi je žao da sam te uvrijedila.

Kad ju je voda usisala natrag, usisala dolje, molitva je nestala, a glazba kao da joj je ispunjavala glavu.

Come together. Over me.

Obuzela ju je panika. Bilo je mračno. Mračno i čudovišta su se vratila. Njezina nastojanja da stigne do površine postala su samo divlje mlataranje. Otvorila je usta kako bi vrisnula i počela se daviti.

Osjetila je ruke na sebi, a u svojem se užasu borila protiv njih, udarala ih je kao što je voda udarala nju. To je bilo čudovište, ono koje joj se smiješilo, ono koje je željelo ubiti nju kao što je ubilo Darrena. Kad joj se nečija ruka obavila oko vrata, crvene su joj kuglice poskakivale pred očima. Izbljedjele su do sive boje kad je izbila na površinu.

– Samo se opusti – netko joj je govorio. – Izvući ću te. Samo se opusti i drži se.

Gušila se. Emma je počela vući ruku oko svojeg vrata prije nego je shvatila da joj ona ne oduzima zrak. Vidjela je sunce, a kad je bolno udahnula, grlo ju je peklo od zraka, a ne od vode. Još uvijek je živa. Suze su potekle, podjednako od srama i zahvalnosti.

– Bit će sve u redu.

Spustila je prste na ruku koja ju je držala. – Uprskala sam – procijedila je.

Začuo se tih smijeh, kratak i pomalo zadihan. – Naveliko. Ali, čovječe, najprije si izvela fantastično jahanje.

Da, jest, shvatila je i usredotočila se na to da ne doživi još jedno poniženje time što će povratiti. Zatim je osjetila pijesak, topao i hrapav na svojoj koži. Njezin ju je spasilac spustio na tlo, ali je najprije ugledala lica tjelohranitelja. Previše slaba da bi govorila, bijesno ih je pogledala. To ih nije natjeralo da se povuku, ali nisu ni došli bliže.

– Nekoliko minuta ne pokušavaj ustati.

Emma je okrenula glavu i iskašljala malo morske vode. Čula se glazba – Eagles, omamljeno je pomislila. *Hotel California*. Bilo je glazbe i ranije, u mraku, ali sad se nije mogla sjetiti riječi, ni melodije. Opet je kašljala, trepnula na jakom suncu, a zatim se usredotočila na svojeg spasioca.

Momak u plavim kupaćim gaćicama, pomislila je i slabašno se osmjehnula. Voda je kapala s njegove tamne kose. Oči su mu također bile tamne, tamnosive, bistre poput jezerske vode.

– Hvala.

– Nema na čemu. – Sjeo je kraj nje, osjećajući se neugodno u ulozi viteza na bijelom konju. Momci će ga tjednima zafirkavati. Ali nije se mogao natjerati da je jednostavno ondje ostavi. Na kraju krajeva, ona je samo djevojčica. Djevojčica koja sjajno izgleda, pomislio je – i osjetio se još neugodnije. Bratski ju je potapšao po ramenu i pomislio da još nikad nije vidio tako krupne, izrazito plave oči.

– Čini se da sam izgubila svoju dasku.

Zaštitio je oči ispruženom rukom i pogledao prema moru.

– Ne. Fred je donosi. Lijepa daska.

– Znam. Imam je tek dva tjedna.

– Da, vidio sam te ovdje. – Opet ju je pogledao. Podigla se na laktove, a mokri su joj se uvojci rasuli po leđima. Ima lijep glas, pomislio je, nekako umirujuć i muzikalan.

– Ti si Engleskinja ili tako nešto?

– Irkinja. Uglavnom. Bit ćemo ovdje još samo nekoliko dana. – Uzdahnula je kad je momak po imenu Fred dovukao njezinu dasku. – Hvala. – Nije znala što bi još mogla reći, pa se usredotočila na trljanje vlažnog pijeska s koljena.

Momak u plavim kupaćim gaćicama prijateljski je mahnuo Fredu i ostalima koji su se okupili oko njih, pa su pošli za svojim poslom.

– Kad moj otac čuje za ovo, više mi nikad neće dopustiti surfanje.

– Zašto mora čuti za ovo?

– Uvijek sve čuje. – Silno se trudila kako ne bi pogledala tjelohranitelje.

– Svatko katkad uprska. – Prelijepe oči, opet je pomislio, a zatim je pogledao prema pučini. – Prilično ti je dobro išlo.

– Doista. – Malo je porumenjela. – Ti si sjajan. Promatrala sam te.

– Hvala. – Nasmiješio se i pokazao otkrhnuti zub.

Emma je zurila u njega, a sjećanja su je preplavila. – Ti si Michael.

– Da. – Njegov se smiješak proširio. – Kako znaš?

– Ne sjećaš me se. – Podigla se u sjedeći položaj. – Upoznali smo se, pa, prilično davno. Ja sam Emma. Emma McAvoy. Otac te jednog poslijepodneva doveo u dvoranu za probe.

– McAvoy? – Michael je provukao prste kroz mokru kosu.

– Brian McAvoy? – Kad je izgovorio ime, vidio je kako se Emma na brzinu osvrnula naokolo da bi vidjela je li ga netko čuo. – Sjećam se. Poslala si mi fotografiju. Još uvijek je imam.

Oči su mu se suzile kad je pogledao preko ramena. – Dakle, zato su oni ovdje – promrmljao je, proučavajući čuvaru. – Mislio sam da su policajci za drogu, ili tako nešto.

– Tjelohranitelji – mračno je rekla, a potom slegnula ramenima. – Moj je otac zabrinut.

– Da, kladim se. – Jasno se sjećao policijske fotografije malenog dječaka. Više nije imao što reći.

– Sjećam se tvog oca. – Počela je lijeno crtati krugove u pijesku. – Došao me posjetiti u bolnicu nakon što je moj brat umro.

– Sad je kapetan – rekao je Michael, jer mu ništa drugo nije palo na pamet.

– To je lijepo. – Odgojena je tako da u svim okolnostima bude uljudna. – Reći ćeš mu da sam ga pozdravila, može?

– Svakako. – Ponestalo im je tema za razgovor, pa je šum valova ispunjavao tišinu. – Ah, slušaj, želiš li kolu ili nešto?

Podigla je glavu, opčinjena pitanjem. To je bio prvi put da je dulje od pet minuta razgovarala s nekim momkom. S muškarcima, svakako. Njezin je život bio pun muškaraca. Ali pitanje hoće li popiti kolu s momkom koji je samo nekoliko godina stariji od nje, to je predivan, omamljujući doživljaj. Umalo se složila prije nego se sjetila čuvara. Nije mogla podnijeti da ih oni promatraju.

– Hvala, ali bolje da pođem. Tata me trebao pokupiti za dva sata, ali mislim da mi danas više nije do jahanja na valovima. Morat ću ga nazvati.

– Ja bih te mogao odvesti. – Nemirno je pomaknuo ramena. Glupo je osjećati se tako nesigurno uz djevojčicu. Ali nije se mogao sjetiti kad je zadnji put bio tako nervozan, osim kad je u prvom razredu pozvao Nancy Brimmer na ples za Valentinovo. – Odvesti te kući – nastavio je dok je Emma zurila u njega. – Ako želiš. Vjerojatno imaš neke druge planove.

– Ne. Zapravo nemam.

Želio je ponovno susresti njezina oca, zaključila je Emma nakon jednog ekstatičnog trenutka. Dečko poput njega – pa, sigurno ima barem osamnaest godina – ne bi bio zainteresiran za nju. Ali kći Briana McAvoya je nešto drugo. Uspjela se ponovno nasmiješiti kad je ustala. Spasio joj je život. Ako mu to može vratiti time što će mu omogućiti da vidi njezina oca, onda će to učiniti.

– Voljela bih da me odvezeš, ako to nije prevelika gnjavaža.

– Ni slučajno. – Zaustavio se prije nego je pomaknuo stopala u pijesku. Ona vjerojatno misli da je budala.

– Odmah ću se vratiti. – Odjurila je prema tjelohraniteljima, usput zgrabivši svoj ogrtač za plažu i torbu. – Moj će me prijatelj odvesti kući – rekla je svojim najležernijim tonom.

– Gospođice McAvoy. – Čuvar po imenu Masters pročistio je grlo. – Bilo bi bolje da nazovete svojeg oca.

– Nema potrebe da ga smetamo.

Drugi čuvar, Sweeney, obrisao je znojno čelo. – Vašem se ocu ne bi svidjelo da se vozite s neznancima.

– Michael nije neznamac. – Zbog nabusitog se tona osjetila zločesto, ali neće dopustiti, ne može dopustiti da je ponize pred Michaelom. – Poznajem ga, a poznaje ga i moj otac. Michaelov je otac policijski kapetan ovdje. – Navukla je dugu majicu duginih boja preko kupaćeg kostima. – Vozit ćete za nama, pa kakve onda to veze ima?

– Okrenula se i, držeći glavu visoko, vratila se do mjesta gdje je Michael čekao s njihovim daskama.

– Čekaj. – Sweeney je stavio ruku na Mastersovo rame. – Dajmo maloj priliku. Ne dobiva ih mnogo.

Michael je imao veoma malo benzina kad se zaustavio ispred visoke željezne kapije u Beverly Hillsu. Opazio je izraz iznenađenja na licu čuvara prije nego je pritisnuo sklopku i kapija se otvorila prema unutra. Dok je vozio kolnim prilazom između drvoreda, žalio je što na sebi ima samo izguljene sandale i staru trenirku.

Kuća je bila od ružičastog kamena i bijelog mramora, prizemlje i tri kata koji su

zauzimali više od jutra uredne zelene tratine. Na ulazu su se nalazila dvokrilna vrata od izrezbarenog stakla. Nije bio siguran treba li ga zabavljati ili impresionirati paun koji se kočoperio na travi.

– Lijepo mjesto.

Zapravo pripada P.M.-u. Ili P.M.-ovoj ženi. – Emma je shvatila da joj je pomalo neugodno zbog mramornih lavova u prirodnoj veličini koji su se nalazili s obje strana ulaza. – Nekoć je pripadala nekome iz filmskog svijeta – nikad se ne mogu sjetiti komu – ali Angie ju je posve preuredila. U svakom slučaju, ona je u Europi na snimanju filma, pa mi ovdje boravimo nekoliko tjedana. Imaš li vremena ući?

– Ah, da, imam vremena. – Namršteno je pogledao pijesak što se zalijepio za njegove noge. – Ako si sigurna da je to u redu.

– Naravno da jest. – Izišla je iz automobila, onog istog kojim se Lou nekoć dovezao do dvorane za probe. Čekala je da Michael odveže njezinu dasku s krova, a zatim se uspela stubama. – Morat ću reći tati što se dogodilo. Ionako bi mu čuvari rekli. Nadam se da ti neće smetati ako, pa, to prikažem kao nešto nevažno. Znaš?

– Svakako. – Opet joj se nasmiješio, a njezino je mlado srce zatreperilo. – Roditelji uvijek pretjerano reagiraju. Valjda je to jače od njih.

Čuo je glazbu čim je otvorila vrata. Glasovir, niz gromoglasnih akorda, zatim eksperimentalno miješanje nota, pa opet akordi. Emma je uzela svoju dasku i prislonila je na zid.

– Ondje su, otraga. – Nakon trenutka oklijevanja uhvatila je Michaela za ruku i povela ga širokim bijelim hodnikom.

Nikad nije vidio takvu kuću, premda mu je bilo neugodno to reći. Vrata nadsvođena lukovima vodila su u različite prostorije u kojima su apstraktne slike bile bljeskovi mahnitih boja na bijeloj pozadini. Čak su i podovi bili bijeli, pa se Michael nije mogao riješiti osjećaja da hoda kroz neku vrstu hrama.

Zatim je ugledao boginju, portret boginje iznad kamina od bijelog kamena. Bila je plavokosa i mrzovoljnih usta, odjevena u bijelu haljinu sa šljokicama koja je jedva pokrivala njezine bujne dojke.

– Opa.

– To je Angie – rekla mu je Emma. Nos joj se brzo nabrao, automatski. – Udana je za P.M.-a.

– Da. – Imao je neobičan osjećaj da su oči žene na slici žive i gladno fiksirane na njega. – Ja sam, ovaj, gledao njezin posljednji film. – Nije dodao da je nakon toga imao fascinantne i neugodno erotične snove. – Čovječe, doista je posebna.

– Da, jest. – Čak i u trinaestoj godini, Emma je nekako znala na što se odnosi to posebna. Nestrpljivo je povukla Michaela za ruku i nastavila hodati.

To je bila jedina prostorija u kojoj se Emma ugodno osjećala – jedina prostorija u kući gdje je P.M. imao priliku izraziti vlastiti ukus. Tu je bilo boja, mješavina plavih, crvenih i sunčanožutih. Glazbene nagrade stajale su na polici iznad kamina; zlatne su ploče ukrašavale zidove. Kraj prozora su bile dvije lončanice. Par limuna za koje je Emma znala da ih je P.M. posadio.

Njezin je otac sjedio za prekrasnim glasovirom koji se pojavio u filmu čiji naslov Emma nikako nije mogla zapamtiti. Johnno je sjedio kraj njega i pušio svoje francuske cigarete. Na podu su bili razbacani papiri, a na stoliću za kavu nalazio se veliki vrč limunade posut kapljicama kondenzacije. Čaše u kojima se polako topio led već su ostavile dva kruga na drvu.

– Bit će ga u svim prijelazima – govorio je Brian dok je udarao akorde. – Bit će brz, preklapat će gudače i trube, ali će gitara ostati dominantna.

– Dobro, ali to je ipak pogrešan ritam. – Johnno je odgurnuo Brianove ruke. Njegovi su dijamanti namigivali s oba mala prsta dok je pomicao ruke preko tipki.

Brian je izvadio cigaretu, prebacujući je između prstiju.

– Mrzim te kad imaš pravo.

– Tata.

Podigao je glavu. Najprije se nasmiješio, ali je osmijeh nestao kad je ugledao Michaela. – Emma. Trebala si nazvati ako si se htjela ranije vratiti.

– Znam, ali srela sam Michaela. – Usne su joj se izvile, dražesno, tako da se pojavila jamica. – Pala sam, a on mi je pomogao izvući dasku. – Željela je da ostane na tome, pa je žurno nastavila. – I mislila sam da bi ga rado ponovno vidio.

Nešto ga je silno uznemirilo dok je gledao svoju djevojčicu, svoju malenu djevojčicu, kako stoji i drži se za ruku s dječakom koji je već gotovo muškarac. – Ponovno?

– Zar se ne sjećaš? Njegov ga je otac doveo na probu. Njegov otac, policajac.

– Kesselring. – Mišići Brianova trbuha odjednom su se stegnuli. – Ti si Michael Kesselring?

– Da, gospodine. – Nije bio siguran je li u redu pružiti ruku za rukovanje s glazbenim divom, pa je samo stajao i trljao ruke o svoje hlače. – Imao sam oko jedanaest godina kad sam vas upoznao. Bilo je fantastično.

Tako je navikao biti na pozornici, pod reflektorima, da je znao prikriti bol. Promatrao je Michaela, visokog, tamnokosog, čvrstog, ali nije vidio sina Loua Kesselringa, već potencijal vlastitog izgubljenog sinčića. Ali se nasmiješio kad je ustao od glasovira.

– Lijepo je ponovno te vidjeti. Sjećaš se Michaela, Johnno?

– Naravno. Jesi li uspio nagovoriti svojeg starog da ti kupi onu električnu gitaru?

– Jesam. – Michael se nasmiješio, polaskan činjenicom da su ga se sjetili. – Neko sam vrijeme uzimao satove, ali su odustali od mene zaključivši da sam beznadan. No, malo sviram usnu harmoniku.

– Zašto ne doneseš Michaelu kolu, Emma? – Brian je sjeo na naslon za ruke od naslonjača i pokazao kauč. Zraka svjetlosti odbila se s njegovog vjenčanog prstena. – Sjedni.

– Ne bih vas želio prekidati u poslu.

– Živimo za to da nas netko prekine – rekao mu je Johnno, smiješkom ublaživši sarkazam. – Što misliš o skladbi?

– Sjajna je. Sve što vi radite je sjajno.

Johnno je sad uzdigao obrve, ali ne sarkastično, već zabavljajući se. – Evo pametnog momka, Bri. Možda bismo ga trebali zadržati.

Michael se osmjehnuo, ali nije bio siguran treba li se osjećati nelagodno. – Ne, stvarno, sviđaju mi se sve vaše stvari.

– Nisi za diskoglazbu?

– Disko je bez veze.

– Veoma pametan momak – zaključio je Johnno. – Dakle, kako si upoznao našu Emmu na plaži? – Nastavio je govoriti, znajući da Brianu treba još malo vremena da se prilagodi.

– Imala je malo problema s jednim valom, pa sam joj pomogao da se izvuče. – Umanjio je važnost incidenta vještinom tinejdžera vičnog nadmudrivanju odraslih. – U prilično je dobroj formi, gospodine McAvoy. Samo joj treba vježba.

Brian se uspio ponovno nasmiješiti, poigravajući se svojom mlakom limunadom. – Mnogo surfaš?

– Kad god imam priliku.

– Kako je tvoj otac?

– Dobro je. Sad je kapetan.

– Čuo sam. Već si sigurno završio srednju školu.

– Da, gospodine. Maturirao sam u lipnju.

– Nastavljaš školovanje?

– Pa, da. Mislio sam se okušati na fakultetu. Moj otac računa na to.

Johnno je izvadio svoje cigarete i nemarno ih ponudio Michaelu. Uzeo je jednu, a

želudac mu se okrenuo kad je povukao prvi dim jakog, egzotičnog duhana. – Dakle – pitao je Johnno, pomalo se zabavljajući – kaniš li poći stopama svojeg oca? Postat ćeš policajac?

– Oh. – Michael je oprezno povukao još jedan dim. – Mislim da nisam za policajca. Tata, on je izvrstan u tome. Strpljiv, znate. Kao u slučaju vašeg sina. Godinama je radio na tome, čak i nakon što je policija zatvorila slučaj. – Prekinuo se, zaprepašten činjenicom da je to spomenuo. – On je, recimo, predan – slabašno je zaključio.

– Da, jest. – Malo opušteniji, Brian se nasmiješio onim šarmantnim, toplim osmijehom zbog kojeg su ga ljudi voljeli. Požalio je što nije dodao ruma u limunadu. – Pozdravit ćeš ga u moje ime, hoćeš li?

– Naravno. – Michaelu je uvelike laknulo kad je ušla Emma i donijela hladne napitke na pladnju.

Sat vremena kasnije Emma ga je otpratila do automobila. – Želim ti zahvaliti jer tati nisi rekao kako sam danas bila glupa.

– Ništa posebno.

– Da, jest. On se... uzruja. – Pogledala je visoke kamene zidove oko imanja. Kamo god pošla, svugdje su zidovi. – Mislim da bi me zatvorio u mjhurić kad bi mogao.

Poriv da joj dotakne kosu bio je tako snažan da je podigao ruku prije nego je shvatio što čini, pa ju je provukao kroz svoju. – Sigurno je teško, s obzirom na ono što se dogodilo tvojem bratu i sve.

– Uvijek se boji, strahuje da će netko i mene pokušati oteti.

– Ti se ne bojiš?

– Ne, mislim da ne. Čuvari su uvijek u blizini, pa zapravo nikad nisam imala priliku bojati se.

Oklijevao je, s jednom rukom na kvaki vrata. Nije da se zatreskao u nju ili tako nešto, govorio je sebi. Ona je samo djevojčica. – Možda ćemo se vidjeti sutra na plaži.

U njezinim je mladim prsima treperilo žensko srce. – Možda.

– Mogao bih ti dati nekoliko savjeta za surfanje – znaš, pomoći ti da dođeš u formu.

– To bi bilo krasno.

Ušao je u automobil, prtljajući ključevima prije nego je upalio motor. – Hvala na koli i svemu. Stvarno je nevjerojatno što sam ponovno sreo tvojeg tatu.

– Kad god želiš. Zbogom, Michael.

– Da. Vidimo se. – Vozio je između drvoreda, umalo završivši na tratini jer ju je promatrao u retrovizoru.

Svakog se dana vraćao na plažu, ali je tog ljeta više nije vidio.

15. poglavlje

Imale su sat vremena prije provjere. Sat vremena prije nego se sestra Immaculata zaputi hodnikom u svojim crnim, udobnim cipelama kako bi svojim sumnjičavim nosom zavirila u svaku sobu, provjeravajući je li sva glazba isključena i je li odjeća uredno obješena u ormarima.

Imale su sat vremena, a Emma se bojala da će to biti dovoljno.

– Jesu li ti obamrle?

– Mislim da nisu.

Marianne je stisnula oči dok je lupkala nogom u ritmu najnovijeg albuma Billyja Joela. Bila je uvjerena da on ima pravo. Katoličke djevojke doista počinju prekasno.

– Emma, već dvadeset minuta držiš taj led na ušima. Već bi trebala imati ozeblina.

Led se topio niz njezina zapešća, ali ga je čvrsto držala na ušima. – Jesi li sigurna da znaš što radiš?

– Naravno da jesam. – Marianne je njihala bokovima u svojoj čednoj pamučnoj spavaćici dok se približavala zrcalu. Ondje se divila malenim zlatnim kuglicama na nedavno probušenim ušima. – Pratila sam svaki pokret moje sestrične dok ih je meni bušila. – Prebacila se na karikirani njemački naglasak. – Imamo sve instrumente. Led, igla. – Pobjednički ju je podigla tako da je svjetlucala na svjetlosti lampe. – Krumpir što smo ga maznule u kuhinji. Dva brza uboda i tvoje će dosadne, nezanimljive uši postati sofisticirane.

Emma nije skidala pogleda s igle. Tražila je neki izlaz, ali da joj uši i ponos ostanu netaknuti. – Nisam pitala tatu smijem li to učiniti.

– Isuse, Emma, bušenje ušiju je osobni izbor. Dobila si mjesječnicu, dobila si sise – kakve već jesu – dodala je i nasmiješila se. – To te čini ženom.

Nije bila sigurna želi li biti žena ako to znači da će joj najbolja prijateljica zabosti iglu u uši. – Nemam nikakve naušnice.

– Rekla sam ti, možeš posuditi neke od mojih. Imam ih dovoljno. Hajde, da vidimo tu britansku ukočenost.

– Dobro. – Duboko udahnuvši, Emma je maknula led s jednog uha. – Nemoj uprskati.

– Ja? – Marianne je kleknula kraj stolice i purpurnim flomasterom napravila sićušan x na Emminu uhu. – Slušaj, samo za slučaj da promašim i zabijem ti ovo u mozak, mogu li dobiti tvoju zbirku ploča? – Zatim se nasmijala, stavila krumpir iza Emmina uha i ubola.

Nije se moglo procijeniti koja je osjećala veću mučninu.

– Bože. – Marianne je zavukla glavu između koljena. – Barem se moji roditelji ne moraju bojati da ću postati narkomanka. Sigurno je odvratno ubrizgavati si drogu.

Emma je beživotno kliznula sa stolice. – Nisi rekla da ću to osjetiti. – Dok joj se želudac okretao, usredotočila se na disanje i na to da bude veoma mirna. – O, grozno. Nisi rekla da ću čuti.

– Ja nisam čula. Ali s druge strane, Marcia i ja smo maznule bocu viskija iz tatina bara. Valjda nismo ništa čule ni osjećale. – Podigla je glavu, usredotočila se. Na Emminu je uhu bilo krvi, samo sićušna kapljica, ali to ju je podsjetilo na horor-film što su ga ona i njezina sestrična tog ljeta gledale.

– Moramo probušiti i drugo.

Emma je samo zatvorila oči. – O, Kriste.

– Ne možeš hodati naokolo s jednim probušenim uhom. Obavile smo pola posla, Emma. – Ruke su joj bile vlažne i ljepljive dok je iglu oslobađala konca i pripremala je za drugu rundu. – Meni je teže. Samo legni.

Stisnuvši zube, Marianne je naciljala i gađala. Emma je samo zastenjala i posve kliznula na pod.

– Gotovo je. Sad ih moraš čistiti superoksidom kako se ne bi inficirale. I drži kosu preko njih kako sestre ne bi opazile, barem neko vrijeme.

Kad su se vrata otvorila, obje su djevojke žurno ustale. Ali to nije bila sestra Immaculata. Teresa Louise Alcott, pametna i dosadna djevojka s druge strane hodnika, ušla je odjevena u ružičastu pamučnu kućnu haljinu i natikače s perjem.

– Što se događa?

– Imamo orgiju. – Marianne je ponovno sjela. – Zar ti nikad ne kucaš?

Teresa se samo osmjehnula. Ona je bila jedna od grozničavo jezičavih djevojaka koje se dobrovoljno javljaju za sve i svašta, uvijek izvršavaju svoje zadatke i plaću ispred Križnog puta. Marianne ju je iz principa prezirala. Osim što je bila nametljiva, Teresa je bila i debelokožac, pa je uvrede smatrala znakovima prijateljstva.

– Uh. Probušila si uši. – Kleknula je kako bi proučila konac što je visio iz Emminih uški. – Nadstojnica će pomahnitati.

– Zašto ti ne pomahnitaš, Teresa – predložila je Marianne. – U svojoj sobi.

Ali Teresa se samo nasmiješila i sjela na pete. – Je li boljelo?

Emma je otvorila oči i Teresi zaželjela vječni pakao. – Ne. Bilo je super. Marianne će mi sad probušiti nos. Možeš gledati.

Teresa je ignorirala sarkazam i proučavala svoje tek manikirane nokte. – Rado bih i ja probušila uši. Možda bi to mogla napraviti kad prođe sestra Immaculata.

– Ne znam, Teresa. – Marianne je ustala i stavila na gramofon ploču Brucea Springsteena. – Nisam završila rad o *Silas Marneru*. Namjeravala sam večeras to obaviti.

– Moj je gotov. – Teresa se drsko nasmiješila. – Ako mi probušiš uši, dat ću ti moje bilješke.

Marianne je slegnula ramenima, kao da razmišlja o prijedlogu. – Pa, može.

– Odlično. Uh, umalo sam zaboravila zašto sam došla ovamo. – Zavukla je ruku u dubok džep svoje ružičaste kućne haljine i izvukla izrezak iz nekog časopisa. – Sestra mi je ovo poslala jer zna da i ti ideš u ovu školu, Emma. Izrezala je članak iz časopisa *People*. Jesi li ikad vidjela taj časopis? Doista je fantastičan. Sadrži fotografije svih. Na naslovnicama su bili Robert Redford i Burt Reynolds. Svi komadi.

– Vidjela sam ga – rekla je Emma jer je znala da će jedino tako ušutkati Teresu.

– Jasno da jesi, jer su često pisali o tvojem tati. U svakom slučaju, znala sam da ćeš to silno željeti vidjeti, pa sam ti donijela.

Budući da joj se želudac smirio, Emma se podigla u sjedeći položaj i uzela izrezak. Mučnina se naglo vratila.

VJEČNI TROKUT

Bev se na podu valjala s nekom drugom ženom. I tata, koji je posegnuo za njom, a na licu mu se vidio izraz zaprepaštenog bijesa. Bevina je haljina bila poderana, a u očima joj se nazirala neka vrsta divljega gnjeva. Isto, sjećala se Emma, kao kad ju je zadnji put vidjela. Znala sam da će te zanimati – vedro je govorila Teresa.

– Zato sam ga donijela. To je tvoja majka, zar ne?

– Moja majka – promrmljala je Emma, zureći u Bev. Plavokosa žena u blještavoj haljini.

– Uh, dala bih život kad bih mogla imati takvu haljinu. Jane Palmer. Ona je tvoja majka, točno?

– Jane. – Usredotočila se na drugu ženu. Stari se strah vratio, jednako stvaran, jednako snažan kao i prije deset godina. Jednako zapanjujući kao i kad joj je druga djevojka pokazala prokrijumčaren primjerak knjige *Devastated* s Janeinom fotografijom na stražnjim koricama.

To je bila Jane. Bev se tukla s njom, i tata je bio ondje. Zbog čega su se tukle? Nada je bljesnula kroz strah. Možda su tata i Bev opet zajedno. Možda će svi opet biti zajedno.

Odmahnula je glavom kako bi je razbistrila i usredotočila se na tekst.

Oni iz britanskih viših slojeva koji su platili dvjesto funti po osobi za paštetu od lososa i šampanjac na dobrotvornoj večeri u Mayfairu u Londonu, dobili su više za svoj novac. Beverly Wilson, uspješna dekoraterka i otuđena žena Briana McAvoya iz grupe *Devastation*, sukobila se s Jane Palmer, bivšom McAvoyevom ljubavnicom i autoricom romana napisanog po istinitim događajima, *Devastated*.

Nije poznato što je izazvalo sukob i potezanje za kosu, ali izvori kažu da se staro rivalstvo nikad nije ohladilo. Jane Palmer je majka McAvoyeve kćeri Emme, stare trinaest godina. Emma McAvoy, koja je naslijedila očev poetičan izgled, pohađa privatnu školu negdje u Sjedinjenim Državama.

Beverly Wilson, koja već nekoliko godina ne živi s McAvoyem, majka je njegovog jedinog sina Darrena. Dijete je prije sedam godina ubijeno, a slučaj još uvijek zbunjuje policiju.

McAvoy na večeru nije stigao ni s gospođicom Palmer ni s gospođicom Wilson, već sa svojom trenutnom partnericom, pjevačicom Dory Gates. Premda je McAvoy osobno razdvojio žene, Wilsonica i McAvoy razmijenili su veoma malo riječi prije nego je ona otišla sa svojim pratiteljem, P.M. Fergusonom, bubnjarom veteranske *rock-grupe*. Ni McAvoy ni Wilsonica nisu željeli komentirati incident, ali Palmerica kaže da će ga uključiti u svoju novu knjigu.

Kako bismo se poslužili McAvoyevim stihovima, čini se da »stare vatre gore vrelo i traju dugo«.

Bilo je još toga, priča o drugima koji su bili na večeri, te njihovi komentari o incidentu. Opisana je odjeća Jane i Bev, uz ironičnu primjedbu o tome što su strgnule jedna s druge. Ali nije čitala dalje. Nije trebala.

– Zgodno, nije li, način na koji su jedna drugoj kidale haljine, javno pred svima? – Teresine su oči sjale od uzbuđenja. – Misliš li da su se tukle zbog tvojeg oca? On je kao iz snova, pa vjerojatno jesu. Baš kao u filmovima.

– Da. – Budući da bi davljenje Terese samo donijelo kaznu, Marianne je odustala od toga. Ima drugih, suptilnijih načina za rješavanje problema s idiotima. Uzela je iglu. Probušit će Teresine klempave uši, svakako. Ako zaboravi led, to je nedužan propust. – Bolje da podeš, Teresa. Sestra Immaculata će uskoro naići.

Tiho ciknuvši, Teresa je skočila na noge. Svoje uzorno vladanje nije željela pokvariti negativnim bodom. – Dođi u deset, pa ću ti dati bilješke. Onda to možeš učiniti.

– Dobro.

Teresa podigne ruke do ušiju. – Jedva čekam.

– I ja. – Čekala je da se vrata zatvore. – Maleno govno – progundala je, a potom je prišla Emmi i zagrlila je. – Jesi li dobro?

– To nikad ne prestaje. – Zurila je u fotografiju. Dobra je, nepristrano je pomislila, dobro izoštrena, dobro osvjetljena. Lica nisu zamagljena, izrazi su posve jasni.

Bilo je lako, previše lako, vidjeti mržnju u očima njezine majke. – Misliš li da bih mogla biti poput nje?

– Poput koga?

– Moje majke.

– Ma daj, Emma. Nisi je ni vidjela otkako si bila beba.

– Postoje geni, nasljedstvo i sve to.

– Sve su to besmislice.

– Katkad sam zločesta. Katkad želim biti zločesta, onako kako je ona bila.

– Pa što? – Ustala je i skinula Springsteena. Sestra Immaculata bi mogla svakog trenutka naići i konfiscirati ga. – Svi su katkad zločesti. To je zato jer su naša tijela slaba i puni smo grijeha.

– Mrzim je. – Bilo je olakšanje to reći, užasno, užasno olakšanje. – Mrzim je. I mrzim Bev jer me nije željela, i tatu jer me smjestio ovamo. Mrzim ljude koji su ubili Darrena. Sve ih mrzim. I ona sve mrzi. Vidi joj se u očima.

– To je u redu. Katkad i ja sve mrzim. A čak niti ne poznajem tvoju majku.

Time ju je nasmijala. Ne bi znala reći zašto, ali nasmijala se. – Kao ni ja, valjda. – Šmrcnula je, uzdahnula.

– Jedva je se sjećam.

– Eto vidiš. – Zadovoljna, Marianne je ponovno sjela. – Ako je se ne sjećaš, ne možeš biti poput nje.

Zvučalo je logično, a ona je to željela vjerovati. – Ne izgledam kao ona.

Želeći pravedno presuditi, Marianne je uzela izrezak i proučavala fotografiju. – Baš nimalo. Imaš očevu strukturu kosti i boje. Vjeruj umjetniku na riječ.

Emma je podigla ruku do bolnih uški. – Hoćeš li doista probušiti Teresine uši?

– Možeš se kladiti – s najtupljom iglom koju mogu naći. Hoćeš li ti jedno?

Emma se nasmiješila.

16. poglavlje

Stevie se nikad nije tako bojao. Svuda oko njega bile su rešetke, a odnekud je dopirao ravnomjeran zvuk kapanja vode. Povremeno su se čuli povišeni glasovi i njihov odjek. Čulo se kako netko hoda vukući noge, a zatim grozna tišina.

Trebala mu je droga. Tijelo mu je drhtalo, znojilo se. Želudac mu se stisnuo, pa nije mogao povratiti u napuknutu zahodsku školjku u kutu. Cijedilo mu je iz nosa i očiju. To je gripa, govorio je sebi. Imao je jebenu gripu, a oni su ga zatvorili. Trebao mu je prokleti liječnik, a oni su ga strpali u zatvor i ostavili ga da trune. Sjeo je na ležaj i podigao koljena do prsa, pritisnuvši leđa o zid.

On je Stevie Nimmons. On je najveći gitarist generacije. On je netko. Ali strpali su ga u kavez poput životinje. Zaključali su ga i otišli. Zar ne znaju tko je on? Što je učinio od sebe?

Trebala mu je droga. O, Isuse, samo jedna slatka doza. Onda bi se mogao nasmijati na ovo.

Bilo je hladno. Tako prokleta hladno. Strgnuo je deku s ležaja i omotao se njome. I bio je žedan. Usta su mu bila tako suha da nije mogao skupiti čak ni dovoljno sline.

Netko će doći, mislio je dok su mu se oči počele puniti. Netko će doći i opet sve dovesti u red. Netko će to srediti. O, Bože, treba mu droga. Doći će njegova majka i reći mu da je sve sređeno.

Boljelo ga je. Počeo je plakati, prislonivši lice uz koljena, dok su se njegovim tijelom širili bolovi. Činilo mu se da svaki dah sadrži sićušne komadiće stakla. Mišići su mu gorjeli, koža mu je bila poput leda.

Samo jedna doza. Jedan dim, jedno ubrizgavanje, jedno ušmrkavanje, i opet bi mu bilo dobro.

Zar oni ne znaju tko je on, jebi ga?

– Stevie.

Čuo je svoje ime. Očima mutnim od suza, pogledao je prema vratima ćelije. Nadlanicom je obrisao usta i nastojao izoštriti vid. Pokušao se nasmijati, ali zvuk je više nalikovao jecaju dok je s mukom ustajao. Pete. Pete to može srediti.

Spotaknuo se preko deke i trenutak ležao ispružen na podu dok ga je Pete promatrao. Steviejevo je tijelo bilo bolesno mršavo. Noge su mu bile nespretno ispružene u stranu, a na njima su se nalazile čizme od zmijske kože, vrijedne petsto funti. Dok se s mukom podizao, lice mu je bilo sivo i bolesno, s dubokim borama. Bjeloočnice su bile prošarane crvenilom. S usne mu je kapala krv jer ju je ozlijedio kad je pao na pod. I zaudarao je.

– Čovječe, bolestan sam. – Počeo se vući prema gore, znojn timer se rukama pridržavajući za rešetke. – Imam gripu.

Narkomansku gripu, hladno je pomislio Pete.

– Moraš me izvući odavde. – Stevie je drhtavim prstima stezao rešetke. Premda mu je dah zaudarao, Pete se nije odmaknuo. – Ovo je jebeno šašavo. Došli su u moju kuću. U moju prokletu kuću, poput gomile nacista. Mahnuli su mi nekakvim papirom pred nosom i počeli otvarati ladice. Isuse, Pete, dovukli su me ovamo kao da sam nekakav jebeni ubojica. Stavili su mi lisičine. – Opet je počeo plakati, a zatim je nadlanicom obrisao nos. – Ljudi su gledali dok su me iz vlastite kuće vodili s lisičinama na rukama. Fotografirali su. To nije jebeno pošteno, Pete. Nije jebeno pravedno. Moraš me izvući odavde.

Tijekom njegove tirade Pete je ostao veoma miran. Glas mu je bio tih i smiren. Već se nalazio u kriznim situacijama, pa je znao kako ih iskoristiti za sebe. – Našli su heroin, Stevie, i ono što se pristojno zove pribor za drogiranje. Optužit će te za posjedovanje.

– Samo me izvuci, jebi ga.

– Slušaš li ti mene? – Pitanje je bilo oštrom, ali mirno i tiho. – Kod tebe su našli

dovoljno da te zatvore.

– Podmetnuto je. Netko mi je smjestio. Netko...– Nemoj meni prodavati maglu. – Oči su mu postale tvrde, ali ako je osjećao gnušanje, pomno je to skrivao. – Imaš dvije mogućnosti. Možeš poći u zatvor, ili možeš poći u kliniku.

– Imam pravo...– Ovdje nemaš nikakvih prava. Sredio si se, Stevie. Ako želiš da ti pomognem, postupit ćeš točno onako kako ti kažem.

– Samo me izvuci odavde. – Stevie se spustio na pod i sklupčao se. – Samo me izvuci.

– Koliko će morati boraviti ondje? – Bev je u čaše ulila rashlađeno bijelo vino.

– Tri mjeseca. – Johnno ju je promatrao, zadovoljan činjenicom da stara Bev nije zakopana previše duboko u novijem, otmjenijem modelu. – Nisam siguran kako je Pete to izveo, a mislim da ne želim ni znati, ali Stevie se nalazi u Whitehurst klinici i neće biti suđenja.

– Drago mi je. Treba mu pomoć, a ne zatvorska kazna. – Smjestila se na kauču kraj njega, osjećajući se budalasto nervoznom. – Vijest je na svim radiopostajama. Baš sam se pitala što da radim, što bih mogla učiniti, kad si ti pokucao na vrata. Možda bih ga, za nekoliko tjedana, mogla posjetiti.

– Nisam siguran da će činiti lijep prizor.

– Trebat će mu prijatelji – rekla je i odložila čašu, ne okusivši vino.

– Jesi li mu još uvijek prijateljica?

Podigla je pogled. Lice joj se smekšalo prije nego je podigla ruku do njegova obraza.

– Dobro izgledaš, Johnno. Uvijek sam se pitala što skrivaš ispod one brade.

– Šezdesete su završile. To je šteta. Znaš, prošli tjedan sam čak nosio kravatu.

– Molim te.

– Pa, bila je od bijele kože, ali ipak kravata. – Nagnuo se prema njoj i poljubio je. Vrijeme je, pomislio je, ipak samo vrijeme. – Nedostajala si mi, Bev.

– Godine su tako brzo prošle.

– Za neke od nas. Čujem da ste ti i P.M. par.

Podigla je čašu, pijuckala, odugovlačila. – Jesi li došao tračati, Johnno?

– Znaš kako obožavam tračeve, ljubavi. Trebam li se pretvarati da nisam vidio fotografije na kojima ste ti i P.M.? – Poznati je sarkazam opet tu, slab, ali oštar. – Naravno, najdraža mi je ona koja prikazuje tebe i Jane, odmah nakon što si joj okrvavila usnu. – Zgrabio je Bevinu ruku prije nego je dospjela ustati i poljubio je. – Moja junakinja.

Smijeh je nadirao, a premda je povukla ruku iz njegove, opet se opustila. – Nisam imala namjeru tući se s njom, niti žalim što sam to učinila.

– Tako treba. Ti, Amazonko.

Izgovorila je neku primjedbu o Darrenu – promrmljala je Bev.

– Žao mi je. – Njegov je smiješak nestao. Kad joj je opet uzeo ruku, pustila ju je u njegovoj.

– Jednostavno mi se zacrvenjelo pred očima. Znam da je to klišej, ali to se događa kad se silno naljutiš. Sljedeće čega sam postala svjesna, bacila sam se na nju, radi Darrena, radi sebe. I radi Emme. Doista sam hrabra kad branim Emmu nakon onoga što sam joj učinila.

– Bev.

– Ne, nećemo se upuštati u sve to – prekinula ga je. – Sad je gotovo. Očekujem da će Jane staviti neke prljave napomene o meni u svojoj sljedećoj knjizi, a moj će posao, zahvaljujući tomu, procvjetati. – Gurni to u stranu, govorila je sebi, i pođi dalje. – P.M. mi kaže da ćete uskoro osnovati vlastitu kompaniju.

– Trebalo bi biti službeno za dva tjedna. Gdje je, zapravo, naš momak?

– Morao je odletjeti u Kaliforniju prije dva dana. Radi razvoda. Zapravo, trebao bi se svakog trenutka vratiti.

– Vratiti se ovamo?

Opet je popila malo vina, ali ga je gledala u oči. – Da, ovamo. Je li to problem, Johnno?

– Ne znam. Je li?

Tračak stare vatre pojavio se u njezinim očima – tvrdo-glave, defenzivne. – On je veoma drag čovjek, ljubazan čovjek.

– Znam. I meni je prilično drag.

– Znam da jest. – Uzdahnula je i pustila da se vatra ugasi.

– Nemojmo komplicirati stvari, Johnno. Mi samo tražimo malo sreće, malo spokoja.

– To su gluposti. P.M. je već godinama zaljubljen u tebe.

– Pa što ako jest? – pitala je. – Zar ja ne zaslužujem nekoga tko voli mene? Nekoga tko mene stavlja na prvo mjesto?

– Da. Zar on ne zaslužuje isto?

Ustala je s kauča i počela hodati do prozora i natrag. Kiša je klizila niz staklo, podsjećajući na rešetke. – Neću ga povrijediti. Trenutno mu je netko potreban. Kao i meni. Što je u tome tako loše?

– Brian – samo je rekao.

– Kakve on ima veze s tim? To je odavno završilo.

Polako je ustao. – Neću te vrijeđati time da te nazovem lažljivicom, ili budalom. Reći ću samo da mi je stalo do tebe, i do P.M.-a. I do Briana. I stalo mi je do grupe, do onoga što jesmo, što smo učinili, što još uvijek možemo učiniti.

– Teško bi se moglo reći da sam ja Yoko Ono – ukočeno je rekla. – Neću stati na put tvojoj dragocjenoj grupi. Jesam li ikada? Bih li uopće mogla?

– Nisi nikada. Možda nikad nisi znala kako bi to lako mogla učiniti. Brian nikad nikoga nije volio kao što je volio tebe, Bev. Vjeruj mi, ja to znam.

– Nemoj mi to govoriti.

Zaustio je da će još nešto reći, ali su oboje čuli kako se vrata otvaraju, a zatim trčeće korake u hodniku. – Bev! Bev!

P.M. je ušao u sobu, a njegov je kaput bio mokar od kiše i raskopčan. – Johnno, hvala Bogu. Upravo sam na radiju čuo za Stevieja. Koji se vrug događa?

– Sjedni, sinko. – Johnno se i sam udobnije smjestio na kauču. – Ispričat ću ti.

Volio ju je tako slatko. Dodirivao ju je tako nježno. Svijeće su treperile, plamenčići poigrali dok je Bev prelazila rukom niz P.M.-ova leđa. Njegov je šapat bio blag, riječi ljupke. Bilo je lako, tako lako prepustiti mu se, dopustiti da je ponese snaga njegovih osjećaja.

Nikad se neće morati pitati je li mu potrebna, hoće li mu biti, može li mu uvijek biti dovoljna. Uz njega nikad neće morati provoditi noći pitajući se, brinući, pateći. I nikad, nikad neće osjetiti ono ushićenje sjedinjenosti, ispravnosti, pripadnosti.

Davala mu je sve što je mogla, izvijala se prema njemu, otvarala se za njega, prihvaćala ga, čak mu se i radovala. Njezino tijelo nije drhtalo poput njegovoga, njezino srce nije prijetilo da će iskočiti iz prsa. Ali nakon dobrog, čistog orgazma dolazio je mir. I ona je bila zahvalna.

Ali trebala je znati da tako jednostavne stvari ne traju.

Svijeće su još uvijek treperile kad ju je privukao k sebi, priljubivši uza se njezinu toplinu. Volio je spokoj koji ju je uvijek obavijao nakon seksa, potpuno i nekako elegantno mirovanje njezina tijela.

Oči napola zatvorene, usne mekane i neznatno rastvorene. Udovi podatni. Ako spusti glavu, što je često činio, na njezinu dojku, čut će snažno, ravnomjerno kucanje njezina srca.

Katkad su tako razgovarali – kako nikad nije razgovarao sa svojom ženom s kojom je u braku sedam godina. Razgovarali su o svemu što im se događalo tijekom dana, ili onome što se događa u svijetu. Ili su ležali i slušali radio koji je svirao dok su vodili

ljubav. Tako bi utonuli u san, tiho zadovoljno. Ujutro se budio, smeten i ushićen činjenicom da je ona kraj njega.

Pomaknuo ju je tako da joj može rukom milovati kosu.

– Razvod će uskoro biti konačan.

Trgnula se iz polusna, otvorila oči i promatrala igru svjetla i sjenki na zidu. – Drago mi je.

– Doista?

– Naravno. Znam koliko ti je bilo teško tijekom posljednjih nekoliko tjedana. Želiš da sve to završi.

– Tako je. Oženio sam Angie iz pogrešnih razloga, Bev. Tako sam se silno želio smiriti, imati ženu, dom, obitelj. Jasno, ono čudo u Beverly Hillsu nikad nije bilo dom, a ona je uvijek imala izvrstan razlog za odgađanje trudnoće. Još bolje. Ja nisam bio za nju, kao ni ona za mene.

Ispreplela je prste s njegovima. – Previše si strog prema sebi.

– Ne, istina je. Angie je mene izabrala radi svoje karijere. Šteta je što nije shvatila da mi je nekoć bila dovoljno draga da joj pomognem u tome i bez braka. Ali uskočili smo u to, a oboje smo bili previše lijeni ili previše oprezni da se izvučemo kad su stvari pošle po zlu. – Proučavao je njezine prste, duge i vitke, isprepletene s njegovima. – Dok sad razmišljam o tome, jasno vidim svaku grešku. Neću ih ponovno počinuti, Bev – ako mi daš priliku.

– P.M. – Tada se pomaknula, uzrujana i prestrašena. Stavio joj je ruke na ramena, iznenađujuće čvrsto, okrenuvši je prema sebi.

– Želim da se udaš za mene, Bev, iz pravih razloga.

Oklijevala je, iznenadivši samu sebe. Odgovor na njezine usne nije stigao onako brzo i sigurno kao u njezinoj glavi. Srce ga je zaustavilo, shvatila je. Njezino mu je srce htjelo dati ono što je želio. Podigla je ruke do njegovih.

– Ne mogu. Tako mi je žao da ne mogu.

Zurio je u nju, promatrajući njezine oči, žaljenje u njima – i tračak sažaljenja zbog čega je poželio vrisnuti. – Zbog Briana.

Umalo se složila, ali je tada shvatila da ni to nije tako jednostavno. – Ne, zbog mene.

– Odmaknula se, navukla kućnu haljinu i ustala s kreveta. – Ne mogu se toga osloboditi, shvaćаш. Mislila sam da jesam, željela sam, ali ne mogu. – Okrenula se prema njemu, lice joj je ostalo u sjenkama, a glas je bio jasan i pun žaljenja. – Vrijeme provedeno s tobom najbolje je što mi se dogodilo u posljednjih nekoliko godina. Ponovno sam se osjetila sretnom. I navelo me da prvi put nakon dugo vremena jasno sagledam situaciju.

– Još uvijek ga voliš.

– Da. Mislim da bih s tim mogla živjeti, mislim da bih to nekako mogla prihvatiti i poći dalje, s tobom, s nekim. Ali ja sam ga otjerala, shvaćаш.

– O čemu to govoriš?

– Zar ti nikad nije rekao? – Malo se nasmiješila i sjela na rub kreveta. Bilo je lako ovako razgovarati s njim, misliti o njemu kao o prijatelju, a ne o ljubavniku. – Ne, zacijelo ne bi pričao o tome. Čak ni tebi. Nakon što je Darren ubijen, isključila sam Briana iz svojeg života.

Kažnjavala sam ga, P.M., i Emmu. Povrijedila sam Briana kad sam mu bila najpotrebnija, okrivljujući njega jer sam se previše bojala okrivljavati sebe.

– Za Boga miloga, Bev, niti jedno od vas dvoje nije bilo krivo.

– Nikad nisam bila sigurna u to. Nisam mu dopustila da tuguje sa mnom. A kad je patio, kad smo oboje patili, otjerala sam ga od sebe. Nije on mene napustio, P.M. Ja sam napustila njega. I sirotu malenu Emmu. Mislim da smo je oboje napustili, svatko na svoj način. Ponovno druženje s tobom natjeralo me da shvatim što sam učinila. Svima nama. Zaslužuješ bolje od žene koja nije dovoljno voljela, i koja će uvijek žaliti zbog toga.

– Mogao bih te usrećiti, Bev.

– Da, mislim da bi mogao. – Obujmila mu je lice rukama. – Ali ja ne bih tebe usrećila, ne za dugo. Uvijek bi znao da sam njega prvog voljela, a na neki način nikad neću voljeti nekog drugog.

Da, znao je, znao je to i njezin odgovor prije nego je postavio pitanje. Možda bi pomoglo da ju je mogao mrziti zbog toga, i mrziti Briana. Ali on je volio. – Zašto ne podeš k njemu, razgovaraš s njim?

– Darren bi sad imao gotovo deset godina. Trebala bih se previše daleko vratiti, P.M.

Emma je žurila tratinom. Ako izgleda kao da ima neku svrhu, niti jedna sestra neće je zaustaviti i ispitivati. Pripremila je ispriku – rad iz botanike za znanstveni projekt.

Samo je željela biti sama. Bila je spremna vrištati i cviljeti od potrebe da bude sama. Nije željela čak ni Marianneino društvo. Emmi je bilo žao što je morala lagati svojoj najboljoj prijateljici, a poslijepodne će taj grijeh ispovjediti ocu Prelenskiju. Ali trebao joj je sat vremena, nasamo, za razmišljanje.

Hitro se osvrnula preko ramena, a zatim je zaobišla živicu.

Čvršće stisnuvši bilježnicu ispod ruke, ušla je u šumarak.

Budući da je bila subota, smjela je nositi traperice i teniske. U hladovini je bilo svježije, pa joj je bilo drago da je stavila džemper. Kad je bila sigurna da je ne mogu vidjeti s prozora škole, spustila se na tlo. U bilježnici se nalazilo preko deset novinskih izrezaka, a većinu je dobila od Terese i drugih, jednako znatizeljnih učenica.

Prvi je bio o njoj i Michaelu, od proteklog ljeta. Oprezno ga je izravnala, boreći se protiv posramljenog ushićenja dok je proučavala svoje lice i tijelo, tako jasno prikazane u novinama. Izgledala je mokro i neuredno, a njezin je ego bio malo povrijeđen jer bikini nije popunjavala osobito zanimljivo.

Ali Michael je izgledao predivno.

Michael Kesselring, pomislila je. Jasno da novine nisu objavile njegovo ime, nitko se nije potrudio saznati ga. Novinaru su bili zainteresirani za nju. Ali sve su se djevojke oduševile Michaelom i željele su znati je li Emma imala ljetnu romancu.

Osjećala se veoma odraslo dok je pričala o njemu. Naravno, poprilično je ukrasila priču, o tome kako ju je nosio u naručju, davao joj umjetno disanje usta na usta, izrazio joj svoju vječnu ljubav. Mislila je da to Michaelu ne bi smetalo – osobito s obzirom na činjenicu da nikad neće znati.

Uzdahnula je, spremila izrezak i izvadila drugi. To je bio onaj što ga je Teresa donijela one večeri kad je Emma probušila uši. Nebrojeno ga je puta izvadila, zurila u fotografiju, proučavala članak, pokušala ga raščlaniti. Pogled joj je neprestano privlačilo majčino lice, a užasno se bojala da će naći neku sličnost. Ali znala je da se ne može vidjeti sve što je naslijeđeno. Bila je veoma dobra učenica, a posebno je zanimanje pokazala za biologiju kad su raspravljali o naslijeđu i genima.

To je bila njezina majka, nepobitno. Rasla je u toj ženi, ona ju je rodila. Bez obzira koliko je godina prošlo. Emma je još uvijek osjećala zadah džina, još uvijek je osjećala štipanje i pljuske, čula psovke.

To ju je užasavalo – užasavalo do te mjere da je pri samom pogledu na fotografiju zabila izgrizene nokte u dlanove, a i sami su joj se dlanovi znojili.

Prigušeno uzviknuvši, otrgnula je pogled s Jane i okrenula se ocu. Svake se noći molila da bude poput njega – ljubazna, blaga, duhovita, pravedna. On ju je spasio. Dovoljno je često pročitala tu priču, a čak se i bez tiskanih riječi sjećala. Kako je izgledao kad se izvukla ispod sudopera, ljubaznost u njegovu glasu kad joj se obratio. Dao joj je dom, i život bez straha. Mada ju je poslao daleko od sebe, nikad neće zaboraviti godine koje joj je dao. Koje su joj on i Bev dali.

Nekako je bilo najteže gledati Bev. Bila je tako lijepa, tako savršena. Emma nikad nije više voljela neku ženu, nikad je nije tako trebala. A dok ju je promatrala, bilo je nemoguće ne misliti na Darrena. Darrena koji je imao istu gustu tamnu kosu i blage

zelene oči. Darrena kojeg je trebala čuvati jer je to obećala. Darrenu koji je umro.

Ona je za to kriva, sad je mislila Emma. To joj nikad neće biti oprošteno. Bev ju je poslala od sebe. Otac ju je poslao od sebe. Više nikad neće imati obitelj.

Spremila je izrezak i neko vrijeme proučavala starije novinske članke. Fotografije nje kao djeteta, fotografije Darrena, veliki naslovi o umorstvu. Te je izreske čuvala skrivene duboko u ladici. Znala je da bi opatice, kad bi ih našle, to rekle njezinu ocu, a tada bi se u njegovim očima pojavio onaj žalosni, povrijeđeni izraz. Nije ga željela povrijediti, ali nije mogla zaboraviti.

Pročitala je sve članke, premda ih je sve već znala napamet. Uvijek je tražila nešto novo, nešto što bi joj otkrilo zašto se to dogodilo, kako je to ona mogla spriječiti.

Nije bilo ničega. Nikad nije ništa našla.

Sad je imala novih izrezaka – fotografija i priča o Bev i P.M.-u. Negdje je pisalo da će se Bev napokon razvesti i udati za P.M.-a. Drugdje se igralo na sočnu kartu dvojice muškaraca koji su bili kao braća, a sad žena među njih unosi razdor. Čitala je o novoj kompaniji grupe Devastation, Prism, i gledala fotografije primanja u Londonu priređenog na dan kad je postalo službeno. Vidjela je svojeg oca s nekom novom ženom, te u društvu Johnna, P.M.-a i Petea. Ali nije bilo Stevieja. Uzdahnuvši, Emma je izvadila još jedan novinski izrezak.

Stevie je u klinici gdje borave narkomani. Nazvali su ga ovisnikom. Drugi su ga nazivali zločincem. Emma se sjećala kako je jednom pomislila da je on anđeo. Činilo joj se da na fotografiji izgleda umorno, umorno, mršavo i prestrašeno. U novinama je pisalo da je to tragedija, da je to skandal. Neke su se djevojke podsmjehivale oko toga.

Ali nitko nije želio razgovarati s njom. Kad je pitala oca, rekao joj je samo da je Stevie izgubio kontrolu nad sobom i sada dobiva pomoć. Rekao joj je neka se ne zabrinjava.

Ali ona je osjećala zabrinutost. Oni su njezina obitelj, jedina koja joj je ostala. Izgubila je Darrena. Morala se pobrinuti da ne izgubi i ostale.

Oprezno je, svojim najljepšim rukopisom, počela sastavljati pisma.

17. poglavlje

Stevie je svoje čitao na suncu, dok je sam sjedio na kamenoj klupi u vrtu tijekom svoje jutarnje šetnje. To je bilo lijepo mjesto, okruženo ružama, vrtnim sljezom i ptičjim cvrkutom. Malene popločane staze vijugale su onuda, ispod razgranatih glicinija i vrtnog slaka. I osoblje i pacijenti Whitehursta ovdje su imali potpunu slobodu kretanja. Sve dok se ne bi pojavili čvrsti kameni zidovi.

Mrzio je kliniku, liječnike, druge pacijente. Prezirao je terapijske sastanke, raspored, odlučne osmijehe osoblja. Ali činio je ono što su mu govorili, i govorio im ono što su htjeli čuti.

On je ovisnik. Želi pomoć. Može živjeti iz dana u dan.

Uzimati će njihov metadon i sanjati o heroinu.

Naučio je biti miran, i naučio je biti lukav. Za četiri tjedna i tri dana odavde će izići kao slobodan čovjek. Ovog će puta biti oprezniji. Ovog će puta kontrolirati drogu. Smiješiti će se liječnicima i novinarima, držati će predavanja o zlu droge, i bezočno će lagati. Kad iziđe, živjet će onako kako bude želio.

Nitko nema pravo govoriti mu da je bolestan, nitko nema pravo tvrditi da mu je

potrebna pomoć. Ako se želi drogirati, onda će se drogirati. Kako oni mogu razumjeti pod kakvim pritiscima on živi, iz dana u dan? Potreba da se ističe, da bude toliko bolji od ostalih?

Možda je ranije pretjerao. Možda. Pa, zadržat će to na društvenoj razini. Jebeni liječnici piju viski. Ušmrkat će kokain ako to bude želio. Pušit će hašiš ako osjeti potrebu za tim.

I neka se jebu. Neka se svi jebu.

Otvorio je omotnicu. Bilo mu je drago da mu je Emma pisala. Nije se mogao sjetiti niti jednog drugog ženskog stvorenja prema kojemu gaji tako čiste i iskrene osjećaje.

Izvadivši cigaretu, naslonio se na klupi i udisao miris dima i ruža.

Dragi Stevie,

Znam da si u neakvoj bolnici i žao mi je da te ne mogu posjetiti. Tata kaže da su on i ostali bili ondje i da bolje izgledaš. Željela sam da znaš da sam mislila na tebe. Možda ćemo, kad ozdraviš, moći zajedno poći na odmor, svi mi, kao što smo prošlog ljeta bili u Kaliforniji. Veoma mi nedostaješ i još uvijek mrzim školu. Ali moram izdržati još samo tri i pol godine. Sjećaš se kako si me, dok sam bila malena, uvijek pitao tko je najbolji? Ja bih uvijek rekla tata, a ti si se pretvarao da se ljutiš. Pa, nikad ti nisam rekla da ti bolje sviraš gitaru. Nemoj reći tati da sam to rekla. Ovdje je fotografija tebe i mene, snimljena prije dvije godine. Tata nas je fotografirao, sjećaš se? Zato nije izoštrena. Mislila sam da bi je želio imati. Možeš mi pisati ako želiš. Ali ako ne želiš, to je u redu. Znam da bih u ovom pismu trebala imati odjeljke i tako, ali sam zaboravila. Volim te, Stevie. Brzo ozdravi.

Voli te Emma

Pustio je da mu pismo leži u krilu. Sjedio je na klupi i pušio. I plakao.

P.M. je otvorio svoje pismo dok je sjedio u praznoj kući što ju je nedavno kupio u predgrađu Londona. Sjedio je na podu, a strop se nalazio visoko iznad njega, imao je bocu piva kraj koljena, a Ray Charles je svirao blues na jedinom komadu namještaja, stereouređaju.

Nije bilo lako rastati se od Bev, ali bilo je još teže ostati s njom. Pomogla mu je naći kuću, kao što je obećala. Ona će je urediti. S vremena na vrijeme, vodit će ljubav s njim u toj kući. Ali nikad neće biti njegovu žena.

Briana je okrivljavao za to. Bez obzira na to što mu je Bev rekla, P.M. je ublažavao svoju patnju time što je za sve okrivljavao Briana. Nije bio dovoljno jak muškarac da ostane s njom u teškim vremenima. Nije bio dovoljno jak muškarac da je pusti od sebe. Brian se od samog početka loše odnosio prema Bev. Doveo joj je dijete druge žene, tražio da ga odgaja kao da je njezino. Tjednima je ostavljajući samu, dok je on odlazio na turneje. Gurajući je, mislio je ogorčeno, gurajući je u način života kakav nije željela. Droge, obožavateljice i tračevi.

A što bi Brian rekao, što bi svi oni rekli, kad bi objavio da napušta grupu? To bi ih natjeralo da se trgnu i razmisle, mislio je P.M. dok je pio pivo. Brian McAvoy može poći u pakao i povesti Devastation sa sobom.

Više iz navike nego iz radoznalosti, otvorio je Emmino pismo. Pisala mu je svaka dva mjeseca. Slatka, brbljava pisma na koja je odgovarao razglednicom ili malenim darom. Nije djevojčica kriva što je njezin otac gad, mislio je P.M. i počeo čitati.

Dragi P.M.,

Valjda bih trebala reći da mi je žao zbog tvog razvoda, ali nije. Angie mi se nije sviđala. Sestre kažu da je razvod grijeh, ali ja mislim da je veći grijeh pretvarati se da nekoga voliš, a to zapravo nije istina.

Nadam se da si opet sretan jer si bio tužan kad sam te prošlog ljeta vidjela.

U novinama često piše o tebi i Bev. Možda ne bih trebala govoriti o nečemu takvom, ali ne mogu si pomoći. Ako se ti i Bev vjenčate, neću se ljutiti. Ona je tako lijepa i dobra da ne možeš učiniti ništa ako je voliš. Možda me, ako bude sretna s tobom, više neće mrziti. Znam da se ne svadaš s tatom onako kako piše u nekim novinama. Bilo bi glupo zamjerati mu što voli Bev ako je i ti voliš.

Našla sam ovu fotografiju tebe i tate što sam je davno snimila, znam da ćete uskoro započeti raditi na novom albumu, pa mu je možeš pokazati. Nadam se da si sretan, jer te volim. Možda ćemo se ovog ljeta vidjeti u Londonu.

Voli te Emma

P.M. je dugo proučavao fotografiju, a zatim ju je spremio u presavijeno pismo, a pismo je stavio u omotnicu. Razvesti se od žene jedna je stvar, shvatio je. Ali razvesti se od svoje obitelji nešto je sasvim drugo.

* * *

Johnno je prvi dan po povratku u New York proveo spavajući, a drugi skladajući. Trenutno je živio sam, što mu je savršeno odgovaralo. Njegov ga je posljednji ljubavnik izluđivao svojom opsesivnom čistoćom. Johnno je i sam bio pedantan, ali čak je i njega zbunjivalo kad je trebalo prati sve boce i limenke koje su stigle u kuću.

Godila mu je tišina – nakon odlaska domaćice. Neodređeno je razmišljao o tome da večer provede vani, ali je zaključio da je previše lijen. Nije se toliko radilo o umoru nakon prekooceanskog leta koliko o napetosti tijekom posljednjih nekoliko tjedana. Pravne zavrzlake i gnjavaža oko osnivanja nove kompanije, mučan posjet Stevieju u klinici, a nekako je još teže bilo vrijeme što ga je proveo s Brianom, dok je svojeg najstarijeg prijatelja gledao kako tone sve dublje u bocu.

Ipak, glazba što ju je Brian pisao bila je bolja nego ikad. Oštra, poetska, cinična, sanjarska. Nije želio govoriti o svojim osjećajima, o svojoj boli ili ljutnji zbog P.M.-ova odnosa s Bev. Ali to se osjećalo u njegovoj glazbi.

To je bilo dovoljno da Pete bude zadovoljan, mislio je Johnno dok je skidao košulju. Sve dok Devastation nastavlja nizati uspjehe, cijeli je svijet u redu.

Izvadio je salatu od račića što ju je pripremila njegova domaćica, otvorio bocu vina i lijeno prebira po pošti što se nakupila tijekom njegova izbivanja. Kad mu je za oko zapeo Emmin rukopis, nasmiješio se.

Dragi Johnno,

Nakratko sam pobjegla opaticama. Zacijelo ću kasnije vršiti pokoru zbog toga, ali činilo mi se da ću vrištati ako ne budem imala nekoliko minuta samo za sebe. Većina je sestara danas živčana. Jučer su izbačene tri učenice četvrtog razreda. Postoji pravilo o pušenju u odori, pa su se Karen Jones, Mary Alice Plessinger i Tomisina Gibralti skinule u kombine u svlačionici i pripalile. Većina djevojaka misli da je to bilo cool, ali nadstojnica nema smisla za šalu.

Johnno se nasmijao, odgurnuo salatu, podigao čašu vina i posvetio se pismu.

U posljednje sam vrijeme mnogo razmišljala o tati, tebi i ostalima. Vidjela sam članke o Stevieju i mrzim sve ono što govore o njemu. Jesi li

ga vidio? Je li mu dobro? Fotografija koju imam izrezana je iz London Timesa i na njoj izgleda tako staro i bolesno. Ne želim vjerovati da je ovisnik, ali nisam dijete. Tata ne želi sa mnom razgovarati o tome, pa pitam tebe. Ti mi uvijek kažeš istinu. Neke od djevojaka kažu da su svi rock-pjevači narkomani. Neke su djevojke prave glupače.

Tračevi se i ovdje uspijevaju širiti kroza zidove. Imam članak i fotografije Bev, Tate i P.M.-a iz časopisa People. Jane je također na fotografiji. Ne želim je zvati svojom majkom. Molim te, nemoj reći tati da sam ti pisala o tome. On se tako uzruja, a to ništa ne mijenja. U početku sam i ja bila uzrujana, ali sam dugo razmišljala o tome.

U redu je ako Bev voli P.M.-a, nije li? Gotovo se čini kao da je ponovno dio obitelji.

Mislim da zapravo pišem kako bih te zamolila da pripaziš na tatu. Znam da se pretvara da više ne misli o Bev, da je ne voli. Ali voli je. Znam to. Kad završim školu, moći ću se sama brinuti za njega. Imat ću bazu u New Yorku s Marianne, ali ću moći svuda putovati s njim, snimajući fotografije.

Ova koju sam priložila je autoportret. Snimila sam je prošli tjedan. Obrati pozornost na naušnice. Marianne mi je probušila uši, u ja sam se umalo onesvijestila. Tati još to nisam rekla, pa nemoj ni ti, može? Proljećni praznici su za samo devet dana, a to je dovoljno rano da sam vidi štetu. Tata kaže da ćemo Uskrs provesti na Martiniqueu. Molim te, dođi, Johnno. Molim te.

Voli te Emma

I što bi trebao učiniti po pitanju Emme, pitao se Johnno. Mogao bi pismo pokazati Brianu i reći: »Gledaj, pročitaj ovo i sredi se. Tvoja te kći treba.« Kad bi to učinio, ni Brian ni Emma mu ne bi oprostili.

Ona odrasta, i to brzo. Probušene uši, top za trening, i filozofija. Brian je neće moći još dugo držati pod staklenim zvonom.

Pa, pokušat će biti ondje kad se pojave problemi, za oboje. Nagnuvši čašu, ispio je vino. I čini se da će nekoliko dana provesti na Martiniqueu.

Tinejdžerica. Slatki Isuse, kako je tako brzo postala tinejdžerka? I kako je on postao trideset tri godine stara ikona?

Kad mu je bilo trinaest godina, sve mu se činilo veoma jednostavnim. Njegovi su ciljevi bili savršeno definirani. Izvući se iz bijedne četvrti, svirati svoju glazbu, postati netko. Sve je to postigao. Dakle, gdje je ushićenje? Podigao je čašu i pio. Gdje je, dovraga, ushićenje?

Gledao je kako Emma nestaje ispod vala, a zatim se pojavljuje gore, vješta poput vidre, na drugoj strani. Volio bi da ne pliva tako daleko na pučinu. Daleko je lakše brinuti se kad je može vidjeti. Tijekom mjeseci što ih je provela u školi nikad se nije brinuo. Bila je dobra učenica, pristojnog ponašanja, tiha i poslušna. Tada bi stigli praznici i ona bi opet uskočila u njegov život. Toliko starija, toliko ljepša. U njezinim je očima vidio onaj izraz, taman, odlučan izraz u kojem je prepoznavao vlastiti. To ga je plašilo.

– Bože, kakva energija. – Johnno se spustio kraj njega. – Ona baš ne usporava, je li?

– Ne. Starimo li, Johnno?

– Sranje. – Johnno je namjestio svoj šešir i kušao Brianov rum. – Rock-zvijezde ne stare, sinko. Sviraju u Vegasu. – Iskrivio je lice u grimasu i vratio čašu u udubljenje na pijesku. – Još nismo dotle stigli. – Naslonio se na laktove. – Naravno, nismo ni Shaun Cassidy.

– Hvala Kristu.

– Nastavi tako i tvoja se fotografija nikad neće pojaviti u *Tiger Beatu*. – Trenutak su sjedili u tišini, slušajući šum valova. Johnnu je bilo drago da je došao. Mirnoća privatne

vile i plaže bila je savršeni kontrast užurbanom vrevu New Yorka, ili kišovitom proljeću u Londonu. Vila iza njih imala je prizemlje i tri kata, s terasama izbačenim nad morem – visoki zidovi i živice s triju strana, te bijeli polumjesec plaže na četvrtoj. Lijepo pastelno kamenje svjetlucalo je na suncu, a svuda naokolo osjećao se miris mora i cvijeća.

– Da, drago mi je da je došao, ne samo zbog sunca, nego i zbog vremena što ga je dobio, mirnog vremena s Brianom i Emmom. Vremena za koje je znao da će prebrzo završiti.

– Pete je maločas nazvao.

Brian je gledao Emmu kako stoji u vodi do bedara i podiže lice prema suncu. Njezina se koža zagrijala – ne preplanula, mislio je, ne potamnijela, već se zagrijala. Boja marelice. Brinuo se koliko će brzo neki gladni momak poželjeti kušati. – I?

– Sve je dogovoreno za sljedeći mjesec. Možemo početi snimati.

– A Stevie?

Uključit će ga u nekakav program vanjskih pacijenata. Sad je registrirani narkoman. – Johnno je slegnuo ramenima.

– Metadonski program. Ako ne možeš nabaviti drogu na ulici, dobit ćeš je od države. U svakom slučaju, on će biti spreman. A ti?

Brian je podigao čašu i iskapio je. Sunce je zagrijalo rum, pa se ugodno slijevao niz njegovo grlo. – Već sam spreman.

– Drago mi je da to čujem. Ne namjeravaš napasti P.M.-a, je li?

– Imaj povjerenja, Johnno.

– Više bih volio da mu razbiješ nos, nego da ga naredne mjesece isključuješ, ili smišljaš kako bi ga ubio dok spava.

– Nemam nikakav problem s P.M.-om – oprezno će Brian. – To je njegov život.

– I tvoja žena.

Brian je ljutito pogledao Johnna, ali je uspio, jedva, uspostaviti kontrolu nad ružnim riječima koje su mu navrle na usta. – Bev već dugo nije moja žena.

Johnno je pogledao prema Emmi kako bi bio siguran da ili ne može čuti. – To možeš pričati bilo kome drugome, ali ne meni, Bri. – Spustio je ruku na Brianovo zapešće, stisnuo, i zatim ga pustio. – Znam da će ti biti teško. Samo želim biti siguran da si spreman.

Podigao je čašu, sjetio se da je prazna i vratio je dolje. Unatoč povjetarcu s mora sparina mu je postala nepodnošljiva. – Čovjek se ne može vratiti natrag, Johnno. I ne može stajati na mjestu. Zato ide naprijed, bez obzira na to je li spreman ili ne.

– O, to je bilo fantastično! – Emma se spustila na koljena između svojeg oca i Johnna, a voda joj se cijedila s kose. – Trebali biste doći.

– U vodu? – rekao je Johnno, spustivši svoje naočale za sunce s plavim staklom. – Emma, ljubavi, ima stvari u vodi. Sluzavih stvari.

Nasmijala se i nagnula kako bi ga poljubila u obraz, a zatim i očev. Osjetila je oštar miris ruma, ali se svim silama trudila zadržati smiješak na licu. – Starci sjede na plaži – vedro je rekla. – Sredovječni ljudi sjede na plaži.

– Sredovječni? – Brian ju je uhvatio za kosu i povukao. – Koga ti to nazivaš sredovječnim?

– O, samo ljude koji cijelo jutro sjede na plaži sa suncobranima iza leđa. – Nasmiješila se. – Zašto vas dvojica ne ostanete ovdje sjediti, odmarati se? Donijet ću vam hladno piće. I donijet ću svoj fotoaparatus. Mogu vas snimiti kako biste se kasnije prisjetili svojeg ugodnog, opuštajućeg odmora.

– Ima jezičinu, Bri.

– Opazio sam.

– Hoćemo li joj dopustiti da se nekažnjeno izvuče?

Pogledao je prijatelja. – Ni slučajno.

Vrisnula je kad su se bacili prema njoj. Mogla je biti brža, da je to željela, ali se

žestoko koprčala kad ju je otac zgrabio za noge, a Johnno ju je uhvatio ispod pazuha.

– U more, rekao bih. – Johnno je zabacio glavu, pa je šešir završio na pijesku. Zatim je, držeći korak s Brianom, jurnuo prema vodi. Emma je zadržavala dah i povukla ih ispod površine sa sobom.

Nikad u životu nije bila sretnija. Sve je bilo savršeno, potpuno, predivno savršeno. Dani na suncu, večeri slušanja kako Johnno i njezin otac sviraju. Varanje dok je s Johnnom igrala karte. Šetnje plažom s ocem. Imala je mnogo filmova za razvijanje, mnogo uspomena za čuvanje.

Pa kako bi onda mogla spavati, pitala se Emma. To je bila njezina posljednja noć na Martiniqueu, njezina posljednja večer s ocem. Njezina posljednja večer slobode. Sutra će već biti u avionu, na putu natrag u školu, gdje postoje pravila za sve. Kad ustati, kad poći na spavanje, što odjenuti, što misliti.

Uzdahnula je i odmahнула glavom. Uskoro će ljeto, podsjetila se. Tada će poći u London. Tada će također vidjeti Stevieja i P.M.-a. Moći će gledati dok budu snimali.

Nekako će preživjeti nekoliko narednih tjedana. Morat će. Tati je tako silno važno, mislila je, da ona stekne dobro obrazovanje, da bude na sigurnom i da je dobro čuvaju. Pa, opatice to čine, zaključila je. Teško da postoji neki trenutak u danu kada te netko ne čuva.

Čula je vodu. Osjećala je miris mora. Postupajući nagoni, navukla je kratke hlače. Bilo je kasno. Čak će i čuvari spavati. Poći će sama na plažu ove, posljednje večeri. Sama. Može sjediti i promatrati vodu, a nju nitko neće promatrati.

Požurila je van, hodnikom unajmljene vile, niza stuba. Zadržavajući dah, kliznula je kroz visoka vrata i potrčala.

Priuštila si je samo sat vremena. Kad se na prstima vratila u vilu, bila je posve mokra. Ipak nije bilo dovoljno samo promatrati vodu. Tiho je ušla, s namjerom da se odšulja do svoje sobe. Kad je čula očev glas, povukla se u sjenke.

– Samo budi tiho, ljubavi. Svi spavaju.

Začuo se tih ženski smijeh, zatim šapat s jakim francuskim naglaskom. – Tiha sam kao miš.

Brian je ušao u sobu s oblinama obdarenom malenom brinetom koja se omotala oko njega. Na sebi je imala ružičast sarong i zlatne sandale s visokim petama. – Tako mi je drago da si večeras došao, *cheri*. – Prešla je rukama uz njegovo tijelo, a zatim mu ih je čvrsto obavila oko vrata i privukla njegova usta svojima.

Osjećajući se nelagodno i zbunjeno, Emma je zatvorila oči. Ali je čula brze, vlažne uzdahe.

– Mmm. Žuri ti se. – Francuskinja se nasmijala, zavukavši ruke ispod Brianove košulje. – Dobit ćeš ono što si platio, *cheri*, bez brige. Ali najprije si mi obećao zabavu.

– Tako je. – I to će pomoći, pomislio je. Njezina je kosa tamna i glatka, ali oči su joj smeđe, a ne zelene. Nakon nekoliko ušmrkavanja to neće biti važno. Ništa neće biti važno. Prišao je stolu, otključao ladicu i izvadio malenu bijelu bočicu. – Vrijeme za zabavu.

Brineta je pljesnula. Njišući bokovima, prišla je staklenom stoliću za kavu i kleknula.

Emma je zaprepašteno gledala kako njezin otac namješta kokain. Slamke, zrcala, oštrica. Njegovi su pokreti bili sigurni, uvježbani. Njegova se glava približila glavi brinete.

– Ah. – Francuskinja se nagnula unatrag, blistavih očiju. Vrhom je prsta pritisnula bijeli prah na zrcalu, a zatim njime protrljala desni. – Izvrsno.

Brian je zavukao prst u njezin sarong i privukao je k sebi. Osjećao se nevjerojatno. Mlado, snažno, nepobjedivo. Bio je tvrd, spreman, pun potreba. Savio ju je unatrag, namjeravajući je brzo uzeti, za prvi put. Na kraju krajeva, platio je za cijelu noć.

– Tata.

Naglo je podigao glavu. Nastojao je izoštriti pogled, ali se činilo poput sna. Njegova kći, sa sjenkama iza leđa, blijeda lica, tamnih i vlažnih očiju, kose spuštene na ramena.

– Emma?

– Emma? – Francuskinja je izgovorila ime kao da prede.

– Tko je ta Emma? – Iznervirana činjenicom da se Brianova pozornost prebacila na drugu osobu, okrenula se. Bilo je nagađanja, zatim zanimanja. – Dakle, svidaju ti se i djeca. *Qa va*. Onda dođi, slatka malena. Pridruži nam se.

– Umukni, prokleta bila. Ona je moja kći. – Ustao je. – Emma... mislio sam da spavaš.

– Da. – Glas joj je bio bezizražajan. – Znam.

– Ne bi smjela biti ovdje. – Koraknuo je naprijed i uhvatio je za ruku. – Hladna si. I mokra – rekao je, boreći se protiv omamljenosti kokainom. – Gdje si bila?

– Otišla sam do plaže. – Izbjegavajući njegov pogled, pokušala se okrenuti prema stubama.

– Sama? Sama si otišla do plaže? Noću?

– Da. – Ljutito se okomila na njega, stežući zube kad je osjetila parfem Francuskinje.

– Sama sam otišla na plažu. Sad idem u krevet.

– Znaš da to ne smiješ. – Sad ju je uhvatio za obje nadlaktice i stresao je. – Znaš da nikamo ne smiješ ići bez čuvara. Za Boga miloga, plivala si. Što bi bilo da si dobila grč?

– Onda bih se utopila.

Hajde, *cheri*, pusti dijete da pođe na spavanje. – Brineta je pripremila još kokaina. – Ovo je zabava.

– Umukni, jebi ga – viknuo je na nju. Samo je slegnula ramenima i ušmrkala. – Da to više nikad nisi učinila – rekao je, opet se okrenuvši k Emmi. – Jesi li me razumjela?

– O, da. Razumijem. – Trgnula se od njega, očiju tamnih i suhih. – Silno bih željela da nije tako, ali razumijem.

– Kasnije ćemo razgovarati o tome.

– O mojoj šetnji plažom, ili o ovome? – Kretnjom je pokazala ženu koja je još uvijek klečala kraj stolića.

– Ovo se tebe ne tiče.

– Ne. – Usne su joj se izvile, ali joj je glas bio hladan i bezizražajan. – Ne, tu si posve u pravu. Sad ću poći u krevet, a tebe ću ostaviti s tvojom kurvom i tvojom drogom.

Pljusnuo ju je. Njegova je ruka zamahnula prije nego je shvatio što čini. Udario ju je po obrazu prije nego se mogao zaustaviti. Vidio je trag što ga je ondje ostavio, crveni znak nasilja koje je tako mrzio. Zaprepašteno je pogledao vlastitu šaku... i vidio očevu.

– Emma...

Brzim je, trzavim pokretom koraknula unatrag, odmahujući glavom. Rijetko je kad povisio glas na nju, a sad, prvi put dovedši u sumnju neki njegov postupak, prvi put ga je kritizirajući, udario ju je. Okrenula se i pojurila uza stube.

Johnno ju je pustio da prođe. Stajao je na pola puta do dolje, bez košulje, a pamučne hlače trenirke bile su mu nisko na bokovima. Kosa mu je bila raskuštrana, oči umorne.

– Pusti da ja razgovaram s njom – rekao je prije nego je Brian uspio protrčati kraj njega. Čvrsto ga je uhvatio za ruku. – Sada te neće čuti, Bri. Dopusti da je neko vrijeme držim za ruku.

Kimnuo je. Dlan ga je pekao od udarca o njezino lice. Lice njegova djeteta. – Johnno – iskupit ću se za ovo.

– Svakako. – Johnno mu je stisnuo rame, a zatim je pokazao prema dolje. – Bolje da raščistiš ovaj nered.

Oči su joj bile suhe. Emma je sjedila, ne obazirući se na svoju mokru odjeću, na rubu kreveta. Ali nije plakala. Svijet, prelijepi svijet što ga je izgradila oko svojeg oca, upravo se srušio. Opet je izgubljena.

Skočila je na noge kad su se vrata otvorila, ali se opet spustila na krevet kad je ugledala Johnna. – Dobro sam – rekla mu je. – Ne treba mi nitko da me poljubi i popravi stvar.

– Dobro. – Ipak je ušao i sjeo kraj nje. – Želiš li malo vikati na mene?

– Ne.

– To je olakšanje. Zašto ne skineš tu mokru odjeću? – Pokrio je oči rukama, a zatim je raširio prste i nasmiješio se. – Neću viriti.

Budući da joj je to dalo nekakav zadatak, ustala je i pošla do ormara po kućni ogrtač.

– Znao si, zar ne?

– Da se tvojem ocu sviđaju žene? Da. Mislim da sam to prvi put zaključio kad nam je bilo dvanaest godina.

– Ne šalim se, Johnno.

Dakle, neće ga pustiti da se lako izvuče. – Dobro. Slušaj, Emmy ljubavi, čovjek ima pravo na seks. Samo što to nije nešto čime se želi hvaliti pred svojom kćeri.

– Platilo joj je. Ona je kurva.

– Što želiš da kažem? – Kad se zaustavila ispred njega, odjevena u bijeli ogrtač od frotira, uhvatio ju je za ruke. Sad se doimala veoma mladom, a kosa joj se mokra i glatka spuštala na ramena, oči su izgledale tamno i razočarano. – Trebam li ti reći da opatice imaju pravo, i da je to grijeh? Vjerojatno imaju. Ali ovo je stvaran život, Emma, a ljudi u stvarnom životu griješe. Brian je bio usamljen.

– Znači, u redu je upustiti se u seks s nepoznatom osobom ako si usamljen.

Evo zašto se Bog pobrinuo da ja ne budem otac – pro-mrmljao je Johnno. Pokušao je ponovno, najbolje što je znao. S istinom. – Seks je jednostavan, i prazan, bez obzira na to koliko se u nekom trenutku čini uzbudljivim. Vođenje ljubavi s nekim sasvim je nešto drugo. Sama ćeš to otkriti. Kad su osjećaji uključeni, valjda bi se čak moglo reći da je svet.

– Ne razumijem. Mislim da niti ne želim razumjeti. Izišao je, našao tu ženu i platilo za nju. Imao je kokain. Vidjela sam. Znam da Stevie... ali nikad nisam vjerovala da tata to čini. Nikad nisam vjerovala.

– Postoje mnoge vrste usamljenosti, Emma.

– Zar se i ti drogiraš? – Odlučno ga je promatrala.

– Nekoć jesam. – Mrzio je pred njom priznati svoju sla-bost. Neobično, ali do tog trenutka kad je pred njom morao priznati svoju manu, nije znao koliko je voli. – Vjerojatno nisam mnogo toga propustio. Šezdesete, Emma. Trebalo je biti ondje. – Malo se nasmijao i povukao je na krevet do sebe. – Prestao sam jer mi se nije sviđalo. Nije mi se sviđalo gubiti kontrolu nad sobom radi kratkotrajnog lebdjenja. To me ne čini junakom. Meni je lakše. Ja nisam pod pritiskom kao Brian. On sve prima k srcu, a ja sve primam onako kako nailazi. Meni je važna grupa, shvaćaš. Kad je riječ o Brianu, njemu je važan svijet. Uvijek je bilo tako.

Još uvijek ga je mogla vidjeti, svojeg oca s glavom sagnutom nad bijelim prahom. – To ga ne opravdava.

– Ne. – Naslonio je glavu na njezinu. – Valjda ne.

Sad su navrle suze, vrele i brze. – Nisam ga željela takvog vidjeti. Nisam željela znati. Još uvijek ga volim.

– Znam. I on tebe voli. Svi te volimo.

– Ništa se od ovoga ne bi dogodilo da nisam izišla, da nisam željela biti sama.

– Ti to ne bi vidjela, ali ipak bi se dogodilo. – Poljubio joj je kosu. – Sad samo moraš prihvatiti činjenicu da on nije savršen.

– Više neće biti isto, zar ne, Johnno? – Uzdahnula je i naslonila se na njega. – Više nikad neće biti isto.

18. poglavlje

New York, 1982.

– Što misliš, što će reći? – Marianne je izvukla svoj kovčeg iz taksija dok je Emma

plaćala vozaču.

– Očekujem da će reći zdravo.

– A daj, Emma.

Emma je odgurnula kosu dok ju je večernji vjetar nosio oko njezine glave. – Pitat će kojeg vruga ovdje radimo, a ja ću mu reći.

– Onda će nazvati tvojeg oca i odvući će nas na vješala.

– U ovoj državi više ne vješaju. – Emma je podigla svoj kovčeg, a potom je duboko udahnula. New York City. Lijepo je vratiti se. Ovog je puta kanila ostati.

– Plinska komora, streljački vod, svejedno. Tvoj će nas otac obje ubiti.

Emma je zastala s rukom na kvaki vrata predvorja. – Želiš odustati?

– Ni slučajno. – Marianne se nasmiješila i prošla rukom kroz svoju crvenu kosu. – Obavimo to.

Emma je ušla, zastavši u predvorju kako bi se nasmiješila čovjeku iz osiguranja. – Zdravo, Carl.

– Gospođice – zaboga, gospođice McAvoy. – Spustio je svoj sendvič od dimljene govedine i ozareno joj se nasmiješio. – Prošlo je više od godinu dana, nije li? Posve ste odrasli.

– Studentica. – Nasmijala se. – Ovo je moja prijateljica, gospođica Carter.

– Drago mi je, gospođice Carter. – Carl je otresao mrvice s rukava svoje odore. – Zna li gospodin Donovan da dolazite?

– Naravno. – Lagala je slatko, s osmijehom. – Zar vam nije rekao? Pa, takav je Johnno. Ostat ćemo samo dva dana. – Pošla je prema dizalu dok je govorila. Bilo bi bolje da ne javi o njihovu dolasku. – Sad ću se ovdje školovati.

– Mislio sam da ćete studirati na nekom otmjenom sveučilištu u Londonu.

– Prebacila sam se. – Namignula mu je. – Znaš da je moje srce u New Yorku.

Kad su se za njima zatvorila vrata dizala, Marianne je zakolutila očima. – Veoma vješto, McAvoyice, veoma vješto.

– Većina je istina. – Nasmijala se, a zatim je nervozno udahnula. – Već su prošla dva mjeseca otkako sam navršila osamnaest. Vrijeme je da iskušam svoju neovisnost.

– Ja sam imala osamnaest godina i sedam mjeseci, ali je moj otac ipak pomahnitao kad sam se prebacila na NYCC. Pa, što je tu je. Sutra ćemo početi tražiti stan. Onda ćemo živjeti baš onako kako smo oduvijek planirale.

– Da. Pa, prijedimo prvu prepreku. – Izišle su iz dizala i zaputile se širokim, tihim hodnikom prema Johnnovu stanu.

– Pusti mene da govorim – upozorila je Emma. Kad ju je Marianne tupo pogledala, uzdahnula je. – Ozbiljno mislim. Kad si ti zadnji put preuzela riječ, morale smo tri subote zaredom glancati klupe u crkvi.

– Ja sam umjetnica, a ne odvjetnica – progundala je, a kad su se vrata otvorila, na licu je namjestila svoj najljepši osmijeh.

– Johnno! – Emma mu se bacila u zagrljaj. – Iznenadenje – rekla je, a zatim ga poljubila.

– Stani malo. – Bio je tek napola odjeven, te mamuran od vina poslije večere i spavanja. Držeći joj ruke na ramenima, malo ju je odmaknuo. Narasla je. U posljednjih je osamnaest mjeseci postala vitka, graciozna, s naznakama otmjenosti. Svijetloplavu kosu učvrstila je češljčićima, pa joj je gusta i ravna padala do ramena. Na sebi je imala uske izbljedjele traperice i košulju uvučenu u pojas. Na ušima su joj visjeli široki zlatni koluti. – Za Boga miloga, izgledaš poput modela koji nije na dužnosti.

– Prebacio je pogled na Marianne. – A tu je i moja najdraža crvenokosa. Što si učinila s kosom? – Prstima je protrljao Marianneinu kratku kosu, gelom učvršćenu u bodljike.

– To se sada događa – rekla mu je, a zatim mu pružila obraz na poljubac. – Jesmo li te probudile?

– Da. Zacijelo bih vas trebao pustiti unutra prije nego pitam kojeg vruga ovdje radite.

– Pogledao je dolje. – S kovčezima.

– O, Johnno, tako je dobro biti ovdje. Čim sam na aerodromu sjela u taksi, osjetila sam da sam kod kuće. – Spustila je kovčeg, a zatim se na brzinu zavrtjela sobom. Sjela je na kauč, rukom protrljala jastučice boje ostriga, te opet skočila na noge. – Kako si?

– Hmm. – Poznavao ju je dovoljno dobro da bi nemirnu energiju protumačio kao živčanost. – Ja ću postavljati pitanja. Piće?

– Da, molim.

Prišao je kružnom staklenom baru i našao dva bezalkoholna napitka. – Postoje li neki školski praznici za koje još nisam čuo?

– Dan oslobođenja. Marianne i ja prebacile smo se na NYCC.

– Ma je li? – Ulio je dijetnu pepsi u dvije čaše. – Čudno da to Brian nije spomenuo.

– On ne zna. – Emma je uzela čaše i jednu pružila Marianne, uz pogled upozorenja.

– Prije nego bilo što kažeš, željela bih da me saslušáš.

Umjesto odgovora lagano ju je povukao za uho. – Kako ste se provukle kraj Sweeneyja i onog drugog?

– Smeđa perika, naočale s debelim okvirom, šepanje.

– Veoma lukavo. – Johnno je uzeo njezinu čašu i malo popio, ne baš siguran da se ugodno osjeća u ulozi očinskog pouzdanika. – Imaš li uopće pojma kako će Brian biti zabrinut?

U očima joj je nakratko bljesnulo žaljenje, ali ga je brzo zamijenila odlučnost. – Namjeravam ga nazvati i sve mu objasniti. Odlučila sam, Johnno. Moju odluku ne može promijeniti ništa što ti ili on ili bilo tko kaže.

– Još je nisam pokušao promijeniti. – Namrštio se na Marianne. – Neobično si šutljiva.

– Upozorena sam. Ja sam sve ovo prošla s mojim roditeljima – brzo je dodala. – Nisu osobito zadovoljni, ali mi smo odlučne. Objе smo navršile osamnaest godina. Znamo što želimo.

Odjednom se osjetio neugodno starim. – A činjenica da imate osamnaest godina znači da možete činiti što želite?

– Više nismo djeca – Marianne je počela prije nego joj je Emma rukom pokrila usta.

– Sjedni, Marianne, i šuti.

Emma je uzela svoju čašu iz Johnnove ruke. – Znamo koliko dugujem svojem ocu, i tebi. Otkako sam imala tri godine, činila sam sve što je tražio od mene. Ne samo iz zahvalnosti, Johnno, znaš to, nego zato što ga volim više nego ikoga na svijetu. Ne mogu i dalje biti dijete za njega, zadovoljna u nekoj sigurnoj kutijici što ju je izabrao za mene. Ti si nešto želio, i on je nešto želio. Nastojali ste to dobiti. Pa, i ja nešto želim.

Prišla je svojem kovčegu, otvorila ga i izvadila mapu fotografija. Živci su joj se smirili. Energija nije. – Ovo su moje fotografije. Pokušat ću fotografiranjem zaraditi za život, a ovdje ću se školovati, kako bih to naučila. Dijelit ću stan s Marianne. Steći ću prijatelje, izlazit ću u klubove i šetati parkom. Bit ću dio svijeta za promjenu, umjesto da stojim na rubu i gledam unutra. Molim te, shvati.

– Koliko si nesretna?

Malo se osmjehnula. – Ne znam odakle bih počela objašnjavati.

– Možda si trebala.

– Pokušala sam. – Trenutak se okrenula od njega. – Nije razumio. Nije mogao. Samo sam željela biti s njim, s tobom. Budući da to nije bilo moguće, pokušala sam biti ono što je želio. Ona noć na Martiniqueu. – Zastala je, pažljivo birajući riječi. Čak ni Marianne nije znala što je vidjela. – Stvari su se promijenile za mene, i za tatu. Završila sam ono što sam započela, Johnno. To sam mu dugovala – zapravo, mnogo više od toga. Ali ovo je za mene.

– Razgovarat ću s njim.

– Hvala ti.

– Nemoj mi još zahvaljivati. Sposoban je preskočiti Atlantik i odgristi mi glavu. –

Lijeno je otvorio mapu. – Uvijek si bila sposobna – promrmljao je. – Obje. – Kimnuo je prema skici grupe Devastation što je visjela na istočnom zidu. – Rekao sam ti da ću je uokviriti.

Uz povik zadovoljstva Marianne je skočila na noge. Nacrtala ju je one večeri kad su slavile maturu. Kuća što ju je Brian unajmio na Long Islandu bila je krcata ljudi. Marianne nikad nije bila sramežljiva i nesigurna. Pa je svoj četvorici naredila da joj poziraju. – Nisam vjerovala da misliš ozbiljno. Hvala.

– Čini se da ćeš se ti probijati crtanjem, a Emma fotografiranj em.

– Tako je. Bit će pomalo teško glumiti izglednije umjetnice s naslijeđem što mi ga je baka ostavila, ali truditi ćemo se.

– Kad si već spomenula izglednjelost, jeste li jele?

– Pojela sam *hot dog* na aerodromu, dok sam čekala da Emmin avion sleti. – Marianne se nasmiješila. – To nije bilo dovoljno.

– Onda bismo valjda trebali jesti, prije nego nazovem Briana. – Johnno je zaobišao bar. – To bi nam mogao biti posljednji obrok.

– Hej, Johnno. Zar nisi mogao spavati? – Obje su se djevojke okrenule na zvuk drugog muškog glasa. Promatrale su muškarca, doista prelijepog muškarca, kako silazi spiralnim stubama odjeven samo u kratke sportske hlače. – Pitao sam se kamo si nestao. O. – Zastao je, prošao prstima kroz tamnu, razbarušenu kosu i nasmiješio se djevojkama. – Zdravo. Nisam znao da imamo društvo.

– Luke Caruthers, Emma McAvoy i Marianne Carter. – Johnno je gurnuo ruke u džepove svoje trenirke. – Luke piše za časopis *New York*. – Oklijevao je, a zatim slegnuo ramenima. – Živi ovdje.

– O – bilo je sve što je Emma uspjela izustiti. Vidjela je dovoljno intimnosti, često je zavidjela na tome, te ju je prepoznala. – Zdravo.

– Znači, ti si Emma. Toliko sam čuo o tebi. – Nasmiješio se i pružio joj ruku. – Nekako sam očekivao malenu djevojčicu.

– Ne više – uspjela je izustiti.

– A ti si umjetnica. – Svoj je očaravajući smiješak uputio Marianne. – Lijep rad.

– Hvala. – Nakrivila je glavu i nasmiješila se, nadajući se da izgleda sofisticirano.

– Upravo sam damama ponudio obrok. Putovale su.

– Malo prezalogajiti u ponoć, baš dobro. Ali ja ću nešto pripremiti. Johnnovo bi vas kuhanje moglo otrovati.

Marianne je trenutak stajala, rastrzana između fasciniranosti i šokiranosti srednje klase. – Ja ću – ovaj – pomoći ću ti. – Na brzinu je pogledala Emmu, a zatim pobjegla za Lukeom u kuhinju.

– Čini se da smo izabrale pogrešan trenutak – počne Emma. – Nisam znala da imaš... cimera. – Uzdahnula je i sjela na naslon za ruke jednog naslonjača. – Nisam imala pojma, Johnno. Doista nisam imala pojma.

– Najbolje čuvana tajna *rock & rolla* – tiho je rekao, ali šake su mu bile stisnute u džepovima. – Dakle, želiš li da ti pomognem smisliti neku ispriku i rezervirati sobu u Waldorfu?

Obrazi su joj gorjeli kad je spustila pogled na ruke. – Ne, naravno da ne. Zna li tata – jasno da zna – brzo je rekla. – Glupo pitanje. Ne znam što bih rekla. On je, ovaj, Luke je veoma privlačan.

U Johnnovim se očima pojavio smiješak. – Da, mislim da jest.

Još je više porumenjela, ali ga je uspjela opet pogledati.

– Sad mi se rugaš.

– Ne, ljubavi. – Glas mu je bio blag. – Tebi nikad.

Proučavala ga je, pomno, nastojeći vidjeti izgleda li nekako drukčije – može li naći nešto neobično ili pogrešno na licu koje lako dobro poznaje. Nije bilo ničega, samo Johnno. Usne su joj se malo izvile. – Pa, čini se da ću morati promijeniti svoje planove.

Osjetio je bol, oštriju, jaču od one što su je zadavale šake dječaka iz njegove mladosti.

– Žao mi je, Emma.

– Ni upola onoliko koliko je meni žao – rekla mu je. – Moram odustati od svoje maštarije da ću te zavesti. – Prvi put u životu vidjela je krajnju zbnjenost na njegovu licu.

– Kako, molim?

– Pa, uvijek sam mislila, kad odrastem, kad u meni budeš vidio ženu. – Ustala je, raširivši ruke i potom ih spustivši niz tijelo. – Došla bih te ovamo posjetiti, pripremiti ti večeru uz svijeće, pustiti glazbu i zavesti te. – Izvukla je lančić ispod bluze. Na njemu je visio maleni plastični prsten s drečavim crvenim kamenom. – Uvijek sam mislila da ćeš mi ti biti prvi.

Ostavši bez riječi, zurio je u prsten, a zatim ju je pogledao u oči. Ondje se vidjela ljubav, od one vrste koja traje cijeli život. A bilo je i razumijevanja bez zamjeranja. Koraknuo je naprijed i uhvatio njezine ruke. Progovorio je muklim glasom: – Veoma sam rijetko žalio da sam homoseksualac. – Podigao je njezine ruke do svojih usana i poljubio ih. – Ovo je jedan od tih veoma rijetkih trenutaka.

– Volim te, Johnno.

Zagrlio ju je. – I ja tebe volim, Emma. Bog zna zašto, budući da si tako ružna. – Kad se nasmijala, poljubio ju je.

– Hajde onda, Luke nije samo ugodan za gledanje, već je itekako dobar kuhar.

Emma se rano probudila, te pošla za mirisom kave i prigušenim zvukom televizora do kuhinje. Sad je nije mučio umor dugotrajnog leta, već nemirna dezorijentiranost izazvana buđenjem u nepoznatom krevetu nakon nedovoljno sna. Uslijedio je neugodan trenutak dok je stajala na vratima kuhinje i promatrala Lukea kako maslacem maže tost prekoputa televizora gdje je David Hartman intervjuirao Harrisona Forda.

Gotovo se uspjela opustiti uz Lukea kad su prethodne večeri svi jeli juhu i tople sendviče u kuhinji.

Pristojno se ponašao, bio je duhovit, inteligentan i zamamno privlačan. I homoseksualac. Kao i Johnno, podsjetila se Emma i pokušala se nasmiješiti.

– Dobro jutro.

Luke se okrenuo. Jutros je izgledao drukčije ovako počesljan i obrijan. Na sebi je imao sive hlače s crtom i elegantnu plavu košulju uz tanku kravatu tamnije nijanse. Doimao se budnim i nekonvencionalno profesionalnim. Mladi poslovni čovjek koji se penje na ljestvici, pomislila je, potpuna suprotnost Johnnu.

– Zdravo. Nisam mislio da ćeš se pojaviti prije poslijepodneva. Kavu?

– Hvala. Nisam mogla spavati. Marianne i ja idemo tražiti stan danas poslije podne. I valjda sam zabrinuta po pitanju očeve reakcije kad ga je Johnno nazvao.

– Johnno je veoma uvjerljiv. – Stavio je kavu pred nju. – Kako bi bilo da te riješim muke? Tost?

– Ne. – Pritisnula je ruku na trbuh. – Znaš li što se dogodilo?

– Prepirali su se, naveliko. – Luke je pogledao na sat, a potom je sjeo kraj nje. – Johnno mu je udijelio nekoliko epiteta, a nisam siguran da bi to trebalo ponoviti pred tobom.

Spustila je glavu na ruke. – Sjajno.

– Također je dao riječ, a mislim da je spomenuta nekakva zakletva, da će pripaziti na tebe.

– Blagoslovljen bio.

– Na koncu je, a to je prilično potrajalo, Brian pristao da ovdje studiraš, ali – dodao je prije nego je Emma dospjela skoriti i zaplesati. – Moraš zadržati tjelohranitelje.

– Prokletstvo, ne želim onu dvojicu snagatora koji prate svaki moj pokret. Onda se baš mogu i vratiti u Svetu Katarinu. Kad će on shvatiti da nema otmičara iza svakoga grma? Ljudi uopće ne znaju tko sam ja, i nije ih briga.

– Njega je briga. – Spustio je ruku na njezinu. – Emma, katkad moramo uzeti ono

što možemo dobiti. Ja to znam.

– Ja samo želim voditi normalan život – počela je.

– Većina nas to želi. – Opet se nasmiješio kad je podigla pogled i porumenjela. – Slušaj, oboma nam je stalo do Johnna, pa mislim da nas to čini prijateljima. Točno?

– Dobro.

– Onda je ovo moj prvi prijateljski savjet. Razmišljaj o tome ovako. Želiš živjeti u New Yorku, točno?

– Da.

– Želiš studirati na NYCC-u.

– Da.

– Želiš živjeti u vlastitom stanu.

Frustrirano je uzdahnula. – Da.

– Pa, sve si to dobila.

– Imaš pravo – rekla je nakon trenutka razmišljanja. – Imaš posve pravo. A čuvara se mogu riješiti kad god poželim.

– To nisam čuo. – Opet je pogledao na sat. – Čuj, moram požuriti. Reci Johnnu da ću donijeti nešto iz kineskog restorana. – Dohvatio je aktovku, a potom se zaustavio. – Zaboravio sam. – Jesu li ovo tvoje fotografije? – Pokazao je mapu otvorenu na kuhinjskom pultu.

– Da.

– Dobri radovi. Imaš li nešto protiv da ih ponesem sa sobom, pokažem ih nekim ljudima?

– Ne moraš to činiti. Samo zato što sam Johnnova prijateljica, to ne znači...– Stani malo. Gledaj, slučajno sam ih vidio u drugoj prostoriji. Pogledao sam malo pozornije i svidjelo mi se ono što sam vidio. Johnno me nije zamolio da ojačam tvoj ego. On to ne bi učinio.

Dlanovima je protrljala bedra. – Zar ti se doista sviđaju?

– Da. Poznajem neke ljude. Mogao bih te ponegdje ubaciti, ako želiš.

– Željela bih, veoma. Znam da još moram mnogo učiti – zato sam ovdje. Prijavila sam se na nekoliko natjecanja i izložaba, ali... – Ušutjela je, svjesna da brblja. – Hvala. Cijenim to.

– Nema na čemu. Vidimo se kasnije. – Gurnuo je mapu ispod ruke i izišao.

Sjedila je sama i veoma oprezno disala. Krenula je, mislila je Emma. Napokon je krenula.

19. poglavlje

– Naš je.

Emma i Marianne su stajale, jedna drugoj prebacivši ruku oko ramena, i gledale kroz prozor svojeg nedavno kupljenog potkrovlja u SoHou. Emmine glas istodobno bio omamljen i ushićen dok je to izgovarala.

– Još uvijek ne mogu vjerovati – mrmljala je Marianne.

– Vjeruj. Naš je – šest metara visoki stropovi, loše vodovodne cijevi i kamate iz pakla. – Brzo se nasmijavši, Emma se triput zavrtjela. – Mi smo vlasnice nekretnine, Marianne. Ti, ja i Chase Manhattan.

– Kupile smo ga. – Marianne je sjela na pod od širokih dasaka. Buka i šum prometa dopirali su s ulice tri kata niže. Nešto se vani razbilo, a čak su i kroz zatvorene prozore čule povike i psovanje. To je bilo poput glazbe.

Potkrovlje je bio golem pravokutni prostor, s nizom prozora na prednjoj strani i visokim staklenim zidom desno.

– Pametna investicija, nevoljko je ustvrdio Mariannein otac.

– Prava ludost, procijenio je Johnno.

Investicija ili ludost, bio je njihov. Još uvijek odjevene u elegantna odijela što su ih nosile u banku, obje su proučavale svoj novi dom, plod tjedana traženja, beskonačnih poziva posrednicima za prodaju nekretnina, te brojnih razgovora u bankama. Možda je riječ o golemom, praznom prostoru s mrljama na stropovima i prljavim staklom, ali za njih je to bio san što su ga dijelile tijekom odrastanja.

Zatim su se zagledale jedna u drugu, a na licima im se vidio omamljeni užas. Smijeh je razbio napetost. Emma se prva počela smijati, a njezin je smijeh odjekivao između visokih zidova. Zgrabivši jedna drugu, otplesale su polku uzduž i poprijeko svojeg novog doma.

– Naš – zadihano je izustila Emma kad su se zaustavile.

– Naš. – Formalno su se rukovale i opet prasnule u smijeh.

– U redu, suvlasnice – počne Marianne. – Moramo donijeti neke odluke.

Sjedile su na podu uz Marianneine skice, limenke mlakih pepsa kola i prepunu limenu pepeljaru. Trebao im je zid ovdje, stuba ondje. Prostor za atelje gore, tamna komora dolje.

Slagale su, preslagivale, gradile, rušile. Na koncu je Marianne mahnula cigaretom. – To je to. Savršeno.

– Nadahnuto je. – Emma je uzela cigaretu iz njezine ruke, u samoobrani, i povukla dim. – Ti si genijalka.

– Da, jesam. – Protresla je svojom bodljikavom kosom i naslonila se na laktove. – Ti si pomogla.

– Tako je. Obje smo genijalke. Mjesto za sve i sve na svojem mjestu. Jedva čekam da – o, sranje.

– Sranje? Kako to misliš, sranje?

– Nema kupaonice. Zaboravile smo kupaonicu.

Nakon kratkog proučavanja Marianne je slegnula ramenima. – Jebeš kupaonicu. Snaći ćemo se.

Emma je samo stavila ruku na Marianneino lice i gurnula ga-Dok je stajala na vrhu ljestava, Marianne je na zidu između dvaju prozora slikala portrete Emme i sebe u punoj veličini. Emma je na sebe preuzela običniji zadatak kupovine i spremanja namirnica u njihov popravljeni hladnjak.

– To je naše zvono – doviknula je Marianne kako bi je Emma čula uz treštanje radija.

– Znam. – Emma je balansirala s dva grejpfruta, pakovanjem od šest pepsa kola i staklenkom pekmeza od jagoda. Kad se zvono opet oglasilo, sve je to spustila na policu. Kraj dizala, koje se otvaralo u njihov dnevni boravak, pritisnula je gumb interkoma. – Da?

– McAvoy i Carter?

– Tako je.

– Dostava iz tvrtke Kreveti, kreveti, kreveti.

Emma je pritisnula gumb za otvaranje ulaznih vrata i ispustila ratni poklič.

– Što je? – pitala je Marianne, odmaknuvši se dovoljno daleko da bi se mogla mrštiti na svoj rad.

– Kreveti! – viknula je Emma. – Dobile smo krevete.

– Nemoj se šaliti oko nečeg takvog, Emma. Ne dok slikam, mogla bih ti staviti bradavicu.

– Ne šalim se. Stižu.

Marianne je zastala, a s kista je kapala boja. – Pravi kreveti?

– Madraci, Marianne. – Emma se rukom oslonila na ljestve.

– Opruge.

– Isuse. – Marianne je zatvorila oči, a zatim se dramatično stresla. – Mislim da sam doživjela orgazam.

Kad se oglasilo zvonce dizala, Emma je poput metka poletjela prostorijom. Vrata su se otvorila i ona je mogla vidjeti samo veliki madrac obložen plastikom. – Gdje ga želite? – začulo se prigušeno pitanje.

– O. Možete ga odnijeti ravno gore, onim stubama u kutu.

Čovjek kojemu je na kapi pisalo *Buddy* zakolutao je očima i zaputio se prema stubama. – U dizalo smo mogli ugurati samo jedan. Moj partner čeka dolje.

– O, tako je. – Opet je pritisnula gumb za otvaranje vrata.

– Pravi kreveti – rekla je kad joj se Marianne pridružila.

– Molim te, ne dok imamo društvo. Prokletstvo, zvoni telefon. Ja ću se javiti.

Začulo se zvonce dizala. Emma je dala upute drugom čovjeku – na čijoj je kapi pisalo *Riko* – i nasmiješila se Buddyju koji je otišao po donje dijelove kreveta. Kad se dizalo otvorilo, nasmiješila se pri pogledu na ostatke kreveta. – Jedan ide gore, jedan dolje. Želite li hladno piće?

Brian se pojavio iza dijelova kreveta. – Da.

– Tata!

– Gospodine McAvoy! – viknula je Marianne. Prekinula se u pola poteza i obrisala ruke o kombinezon. – Zdravo.

– Hoćete li se maknuti? – pobunio se Buddy, a zatim gurnuo donji dio kreveta prema stubama.

– Tata – ponovila je Emma. – Nismo znale da si ovdje.

– Očito. Kriste, Emma, svatko bi mogao doći tim dizalom. Zar nikad ne stavljate zasun na ulaz?

– Dostava. Kreveti. – Pokazala je Rika koji se mučio pod svojim teretom. Nasmiješila se i poljubila oca. – Mislila sam da si u Londonu.

– Bio sam. Zaključio sam da je vrijeme da pogledam gdje moja kći živi. – Zakoračio je prema sredini prostorije i namršteno proučavao sve oko sebe. Krpe su prekrivale veći dio poda. Sanduk u kojem je stigao štednjak služio je kao stol i kao stolac, a sad je bio pokriven starim novinama, lampom, napola punom čašom i limenkom boje. Radio je stajao na prozorskoj dasci, trešteći dok je Casey Kasem predstavljala top-listu. Ostatak namještaja činile su ljestve, stolić za kartanje i samo jedna sklopiva stolica.

– Isuse – jedino je što je Brian uspio smisliti.

– Mi smo građevinska zona – rekla mu je Emma isforsiranom vedrinom. – Ne izgleda tako, ali uskoro ćemo završiti. Stolari moraju još samo ponešto dovršiti, a keramičar dolazi u ponedjeljak kako bi dovršio kupaonicu.

– Ovo izgleda kao skladište.

– Zapravo, ovo je bila tvornica – ubaci se Marianne. – Ovdje i ondje smo je podijelile staklenim ciglama. To je bila Emmina ideja. Sjajno je, zar ne? – Pokazala je do struka visok zid što je odvajao dnevni boravak od kuhinje.

– Imamo nekoliko fantastičnih starih kućanskih aparata – nastavila je, uzela ga za ruku i povela u obilazak.

– Emmina će spavaća soba biti ovdje. Staklo je čini privatnom, ali ipak propušta dovoljno svjetla. Ja sam gore – neka vrsta kombinacije ateljea i spavaće sobe. Emmina je tamna komora već ondje, a u ponedjeljak bi kupaonica trebala biti lijepa i u funkciji.

Mrzio je činjenicu da je vidio potencijal. Mrzio ju je jer je to Emmu manje činilo njegovom djevojčicom, a više ženom, i neznankom.

– Jeste li odlučile živjeti bez namještaja?

– Željele smo čekati dok ne završimo. – Emma je znala da joj je glas ukočen, ali nije to mogla promijeniti. – Nikamo nam se ne žuri.

– Hoćete li ovdje potpisati? – Buddy joj je gurnuo papir pod nos. – Sve je sređeno. – Ispuhnuo je nos u crvenu maramu, a zatim je pogledao Briana. – Hej. Hej, niste li vi – pa, naravno da jeste. Neka sam proklet. McAvoy. Brian McAvoy. Hej, Riko, ovo ovdje je Brian McAvoy. Devastation.

– Sereš?

Brianove su se usne automatski izvile u šarmantan osmijeh. – Drago mi je.
– Ovo je sjajno, baš sjajno – nastavio je Buddy. – Žena mi nikad neće vjerovati. Prvi smo put imali spoj na vašem koncertu ovdje, '75. godine. Mogu li dobiti autogram?
– Svakako.
– Isuse, nikad mi neće vjerovati. – Dok je po džepovima tražio nekakav papir, Emma je uzela notes i pružila ga ocu.
– Kako se zove vaša žena? – Brian upita Buddyja.
– Doreen. Čovječe, umrijet će od uzbuđenja.
– Nadam se da neće. – I dalje se smiješeći, Brian mu je pružio autogram.
Potrajalo je još deset minuta, te autogram za Rika, prije nego su ostali sami. Shvativši mig, Marianne se popela spiralnim stubama od kovanog željeza i nestala.
– Imaš li pivo?
– Ne. Samo bezalkoholna pića.
Brian je nervozno trznuo ramenima i zaputio se do prozora. Ovdje je tako izložena. Zar to ne može shvatiti? Veliki prozori, sam grad. Činjenica da je kupio stan u prizemlju i ondje smjestio Sweeneyja i još jednog tjelohranitelja ništa nije značila sad kad je sam došao procijeniti situaciju. Ranjiva je. Svaki put kad izađe na ulicu.
– Nadao sam se da ćeš izabrati nešto u boljoj četvrti, gdje postoji osiguranje.
– Kao što je Dakota? – rekla je, a potom se pokajala. – Žao mi je, tata. Znam da ti je Lertnon bio prijatelj.
– Da, bio je. – Okrenuo se prema njoj. – Ono što se njemu dogodilo trebalo bi ti objasniti kako se osjećam. Ustrijeljen je na ulici – ne radi pljačke, ne zbog strasti. Samo zbog onoga što je bio. Ti si moja, Emma. To te čini jednako ranjivom.
– Što je s tobom? – usprotivila se. – Izložen si svaki put kad izađeš na pozornicu. Potrebna je samo jedna bolesna osoba među tisućama koje su platile ulaznicu. Zar misliš da ja nikad o tome ne razmišljam?
Odmahnuo je glavom. – Ne, nisam mislio da razmišljaš o tome. Nikad nisi rekla.
– Zar bi to nešto promijenilo?
Šutke je sjeo na prozorsku dasku i izvadio cigaretu. – Ne. Ne možeš promijeniti ono što jesi, Emma, čak ni kad bi željela. Ali izgubio sam jedno dijete. – Kresnuo je šibicom, promatrao plamen. – Ne bih preživio gubitak još jednog.
– Ne želim razgovarati o Darrenu. – Stara je bol izbila na površinu i glas joj je postao napet.
– Razgovaramo o tebi.
– Dobro onda. Ne mogu više živjeti za tebe, jer ću te zamrziti. Dala sam ti Akademiju sv. Katarine, tata, i godinu dana na fakultetu koji sam mrzila. Moram početi živjeti za sebe. To ovdje činim.
Uvukao je dim i poželio nešto popiti. – Gotovo mislim da bih više volio da me mrziš. Ti si sve što imam.
– To nije istina. – Tada mu je prišla. Zamjerke i razočaranja potisnula je ljubav. – Nikad ti nisam bila sve, i nikad to neću biti. – Uхватила ga je za ruku kad je sjela kraj njega. Bilo ga je prekrasno gledati. Čak i bez subjektivnosti kéeri. Godine, pritisci, život, ništa na njemu nije ostavilo svoje ožiljke. Barem ne izvana. Možda je malo previše mršav, ali vrijeme nije stavilo bore na njegovo poetsko lice, niti je promijenilo boju njegove plave kose. Kakva je to čarolija, pitala se, da je ona odra-sla, ali on nije ostarilo? Zadržala je ruku na njegovoj i pažljivo birala riječi.
– Ali problem je u tome da si ti, tijekom većeg dijela mogeg života, bio sve što sam ja imala. – Stisnula mu je prste. – I uglavnom sve što mi je trebalo. Sada trebam više, tata. Želim samo priliku da to nađem.
Osvrnuo se prostorijom. – Ovdje?
– Za početak.
Bilo je nemoguće prepirati se oko nečega što je tako savršeno dobro razumio. – Dopusti da instaliram alarmni sustav.

– Tata...

– Emma – prekinuo ju je i stisnuo joj ruku. – Potreban mi je san.

Malo se nasmijala i opustila. – Dobro. To ću smatrati darom za useljenje. – Poljubila ga je. – Želiš li ostati na večeri?

Još je jednom pogledao naokolo. Nekako ga je podsjećalo na njegov prvi stan, premda je bio mnogo manji od ovog prostora. Ipak su se vratile uspomene, unošenje starog namještaja, trajavo ličenje zidova. Vođenje ljubavi s Bev na podu.

– Ne. – Odjednom nije želio biti ondje, osjećati mladost i nadu i nedužnost. – Kako bi bilo da tebe i Marianne izvedem na večeru?

Marianne se opasno nagnula preko ograde stuba. – Kamo?

Brian joj se nasmiješio. – Vi birate.

Nakon što je bio primoran prihvatiti Emminu odluku, Brian je preuzeo ulogu popustljivog oca. Kupio joj je Warholovu litografiju, prelijepu Tiffany lampu sa znakovima Zodijskih znakova, te Aubusson sag u nijansama plave i ružičaste boje. Tijekom tjedan dana koliko je boravio u gradu, svakodnevno je svraćao i donosio neki dar. Nije ga mogla spriječiti, a kad je shvatila koliko mu to zadovoljstva pričinjava, prestala je pokušavati.

Svoju su prvu zabavu priredile večer prije njegova odlaska u London. Sanduci za pakiranje stajali su na neprocjenjivom sagu. Tiffany lampa ukrašavala je stolić za kartanje. Bilo je hrane u plastičnim posudama i u finom Limoges porculanu što im ga je poslala Marianneina majka. Radio je zamijenjen, zahvaljujući Johnnu, izvrsnim stereouređajem.

Nekoliko se studenata družilo s glazbenicima i brodvejskim zvijezdama. Odjeća je varirala od traperica do svilenih haljina i šljokica. Bilo je rasprava i smijeha, a sve je nadjačavala glazba što je bučila kroz prozore.

To je u Emme izazvalo nostalgiju za zabavama kojih se sjećala iz svojeg djetinjstva, ljudi ispruženih po podu, na jastučićima, daroviti i lijepi raspravljaju o svojoj umjetnosti. Pijuckala je mineralnu vodu i, kao i uvijek, promatrala.

– Zanimljiva soareja – ustvrdio je Johnno, prebacivši joj ruku oko ramena. – Je li ostalo koje pivo?

– Pogledajmo.

Povala ga je u kuhinju. U hladnjaku nije mnogo toga ostalo, ali su našli vrč vina i dio paketa od šest boca piva Beck's. Emma je otvorila bocu i pružila mu je.

– Baš kao u stara vremena – rekla je.

– Više ili manje. – Pomirisao je čašu u njezinoj ruci. – Kako si ti dobra curica.

– Baš i ne volim piti.

– Zato se ne trebaš ispričavati. Bri se lijepo zabavlja. – Kimnuo je prema zidu uz koji je Brian sjedio na podu i, poput putujućeg trubadura, prebiraao po akustičnoj gitari.

Kad ga je pogledala, kako svira, pjeva za sebe jednako kao i za skupinu oko njega, preplavila ju je ljubav. – Uživa dok svira ovako, jednako kao da je na nekom stadionu ili u studiju.

– Više – rekao je Johnno prije nego je nagnuo bocu. – Premda mislim da on toga nije svjestan.

– Mislim da se sad bolje osjeća po pitanju svega ovoga.

– Pogledala je različite ljude natisnute u njezinu domu. Njezin dom. – Na kraju krajeva, dao je instalirati sigurnosni sustav uz koji se onaj u kraljičinoj palači doima škрто.

– Živcira te to?

– Ne. Ne, zapravo ne. Naravno, najčešće se ne mogu sjetiti šifre. – Pijuckala je, zadovoljna dok je stajala u kuhinji, pola zida dalje od gužve i smijeha. – Je li ti Luke rekao da je moju mapu fotografija poslao Timothyju Runyunu?

– Spomenuo je to. – Johnno je nakrivio glavu. – Problem?

– Ne znam. Ponudio mi je honorarni posao, asistentice.

Lagano je povukao kosu što ju je vezala u konjski rep...
Ima ih žalosno malo koji počinju na vrhu, Emma ljubavi.
– Nije riječ o tome. Uopće nije riječ o tome. Runyun je jedan od prvih deset fotografa u zemlji. Početi uz njega kao pazi kuća bilo bi ostvarenje sna.
– Dakle?
Okrenula je leđa zabavi i pogledala ga, kako bi mu vidjela oči. – Dakle, zašto mi je ponudio posao, Johnno? Zbog mojih fotografija, ili zbog tebe i mogeg oca?
– Možda bi to trebala pitati Runyuna.
– Namjeravam. – Odložila je čašu, a potom je opet uzela. – Znam da je *American Photographer* objavio moju fotografiju jer je to Luke predložio.
– Doista? – blago će Johnno. – Fotografija zacijelo nije zavrijedila tu čast?
– Riječ je o itekako dobroj fotografiji, ali...
Johnno se naslonio na hladnjak i pio. – Razvedri se, Emma. Ne možeš prolaziti kroz život i dovoditi u sumnju sve što ti se dogodi, dobro ili loše.
– Nije da nisam zahvalna Lukeu. Bio je sjajan, od samog početka. Ali to nije kao davanje Marianne i meni lekcija iz kuhanja.
– Ništa ne bi moglo biti – suho će Johnno.
– Želim da taj posao kod Runyuna bude moj. – Zabacila je kosu. Tanki zlatni stupići poigrali su joj na ušima. – Ti imaš svoju glazbu, Johnno. Ja se isto osjećam kad je riječ o mojoj fotografiji.
– Jesi li dobra?
Uzdigla je bradu. – Veoma sam dobra.
– No, dakle. – Temu je smatrao zaključenom, pa je opet pogledao prema mnoštvu. – Poprilična skupina.
Umalo je nastavila o istoj temi, ali je provukla ruku kroz kosu i odustala. – Žao mi je što P.M. i Stevie nisu ovdje.
– Možda sljedeći put. Ipak, ima nekoliko starih lica među novima. Vidim da si pronašla Blackpoola.
– Zapravo, tata je jučer naletio na njega. Idućeg je vikenda u Madison Square Gardenu. U gradu se više ne može naći ulaznica. Hoćeš li poći?
– Ni u snu. – Uzdigao je obrvu. – Teško bi se moglo reći da sam obožavatelj.
– Ali snimio je tri McAvoy/Donovan skladbe.
– To je posao – rekao je Johnno i odmahnuo rukom.
– Zašto ti se ne sviđa?
Johnno je slegnuo ramenima i još malo popio. – Nikad nisam bio siguran. Nešto u onom samodopadnom smiješku.
Okrenuvši se, Emma je iz ormarića izvadila još čipsa. – Valjda ima pravo na samodopadnost. Četiri zlatna albuma, dvije nagrade Grammy i prelijepa žena.
– Prelijepa otuđena žena, koliko sam čuo. Doista se okomio na našu najdražu crvenokosu.
– Marianne? – Odbacivši vrećicu čipsa, Emma se pomaknula, potražila pogledom, a zatim opazila svoju cimericu sklupčanu na sjedalu kraj prozora, s Blackpoolom. Obuzele su je emocije, pomiješane ljubomora i panika. – Daj mi cigaretu – promrmljala je, nastojeći suzbiti nalet emocija.
– Ona je velika cura, Emma.
– Naravno da jest. – Uvukla je snažan dim francuske cigarete i lecnula se. – Dovoljno je star da bude... – Ušutjela je, sjetivši se da je Johnno četiri ili pet godina stariji od Blackpoola.
– Tako, curo – rekao je i tiho se nasmijao. – Ugrizi se za jezik.
Ali nije se nasmiješila. – Riječ je samo o tome da je bila tako zaštićena.
– Naravno, nadstojnica.
– Prekini, Johnno. – Opet je podigla svoje piće, promatrajući Blackpoola. Ime mu odgovara, pomislila je. Imao je tamnu, bujnu kosu i najčešće je nosio crnu odjeću.

Kožu, antilop, svilu. Njegovo je lice jedno od onih mrzovoljnih, senzualnih. Heathcliff, kako ga je Emma uvijek zamišljala. I uvijek je taj lik spisateljice Bronte smatrala više samodestruktivnim nego junačkim. Kraj njega Marianne je izgledala poput blještave, vitke svijeće spremne da se zapali.

– Samo kažem da je veći dio svojeg života provela u toj proklesoj školi.

– U krevetu kraj tvojega – naglasi Johnno.

Nije bila raspoložena za smijeh. – Dobro, to je istina. Ali ja sam također imala sve one trenutke sa svima vama, vidjela sam stvari, bila sam dio nečega. Marianne je odlazila iz škole u kamp, pa na očevu imanje. Znam da to nastoji prikriti, ali veoma je naivna.

– Kladio bih se na našu najdražu crvenokosu. Blackpool je vješt, draga, ali nije čudovište.

– Naravno da nije. – Ali ipak je odlučila pripaziti na Marianne. Podigla je cigaretu do usta, a zatim se ukočila.

Netko je stavio novi album. Beatlesi. *Abbey Road*. Prva skladba na A strani.

– Emma. – Johnno ju je zabrinuto uhvatio za zapešće. Puls joj je divljao, koža je bila poput leda. – Što, dovraga? Emma, pogledaj ovamo.

He say one and one and one is three.

– Promijeni ploču – šapnula je.

– Što?

– Promijeni ploču. – Osjećala je kako joj dah zastaje u plućima. Nije mogla disati. – Johnno, molim te. Isključi to.

– Dobro. Ostani ovdje.

Probio se kroz gužvu, brzo se krećući, ne dopuštajući da ga netko zaustavi.

Emma je stezala rub zida tako da su joj prsti obamrli. Više nije vidjela zabavu, zgodne ljude koji se druže, smiju uz plastične čaše bijelog vina ili rashlađene boce uvoznog piva. Vidjela je samo sjenke hodnika, čula je siktanje i škljocanje čudovišta. I krikove svojeg malenog brata.

– Emma. – Sad je tu bio Brian, stajao je u malenoj kuhinji, a Johnno je bio kraj njega. – Što je, dušo? Jesi li bolesna?

– Ne. – To je tata, pomislila je. Tata će sve to otjerati. – Ne, to je Darren. Čula sam Darrena kako plače.

– O, Kriste. – Uhvatio ju je za ramena i protresao. – Emma, pogledaj me.

– Što? – Naglo je podigla glavu. Činilo se da se omamljenost u njezinim očima pretvorila u suze. – Žao mi je. Tako mi je silno žao. Pobjegla sam.

– U redu je. – Privinuo ju je uza se. Njegove su tjeskobne oči susrele Johnnove iznad njezine glave. – Trebali bismo je maknuti odavde.

– U njezinu spavaću sobu – predložio je Johnno, a zatim je ležerno počeo raščišćavati put. Za njima je zatvorio vrata od mutnog stakla i time prigušio zvukove zabave.

– Legnimo malo, Emma. – Brian je govorio umirujućim glasom dok ju je spuštao na krevet. – Ostat ću ovdje.

– Dobro sam. – Njezini su se svjetovi opet razdvojili. Nije znala treba li osjećati tugu ili posramljenost. – Ne znam što je to izazvalo. Nešto je samo škljocnulo i ja sam opet imala šest godina. Žao mi je, tata.

– Ššš. – Spustio je usne na njezinu sljepoočnicu. – Nije važno.

– Riječ je o glazbi – rekao je Johnno, smjestivši se kraj nje. – Glazba te uzrujala.

– Da. – Ovlažila je svoje suhe usne. – Da, bila je to glazba. Isto je sviralo one noći. Kad sam se probudila i čula Darrena. Svirala je kad sam se zaputila hodnikom. Zaboravila sam. Nikad nisam mogla slušati tu skladbu, ali nisam znala zašto. Večeras, valjda radi zabave, sve mi se vratilo.

– Kako bi bilo da počnem slati ljude odavde?

– Ne. – Uхватила je Johnnovu ruku prije nego je uspio ustati. – Ne želim pokvariti

zabavu za Marianne. Sad mi je dobro, doista. Bilo je tako čudno. Gotovo kao da sam opet ondje. Pitam se bih li, da sam stigla do vrata, bih li vidjela-

– Ne. – Brian je spustio ruku na njezinu. – To je gotovo i prošlo. Iza nas. Ne želim da razmišljaš o tome, Emma.

Bila je previše umorna da bi se prepirala. – Mislim da ću se samo malo odmoriti. Nikomu neću nedostajati.

– Ostat ću s tobom – rekao je Brian.

– Ne. Sad mi je dobro. Samo ću malo spavati. Božić je za nekoliko tjedana. Doći ću u London, kao što sam obećala. Imat ćemo cijeli tjedan.

– Ostat ću dok ne zaspiš – ustrajno će Brian.

Nije bio ondje kad se probudila iz noćne more. Bila je tako stvarna, tako užasno jasna. Baš kakva je bila stvarnost prije više od dvanaest godina. Koža joj je bila ljepljiva od znoja kad je ispružila ruku da bi upalila svjetlo. Trebalo joj je svjetla. Toliko se toga može skrivati u mraku.

Vladala je tišina. Pet sati ujutro, mir i tišina. Zabava je završila i ona je bila sama, okružena staklenim zidovima svoje sobe. Bolno, poput stare žene, ustala je s kreveta kako bi skinula odjeću i navukla kućnu haljinu. Otvorila je klizna vrata, upalila još jedno svjetlo.

Prostorija je bila u neredu. Osjećali su se mirisi – ustajalo pivo, dim uhvaćen blizu stropa, ostaci parfema i znoja. Pogledala je uza stube gdje je Marianne spavala. Nije ju željela uznemirivati time da sad počne čistiti, premda je njezina urođena sklonost urednosti vršila pritisak. Čekat će dok ne svane.

Morala je učiniti još nešto, a željela je to obaviti brzo, prije nego izgubi hrabrost. Sjela je kraj telefona i nazvala informacije.

– Da. Željela bih brojeve za American, TWA i Pan Am.

20. poglavlje

Neće se osjećati krivom. Zapravo, Emma trenutno nije željela ništa posebno osjećati. Znala je da bi njezin otac bio bijesan kad bi znao da je odletjela u Kaliforniju, i to bez svojih tjelohranitelja. Mogla se jedino nadati da on to neće saznati. Uz malo sreće provest će dva dana u Kaliforniji, vratiti se noćnim letom u nedjelju i u ponedjeljak ujutro biti u New Yorku, na predavanjima, a da osim Marianne to nitko ne zna.

Blažena Marianne, mislila je Emma kad je avion sletio. Nije postavljala nikakva pitanja čim je shvatila da bi odgovori bili bolni. Umjesto toga ustala je odmah nakon svanuća, nabacila plavokosu periku, naočale za sunce i Emmi ogrtač, te taksijem pošla na ranu misu u Saint Pat. Čuvari su pošli za njom.

To je Emmi dalo dovoljno vremena da odjuri na aerodrom i ukrca se u avion za Kaliforniju. Što se tiče Sweeneyja i njegova partnera, Emma McAvoy će provesti miran vikend kod kuće. Marianne će morati biti prilično snalažljiva ako nazovu Brian ili Johnno, ali ona je inače snalažljiva.

U svakom slučaju, Emma je zaključila dok je izlazila iz aviona, kocka je bačena. Ovdje je, i obaviti će ono zbog čega je došla.

Morala je ponovno vidjeti kuću. Odavno je prodana, pa je sumnjala da će se uspjeti uvući unutra. Ali morala ju je vidjeti.

– Beverly Wilshire – rekla je taksistu.

Iscrpljena, spustila je glavu na naslon sjedala i zatvorila oči iza tamnih naočala. Sad je postalo previše vruće za njezin zimski kaput, ali nije imala energije skinuti ga. Morala bi unajmiti automobil, shvatila je, i razdraženo uzdahnula. Već se trebala pobrinuti za to.

Odmahnuvši glavom, obećala je sebi da će to srediti, uz pomoć recepcionara, čim

raspakira ono nekoliko stvari što ih je ubacila u torbu.

Ovdje ima duhova, mislila je. Duž Hollywood Boulevarda, u Beverly Hillsu, na plažama Malibua i u brdima oko L.A.-a. Duhova nje same kao malene djevojčice koja je prvi put doputovala u Ameriku, njezinog mladog oca koji ju je nosio na ramenima u Disneylandu. Bev, nasmiješene, s rukom zaštitnički položenom na dijete koje je nosila u truhu. I uvijek Darrena, koji se smije i vozi svoj traktor po sagu.

– Gospođice?

Emma je trepnula i pogledala vratara u odori koji je stajao i čekao da joj pomogne izići iz taksija.

– Odsjest ćete ovdje?

– Da, hvala vam. – Mehanički je platila vozaču i ušla u predvorje kako bi se prijavila u hotel. Uzela je ključ, na trenutak zaboravivši da je ovo prvi put da je ovdje sama.

U sobi je otvorila diskretnu Gucci putnu torbu, iz navike uredno složila rublje, objesila odjeću, složila higijenske potrepštine. Kad je to obavila, podigla je telefonsku slušalicu.

– Ovdje gospođica McAvoy iz 312. Željela bih unajmiti automobil. Dva dana. Da, čim prije. To će biti u redu. Sići ću.

Još je nešto trebalo obaviti, premda se bojala toga. Uzela je telefonski imenik, otvorila ga i potražila slovo K. Kesselring, L.

Emma je urednim rukopisom zabilježila adresu. Još je ovdje.

– Hoćeš li cijelo jutro jesti, Michael, ili ćeš pokositi travu?

Michael se nasmiješio ocu i uzeo još palačinki. – Tratina je velika. Treba mi snage. Točno, mama?

– Momak ne jede kako treba otkako se odselio. – Sretna jer su oba muškarca sjedila za njezinim stolom, Marge je napunila šalice za kavu. – Sama si kost i koža, Michael. Imam lijep komad fine šunke što sam je neki dan skuhalo. Uzmi je kući sa sobom.

– Nemoj ovom parazitu dati moju šunku – pobunio se Lou.

Michael je uzdigao obrvu, a zatim je preostale palačinke prelio sirupom. – Koga nazivaš parazitom?

– Izgubio si okladu, ali ja ne vidim da se moja trava kosi.

– Doći ćemo do toga – progundao je Michael i zgrabio još jednu kobasicu. – Mislim da je ta utakmica bila namještena.

– Oriolesi su pobijedili, pošteno i jasno. I pobijedili su prije više od mjesec dana. Plati.

Michael je zamahnuo kobasicom. Taj su razgovor vodili svaki vikend nakon bejzbolskog prvenstva, te će ga nesumnjivo voditi sve do prvog siječnja kad će oklada biti u potpunosti isplaćena.

– Kao policijski kapetan, trebao bi znati da je kladenje zakonom zabranjeno.

– Kao početnik, dodijeljen mojoj postaji, trebao bi biti pametniji i ne se tako glupavo kladiti. Kosilica je u šupi.

– Znam gdje je. – Ustao je i zagrlio majku. – Kako možeš živjeti s ovim tipom?

– Nije lako. – Marge se nasmiješila i potapšala Michaela po obrazu. – Pazi što radiš oko grmova ruža, dušo.

Gledala ga je kako izlazi, tresnuvši vratima kao uvijek. Na trenutak je poželjela da opet može imati deset godina, ali taj je osjećaj brzo prošao, ostavljajući za sobom tihi ponos. – Obavili smo dobar posao, Lou.

– Da. – Odnio je svoje i Michaelovo posude do sudopera. Lijepo je stario, udebljavši se samo četiri kilograma u proteklih dvadeset godina. Kosa mu je sad bila posve siva, ali nije ju izgubio. Premda je katkad shvaćao da je neugodno blizu šezdesetj, izvrsno se osjećao. Zahvaljujući, pomislio je i zagrlio Marge, tomu što je njegova žena pomno pazila na stvari kao što su kolesterol i šećer.

Što se nje tiče, Marge se ugodno osjećala u srednjim godinama. Bila je vitka kao i

onoga dana kad su se vjenčali. Ništa je nije moglo spriječiti da dva puta na tjedan odlazi na aerobik. Kosu je obojila u pepeljastosmeđu, što joj je lijepo pristajalo.

Prije pet godina dobila je ono što je Lou nazivao njezinom fiks-idejom o pokretanju vlastitog posla. Smatrao se popustljivim kad se povukao u pozadinu i dopustio svojoj »ženici« da otvori malenu knjižaru. Bio je ljubazan i pažljiv, poput odrasle osobe koja dijete tapša po glavi. Zatim ga je zapanjila pokazavši mudru i često nemilosrdnu pamet za posao. Njezin se maleni posao proširio. Sad je imala tri knjižare, u Hollywoodu, Bel Airu i Beverly Hillsu.

Život je pun iznenađenja, mislio je dok je slušao kako se kosilica uključuje. Njegova žena, koja se godinama doimala zadovoljnom brisanjem prašine s namještaja i pečenjem pita, sad je poslovna žena koja ima vlastitog knjigovođu. Njegov sin, koji je nemarno prozujao kroz fakultet, a potom gotovo osamnaest mjeseci proveo u lutanju, upisao je policijsku akademiju, nikomu ne rekavši ni riječi. Što se njega tiče, Lou je ozbiljno razmišljao o nečemu što se uvijek činilo veoma dalekim. Mirovini.

Imaju dobar život, mislio je Lou, udišući mirise kobasica i ruža. Impulzivno je zavrtio svoju ženu i spustio joj vatren poljubac na usta.

– Momak će biti zauzet barem sat vremena – promrmljao je, pokrivši joj dojke. – Pođimo gore.

Marge je nagnula glavu unatrag i nasmiješila se.

Michael je okrenuo kosilicu, uživajući u fizičkom naporu i znoju što mu je izbijao na koži. Premda nije volio gubiti oklade, pomislio je. Mrzio je gubiti u bilo čemu.

Ali nedostajala mu je tratina, njezin izgled, njezin miris. Stan mu je odgovarao, a imao je na raspolaganju malen bazen i bučne susjede. Ali predgrađe, razmišljao je, s velikim stablima raskošnih krošanja i urednim dvorištima, s roštiljima u stražnjim dvorištima, karavanima na kolnim prilazima, to je dom. Ondje se uvijek ponovno osjećaš kao dijete. Vožnje biciklom subotom ujutro. Ricky Jones koji dalje niz ulicu iskušava svoj *skateboard*. Zgodne djevojke prolaze u tankim pamučnim haljinama dok ti razmjenjuješ bejzbolske sličice na pločniku i pretvaraš se da ih ne primjećuješ.

Staro se susjedstvo nije mnogo promijenilo od njegova djetinjstva. Ovdje raznosaći novina još uvijek voze bicikle i najnovije vijesti bacaju u grmlje. Susjedi se još uvijek nadmeću svojim tratinama i vrtovima. Posuđuju oruđe i zaboravljaju ga vratiti.

Boravak ovdje pružao mu je osjećaj kontinuiteta. Nije znao da to želi sve dok se nije odselio.

Neki mu je pokret zapeo za oko, pa je pogledao gore na vrijeme da vidi kako se spušta zaslon na prozoru spavaće sobe njegovih roditelja. Stajao je, otvorenih usta, a u rukama mu je vibrirala ručka kosilice. Možda još nije dobio zlatnu značku, ali nije trebalo biti detektiv da se shvati što se ondje unutra događa. U devet sati ujutro. Još je trenutak zurio, ne znajući treba li ga to zabavljati, posramiti ili oduševiti. Zaključio je da je najbolje uopće ne razmišljati o tome. Ima nečeg sablasnog u zamišljanju svojih roditelja tijekom seksa.

Jednom je rukom vodio kosilicu, usput otkopčavajući košulju. Božične su lampice postavljene po strehama kuća, ali do podneva će biti dvadeset sedam stupnjeva. Michael je ležerno mahnuo gospođi Baxter koja je izišla plijeviti svoje gladiole. Samo se namrštila na njega, pa je nastavio pjevati zajedno s Bruceom Springsteenom čiji je glas dopirao iz slušalica na njegovim ušima. Dugu je loptu poslao kroz prozor gospođe Baxter prije više od deset godina, ali mu ona to još nije oprostila.

Pokosio je stražnje dvorište, kao i pola prednjeg, kad se počeo pitati zašto njegov otac nikad nije uložio u kosilicu na kojoj se možeš voziti. Elegantan se *mercedes* kabriolet zaustavio uz pločnik. Michael ga ne bi ni pogledao da za volanom nije sjedila jedna plavuša. Bio je slab na plavuše. Samo je sjedila, tamne su joj naočale skrivale oči, a minuta se produljila na pet.

Tada je polako izišla iz automobila. Bila je elegantna i otmjena kao i *mercedes*, duge, vitke noge ispod tanje pamučne suknje. Opazio je i njezine ruke, nježne, fine ruke koje

su čvrsto stezale sivu kožnatu torbicu.

Lijepa, nervozna, i nije odavde, zaključio je Michael. I bogata, pomislio je. Njezina torbica i cipele bile su od kože, i skupe. Na njezinim zapešćima i ušima također je blistalo pravo zlato. Način na koji se kretala šaptao je o bogatstvu i privilegiranosti. Njezine su ruke možda otkrile da je nervozna, ali njezini su pokreti bili glatki kao u plesačice.

Nije oklijevala na stazi. Očito je u automobilu odlučila da će mu se obratiti. Osjetio je njezin miris, lagan, diskretno zavodnički, povrh mirisa tek pokošene trave.

Kad se nasmiješila, srce mu je gotovo stalo. Jednom je rukom ugasio motor, a drugom je skinuo slušalice s glave, zureći u nju. U iznenadnoj se tišini mogao čuti metalni zvuk Springsteena i E Street Banda.

– Zdravo. Žao mi je što vas prekidam u radu.

Usta su mu se osušila. To je bilo glupavo. Smiješno. Ali nije si mogao pomoći. Taj glas – godinama ga čuje u svojoj glavi. Prikrada mu se u snu, dok sjedi pred televizorom, dok razgovara s drugim ženama. Kad je vidio kako se ugrizla za usnu, vratio se u stvarnost. Skinuo je naočale za sunce i nasmiješio joj se.

– Zdravo, Emma. Jesi li u posljednje vrijeme uhvatila koji dobar val?

Iznenadeno je rastvorila usne, a zatim ga je prepoznala i sretno se nasmiješila. – Michael. – Poželjela mu je baciti ruke oko vrata. Pomisao je izmamila boju na njezine obraze, ali mu je samo pružila ruku. – Tako je lijepo ponovno te vidjeti.

Njegova je ruka bila tvrda uz njezinu, tvrda i vlažna. Gotovo ju je odmah pustio i obrisao dlan o iznošene traperice. – Ti – nisi više dolazila na plažu.

– Ne. – Nastavila se smiješiti, ali je jamica nestala iz kuta njezinih usta. – Nikad nisam naučila jahati na valovima. Nisam znala živiti li još uvijek kod kuće.

– Zapravo, ne živim. Izgubio sam okladu sa svojim starim, pa nekoliko tjedana ima besplatnu vrtlarsku uslugu. – Nije imao pojma što bi joj mogao reći. Izgledala je tako lijepo, nekako krhko, dok je stajala na svježije pokošenoj travi u svojim skupim talijanskim cipelama, a svijetla joj je kosa lagano lepršala na povjetarcu. – Kako si? – na koncu je pitao.

– Dobro. A ti?

– Dobro. S vremena na vrijeme vidio sam tvoju fotografiju. Jednom si bila u jednom od onih skijališta.

– Saint Moritz.

– Valjda. – Njezine su oči ostale iste, pomislio je. Krupne, plave i progonjene. Želudac mu je poigravao dok je zurio u njih. – Jesi li – došla nekoga posjetiti ovdje?

– Ne. Pa, da. Zapravo... – Michael. – Okrenuo se kad je čuo majčin glas. Stajala je na vratima, uredna i dotjerana. – Zar nećeš prijateljicu pozvati na hladno piće?

– Svakako. Imaš li nekoliko minuta? – pitao je Emmu.

– Da. Nadala sam se da ću moći razgovarati s tvojim ocem.

Osjetio je kako je njegova nada splasnula poput ispuhanog balona. Odakle mu ideja da je došla vidjeti njega? – Tata je unutra. – Uspio se nasmiješiti. – Naslađuje se.

Emma ga je slijedila do vrata što ih je Marge ostavila otvorena. Sad je grčevito stezala torbicu, a nikakav je mentalni napor ne bi mogao navesti da opusti prste.

Okitili su drvce. Emma ga je vidjela kako stoji kraj prozora, ukrašeno srebrnim vrpcama i blistavim kuglicama. Ispod drvca su se nalazili darovi, uredno zamotani i zavezani, te grančice bora tu i tamo, radi mirisa.

Namještaj je bio star, ne otrcan nego udoban. Obitelj je dijelila te komade, pomislila je. Tako ih već dugo dijeli da ih sad jedva primjećuje, te se samo udobno smjeste na kauč ili u naslonjač, iz dana u dan, iz večeri u večer. Zavjese su bile razmaknute kako bi unutra dopiralo dovoljno svjetla. Tri afričke ljubičice raskošno su cvjetale na stalku kraj istočnog prozora.

Skinula je naočale za sunce, te ih je sklapala i rasklapala dok je proučavala prostoriju.

– Želiš li sjesti?

– Da, hvala. Neću se dugo zadržati. Znam da vam remetim vikend.

– Da, cijeli se tjedan radujem košenju trave. – Nasmiješio se, opet se opustio i pokazao prema naslonjaču. – Idem po oca.

Prije nego je to uspio učiniti, ušla je Marge i donijela pladanj na kojem su se nalazili vrč ledenog čaja, čaše i tanjur domaćih keksa. – Evo nas. Michael, zakopčaj košulju – usput je rekla i spustila pladanj na stolić za kavu. – Lijepo je kad svrati netko od Michaelovih prijatelja.

– Emma, ovo je moja majka. Mama, Emma McAvoy.

Brzo je shvatila. Marge se silno trudila kako joj se u očima ne bi vidio izraz suosjećanja i fasciniranosti. – O, da, naravno. – Ulila je čaj u čaše. – Još uvijek imam izrezak iz novina – kad ste se vi i Michael sreli na plaži.

– Mama...

– Majci je to dopušteno – blago je rekla. – Lijepo je napokon vas upoznati, Emma.

– Hvala vam. Oprostite što sam samo ovako banula.

– Besmislice. Michaelovi su prijatelji uvijek dobrodošli ovdje.

– Emma je došla posjetiti tatu.

– Oh. – U njezinim se očima na trenutak pojavio izraz strepnje. – Pa, on je u stražnjem dvorištu. Provjerava da Michael nije zgazio neki od grmova ruža. Dovest ću ga.

– Jedan grm ruža – kad sam imao dvanaest godina – rekao je Michael i uzeo keks. – I više mi se nikad neće vjerovati. Kušaj keks, mama peče najbolje u susjedstvu.

Iz pristojnosti je uzela keks, premda se bojala bilo što staviti u želudac. – Imate lijep dom.

Sjetio se kratkog obilaska zdanja u Beverly Hillsu gdje je provela ono ljeto. – Meni se uvijek sviđao. – Nagnuo se prema njoj i svojom rukom pokrio njezinu. – Što nije u redu, Emma?

Ne bi znala reći zašto je to tiho pitanje, ta nježna ruka, umalo uništila posljednje ostatke njezine samokontrole. Bilo bi tako lako nasloniti se na njega, otvoriti mu svoje srce i dopustiti da je tješi. Ali to bi samo značilo ponovno bježati. – Zapravo nisam sigurna.

Ustala je kad je Lou ušao. Njezin je osmijeh bio nesiguran, ranjiv, a za Michaela, silno privlačan. – Kapetane.

– Emma. – Očito zadovoljan, prišao joj je i uzeo obje njezine ruke. – Posve odrasla.

Gotovo se tada slomila, gotovo mu je spustila glavu na prsa i zaplakala, kao što je davno jednom učinila. Međutim, samo je čvrsto stegnula njegove ruke i proučavala mu lice. – Gotovo se uopće niste promijenili.

– Upravo tu vrstu laskanja čovjek želi čuti od lijepe žene.

Nasmiješila se, ovoga puta opušteno. – Ne, doista. Studiram fotografiju, pa nastojim promatrati i pamtili lica. Lijepo od vas da ste me primili.

– Nemoj biti smiješna. Sjedni, sjedni. – Opazio je ledeni čaj i izabrao čašu, želeći joj pružiti vremena da se opusti. – Je li tvoj otac u gradu?

– Ne. – Prešla je prstima po svojoj čaši, ali nije pila. – On je u Londonu – ili na putu onamo. Sad živim u New Yorku, ondje studiram.

– Godinama nisam bio u New Yorku. – Udobno se smjestio u naslonjaču presvučenom prugastom tkaninom, koji mu je tako savršeno odgovarao da je Emma zaključila da rijetko kad sjedi negdje drugdje u toj sobi. – Fotografiju, kažeš. Sjećam se da si, kad sam te zadnji put vidio, imala fotoaparata.

– Još uvijek ga imam. Tata često kaže da je stvorio čudovište kad mi je darovao taj Nikon.

– Kako je Brian?

– Dobro je. – Premda nije bila nimalo sigurna u to. – Zaposleno. – U to je bila sigurna. Tada je duboko udahнула i rekla istinu. – Ne zna da sam ovdje. Ne želim da

zna.

– Zašto?

Podigla je ruku, a zatim je pustila da se bespomoćno spusti. – Samo bi se uzrujao i bio bi veoma nesretan kad bi znao da sam vas posjetila, kako bih s vama razgovarala o Darrenu.

– Michael, hoćeš li mi nešto pomoći? – Marge je počela ustajati, ali je Emma odmahnula glavom.

– Ne, molim vas. Nema potrebe da odete. Sigurno nije riječ o nečem osobnom. Mislim da nikad nije ni bilo. – Nervozno je odložila čašu. – Samo što sam se pitala postoji li nešto, nešto što biste vi mogli znati, nešto čega se mediji nisu dočepali, a mene se tada smatralo previše mladom da bi mi se reklo. Uspijevala sam to potisnuti, barem kroz duga vremenska razdoblja. Ali nikad zapravo ne mogu zaboraviti. A sinoć sam se sjetila...

– Čega? – Lou se nagnuo naprijed.

– Samo pjesme – promrmljala je. – Skladbe koja je svirala te noći. Sjećam se da sam čula kako dopire odozdo dok sam hodala prema Darrenovoj sobi. Sve je bilo tako jasno, na trenutak, tako jasno. Skladba, stihovi, Darrenov plač. Ali ne mogu stići do vrata, razumijete. U mojoj glavi, kad se pokušavam sjetiti, mogu vidjeti sebe jedino kako stojim u hodniku.

– Možda je točno tako i bilo. – Lou se namrštio. Jednako kao Emma, uspijevao je potisnuti slučaj kroz duga vremenska razdoblja. Ali uvijek se vraćao. Znao je da će ga lice malenog dječaka uvijek progoniti. – Emma, nikad nismo bili sigurni da si ušla u sobu, ili nešto vidjela. U ono si vrijeme mislila da jesi, ali bila si veoma zbunjena. Jednako je vjerojatno da si čula nešto što te prestrašilo, potrčala do stuba kako bi pozvala oca i pala. Imala si tek šest godina, i bojala si se mraka.

Tada, i sada, pomislila je. – Nikad to nisam uspjela razjasniti, shvaćate. A mrzim činjenicu da ne znam, nisam sigurna jesam li to mogla spriječiti. Spasiti ga.

– Po tom te pitanju mogu umiriti. – Odložio je čašu. Želio je da ga sad vidi kao policajca, kao službeno lice. – Te su noći u sobi tvojega brata bila dva muškarca. Dadilja je tvrdila da je čula dvije osobe kako šapću dok su je vezivali. Forenzički su dokazi to potvrdili. Šprica nađena na podu u sobi tvojega brata sadržavala je sedativ, dječju dozu. Prema onome što smo uspjeli povezati, od trenutka vezivanja dadilje do tvojeg pada prošlo je manje od dvadeset minuta. To je bio neuspješan pokušaj otmice, Emma, s tragičnim posljedicama, ali je bio dobro razrađen. Dogodilo se nešto što je poremetilo njihove planove, zbunilo ih je. Možda nikad nećemo znati što je to bilo. Ali da si ušla u tu sobu, sama se pokušala boriti protiv njih, ne bi uspjela spasiti Darrena, a najvjerojatnije bi i tebe ubili.

Nadala se da ima pravo. Molila se da ima pravo. Ali to je nije umirilo. Kad je sat vremena kasnije otišla, obećala je sebi da će nastojati vjerovati u to.

– Imaš divne roditelje – rekla je Michaelu dok ju je pratio do automobila.

– Da. Gotovo sam ih preodgocio. – Stavio je ruku na kvaku. Ni slučajno joj neće dopustiti da opet tako brzo nestane iz njegova života. Sjećao se kako je onoga dana izgledala na plaži – je li to bilo prije pet godina? Izgledala je tužno – tužno i lijepo. Nešto u njoj tada ga je duboko dirnulo. Sad se dogodilo isto.

– Hoćeš li dugo ostati u gradu?

Zagledala se niz ulicu. Tako zgodno susjedstvo. Čula je kako se djeca igraju nekoliko kuća dalje, te tiho zujanje neke druge kosilice koja kosi travu u predgrađu. Pitala se, čeznutljivo, kako bi bilo živjeti na takvome mjestu. – Sutra odlazim.

Poželio je opsovati. – Kratko putovanje.

– U ponedjeljak imam predavanje. – Podigla je pogled, osjećajući se jednako nespretno kao i on. Bio je privlačniji no što se sjećala – otkrhnuti zub, malo iskrivljeni nos. – Voljela bih da imam više vremena.

– Što ćeš sad raditi?

– Ja – namjeravala sam se malo provozati. Gore, u brdima.
 Razumio je, ali nije bio siguran da mu se sviđa ta zamisao. – Želiš li društvo?
 Zaustila je da će odbiti, pristojno, onako kako su je učili. – Da, veoma – čula je vlastiti glas.
 – Daj mi minutu. – Odjurio je prije nego se uspjela predomisliti. Vrata su tresnula za njim kad je ušao, a potom su opet tresnula kad je izišao. Nasmiješio joj se kad se smjestio na suvozačkom sjedalu. – Spasila si me od još sat vremena košenja. Tata to ni slučajno neće moći pustiti da čeka dok se ja ne vratim. Previše je organiziran.
 – Drago mi je da sam mogla pomoći.
 Neko je vrijeme besciljno vozila, puštajući da joj vjetar mrsi kosu, slušajući glazbu s radija, razgovarajući. Kad je začula očev glas, jasan i snažan dopirao je iz zvučnika, nasmiješila se.
 – Imaš li katkad čudan osjećaj?
 – Kad ga čujem? – Njezin se smiješak proširio. – Ne, zapravo ne. Poznavala sam njegov glas prije nego sam upoznala njega. Teško je misliti na tatu a da se ne misli na njegovu glazbu. Sigurno je i za tebe isto. Želim reći, on je tvoj otac, ali on je i policajac. Sigurna sam da je za tebe posve prirodno misliti o njemu s pištoljem ili značkom ili tako nešto.
 – Tako nešto. Ipak, bilo je prilično neobično kad sam tek počeo raditi za njega.
 – Raditi za njega?
 – Da. Predao sam se. – Vedro joj se nasmiješio. – Kako je Johnno jednom rekao, pošao sam stopama svojeg starog.

21. poglavlje

– Ti si policajac? – Emma je zakočila na znaku stop i iskoristila prigodu da se okrene i pozorno ga pogleda.
 – Ono što moj otac rado naziva početnikom. – Opet se nasmiješio. – Što? Je li mi narasla surla?
 – Ne. – Trenutak je sjedila, a potom je nastavila voziti. Budalasto je, pomislila je, zamišljati policiju na temelju dojma što ga je na nju ostavio Lou, a s druge strane je pod utjecajem televizijskih emisija kao što je *Starsky and Hutch*. – Samo je čudno o tebi razmišljati na taj način.
 – Pa, i to je nešto. Nisam očekivao da si uopće razmišljala o meni.
 Nasmijala se. – Naravno da jesam. Kad se naša fotografija pojavila u novinama, tjednima sam bila najpopularnija cura u školi. Naravno, cijelu sam priču ukrasila u vlastitu korist.
 – Kao i ja. – Prebacio je ruku preko naslona sjedala i poigravao se krajevima njezine kose. – Samo na temelju tog izreska osigurao sam si spoj sa Sue Ellen Cody.
 – Doista? – Hitro ga je pogledala.
 – To je bilo mojih petnaest minuta slave. Neprestano sam se nadao da ćeš opet doći.
 – Sweeney je sve ispričao Tati. – Slegnula je ramenima.
 – Tu je bio kraj tome. Sviđa li ti se biti policajac?
 – Da. Sve do trenutka kad sam ušao u akademiju, bio sam uvjeren da ću to mrziti. Ali, eto. Neke su stvari jednostavno suđene, i bez obzira na to koliko puta odeš na drugu stranu, na koncu se nađeš ondje gdje ti je oduvijek mjesto. Moraš skrenuti na ovu cestu ako želiš poći do kuće.
 Opet se zaustavila, zureći ravno naprijed. – Kako znaš?
 – Moj je otac običavao odlaziti onamo. Katkad sam išao s njim. Samo bi sjedio i gledao. Mislio sam da bi možda željela znati da nikad nije zaboravio što se dogodilo, i nikad nije u potpunosti prihvatio činjenicu da ih ne može naći.

– Mislim da sam to znala – polako je rekla. – Zato sam ga željela vidjeti, ponovno razgovarati s njim. – Uzdahnula je. – Znao si što namjeravam kad sam rekla da se idem provozati.

– Pretpostavio sam.

– Zašto si pošao sa mnom?

– Nisam želio da pođeš sama.

Ukočila se. To je bilo jedva zamjetljivo, ali osjetio je kako su joj se ramena uspravila, brada se uzdigla. – Nisam od stakla, Michael.

– U redu. Želio sam biti s tobom.

Okrenula se. Oči su mu bile ljubazne, kao i oči njegova oca, ali je u njima još uvijek vidjela momka koji ju je vozio kući s plaže. Njezino se tijelo polako opustilo. – Hvala.

Okrenula je automobil i slijedila njegove upute. Ceste joj se nisu činile poznatima. Mislila je da hoće. Palo joj je na pamet, pa se osjetila glupavo, da sama nikad ne bi našla kuću. Više nisu razgovarali, osim što je Michael katkad rekao »skreni desno« ili »gore lijevo«, već su slušali tihe, umirujuće zvukove Crosbyja, Stillsa i Nasha.

Nije joj morao reći da stane. Prepoznala je kuću. Bila je poput fotografije, razvijene i pohranjene u njezinom umu. Uglavnom je bila ista kao i nekada, okružena stablima, živicama, zimskim cvjetovima. Bila je rustična, onako kako si samo imućni mogu priuštiti. Drvo sekvoje i velika stakla, terasasta tratina što se spušta prema šumi i potoku.

Vidjela je, kao i Michael, u tlo zabijen natpis na kojem je pisalo da se kuća prodaje.

– Mogli bismo to nazvati sudbinom – rekao je i dotaknuo joj ruku. – Želiš li ući?

Čvrsto je ispreplela prste u krilu. Vidjela je svoj prozor, prozor svoje spavaće sobe gdje je jednom stajala s Darrenom i uzbuđeno gledala lisicu kako juri između stabala.

– Ne mogu.

– U redu. Možemo sjediti koliko god želiš.

Vidjela je sebe kako gaca u potoku, a Bev se smije dok Darren divlje pljuska svojim bosim nožicama ispod zavrnutih nogavica. Sjećala se piknika što su ih njih četvero imali, deke raširene ispod stabla, svojeg oca kako tiho prebire po gitari, Bev kako čita knjigu dok joj Darren drijema u krilu.

Zaboravila je taj dan. Kako ga je mogla zaboraviti? To je bio tako divan dan, tako savršen dan. Trava je bila svježja, sunce toplo, a njegove su se zrake lijeno probijale kroz krošnjju. Sjenke su bile mekane i sive ondje kamo sunčeve zrake nisu dopirale. Čula je očev glas i riječi što ih je pjevao.

Never too late to look for love / Never too soon to find it.

Bili su sretni, mislila je Emma. Bili su obitelj. Zatim su, sljedećega dana, priredili zabavu i sve se promijenilo.

– Da – naglo je izustila. – Želim ući.

– Dobro. Slušaj, možda bi bilo bolje da ne znaju tko si ti, mislim na tvoju povezanost s ovom kućom.

Kimnula je i prošla automobilom kroz otvorenu kapiju.

Michael ju je uhvatio za ruku dok su stajali pred vratima. Njezina je bila poput leda, ali mirna. Na lice je namjestio svoj najbolji smiješak kad su se vrata otvorila. – Zdravo. Vozili smo se ovuda i vidjeli vaš natpis. Već tjednima tražimo kuću. Za sat vremena imamo dogovoreno razgledavanje jedne druge kuće, ali jednostavno nismo mogli odoljeti ovoj. Nije još prodana, zar ne?

Žena četrdesetih godina, odjevena ležerno, u odjeću Calvina Kleina i Boss mokasinke, oprezno ih je promatrala. Opazila je Michaelovu radnu košulju, iznošene traperice i izgrebenu obuću. Ali je također opazila Emmine diskretno skupe cipele, te ležernu suknju i bluzu Ralpa Laurena. Kao i *mercedes* kabriolet parkiran na kolnom prilazu. Nasmiješila se. Kuća je na tržištu već pet mjeseci, a još nitko nije dao čvrstu ponudu.

– Pa, zapravo već imamo mogućeg kupca, ali ugovor neće biti potpisan prije

ponedjeljka. – Njezin se pogled spustio na malen, ali elegantan prsten s dijamantom i safirom na Emminoj ruci. – Valjda nikomu neće smetati da vam pokažem kuću.

Širom je otvorila vrata, uzdigavši obrvu kad je Emma oklijevala prije nego je ušla. – Ja sam Gloria Steinbrenner.

– Drago mi je. – Michael joj je pružio ruku. – Michael Kesselring. Ovo je Emma.

Gospođa Steinbrenner im se oboma vedro nasmiješila. Dovraga i trgovac nekretninama, pomislila je. Otvorila je vrata vlastitom mogućem kupcu i to je kanila maksimalno iskoristiti.

– Kuća je u savršenom stanju. Obožavam je. – Mrzila je svaku dasku i ciglu. – Kida mi se srce što je prodajem, ali – iskreno rečeno – moj muž i ja se razvodimo, pa moramo rasprodati imovinu.

– Oh. – Michael je na lice izmamio izraz za koji se nadao da pokazuje prikladno suosjećanje, ali i zanimanje. – Žao mi je.

– Nema potrebe. – Odmahnula je rukom. – Jeste li odavde?

– Ne, zapravo, mi smo... iz Valleyja – rekao je, nadahnuto. – Jednostavno čeznemo da se izvučemo odande, iz gužve, smoga. Nije li tako, Emma?

– Da. – Prisilila se na smiješak. – Ovo je prekrasna kuća.

– Hvala vam. Prostor za dnevni boravak, kao što vidite, jest veličanstven. Visoki stropovi, prave hrastove grede, mnogo stakla i otvorenog prostora. Ovo je pravi kamin, naravno.

Naravno, pomislila je Emma. Nije li sjedila ispred njega? Namještaj je bio nov, a njoj je na prvi pogled bio mrzak. Pretenciozne moderne skulpture i sjajni uglancani stolovi. Gdje su svi oni jastučići, simpatične košare napunjene kuglama prede i vrpca što ih je Bev složila?

– Blagovaonica je ondje, ali ovo mjesto kraj prozora terase savršeno je za ugodne intimne večere.

Ne, to nije točno, mislila je dok je mehanički slijedila ženu. Bev je kraj tih prozora držala lončanice. Džunglu biljaka u starim lončarskim posudama i urnama. Stevie i Johnno su joj jednom donijeli stablo, stenjući i dašćući dok su ga vukli unutra. Učinili su to kao šalu, ali Bev ga je ondje ostavila i kupila smiješnog plastičnog crvendaća da sjedi na jednoj grani.

– Emma?

– Što? – Trgnula se, vrativši se u stvarnost. – Ispričavam se.

– O, u redu je. – Žena je bila oduševljena jer se Emma doimala opčinjenom. – Samo sam pitala kuhate li?

– Ne, ne baš dobro.

– Kuhinja je najsvremenija. Dala sam je preurediti prije dvije godine. – Otvorila je vrata i pokazala. – Sve je ugrađeno. Mikrovalna, pećnica Jenn-Air, konvekcijska pećnica, prirodno. Obilje radne površine. Smočnica, naravno.

Emma je zurila u moderniziranu kuhinju, ali bez duše. Sve je bilo bijelo i od nehrđajućeg čelika. Nestale su bakrene posude što ih je Bev održavala sjajnim i obješenim na kuke. Na prozorskoj dasci više nije bilo malenih lončića začinskog bilja. Nije bilo visoke stolice za Darrena, nikakvih hrpa kuharica ili živopisnih apotekarskih staklenki.

Žena je nastavila pričati, očito kuhinju smatrajući svojim *piece de resistance*, dok je Emma stajala i tugovala.

Kad je telefon zazvonio, zatvorila je bijela vrata ormarića.

– Ispričajte me, samo trenutak.

– Je li ti dobro? – promrmljao je Michael.

– Da. – Željela je da joj bude dobro. – Voljela bih poći na kat.

– Slušaj, Jack. – Glas gospođe Steinbrenner izgubio je svoj ulagivački ton. – Ne zanimaju me tvoje pritužbe, niti prijetnje tvojeg odvjetnika. Shvaćaš?

Michael je pročistio grlo. – Oprostite. – Vedro se nasmiješio ženi. – Je li u redu da

malo razgledamo okolo?

Mahnula im je neka pođu i proderala se u telefon: – Slušaj, klipane!

– Zvuči kao da će neko vrijeme biti zauzeta – primijetio je.

– Sigurna si da želiš poći gore?

Ne, nije bila sigurna. Bila je sve, samo ne sigurna. – Ne mogu doći ovako daleko i ne poći do kraja.

– Tako je. – Bez obzira na to koliko je tvrdila da je jaka, obavio joj je rukom ramena kad su krenuli gore.

Vrata su bila otvorena – vrata spavaće sobe u kojoj su nekoć spavali njezin otac i Bev. Gdje ih je Emma katkad čula kako se smiju kasno noću. Aliceina soba, koja je uvijek bila tako bezlična i uredna, pretvorena je u dnevnu sobu s policama za knjige uza zidove i televizorom na konzoli. Njezina soba. Zaustavila se i zagledala unutra.

Lutke su nestale, kao i noćna lampa u obliku Mickeyja Mousea, ružičasti i bijeli volančići kojima ju je Bev razmazila. Već veoma dugo niti jedna malena djevojčica nije ondje spavala ni sanjala. To je sad očito gostinjska soba. Svileni cvijeće, holivudski krevet posut jastučićima jarkih boja, pomno složen materijal za čitanje. Tepison je zamijenio zgodan, vedar čupavi sag.

– Ovo je bila moja soba – bezizražajno je rekla. – Postojale su zidne tapete s malenim ružama i ljubičicama, ružičaste zavjese s volančićima na prozorima i veliki bijeli prekrivač za krevet. Imala sam lutke na policama, i glazbene kutije. Mislim da je to bila onakva soba kakvu žele sve malene djevojčice, barem neko vrijeme. Bev je to razumjela. Ne znam zašto sam mislila da će biti ista.

Sjetio se citata što ga je pročitao na fakultetu, a ostao mu je u glavi. – *Sve se mijenja; ništa ne nestaje.* – Smeteno je slegnuo ramenima. Nije bio od onih koji vole izgovarati citate. – Ista je, u tvojoj glavi. Jedino se to računa.

Ništa nije rekla, već se okrenula i pogledala hodnikom prema Darrenovoj sobi. Ta su vrata također bila otvorena, kao što su trebala biti i one noći.

– Bila sam u krevetu – bezizražajno je rekla. – Nešto me probudilo. Glazba. Mislila sam da je glazba. Zapravo je nisam mogla čuti, ali sam je osjećala. Vibriranje basa. Pokušala sam pogoditi o kojoj je skladbi riječ i što rade ljudi. Jedva sam čekala da dovoljno odrastem kako bih mogla ostati na zabavama. Nešto sam čula. Nešto – promrmljala je i razdraženo protrljala čelo jer ju je počela boljeti glava. – Ne znam što. Ali ja – korake – odjednom se sjetila, a srce joj je počelo lupati u prsima. – Čula sam da netko prolazi hodnikom. Željela sam da to budu tata ili Bev. Željela sam da malo razgovaraju sa mnom. Možda sam ih mogla nagovoriti da me puste nakratko sići. Ali nisu bili ni tata ni Bev.

– Polako. – Vidio je kapljice znoja na njezinu čelu, te joj je protrljao ruku između svojih. – Samo polako.

– Darren je plakao. Čula sam ga kako plače. Znam to. Nije bio san. Čula sam ga kako plače. Ustala sam. Alice mi je rekla neka mu ne ostavljam Charlieja, ali Darren je volio spavati s Charliejem, a plakao je. Namjeravala sam odnijeti Charlieja Darrenu i malo mu pričati dok ponovno ne zaspi. Ali hodnik je bio mračan.

Osvrnula se naokolo, a sunčana je svjetlost prodirala kroz prozore spavaćih soba. – Bilo je mračno, ali nije trebalo biti. Uvijek su ostavljali upaljeno svjetlo za mene. Tako se bojim mraka. U mraku ima bića.

– Bića? – ponovio je, skupivši obrve.

– Nisam željela izići na hodnik, u mrak. Ali on je i dalje plakao. Sad sam čula glazbu, kad sam izišla na hodnik, u mrak. Bila je glasna, a ja sam bila prestrašena.

Tada se zaputila, kao u snu, prema vratima. – Čula sam ih, kako sikću u kutovima, stražu po zidovima, gmižu po sagovima.

– Što si čula? – tiho je pitao. – Koga si čula?

– Čudovišta. – Okrenula se i pogledala ga. – Čula sam čudovišta. I... ne sjećam se. Ne sjećam se jesam li pošla do vrata. Bila su zatvorena, znam da su bila zatvorena, ali

ne znam jesam li ih otvorila.

Zaustavila se na pragu. Na trenutak je vidjela sobu onakvu kakvu je zapamtila – punu Darrenovih igračkaka, obojenu jarkim, primarnim bojama. Njegov krevetić, stolica za ljuljanje, blistav novi tricikl. Onda je slika nestala i pojavila se soba kakva je sada.

Pisaći stol od hrastovine i kožom presvučena stolica. Uokvirene slike, staklene police pretrpane drangulijama.

Ured. Sobu njezina brata pretvorili su u ured.

– Pobjegla sam – rekla je nešto kasnije. – Ne sjećam se ničega osim trčanja, i padanja.

– Rekla si da si prišla vratima. Rekla si mojem ocu, kad te posjetio u bolnici odmah nakon što se to dogodilo, da si otvorila vrata.

– Bilo je kao u snu. A sad se zapravo uopće ne sjećam. Sve je nestalo.

– Možda je tako trebalo biti.

– Bio je prekrasan. – Previše ju je boljelo promatrati sobu. – Bio je apsolutno predivan. Voljela sam ga više od ičega i ikoga. Svi su ga voljeli. – Suze su joj zamaglile vid. – Moram otići odavde.

– Dođi. – Poveo ju je hodnikom, a zatim niza stube po kojima se kotrljala one noći prije mnogo godina. Gloriji Steinbrenner dobacio je brzi pogled ispričavanja kad je žurno izišla iz kuhinje. – Žao mi je, moja se žena ne osjeća dobro.

– Oh. – Najprije je osjetila razdraženost i razočaranje. Zatim nadu. – Pobrinite se da se odmori. Kao što vidite, ova je kuća kao stvorena za djecu. Sigurno ne biste željeli odgajati dijete u Valleyju.

– Ne. – Nije se potrudio ispraviti je, već je izveo Emmu.

– Javit ćemo vam se – doviknuo joj je i sam sjeo za volan. Zacijelo bi opazio tamnoplavi automobil koji ih je slijedio da nije bio zabrinut zbog Emmina bljedila i činjenice da će voziti automobil vrijedan trideset tisuća dolara.

– Žao mi je – promrmljala je kad su se počeli spuštati zavojitim cestama.

– Nemoj govoriti gluposti.

– Ne, doista. Nisam to baš dobro podnijela.

– Bila si sasvim dobra. – Ispružio je ruku i nezgrapno potapšao njezinu. – Slušaj, ja nikad nisam izgubio blisku osobu, ali samo trebaš biti ljudsko biće da bi mogao zamisliti kako je to. Nemoj se mučiti, Emma.

– Da to ostavim za sobom? – Uspjela se slabašno osmjehnuti. – Nadam se da mogu. Mislila sam da će mi se sve vratiti ako budem ondje stajala, baš ondje, i mislila na ono što se dogodilo. Budući da nije... – Slegnula je ramenima i opet stavila naočale za sunce. – Bio si dobar prijatelj.

– Takav sam – progundao je. – Uvijek prijatelj. Gladna?

Počela je odmahivati glavom, ali se zaustavila. – Da – shvatila je. – Umire od gladi.

– Mogu častiti hamburgerom. Mislim – dodao je, nastojeći se sjetiti što ima u novčaniku.

– Rado bih pojela hamburger. A budući da si bio prijatelj, ja častim.

Skrenuo je ispred McDonald'sa, a budući da je otkrio da se u njegovom novčaniku nalaze tri dolara i telefonski broj crvenokose žene koje se jedva sjećao, potisnuo je ono što je samom sebi opisao kao mačo ponos. Emma se nije protivila njegovu prijedlogu da uzmu jelo za van, niti njegovoj ležernoj pretpostavci da će i dalje sjediti za volanom.

– Mislio sam da bismo mogli jesti na plaži.

– To bi mi se sviđalo. – Opet je zatvorila oči i naslonila se. Bilo joj je drago da je došla. Drago da se popela onim stubama. Drago da je ovdje, s toplim vjetrom u kosi i Michaelom kraj sebe. – U New Yorku je padala susnježica kad sam otišla.

– Ima fakulteta i u sunčanoj Kaliforniji.

Nasmiješila se, uživajući u povjetarcu na svojem licu...

Sviđa mi se New York – odsutno je rekla. – Uvijek mi se sviđao. Moja cimerica i ja kupile smo stan u potkrovlju. Već se gotovo može živjeti u njemu.

- Cimerica?
- Da. Marianne i ja smo zajedno bile u Akademiji sv. Katarine. Uvijek smo govorile da ćemo jednoga dana živjeti u New Yorku. Sad živimo. Ona studira slikarstvo. Zaključio je da nema ništa protiv Marianne. – Je li dobra?
- Da, veoma. Jednog će se dana galerije otimati za njezine slike. Običavala je izrađivati nevjerojatne karikature opatica. – Pogledala ga je i opazila da se namrštio.
- Što je?
- Vjerojatno samo instinkti policajca početnika rade prekovremeno. Vidiš li onaj automobil, odmah iza nas?
- Pogledala je preko ramena. – Da. Pa?
- Vozi iza nas otkako smo uzeli hamburgere. – Prebacio se u drugu kolnu traku. Automobil je učinio isto. – Rekao bih da nas slijedi, ali je veoma trapav.
- Ispustila je dug, umoran uzdah. – Vjerojatno je to Sweeney.
- Sweeney? ‘
- Tjelohranitelj. Uvijek me nađe. Katkad mislim da mi je tata pod kožu usadio nekakav čip.
- Da, moguće. To može imati smisla. – Ali nije mu se sviđalo da ga netko prati, i to tako amaterski, dok je na onome što je on smatrao prvim spojem s djevojkom u koju je odavno zatreskan. – Mogao bih mu pobjeći.
- Emma je spustila naočale. Iza njih su joj oči zablistale od prvog pravog smijeha što ga je kod nje vidio. – Doista?
- Mogao bih se potruditi. Ova će ga bebica zasigurno ostaviti u oblaku prašine.
- Učini to – rekla je i nasmiješila se.
- Oduševljen, Michael je stisnuo papučicu gasa, ubacio se ispred jednog karavana i ubrzao na sto trideset. – Običavali smo se utrkiivati na autocesti – dok sam bio zelen i mlad. – Opet je naglo skrenuo, zavukavši se između jednog kamioneta i *BMW-a*, a zatim je trznuo zapešćem i poletio ispred jednog *cadillaca*, te nastavio vožnju brzinom od sto četrdeset kilometara na sat.
- Dobar si. – Emma se nasmijala i okrenula kako bi pogledala vozila iza njih. – Ne vidim ga.
- Ondje je, pokušava zaobići *cadillac*. Naljutio sam tog vozača, pa je prepriječio put ostalima. Drži se. – Automobil se zanio, zavrtio i poskočio, a zatim je pojurio na jedan izlaz. Jedno zabranjeno okretanje, i snažan motor *mercedesa*, pa su se vratili na autoput, ali su vozili u suprotnom smjeru. Projurili su kraj automobila koji ih je slijedio, usporili na dopuštenu brzinu i mirno izišli na drugi izlaz.
- Doista si dobar u tome – ponovila je Emma. – Jesu li te to naučili na policijskoj akademiji?
- S nekim se vještinama rodiš. – Zaustavio je automobil, a zatim pomilovao volan. – Kakav autić.
- Emma se nagnula prema njemu i poljubila ga u obraz. – Hvala. Ponovno. – Prije nego je dospio reagirati, zgrabila je vrećicu s hamburgerima i jurnula prema pijesku.
- Obožavam ovo! – I dalje se smijući, zavrtjela se. – Doista obožavam more, njegov miris, njegov zvuk. Kad bi barem mogli spustiti malo oceana kraj Broadwaya, bila bih u raju.
- Tada ju je želio uhvatiti, zaustaviti je usred vrtnje i otkriti je li njezin okus ravan njezinu izgledu. Zatim se spustila na pijesak i zavukla ruku u vrećicu.
- Ovo isto izvrsno miriše. – Podigla je jedan hamburger prije nego je shvatila da zuri u nju. – Što je?
- Ništa. – Ali usta su mu se ponovno osušila. – Sjetio sam se, ovaj, da sam se jednom pitao jesi li ikad imala prilike ići u McDonald’s. Kad smo se prvi put sreli, na probi? Tata me odveo na hamburger, a ja sam se pitao, uza sve one tjelohranitelje, jesi li ti ikad išla onamo.
- Ne, zapravo nisam, ali tata ili Johnno ili netko drugi katkad bi nešto donijeli.

Nemoj me žaliti. – Opet je prekopavala po vrećici. – Ne danas.

– Dobro. Dodaj pržene krumpiriće.

Pohlepno su jeli, ne ostavivši čak ni mrvice za galebove. Povjetarac je jačao, donoseći maglicu s mora. Bilo je i drugih ljudi, nekoliko obitelji, mlade djevojke koje su pokazivale svoju preplanulost i vitka tijela, neizbježni radiouređaji iz kojih je dopirala glasna glazba, ali za Emmu je to bio jedan od najspokojnijih i najugodnijih interludija njezina života.

– Mogla bih se naviknuti na ovo. – Uzdahnula je, ispružila ruke uvis. – Sjediti na plaži, slušati valove. – Protresla je glavom tako da joj je kosa na leđima zablistala poput zlatne prašine. – Voljela bih da imam više vremena.

– I ja. – Morao ju je dotaknuti. Nije se sjećao trenutka kad to nije želio. Kad joj je prstom pomilovao obraz, okrenula je glavu i nasmiješila se. Zbog onoga što je vidjela u njegovim očima, srce joj je lupalo u grlu, usne su joj se rastvorile, ne toliko od iznenađenja koliko od pitanja.

Nije se opirala kad je svojim ustima dotaknuo njezina. Tiho zastenjajući, pomaknula se prema njemu, pozivajući nešto što nije u potpunosti razumjela. Usne su joj se zagrijale kad ih je lagano stisnuo zubima. Kad je ušao u njezina usta, čula je tihi zvuk zadovoljstva u njegovom grlu, osjetila kako su mu se prsti stegnuli na njezinim rukama.

Bez oklijevanja je stisnula svoje tijelo uz njegovo i apsorbirala osjećaj.

Bi li vjerovao da je to prvi put da ju je netko poljubio, ovako? Prvi put da se ovako osjeća? Topla, tekuća, bolno slatka žudnja širila se njome. Je li ovo čekala? Još dok se to pitala, njezine su se trepavice spustile kako bi bolje sačuvala uspomenu.

– Imaš – promrmrljao je i ponovno je poljubio, nježno, jer se to činilo pravilnim načinom.

– Što imam?

– Okus jednako dobar kao i izgled. Dugo sam se to pitao.

Morala je progutati slinu, morala se povući. U njoj su bujali osjećaji s kojima se nije znala nositi. Bili su previše veliki, i navirali su prebrzo. – To je sol. – Zbunjeno je ustala i približila se moru.

Muškarac lako može pobrkati zbunjenost s ležernošću. Sjedio je na mjestu, dajući si vremena. Njegovi osjećaji nisu bili nimalo ležerni, kad je riječ o njoj. Bez obzira koliko to glupo zvučalo, bio je zaljubljen. Ona je prelijepa, otmjena, i zasigurno navikla da je muškarci žele. Bogati i važni muškarci. A on je policajac početnik iz obitelji srednje klase. Duboko je uzdahnulo, ustao i pokušao biti ležeran poput nje.

– Postaje kasno.

– Da. – Je li luda, pitala se Emma. Željela je plakati i smijati se, plesati i tugovati, sve odjednom. Željela se okrenuti k njemu, ali sutra će biti pet tisuća kilometara daleko. On je samo ljubazan. Ona je sirota mala bogatašica, što mrzi, a on – on čini nešto sa svojim životom.

– Trebala bih se vratiti. – Okrenula se i nasmiješila. – Doista mi je drago što si danas pošao sa mnom, da smo imali malo vremena.

– Bit ću ovdje. – Uzeo ju je za ruku – prijateljska gesta, rekao je sebi. Dovraga i prijateljstvo. – Želio bih te ponovno vidjeti, Emma. Moram.

– Ne znam ...

– Možeš me nazvati kad se vratiš.

Zbog načina na koji ju je gledao, koža joj je postala vruća, a potom hladna. – Hoću. Rado bih – ne znam kad ću opet doći ovamo.

– Mislio sam da ćeš možda doći radi filma.

– Filma?

Hodali su prema automobilu, ali se on zaustavio. – Da. Počet će snimati za dva tjedna u Londonu, mislim, a zatim ovdje. Uvode dodatno osiguranje. Film – nastavio je jer ga je ona nastavila zbunjeno promatrati. – *Devastated*, znaš, koji se temelji na knjizi tvoje majke. Angie igra glavnu ulogu. Angie Parks. – Po njezinom je licu vidio da je

počinio golemu i veoma glupu grešku. – Žao mi je, Emma, mislio sam da znaš.

– Ne – rekla je, odjednom beskrajno umorna. – Nisam znala.

Zgrabio je telefonsku slušalicu prije nego je završila prva zvonjava. Satima je čekao i preznojavao se. – Da?

– Našao sam je. – Dobro poznati glas je podrhtavao.

– I?

– Posjetila je policajca, Kesselringa. Bila je s njim više od sat vremena. Zatim je otišla u kuću, otišla je u prokletu kuću gdje se to dogodilo. Moramo nešto učiniti, i to brzo. Rekao sam ti tada, a govorim ti i sada, neću nastradati zbog toga.

– Priberi se. – Ton je bio žustar, ali mu je ruka lagano podrhtavala kad je posegnuo za cigaretom. – Otišla je do kuće. Bila je unutra?

– Jebeno se mjesto prodaje. Ona i tip s kojim je bila jednostavno su ušli.

– Koji tip? S kim je bila?

– S nekim tipom. Mislim da je to policajčev sin.

– Dobro. – Zabilježio je to u notes kraj telefona. – Kamo su otišli nakon što su bili u kući?

– Otišli su kupiti prokleti hamburger.

Vrh olovke je puknuo. – Kako, molim?

– Rekao sam da su otišli po hamburgere, a zatim su divljali po autocesti. Izgubio sam ih. Znam gdje će noćas spavati. Mogu naći nekoga da to obavi, brzo i jednostavno.

– Nemoj biti idiot. Nema potrebe.

– Rekao sam ti da je posjetila policajca, bila je u kući.

– Da, razumijem te. – Ruka mu je opet bila posve mirna. Ulio je piće u čašu, ali ne radi živaca. Radi zadovoljstva. – Misli, za Boga miloga. Da se nečega sjetila, bilo čega, zar bi mirno pošla kupiti hamburger?

– Ne mislim...

– U tome je tvoj problem, a tako je bilo od samog početka. Nije se sjetila tada, ne sjeća se ni sada. Možda je ovo impulzivno putovanje bilo njezin posljednji pokušaj da se svega sjeti, ili još vjerojatnije, otputovala je samo iz sentimentalnih razloga. Nema potrebe da se naudi Emmi, baš nikakve.

– Što ako se ipak sjeti?

– Nije baš vjerojatno. Slušaj me sada, i to pozorno. Prvi je put bila nesreća, tragična i neočekivana nesreća. Ona koju si ti počinio.

– To je bila tvoja ideja, cijela je stvar bila tvoja ideja.

– Točno, budući da sam od nas dvojice ja jedini koji je sposoban za neku originalnu zamisao. Ali radilo se o nesretnom slučaju. Nemam namjeru počiniti umorstvo s predumišljajem. – Pomislio je na glazbenika koji je želio *pizzu*, ali se nije mogao sjetiti njegova imena. – Osim ako to nije neizbježno. Razumiješ?

– Ti si hladan kujin sin.

– Da. – Nasmiješio se. – Savjetujem ti da to imaš na umu.

22. poglavlje

U Londonu je padao snijeg, mokre, debele pahuljice koje su klizile niz ovratnike i hladno se topile na koži. To je bio lijep snježni ugođaj, za razglednicu, osim ako se nisi našao u prometnoj gužvi na King's Roadu.

Emma je radije hodala. Sweeney je zacijelo razdražen zbog njezine odluke, ali sad nije mogla misliti na njega. U džepu svojeg debelog kaputa imala je papirić s adresom. Ali zapravo joj nije trebao. Zapamtila je adresu.

Bilo je neobično naći se u Chelseau, kao odrasla osoba, slobodna poći kamo god želi. Nije se sjećala toga dijela grada. Zapravo, osjećala se poput turista u Londonu, a

Chelsea, velika pozornica za pankere, i Sloane Rangers, bio joj je stran kao i kanali Venecije.

Duž ulica nalazilo se mnogo butika i prodavaonica antikviteta, a kupci u modernim kaputima i čizmama u posljednji su čas tražili savršen dar u obilju ponuđenoga. Mlade su se djevojke smijale, stisnuvši svoju bižuteriju i majice ispod jakni. Mladi momci nastojali su izgledati grubo i svjetski, te stvoriti dojam da se dosađuju.

Unatoč snijegu na Sloane Squareu je netko prodavao cvijeće. Čak se i u prosincu za razumnu cijenu može kupiti proljeće. Boja i miris doveli su je u iskušenje, ali je nastavila hodati ne potraživši u torbici funte i šilinge. Kako bi bilo neobično doći do vrata i majci pružiti buket cvijeća.

Njezina majka. Jane Palmer nije mogla ni zaniijekati ni prihvatiti kao svoju majku. Čak joj se i ime činilo dalekim – poput nečega što je pročitala u nekoj knjizi. Ali lice je ostalo, lice koje se pojavljivalo u čudnim, sporadičnim bljeskovima u snovima, lice koje bi tamno porumenjelo prije pljuske ili silovitoga guranja. Lice iz članaka u tiskovinama *People*, *Enquirer* i *Post*.

Lice iz prošlosti, mislila je Emma. I kakve veze ima prošlost sa sadašnjošću?

Zašto je onda došla? Pitanje je odzvanjalo njezinom glavom dok je hodala uskom, lijepo održavanom ulicom. Razriješiti nešto što je trebalo razriješiti prije mnogo godina.

Emma se pitala smatra li Jane dobrom šalom što se preselila u mondeno i otmjeno područje gdje su živjeli Oscar Wilde, Whistler i Turner. Pisci i umjetnici uvijek su voljeli živjeti u Chelseau. I glazbenici, razmišljala je Emma. Mick Jagger ovdje ima dom. Ili ga je imao. Emmi nije bilo nimalo važno žive li on ili Stonesi još uvijek ovdje. Došla je posjetiti samo jednu osobu.

Možda su se Jane sviđali kontrasti. Chelsea je pankersko područje, ali i obiteljsko. Opušteno je i frenetično. I užasno je skupo živjeti u jednom od otmjenih domova. Ili možda Janein razlog ima nekakve veze s činjenicom da se Bev preselila u isto područje.

Ni to nije bilo osobito važno.

Zaustavila se, stežući i opuštajući prste na ručki svoje torbice, a snijeg je padao i hvatao se za njezinu kosu i ramena. Kuća se uvelike razlikovala od sićušnog stana u kojem je ona živjela s Jane. Trebala se doimati starom, ali se vidjelo da je novijeg datuma, samo kopija viktorijanske kuće. Netko je odlučio dodati kupole i visoke, uske prozore. Mogla je biti šarmantna, na svoj način, ali zavjese su bile čvrsto navučene, a prilaz još nije bio očišćen. Nitko se nije potrudio objesiti pletenicu od grančica ili lampice.

Čeznutljivo je pomislila na dom obitelji Kesselring. U Kaliforniji nema snijega, ali je kuća nudila toplinu i radost koje znače Božić. No s druge strane, mislila je Emma, ona ne dolazi kući za Božić. Ona uopće ne dolazi kući.

Duboko udahnuvši, Emma je gurnula dvorišna vrata i poslala kroz snijeg prema ulaznim vratima. Na izrezbarenom drvu vrata nalazila se alka. Zurila je u nju, napola očekujući da će se mjedena lavlja glava rastopiti i preoblikovati u izobličeno lice Jacoba Marleyja. Možda je njezinu maštu razbudilo doba godine, ili duhovi iz djetinjstva.

Ruke su joj bile ledene u podstavljenim rukavicama kad ju je podigla, samo staru mjedenu lavlju glavu, i pustila je da padne na drvo.

Kad nije bilo odgovora, pokucala je ponovno, nadajući se da je nitko neće čuti. Ako se nitko ne pojavi, hoće li sebi moći reći da je učinila sve što je mogla kako bi iz uma i srca izbrisala Jane i potrebu da je vidi? Očajnički je željela pobjeći, od kuće koja se pretvarala da je nešto što nije, od mjedene lavlje glave, od žene koja zapravo nikad nije posve nestala iz njezina života. Dok je stajala, spremna se s olakšanjem okrenuti, vrata su se otvorila.

Nije mogla govoriti, već samo zuriti u ženu u kućnoj haljini od crvene svile koja je nemarno padala s jednog ramena i napinjala se preko debelih bokova. Kosa joj je bila plava i raskuštrana oko širokog, mlohavog lica. Lica neznanke. Emma je prepoznala i sjećala se očiju. Stisnutih, ljutih očiju, sad crvenih od pića, ili droga, ili pomanjkanja

sna.

– Dakle? – Jane je zbog hladnog zraka podigla haljinu na ramenu. Na prstima su joj svjetlucali dijamanti, a Emma je s užasom osjetila zadah džina. – Slušajte, dušo, u subotu poslijepodne imam pametnijeg posla od stajanja na vratima.

– Tko je, dovraga? – Razdraženi muški povik začuo se s kata. Jane se osvrnula preko ramena, kao da se dosađuje.

– Čekaj malo, može? – doviknula je. – Dakle? – Opet se okrenula k Emmi. – Vidite da sam zauzeta.

Idi, mahnito je pomislila. Samo se okreni i pođi. – Željela bih razgovarati s tobom. – Emma je čula vlastiti glas, ali je zvučio kao glas neznanke. – Ja sam Emma.

Jane se nije pomaknula, ali su joj se oči promijenile, još se više stisnuvši, nastojeći se usredotočiti. Vidjela je mladu ženu, visoku, vitku, blijeda, nježna lica i lepršave plave kose. Vidjela je Briana – zatim svoju kćer. Na trenutak je osjetila nešto gotovo poput žaljenja. Zatim su joj se usne izvile.

– Dakle, dakle, dakle. Mala je Emma došla kući, k mami. Želiš razgovarati sa mnom? – Na brzinu se prodorno nasmijala, a Emma se trgnula i pripremila na pljusk. Ali Jane je samo koraknula unatrag od vrata. – Samo uđi, draga. Malo ćemo popričati.

Jane je već kalkulirala dok ju je vodila hodnikom do pretrpanog salona, mračnog zbog debelih zavjesa. Ondje se osjećao vonj – stari alkohol, ustajali dim koji nije bio duhanski. Činilo se da ipak nije daleko dospjela od starog stana.

Uskoro više neće dobivati novac od Briana, a više nikakvim prijeljama ili moljakanjem neće iz njega izvući ni novčića. Ali tu je djevojka. Njezina malena Emma. Žena mora misliti na budućnost, zaključila je Jane. Kad ima skup ukus i skupe navike.

– Želiš li piće? Da proslavimo naš ponovni susret.

– Ne, hvala.

Jane je slegnula ramenima i sebi natočila piće. Kad se okrenula, crvena se svila premještala po njezinim debelim bokovima. – Za obiteljske veze? – rekla je i podigla čašu. Zatim se nasmijala jer je Emma spustila pogled na svoje ruke. – Zamisli, ugledati te pred svojim vratima nakon toliko godina. – Pila je velikim gutljajima, a zatim je iskapila čašu, te sjela na kauč presvučen purpurnim baršunom. – Sjedni, Emma ljubavi, i pričaj mi o sebi.

– Nema se što pričati. – Emma je ukočena sjela na rub stolice. – U Londonu sam samo za blagdane.

– Blagdane? Ah, Božić. – Nasmiješila se i ispucanim noktom kucnula po čaši. – Jesi li mami donijela dar?

Emma je odmahнула glavom. Opet se osjetila kao dijete. Prestrašeno i usamljeno.

– Najmanje što si nakon toliko godina mogla učiniti je donijeti majci neki maleni dar. – Odmahnuvši rukom, Jane se udobnije smjestila. – Nije važno. Nikad nisi bila pažljivo dijete. Sad si već posve odrasla, je li? – Mjerkala je diskretne dijamante na Emmi ušima. – I dobro ti ide u životu. Otmjene škole, elegantna odjeća.

– Sad sam na fakultetu – bespomoćno će Emma. – Imam posao.

– Posao? Što će ti, dovraga, posao? Tvoj stari ima gomilu novca.

– Sviđa mi se. – Mrzila je činjenicu da joj je glas bio nesiguran. – Želim raditi.

– Nikad nisi bila pametno dijete. – Namrštivši se, Jane je ispila još džina. – Kad se sjetim svih onih godina kad sam škrtarila i štedjela i odricala se kako bih imala za tvoju odjeću i hranu. Nikad nimalo zahvalnosti s tvoje strane. – Posegnula je za bocom džina i ponovno napunila čašu. – Samo cmizdrenje i plakanje, a zatim si otišla sa svojim ocem bez da si se osvrnula na mene. Živjela si na visokoj nozi, je li, curo moja? Tatina malena princeza. Sve te godine nisi ni pomislila na mene.

– Mislila sam na tebe – promrmljala je Emma.

Jane je ponovno kucnula prstima po čaši. Željela je poći po svoje zalihe, uzeti brzu dozu, ali se bojala da će Emma nestati ako ode iz sobe, pa bi izgubila svoju priliku.

– Otrovaao te protiv mene. – Počele su teći suze samosažaljenja. – Želio te samo za

sebe, a ja sam ta koja je trpjela bolove porođaja, bijedu podizanja djeteta bez ičije pomoći. Mogla sam te se riješiti, znaš. Čak je i tada to bilo dovoljno jednostavno, ako si poznavao prave ljude.

Emma je tada podigla pogled. Tamne i žarke, fiksirale su majčino lice. – Zašto nisi?

Jane je čvršće stegnula čašu. Prsti su joj se počeli tresti. Već satima nije uzela drogu, a džin je slaba zamjena. Ali bila je lukava, previše lukava da bi priznala kako se više bojala ilegalnog abortusa u nekoj prljavoj stražnjoj uličici nego porođaja u čistoj bolnici.

– Voljela sam ga. – Budući da je vjerovala u to, zvučalo je istinito. – Uvijek sam ga voljela. Zajedno smo odrasli, znaš. I on je volio mene, bio mi je odan. Da nije bilo njegove glazbe, njegove smrdljive karijere, mogli smo ostati zajedno. Ali odbacio me kao da to nije ništa. Nikad mu nije bilo stalo ni do čega, osim do njegove glazbe. Misliš li da mu je bilo stalo do tebe? – Ustala je, malo zateturavši pod utjecajem džina. – Nikad ga nije bilo briga. Samo je njegov imidž bio važan. Nije želio da prokleta javnost misli da je Brian McAvoy od onih ljudi koji napuštaju vlastito dijete.

Stare sumnje, stari su strahovi tako brzo ponovno izbili na površinu, da je jedva govorila. – On me voli. Sve je učinio za mene.

– On voli Briana. – Jane se oslonila na naslone za ruke Emmine stolice i nagnula se sasvim blizu. U očima joj se pojavio sjaj. Čisti užitak. Sad je mogla veoma malo učiniti kako bi povrijedila Briana – Bog zna da je pokušala sve što joj je padalo na pamet kako bi mu nanijela bol. Ali mogla bi povrijediti Emmu, a to je sljedeće po redu.

– Bez problema bi nas obje napustio da se nije bojao skandala. Upravo je to kanio učiniti dok mu nisam zaprijetila da ću se obratiti novinama.

Nije spomenula prijetnju da će se ubiti, sebe i Emmu. To je zapravo bilo tako nevažno da je zaboravila.

– Znao je, kao što je znao i onaj bezvrijedni nitkov od menadžera, što bi se dogodilo da su mediji počeli pisati o tome da je najžarkiji plamen *rocka* ostavio svoje kopile u bijedi. Znao je, zato te uzeo i platio mi lijep iznos kako bi me držao podalje od tebe.

Osjetila je mučninu, mučninu od riječi, mučninu od zadaha iz Janeinih usta dok ih je izgovarala. – Platilo ti je?

– Zaslužila sam to. – Jane je prstima uhvatila Emminu bradu i stisnula je. – Zaslužila sam svaku funtu, i više. Kupio te, kao i svoj duševni mir. Prošao je prilično jeftino, ali nikad ga nije stekao, je li? Nikad nije mogao kupiti duševni mir.

– Pusti me. – Emma je uhvatila Janeino zapešće i gurnula njezinu ruku. – Ne diraj me.

– Moja si jednako koliko i njegova.

– Ne. – Podigla se sa stolice, moleći se da joj noge ne popuste. – Ne, prodala si mene, kao i sva prava na majčinstvo što si ih možda imala. On me možda kupio, Jane, ali ni on me ne posjeduje. – Borila se protiv suza. Neće ovdje plakati, ne pred ovom ženom. – Danas sam došla ovamo kako bih te zamolila da spriječiš snimanje filma, onog što će ga snimiti po tvojoj knjizi. Nadala sam se da možda gajiš nekakve osjećaje prema meni, barem toliko da ćeš poštovati moje želje po tom pitanju. Ali samo sam gubila vrijeme.

S kata je Janein trenutni ljubavnik počeo urlati psovke.

– Ja sam još uvijek tvoja majka! – viknula je Jane. – To ne možeš promijeniti.

– Ne, ne mogu. Samo moram naučiti živjeti s tim. – Okrenula se i brzo pošla prema vratima.

– Želiš da spriječim snimanje filma? – Jane je zgrabila Emminu ruku. – Koliko silno to želiš?

Posve mirna, Emma se okrenula prema njoj. Još ju je jednom dobro pogledala. – Zar misliš da bih ti platila?

Preračunala si se ovoga puta, Jane. Od mene nikad nećeš dobiti ni novčića.

– Kučko. – Janeina ju je ruka pljusnula po obrazu. Emma se nije potrudila izbjeći

udarac. Jednostavno je otvorila vrata i udaljila se.

Dugo je hodala, izbjegavajući kupce i one koji su šetali pse, ignorirajući smijeh, paljenje motora i mahnitu božićnu radost svuda oko sebe. Suze se nisu pojavile. Čudila se kako ih je sad lako kontrolirala. Možda pomaže hladnoća, ili buka. Bilo bi tako lako uopće ne razmišljati. Zato, kad je shvatila da stoji pred Bevinim vratima, nije bila posve svjesna kako je onamo stigla, niti je li joj to bila namjera.

Brzo je pokucala. Ovo nije vrijeme za razmišljanje. Nije vrijeme za osjećanje. Vrijeme je, rekla je sebi, da razriješi sve zaostale probleme i nastavi sa svojim životom.

Vrata su se otvorila. Topao zrak i božićne pjesme. Miris bora i dobrodošlice. Dok joj se iza leđa vrtložio snijeg, Emma je zurila dolje u Alice. Kako je neobično, pomislila je, odozgo gledati svoju staru dadilju. Vrijeme ju je učinilo višom, a Alice manjom. Vidjela je prepoznavanje u Aliceinim očima i drhtaj njezinih usana.

– Zdravo, Alice. – Njezine su usne bile ukočene kad se prisilila na osmijeh. – Lijepo je ponovno te vidjeti.

Alice je stajala, a suze su joj se počele slijevati niz obraze.

– Alice, nemoj zaboraviti Terryju dati onaj paket ako svrati.

Bev je žurila hodnikom, s tamnim nercom prebačenim preko ruke. – Vratit ću se do – Stala je, a malena crna torbica kliznula joj je iz prstiju. – Emma – šapnula je.

Stajale su na razmaku od metar i pol, a uplakana je Alice bila među njima. Bev je najprije osjetila zadovoljstvo, potrebu da potrči naprijed i privine Emmu uza se. Potom je osjetila sram.

– Trebala sam nazvati – počne Emma. – Bila sam u gradu, pa sam pomislila da bih...

– Tako mi je drago da jesi. – Pribravši se, Bev se nasmiješila i koraknula naprijed. – Alice. – Glas joj je bio blag kad je stavila ruku na ženino rame. – Trebat će nam malo čaja.

– Upravo si namjeravala izići – brzo će Emma. – Ne bih ti željela remetiti planove.

– Nije važno. Alice – ponovila je. Žena je kimnula i požurila hodnikom. – Tako si odrasla – promrmlja Bev. Čvrsto je stisnula ruke kako ih ne bi ispružila i dotaknula je. – Teško je vjerovati – ali sigurno se smrzavaš. – Malo se smirivši, uhvatila je Emminu ruku u rukavici. – Uđi, molim te.

– Imaš druge planove.

– Jedan klijent priređuje zabavu. Nije važno. Doista bih voljela da ostaneš. – Prsti su joj se stisnuli oko Emminih, a njezine su oči gotovo gladno proučavale djevojčino lice. – Molim te.

– Naravno. Nekoliko minuta.

– Uzet ću tvoj kaput.

Smjestile su se, kao dvije uljudne neznanke, u Bevinu vedrom, prostranom salonu.

– Ovo je prekrasno. – Emma je na licu namjestila uvježban smiješak. – Čula sam da si se proslavila s unutrašnjim uređenjem. Sad vidim zašto.

– Hvala ti. – O, Bože, što bi trebala reći? Što ne bi trebala reći?

– Moja cimerica i ja kupile smo stan u potkrovlju, u New Yorku. Još uvijek ga uređujemo. – Pročistila je grlo, pogledavši prema vatri koja je tinjala u kaminu. – Nisam imala pojma da je to tako komplicirano. Kad si ti to radila, izgledalo je tako jednostavno.

– New York – reče Bev, kršeći ruke u krilu. – Sad ondje živiš?

– Da. Upisala sam se na NYCC. Fotografija.

– Oh. Sviđa ti se?

– Veoma.

– Hoćeš li dugo ostati u Londonu?

– Do malo iza prvoga.

Sljedeća je stanka bila duga i neugodna. Obje su žene s olakšanjem pogledale Alice kad je dogurala kolica s čajem. – Hvala, Alice. Ja ću natočiti čaj. – Bev je na trenutak stavila ruku na Aliceinu i stisnula.

– Ostala je s tobom – primijetila je Emma kad su opet ostale same.

– Da. Ili bi bilo bolje reći da smo ostale jedna s drugom. -Pomoglo je imati čaj, čajnik, šalice, lijepe malene kekse složene na pladnju. Nije bila žedna, niti je imala teka, ali opuštao ju je čin, jednostavan, civiliziran čin posluživanja čaja. – Stavljaš li još uvijek previše vrhnja i šećera u čaj?

– Ne, amerikanizirala sam se. – U plavoj se vazi nalazilo svježe cvijeće. Tulipani. Emma se pitala je li ih Bev kupila kod prodavača cvijeća na trgu, ili ih je sama uzgojila.

– Sad samo stavljam previše šećera.

– Brian i ja smo se uvijek bojali da ćeš postati debela i bezuba, s obzirom na tvoju sklonost slatkišima – počela je Bev, zatim se lecnula i pokušala naći neku ležernu temu za razgovor. – Dakle, pričaj mi o svojem bavljenju fotografijom. I kakve fotografije voliš snimati?

– Najviše volim fotografirati ljude. Karakterne portrete, valjda, više nego apstraktne stvari ili mrtvu prirodu. Nadam se da ću u tome stvoriti karijeru.

– To je divno. Rado bih vidjela neke tvoje radove. – Opet se prekinula. – Možda kad sljedeći put budem u New Yorku.

Emma je proučavala božično drveće smješteno kraj prozora. Bilo je pokriveno stotinama rukom obojenih ukrasa i čipkastih bijelih mašni. Nije kupila dar za Bev, nikakvu blistavo omotanu kutiju za ispod drvca. Ali možda bi joj ipak nešto mogla dati.

– Zašto ne pitaš kako je on, Bev? – blago će Emma. – Bilo bi lakše za obje.

Bev je pogledala Emmu u oči. One prekrasne tamnoplave oči, tako slične onima njezina oca. – Kako je on?

– Voljela bih da znam. Njegova je glazba bolja nego ikad. Posljednja turneja... pa, vjerojatno znaš sve o tome.

– Da.

– Piše glazbu za film i govori o snimanju konceptualnog albuma. Zatim video. Čovjek gotovo može vjerovati da su glazbeni videospotovi stvoreni upravo radi tate. Sve dopire do ljudi, baš kao na koncertima. – Zastala je, a potom nastavila.

– Previše pije.

– I to sam čula – tiho će Bev. – PM. je zabrinut za njega. Ali oni – posljednjih je nekoliko godina njihov odnos pomalo napet.

– Želim ga nagovoriti da pođe na liječenje. – Emma je hitro, nemirno slegnula ramenima. – Ali ne želi me slušati. Vidi to kod Stevieja – no ondje to svi vide. Teško ga je uvjeravati jer ne utječe na njegov rad, na njegovu kreativnost, a zasad čak ni na zdravlje. Ali...

– Zabrinuta si.

– Da. Da, jesam.

Bevin je smiješak bio mekši, opušteniji, pomalo je podsjećao na one kojih se Emma sjećala. – Jesi li zato došla?

– Djelomice, valjda. Čini se da ima mnogo razloga iz kojih sam došla.

– Emma, dajem ti riječ, kad bih mislila da mogu pomoći, kad bih vjerovala da nešto mogu učiniti, bilo što, onda bih to učinila.

– Zašto?

Podigla je šalicu kako bi si dala vremena za biranje riječi.

– Brian i ja smo mnogo toga dijelili. Bez obzira na to koliko je vremena prošlo, koliko je boljelo, čovjek ne zaboravlja sve te osjećaje.

– Mrziš li ga?

– Ne. Ne, naravno da ga ne mrzim.

– A mene?

– O, Emma.

Brzo odmahnuvši glavom, Emma je ustala. – Nisam te to kanila pitati. Nisam kanila sve to spominjati. Samo što sam odjednom osjetila... nekakvu nedovršenost. Ne znam što sam mislila da ću danas postići. – Zurila je u vatru koja je umirujuće pucketala u

kaminu. – Posjetila sam Jane.

Bevina je šalica udarila po tanjuriću prije nego je uspjela smiriti ruke. – Oh.

Emma se nasmijala i provukla prste kroz kosu. – Da. Oh. Osjećala sam da moram, da će mi to pomoći razjasniti vlastite osjećaje. I glupavo, da bih je mogla nagovoriti da spriječi snimanje filma po svojoj knjizi. – Okrenula se. – Ne možeš zamisliti kako je to gledati je, vidjeti je onakvu kakva jest, i znati da je to moja majka.

– Ne znam što bih ti rekla, Emma, osim istine. – Trenutak ju je proučavala. Možda bi nešto mogla učiniti, neku sitnicu kako bi popravila grešku što ju je počinila prije svih tih godina. Odložila je šalicu i prekrížila ruke. Kad je počela govoriti, glas joj je bio veoma miran i veoma siguran.

– Nisi nimalo slična njoj. Nimalo. Nisi joj bila nimalo slična ni kad si došla k nama, nisi joj nimalo slična sada.

– Prodala me tati.

– O, Bože. – Bev je objema rukama pritisnula lice, a zatim ih je spustila. – Nije bilo tako, Emma.

– Dao joj je novac. Ona ga je uzela. Kao da su razmijenili nekakvu robu, a zatim je nametnuli tebi.

– Ne! – Skočila je na noge, a porculan je zveckao. – Okrutno je to reći, i glupo. Da, platio joj je. Platio bi joj koliko god je trebalo da ti budeš na sigurnom.

– Rekla je da je to učinio kako bi očuvao svoj imidž.

– Ona je lažljivica. – Pošla je k Emmi i uhvatila je za obje ruke. – Slušaj me. Sjećam se dana kada te doveo kući, kako si izgledala. Kako je on izgledao. Bio je nervozan, možda čak i prestrašen, ali je čvrsto odlučio napraviti ono što je dobro za tebe. Ne zbog nekakvog javnog imidža, nego zato što si ti njegova kći.

– I svaki put kad me pogledao, svaki put kad si me ti pogledala, sigurno ste vidjeli nju.

– Ne Brian. Nikada Brian. – Uzdahnula je, zagrlila Emmu i spustila se na kauč zajedno s njom. – Možda ja jesam, u početku. Bila sam mlada, Kriste, iste dobi kao ti sada. Bili smo ludo zaljubljeni, planirali smo vjenčanje. Bila sam trudna s Darrenom. A zatim si se odjednom ti pojavila – dio Briana s kojim ja nisam imala nikakve veze. Bojala sam te se. Možda sam te čak i mrzila. Istina je bila da nisam željela osjećati ništa za tebe. O, možda malo sažaljenja. – Kad se Emma odmaknula, Bev joj je stegnula ramena. – Nisam te željela voljeti, Emma. Onda odjednom, jednostavno sam te zavoljela. Nisam to planirala, nisam jednog dana stala i rekla si da zaslužuješ dobiti priliku. Jednostavno sam se zaljubila u tebe.

Emma se tada slomila, spustila je glavu na Bevino rame i plakala, slomljeno je jecala, bez ustručavanja, dok je vatra pucketala, a Bev joj je milovala kosu.

– Tako mi je žao, ljubavi. Tako mi je žao da nisam bila ondje za tebe. Sad si odrasla, a ja sam propustila svoju priliku.

– Mislila sam da me mrziš – zbog Darrena.

– Ne, o, ne.

– Okrivljavala si me...

– Ne. – Bev se odmaknula, zaprepaštena. – Dobri Bože, Emma. Ti si bila dijete. Okrivljavala sam Briana, i pogriješila sam. Okrivljavala sam sebe, i molim se da ni tu nisam u pravu. Ali kakve god sam neoprostive stvari činila, ili mislila, nikad nisam okrivljavala tebe.

– Čula sam ga kako plače...

– Ššš. – Zgrabila je Emmine ruke i prinijela ih svojim obrazima. Nije imala pojma da je Emma tako patila. Da jest... Bev je na trenutak zatvorila oči. Da jest, nadala se da bi bila dovoljno jaka i potisnula vlastitu bol radi dobrobiti djeteta. – Slušaj me. To je bilo najstrašnije što mi se u životu dogodilo, najdestruktivnije, najbolnije. Okomila sam se na ljude koje sam trebala privinuti uza se. Prvih nekoliko godina nakon Darrenove smrti, bila sam... jedva sam znala što sam ili gdje sam. Iz jedne terapije u drugu,

razmišljala sam o samoubojstvu, željela sam da mogu naći snage i sve okončati. Bilo je nečega u njemu, Emma, nečega posebnog, nečega gotovo čarobnog. Katkad nisam mogla vjerovati da sam ga ja rodila. A kad je otišao, tako brzo, tako okrutno, tako nepotrebno, bilo je kao da mi je netko izvadio srce. Ništa nisam mogla učiniti. Izgubila sam svoje dijete. I tada sam se, u svojoj patnji, okrenula od mogeg drugog djeteta. I izgubila tebe.

– I ja sam ga voljela. Tako silno.

– Znam. – Nasmiješila se, nježno. – O, znam.

– I tebe. Nedostajala si mi.

– Mislila sam da te više nikad neću vidjeti. Ili da ćeš mi moći oprostiti.

To ju je zapanjilo. Oprostiti? Emma je godinama mislila da je ona ta kojoj nikad neće biti oprošteno. Sada, uz nekoliko riječi, bol što ju je nosila u sebi cijeloga dana odjednom je popustila, i ona se uspjela nasmiješiti.

– Kad sam bila malena, mislila sam da si ti najljepša žena na svijetu. – Emma se nagnula naprijed i prislonila svoj obraz uz Bevin. – Još uvijek to mislim. Hoće li ti smetati ako te opet zovem mama?

Emma je osjetila drhtav uzdah kad ju je Bev čvrsto zagrlila. – Čekaj trenutak. Imam nešto za tebe.

Kad je ostala sama, Emma je u torbici potražila papirnati rupčić. Naslonivši se na jastuke, obrisala je oči. Njezina je majka uvijek bila, i uvijek će biti, Bev. Možda je ovo, napokon, jedna potraga koju će moći ostaviti za sobom.

– Čuvala sam ga za tebe – rekla je Bev kad se vratila u sobu. – Ili sam ga možda čuvala za sebe. Pomogao mi je preživjeti nekoliko veoma samotnih noći.

Uzviknuvši od sreće, Emma je skočila na noge. – Charlie!

23. poglavlje

Dvadeset dva člana orkestra, uključujući violine, violončela, flaute, fagote i harfu, nagurali su se u studio za snimanje. Dva su se pomoćnika silno potrudila oko ukrašavanja. Sa stropa su visjele blještave crvene kuglice, grane bora ukrašavale su zidove, a u kutu se na postolju okretalo aluminijsko drveće, upravo toliko kičasto da bude zabavno.

Johnno je smiksao nekakav neobičan koktel. Nakon što je popio dvije čaše i preživio, ostali su također kušali. Još nitko nije bio pijan, ali je bilo mnogo veselja.

Više od četiri sata radili su na jednoj skladbi, a Brian je bio gotovo zadovoljan snimkom. Kroz slušalice je slušao posljednji snimak. Još uvijek se čudio kako neka pjesma, nekoć samo neodređena melodija u njegovoj glavi, može postati tako jasna, moćna i živa. Još uvijek je bilo trenutaka kad bi slušao nešto čijem je stvaranju doprinio, a tada bi osjetio odjek ushićenja što ga je osjećao prilikom pisanja svoje prve pjesme.

Vidio je Petea kako stoji u kabini za tehničare, razdražen i nestrpljiv, kao i uvijek, Brianovom sklonošću perfekcionizmu. Brian se nije osvrtao na njega, već je puštao da ga glazba preplavljuje.

Johnno je igrao poker s jednim flautistom i prekrasnom harfisticom vitkih prstiju. Negdje je pronašao zeleni štitnik za oči, pa je igru oživio otvorenim varanjem i mahnitim ulaganjem.

P.M. je čitao nekakav roman u džepnom izdanju. Sablastan roman, ako je suditi po koricama. Činilo se da mu trenutno najviše odgovara vlastito društvo i poneko mračno umorstvo.

Stevie je ponovno bio u kupaonici. Njegov posljednji pokušaj da se očisti od droge trajao je manje od tjedan dana nakon što je izišao iz najnovije klinike.

Zadovoljni su, pomislio je Brian, i više nego spremni završiti radni dan. Slušao je završni, dugotrajni ton.

– Želio bih ponoviti vokale.

Johnno je povukao ulog k sebi. Tko kaže da se ne može pobijediti sa slabijom skalom? Pohotno je namignuo harfistici. Nasmijala se i pružila mu novčanicu od pet dolara.

– Kako si znao da će htjeti ponovno snimati?

– Poznajem svojeg momka – rekao joj je Johnno. Ustao je i podigao šaku prema kabini za tehničare. Jednako kao i Brian, opazio je Peteovo razdraženo mrštenje i ignorirao ga. – Još jednom.

– Valjda ne želiš još jedno snimanje, sinko. – Stevie je posrtao po studiju. Sad je visoko letio, napunivši se vrhunskim kokainom uz dodatak malo heroina. – Zar ne znaš koji je danas dan? Badnjak je, jebi ga.

– Još dva sata nije. – Brian je prikrivio svoju razdraženost. Koliko god to bilo žalosno, dobit će još dvadeset minuta od Stevieja prije nego se sruši. – Obavimo to da možete poći kući i objesiti svoje čarape na kamine.

– Pa, pogledaj tko je ovdje – objavio je Stevie kad je Emma ušla u studio. – Naša malena curica. – Prebacio joj je ruku oko ramena. – Dobro, Emma ljubavi, tko je najbolji?

Uspjela se nasmiješiti i poljubiti ga u mršav, koščat obraz. – Tata.

– U tvojoj će čarapi biti samo ugljen, dušice.

– Očekivala sam da ćete još biti ovdje. – Budući da je Steviejeva ruka još uvijek bila na njezinim ramenima, hodali su zajedno do mikrofona. Osjećala je kako podrhtava poput čvrsto nategnute žice. – Smijem li malo slušati?

– Ulaznice su pet penija i dva šilinga. – Opazivši njezinu nelagodu, Johnno je nježno maknuo Stevieja. – No budući da je Božić, zaboravit ćemo na šilinge.

– Nećemo više dugo – ustvrdio je Brian.

– Isto je rekao prije dva sata. – Johnno ju je na brzinu, umirujuće stisnuo uza se. – Čovjek je manijak. Predat ćemo ga vlastima odmah nakon audicije.

Brian je ugasio svoju cigaretu, a potom je običnom vodom pročistio grlo. – Samo vokali na *Lost the Sun*.

– Dvadeseto snimanje vokala – primijetio je P.M. Bilo mu je drago kad ga je Emma poljubila u obraz.

– Žao mi je što te odvajam od tvojeg uživanja u književnosti – obrecnuo se Brian.

Emma se automatski postavila između njih dok je skidala kaput. – *Lost the Sun?* – ponovila je. – Onda imam sreće jer mi je ta najdraža.

– Dobro. Možeš pjevati prateće vokale.

Nasmijala se Johnnu i zaputila se prema stolici.

– Ne, čekaj. – Brian ju je uhvatio za ruku i nasmiješio se.

– To je to. To nam treba. – Već je kretnjom zatražio još jedne slušalice. – Priključuješ se kod druge kitice.

– Tata, ne mogu.

– Naravno da možeš. Znaš tekst, melodiju.

– Da, ali...

– Savršeno. Ne znam zašto se ranije toga nisam sjetio. Za ovu je skladbu potrebna ženska ruka. Neka bude lagano, tek malo tužno.

– Nema smisla prepirati se – rekao je Johnno dok joj je namještao slušalice na uši. – Nezaustavljiv je.

Emma je uzdahnula. Neće škoditi ako mu udovolji. – Koji je moj postotak? Hoću li biti spomenuta na koricama? Što je s umjetničkom kontrolom?

Brian joj je stisnuo nos.

Dovoljno je vidjeti ga sretnog, pomislila je. Njezinog oca ništa nije moglo tako uzbuditi kao nova ideja. Dovikivao je upute, katkad popuštajući Johnnovim

prijedlozima, pomno pazeći na Stevieja, te suptilno držeći razdaljinu od P.M.-a.

Čula je glazbu u svojoj glavi, tužne i sentimentalne gudače i flaute. To je bio pun, gotovo klasičan zvuk. Poput kiše, shvatila je – ne oluje, već sive, neumoljive kiše.

U ušima joj je lebdio očevo glas, jasan i nekako sladak usprkos melankoličnim stihovima.

– I looked for your face / I called your name / You were the Light / But shadows covered me / I lost the sun.

Slušala je, diveći se, kao i uvijek, bliskoj, gotovo sablasnoj harmoniji što ju je postizao s Johnnom. Glas njezina oca vinuo se u visine, zadržavao na notama, milovao ih. Tužni, beznadni stihovi pogađali su je ravno u srce.

Pa to je Bev, odjednom je shvatila. Pjeva o Bev. Za Bev. Emmine su se oči raširile dok je zurila u Briana. Zašto to ranije nije shvatila? Zašto nije razumjela?

Još uvijek je zaljubljen. Nije ogorčen ili ljutit, već nesretno zaljubljen.

Nije razmišljala, već samo osjećala, dok je činila ono što joj je rekao i pridružila svoj glas njegovomu.

Nije shvatila da se Johnno povukao, ostavivši same nju i njezina oca. Automatski je ispružila ruku i uhvatila njegovu. Nije bila svjesna suza u svojim očima. Njezin se glas stopio s njegovim jednako kao i njezino srce.

– My life is shadows without you / Without you / Dreaming of the light I wake to darkness / I lost the sun.

Dok je glazba jačala i potom utihnula, podigla je ruku do njegova obraza. – Volim te, tata.

Svojim je usnama lagano dotaknuo njezine, boreći se protiv vlastitih suza. – Poslušajmo kako je ispalo – doviknuo je.

Bio je gotovo jedan sat prije nego su glazbenici počeli odlaziti. Prošao je veći dio još jednog sata prije nego je Brian bio zadovoljan montažom. Emma je gledala kako njezin otac puni čašu *Chivas Regalom* i pije ga kao vodu dok s tehničarom raspravlja o nekim detaljima. Nije se željela uzrujavati oko toga, ne sada kad je počela razumijevati njegovu patnju. Ali nije mogla ni mirno sjediti i gledati kako bol utapa u viskiju.

Polako je izišla, a zatim skrenula prema kupaonici kako bi osvježila svoju šminku. Bilo je govora o tome da će se svi naći u lokalnom klubu. Umorna ili ne, poći će s njima i pripaziti na oca.

Kad je otvorila vrata, zaprepašteno je stala. Čisto bijele pločice bile su poprskane krvlju. Miris, hladan i metalan, pomiješan sa smradom bljuvotine, izazvao je mučninu, pa je podigla ruku do vrata i stisnula ga. Brzo je koraknula unatrag, umalo se spotaknuvši prije nego se uspjela okrenuti i pojuriti natrag u studio.

– Tata!

Jednom je rukom ispijao svoje piće, a drugom nespretno navlačio kaput. Lice mu se zarumenjelo od zadovoljstva uspješnim snimanjem, ali se prestao smijati nečemu što je Johnno rekao kad je ugledao Emmu.

– Što je? Što se dogodilo?

– U kupaonici. Brzo. – Zgrabila ga je za ruku i povukla za sobom. – Po svim je zidovima. Nisam – ne mogu ući.

Povukla se unatrag, grčevito stežući Johnnovu ruku, dok je Brian otvarao vrata.

– Prokletstvo. – Nakon jednog brzog pogleda opet je tresnuo vratima. – Nađi nekoga da ovo počisti – oštro je rekao Peteu. Uhvativši Emmu za ruku, počeo ju je voditi natrag u studio.

– Počisti? – Odmaknula se od njega. – Tata, za Boga miloga, zidovi su puni krvi. Netko je ozlijeđen. Moramo...

– Uzmi kaput, pa idemo.

– Idemo? Moramo pozvati policiju, ili liječnika, ili...

– Smiri se, Emma – promrmljao je Pete. – Nema potrebe da se zove policija.

– Nema potrebe? – Okrenula se prema njemu, a zatim opet prema ocu. – Moramo ih

pozvati.

– Nikoga nećemo zvati, a ti ovo moraš zaboraviti.

– Ali...

– To je Stevie. – Bijesan, Brian ju je uhvatio za ramena i okrenuo prema mjestu gdje je Stevie mlitavo sjedio u kutu. – Opet se drogira. Ne može ubosti iglu u neku žilu a da ne izgubi malo krvi.

– Moj Bože. – Užasan prizor crveno poprskanih zidova bljesnuo joj je u glavi. – On to čini sebi? Ubija se.

– Veoma vjerojatno.

– Zašto nešto ne poduzmeš?

– Što bih, dovraga, trebao učiniti? – Pograbio je njezin kaput i navukao joj ga na ruke. – To je njegov život.

– To što si rekao vrijedno je prezira – šapnula je....

Ubacivši se kao mirotvorac, Pete joj je dotaknuo rame.

– Ne smiješ krivnju svaljivati na Briana, Emma. Pokušao je. Vjeruj mi. Svi smo pokušali. Čim album bude dovršen, nagovorit ćemo ga da ponovno pođe na odvikavanje.

– Čim album bude dovršen – ponovila je. – Prokleti album.

Revoltirano se okomila na oca. – On je tvoj prijatelj.

– Da, on je moj prijatelj. – Nije se potrudio reći joj koliko je puta preklinjao Stevieja da potraži pomoć, koliko je puta prikrivao problem bacanjem igala i brisanjem krvi. – Ne razumiješ, Emma.

– Ne, ne razumijem. – Nakon što ih je još jednom pogledala, okrenula se. – Idem kući.

– Emma – Rastrgan, okrenuo se i bespomoćno zurio u Stevieja.

– Samo pođi – rekao mu je P.M. i napola podigao Stevieja na noge. – Ja ću ga strpati u krevet.

– Dobro. – Brian je vani sustigao Emmu. Snijeg je prestao padati, a mjesec ih je obasjavao plavkastom svjetlošću. Automatski je stegnuo kaput oko sebe kako bi se zaštitio od hladnog vjetra. – Emma. – Spustio joj je ruku na rame. To ju je zaustavilo, ali se nije okrenula. – Ne zamjeram ti što si uzrujana. Znam da je šok vidjeti tako nešto, znati da je netko do koga ti je stalo u takvom stanju.

– Da. – Duboko je udahнула prije nego se okrenula prema njemu. Oči su joj bile veoma jasne. – Da, tako je.

– Ja ne upotrebljavam igle, Emma. Nikad nisam.

Osjetila je brzi val olakšanja, ali ga je potisnula. – A sve ostalo je u redu?

Frustrirano je prošao rukom kroz kosu. – Ne kažem da nešto je ili nije u redu. Samo kažem da je to stvarnost.

– Ne moja vrsta stvarnosti.

– Znam, i to mi je drago. – Objumio joj je lice rukama. – Emma, kad bih mogao, zaštitio bih te od svega što te boli ili uzrujava.

– Ne želim biti zaštićena. To mi nije potrebno. – Oboje su se okrenuli kad su P.M. i Johnno donijeli Stevieja do automobila što ih je čekao. – Zar takav život želiš? Jesi li za to radio, o tome sanjao?

Posramila ga je tim pitanjem. Izazvala je u njemu bijes jer nije bio siguran u odgovor. – Ne mogu to objasniti, Emma. Ali znam da ne možeš dobiti sve što želiš, a itekako je sigurno da ne dobiješ sve o čemu sanjaš.

Opet se okrenula od njega, ali nije otišla. Nježno joj je poljubio kosu. Nisu razgovarali dok su hodali do automobila. Sweeney je, poput sjenke, krenuo za njima.

Činjenica da je cijeli život proveo u blizini Hollywooda, Michaelu nije pokvarila bajkovitost i glamur tog svijeta. Volio je promatrati zvijezde jednako kao i ostali. Niti mu je smetalo što je nekoliko dana u veljači morao držati pod kontrolom mnoštvo i

raditi na osiguranju prilikom snimanja filma *Devastated*. Razočarao se što Angie Parks nije sudjelovala u prvim snimanjima na lokacijama. Ipak je volio gledati blizanke koje su glumile Emmu.

Ljudi zaduženi za dodjeljivanje uloga izvrsno su obavili posao kad je riječ o pronalaženju djevojčica koje sličje Emmi. Naravno, Emma je bila ljepša, pomislio je. Ljepša je. Oči su joj krupnije, izrazitije plave. A njezina usta... Nije mu osobito koristilo razmišljanje o njezinim ustima.

Pametnije mu je da se usredotoči na posao – koji nije, kako neki od veterana posprdno kažu, pederski posao. Obožavatelji su se pojavljivali iz dana u dan. Tvrđokorni ljubitelji grupe *Devastation* nisu bili zadovoljni knjigom Jane Palmer, niti činjenicom da se po njoj snima film. Neki su nosili natpise ili tabele, drugi su samo galamili. Bilo ih je nekoliko, odjevenih u kožu, s nakostriješenom kosom i psećim ogrlicama, koji su izgledali kao da bi uživali u sukobu s policijom.

Uz njih, tu su bile skupine mladih djevojaka koje su vrištale i glupavo se smijale kad god bi se pojavio Matt Holden. Mladi glumac koji je glumio Briana McAvoya bio je trenutni tinejdžerski san. Michael je dobio udarac nogom u gležanj i modricu na ramenu, a neki su mu uzbuđeni obožavatelji lijevali suze po odori.

Glamur, da ne bi, mislio je dok je stajao na mjestu snimanja. Sunce je bilo visoko i obavijeno maglicom. Kvaliteta zraka bila je odvratna, čak i za L.A., mislio je Michael. Producenti su zaključili da bi za medije bilo dobro kad bi pozvali neke obožavatelje da nekoliko dana promatraju snimanje, glume statiste, ispunjavaju pozadinu. Osiguranje je imalo dovoljno problema sa zadržavanjem gomile iza policijskih linija. Sada, kad ljudi slobodno hodaju po onome što predstavlja londonsku ulicu, svaki je mišić morao ostati napet.

Tada je stigla. Angie Parks. Pohotna, prsata filmska kraljica koja je redefinirala pojam vrućeg seksa. Mediji su se već radosno okomili na ironiju činjenice da bivša žena P.M.-a glumi Brianovu bivšu ljubavnicu.

Muškarci su se preznojavali dok je prolazila kraj njih u uskoj suknji i pamučnoj bluzi. Kosa joj je bila glatko začesljana, uzdignuta na tjemenu, okrenuta prema van na krajevima, u stilu ranih šezdesetih. Smiješila se obožavateljima – prijateljska gesta, ali više rezervirana od mahanja. Nakon dogovora s redateljem i glavnim glumcem bili su spremni za prvi pokušaj.

Bilo je prilično jednostavno. Jane i Brian su hodali prljavom ulicom, čvrsto zagrlivši jedno drugo oko struka. Dobiven je osjećaj romantike i intimnosti. Kako je jutro prolazilo, ponavljali su tu šetnju radi različitih kutova snimanja, za krupne planove kad je Jane s obožavanjem podizala lice prema ljubavniku.

Tek je na pauzi za ručak Michael opazio da Angie zuri u njega. Ovratnik mu se odjednom učinio preuskim, a čelo mu se ispod kape pokrilo kapljicama znoja.

Gledao je kako nešto mrmlja jednom od pomoćnika, a potom odlazi držeći redatelja pod ruku.

Dijalog su ubacili kasnije tijekom dana. Ista šetnja, isti pokreti. Michael se ne bi mogao sjetiti što su govorili ni da mu život o tome ovisi. Nešto o besmrtnoj ljubavi, obećanja o vjernosti, planovima za budućnost. Samo je znao da mu je Angie, između svakog snimanja, upućivala duge poglede. Svaki put kad bi ga pogledala, stezali su se mišići njegova želuca.

Nabacuje mu se, mislio je Michael uz muklo, pulsirajuće uzbuđenje koje se nalazilo na granici čistog straha. I u tome nije nimalo suptilna. Usprkos svojoj fasciniranosti njome nisu mu promaknuli zavidni pogledi i nepristojne primjedbe ostalih policajaca na osiguranju.

Ipak, šokirao se kad je završilo snimanje prizora, a ona ga je prstom pozvala k sebi. – Moja je prikolica ondje.

– Kako, molim?

– Moja prikolica? – Nasmiješila se. Lijeni, zavodnički smiješak što ga je nekoliko

puta vidio na filmskom platnu. Imala je jarkoružičasti ruž, radi scene u filmu. Promatrajući ga, jezikom je prešla preko gornje usne. – Moram se preodjenuti i skinuti šminku. Možete pričekati vani.

– Ali...

– Odvest ćete me kući – rekla je i počela hodati.

– Gospođice Parks. Ja sam, ovaj, na dužnosti.

– Da. Sad ste dodijeljeni meni. – Opet se nasmiješila, uživajući u tim riječima. – Dobivam nekakva prijeteća pisma – zbog ove uloge. Osjećam se mnogo sigurnije ako je u blizini snažan muškarac. – Zastala je, ponovno mu uputivši onaj smiješak, dok je davala nekoliko autograma.

– Producenti su to sredili s vašim pretpostavljenima, danas poslijepodne. – Iskosa ga je pogledala ispod trepavica, a potom se zaputila prema svojoj prikolici gdje su je odmah okružili pomoćnici.

– Michael je ostao gdje je bio.

– Kesselring.

Michael je trepnuo, a zatim se usredotočio na široko, crveno lice narednika Cohena. – Naredniče?

– Otpratit ćeš kući gospođicu Parks. Sve dok se naredba ne promijeni, moraš svako jutro otići po nju, dovesti je u studio, a potom je otpratiti natrag do njezine kuće. – Cohenu se to nimalo nije sviđalo. To je bilo očito po odrješitom načinu na koji je govorio. Michaelu se činilo da bi čovjek pljunuo na ulicu da na sebi nije imao odoru.

– Da, gospodine.

– Očekujem da ćeš se ponašati na prikladan način.

– Da, gospodine. – Michael je pazio da mu lice ostane ozbiljno sve dok se Cohen nije okrenuo.

Izišla je iz prikolice pola sata kasnije, odjevena u lagani crveni kombinezon stegnut u struku kožnim pojansom. Oko nje je lebdio njezin miris – vatren, omamljujući miris čija je namjera izazvati slinu u muškarčevim ustima. Kosa joj je bila atraktivno razbarušena, a oči skrivene iza prevelikih naočala za sunce. Malo ih je spustila kako bi još jednom pogledala Michaela, a potom je čekala kraj patrolnih kola da joj otvori vrata.

Dala mu je adresu, a tada je zatvorila oči i tijekom vožnje ostala hladno tiha. Mnogo prije nego su stigli do kapije njezina imanja, Michael je zaključio da je pogrešno protumačio njezine namjere. Osjetio je olakšanje, ali se osjećao i budalasto. Zar nije čuo da ima vatrenu vezu s glavnim glumcem? Naravno, veći dio tih tračeva samo su nagađanja i reklama, ali sigurno ima više smisla da je privlači glumac na početku karijere kao što je Matt Holden nego običan policajac u odori.

Dala je znak čuvaru na kapiji, pa su se vrata od kovanog željela bešumno otvorila. Michael se sjećao da je već jednom vozio do te kuće. Kraj njega je u starom automobilu sjedila Emma, a njihove su daske bile vezane na krovu. Malo se osmjehnuo na to sjećanje. Osjetio je i žaljenje. Ona neće biti dio njegova života, osim u njegovim maštarijama.

Svjestan svojih dužnosti, izišao je, zaobišao automobil i otvorio suvozačka vrata.

– Uđite, policajče.

– Gospođo, ja...

– Uđite – ponovila je i pošla stubama, krećući se svojim uobičajenim stilom.

Ostavila je vrata širom otvorena kako bi ih on zatvorio, a potom je prošla predvorjem uopće se ne osvrnuvši. Angie nije sumnjala da će je slijediti. Muškarci uvijek slijede. Nakon što je bacila naočale za sunce na stolić, skrenula je u prostoriju koju je voljela zvati salonom. Otvorila je antikni ormarić i izvadila dvije čaše.

– Viski ili konjak? – Znala je da stoji na vratima i oklijeva.

– Na dužnosti sam – promrmljao je. Pogled mu je privukao, što je i očekivala, njezin portret iznad kamina. Vidio ga je ranije, dok je stajao na istome mjestu, a Emma je bila kraj njega.

– Naravno. Ugodno je znati da ozbiljno shvaćate svoju dužnost. Okrenula se prema baru, izabrala bezalkoholno piće i ulila ga u čašu. – Doista ozbiljno shvaćate svoju dužnost, zar ne?

– Da.

Smiješeći se, Angie je podigla čašu. – Smijete popiti kolu, točno? Željela bih nekoliko minuta razgovarati s vama. Upoznati vas. – Popila je gutljaj svojeg pića, netremice ga promatrajući preko ruba čaše. – Budući da ćete neko vrijeme biti moj čuvar. Hajde. – Prešla je jezikom preko gornje usne. Angie je svaku riječ, svaki pokret, smatrala još jednom niti mreže što ju je uživala plesti. Ne postoji ništa bolje od hvatanja muškarca u mekanu, ljepljivu mrežu seksa. – Neću vas ugristi.

Čekala je dok nije prihvatio čašu prije nego se raširila na kauču. To se ne bi moglo nazvati sjedenjem. Izvila je leđa u kutu ispunjenom jastučićima, lijeno prebacila ruku preko naslona. Svila njezina kombinezona tiho je šuštalala kad je prekrizila noge.

– Sjednite. – Ponovno je pijuckala svoje piće. Ispod uvježbanog zavodničkog smiješka raslo je uzbuđenje. Tako je mlad, i mršav. Tijelo će mu biti čvrsto poput kamena. I bit će revan. Kad ga oslobodi početne sramežljivosti – što je samo po sebi privlačno – bit će predivan. Zaključila je da je srednjih dvadesetih godina, pa će moći satima. Angie je prstima pokazala prema susjednom jastučiću. – Pričajte mi o sebi.

Sjeo je jer se osjećao poput idiota dok je stajao nasred sobe s čašom kole u rukama. Nije bio glup. Njegov početni dojam o njezinim namjerama bio je posve točan. Problem je bio u tome da nije bio siguran što po tom pitanju želi učiniti.

– Druga generacija policajaca – počeo je. – Rođen u Kaliforniji. – Pio je, govoreći sebi da je opušten. Za Boga miloga, ima dvadeset četiri godine. Ako čudesna gospođa Parks želi očijukati, može joj udovoljiti. – I vaš obožavatelj. – Nasmiješio se. Angie je gotovo prela.

– Doista?

– Gledao sam sve vaše filmove. – Pogled mu je još jednom privukao portret.

– Sviđa vam se?

– Da. Nevjerojatan je.

Njezini su pokreti bili kao na usporenom filmu kad je posegnula za cigaretom. Podigla ju je, promatrajući ga dok se nije sjetio i uzeo upaljač sa stola. – Poslužite se – rekla mu je, pokazavši cigarete.

Već je razmišljao o onome što će pričati momcima u svlačionici. Slinit će od zavisti pri pomisli na njega kako sjedi na kauču Angie Parks. – Vidio sam ga ranije.

– Što to?

– Portret. – Povukao je dim i gotovo se opustio. – Čudno je kad čovjek razmišlja o tome. Bio sam ovdje prije sedam ili osam godina, tako nekako. S Emmom.

Angien je pogled postao oštar. – McAvoy?

– Da. Jednog sam je ljeta sreo na plaži. Upoznali smo se nekoliko godina prije toga. Odveo sam je kući. Pa, ovamo. Mislim da ste vi bili u Europi, na snimanju.

– Mmm. – Trenutak je razmislila o tome, a potom se nasmiješila. To je situaciju činilo nekako zanimljivijom. Uskoro će zvesti jednog od prijatelja malene Emme McAvoy – i glumi Emminu mamu u filmu koji će zasigurno biti najuzbudljivije djelo godine. Bit će još zanimljivije ako sebe bude doživljavala kao Jane dok budu vodili ljubav. – Malen je svijet. – Odložila je čašu, nagnula se naprijed i počela se poigravati gumbima njegove košulje. – Viđaš li često Emmu?

– Ne. Pa, zapravo, vidio sam je prošli mjesec kad je bila u gradu.

– Nije li to slatko. – Prvi se gumb oslobodio. – Jeste li vas dvoje... u vezi?

– Ne. To jest... Ne. Gospođice Parks.

– Angie. – Lagano mu je puhнула dim u lice, a potom je ugasila cigaretu. – A kako se ti zoveš, dragi?

– Michael. Michael Kesselring. Ja ne...

Njezini su pokreti stali. – Kesselring? Imaš li kakve veze s istražiteljem koji je radio

na umorstvu malog McAvoya?

– On je moj otac. Gospođice...

Tada se nasmijala, dugo, glasno i ushićeno. – Sve bolje i bolje. Nazovimo to sudbinom, Michael. – Rukom mu je kliznula uz bedro. – Opusti se.

Nije bio glup. I nije bio mrtav. Kad ga je objumila, užitak je prostrujio njegovim tijelom poput užarene oštrice. Jednako kao i osjećaj krivnje. To je smiješno, rekao je sebi. Ona je predivna, opasna – najmračnija maštarija svakog muškarca. Imao je iskustva sa ženama, počevši s Caroline Fitzgerald uvečer prije svojeg sedamnaestog rođendana. Zajedno su izgubili nevinost, znojno i nezgrapno. Mnogo je naučio nakon dobre stare Caroline.

Angie mu je uzela cigaretu iz prstiju, ostavivši je da se dimi u pepeljari dok se on ukrućivao pod njezinim dlanom. Bit će sladak, pomislila je. Tako silno sladak. A ironija – ironija je nešto posebno.

– Nikad nisam bila s policajcem – mrmljala je dok mu je grickala usnu. – Ti ćeš biti prvi.

Osjetio je kako mu dah zastaje u grlu, gust i vruć. Protresao je glavom kako bi je razbistrio. U glavi mu je bljesnula slika, bolno jasna, sebe kako sjedi s Emmom na zimskoj plaži. Tada je Angie ustala. Trzajem ruku otkopčala je pojas. Morala je samo slegnuti ramenima kako bi se crvena svila spustila do poda. Ispod nje je njezino tijelo bilo bijelo, raskošno i nago. Prešla je rukama po sebi, zastajkujući, milujući se s obožavanjem ljubavnika. Prije nego je našao snage da ustane, već ga je zajahala. Zastenjajući od užitka, pritisnuo je usta uz jednu savršenu, njegovanu dojku.

– Čini mi stvari – promrmljala je. – Čini mi što god želiš.

24. poglavlje

Tabloidi su uživali.

MLADI POLICAJAC LJUBAVNIK ANGIE PARKS

Priča iz *prve ruke*

TROKUT STRASTI I UMRSTVA U HOLLYWOODU

Objeručke su zgrabili vezu s obitelji McAvoy i maksimalno je iskorištavali. U New Yorku je Emma nastojala ignorirati glasine i molila se da nisu temeljene na činjenicama.

To se nje nimalo ne tiče, uvjerala je sebe dok je sate provodila u tamnoj komori. Michael nije ništa više od prijatelja – zapravo, poznanika. Među njima nema nikakvih veza, a sigurno je da nemaju odnos. Osim poljupca što su ga razmijenili.

Previše je sanjarila. Jedan poljubac ništa ne znači. Nije mu to dopustila, ne smije mu dopustiti. Čak i ako je osjećala – nije bila sigurna što je osjećala. Teško da bi to moglo biti važno. Ako je Michael doista uvučen u Angienu mrežu, mogla ga je jedino žaliti. Pomisao da se osjeća izdanom doista je smiješna.

Svatko ima svoj život. On na jednoj obali, ona na drugoj. A ona napokon čini nešto sa svojim životom.

Radi za Runyuna. Možda je samo skromna asistentica, ali je Runyunova skromna asistentica. U proteklih je deset tjedana više naučila od njega nego tijekom godina tečajeva, iz hrpa knjiga. Radeći na slaboj crvenoj svjetlosti, lagano je pomaknula fotografiju u tekućini za razvijanje. Postaje sve bolja. A namjerava biti još bolja.

Jednog će dana, pomislila je, moći konkurirati Runyunu.

Profesionalno, krenula je točno onamo kamo je željela stići. Osobno... njezin je život

pravi kaos.

Njezina majka. Kako bi mogla objasniti kakav je osjećaj znati da ju je rodila žena s kojom se suočila u mračnoj sobi u Londonu? Hoće li ikad uspjeti razlučiti i razumjeti svoje osjećaje? I svoje strahove? Bez obzira na to koliko ju je Bev uvjeravala, nikad se neće riješiti najvećeg straha. Može li ona biti poput Jane? Može li duboko u sebi nositi klice koje će jednoga dana niknuti, mijenjajući je od onoga što želi biti u ono što je rođena da bude?

Pijanica. Jeftina, ogorčena alkoholičarka.

Kako bi mogla pobjeći sudbini koja se sa svih strana okomila na nju? Njezina majka, njezin djed. Njezin otac. Bez obzira na to koliko zatvarala oči pred tim, morala je prihvatiti činjenicu da je muškarac kojeg voli najviše na svijetu rob pića jednako kao i žena koju želi mrziti.

To ju je užasavalo.

Nije željela vjerovati u to. Bojala se ne vjerovati.

Nema koristi. Nema baš nikakve koristi razmišljati o tome, rekla je sebi i objesila ispranu fotografiju da se suši. Emma ju je proučavala, kritički, prije nego se vratila do povećala.

Budući da joj je već bilo dosta strahovanja za sebe, odlučila je strahovati za Marianne. Emma je znala da je njezina prijateljica počela preskakati predavanja, te se sastajala s Robertom Blackpoolom na ručku ili piću na nekom popularnom mjestu. Odatle su često odlazili u klubove – Elaine's, Studio 54, Danceteria – gdje bi Blackpool mogao biti viđen.

Bilo je noći kad je Marianne dolazila u zoru, s podočnjacima i puna priča. Još su gore bile noći kad je Blackpool ostajao u stanu, u Marianneinu ateljeu. U Marianneinu krevetu.

Svim je srcem željela da Marianne bude sretna. Prvi se put ludo zaljubila u čovjeka koji ju je, po svemu sudeći, obožavao. Živi uzbudljivim, blještavim i dekadentnim životom za kojim su obje čeznule dok su boravile unutar čednih zidova Akademije sv. Katarine.

Emmu je živciralo jer je bila pomalo ljubomorna i kritična. Mrzila je što joj Marianne više nije na raspolaganju za razgovore, pa je samu sebe nazivala sitnom dušom. Iritiralo ju je kad je na Marianneinu licu vidjela sjaj vođenja ljubavi. Pa je nazivala sebe kivnom.

Ali bez obzira na sve to, Emma nije bila posve mirna po pitanju Marianneine veze. On je prekrasan, uzbudljiv i nadaren muškarac. To se nije moglo zanijekati, osobito dok je proučavala fotografije što su se sušile. Pristala je, na Marianneino nagovaranje, fotografirati Blackpoola. Bio je savršen džentlmen, sjećala se Emma. Opušten, zabavan, laskav – na platonski način, prikladan za ljubavnika njezine cimerice.

Ljubavnik. Uz čeznutljiv uzdah Emma se namrštila na fotografije. Možda je u tome bit. Ona i Marianne su sve dijelile – svaku misao, svaki čin, svaki san – više od deset godina. Ovo je nešto što ne mogu dijeliti, a Marianneina uzbuđena sreća joj je pomalo smetala – stalno ju je podsjećala na nešto što Emma nikad nije doživjela.

To je nešto čega se treba sramiti. Pomislila je. Mogla je opravdavati svoje osjećaje, iz dana u dan. Blackpool je previše uglađen, previše iskusan, previše voli klubove i žene. Oči su mu previše tamne kad počivaju na njoj – i previše samouvjeren kad počivaju na Marianne. Ali zapravo je istina da očajnički zavidi Marianne.

Nije važno što joj se on ne sviđa, Emma je govorila sebi. Nije važno što se Johnnu ne sviđa, pa neprestano stavlja pakosne primjedbe o Blackpoolovoj sklonosti kožnatim hlačama i srebrnim lancima. Važno je jedino da je Marianne zaljubljena.

Upalila je svjetlo i protegnula leđa. Silno je ogladnjela nakon što je veći dio dana provela razvijajući filmove. Nadala se da će Runyun i osoba koju je kontaktirala u časopisu *Rolling Stone* biti zadovoljni fotografijama grupe Devastation u studiju za snimanje.

Tražila je po hladnjaku nešto zanimljivije od pljesnivog parizera kad je čula da se

otvaraju vrata dizala. – Nadam se da si kupila namirnice – doviknula je. – Ovdje smo se svele na znanstvene projekte.

– Žalim.

Emma se naglo okrenula kad je čula Blackpoolov glas. – Mislila sam da je došla Marianne.

– Ne. Dala mi je ključ. – Nasmiješio se i podigao ga, a potom ga je spremio u džep traperica. – Svratio bih u prodavaonicu delikatesa da sam znao da ću ovdje naći gladnu ženu.

– Marianne je na predavanju. – Emma je pogledala na sat. – Uskoro bi se trebala vratiti.

– Imam vremena. – Ušao je u kuhinju i provirio preko njezina ramena. Emma se automatski odmaknula. – Patetično – zaključio je, ali se poslužio uvoznim pivom što ga je Marianne nabavljala za njega. Na zidu se nalazio mjedeni otvarač. Otvorio je bocu, a zatim je proučavao nju.

Podigla je kosu na vrh glave kako joj ne bi smetala dok radi. Dok ju je proučavao, postala je svjesna činjenice da su joj traperice previše uske, a majica prevelika. Povukla ju je kad joj je kliznula s ramena.

– Žao mi je da ti ništa drugo ne mogu ponuditi.

Samo je uzdigao obrvu, nasmiješio se i pio. – Ne opterećuj se time. Samo me smatraj članom obitelji.

Nije joj se sviđalo što se nalazi u malenoj kuhinji s njim. Kad je krenula prema izlazu, pomaknuo se tek toliko da se može provući kraj njega, ali tako da im se tijela dotaknu. To je bilo namjerno sugestivno, i šokantno, jer je do tog trenutka bio samo pristojan prijatelj prijateljice. Kad se trgnula od njega, nasmijao se.

– Činim li te nervoznom, Emma?

– Ne. – To je bila laž, ne baš uspješna. Nastojala je ne misliti o njemu kao o muškarcu, ne onako kako žena misli o muškarcu. Ali njegova su bedra bila duga i čvrsta kad se s njima sudarila. – Idete li ti i Marianne van?

– Takav je plan. – Imao je naviku jezikom prijeći preko zuba prije nego se nasmiješio, poput čovjeka koji će uskoro uživati u dugom, sočnom obroku. – Želiš nam se pridružiti?

– Mislim da ne. – Kad ju je Marianne jednom prigodom nagovorila da pođe s njima, vukli su je iz kluba u klub, izbjegavajući *paparazze*.

– Ne izlaziš dovoljno, dušo.

Trgnula je glavom unatrag kad je ispružio ruku kako bi se poigravao njezinom kosom. – Imam posla.

– Kad smo već kod toga, jesi li ikad razvila one fotografije na kojima sam ja?

– Da. Suše se.

– Imaš li nešto protiv da pogledam?

Nervozno slegnuvši ramenima, zaputila se prema tamnoj komori. Ne boji ga se, uvjerala je sebe. Ako testira situaciju kako bi vidio mogu li ono raditi utroje, veoma će ga brzo razuvjeriti.

– Mislim da ćeš biti zadovoljan – rekla je.

– Ah, ali ja imam veoma visoka mjerila, Emmy ljubavi.

Ukočila se kad je čula ime od milja, ali je hodala dalje....

Pokušala sam te prikazati hirovitim, uz dodatak arogancije.

Na vratu je osjećala toplinu njegova daha. – Seksi?

Njezin je drhtaj bio brz i nije ga mogla kontrolirati. – Neke žene misle da je arogancija seksi.

– A ti?

– Ne. – Pokazala je fotografije što su visjele i sušile se. – Ako ti se koja sviđa, mogu je uvećati.

Vlastiti ga je lik zaokupio dovoljno da odustane od očijukanja. Fotografiranje je bilo

neformalno, ovdje, u potkrovlju. Pristao je na tu ideju jer je Marianne to silno željela, i zato što je želio priliku da malo šarmira Emmu. Više je volio mlađe žene – svježije sa sela, moglo bi se reći – osobito nakon ružnog raskida sa ženom. Ona je imala trideset godina, oštra poput skalpela i sklona prigovaranju kad god je sumnjala, s pravom, da joj je nevjeran.

Uživao je u Marianneinu brzom entuzijazmu, duhovitosti i spontanim reakcijama u krevetu, bez ikakvih inhibicija. Ali Emma, mlada, tiha Emma, sasvim je nešto drugo. Pitao se kako bi to bilo ukloniti tu hladnu rezerviranost. Bio je uvjeren da to može. To bi izludjelo njezina oca – činjenica koja je sve činila još intrigantnijim. Blackpool je više puta uživao u maštarijama o odlasku u krevet s obje mlađe žene. Dva glatka, gipka tijela, dvije agilne mlađe studentice. Njegova pretpostavka da je Emma djevojka, kao što je bila i Marianne, samo je pojačavala privlačnost.

Ali je na trenutak potisnuo tu misao i proučavao crno-bijele fotografije.

– Marianne je rekla da si dobra, ali mislio sam da to govori jer si joj prijateljica.

– Ne. – Emma se čak i u tako skućenom prostoru uspijevala držati podalje od njega.

– Doista sam dobra.

Nasmijao se na to, duboki ton koji je izazvao žmarce na njezinoj koži. Kad je osjetila kako joj se mišići stežu, odmaknula se još malo dalje. Prokletstvo, uistinu je seksi. Ali ispod primitivne privlačnosti postojalo je nešto što joj se gnušalo.

– Stvarno jesi, slatkice. – Kad se okrenuo, osjetila je lagan miris što ga je nosio uza se – koža njegove jakne, znoj i neznatan zadah piva. – Dakle, mirna voda brijege dere.

– Znam svoj posao.

– To je više od posla. – Ležerno se oslonio rukom na zid i zapravo je uhvatio u klopku. U tome je postojao element opasnosti kojemu nije mogao odoljeti. – Fotografija je umjetnost, nije li? Umjetnik se rađa s onim što drugim ljudima nedostaje. – Ispružio je ruku i izvadio ukosnicu iz njezine kose. Nepomično je stajala, plaha i omamljena poput zeca pod svjetlima automobilskih farova. – Znam to. Umjetnici prepoznaju jedni druge. – Polako je izvukao još jednu ukosnicu. – Prepoznaješ li ti mene, Emma?

Nije mogla govoriti, niti se pomaknuti. Na trenutak nije mogla čak ni misliti. Kad je počela odmahivati glavom, navalio je, provukavši joj ruku kroz kosu tako da su ukosnice padale naokolo, te svoja topla i spremna usta silovito spustio na njezina.

Nije se otimala, ne u početku, i uvijek će samu sebe mrziti zbog tog zaprepaštenog trenutka vatrenog užitka. Napadao je, najviše ushićen njezinom savršenom nevinošću. Uvukao je jezik između njezinih rastvorenih usana. Kad je zastenjela, početak protesta, podigao je ruke i zavukao ih ispod njezine majice, uhvativši joj dojke, te je stiskao i puštao, stiskao i puštao, dok se ona borila da dođe do daha.

– Ne. Nemoj.

Samo se opet nasmijao. Njezino je drhtanje dotad prolazno zanimanje pretvorilo u pravu vatru. Trljao se o nju dok se njezina neželjena strast nije pretvorila u pravi strah.

– Pusti me.

Sad se borila protiv njega, noćima je grebla po koži njegove jakne, izmicala tijelo. Kad ju je pritisnuo uza zid, bočice su počele padati s police. Osjećala je užas, kao da je neka prestravljena životinja u njoj, nastoji skupiti hrabrost za krik. Njegove su se ruke našle na njezinom patentnom zatvaraču, potezale su njezine traperice. Nije znala da plače, niti da ga to uzbuđuje.

Pustio ju je kako bi raskopčao svoje traperice. Slobodna, mahnito je potražila mogućnost bijega. Užas se širio njezinim tijelom, ali je zgrabila škare i stegnula ih objema rukama.

– Makni se od mene. – Glas joj je bio tih i izmučen, drhtav kao i ruke kojima je držala škare.

– Što je ovo? – Bio je dovoljno pametan da bi znao što znači divlji izraz u njezinim očima, najprije će udariti, a kasnije to požaliti. Imao je pravo po pitanju nevinosti,

mislio je uzbuđeno dišući. Želio je da on bude taj koji će je osloboditi te prepreke. – Braniš svoju čast? Maločas si bila spremna odbaciti je-

Samo je odmahнула glavom, oštricama škara udarajući po zraku kad je oprezno koraknuo naprijed. – Gubi se. Hoću da odeš. Nemoj mi se više približavati, ni Marianne. Kad joj kažem...

– Ništa joj nećeš reći. – Premda ga je obuzeo bijes, nasmiješio se. – Ako to učiniš, samo ćeš izgubiti prijateljicu. Zaljubljena je u mene i vjerovat će točno ono što joj ja kažem. Zamisli, nabacuješ se ljubavniku svoje najbolje prijateljice.

– Ti si gad, i lažljivac.

– Sasvim točno, Emmy ljubavi. Ali ti si frigidna koketa.

– Smirivši se, uzeo je svoju bocu piva i potegnuo gutljaj. – A ja sam ti zapravo nastojao učiniti uslugu. Imaš problema, dušo, velikih, ali ništa što dobra ševa ne bi izliječila. – I dalje se smiješeći, protrljao se. – I vjeruj mi, ja sam veoma dobar za to. Samo pitaj svoju najbolju prijateljicu.

– Gubi se.

– Ali ti ništa ne znaš o tome, je li? Slatka malena katolička curica, opsjednuta grijesima i onim znojnim snovima što ih imaš kad slušaš mene i Marianne. Tvoja vrsta želi da to bude silovanje, pa se mogu pretvarati da su nedužne, a cijelo vrijeme traže još.

Stisnuvši zube, Emma je polako pogledala prema mjestu gdje se i dalje milovao. – Ako ih upotrijebim – mirno je rekla napadam ravno tvoja muda.

Imala je zadovoljstvo vidjeti ga kako je probljedio na to, od bijesa i, bila je sigurna, od straha. Koraknuo je unatrag, a podrugljiv smijeh zbog kojeg su žene vrištale za njim, izazvao je novo izbijanje znoja na njezinim leđima.

– Kučko.

– Bolje kučka nego eunuh – prilično je mirno rekla, mada se bojala da će joj škare svakog trenutka kliznuti iz obamrlih prstiju.

Oboje su čuli otvaranje vrata dizala. Oboje su se ukočili.

– Emma! – Mariannein vedar glas odjeknuo je potkrovljem.

– Emma, jesi li kod kuće?

Blackpool je drsko pogledao Emmu. – Ovdje, ljubavnice. Emma mi pokazuje fotografije.

– O, završila ih je.

Okrenuo se i izišao iz tamne komore, ostavivši Emmu ondje. – Čekao sam te – čula ga je kako govori glasom poput hladne svile.

– Nisam znala da ćeš biti ovdje. – Zadihanost u Marianneinu glasu govorila je Emmi da je upravo ljubi. Odvojivši jednu ruku od škara, snažno je njome protrljala usta.

– Pogledajmo fotografije.

– Zašto bi gledala fotografije kad imaš pravu stvar?

– Roberte – Mariannein je protest završio prigušenim stenjanjem. – Ali Emma je...

– Ne zabrinjavaj se zbog nje. Zauzeta je. Cijeli dan čekam da stavim ruke na tebe.

Emma je nepomično stajala dok je njihovo mrmljanje i šapat nestajalo uza stube. Veoma je tiho zatvorila vrata tamne komore. Nije željela čuti. Nije željela zamišljati. Noge su gotovo popustile pod njom prije nego je stigla do stolca. Kad je sjela, pustila je da škare uz zveket padnu na pod, a zatim je podigla noge i stisnula ih na prsima.

Dirao ju je, s gnušanjem je pomislila. Dirao ju je, i neka joj Bog pomogne, na trenutak je željela da je nastavi dirati. Željela je da joj oduzme mogućnost izbora, baš kao što ju je optužio. Mrzila ga je zbog toga. I mrzila je sebe.

Telefon je kraj nje zazvonio tri puta prije nego je skupila energije za podizanje slušalice. – Da.

– Emma – Emma, jesi li to ti?

– Da.

Iz telefona se začulo pucketanje, oklijevanje. – Ovdje Michael. Michael Kesselring.

Tupo je zurila u fotografije što su se sušile iznad njezina radnog stola. – Da, Michael.

– Ja... jesi li dobro? Zar nešto nije u redu?
 Shvatila je da se želi nasmijati na to, dugo i glasno. – Ne, zašto nešto ne bi bilo u redu?
 – Pa, zvučiš... zacijelo si pročitala neke od tabloida.
 – Vidjela sam ih.
 Uzdahnua je. Govor što ga je tako pomno pripremao izvjetrio je iz njegove glave. – Želio sam te nazvati i objasniti...
 – Zašto? Mene se ne tiče što ti radiš, ili s kim to radiš. – Ljutnja što je nije mogla osjećati od straha izbila je na površinu. – Ne pada mi na pamet nikakav razlog iz kojeg bi mene bilo briga koga ti ševiš. Pada li tebi?
 – Da. Ne, dovraga. Emma, nisam želio da stekneš pogrešan dojam.
 Sad je drhtala, ali je bol i nervozu pogrešno protumačila kao bijes. – Hoćeš li mi reći da nisi spavao s njom?
 – Ne, neću ti to reći.
 – Onda više doista nemamo o čemu razgovarati.
 – Emma. Sranje, ne znam kako je sve to tako izmaknulo kontroli. Želim s tobom razgovarati o tome, ali ne mogu to učiniti preko prokletog telefona. Mogu pokušati zamijeniti nekoliko smjena, doletjeti tamo na dva dana.
 – Neću se sastati s tobom.
 – Za Boga miloga, Emma.
 – Neću. Nema razloga za to, Michael. Kao što sam rekla, slobodno možeš biti s kim god želiš, a imaš i moj blagoslov, ako ga želiš. Cijeli taj dio života ostavit ću za sobom. Sve. Zato mojim planovima ne odgovara susret s tobom. Razumiješ li?
 – Da. – Uslijedila je duga, duga stanka. – Da, mislim da razumijem. Sretno, Emma.
 – Hvala, Michael. Zbogom.
 Opet je plakala, ali se nije potrudila obrisati suze. Reakcija, govorila je sebi. Ovo je reakcija na onu užasnu scenu s Blackpoolom. Michaelu je željela svako dobro, doista jest. Proklet bio on i svi muškarci.

Zaključala je vrata, pojačala radio, sjela na pod i plakala.

25. poglavlje

New York, 1986.

Potkrovlje je izgledalo kao da ga je poharao uragan. No s druge strane, pomislila je Emma, Marianne je oduvijek bila jak vjetar. Svuda su bili razbacani časopisi i novine, tri prazne ručne torbice, od toga dvije jarkocrvene, jedna cipela iste jarke boje, te hrpa gramofonskih ploča raširenih po podu poput špila karata. Izabravši jednu, Emma ju je stavila na gramofon, te se prolomio glas Arethe Franklin.

Nasmiješila se, sjetivši se da ju je Marianne slušala prethodne večeri, dok je završavala svoje mahnito pakiranje. Bilo je teško vjerovati da će se Emma i potkrovlje veći dio godine morati snalaziti bez Marianne.

Emma je podigla grimiznu svilenu bluzu i crveni top. Još dva odjevna predmeta koji su nekako promaknuli Marianneinoj manijakalnoj potrazi za neophodnim stvarima. Prilika da godinu dana studira u Parizu, na Ecole des Beaux Arts, bila je previše dobra da bi je Marianne odbila. Emma je bila ushićena zbog nje – ali bilo je teško, veoma teško, sama stajati nasred potkrovlja.

Trenutak je slušala. Osim Arethe čula je buku prometa s ulice odozdo. Kroz otvoreni je prozor čula visok, jak sopran studentice opere iz susjedstva, koja je uvježbavala ariju iz opere *Figarov pir*. Možda je smiješno smatrati se samom u New Yorku, ali upravo tako se osjećala.

Ne za dugo, podsjetila se, te bluzu i cipelu odložila na donju stubu. I sama se mora spakirati. Za dva će dana biti u Londonu. Ponovno će putovati s grupom Devastation, ali ovog će puta imati titulu. Službeni fotograf. Tu je titulu zaslužila, mislila je Emma dok je na krevet podizala prvi kovčeg. Dobila je priliku kad ju je otac zamolio da fotografira grupu za naslovnicu albuma. Naslovnicu za *Lost the Sun*, prisjetila se Emma. Crno-bijeli portret dobio je dovoljno pohvala da je čak i Pete prestao gundati o nepotizmu. Nije rekao ni riječi kad su je zamolili da snimi naslovnicu za njihov najnoviji album.

Pričinjalo joj je veliko zadovoljstvo da ju je upravo on, menadžer grupe, nazvao i pozvao je na turneju. Plaća i troškovi uključeni. Runyun je gundao, ali samo kratko. Nešto o komercijalizaciji umjetnosti.

London, Dublin, Pariz – kratak posjet Marianne – Rim, Barcelona, Berlin. Da i ne spominje sve one gradove usput. Europska turneja trebala je trajati deset tjedana. Kad završi, učinit će nešto što sama sebi obećava već gotovo dvije godine. Otvorit će vlastiti studio.

Nije mogla naći svoje odijelo od crnog kašmira, pa se popela stubama, zastavši kako bi podigla bluzu i cipelu. Ondje se osjećala fascinantna mješavina mirisa. Terpentini i opijum. Marianne je atelje ostavila točno onako kako je željela. U kaosu. Kistovi, nožići za palete i slomljeni komadići ugljena bili su svuda, u staklenkama majoneze i drezdanskim vazama. Platna su bila neuredno naslagana uz zidove. Tri slikarska ogrtača, jarkih boja poprskanih još jarkijim bojama, bačena su preko stolova i stolica.

Kraj prozora je stajao štafelaj, kao i šalica nečega za što Emma nije bila sigurna da želi istražiti. Odmahnuvši glavom, Emma je pošla prema području spavaće sobe. To je bilo malo više od udubljenja u zidu. Kako su godine prolazile, Marianneina je umjetnost preuzimala prostor. Veliki krevet s kićenim uzglavljem od trske bio je stiješnjen između dvaju stolica. Lampa sa zaslonom u obliku šeširića od slame nalazila se na jednom, a šest svijeća različitih veličina na drugom.

Krevet nije bio namješten. Marianne nikad nije namještala svoj krevet, iz principa, otkako su otišle iz Svete Katarine. Emma je u ormaru našla tri odjevna predmeta, sve njezino.

Odijelo od crnog kašmira visjelo je između suknje od crvene kože, na koju je posve zaboravila, i gornjeg dijela trenirke s natpisom *I Love New York*, poderane na rukavu.

Emma je sve to uzela, a potom sjela na Marianneine zgužvane plahte.

Dobri Bože, nedostajat će joj. Sve su dijelile – šale, krize, prepirke, suze. Među njima nije bilo tajni. Osim jedne, sjetila se Emma. Čak je i sada zadrhtala pri pomisli na to.

Nikad nije rekla Marianne za Blackpoola. Nikad nikomu nije rekla. Namjeravala je, osobito one noći kad je Marianne došla kući pijana, uvjeren da će je on zaprositi.

– Gledaj, dao mi je ovo. – Marianne joj je pokazala dija-mantno srce koje je visjelo na zlatnom lančiću oko njezina vrata. – Rekao je kako ne želi da ga zaboravim dok u Los Angelesu radi na svojem novom albumu. – Skakala je i plesala po stanu.

– Prekrasno je – Emma se prisilila da kaže. – Kad odlazi?

– Večeras. Odvela sam ga na aerodrom.

Olakšanje je nailazilo u valovima.

– Sjedila sam na parkiralištu i pola sata plakala poput djeteta nakon što je njegov avion uzletio. Glupo. Vratit će se. – Tada se zavrtjela i zagrlila Emmu. – Emma, zaprosit će me. Znam to.

– Zaprositi? – Olakšanje je naglo prešlo u paniku. Sjećala se njegovih ruku na sebi, kako joj je gnječio dojke.

– Ali, Marianne, on je – kako...

– Zbog načina na koji se oprostio, načina na koji me gledao kad mi je dao ogrlicu. Isuse, Emma, morala sam uložiti svu snagu kako ga ne bih preklinjala da me povede sa sobom. Ali želim da pošalje po mene. Znam da hoće. Znam da hoće.

Naravno, nije.

Marianne je svake večeri sjedila kraj telefona, iz dana u dan je žurila s predavanja kući kako bi provjerila poruke. Nije se javio niti jednom riječju.

Tri tjedna kasnije u eteru su se pojavile prve naznake razloga za njegovu šutnju. Ondje je bio Blackpool, u svojoj uobičajenoj crnoj koži, u pratnji mlade, provokativne brinete, pjevačice, s kojom je išao na neku holivudsku zabavu. Prvi su se izvještaji pojavili na televiziji. Zatim su tabloidi počeli pisati o tome.

Marianneina prva reakcija je bila odmahivanje rukom na to. Sljedeća je bila nastojanje da dopre do njega. Uopće joj nije uzvratilo pozive. Časopis *People* objavio je reportažu o njemu njegovoj novoj ljubavi. Marianne je rečeno da je gospodin Blackpool na odmoru na Kreti. Brinetu je poveo sa sobom.

Emma je ustala i prišla prozoru ateljea. Ni prije ni kasnije, nikad nije vidjela Marianne tako očajnu. Bilo je olakšanje, golemo olakšanje, kad se Marianne konačno trgnula iz svoje plačljive depresije i proklela Blackpoola na način koji je zagrijao Emmino srce. Zatim je, ceremonijalno, bacila dijamantno srce kroz prozor. Emma se uvijek nadala da ga je našla neka beskućnica oštra vida.

Preboljela ga je, razmišljala je Emma. Vratila se svojem radu žestinom na kojoj je mogla biti zahvalna Blackpoolu. Nikakav umjetnik ne može mnogo vrijediti ako nije patio.

Emma je jedino željela da i sama može zaboraviti. Sjećat će se, uvijek, svega što joj je rekao, svake njegove primjedbe. Njezina jedina osveta bila je spaljivanje njegovih fotografija i negativa.

To je prošlost, žustro je pomislila i ustala. Njezin je najveći problem što se previše jasno svega sjeća. On je istodobno bio prokletstvo i blagoslov da ono što se dogodilo prije godinu dana, prije dvadeset godina, može vidjeti jednako jasno kao svoj odraz u zrcalu.

Osim jedne noći u životu, pomislila je. Ta se pojavljivala jedino u maglovitim snovima.

Sa svojom odjećom preko ruke, zaputila se niza stube. Oglasilo se zvono na vratima, pa se namrštila. Svi su znali da je Marianne otišla, te da je i ona sama na odlasku.

Interkom je malo zacvilio kad je pritisnula gumb. – Da?

– Emma? Luke je.

– Luke? – Oduševljena, otvorila je ulazna vrata. – Dođi gore.

Jurnula je u spavaću sobu i bacila odjeću na krevet, a zatim natrag kako bi ga dočekala kad se otvore vrata dizala.

– Zdravo. – Zagrlila ga je, pomalo iznenađena njegovim oklijevanjem da joj uzvрати zagrljaj. – Nisam imala pojma da si u gradu.

Odmaknula se kako bi ga pogledala, i morala se prisiliti na smiješak. Užasno je izgledao, blijed, s podočnjacima, previše mršav. Kad ga je posljednji put vidjela, spremao se u Miami. Novi posao, novi život.

– Stigao sam prije dva dana. – Usne su mu se izvile u osmijeh, ali ga nije bilo u njegovim očima. – Ljepša nego ikad, Emma.

– Hvala. – Budući da je njegova ruka djelovala tako hla-dno u njezinoj, automatski ju je protrljala. – Uđi, sjedni. Donijet ću ti piće. Možda imam malo vina.

– Imaš li viskija?

Uzdigla je obrve. Za sve ove godine koliko ga je pozna-vala, nikad nije pio ništa jače od *Chardonnaya*. – Ne znam. Provjerit ću.

Čekala je dok se nije spustio na kauč u obliku slova L, a potom je požurila u kuhinju.

Miami mu ne odgovara, pomislila je, otvarajući ormariće i pretražujući slabe zalihe alkoholnih pića. Ili mu možda ne odgovara raskid s Johnnom. Doimao se poput mrtvaca koji hoda. Ispijeno. Poput nekoga tko je preživio neku katastrofu. Luke kojeg se sjećala, Luke kojeg je prije osamnaest mjeseci poljubila na rastanku, bio je predivan, mišićav, blistav primjerak čovječanstva.

– Konjak – doviknula je. Netko im je za Božić darovao bocu *Courvoisiera*.

– Može. Hvala.

U stanu nije postojala čaša za konjak, pa je uzela čašu za vino, a zatim je sebi natočila čašu *Perriera*.

Njegov se smiješak doimao opuštenijim kad je sjela na otoman nasuprot njemu. – Uvijek mi se sviđalo ovo mjesto. – Pokazao je zidnu sliku što ju je Marianne naslikala. – Gdje je ona?

– U Parizu. – Pogledala je na sat. – Ili će uskoro biti. Ondje će studirati godinu dana.

Pogledao je fotografije obješene na obližnjem zidu. – Vidio sam tvoju fotografsku studiju Barišnjikova.

– Najveće uzbuđenje mojeg života. Zapanjila sam se kad je Runyun meni dodijelio taj zadatak.

– I naslovnici albuma. – Pio je, osjećajući svaku kap konjaka kako mu klizi niz grlo.

– Čekaj da vidiš novu. – Govorila je vedrim i opuštenim glasom, ali se u njezinim očima vidjela zabrinutost dok su promatrale Lukea. – Album bi trebao izići krajem tjedna. Naravno, ni glazba nije loša.

Emma je vidjela kako su mu prsti pobijeljeli na čaši. – Kako je Johnno?

– Dobro je. Mislim da su ga nagovorili na pojavljivanje u *Porocima Miami*... Sigurna sam da će ti se javiti ako dođe u tvoj kraj.

– Da. – Ponovno je pio. – Nije u gradu.

– Ne, u Londonu je. – Opera je pjevačica počela izvoditi ljestvicu. – Pripremaju se za turneju. Ja idem s njima. Zapravo, prekosutra letim onamo.

– Vidjet ćeš ga?

– Da, za dva dana. Treba obaviti mnogo posla prije nego krenemo. Luke, što je?

Odmahnuo je glavom. Oprezno je odložio konjak, a zatim je posegnuo u unutarnji džep jakne. Izvadio je običnu bijelu omotnicu i pružio je Emmi. – Hoćeš li mu ovo dati?

– Naravno.

– Čim ga vidiš.

– Da, ako želiš. – Počela ju je spuštati na stol, ali je opa-zila izraz u njegovim očima. – Samo ću je staviti u kovčeg.

– Ostavila ga je da ondje sjedi i tupo gleda kroz prozor. Stajao je kad se vratila, i objema rukama držao praznu čašu. Počela je govoriti, ali se on zanjihao. Čaša se razbila na podu prije nego ga je uhvatila. Pripremila se na njegovu težinu. Krhka slabašnost njegova tijela šokirala ju je više od bljedila.

– Sjedni. Dođi, sjedni. Bolestan si. – Kleknula je na jastuk kraj njega, milujući mu kosu kad je umorno zatvorio oči. – Mislim da imaš vrućicu. Dopusti da te odvedem liječniku.

– Ne. – Spustio je glavu na naslon. Oči su mu blistale od gnjeva kad ju je pogledao. – Bio sam kod liječnika. Kod cijele jebene hrpe liječnika.

– Moraš jesti – odlučno je rekla. – Izgledaš kao da tjedan dana nisi jeo. Pripremit ću...

– Emma. – Uhvatio ju je za ruku. Znala je. Po njezinom je licu shvatio da već zna, ali ne želi vjerovati. Prilično dugo ni on nije želio vjerovati. – Umirem. – Zvučalo je ležerno, gotovo spokojno. – Imam AIDS.

– Ne. – Stisnula mu je prste. – O, Bože, ne.

– Već sam tjednima bolestan. Zapravo, mjesecima – priznao je i uzdahnuo. – Mislio sam da imam prehladu, gripu, manjak vitamina. Nisam želio poći liječniku. Tada, pa, morao sam. Nisam prihvatio prvu dijagnozu, ni drugu, ni treću. – Nasmijao se i opet zatvorio oči. – Postoje neke stvari od kojih ne možeš pobjeći.

– Ima tretmana. – Mahnito je pritisnula njegovu ruku na svoj obraz i njihalala se. – Čitala sam o terapijama, lijekovima.

– Pun sam lijekova. Ima dana kad se sasvim dobro osjećam.

– Postoje klinike.

– Ne kanim ono malo vremena koliko mi je preostalo provesti u klinici. Prodao sam

kuću, pa imam nešto novca. Uzet ću apartman u Plazi. Pogledat ću predstave, ići u kino, muzeje, na balet. Sve ono za što nisam imao vremena u posljednjih nekoliko godina. – Opet se nasmiješio i prstom joj dotaknuo obraz. – Žao mi je zbog čaše.

– Ne opterećuj se time.

– Izgledala je kao da je Waterford – promrmljao je. – Oduvijek si imala stila, Emma. Nemoj plakati. – Glas mu je postao napet kad se okrenuo od suza u njezinim očima.

– Počistit ću staklo.

– Nemoj. – Opet je uzeo njezinu ruku. Tako mu je silno trebao netko tko će ga držati za ruku. – Samo minutu sjedi sa mnom.

– Dobro. Luke, ne smiješ se predati. Svakog su dana, o znam da to zvuči banalno – očajnički je rekla – ali svakog su dana sve bliže pronalazenju lijeka. Provodi se toliko istraživanja, a mediji javnost čine svjesnijom problema. – Ponovno je prislonila njegovu ruku uza svoj obraz. – Sigurno će naći lijek. Moraju.

Ništa nije rekao. Željela je utjehu kakvu joj nije mogao dati. Kako bi joj mogao objasniti kako se osjećao kad su stigli rezultati? Bi li razumjela, bi li mogla razumjeti, da su strah i gnjev samo dvije komponente? Bilo je i poniženja, i očaja. Kad je prije nekoliko tjedana dobio upalu pluća, bolničari ga nisu htjeli dotaknuti. Izolirali su ga od ljudskih kontakata, od suosjećanja, od nade.

Ona je prva koja ga je dotaknula, koja je plakala zbog njega. A on joj nije mogao objasniti.

– Kad budeš vidjela Johnna, nemoj mu reći kako izgledam.

– Neću.

Činilo se da ga je to utješilo. Njegova se ruka opet opu-stila. – Sjećaš se kad sam te pokušao naučiti kuhati?

– Sjećam se da si rekao da sam beznadna, ali da Marianne daje novo značenje riječi nesposobnost.

– Na koncu si ipak naučila pripremiti špagete.

– Još uvijek ih pripremam jednom tjedno, željela je to ili ne.

Plakao je, bezglasno, tihe su suze kliznule ispod njegovih zatvorenih trepavica.

– Zašto na neko vrijeme ne odgodiš Plazu i ostaneš ovdje? – Kad je odmahnuo glavom, nastavila je. – Onda noćas. Samo noćas. Tako je samotno bez Marianne, a ja ću ti pokazati kako sam poboljšala tvoj umak za špagete.

Sjedila je s njim, hrabro, kad je zagnjurio lice u ruke i jecao.

Padala je kiša kad je avion sletio na Heathrow. Blaga proljetna kiša koja ju je navela da pomisli na sunovrate. Prebacivši torbu za fotoaparatus preko ramena, prošla je kroz carinu. Johnno ju je dočekao i glasno je poljubio. Potom ju je obujmio rukom i vodio kroz terminal. – Pete će se pobrinuti da ti pošalju prtljagu. – Okrenuo ju je od trake s prtljagom i poveo prema izlazu.

– Podsjeti me da mu poljubim noge.

Kad je otvorio vrata limuzine, Emma je uzdigla obrvu.

– Mrzim aerodromska vozila – ustvrdio je Johnno. Kad se udobno smjestio, ulio je pepsi u dvije čaše i ponudio joj vrećicu čipsa. – Osim toga, ovako možemo jesti. Kako si podnijela let?

– Uz Dramamine i molitvu. – Navalila je na čips. Jedenje u avionu bio je luksuz što joj ga njezin želudac nije dopuštao.

– Ne brini se. Opskrbila sam se jednim i drugim za turneju.

– Drago mi je da ideš s nama.

Odugovlačila je, postavljajući pitanja, nastojeći djelovati vedro. Ništa nije rekao kad je ispružila ruku i podigla pregradu između njih i vozača.

– Drago mi je da si došao po mene.

– Zaključio sam da imaš neki razlog.

– Da. Mogu li dobiti cigaretu?

Izvadio je dvije i pripalio ih. – Ozbiljno je?

– Veoma. – Povukla je dva duga dima. – Luke me posje-tio prije dva dana.

– On je u New Yorku?

– Da... Večerali smo zajedno.

– Lijepo. Dakle, kako je on?

Držeći pogled spušten, Emma je izvadila omotnicu iz torbice. – Zamolio me da ti dam ovo.

Okrenula se i proučavala sanjarsku kišu dok je on otvarao omotnicu. Čitao je u tišini. Čulo se jedino tiho brujanje motora, blago lupkanje kiše i prigušena glazba Chopinova preludija iz zvučnika. Čekala je, minutu, zatim pet, prije nego je ponovno pogledala Johnna.

Zurio je ravno naprijed, bezizražajna pogleda. Pismo mu je ležalo u krilu. Kad se okrenuo prema njoj, srce joj se kidalo.

– Ti znaš?

– Da, rekao mi je. – Nije znala što bi učinila, pa je objema rukama uzela Johnnovu. – Žao mi je, Johnno. Tako mi je žao.

– Zabrinut je za mene. – Johnno je govorio muklim glasom dok je zurio u pismo. – Želi da se svakako poštem testirati. I on – želio me umiriti i uvjeriti da će šutjeti o našoj vezi. Isuse.

Zabacio je glavu i šuplje se nasmijao. – Isuse Kriste. On umire i želi da ja znam da je moj ugled siguran.

– Njemu je to važno.

Grlo ga je boljelo. Shvatio je da ga peče od suza, te povukao još jedan dim cigarete. – Bio mi je važan, prokletstvo. Sad umire, a što bih ja trebao reći? Hvala, stari moj. Lijepo od tebe da ćeš moju tajnu ponijeti sa sobom u grob.

– Nemoj, Johnno. Za njega je važno to ovako učiniti. On – Luke pokušava srediti sve svoje zaostatke. To mu je potrebno.

– O, jebi ga. O, prokleti jebeni pakao. – U njemu su bje- snjeli tuga i gnjev. Nije se imao na čemu iskaliti. Nimalo mu nije koristilo proklinjati bolest, kao što mu nije koristilo proklinjati sudbinu jer ga je učinila takvim kakav jest. Izvadio je još jednu cigaretu, a prsti su mu se tresli dok se mučio s upaljačem. – Pobrinuo sam se za veoma diskretno, veoma skupo testiranje prije šest mjeseci. Čist sam. – Uvukao je dim i zgužvao pismo. – Nema nikakvih gadnih problema s mojim imunološkim sustavom. Ne. Ovdje nema problema.

Budući da ga je razumjela, govorila je oštrim glasom. – Nevjerojatno je glupo osjećati krivnju zato što si zdrav.

– Gdje je pravda, Emma? – Izravnao je pismo, a zatim ga je pažljivo presavio i spremio u džep. – Gdje je prokleta pravda?

– Ne znam. – Spustila mu je glavu na rame. – Kad je Darren ubijen, bila sam premalena da bih si postavila to pitanje. Ali sam ga kasnije postavljala, Johnno, stotine puta. Zašto umiru ljudi koje volimo, a mi ostajemo? Opatice kažu da je to Božja volja.

– To nije dovoljno.

– Ne, nije dovoljno. – Preispitivala je svoju savjest. Zacijelo je cijelo vrijeme znala da će mu reći. – Luke je u New Yorku. Bit će u Plazi nekoliko tjedana. Nije želio da ti to kažem.

Čvrsto ju je zagrlio. – Hvala.

Kad se limuzina zaustavila ispred Brianova londonskog doma, Johnno ju je poljubio. – Reci Brianu... reci mu istinu. Vratit ću se za dva dana.

– Dobro. – Gledala je kako limuzina nestaje u magličastoj kiši.

26. poglavlje

Emma je stavila leću za široki kut snimanja i čučnula ispred pozornice u londonskom Palladiumu. Nije se moglo zaniijekati da je grupa Devastation jednako dinamična na probama kao i na koncertu. Bila je oduševljena fotografijama što ih je dosad snimila, te je već prilagođavala svoj raspored kako bi si osigurala vrijeme za rad u tamnoj komori.

No, sad je fotografirala praznu pozornicu, glazbene instrumente, pojačala i kabele ostavljene ondje dok je grupa na odmoru od sat vremena. Bilo je električnih klavijatura, rogova, čak i koncertni glasovir. Ono što ju je sad zanimalo, što je željela na svoj način učiniti besmrtnim, jesu osnove stvaranja glazbe.

Obožavana gitara puna ožiljaka podsjetila ju je na čovjeka koji ju je svirao. Stevie je jednako istrošen i jednako briljantan kao i instrument što ga je najviše volio gotovo dvadeset godina. Njezin remen, smiona mješavina boja, bio je njezin posljednji božični poklon njemu.

Ondje je Johnnova bas-gitara, obojena tirkiznom bojom. Na stalku, kraj Steviejeve, doimala se lakoumnom i otkačenom. Jednako kao i čovjek, to je kompetentan, kvalitetan instrument pod krinkom maštovite boje.

Na P.M.-ovim bubnjevima nalazio se logotip grupe. Iz jednog je kuta izgledao tako obično. Međutim, ako se поближе pogleda, može se vidjeti kompliciranu isprepletenost gitare, malenog bubnja i činela. Oprezan dodatak triju parova batića za bubnjanje, sjaj ruba od kroma što ga je P.M. još uvijek sam glancao.

Zatim je tu bila po narudžbi izrađena Gibson gitara njezina oca. Posve obična gitara radnog čovjeka s jednostavnim crnim remenom. Nikakvog ukrasa, nikakvog bljeska. Ali drvo je sjalo, poput blijedog zlata. A kad se prebire po žicama, daje ton koji mami suze na oči.

Spustivši fotoaparatus, Emma je nježno pomilovala vrat gitare. Naglo je povukla ruku kad je začula glazbu. Na trenutak je pomislila da je njezin dodir oživio gitaru. Osjećajući se glupo, pogledala je prema lijevoj strani pozornice. Odande je dopirala glazba, i doista je zvučala poput čarolije.

Tiho je prešla pozornicu i pošla za zvukom.

Vidjela ga je kako sjedi prekrštenih nogu na podu ispred garderobe. Glazba je odjekivala, opsjedala hodnik. Njegovi su dugi, elegantni prsti milovali žice, klizili po njima poput ljubavnika, a on je tiho pjevao, za sebe.

While you slept I lay awake / Moonlight streamed across your face, played in your angel hair / While I watched you sighed my name and wishes did I make / That I could creep into your dreams, stay forever with you there.

Glas mu je bio topao i mekan. Dok se saginjao nad svoju gitaru, tamnoplava mu je kosa skrivala veći dio lica. Ništa nije rekla, bojeći se da će ga uznemiriti, ali je čučnula i podigla fotoaparatus. Kad je podigao pogled začuvši škljocaj, spustila ga je.

– Žao mi je. Nisam željela prekidati.

Oči su mu bile zlatne, kao i njegova kosa. Susrele su njezin pogled i zadržale se. Lice je odgovaralo njegovu glasu. Poetski blijedo, glatko, zlatne oči uokvirene dugim trepavicama. Njegove su se pune, lijepo oblikovane usne izvile u osmijeh, sramežljivo, pomislila je.

– Niti jedan muškarac ne bi tebi mogao zamjeriti da ga prekidaš. – Nastavio je prebirati po žicama dok ju je proučavao. Odsutno ih je milovao. Već ju je vidio, naravno, ali ovo je bila prva prilika da je dobro, izbliza pogleda. Skupila je kosu u nemarni konjski rep, ostavivši lice bez okvira, pa su nježne crte lica više dolazile do izražaja. – Zdravo. Ja sam Drew Latimer.

– Zdravo – o, naravno, trebala sam te prepoznati. – I prepoznala bi ga, shvatila je Emma, da nije bila tako opčinjena. Uspravila se i prišla mu kako bi mu pružila ruku. –

Vodeći pjevač grupe Birdcage Walk. Sviđa mi se vaša glazba.

– Hvala. – Prihvatio je njezinu ruku i zadržao je sve dok nije kleknula kraj njega. – Jesu li fotografije hobi ili zanimanje?

– Oboje. – Puls joj je počeo divljati dok je on nastavio zuriti u nju. – Nadam se da ti ne smeta što sam te fotografirala. Čula sam te kako sviraš i pošla za zvukom.

– Drago mi je da jesi. – Više no što je želio priznati. – Zašto ne pođeš sa mnom na večeru i snimiš još nekoliko stotina?

Nasmijala se. – Čak ih ni ja ne snimam tako mnogo dok jedem.

– Onda nemoj ponijeti fotoaparatus.

Čekala je dok nije bila sigurna da neće zamuckivati. – Imam posla.

– Onda doručak? Ručak? Čokoladu?

Tiho se nasmijala i ustala. – Slučajno znam da imaš vremena za malo što više od čokolade. Sutra nastupate kao pred- grupa Devastationa.

Nije joj pustio ruke, nije imao namjeru dopustiti joj da tiho nestane. – Kako bi bilo da te ubacim na koncert, a kasnije pođeš sa mnom na piće?

– Ja ionako dolazim na koncert.

– Dobro, koga moram ubiti? – Jednom je rukom držao gitaru, a drugom njezine prste. Njegova košulja od traper-platna bila je gotovo raskopčana, razotkrivajući blijedu, glatku kožu. Jednim je gipkim pokretom ustao i našao se kraj nje. – Nećeš mi okrenuti leđa u predvečerje moje velike prilike, je li? Treba mi moralna podrška.

– Snaći ćeš se.

Pojačao je svoj stisak kad se počela povlačiti. – Moj Bože, bez obzira koliko to banalno zvučilo, istina je. Ti si najljepša žena koju sam ikad vidio.

Polaskana i zbunjena, povukla je ruku. – Trebao bi češće izlaziti.

Njegov je smiješak bio spor, očaravajući. – Dobro. Kamo želiš poći?

Opet je povukla ruku, rastrgana između panike i smijeha. Čula je glasove i kretanje na pozornici jer su se glazbenici polako vraćali. – Doista se moram vratiti.

– Barem mi reci kako se zoveš. – Palcem je prelazio preko zglavaka njezinih prstiju dok joj koljena nisu počela klecati. – Čovjek ima pravo znati tko mu je slomio srce.

– Ja sam Emma. Emma McAvoy.

– O, Kriste. – Lecnuo se i pustio joj ruku. – Oprosti, nisam imao pojma. Isuse, osjećam se kao pravi idiot.

– Zašto?

Provukao je prste kroz kosu i spustio ruku niz tijelo. – Kći Briana McAvoya, a ja se trapavo nabacujem.

– Meni se nije činilo trapavim – promrmljala je, a zatim pročistila grlo prije nego ga je opet pogledala u oči. – Stvarno se moram vratiti onamo. Bilo je... lijepo upoznati te.

– Emma. – Zastao je, uživajući u načinu na koji je oklijevala i okrenula se. – Možda ćeš u narednih deset tjedana naći malo vremena za onu čokoladu.

– Dobro. – Duboko je uzdahnula dok se vraćala na pozornicu.

Poslao joj je Milky Way vezan ružičastom vrpcom, i njezino prvo ljubavno pismo. Emma je stajala na vratima još dugo nakon što je dostavljač otišao, zureći u pisamce.

Emma,

Bit ću bolji kad stignemo u Pariz. Ali zasad, ovo je samo podsjetnik na naš prvi susret. Kad večeras budem svirao In Your Dreams, mislit ću na tebe.

Drew

Spustila je pogled na čokoladu. Ne bi bila više očarana ni da joj je poslao košaru dijamanata. Budući da je nitko nije mogao vidjeti, izvela je tri piruete u prostranom predvorju, a zatim je, impulzivno, pograbila jaknu i potrčala iz kuće.

Alice joj je opet otvorila vrata, ali ovoga puta nije plakala. Na licu joj se pojavio jedva

zamjetljiv osmijeh dok je promatrala Emmu. – Vratila si se.

– Da. Zdravo, Alice. – Činilo joj se da joj noge same žele plesati. Sagnula se i iznenadila svoju staru dadilju poljupcem u obraz. – Vratila sam se. Nadala sam se da ću vidjeti Bev. Je li kod kuće?

– Gore je, u uredu što ga je ovdje uredila. Reći ću joj.

– Hvala ti. – Nije željela samo plesati, željela je i pjevati. Nikad se u životu nije tako osjećala. Smušeno, nervozno i apsolutno prekrasno. Ako je to zaljubljenost, predugo je čekala da je doživi. U vazi kraj vrata nalazio se buket sunovrata i zumbula. Sagnula se nad cvijeće i znala da nikad nije osjetila slađi miris.

– Emma. – S olovkom iza uha i velikim naočalama u crnom okviru na vrhu nosa, Bev je požurila niza stube. – Tako mi je drago da te vidim. – Čvrsto ju je zagrlila. – Znam da si, kad sam te prošle zime vidjela u New Yorku, spomenula da ćeš doći, ali nisam očekivala da ćeš imati vremena za posjet.

– Imam vremena koliko god je potrebno. – Emma se nasmijala i opet je zagrlila. – O, mama, nije li danas predivan dan?

– Nisam imala prilike ni onjušiti zrak, ali vjerovat ću ti na riječ. – Bev ju je malo odmaknula, stisnuvši oči iza naočala za čitanje. – Izgledaš kao da si dobila glavni zgoditak na lutriji. Što se dogodilo?

– Doista? – Emma je rukama pritisnula obraze. – Zar doista tako izgledam? – Ponovno se nasmijala i provukla ruku ispod Bevine. – O, morala sam s nekim razgovarati. Nisam mogla izdržati. Tata je na nekakvom sastanku s Peteom i novim menadžerom za turneju. Ionako ne bih imala nikakve koristi od njega.

– Ne? – Bev je skinula naočale i odložila ih na stol dok su hodale prema salonu. – U čemu ti on ne bi mogao pomoći?

– Jučer sam nekoga upoznala.

– Nekoga? – Bev je pokazala naslonjač, a zatim sjela na njegov naslon za ruke. Emma se nastavila kretati prostorijom. – Nekoga muškog roda, rekla bih.

– Nekoga predivnog muškog roda. O, znam da zvučim poput idiotkinje, premda sam sebi obećala da nikad neću biti takva, ali on je apsolutno predivan, i sladak, i simpatičan.

– Ima li taj predivan, sladak i simpatičan čovjek ime?

– Drew, Drew Latimer.

– Birdcage Walk.

Tiho se nasmijavši, Emma je zagrlila Bev, a potom nastavila svoje nervozno hodanje naokolo. – U tijeku si.

– Naravno. – Trenutak se namrštila, zatim samu sebe proglasila izbirljivom jer je zabrinjava Emmina romantična veza s jednim glazbenikom. Rugao se lonac loncu, podsjetila se i nasmiješila. – Dakle, je li uživo jednako ugodan za oko kao i na fotografijama?

– Više. – Sjetila se načina na koji joj se smiješio, načina na koji su mu oči postale toplije. – Nekako smo naletjeli jedno na drugo iza pozornice. Sjedio je ondje na podu, svirao gitaru i pjevao, kako tata katkad čini. Zatim smo razgovarali i on je očijukao sa mnom. Mislim da sam ja malo brbljala. – Slegnula je ramenima. Brbljala ili ne, željela je zapamtiti svaki trenutak susreta. – Najbolji je dio, baš najbolji, taj da nije znao tko sam ja. – Okrenula se i uhvatila Bevine ruke. – Nije imao pojma tko sam ja.

– Zar to ima nekakve veze?

– Da. O, da. Privukla sam ga ja, shvaćaš. Ja, a ne kći Briana McAvoya. – Tada je ipak sjela, na trenutak, te ponovno ustala. – Čini mi se da su svi s kojima sam izlazila željeli znati o tati, ili kako je biti kći Briana McAvoya. Ali on me pozvao na večeru prije nego je to znao. Njemu to nije bilo važno. Onda, kad sam mu rekla, bio je, pa, bilo mu je neugodno. Bilo je nečeg veoma šarmantnog u načinu na koji je reagirao.

– Jesi li izišla s njim?

– Ne. Bila sam previše smućena, i možda sam se malo bojala pristati. Danas mi je

poslao pisamce. I – o, mama, jedva čekam da ga ponovno vidim. Voljela bih da večeras dođeš, samo da budeš ondje.

– Znaš da ne mogu, Emma.

– Znam, znam. – Duboko je udahnula. – Vidiš, nikad se ranije nisam ovako osjećala. Nekako...

– Kao da ti se vrti u glavi, ponestaje ti daha.

– Da. – Emma se nasmijala. – Da, baš tako.

Ona se jednom isto tako osjećala. Samo jednom. – Imaš dovoljno vremena da ga upoznaš. Idi polako.

– Uvijek sam išla polako – progundala je. – Jesi li ti išla polako s tatom?

To ju je zaboljelo. Prošlo je više od petnaest godina, a još uvijek boli. – Ne. Nikoga nisam slušala.

– Slušala si sebe. Mama...

– Nemojmo razgovarati o Brianu.

– Dobro. Samo još nešto. Tata ide u Irsku – Darrenu – dvaput svake godine. Jednom na Darrenov rođendan, i jednom na... jednom u prosincu. Smatrala sam da to trebaš znati.

– Hvala ti. – Stisnula je Emminu ruku. – Nisi došla ovamo razgovarati o tužnim događajima.

– Ne. Ne, nisam. – Emma je kleknula i spustila ruke na Bevina bedra. – Došla sam te zamoliti nešto od vitalne važnosti. Treba mi nešto apsolutno predivno što ću večeras odjenuti. Pođi sa mnom u kupovinu i pomogni mi da to nađem.

Oduševljeno se nasmijavši, Bev je skočila na noge. – Idem po jaknu.

Emma je samu sebe gotovo uvjerala da je glupo zabrinjavati se oko odjeće. Ondje je radi fotografiranja, a ne da bi očijukala s pjevačem predgrupe. Trebalo je toliko toga učiniti, provjeriti opremu i osvjetljenje, izbjegavati ljude koji rade na pozornici i uređaje za dim, pa je uskoro zaboravila da joj je za odijevanje trebalo više od sat vremena.

Publika je već ulazila, mada je preostalo više od pola sata do početka. Bilo je štandova s robom za biranje. Debele maje, majice kratkih rukava, poster, privjesci za ključeve. *Rock* u osamdesetima više nije samo glazba za mlade buntovnike. To je posao pod okriljem velikih konglomerata.

Dovoljno anonimna u svojem crnom kombinezonu, hodala je tribinama, fotografirajući obožavatelje koji su izvlačili funtu za funtom kako bi kupili suvenire velikog koncerta. Čula je kako raspravljaju o njezinom ocu, seciraju ga i tope se nad njime. To ju je navelo na smiješak jer se sjetila onog davnog dana kad je stajala u redu ispred dizala za Empire State Building. Tada još nije imala ni tri godine, a sada, devetnaest godina kasnije, Brian McAvoy još uvijek izaziva lupanje srca opčinjenih tinejdžerica.

Promijenila je fotoaparate, sad želeći boju kako bi se vidjele jarke nijanse crvenih, plavih i zelenih majica s velikim natpisima.

DEVASTATION 1986.

Sami su gledatelji bili duga. Kosa koja je stršila učvršćena gelom, obrijane glave, grive duge, lepršave kose. Današnji je stil nikakav stil. Ljudi su bili različito odjeveni, od poderanih traperica do trodijelnih odijela. Dobar dio ljudi koji su nastojali uhvatiti mjesto bio je dobi njezina oca, ili stariji. Liječnici, zubari, uspješni poslovni ljudi koji su odrasli uz *rock & roll*, a to su naslijeđe dijelili sa svojom djecom. Bilo je školaraca, malene djece na ramenima roditelja, žena koje su nosile bisere s kćerima koje su stezale tek kupljene majice. I, poput odjeka šezdesetih, osjećala se slabašna, ali nezamjenjiva aroma trave pomiješana s mirisima Chanela ili Bruta.

Pošla je dalje, polako se krećući kroz mnoštvo. Zahvaljujući propusnici pričvršćenoj za drugi gumb njezina kombinezona, zaštitar joj je kimnuo neka pođe iza pozornice.

Ako je sprijeda bila ludnica, onda je straga bila još veća ludnica. Pokvareno pojačalo, još jedan namotaj kabela, mahnuti pomoćnik koji juri unutra i van, očajnički nastojeći dovesti u red posljednje neizbježne kvarove. Snimila je fotografije, ostavila tehničare i ljude zadužene za kulise da rade svoj posao i zaputila se prema garderobama kako bi obavila svoj.

Željela je fotografije prizora kojih se tako dobro sjećala. Tata i ostali u garderobi, puše, šale se, grickaju gumene bombone ili zašećerene bademe. Upravo se počela smiješiti na tu pomisao kad je naletjela na Drewa. Gotovo kao da ju je čekao.

– Zdravo, još jednom.

– Zdravo. – Nasmiješila se, nervozno namještajući remen svojeg fotoaparata. – Željela sam ti zahvaliti na daru.

– Mislio sam o ružama, ali je bilo prekasno. – Odmaknuo se. – Izgledaš nevjerovatno.

– Hvala. – Nastojeći smiriti svoje disanje, i ona je njega odmjerila pogledom. Bio je odjeven za pozornicu, u tijesnu bijelu kožu ukrašenu srebrom. Čizme u istom stilu i boji dopirale su mu do polovice listova. Onako razbarušene kose i s osmijehom na licu, podsjetio je Emmu na elegantno odjevenog kaubojca.

– I ti – izgovorila je nakon što je shvatila koliko je dugo zurila. – Izgledaš nevjerovatno.

– Želimo ostaviti snažan dojam. – Protrljao je dlanove o bedra. – Svi smo napola bolesni od živaca. Don – basist – njemu je doista loše. Zavukao je glavu u zahod u susjednoj prostoriji.

– Tata uvijek kaže da je izvedba bolja kad si nervozan.

– Onda bismo trebali ostaviti itekako snažan dojam. – Nesigurno ju je uhvatio za ruku. – Slušaj, jesi li možda razmišljala o tome da kasnije iziđemo, na neko piće?

Ni o čemu drugom nije razmišljala. – Zapravo, ja...

– Navaljujem. – Drew je duboko udahnuo. – Ne mogu si pomoći. Čim sam te vidio – bilo je kao, jao, evo je. – Provukao je ruku kroz pažljivo razbarušenu i pjenom učvršćenu kosu.

– Ovo mi baš ne ide od ruke.

– Ne ide ti? – Čudila se da ne čuje kako joj srce divlje lupa.

– Ne. – Uzeo ju je za ruku. – Reći ću to ovako. Emma, spasi mi život. Provedi sat vremena sa mnom.

Njezina se usna polako izvijala u smiješak, pa se u kutu njezinih usta pojavila jamica. – Vrlo rado.

Jedva je čula klicanje. Njezin je mozak slabo registrirao glazbu. Kad je koncert završio i njezin je otac, obliven znojem, posljednji put sišao s pozornice, znala je da će biti pravo čudo ako samo djelić od nekoliko desetaka fotografija što ih je snimila bude donekle vrijedio.

– Kriste, umirem od gladi. – Brisao je kosu i lice dok je hodao prema garderobi, a u ušima su mu još uvijek odzvanjali povici i vriskovi. – Što kažeš, Emma? Odvucimo ove ostale rock-relikvije van na *pizzu*.

– O, pa, rado bih, ali – Oklijevala je, no nije bila sigurna zašto se osjeća neugodno. – Moram obaviti neke stvari. – Brzo se podigla na prste i poljubila ga. – Bili ste divni.

– Što si očekivala? – pitao je Johnno dok se probijao pretrpanim hodnikom. Spustio je glas do hrapavog šapta.

– Mi smo legende.

P.M.-u se znoj cijedio niz rumeno lice kad se zaustavio kraj njih. – Ona *lady Annabelle* – s kosom. – Namjestio je ruke uza svoju glavu kako bi to demonstrirao.

– Ona u crvenoj antilop-koži i s dijamantima? – pomogne mu Emma.

– Valjda. Uspjela se provući iza pozornice. – P.M. je rukom obrisao čelo. Premda mu je glas bio ozlojeđen, u očima mu je svjetlucao smijeh. – Kad sam prolazio kraj nje, ona – ona – Pročistio je grlo i odmahnuo glavom kao da ne može nastaviti. – Pokušala me

napastovati.

– Dobri Bože, zovi policiju. – Johnno mu je utješno prebacio ruku oko ramena. – Takve bi žene trebalo staviti pod ključ. Znam da se zasigurno osjećaš iskorištenim i prljavim, dušice, ali ništa se ne brini. Dođi i ispričaj stricu Johnnu sve o tome. – Poveo je P.M.-a odande. – Što je točno dotaknula, i kako? Nemoj se bojati pojedinosti.

Brian se tiho nasmijao dok je gledao za njima. – P.M. uvijek privlači napadnu vrstu. Teško je to shvatiti.

U glasu mu se osjećala nježnost. Emma je to opazila, pitajući se je li njezin otac svjestan činjenice da je oprostio svojem starom prijatelju. Zatim je vidjela kako osmijeh nestaje. Stevie je stajao nekoliko koraka dalje, oslonivši se ramenom o zid. Lice mu je bilo blijedo, obliveno znojem, kao i njegova kosa. Emma je pomislila da izgleda deset godina stariji od ostalih.

– Hajde, sinko. – Brian ga je ležernim pokretom uhvatio oko struka, preuzimajući njegovu težinu na sebe. – Treba nam tuširanje i malo crvenog mesa.

– Tata, mogu li pomoći?

Kratko odmahnuvši glavom, Brian se okrenuo prema Steviejevoj garderobi. Ovo nije nešto što bi prepustio svojoj kćeri, ili bilo kome drugome. – Ne, ja ću se pobrinuti za to.

– Ja ću – vidimo se kod kuće – promrmljala je, ali on je već zatvorio vrata. Osjećajući se pomalo izgubljeno, pošla je potražiti Drewa.

* * *

Očekivala je da će izabrati glasan, pretrpan klub s vatrenom rock-glazbom – Tramp ili Taboo. Međutim, sjedila je u slabo osvjetljenom separeu u kutu zadimljenog džez-kluba u Sohou. Na pozornici se nalazio trio, obasjan sanjarskom plavom svjetlošću, pijanist, basist i pjevač. Glazba je bila tiha i hirovita, poput osvjetljenja.

– Nadam se da ti ne smeta što smo došli ovamo.

– Ne. – Emma je polako prestala stezati prste i opustila ramena. Bilo joj je drago da je mjesto tako slabo osvjetljeno, pa Drew ne može vidjeti koliko je nervozna – ili Sweeney koji je lijeno pušio nekoliko stolova dalje. – Nikad ranije nisam bila ovdje. Sviđa mi se.

– Pa, sigurno nije ono na što si navikla, ali u većini dru-gih mjesta teško je razgovarati ili biti nasamo. Želio sam oboje, s tobom.

Njezini su se prsti ponovno isprepleli. – Nisam imala prilike reći ti kako ste večeras bili dobri. Uskoro ćete tražiti predgrupu za sebe.

– Hvala. To mi mnogo znači. – Spustio je ruku na njezinu, nježno prelazeći palcem preko njezinih zglavaka.

– Bili smo malo ukočeni kod uvodnog dijela, ali opustit ćemo se.

– Koliko dugo sviraš?

– Od desete godine. Mislim da na tome mogu zahvaliti tvom ocu.

– O? Zašto?

– Imam bratića, nešto je radio na turnejama za Devastation kad sam bio dijete, pa me ubacio na koncert. Brian McAvoy. Jednostavno me općinio. Čim sam uspio uštedjeti, kupio sam rabljenu gitaru. – Nasmiješio se. Njezina je ruka sad čvrsto stajala u njegovoj. – Ostalo je povijest.

– Nikad nisam čula tu priču.

– Mislim da je nikad nikomu nisam ispričao. – Slegnuo je ramenima. – Malo je neugodno.

– Nije. – Očarana, primaknula mu se bliže. – Dirljivo je. To je upravo ona vrsta priče koja osvaja simpatije obožavatelja.

Pogledao ju je, a oči su mu bile tamnozlatne na prigušenom svjetlu. – Trenutno ne

razmišljam o obožavateljima. Emma...

– Želite li nešto popiti?

Emma je otrgnula pogled s Drewovih očiju, te trepnula prema konobarici. – O, mineralnu vodu.

Drew je uzdigao obrvu, ali nije komentirao. – Guinness.

– Nastavio je promatrati Emmu, i dalje se poigravajući njezinim prstima. – Sigurno ti je već dosta slušanja o glazbenicima – promrmljao je. – Radije bih slušao o tebi.

– Nema se što posebno pričati.

– Mislim da griješiš. Želim znati sve što se može znati o Emmi McAvoy. – Podigao je njezinu ruku do svojih usana.

– Sve.

Večer je provela u maglici, a provokativna je glazba bila savršena pozadina. Činilo se da upija svaku njezinu riječ. I dodirivao ju je, neprestano ju je dodirivao – njegova ruka na njezinoj, miluje joj podlakticu. Nisu se maknuli iz svojeg mračnog kuta, nisu ni pogledali druge parove za obližnjim stolovima.

Izišli su iz kluba i prošetali uz Temzu na mjesecini. Bilo je kasno, veoma kasno, ali činilo se da nije važno koje je doba noći. Osjećala je miris rijeke i proljetnog cvijeća. Emma je pomislila na galantne vitezove kad je Drew skinuo svoju jaknu i njome joj obavio ramena.

– Je li ti hladno?

– Ne. – Duboko je udahnula i odmahнула glavom. – Osjećam se divno. Nikad se ne sjetim, sve dok se ne vratim, koliko volim London.

– Ja sam cijeli život proveo ovdje. – Polako hodajući, promatrao je odraz zvijezda na tamnoj površini rijeke. Želio je vidjeti druge rijeke, druge gradove, a znao je da njegovo vrijeme dolazi. – Jesi li ikad razmišljala o tome da se vratiš ovamo, da ovdje živiš?

– Ne, nisam. Zapravo nisam.

– Možda hoćeš. – Zaustavio ju je, nježno joj položivši ruke na ramena. – Neprestano se pitam jesi li stvarna. Svaki put kad te pogledam, čini mi se kao da si izišla iz mojih snova. – Prsti su mu se napeli kad ju je privukao bliže. Brza, neočekivana snaga, iznenadna žestina u njegovim očima, njegovu glasu, od svega toga osušila su joj se usta. – Ne bih želio da nestaneš.

– Nikamo ne idem – promrmljala je.

Srce joj je ustreptalo kad je sagnuo glavu do njezine. Osjetila je toplinu njegovih usta, laganih, i tako nježnih. Odmaknuo se, samo na dva centimetra, a potom je polako, gledajući je u oči, ponovno spustio usta na njezina.

Slatko, tako slatko, mislila je. Tako je nježan. Prihvativši situaciju, kliznula je rukama uz njegova leđa i pustila mu da je vodi. Vješto joj je usnama milovao lice, a zatim ih je vratio na njezine za još jedan dugi, nježni poljubac.

– Bolje da te odvedem kući. – Govorio je muklim, nesigurnim glasom. – Emma. – Kao da je nije mogao prestati dodirivati, prešao je rukama uz i niz njezine. – Želim te ponovno vidjeti, ovako. Je li to u redu?

Spustila mu je glavu na rame. – To je sasvim u redu.

27. poglavlje

U narednim je tjednima svoje slobodno vrijeme provodila s Drewom. Ponoćne večere za dvoje, duge šetnje pod zvijezdama, ukradeni sati tijekom poslijepodneva. Bilo je nečeg uzbudljivijeg, intimnijeg, napetijeg u satima što su ih provodili zajedno, zato što ih je bilo tako malo.

U Parizu ga je upoznala s Marianne. Našli su se u malenom kafiću na Boulevardu St.-Germain, gdje turisti i mještani sjede uz čašu crnog vina ili *café au lait* i promatraju

kako kraj njih prolazi svijet.

Marianne je više podsjećala na Parižanku u svojim čipkastim bijelim hulahupkama i uskoj kratkoj suknji. Nestala je frizura sa šiljcima. Crvenu je kosu kratko ošišala i nosila glatku, veoma francusku frizuru. Ali njezin je glas bio čisto američki kad je vrisnula Emmino ime i skočila na noge da bi je zagrlila.

– Ovdje si, ne mogu vjerovati da si ovdje. Čini mi se kao da su prošle godine. Daj da te pogledam. Kriste, prelijepa si. Mrzim te.

Emma se nasmijala i zbacila kosu. – Ti izgledaš baš onako kako bi francuska studentica slikarstva trebala izgledati. *Tres chic et sensuel.*

– Ovdje je to jednako važno kao i jedenje. Ti si sigurno Drew. – Marianne je zadržala ruku oko Emmina struka, a drugu je pružila njemu.

– Drago mi je. Emma mi je ispričala sve o tebi.

– Hmm. Pa, sjednite. Znae, Picasso je običavao doći ovamo na piće. Ja cijelo vrijeme dolazim i svaki put sjednem za drugi stol. Znam da ću pasti u trans ako ikad pogodim njegovu stolicu. – Podigla je čašu. – Želiš li čašu vina? – pitala je Drewa. Kad je kimnuo, dala je znak konobaru. – *Un vin rouge et un café, s'il vous plait...*

Namignula je Emmi. – Tko bi očekivao da će dosadni satovi francuskog sestre Magdeline dobro doći?

– Tvoj je naglasak još uvijek za minus tri.

– Znam. Radim na tome. Dakle, kako je na turneji?

– Devastation nikad nije bio bolji. – Emma se nasmiješila Drewu. – I njihova je predgrupa prava senzacija.

Spustio je ruku na njezinu. – Reakcije su bile sjajne. – Prebacio je pogled s Marianne na Emmu. – Sve je bilo sjajno.

Marianne je pijuckala vino, proučavajući ga. Da se bavila religioznom umjetnošću, naslikala bi ga kao Ivana apostola. Imao je taj sanjarski, predani izraz. Ili ako se preskoči nekoliko stoljeća, kao Hamleta. Mladog princa u sjenkama tragedije. Nasmiješila se kad im je konobar poslužio pića. S druge strane, mogla bi se vratiti samo nekoliko godina unatrag i iskoristiti ga kao model za mladog Briana McAvoya. Pitala se vidi li Emma sličnost.

– Kamo idete odavde? – pitala je.

– U Nicu. – Drew je protegnuo noge. – Ali nimalo mi se ne žuri da odem iz Pariza. – Pogledao je prema ulici gdje su automobili i bicikli jurili nimalo ne pazeći na živote i udove. – Kako izgleda živjeti ovdje?

– Bučno. Uzbudljivo. – Nasmijala se. – Predivno. Imam maleni stan odmah iznad pekare. Ne postoji ništa, vjerujte mi, baš ništa što bi se moglo mjeriti s mirisom francuske pekare rano ujutro.

Proveli su sat vremena čavrljajući uz piće prije nego se Drew nagnuo prema Emmi i poljubio je. – Slušaj, ja moram poći na probu, a znam da vas dvije želite razgovarati. Vidjet ćemo se večeras. I tebe, Marianne.

– Radujem se tomu. – Gledala je, kao i polovica žena oko kafića, kako se udaljava. – Mislim da je on najljepši muškarac kojeg sam ikad vidjela.

– Doista jest, nije li? – Nagnula se preko stola i zgrabila Marianneine ruke. – Sviđa ti se, zar ne?

– Što mi se na njemu ne bi sviđalo? Prekrasan je, darovit, pametan, duhovit. – Nasmiješila se. – Možda će te ostaviti radi mene.

– Doista ne bih voljela ubiti svoju najbolju prijateljicu, ali...

– Mislim da mi ne prijeti opasnost. On ima oči samo za tebe. Zašto je tako, nemam pojma; samo zato što imaš te nevjerojatne jagodične kosti i krupne plave oči, metar plave kose i nikakve bokove. Neki momci uopće nemaju ukusa. – Nagnula se unatrag. – Izgledaš apsurdno sretno.

– Sretna sam. – Duboko je udahnula, uvlačeći mirise vina i cvijeća. Pariza. – Mislim da sam zaljubljena u njega.

– Zafrkavaš se? Nikad ne bih pogodila. – Nasmijala se i potapšala Emmine obraze. – Curo, to ti jasno piše na licu. Kad bih te sad naslikala, sliku bih nazvala *Opčinjena*. Što tvoj tata misli o njemu?

Emma je podigla svoju šalicu hladne kave i pijuckala. – Veoma cijeni Drewovu darovitost kao glazbenika i autora skladbi.

– Mislila sam, što misli o Drewu kao o čovjeku u kojeg je zaljubljena njegova kći.

– Ne znam. Nismo razgovarali o tome.

Marianneine su obrve nestale ispod šiški. – Misliš, nisi mu rekla da ste u vezi?

– Ne.

– Zašto?

– Ne znam točno. – Emma je gurnula kavu. – Valjda to samo želim zadržati za sebe. Želim da neko vrijeme pripada samo meni. On me još uvijek smatra djetetom.

– Svi očevi tako doživljavaju svoje kćeri. Moj mene zove dvaput na tjedan kako bi provjerio da nisam podlegla čarima nekog pohotnog francuskog grofa. Puste želje....

Emma se nije nasmiješila, a Marianne je malo nakrivila glavu. – Misliš da mu neće biti pravo?

– Ne znam. – Nervozno je slegnula ramenima.

– Emma, ako je ovo između tebe i Drewa ozbiljno, saznat će, prije ili kasnije.

– Znam. Samo se nadam da će to biti kasnije.

* * *

Nije bilo mnogo kasnije.

Emma je uživala u jutarnjem suncu na terasi svoje sobe u Rimu. Premda je bilo kasno za doručak, još uvijek je bila u kućnoj haljini, a kava joj se hladila dok je pregledavala najnoviju zbirku fotografija. Nesvjesno ju je procjenjivala, ne samo za Petea, već i radi vlastite ideje za knjigu.

Smiješeci se, izdvojila je svoju najdražu fotografiju Drewa. Snimila ju je u lisnatim sjenkama u Bois de Boulogne. Samo nekoliko trenutaka nakon što je snimila fotografiju, poljubio ju je. I rekao joj da je voli.

Voli je. Zatvorivši oči, ispružila je ruke prema nebu. Nadala se, i željela je, ali nije imala pojma koliko može biti sretna sve dok nije izgovorio te riječi. Sad kad je to učinio, mogla je početi sanjati kako bi bilo zauvijek ostati s njim, voditi s njim ljubav, biti u braku s njim, stvoriti dom i obitelj.

Dotad nije shvaćala koliko silno to želi. Čovjek koji je voli, vlastiti dom, djeca. Mogli bi biti sretni, tako sretni. Tko razumije život i probleme glazbenika više od žene koju je jedan od njih odgojio? Mogla bi mu pružati podršku u radu. A on bi činio isto za nju.

Nakon turneje, pomislila je. Nakon turneje mogu početi stvarati planove.

Kucanje na vratima prekinulo je njezino razmišljanje. Nadala se da je to Drew, da je došao podijeliti doručak s njom, što je učinio jednom ili dvaput. Njezin smiješak dobrodošlice samo se trenutak pokolebao kad je ugledala oca.

– Tata. Čudi me da si prije podneva izišao iz svoje sobe.

– Možda sam previše predvidljiv. – U ruci je držao savi-jene novine kad je ušao u sobu. Najprije je pogledao krevet, a potom svoju kćer. – Jesi li sama?

– Da. – Proučavala ga je zbunjeno se namrštivši. – Zašto? Zar nešto nije u redu?

– Ti reci meni. – Gurnuo joj je novine u ruku. Morala ih je razmotati, a zatim okrenuti na pravu stranu. Ali fotografija je bila sasvim jasna. Fotografija koja je prikazivala nju i Drewa. Nije trebalo pročitati talijanski tekst da bi se shvatilo o čemu je riječ. Bili su zagrljeni, njezino lice podignuto prema njemu, njezine oči sanjarske i snene, kao u žene nakon što ju je ljubavnik poljubio.

Nije mogla odrediti gdje je fotografija snimljena. To nije bilo ni važno. Važno je to

što je netko upao u veoma privatan trenutak, a potom je tu intimnost objavio u novinama.

Emma je bacila novine preko sobe, a zatim ljutito pošla na balkon. Trebalo joj je zraka. – Prokleti bili – gundala je, lagano udarivši šakom po ogradi. – Zašto nas ne mogu ostaviti na miru?

– Koliko se dugo viđaš s njim, Emma?

Pogledala je preko ramena. Vjetar joj je nosio pramenove kose preko očiju. – Od početka turneje.

Brian je gurnuo ruke u džepove. – Znači, tjednima. Tjednima, a nisi se potrudila reći mi to.

Zabacila je glavu i okrenula se. – Imam više od dvadeset jedne godine, tata. Ne moram tražiti očevo dopuštenje da odem s nekim van.

– Skrivala si to od mene. Prokletstvo – dođi unutra. – Nastojao se smiriti. – Prokleti mediji uperili su svoje teleskopske leće ovamo.

– Kakve to veze ima? – pitala je, ne maknuvši se. – Sve što činimo na koncu završi kao krma za javnost. To je dio cijene. – Pokazala je hrpu fotografija na stolu. – Dovraga, pa i ja to činim.

– To nije isto, i ti si toga svjesna. – Prekinuo se, provukavši ruku kroz kosu. – U ovom trenutku zapravo i nije važno. Želim znati što se događa između tebe i Drewa.

– Misliš, spavam li s njim? Ne, još ne. – Čvrsto se uhvatila za ogradu. – Ali to se tebe ne tiče, tata. Baš kao što si mi rekao, prije mnogo godina, da se mene ne tiče tvoj seksualni život.

– Ja sam tvoj otac, prokletstvo. – Čuo je sebe. On je njezin otac. Nekako je postao otac odrasle žene. I nije imao pojma kako se treba ponašati. Čekao je dok nije bio siguran da će mu glas biti miran. – Emma, volim te, i zabrinut sam za tebe.

– Nema razloga za zabrinutost. Znam što radim. Volim Drewa, i on voli mene.

Sad nije mogao govoriti. Nije znao što bi učinio, pa je uzeo njezinu hladnu kavu i popio je. Grlica je proletjela kraj terase, mašući mekanim sivim krilima. – Poznaješ ga tek nekoliko tjedana, a to znači da ne znaš dovoljno o njemu.

– Zarađuje za život sviranjem gitare – naglasila je. – Zvućio bi smiješno kad bi to kritizirao.

– Posljednje što bih želio za tebe je vidjeti te u vezi s nekim iz tog svijeta. Za Boga miloga, Emma, znaš što to može učiniti ljudima. Zahtjevi, pritisci, taština. O tom momku ne znam ništa, osim da je ambiciozan i nadaren.

– Ja znam sve što trebam znati.

– Poslušaj se. Zvućiš poput neke glupače. Svidalo se to tebi ili ne, nisi u položaju da vjeruješ nekom čovjeku samo zato što ima zgodno lice i kaže da te voli. Imaš previše novca, i previše moći.

– Moći?

– Nitko tko me poznaje ne bi dvojio o tome da bih za tebe sve učinio. Sve što zatražiš od mene.

Potrajalo je minutu, ali riječi su polako doprle do nje. Suze gnjeva zamaglile su joj vid kad je koraknula prema njemu. – Znači o tome je riječ? Misliš da je Drew zainteresiran za mene jer imam novca, jer misli da bih te mogla nagovoriti da mu pomogneš u karijeri? Nemoguće je, zar ne, da bih njega ili bilo kojeg muškarca mogla privući ja, da bi se netko mogao zaljubiti u mene? Samo mene.

– Naravno da ne, ali...

– Ne, upravo to misliš. Na kraju krajeva, kako bi itko mogao pogledati mene a da ne vidi tebe? – Okrenula se i dlanovima pritislula ogradu. Sunce je bljesnulo na leći u vrtu ispod nje. Bilo joj je svejedno. Neka samo snimaju.

– O, to se već događalo. Da, jest. Emma, kako bi bilo da u petak pođemo na večeru – i, usput rečeno, možeš li mojoj sestrični nabaviti ulaznice i propusnicu za iza pozornice, za koncert tvojeg oca u Chicagu?

– Emma, žao mi je. – Ispružio je ruku, ali se trgnula od njega.
– Zbog čega? Ti tu doista ništa ne možeš, zar ne? A ja sam naučila živjeti s tim, čak me i zabavljalo. Ali ovoga puta, ovog sam puta našla nekoga komu je stalo do mene, koga zanimaju moji osjećaji i moje misli. Koji od mene ništa nije tražio, osim da budem s njim, a ti to želiš pokvariti.
– Ne želim ništa pokvariti. Ne želim te vidjeti povrijeđenu.
– Već si me povrijedio. – Oči su joj bile suhe kad ga je pogledala. – Ostavi me na miru, tata. I ostavi Drewa na miru. Ako se umiješaš u ovo, nikada ti neću oprostiti. Kunem se.
– Neću se miješati. Samo ti želim pomoći. Ne želim te gledati kako griješiš.
– To bi bila moja greška. Sam Bog zna da si ti činio vlastite. Godinama sam te gledala kako radiš što god želiš, s kim god želiš. Pobjegao si od svoje sreće, tata. Ja neću pobjeći od moje.
– Ti znaš kako staviti soli na ranu – tiho je rekao. – Nisam bio svjestan toga. – Maknuo se sa sunca i ostavio je samu.

Drew je prebacio ruku oko Emminih ramena. Stajali su na drugoj terasi, u drugom gradu. Gracioznost starog svijeta što ju je nudio Ritz u Madridu ništa nije značila Emmi. Čula je žubor fontana, osjećala miris raskošnog vrta odozdo, ali mogla je biti bilo gdje. Ipak, Drewova joj je ruka bila ugodna, pa je protrljala obraz o nju.

– Mrzim te gledati tužnu, Emma.
– Nisam tužna. Možda malo umorna, ali ne tužna.
– Već si tjednima uzrujana, još otkako ste se ti i Brian prepirali. Zbog mene. – Povukao je ruku i odmaknuo se. – Posljednje što sam želio je stvoriti nevolje tebi.
– To nema nikakve veze s tobom. – Okrenuo se, a oči su mu tamno blistale na mjesecini. – Doista nema. Jednako bi reagirao, bez obzira na to s kim se viđam. Tata se oduvijek ponaša previše zaštitnički. Mnogo toga posljedica je... onoga što se dogodilo mojem bratu.
Poljubio ju je, nježno, u sljepoočnicu. – Znam da ti je moralo biti grozno, kao i njemu, ali to se dogodilo davno.
– Neke stvari nikad ne zaboravljaš. – Zadrhtala je, odjednom osjetivši hladnoću u toploj ljetnoj večeri. – Ovo je tako teško za mene upravo zato što razumijem kako se on osjeća. Sve je učinio za mene, ne samo materijalno, već na sve moguće načine.
– Obožava te. To se vidi svaki put kad te pogleda...
Ponovno se nasmiješivši, pomilovao joj je obraz. – Točno znam kako se osjeća.
– I ja njega volim. Ipak, znam da ne mogu nastaviti živjeti tako da njemu udovoljavam. Već dugo to znam.
– On nema povjerenja u mene. – Bljesnuo je njegov upaljač, a potom je uslijedio oštar miris duhana. – Ne zamjeram mu. S mjesta na kojem se on nalazi, ja sam na prvoj prečki ljestava, još uvijek se borim prema gore.
– Ne trebaš mene da bi stigao do vrha.
Ispuhnuo je dim. – Ipak, razumijem njegovo držanje. To je lako, jer smo obojica ljudi za tobom.
Tada mu je prišla i poljubila mu rame. – Predomislit će se, Drew. Samo nije spreman priznati da sam odrasla. I zaljubljena.
– Ako ga netko može smekšati, onda si to ti. – Bacio je cigaretu, a potom je okrenuo u svojim rukama. – Drago mi je da večeras nisi željela izići.
– Nisam osobito sklona klubovima i zabavama.
– Ti si obična staromodna djevojka, nisi li? – Smiješio se kad ju je poljubio.
– Smeta li ti to?
– To što ću večer provesti sam s tobom? – Rukama je prelazio po trbuhu dok se poigravao njezinim ustima. – Izgledam li poput luđaka?
– Izgledaš predivno. – Dah joj je zastao kad je prstima prešao preko njezinih dojki.

Bila je malena i čvrsta. Osjetio je kako se ukrućuje kad je zadrhtala uz njega.

– Slatka – mrmljao je. – Uvijek tako slatka. – Njegova su usta postala gladnija na njezinima, zahtjevnija, manje strpljiva kad ju je poveo s balkona prema krevetu. – Turneja je pri kraju.

– Da. – Zabacila je glavu kad je spustio usne niz njezin vrat.

– Hoćeš li se vratiti u London kad završi, Emma?

Ponovno je zadrhtala. To je bila prva naznaka da želi da njihova veza potraje. – Da. Doći ću u London.

– Imat ćemo ovakvih noći. – Spustio ju je na krevet, govoreći umirujućim glasom, nježno je milujući, ne želeći pokvariti raspoloženje. – Iz noći u noć, zajedno. – Vještini je rukama izvukao njezinu bluzu iz pojasa hlača. – Moći ću ti pokazivati, uvijek iznova, što osjećam prema tebi. Koliko te silno želim. Dopusti da ti pokažem, Emma.

– Drew. – Zastenjala je njegovo ime kad su njegova usta pošla niže, dok je jezikom milovao kožu na njezinoj dojci i ispod nje. Preplavio ju je osjećaj užitka i strasti. Ovoga puta, govorila je sebi dok su njegovi dugi prsti klizili po njoj. Ovoga puta.

Osjećala je napetost u njegovim ramenima gdje ga je stezala svojim rukama. Imao je snažna ramena, snažne ruke za tako vitkog čovjeka nježna izgleda. Voljela je osjećati stezanje i opuštanje njegovih mišića.

Potom se njegova ruka spustila do pojasa njezinih hlača. Vještini su se prsti nestrpljivo bavili kopčama.

– Ne. – Mrzila je sebe kad je izgovorila tu riječ, ali nije se mogla zaustaviti. Kad je nastavio potezati, ustima pokrivši njezina, otimala se. – Ne, Drew, molim te. – Bila je na rubu suza kad se uspjela odmaknuti. – Žao mi je – počela je. – Tako mi je silno žao. Jednostavno nisam spremna.

Ništa nije rekao. Nije mu mogla vidjeti lice. U mraku se sklopčala na krevetu dok se nije smirila.

– Znam da to nije pošteno s moje strane. – Ljuta na samu sebe, obrisala je suzu s obraza. – Ne znam jesu li opatice napravile bolji posao no što su očekivale, ili je to zbog tate, ali treba mi više vremena. Imaš posve pravo ljutiti se, ali jednostavno ne mogu to učiniti. Još ne.

– Ne želiš me? – Njegov je glas bio tih i neobično bezizražajan.

– Znaš da želim. – Uхватила ga je za ruku i pokušala opustiti njegove ukočene prste svojima. – Mislim da se malo bojim, i pomalo sam nesigurna. – Osjećajući stid, privukla je njegovu ruku usnama. – Ne želim te izgubiti, Drew. Molim te, daj mi još malo vremena.

Drhtavo je odahnula kad je osjetila kako se njegova ruka opustila u njezinoj. – Ne bi me mogla izgubiti, Emma. Uzmi vremena koliko god ti je potrebno. Mogu čekati. – Privinuo ju je uza se, milujući je jednom rukom. Druga se stegnula u čvrstu šaku u mraku.

28. poglavlje

Bilo je neobično ponovno provoditi ljeto u Londonu. Dok je bila dijete, svake je godine ondje provodila barem nekoliko tjedana praznika. Ali sad je drukčije. Više nije dijete. Više ne boravi u očevoj kući. I zaljubljena je.

Znala je da je Drew povrijeđen jer je odbila useliti se k njemu. Nije se radilo o moralu – ili jednim dijelom možda ipak jest. Željela je da romanca još malo potraje – oni raskošni buketi koje joj je slao, simpatične poruke što su stizale poštom ili bile gurnute ispod vrata. Željela je vremena za uživanje u tome – ushićenju zaljublivanja. Užasu zaljubljenosti. Uzbuđenju staklenih očiju i vrtoglavice na koje svaka žena ima pravo, barem jednom u životu.

I povrh svega, željela je vremena kako bi bila sigurna da se napokon izvukla iz očeve sjene.

Ništa manje nije voljela Briana. Emma nije vjerovala da je to moguće. Ali otkrila je da želi samostalnost i za sebe, a ne samo za svoje fotografije. Zatim je tu i Bev.

Emma je veći dio svojeg života provela bez majke. U tjednima kasnog ljeta ispunila je životnu čežnju time što se uselila u jednu od Bevinih gostinjskih soba.

Drew će morati potisnuti svoju nestrpljivost. Trebalo joj je to vrijeme s Bev, ne da bi se ponovno osjećala kao dijete, već da bi opet stvorila vezu. Kako bi njezina nova veza mogla uspjeti ako starije ostavi neriješene?

Imala je svoj posao. Grad u kojem je njezin otac proveo djetinjstvo zaokupio joj je maštu. Emma je mogla satima lutati ulicama i parkovima, u potrazi za temama. Starica koja je iz dana u dan dolazila hraniti golubove u park. Ljudi koji su izvodili labradore u šetnju ili gurali kolica duž King's Rooda. Pankeri grubih lica koji su obilazili klubove.

Stoga je ostala, mjesec dana, zatim dva mjeseca dulje. Proslavila je s Drewom kad je album grupe Birdcage Walk stigao do dvanaestog mjesta na top-listi *Billboarda*. Gledala je, zabavljajući se, kako *lady Annabelle* nemilosrdno progoni zbunjenog P.M.-a. Brala je zvjezdane i krizanteme u Bevinu vrtu. I konačno, pošla je korak naprijed, te predala fotografije i prijedlog za knjigu jednom izdavaču.

– Naći ću se s Drewom u sedam – doviknula je Emma, navlačeći kratku jaknu od antilop-kože. – Idemo na večeru i u kino.

– Lijepo se provedi. – Bev je podigla hrpu uzoraka. – Kamo sad ideš?

– Kod Stevieja.

– Mislila sam da mu je loše.

– Navodno se stanje poboljšava. – Na brzinu se pogledala u zrcalu na hodniku. Tamna, smiona plava boja jakne isticala je boju njezinih očiju. – Imam posljednje fotografije s turneje. Tata će biti ondje, pa se svi možemo prepirati oko toga koje su najbolje.

– Ja imam sastanak s *lady Annabelle*. – Bev je zakolotala očima. Iza Emme pogledala se u zrcalo, zastavši kako bi namjestila lijevu naušnicu. – Nisam sigurna želi li da joj uredim salon, ili od mene želi izvući informacije o tome kakav je P.M. u krevetu.

Emma je gurnula mapu fotografija ispod ruke. – Misliš da još ne zna?

Bev je malo razmislila, a zatim se nasmiješila. – Svakako ću to uskoro saznati. – Hitro je poljubila Emmu u obraz i odjurila.

Nekoliko trenutaka kasnije Emma je sjela u svoj *aston martin*. Pokušala je zamisliti dragog, samozatajnog P.M.-a s vulgarnom, pretjerano nakićenom *lady Annabell*. Nije mogla. S druge strane, nikad ga nije mogla zamisliti ni s Angie Parks.

Probijala se kroz promet na odlučan, britanski način. Bilo joj je drago da su Drew i njegova grupa potpisali ugovor s Peteom Pageom. Ako itko može doprinijeti guranju grupe Birdcage Walk prema vrhu, onda je to Pete. Treba samo pogledati što je učinio za Blackpoola, nezadovoljno je pomislila. Čovjek zarađuje proketo bogatstvo snimanjem reklama. Bila je itekako svjesna koliko je Pete bio bijesan kad je Brian odbio reklamirati proizvode ili ustupiti svoju glazbu televizijskim reklamama – odbacujući svjetsku izloženost i milijune funti. Ali ona se njime ponosila. Samo to prepusti Blackpoolu, pakosno je pomislila, a zatim je skrenula na Steviejevo imanje.

Bilo joj je drago kad je kupio staru viktorijansku kuću i prostran vrt. Čak se počeo baviti vrtlarstvom, te se pojavljivao na Bevinu pragu s knjigama o ružama, tlu i alpskim vrtovima. Više nije bila nikakva tajna da je lošeg zdravlja, ali je Pete, budući da je on Pete, uspio pred medijima zatajiti što je tomu uzrok.

Emma se bojala da će turneja iscrpiti Stevieja, ali izdržao je. Sad je ponovno pisao i pripremao se pridružiti Brianu na nekima od dobrotvornih priredaba kakvima njezin otac nikad nije mogao reći ne.

Ona je smatrala da je Brian sada doista u svojem elementu. *Rock* je prigrlio načela

na svoja bučna prsa. U Europi i Americi glazbenici se organiziraju kako bi sa svojom nadarenošću učinili nešto novo. Dobrotvorne priredbe i pomaganje u raznim situacijama, od sušom poharane Etiopije do izmučenih farmera u Americi, jednako su postale dio osamdesetih kao što su politički mitinzi i hipijevski skupovi bili dio šezdesetih. Slava i, navodno, dani udovoljavanja sebi Woodstocka bili su gotovi. Rokeri su preuzeli probleme čovječanstva i stegnuli ih na svoja znojna prsa. Ponosila se činjenicom da je dio toga, da bilježi promjene i svoje stavove o njima.

Na kraju staze bačva ljubica pržila se na jarkom suncu. Odmahnuvši glavom, Emma ih je pomaknula u hladovinu ispod strehe. Stevie očito nije dovoljno pažljivo pročitao svoje knjige o vrtlarstvu.

Pritisnula je zvono. Budući da automobila njezina oca nije bilo na vidiku, nadala se da će je Stevie povesti u obilazak vrta.

Domaćica je otvorila vrata i promatrala Emmu s izrazima nestrpljivosti i nepovjerenja.

– Dobro jutro, gospođo Freemont.

Smeđa kosa gospođe Freemont bila je učvršćena u strogu punđu. Mogla je imati od četrdeset do šezdeset godina, a svoje je čvrsto tijelo obično pokrivala kvalitetnom crnom vunom, poput opatice. Već više od pet godina obavlja dnevne poslove za Stevieja, čisti njegovu krv i bljuvotine, izbacuje njegove prazne boce i gleda na drugu stranu kad je kućanski poslovi dovode u kontakt s bočicama sumnjiva izgleda.

Netko bi mogao pogrešno zaključiti da je odana svojem poslodavcu. Pouzdana gospođa Freemont odana je jedino izvrsnoj plaći koju joj Stevie daje da bi gledala svoja posla.

Šmrchnula je kad je otvorila vrata Emmi. – Tu je negdje. Vjerojatno u krevetu. Još nisam stigla na kat.

Stari šišmiš, pomislila je Emma, ali se uljudno nasmiješila.

– U redu je. Očekuje me.

– To se mene ne tiče – kreposno je rekla gospođa Freemont i svojom krpom za prašinu pošla napasti neki siroti stol.

– Ništa se ne brinite – Emma je rekla praznom predvorju. – Sama ću se snaći.

Zaputila se starim hrastovim stubama, usput otkopčavajući jaknu. – Stevie! Upristoji se. Nemam cijeli dan na raspolaganju.

Kuća je bila golema, što je jedan od razloga iz kojih se sviđala Emmi. Drvena oplata uz široki hodnik na katu bila je od mahagonija; blistave mjedene instalacije i zidne lampe u obliku staklenih kugli nekoć su radile na plin. To ju je podsjetilo na stari film Ingrid Bergman u kojem je Boyer kovao zavjeru kako bi svoju nedužnu ženu pretvorio u luđakinju. Usporedba bi možda bila prikladna da se Stevie nije zabavljao vješanjem Warholovih i Dalijevih litografija između lampi.

Čula je glazbu, uzdahnula i pokucala, te protresla ruku jer su je zaboljeli zglavci prstiju i opet pokucala.

– Hajde, Stevie. Vrijeme je za ustajanje.

Kad se nije javio, na brzinu se pomolila da bude sam i otvorila vrata.

– Stevie?

Soba je bila prazna – zastori navučeni i zrak ustajao. Na mrštila se na zgužvani krevet i na pola boce Jacka Daniel'sa na noćnom ormariću iz osamnaestog stoljeća. Opsovala je, pošla onamo i podigla bocu. Ali je bilo prekasno za spašavanje finog starog drva. Ostao je bijeli krug. Ipak, spustila je bocu na zgužvan primjerak *Billboarda*, a potom se podbočila.

Uz onakav napredak što ga je ostvario, sad se nalijeva viskijem. Zašto ne može shvatiti da je već toliko naštetio svojem tijelu da ga alkohol ubija jednako kao i droga.

Znači, sinoć se napio, mislila je dok je razmicala zastore i otvarala prozore. Zatim se vjerojatno otpuzao u kupaonicu jer mu je pozlilo. Spava na podu u kupaonici, zaključila je. Ako je umro od hladnoće, onda je to i zaslužio. Ni slučajno ga neće žaliti.

Otvorila je vrata kupaonice.

Krv. Bljuvotina. I mokraćā. Od smrada je zateturala unatrag, osjetivši poriv na povraćanje. Kiselina joj je navrla u grlo dok je zurila u crvene i sive mrlje što su poigravale pred njezinim očima. Udarila je o stereouređaj, a igla je zaškripala po ploči. Iznenađujuća tišina pogodila poput pljuske. Usponičeno kriknuvši, jurnula je naprijed i sagnula se nad tijelom ispruženim na podu.

Bio je nag, i tako hladan. Užasnutā, povukla ga je i okrenula na leđa. Ugledala je špricu, i revolver.

– Ne. O, Bože, ne. – Panično je tražila ranu, zatim puls. Našla je ranu, ali to su bili samo tragični tragovi igle. Iz grla joj je pobjegao jecaj kad je našla puls, slabašan i usporen, na njegovu vratu.

– Stevie, o Bože, Stevie, što si učinio?

Potrčala je do vrata, do vrha stubišta. – Zovite hitnu pomoć! – vrisnula je. – Zovite prokletu hitnu, i požurite!

Dok je trčala natrag, strgnula je pokrivač s kreveta kako bi ga pokrila. Lice mu je imalo boju tijesta napravljenog od pepela i vode. Pogled na to, na njegovu kožu još uvijek umrljanu krvlju od igle, užasavao ju je više nego njegova nepomičnost. Na čelu, odmah iznad obrva, imao je gadnu posjekotinu. Zgrabila je krpū za pranje i pritisnula je na ranu.

Kad ga je pokrila, počela ga je dlanom udarati po licu.

– Probudi se, proklet bio, Stevie. Probudi se. Neću ti dopustiti da ovako umreš. – Tresla ga je, udarala po licu, a zatim se slomila i plakala mu na prsima. Želudac joj se okretao, pa je mahnito potiskivala mučninu. – Molim te, molim te, molim te – ponavljala je. Sjećala se kako je Darren pronađen, ležao je sam, a šprica je bila na sagu. – Ne. Ne. Nećeš mi umrijeti. – Milovala mu je kosu, pa ponovno pritisnula prste na njegov vrat. Ovoga puta ništa nije osjetila.

– Gade! – Viknula je, a zatim odgurnula pokrivač i počela ritmički pritiskati njegova slabašna prsa. – Nećeš mi to učiniti, ni tati, svima nama. – Otvorila mu je usta kako bi mu dala umjetno disanje, a potom se odmaknula i opet ritmički pritiskala dlanovima. – Čuješ li me? Stevie – dahtala je. – Vрати se.

Gurala je zrak iz svojih pluća u njegova, pumpala mršavo i slabašno područje na njegovim prsima. Prijeteći, psujući, preklinjući, borila se kako bi ga povukla natrag. Pločice su joj greble koljena, ali ona to nije opažala. Tako je napeto promatrala njegovo lice, molila se za jedan treptaj života, da je zaboravila gdje se nalazi. Sjećanja su joj letjela glavom – Stevie u bijelom kako pjeva u vrtu. Stevie na pozornici, obojena svjetla i dim, izvlači grozničavu glazbu iz gitare sa šest žica. Društvene igre ispred kamina. Ruka oko njezinih ramena i zadirkivanje pitanjem.

Tko je najbolji, Emmy ljubavi?

Glavom joj se neprestano motala samo jedna jasna misao. Neće izgubiti još nekoga koga voli na ovaj način, ovaj besmisleni način.

Znoj se cijedio s nje kad je čula trčee korake na stubama.

– Ovdje sam. Požuri. O, Bože, tata!

– O, slatki Isuse. – U trenu se našao kraj nje.

– Našla sam ga – bio je živ. Tada je prestao disati. – Mišići u njezinim rukama vrištali su od bola, ali je nastavila pumpati. – Hitna pomoć. Je li pozvala hitnu pomoć?

– Nazvala je Petea. Dobila nas je na njegov telefon u automobilu.

– Prokletstvo. Rekla sam joj neka zove hitnu pomoć. Treba mu hitna pomoć. – Podigla je glavu i njezin se pogled susreo s Peteovim. – Proklet bio, zar ne shvaćaš da će umrijeti ako mu se ne pruži pomoć? Zovi.

Kimnuo je. Nije mu bilo ni na kraj pameti pozvati hitnu pomoć. Javnu službu. Umjesto toga brzo je pošao nazvati diskretnu i veoma privatnu kliniku.

– Stani, Emma. Stani, diše.

– Ne mogu...

Brian ju je uhvatio za ruke, osjetio kako joj mišići podrhtavaju. – Uspjela si, dušo. On diše.

Omamljeno je zurila u jedva zamjetljivo, ali ravnomjerno dizanje i spuštanje Steviejevih prsa.

Katkad je vrištao. Katkad je plakao. Dok se Steviejevo tijelo čistilo od otrova, nahrupili su novi bolovi. Maleni vražići mučenja, pulsiranje u apscesima duž njegovih ruku, na osjetljivim mjestima što ih je zlostavljao – između nožnih prstiju, u preponama. Poskakivali su duž njegove kože, najprije vruće, potom hladne. Mogao ih je vidjeti, katkad ih je doista mogao vidjeti, s njihovim sićušnim crvenim očima i gladnim ustima, kako poskakuju po njegovu tijelu prije nego u njega zariju zube.

Potom bi uslijedila histerija, uz manijakalnu snagu koja je osoblje primoravala da ga vežu za krevet. Onda bi se smirio, utonuo u stanje gotovo poput transa, te bi satima zurio u jednu točku na zidu.

Kad bi utonuo u jednu od tih dugih tišina, sjećao bi se plutanja, spokojnog, bezbolnog. Zatim Emmin glas, ljutit, povrijeđen, prestrašen, zahtijevao je da se vrati. I vratio se. Tada su ponovno naišli bolovi, i nije bilo baš nikakva spokoja.

Preklinjao je osobu koja je bila s njim u sobi da ga pusti, nabavi mu drogu. Obećavao je nevjerovatne iznose novca, a potom bi žestoko psovao kad nije udovoljeno njegovim zahtjevima. Nije se želio vratiti u svijet živih. Kad je odbio jesti, hranili su ga na cjevčicu.

Davali su mu antihipertenzivne lijekove kako bi prevarili njegov mozak da bi povjerovao da neće naglo i potpuno prestati s uzimanjem droga. S tim su miješali naltrekson, antagonist opijata koji ne izaziva ovisnost, kako bi njegovo tijelo povjeravalo da mu ne treba droga. Stevie je žudio za maglovitim bijegom heroina i brzim ushitom kokaina.

Rijetko je kad bio sam, ali je mrzio i bojao se čak i desetominutne samoće. U tim bi trenucima postojali samo on i uređaji koji su zujali i gundali u reakciji na njegove vitalne znakove.

Smirio se nakon dva tjedna. Ali je također postao lukav. Čekat će da im dojadi – gadovima stisnutih usana koji su ga ovamo strpali. Jest će voće i povrće, smiješit će se i odgovarati na sva njihova pitanja. Lagat će zgodnoj psihijatrici mirnih očiju. Tada će izići.

Sanjao je o ponovnom drogiranju, o punjenju svojih žila onom veličanstvenom kombinacijom kineskog bijelog i vrhunskog kokaina. Sav onaj prelijepi bijeli prah. Maštao je o tome – goleme hrpe prekrasnog bijelog praha na srebrnim pladnjevima. Uzimao bi ga objema rukama, napunio se njime.

Sanjao je kako ih ubija, liječnike, medicinske sestre. Sanjao je kako ubija sebe. Zatim bi opet plakao.

Rekli su da je ošteti srce i jetra. Rekli su da je anemičan i pozabavili su se time, kao i njegovom ovisnošću o heroinu i kokainu. Nitko ga nije nazvao narkomanom. Rekli su da ima osobnost sklonu ovisnostima.

Bilo je teško ne nasmijati se na to. Dakle, ima osobnost sklonu ovisnosti. Ma nije valjda, Sherlock. Samo je želio da njega i njegovu osobnost ostave na miru. On je najbolji jebeni gitarist na svijetu, i to već dvadeset godina. Ima četrdeset pet godina, a dvadesetogodišnjakinje još uvijek žele imati čast provesti nekoliko sati u njegovu krevetu.

Bogat je, odvratno bogat. Ima *lamborghini, rolls*. Kupuje motocikle kao čips. Ima imanje od dvadeset jutara u Londonu, vilu u Parizu i utočište na vrhu brda u San Franciscu. Rado bi vidio može li se neka od drskih medicinskih sestara ili svetačkih liječnika mjeriti s tim.

Jesu li oni ikad stajali na pozornici dok je deset tisuća ljudi vrištalo za njima? Nisu. Ali on jest. Ljubomorni su, svi su oni ljubomorni. Zato ga drže ovdje, daleko od

njegovih obožavatelja, daleko od njegove glazbe, daleko od njegovih droga.

Valjajući se u samosažaljenju, zurio je po sobi. Zidovi su oblijepljeni tapetama svijetloplave i sive boje, s cvjetnim uzorcima. Debeli sivi sag pokriva pod, a prozori gledaju na jug. Draperije sličnih boja pokušavaju prikriti činjenicu da su na njima rešetke. Garnitura za sjedenje nalazi se na drugoj strani prostorije, dva mekana kauča i naslonjač. Jesensko cvijeće stoji u pletenoj košari na stoliću za kavu. Pristojna reprodukcija ormara iz devetnaestog stoljeća sadrži televizor, video i stereo- sustav. Zabavni centar, gorko je pomislio Stevie. Nije mu nimalo zabavno.

Zašto su ga tako dugo ostavili samog? Zašto je sam?

Osjetio je kako mu zastaje dah, a zatim ga je polako ispustio kad su se vrata otvorila.

Iz posjeta u posjet, Brian je nastojao potisnuti šokiranost prijateljevim izgledom. Nije želio razmišljati o slaboj, prosijedoj kosi, dubokim borama oko Steviejevih očiju i usta. Nije želio gledati mršavo, krhko tijelo – tijelo koje se uvuklo u sebe uslijed zloporabe, kao što se događa u starosti.

Povrh svega, nije želio gledati Stevieja i vidjeti vlastitu budućnost. Bogat, razmažen i bespomoćan starac.

– Kako ide?

Budući da je bio zadovoljan zbog društva, Steviejev je smiješak bio iskren. – O, ovdje je strašno zabavno. Trebao bi mi se pridružiti.

Riječi su izazvale žmarce straha duž Brianovih leđa. – Onda bi imao suparnika za sve one dugonoge sestre. – Pružio mu je veliku bombonijeru kako bi zadovoljio poznatu narkomansku sklonost slatkome. – Izgledaš gotovo ljudski, sinko.

– Da. Mislim da je pravo ime dr. Matthews Frankenstein. Dakle, što se događa u stvarnom svijetu?

Razgovarali su nelagodno, i previše uljudno, dok je Stevie ravnomjerno tamanio čokoladom omotane kreme i lješnjake.

– Pete već neko vrijeme nije bio ovdje – Stevie reče nešto kasnije.

– Prilično je zauzet. – Nije imalo smisla spominjati da Pete ima pune ruke posla s medijima i promotorima. Otkazan je američki dio turneje grupe Devastation.

– Želiš reći da je bijesan.

– Pomalo. – Brian se nasmiješio i očajnički poželio cigaretu. I neko piće. – Kad je to tebe smetalo?

– Ne smeta mi. – Ali jest. Svaka je uvreda boljela poput otvorene rane. – Ne znam zbog čega je tako napet. Dao je izjavu za tisak. Virusna upala pluća koja se zakomplicirala uslijed iscrpljenosti, točno?

– To se činilo kao najbolji način – počne Brian.

– Svakako, svakako, nema problema. Nema nikakvog jebenog problema. Ne bismo željeli da javnost sazna kako je stari Stevie pomiješao previše kokaina i heroina, te razmišljao o tome da si prosvira mozak.

– Ma daj, Stevie.

– Hej, u redu je. – Trepnuo je kako bi potisnuo suze samosažaljenja. – Samo me peče, Bri, doista me peče. Ne želi doći vidjeti narkomana. Davao je heroin kad se bojao da bez njega neću moći nastupati, ali sad me ne želi vidjeti.

– Nikad mi nisi rekao da ti je Pete nabavljao drogu.

Stevie je spustio pogled. To je bila mala tajna. Uvijek je postojala još jedna mala tajna. – S vremena na vrijeme, kad je situacija bila teška, a moji su izvori presušili. Predstava se mora nastaviti, točno? Jebena se predstava uvijek nastavlja. Zato bi mi nabavio malo heroina, s velikim neodobravanjem, a kad bi predstava završila, strpao bi me natrag na jedno od ovakvih mjesta.

– Nitko od nas nije znao da će postati ovako loše.

– Ne, nitko od nas nije znao. – Počeo je lupkati prstima po poklopcu bombonijere. – Sjećaš se Woodstocka, Bri? Kriste, kakvo vrijeme. Ti i ja sjedimo u šumi, gutamo LSD, haluciniramo, slušamo glazbu. Isuse, kakva glazba. Kako smo dospjeli ovamo?

– Volio bih da to znam. – Brian je izvukao ruke iz dže-pova, a zatim ih ponovno zavukao unutra. – Gledaj, Stevie, izvući ćeš se iz ovoga. Dovraga, to je sad moderno. Svi se čiste, odvikavaju se. – Prisilio se na smiješak. – To je ono što se radi u osamdesetima.

– Taj sam, uvijek na čelu. – Zgrabio je Brianovu ruku. – Slušaj, teško je, znaš. Čovječe, stvarno je teško.

– Znam.

– Čovječe, ne možeš znati jer nisi ovdje. – Progutao je gnjev i mržnju. Sad nije smio pokazati niti jedno. – Možda ću ovoga puta uspjeti, Bri, ali treba mi pomoć.

– Zato si ovdje.

– Dobro, dobro, ovdje sam. – Prokletstvo, bilo mu je dosta otrcanih fraza i dobrih želja. – Ali to nije dovoljno. Treba mi nešto, Bri, samo mrvica nečega. Mogao bi prokrijumčariti nekoliko grama kokaina – tek toliko da mi olakšaš.

To nije bio prvi put da pita. Brian je potišteno shvatio da neće biti ni zadnji. – Ne mogu to učiniti, Stevie.

– Kriste, Bri, samo nekoliko grama. Ništa veliko. Ovdje mi daju samo dječje droge. Kao da se čistim uz pomoć aspirina.

Brian je izvukao ruku iz njegova stiska i okrenuo se. Nije mogao gledati u one tamne, progonjene oči. Molećive oči. – Neću ti nabavljati kokain, Stevie. Liječnici kažu da bi to bilo isto kao da ti prislonim pištolj uz glavu.

– To sam već pokušao. – Boreći se protiv suza, Stevie je objema rukama pritisnuo lice. – Dobro, bez kokaina. Mogao bi mi nabaviti nešto drugo. Malo dolophinea. To je dobar lijek, Bri. Ako je bio dovoljno dobar za naciste, dobar je i za mene.

Počeo je cviljeti, zureći u Brianova leđa. – To je samo nadomjestak, čovječe. Činio si to ranije za mene, pa u čemu je jebeni problem? Pomoći će mi da preživim.

Brian je uzdahnuo. Kad se okrenuo, otvorivši usta kako bi opet odbio, ugledao je Emmu na vratima. Stajala je poput kipa, bujne kose stegnute u pletenicu, vrećaste plave hlače učvršćene bijelim naramenicama iznad grimizne košulje. Na ušima je imala velike zlatne kolutove, a nosila je igru *Scrabble*. Brianu se učinilo da izgleda kao da ima šesnaest godina, dok joj nije vidio oči.

Bile su hladne. Hladne, optužujuće ženske oči.

– Prekidam li vas?

– Ne. – Brian je gurnuo ruke u džepove. – Moram poći.

– Željela bih razgovarati s tobom. – Nije ga gledala dok je govorila, već je prešla na suprotnu stranu Steviejeva kreveta.

– Možda bi me mogao vani pričekati. Neću se dugo zadržati. Liječnik je rekao da se Stevie mora odmarati.

– Dobro. – To je apsurdno, pomislio je Brian, ali osjećao se poput djeteta koje će upravo slušati prodike. – Vidjet ćemo se za dan ili dva, Stevie.

– Dobro. – Ništa drugo nije rekao, ali njegove su oči preklinjale dok je Brian izlazio iz sobe.

– Kupila sam ti ovo. – Emma je spustila igru na Steviejeva koščata koljena. – Mislila sam da bi mogao vježbati, a kasnije me možeš pokušati pobijediti.

– Uvijek te pobjeđujem.

– Dok sam bila dijete, i zato što si varao. – Spustila je ogradu i sjela kraj njega. – Više nisam dijete.

Nije uspijevao smiriti svoje ruke. Prstima je nervozno lupkao po kutiji. – Čini se da nisi.

– Dakle, želiš nešto droge. – Rekla je to tako smireno da nije odmah shvatio. Zatim je nastavio lupkati po kutiji i pogledao je.

– Kako se ono zove? Zapisat ću. Zacijelo ću je moći nabaviti za nekoliko sati.

– Ne.

– Rekao si da je želiš. Kako se zove? – Izvadila je notes i držala olovku spremnu.

Vidjela se nada, i očajnička pohlepa, prije nego mu je sram zarumenio kožu. Na trenutak, izgledao je gotovo zdravo. – Ne želim da se miješaš u to.

Nasmijala se na to, dubok, ciničan zvuk od kojeg mu je znoj izbio na zatiljku. – Nemoj biti sentimentalna, Stevie. Umiješana sam od svoje treće godine. Zar doista vjeruješ da nisam imala pojma što se događalo na zabavama, na turnejama? Nemoj me podcijenjivati.

Vjerovao je to, jer je trebao vjerovati. Ona je, i uvijek je bila, tiha zraka nevinosti u svoj onoj buci i ludilu. – Ja – umoran sam, Emma.

– Umoran? Treba ti nešto da te podigne? Malo maglice da se ublaži oštrina stvarnosti? Daj mi naziv, Stevie. Na kraju krajeva, ja sam ti spasila život. Čini se jedino pravednim da ti ja pomognem uništiti ga.

– Nisam tražio od tebe da mi spasiš život, prokleta bila.

– Podigao je ruku kao da je želi odgurnuti, a potom ju je pustio da mlitavo padne na plahu. – Zašto me, dovraga, nisi pustila na miru, Emma? Zašto me jednostavno nisi pustila na miru?

– Moja greška – žustro je rekla. – Ali možemo dati sve od sebe kako bismo je ispravili. – Nagnula se bliže, pa je osjetio nježan miris, a glas i oči postali su joj oštriji. – Nabavit ću ti jebenu drogu, Stevie. Nabavit ću je. Dat ću ti je. Gurnut ću iglu u neku žilu koja ti je još upotrebljiva. Dovraga, možda ću je i sama probati.

– Ne!

– Zašto ne? – Uzdigla je obrvu kao da je to zabavlja. – Rekao si da je to dobra droga. Nisi li tako rekao tati? To je dobra droga. Ako je dovoljno dobra za tebe, onda je dobra i za mene.

– Ne. Prokletstvo. Pogledaj što sam učinio od sebe. – Ispružio je ruke pune ožiljaka i rana.

– Vidim što si učinio od sebe. – Bacila je notes i olovku preko sobe. – Točno vidim što si učinio od sebe. Slab si, vrijedan žaljenja i jadan.

– Gospođice! – Na vratima se pojavila medicinska sestra. – Morat ćete...

– Iziđite. – Emma se okomila na nju, stisnutih šaka, vatrenih očiju. – Gubite se. Još nisam završila.

Izišla je. Čuo se odjek njezinih koraka koji su se žurno udaljavali.

– Ostavi me na miru – promrmljao je Stevie. Suze su mu se slijevale iz očiju, prolazeći između prstiju kojima je pokrio lice.

– O, ostavit ću te na miru, svakako. Kad završim. Našla sam te kako ležiš na podu, u vlastitoj krvi i bljuvotini, kraj revolvera i igle. Zar nisi mogao odlučiti na koji se način želiš ubiti, Stevie? Baš je bila prokleta šteta, nije li, što nisam željela da umreš. Vratila sam život u tebe, ondje na podu. Plakala sam jer sam se bojala da neću biti dovoljno brza, ili dovoljno dobra, ili dovoljno vješta da te spasim.

Ali disao si kad su te odveli odande, a ja sam mislila da je to važno.

– Što želiš! – viknuo je. – Što, dovraga, želiš?

– Želim da razmisliš – razmisliš o nekome drugome, za promjenu. Što misliš, kako bih se ja osjećala da sam te našla mrtvog? Ili tata – kako bi njemu bilo? Imaš sve, ali tako si čvrsto odlučio samog sebe uništiti da bi mogao imati dvostruko više, a ipak to ne bi bilo važno.

– Ne mogu si pomoći.

– O, to je jadna izlika, jadna, žalosna i vrijedna žaljenja, posve prikladna za ono što si učinio od sebe. – Sad je i sama bila na rubu suza, ali ih je potisnula, radije pustivši da iz nje izbije gnjev. – Volim te otkako znam za sebe. Gledala sam te kako sviraš, te se iz godine u godinu čudila što sve možeš stvoriti. Sad ćeš ovdje sjediti i govoriti mi da jednostavno ne možeš ništa protiv toga da samog sebe ubijaš. To je u redu, ali nemoj očekivati da će ljudi koji te vole stajati i gledati.

Zaputala se iz sobe, ali ju je na vratima zaustavila sitna brineta. – Gospođica McAvoy? Ja sam dr. Haynes, psihijatrica gospodina Nimmonsa.

Emmino se tijelo pripremilo na sukob. – Upravo odlazim, doktorice.

– Da, to vidim. – Žena se nasmiješila i pružila joj ruku. – Lijepa predstava, draga moja. Preporučujem žustru šetnju, a zatim vruću kupku. – Prošla je kraj Emme i zaputila se do Steviejeva kreveta. – Ah, *Scrabble*. Jedna od meni najdražih igara. Jeste li raspoloženi za partiju, gospodine Nimmons?

Emma je čula kako su pločice tresnule o zid, ali je nastavila hodati.

Briana je našla vani, naslonjena na haubu svojega najnovijeg *jaguara*. Kad ju je ugledao, povukao je još jedan dim cigarete, a zatim bacio opušak.

– Mislio sam da ćeš se malo dulje zadržati.

– Ne, rekla sam sve što sam imala reći. – Dok je govorila, zakopčala je patentni zatvarač svoje tamnoplave jakne. – Željela sam te pitati jesam li dobro čula. Jesi li kupovao drogu za Stevieja?

– Ne onako kako ti misliš. Ja nisam diler, Emma.

– Igre riječima, dakle – složila se i kimnula. – Jesi li ga opskrbljivao drogom?

– Opskrbljivao sam ga nadomjeskom opijata – kako bih mu pomogao izdržati turneju i spriječio ga da pođe u neku uličicu i pokuša nabaviti heroin.

– Kako bi izdržao turneju – ponovila je. – Mislila sam da je Pete loš. Laže medijima, pomaže Stevieju da laže sebi.

– Pete u ovome nije ništa pogriješio.

– Da, jest. Svi ste pogriješili.

– Zar bismo trebali objaviti oglas u *Billboardu* i reći da je Stevie narkoman?

– To bi bilo bolje od ovoga. Kako će se Stevie ikad moći suočiti s ovim ako ne može priznati što jest? I kako bi trebao prestati biti ono što jest ako mu njegovi prijatelji, njegovi veoma bliski prijatelji, neprestano nabavljaju drogu samo da bi izdržao još jedan nastup, još jedan grad.

– Nije tako...

– Nije li? Ili se zavaravaš da to činiš iz prijateljstva?

Previše umoran za ljutnju, opet se naslonio na automobil.

U povjetarcu koji mu je mrsio kosu osjećala se jesen i miris kiše. Mir, pomislio je dok je promatrao bijesno lice svoje kéeri. Samo želi malo mira.

– Ti ništa ne znaš o tome, Emma. I ne volim da mi vlastita kći drži lekcije.

– Neću ti držati lekciju. – Okrenula se i pošla prema svojem automobilu. Držeći ruku na vratima, okrenula se i pogledala ga. – Znaš, nikad ti nisam rekla, ali posjetila sam Jane prije dvije godine. Patetična je, obuzeta vlastitim potrebama i vlastitim egom. Dosad nisam znala koliko si joj sličan.

Tresnula je vratima i upalila motor. Ako je na njegovu licu bilo boli, nije se okrenula da bi to vidjela.

29. poglavlje

Emma se udala za Drewa u skromnom građanskom obredu. Nije bilo gostiju, nije bilo predstavnika medija. Nikomu nije rekla, čak ni Marianne. Na kraju krajeva, imala je više od dvadeset jedne godine i nije joj trebalo ničije dopuštenje ili odobrenje.

To nije bilo vjenčanje o kakvom je sanjala. Nikakvog oblaka tila i bijele blještave svile. Nikakvog cvijeća, osim jedne ružičaste ruže koju joj je Drew dao. Nikakve glazbe, i nikakvih suza.

Govorila je sebi da to nije važno. Učinila je točno ono što je željela. Možda je to bilo sebično, ali je smatrala da ima pravo na jedan čisto sebični čin. Kako bi mogla reći Marianne ili Bev a da ne kaže svojem ocu? Nije ga željela ondje, da stoji kraj nje, preda je.

Predat će se sama.

Dala je sve od sebe kako bi razvedrila hladan, mehanički obred time što je odjenula lepršavu svilenu haljinu, malo tamnijih nijansi od ruže koju je nosila. Čipkastu u gornjem dijelu i na donjem rubu.

Mislila je na očevo vjenčanje. Prvo vjenčanje što ga je ikad vidjela. Bev je izgledala veličanstveno sretno. Brian se smiješio. Stevie, sav u bijelom, pjevao je poput anđela. Sjećanje joj je izmamilo suze na oči, ali ih je potisnula kad ju je Drew uzeo za ruku.

Smiješio joj se. Smiješio se dok joj je na prst stavljao jednostavan dijamantni vjenčani prsten. Ruka mu je bila topla i mirna. Glas mu je bio jasan i ugodan dok je obećavao da će je voljeti, poštivati i njegovati. Tako je očajnički željela biti voljena. Kad ju je poljubio, vjerovala mu je.

Tada su postali muž i žena. Više nije bila Emma McAvoy, već Emma McAvoy Latimer. Nova osoba. I dok je svoju ljubav i svoj život zavjetovala Drewu, započinjala je novi život.

Nije bilo važno što je odmah nakon obreda morao odjuriti u studio za snimanje. Bolje od ikoga razumjela je zahtjeve i potrebe rada u tom području. Njezina je ideja bila da se vjenčaju brzo, tiho i usred snimanja njegova novog albuma. To joj je dalo vremena da pripremi hotelski apartman gdje će provesti svoju prvu bračnu noć. Željela je da sve bude savršeno.

Ondje je bilo cvijeća, obilje ruža, orhideja i sunovrata iz staklenika. Iz vlastitog ga je zadovoljstva sama aranžirala, postavivši kadice i vaze po svim prostorijama, čak je i u kupaonicu stavila košaru sljeza u cvatu.

Desetak je svijeća čekalo da ih upali, sve bijele i s mirisom jasmína. Šampanjac se hladio u kristalnom kablícu. Radio je tiho svirao, kako bi se doprinijelo raspoloženju.

Uživala je u dugoj kupki, mirisnoj od ulja. Utrljala je kremu i stavila puder na svoje tijelo, te uživajući u ženskom ritualu, nanijela još mirisa na sva mjesta gdje se osjećao puls. Jednako kao i prostorije, kao i noć, željela je da njezino tijelo bude savršeno za njega. Četkala je kosu dok joj ruka nije obamrla. Zatim je polako, izvlačeći zadovoljstvo iz toga, odjenula penjoar od bijele svile i čipke.

Dok je u zrcalu proučavala svoj odraz, znala je da izgleda poput mladenke. Zatvorivši oči, osjećala se poput mladenke. Njezina prva bračna noć. Najljepša noć u njezinu životu. Sad će saznati kako je to. Drew će uskoro stići. Pogledat će je, a one će zlatne oči potamnjeti. Bit će nježan, drag, strpljiv. Gotovo je mogla osjetiti kako njegovi dugi, vješti prsti klize njezinom kožom. Reći će joj koliko je voli, koliko je silno želi. Zatim će je odnijeti u spavaću sobu i pokazati joj to.

Strpljivo. Nježno. Strastveno.

U deset je sati već osjećala tjeskobu. U jedanaest, nelagodu. Do ponoći je već postala mahnita. Kad je nazvala studio, samo su joj rekli da je otišao prije nekoliko sati.

Zamišljala je užasnu nesreću. Sigurno mu se žurilo da se vrati k njoj, jedva čekajući, kao i ona, da započnu zajednički život u velikom, mekanom krevetu. Možda je bio neoprezan, a njegov automobil... Neće znati kako bi došli do nje – liječnici, policija. Drew možda čak i sada leži u nekom bolničkom krevetu, krvvari, zove je.

Nazivala je bolnice kad je začula ključ u vratima. Prije nego ih je uspio otvoriti, ona je bila ondje, povukla ih prema sebi i bacila mu se u zagrljaj.

– O, Drew, bila sam u panici.

– Polako, polako. – Na brzinu je stisnuo njezinu stražnjicu. – Zabrinuta, je li?

Pijan. Dio njezina uma pokušao je to zanijekati, ali to se osjećalo u načinu na koji mu se zaplitao jezik, kako se zanosio, u zadahu. Koraknula je unatrag i zagledala se u njega. – Pio si.

– Samo malena proslava s momcima. Čovjek se ne ženi svaki dan, zar ne?

– Ali ti... Rekao si da ćeš se vratiti do deset.

– Kriste, Emma, valjda nećeš već početi gnjaviti?

– Ne, ali – bila sam zabrinuta. Drew.

– Pa, sad sam ovdje, nisam li? – Nespretno je skinuo jaknu i pustio je da padne na

pod. Nije se često opijao, ali večeras je bilo tako lako ispijati piće za pićem. Večeras se popeo za još jednu prečku na ljestvama. – A vidi tebe. Savršena slika sramežljive mladenke. Prelijepa, prelijepa Emma, sva u bijelom.

Doista je porumenjela. Sad se u njegovim očima vidjela žudnja. Onakva kakvu je ranije vidjela, onakva kakvu je zamišljala da će je večeras vidjeti u njima. – Željela sam biti lijepa za tebe. – Spremno je pošla u njegov zagrljaj, podigla usta do njegovih u nedužnom povjerenju.

Nanio joj je bol. Usta su mu bila silovita i vrela. Snažno je gricnuo njezinu donju usnu dok se gurao u nju. – Drew.

– Pokušala se odmaknuti, prestrašena iznenadnim sjećanjem na Blackpoola u njezinoj tamnoj komori. – Drew, molim te.

– Nemoj večeras igrati tu igru sa mnom. – Uhvatio ju je za kosu i povukao joj glavu natrag. – Natjerala si me da dovoljno dugo čekam, Emma. Večeras nema nikakvih isprika.

– Ne činim to. Samo – Drew, zar ne možemo...

– Sad si moja žena. Učinit ćemo to na moj način.

Povukao ju je na pod, ignorirajući njezine molbe i otimanje. Ruke su mu bile grube, raskinule su tanku čipku kad joj je razgolitio dojke da bi ih sisao i stiskao. Brzina i žestina su je prestrašile. Ovo nije u redu, mahnito je mislila. Nije u redu da leži na podu, sva svjetla gore, njezina je kućna haljina razderana.

Snažno je prstima stiskao njezine bokove i grubo spustio usta na njezina. Gušila se od zadaha viskija dok je pokušavala izgovoriti njegovo ime. Kad se počela žešće opirati, jednom je rukom uhvatio obje njezine i oduzeo joj djevičanstvo jednim silovitim i brzim prodorom.

Kriknula je od šoka i bola. Potom je pumpao i uranjao u nju, dašćući, stenjući. Plakala je kad se opustio, kad se otkotrljao u stranu i trenutno zaspao.

Ujutro je bio pun kajanja, srama i nježnosti. Mutnim očima i drhtavim glasom proklinjao je sebe i preklinjao je da mu oprost. Bio je pijan, što je jedna isprika, ali jedini razlog za njegovo čudovišno ponašanje. Kad ju je zagrlio, nježno joj milovao kosu i mrmljao obećanja, vjerovala mu je. Kao da je u njezinoj prvoj bračnoj noći k njoj došao drugi muškarac da bi joj pokazao kako seks može biti okrutan i bez srca. Njezin ju je muž obasipao samo nježnostima. Kad je završio prvi dan njezina braka, ležala je u njegovu naručju, zadovoljna, snivajući samo ružičaste snove o budućnosti.

Michael je doteturao u kuhinju. Namjeravao je oprati suđe. Zapravo, njegova je namjera bila tako čvrsta da se šokirao kad je ugledao pretrpan sudoper i kreatu radnu ploču. Optužujuće je sve to promatrao, mutnim očima. Cijeli je tjedan radio dvostruku smjenu, te se pitao zašto se stvari kao što je suđe ne mogu jednostavno same pobrinuti za sebe.

U duhu samožrtvovanja, odlučio se time pozabaviti prije nego sjedne uz doručak i jutarnje novine. Počeo je slagati tanjure, zdjele, šalice, vilice. Dovukao je veliku plastičnu kantu i sve ubacio unutra. Sve je bilo od plastike i papira, sustav nad kojim se njegova majka zgražala, ali je Michaelu savršeno odgovarao. Premda se njegova skromna kuhinja mogla pohvaliti perilicom posuđa Whirlpool, nikad nije imao tanjur za koji bi je mogao upotrijebiti.

Zadovoljan, počeo je tražiti po ormarićima, srušivši bočicu El Paso umaka i staklenku maslaca od kikirikija. Gurnuvši ih u stranu, uzeo je kutiju žitarica. Istresao ih je u zdjelu, a potom podigao lonac za kavu i vrelom tekućinom prelio žitarice.

Posve je slučajno otkrio tu delikatesu, jednog drugog mamurnog jutra. Gotovo je pojeo cijeli doručak kad je shvatio da je kava na žitaricama, a mlijeko u plastičnoj šalici. Otad je Michael posve odustao od mlijeka. Prije nego je dospio sjesti i uživati, omelo ga je lupanje po stražnjim vratima.

Na prvi se pogled činilo da je riječ o sivoj prostirki od metar i pol. Ali prostirke ne mašu repovima niti im se ljuljaju ružičasti jezici. Michael je otvorio vrata, te ga je oduševljeno dočekao čupav, prevelik pas.

– Ne pokušavaj se pomiriti. – Michael je gurnuo goleme šape sa svojih nagih prsa. Šape su tresnule na pod, ali su na Michaelu ostavile veći dio blata.

Conroy, nepoznata pedigrea, veselo sjedne na linoleum. Zaudarao je gotovo onako loše kako neki pas uopće može zaudarati, ali to mu očito nije smetalo. Dlaka mu je bila zapetljana i puna čičaka. Michaelu je bilo teško vjerovati da je Conroya izabrao iz legla slatkih, razigranih štenaca prije manje od dvije godine. Kad je odrastao, Conroy je postao ružan – ne običan i prosječan, već doista ružan. Ni taj maleni hir prirode nije smetao psu.

Conroy se i dalje cerio kad je podigao šapu u kretnji za koju su i on i Michael znali da nema veze s podložnošću.

– Neću se rukovati s tom šapom. Nemam pojma gdje je bila. Opet si bio kod one drolje, je li?

Conroy je pogledao lijevo. Da je mogao zazviždati kroza zube, učinio bi to.

– Ne pokušavaj zanijekati. Cijeli si vikend proveo valjajući se u blatu i slineći nad onom mješankom bigla. Nisi ni pomislio na posljedice ili moje osjećaje. – Okrenuvši se, Michael je kopao po hladnjaku. – Ako je opet napumpaš, prepušten si sam sebi. Ako sam ti rekao jednom, rekao sam ti tisuću puta. Siguran seks. Ovo su osamdesete, klipane.

Dobacio mu je krišku parizera, a Conroy ju je vješto uhvatio i progutao u jednom zalogaju. Smekšavši se, Michael mu je dobacio još dvije prije nego je sjeo i navalio na kavom natopljene žitarice.

Sviđao mu se njegov život. Preseljenje u predgrađe bila je prava odluka za njega. Imao je točno ono što je želio: lijep komad tratine oko čijeg je košenja mogao gundati, nekoliko stabala raskošnih krošanja i ono što je ostalo od cvjetne gredice prijašnjeg vlasnika.

Okušao se u vrtlarstvu, ali tad se pokazalo da mu to baš ne ide od ruke. Odustao je. To je također odgovaralo Conroyu. Nitko se nije ljutio kad bi iskopao zijevalice.

Malenu je kuću od cigle kupio posve impulzivno, odmah po završetku svoje kratke i nepromišljene veze s Angie Parks. Naučio je nešto od nje, povrh onog otkačenog seksa. A to je bila činjenica da Michael Kesselring jest i uvijek će biti pripadnik srednje klase.

Bilo je neobično gledati je na filmskom platnu nakon što ga je zamijenio dvadesetogodišnji hokejaš. Obuzeo ga je sablastan, gotovo jeziv osjećaj dok je gledao kako prikazuje lik Jane Palmer, te kad je spoznao da je tu ulogu igrala s njim tijekom triju mahnitih mjeseci koliko su bili ljubavnici.

Sam je otišao u kino. Neka vrsta testa kako bi bio siguran da se riješio bilo kakve preostale, i nezdrave, privlačnosti prema njoj. Kad je razgolitila one lijepe dojke, nije osjećao ništa osim nelagode. Premda je to bilo preko posrednice, znao je da je odlazio u krevet s Emminom majkom.

I pitao se, dok je sjedio u mraku kina, hoće li Emma pogledati film.

Ali nije volio razmišljati o Emmi.

Bilo je drugih žena. Ništa ozbiljno, ali bilo ih je. Imao je svoj posao. Više se nije čudio činjenici da posjeduje nadarenost i sklonost za rad u snagama reda i zakona. Možda nije onako strpljiv i vješt u papirologiji kao njegov otac, ali je brzo razmišljao, prihvaćao duge, često monotone sate rada na terenu i praćenja osumnjičenika, i dovoljno je poštivao svoj život da nepotrebno ne poseže za oružjem.

– Jučer su pucali na mene – pričao je Conroyu. Pas se nezainteresirano počeo češati, tjerajući buhe. – Da je taj pervertit imao sreće, ostao bi na cesti, momče. Nemoj se zavaravati mišlju da bi te ona droljica primila k sebi.

Conroy ga je kratko pogledao, podrignuo se i vratio svojim buhama.

– Jedan odlazak veterinaru – gundao je Michael dok je jeo žitarice. – Samo jedan

odlazak i dva reza, pa će tvoji pohotni dani završiti. – Zadovoljan jer je njegova bila zadnja, Michael je raširio novine.

Uobičajene vijesti o Bliskom istoku, najnoviji teroristički napadi. Nešto rutinskog prigovaranja po pitanju ekonomije. Objavljen je članak o hvatanju i uhićenju čovjeka po imenu Nick Axelrod, sitnom kriminalcu koji se napunio anđeoskom prašinom i sjekirom zatukao svoju ljubavnicu.

– Evo tog tipa – rekao je Michael i podigao novine kako bi ih pokazao Conroyu. – Našli smo ga u gradu u centru, kako napada zidove i vrišti za Isusom. Vidiš, ovdje je moje ime. Detektiv Michael Kettlerung. Da, znam, znam, ali to bi trebalo biti moje ime. Ako nisi zainteresiran za trenutne događaje, zašto ne napraviš nešto korisno, recimo, da mi doneseš cigarete. Hajde, donesi.

Zastenjavši, Conroy je krenuo. Pokušao se izvući na šepanje, ali Michael se opet okrenuo novinama i nije obraćao pozornost na njega. Počešavši se po nagim prsima, stigao je do stranica kulture.

Savio je prste, stegnuo šaku i prislonio je na srce dok je zurio u fotografiju.

Emma. Izgleda – Bože, pomislio je, izgleda fantastično. Taj plahi smiješak, te goleme, mirne oči. Na sebi je imala neku premalenu haljinu bez naramenica, a kosu je spustila, pa joj je padala na ramena u gustim valovima.

Oko njezinih se ramena vidjela nečija ruka, a ruka je pripadala nekom muškarcu. Michael je otrgnuo pogled s Emmine lica i zagledao se u muškarca.

Drew Latimer. Njegov je mozak povezao lice i ime. On se također smiješio. Jebeno ozareno, pomislio je Michael. Vratio je pogled na Emmu, dugo proučavajući svaki centimetar njezina lica. Ušao je Conroy i u krilo mu spustio slinavu kutiju *Winstona*. Ali Michael se nije pomaknuo.

Veoma je polako, kao da je riječ o stranom jeziku, pročitao naslov.

ROCK-PRINCEZA EMMA MCAVOY UDAJE SE ZA SVOJEG PRINCA

U tajnom obredu obavljenom prije dva dana Emma McAvoy, kći Briana McAvoya iz grupe Devastation i spisateljice Jane Palmer, udala se za Drewa Latimera, dvadesetšestogodišnjaka, pjevača i gitarista rock-grupe u usponu, Birdcage Walk. Mladenci su se upoznali tijekom nedavne europske turneje grupe Devastation.

Michael nije dalje čitao. Nije mogao. – Isuse, Emma. – Zatvorio je oči i pustio da novine padnu na stol. – O, Isuse.

Emma je bila presretna što se vratila u New York. Jedva je čekala da Drewu pokaže grad, te da prvi zajednički Božić provedu u stanu u potkrovlju.

Njoj nije bilo važno što je njihov avion kasnio, niti što je padala ledena susnježica. Imat će četiri tjedna za medeni mjesec, odgođen zbog dovršavanja Drewova novog albuma. Željela je to vrijeme provesti u New Yorku, u svojem domu, dok se od mladenke pretvara u ženu.

Zamolila je vozača limuzine da ih vozi kroz središte grada kako bi Drewu mogla pokazati svjetla, ljude, veličanstvenu božićnu jelku u Rockefeller centru, lunapark na Times Squareu.

Oduševljavalo ju je da je stigla u potkrovlje i znala da je sama. Napokon sama, bez Sweeneyja koji boravi u prizemlju.

– Čini mi se kao da godinama nisam bila ovdje. – Znala je da se Mariannein otac ogorčeno žalio jer nisu željele iznajmiti stan, ali njoj je bilo drago, tako drago jer je znala da tijekom njihova izbijanja ovdje nitko nije živio.

– Dakle? – Provukla je prste kroz vlažnu kosu. – Što misliš?

– Prilično mnogo prostora. – Preletio je pogledom ožbu- kane zidove, gole podove, kičastu porculansku sovu što ju je Emma pronašla u susjednoj prodavaonici. – Malo

je... spartanski.

– Čekaj dok počnem uređivati za Božić. Marianne i ja smo skupile nešto doista groznih ukrasa. – U torbici je potražila napojnicu kad je vozač spustio njihovu prtljagu i diskretno se nakašljao. – Hvala vam.

Spremio je novac u džep. – Hvala vama, gospođo. Sretan Božić.

– Sretan Božić. – Skinula je kaput i jurnula do prozora. – Drew, dođi pogledati kakav vidik imamo. Bolje je iz Marianneina ateljea, ali meni se zavrta u glavi.

– Vrlo lijepo. – Vidio je prljavu ulicu i nemoguću prometnu gužvu. – Emma, pitam se zašto se nikad nisi preselila u nešto otmjenije.

– Nikad to nisam željela.

– Pa, ovo je svakako šarmantno, i siguran sam da je bilo u redu za dvije studentice. Ali mi ćemo morati malo razmisliti.

Kad se okrenula, ispružio je ruku i pomilovao joj kosu.

– Na kraju krajeva, ne želimo stambeni prostor dijeliti s Marianne, bez obzira na to koliko je ona simpatična i draga.

– Nisam razmišljala... Još se dva mjeseca neće vratiti.

– Bolje da počneš razmišljati. – Poljubio ju je u čelo kako bi ublažio svoje riječi. Zgodno lice i usporen mozak, pomislio je i potapšao je po obrazu. – Koliko sam čuo, potrebno je mnogo vremena, novca i energije da bi se našao stan u New Yorku. Budući da ti želiš da malo živimo ovdje i malo u Londonu, trebat ćemo pravu vrstu smještaja. Isuse Kriste, ovdje je hladno.

– Rekla sam neka ne griju dok nas nema. – Žurno je uključila grijanje.

– Uvijek praktična, nisi li, ljubavi? – U glasu mu se osjećala podrugljivost, ali se smiješio kad se okrenuo prema njoj.

– Siguran sam da će nam ovdje biti dobro otprilike dva tjedna. Na kraju krajeva, za medeni mjesec, čak i onaj zakašnjeli, nije potrebno mnogo više od kreveta. – Nasmijao se kad je porumenjela, a zatim joj je prišao kako bi je dugo, požudno poljubio. – Imamo krevet, zar ne, Emma?

– Da. – Privinula se uz njega. – Ondje je. Treba staviti čistu posteljinu.

– Kasnije ćemo se pozabaviti posteljinom. – Povukao ju je kroz vrata, potežući njezinu maju.

Znala je da će biti brzo, ne silovito i bolno kao u prvoj bračnoj noći, ali brzo i kratko. Nije znala kako bi zatražila nešto više. Premda je osjećala, negdje u srcu, da bi trebalo postojati nešto više od kratkotrajnog hrvanja u mraku. Madrac je bio hladan pod njezinim leđima. Ali njegovo tijelo, kad je ušao u nju mnogo prije no što je bila spremna, bilo je vruće. Zagrlila ga je, nastojeći zadržati toplinu i čekajući zvjezdane trenutke o kojima je samo čitala.

Zadrhtala je kad je završio. Od hladnoće, rekla je sebi. Nekoliko trenutaka kasnije Drew je glasno izgovorio njezine misli.

– Bože svemogućí, ovdje je kao u zamrzivaču.

– Brzo će se zagrijati. Imam nekoliko deka u škrinji.

Posegnula je za svojom majom, ali ju je uhvatio za ruku. – Volim gledati tvoje tijelo, Emma. Tako slatko sitno tijelo, još ne sasvim zrelo. Više ne moraš biti plaha preda mnom, zar ne?

– Ne. – Osjećajući se nelagodno, ustala je i podigla poklopac škrinje. Tražio je po džepu jakne bačene na pod i našao cigarete.

– Ovdje vjerojatno nema nikakve hrane, ili boce nečega što bi moglo preduhitriti upalu pluća.

– Ima nešto konjaka u kuhinji. – Sjetila se boce što ju je otvorila za Lukea. Luke, koji se vratio u Miami, ondje se bori za svoj život. Spustila je plahte i deke na dno kreveta. Već je gotovo sve svoje tajne povjerala Drewu – osim one o Johnnu, i Lukeu.

– Nisam ni pomislila na hranu. – Vidjela je kako se namrštio kad je primaknuo cigaretu ustima. – Kako bi bilo da skoknem do tržnice iza ugla? Kupit ću neke stvari. Ti

možeš popiti malo konjaka i prirediti si vruću kupku. Ja ću skuhati večeru.

– Dobro. – Nije mu palo na pamet da bi mogao poći s njom. – Kupi mi cigarete, može?

– Svakako. – Nije ju zaustavio kad je ponovno posegnula za majom. – Neću se dugo zadržati.

Ustao je kad je otišla, navukavši traperice više radi hladnoće nego radi čednosti. Najprije je natočio konjak, a premda mu je smetalo što nema prave čaše za to, bio je zadovoljan vrstom.

Čudio se što je očekivala da će mu se sviđati ovaj glupavi stan nalik štaglju. Potkrovlje u centru grada, mislio je i popio još konjaka. Nije imao namjeru živjeti u centru grada. Cijelog života čeka nešto bolje. Bilo bi smiješno pomisliti da će se sad kad je na putu prema vrhu zadovoljiti nečim što nije najbolje.

Odrastao je u lošijim uvjetima, svakako. Pijuckajući, proučavao je zidni portret Emme, razmišljajući o tome odakle je došao i kamo ide. Nije mogao tvrditi da je živio u sirotinjskoj četvrti, koprcao se u siromaštvu. Ali bilo je tek malo bolje od toga.

Unajmljena kuća, blatnjavo dvorište, zakrpane traperice. Mrzio je činjenicu da potječe iz radničke klase, i od oca koji ih je ondje zadržao jer nikad nije imao ni zrnice ambicioznosti. Pogrbljeni starac, mislio je. Bez kičme i bez muda. Zašto bi ga inače žena ostavila, njega i svoje troje djece?

Stoga je želio nešto bolje od sastavljanja kraja s krajem, razmišljao je Drew. Kako bi joj mogao zamjeriti? Prezirao ju je.

Krenuo je svojim putem, a to je put ravno do vrha. Podigao je čašu i nazdravio Emminu portretu. Ako mu njegova gorljiva i naivna malena žena može u tome pomoći, svi će sretno živjeti.

Ali on će voditi predstavu.

Udovoljit će joj i ovdje provesti tjedan ili dva. A tada će se preseliti u otmjeniji dio grada. U jedan od onih velikih blještavih i skupih stanova u blizini Central parka. To će odgovarati za početak. Nije imao ništa protiv toga da dio godine živi u New Yorku. Zapravo, mislio je da će mu New York savršeno odgovarati. Osobito s vezama što ih Emma ovdje ima.

Prišao je stereouredaju i tražio između albuma dok nije našao onaj koji mu je odgovarao. *Complete Devastation*. Čini se jedino pravednim, mislio je Drew, da oda počast starome. Na kraju krajeva, da nije bilo turneje, ne bi mogao namamiti Emmu iza pozornice i šarmirati je. Nije mogao vjerovati da je onako glupa i povjerovati da on nije znao tko je ona, ili što bi za njega mogla učiniti.

Odmahnuvši glavom, stavio je ploču na gramofon i pustio da glazba ispuni prostoriju.

Ne, neće mu biti teško udovoljiti joj. Premda je jadna u krevetu – veliko razočaranje – silno mu želi udovoljavati. Svirao je na njoj jednako vješto kao i na svojoj gitari, od trenutka kad ju je ugledao. Znao je da će mu se njegova domišljatost isplatiti. Itekako.

Uskoro će se srediti situacija između nje i njezina oca. Stari je prilično dobro prihvatio njihov brak, i bio je velikodušan kad im je dao pedeset tisuća funti. Ispostavljeno na Emmino ime, ali već položeno na zajednički račun.

Još uvijek je postojala napetost između oca i kćeri. To će uskoro proći. Drew je bio siguran u to. Činjenica da je zet Briana McAvoya sigurno će mu koristiti. U međuvremenu, ima veoma, veoma bogatu ženu. Bogatu naivnu ženu.

Nasmijao se i prišao prozoru. Ima li bolje partnerice za ambicioznog čovjeka? Samo mora kontrolirati svoj temperament i nestrpljivost, pobrinuti se da ona bude sretna, a tada će mu sve što želi samo pasti u krilo.

30. poglavlje

Preselili su se u otmjeni stan koji je zauzimaao dva kata u Upper West Sideu. Budući da se to Drewu činilo tako važnim, nastojala je ignorirati činjenicu da žive na desetom katu. Osjećala bi vrtoglavicu samo kad bi stajala kraj prozora i gledala ravno dolje. Fobija je za nju bila veoma neugodna. Stajala je na vrhu Empire State Buildinga i osjećala ushićenje. No, ako stoji kraj prozora na četvrtom katu, u glavi joj se vrti i želudac joj se diže.

Drew je imao pravo, pomislila je, kad joj je rekao da će morati naučiti živjeti s tim.

U svakom slučaju, Emmi se sviđao visok strop u glavnoj spavaćoj sobi, kićeni rukohvat na spiralnom stubištu, udubljenja u zidovima, te smeđe i bijele pločice u predvorju.

Emma je zamolila Bev da im uredi stan, nadajući se da će njezina vještina, i nekoliko tjedana njezina društva, umanjiti bol odlaska iz potkrovlja. Emma je morala priznati da je stan lijep, sa svojim pogledom odozgo na Central park i širokim, spiralnim stubištem. Svoju je sklonost antikvitetima i neobičnostima zadovoljila tako što ga je namjestila mješavinom stvari iz engleskog stila ranog osamnaestog stoljeća i otkačenog pop-arta.

Sviđali su joj se visoki prozori, malen ostakljen balkon gdje je mogla u lonce posaditi bilje, kao i činjenica da je od Johnna udaljena samo kratku žustru šetnju.

Vidala ga je gotovo svakoga dana. Odlazio je s njom u potrage po prodavaonicama antikviteta, što je Drewu bilo dosadno. Johnno je imao naviku jednom ili dvaput na tjedan svratiti na večeru, ili im se pridružiti kad bi nekamo izišli. Ako ne može dobiti očevo odobravanje, godilo joj je da ima Johnnovo, slušati ga kako s Drewom razgovara o glazbi. Emmi je bilo drago kad su on i Drew počeli zajedno pisati pjesmu.

Bacila se na kućanske poslove, stvarajući dom za sebe, za Drewa i za djecu koju nikako nije mogla začeti.

Emmu je iznenadilo, ali joj je također bilo drago da Drew odmah želi osnovati obitelj. Bez obzira na to u čemu se sve nisu slagali, bez obzira na razlike koje je otkrila u njihovim ukusima i stavovima, u tome su dijelili isti san.

Zamišljala je kako će biti nositi dijete, osjećati kako Drewovo dijete raste u njoj. Često je sanjarila o tome kako će ona i Drew gurati kolica kroz park. Hoće li imati one samodopadne osmijehe kakve je primjećivala na mladim roditeljima?

Kako su mjeseci prolazili, govorila je sebi neka bude strpljiva, da će doći to vrijeme. Problem je stres, silno nastojanje da se to dogodi. Kad se jednom nauči opustiti tijekom vođenja ljubavi, dogodit će se.

Kad je stiglo proljeće, snimila je desetke fotografija trudnih žena, beba i malene djece u parku. Gledala je kako uživaju u ugodnim, toplim poslijepodnevim. I zavidjela im.

Planovi o otvaranju vlastitog studija i radu na knjizi odgođeni su, ali je i dalje prodavala svoje fotografije. Bila je zadovoljna novim životom kućanice, a svoje je slobodno vrijeme provodila u fotografiranju. Počela je skupljati kuharice i gledati kulinarske emisije na televiziji. Laskalo joj je kad je Drew hvalio njezine pokušaje pripremanja obroka. Budući da mu je njezin fotografski rad brzo postajao dosadan, prestala mu je pokazivati svoje fotografije ili s njim raspravljati o svojim radovima u tijeku.

Činilo se da je više voli doživljavati kao kućanicu. U prvoj godini njihova braka spremno mu je udovoljavala.

Nastojala je što više raditi, pokušavajući prikriti svoje razočaranje kad ju je njezino tijelo redovito obavještavalo da nije trudna. Nastojala je potisnuti osjećaj krivnje kad bi se Drew mrgodio svaki put kad ne bi uspjela.

Runyun ju je trgnuo iz njezine spokojne rutine.

S bocom šampanjca u jednoj ruci i buketom tulipana u drugoj, Emma je uletjela u

stan. – Drew? Drew, jesi li kod kuće?

Odloživši bocu, upalila je radio.

– Isuse, hoćeš li to ugasiti? – Drew se pojavio na vrhu stuba. Na sebi je imao samo hlače trenirke. Ujutro nikad nije bio u svojem najboljem izdanju, razbarušene kose, mutnih očiju, lica gruba od jučerašnje brade. – Znaš da sam sinoć do kasno radio. Mislim da ne tražim previše ako želim malo tišine ujutro.

– Žao mi je. – Brzo je ugasila radio i spustila glas. Nekoliko mjeseci braka naučilo ju je da je Drew krajnje razdražljiv prije nego popije jutarnju kavu. – Nisam znala da si još u krevetu. Mislila sam da si izišao.

– Neki ljudi ne moraju ustati u zoru da bi bili produktivni.

Čvršće je stegnula cvijeće. Nije željela prepirkom pokvariti trenutak. – Hoćeš li da ti skuham kavu?

– Mogla bi. Ovdje se ionako ne može spavati.

Emma je cvijeće i šampanjac odnijela u kuhinju. To je bila uska prostorija u kojoj se dojam prostranosti dobio zahvaljujući ostakljenom prostoru za doručak. Izabrala je plavu i bijelu boju – blještavi mornarskoplavi pult, bijeli kućanski aparati, svijetloplave i bijele pločice na podu. U kutu se nalazila stara kuhinjska vitrina što ju je sama obojila u bijelo. Unutra je složila posuđe od kobalta.

Emma je stavila malo vode u plave zdjele u kojima je posadila tri kaktusa, a zatim je počela pripremati doručak. Imali su kućnu pomoćnicu tri puta na tjedan, ali uživala je u pripremanju obroka jednako kao i u razvijanju fotografija. Stavila je peći Drewovu omiljenu kobasicu prije nego je samljela kavu.

Kad je nekoliko trenutaka kasnije ušao, još uvijek nagih prsa i neobrijan, mirisi su bili dovoljni da mu poprave raspoloženje. Osim toga, volio ju je gledati za štednjakom, kako kuha za njega. To ga je podsjećalo da ona, bez obzira tko je, bez obzira koliko novca ima na računu, pripada njemu.

Prišao joj je i poljubio u vrat. – Jutro. – Njezin je smiješak nestao kad je zavukao ruke oko nje i stisnuo joj dojke.

– Začas će biti gotovo.

– Dobro. Umirem od gladi. – Na brzinu je, nimalo nježno, uštípnuo njezine bradavice.

Mrzila je kad je to činio, ali ništa nije rekla kad mu je počela točiti kavu. Jednom mu je rekla da ne voli kad je štipa, a on je to samo činio još češće. Samo je zadirkuje, tvrdio je.

– Previše si osjetljiva, Emma. Uopće nemaš smisla za šalu.

– Imam vijesti. – Pružila mu je šalicu. – O, Drew, to je krasna vijest.

Pogled mu se izoštrio. Je li trudna? Silno je želio Brianu podariti unuča. – Bila si kod liječnika?

– Ne – o, ne, nisam trudna, Drew. Žao mi je. – Obuzeo ju je poznati osjećaj krivnje i manjkavosti. Razočaranje se pojavilo na njegovu licu prije nego je sjeo za stol.

– Samo će trebati malo više vremena – promrmljala je i razbila jaja u tavi. – Pomno vodim računa o svojoj temperaturi.

– Svakako. – Izvadio je cigaretu, pripalio je i proučavao je kroz dim. – Daješ sve od sebe.

Otvorila je usta. Zatvorila ih. Nije trenutak da ga podsjeti kako je za stvaranje djeteta potrebno dvoje. Kad su posljednji put o tome raspravljali, razbio je lampu, a potom odjurio van, ostavivši je uzrujanu i s osjećajem krivnje do jutra.

– Posjetila sam Runyuna. Znaš, rekla sam ti da ću poći?

– Hmm? O, tako je. Umišljeni stari momak, fotoamater.

– Nije umišljen. – Nije imalo smisla uzrujavati se oko riječi *fotoamater*. – Ekscentričan – rekla je i nasmiješila se. – Često antipatičan, ali ne umišljen. – Donijela je njegov tanjur do stola. Zaboravila je svoju kavu, ali je sjela, osjećajući golemo uzbuđenje. – Organizirat će izložbu za mene. Moju vlastitu izložbu.

– Izložbu? – Drew je rekao punim ustima. – O čemu, dovraga, govoriš?

– O mojem radu, Drew. Rekla sam ti kako mislim da će mi opet ponuditi posao, ali uopće se nije radilo o tome.

– Ionako ti ne treba posao. Rekao sam ti što mislim o tome da radiš s nekakvim gramzljivim starkeljom.

– Ne, ali – pa, to sad nije važno. On misli da sam dobra. To mu je bilo teško priznati, ali doista misli da sam dobra. Sponzorirat će izložbu.

– Misliš, jedno od onih otmjenih malenih okupljanja na kojima ljudi šeću naokolo i zure u fotografije, te govore nešto kao *Kakva dubina, kakva vizija?*

Ukočila se. Polako je ustala i odmotala tulipane, čekajući da se smiri. Nije ju želio povrijediti, uvjerala je sebe. – To je važan korak u mojoj karijeri. Želim to još od djetinjstva. Mislila sam da ćeš razumjeti.

Zakolutao je očima iza njezinih leđa. Zaključio je da će joj sad morati tepati i umirivati je. – Naravno da razumijem. Bravo ti, ljubavi. Kad je veliki dan?

– U rujnu. Želi mi dati dovoljno vremena da prikupim svoje najbolje radove.

– Nadam se da ćeš uključiti nekoliko fotografija na kojima sam ja.

Natjerala se na smiješak dok je tulipane stavljala na suncem obasjano mjesto na stolu. – Naravno. Ti si moja najdraža tema.

Bila je uvjerenjena da joj ne pokušava otežavati situaciju, ali Drew je postao tako zahtjevan da Emma gotovo uopće nije mogla raditi. Vrijeme je da iskoriste New York, rekao je i insistirao na odlazanju u klubove. Trebao mu je odmor, pa su na tjedan dana odletjeli na Djevičanske otoke. Za njega je bilo prirodno sklapati prijateljstva s mladima i bogatima u New Yorku. Stan više gotovo nikad nije bio prazan. Ako oni nisu imali goste, onda je negdje drugdje bila zabava. Kao jedan od zanimljivih novih parova, bili su meta *paparazza*. Premijera predstave na Broadwayu, večer u novom noćnom klubu, koncert u Central parku. Zabilježeno je sve što su radili. Njihova imena i lica moglo se vidjeti na svim štandovima i kraj blagajni u supermarketima. Bili su na naslovnici časopisa *Rolling Stone*, *People* i *Newsweek*. Barbara Walters ih je željela intervjuirati.

Svaki put kad bi postala mahnita od pritiska, Emma je samu sebe podsjećala da je to upravo ona vrsta života o kakvoj je sanjerala dok je bila u Svetoj Katarini. Ali stvarnost je bila mnogo napornija, i mnogo dosadnija, no što je očekivala.

Svi su govorili da je prva godina braka najteža, neprestano se podsjećala. Trebalo je uložiti truda, trebalo je imati strpljenja. Ako je brak, i život općenito, teži i manje uzbudljiv no što je očekivala, to samo znači da se ne trudi dovoljno.

– Ma daj, ljubavi, ovo je zabava. – Drew ju je okrenuo prema sebi. Iz njezine se čaše prolilo malo mineralne vode kad ju je privukao za ples. – Opusti se, Emma.

– Umorna sam, Drew.

– Uvijek si umorna.

Zabio joj je prste u leđa kad se pokušala odmaknuti. Tri noći zaredom radila je u tamnoj komori. Njezina će izložba biti za samo šest tjedana, pa je bila strašno nervozna. I ljutita, priznala je. Ljutita jer njezin muž nije pokazivao nikakvo zanimanje za njezin rad. Ljutita jer je prije dva sata objavio da je pozvao nekoliko prijatelja da dođu k njima.

Sto pedeset ljudi naguralo se u njihov stan. Glazba je treštala. Tijekom proteklog mjeseca bilo je sve više ovakvih okupljanja. Njezin račun za alkoholna pića popeo se do petsto dolara na tjedan. Nije joj smetao trošak. Ne, nije riječ o novcu. Ne radi se čak ni o vremenu, ne kad je riječ o prijateljima. Ali prijatelji su se sveli na prišipetlje, na obožavatelje. Prošli je tjedan u stanu ostao kaos nakon što su svi otišli. Kauč je imao mrlje od konjaka. Netko je ugasio cigaretu na njezinom orijentalnom sagu. Ali još gore, gore od razbijene *Baccarat* vaze ili nestale zdjele od porculana iz Limogesa, bile su droge.

Našla je skupinu ljudi koje nije poznavala kako veselo ušmrkavaju kokain u gostinjskoj sobi za koju se nadala da će uskoro biti dječja.

Drew je obećao da se to više nikad neće dogoditi.

– Samo si bijesna jer Marianne nije došla.
Nije bila pozvana, u sebi ga je ispravila Emma. – Uopće nije riječ o tome.

– Otkako se vratila u grad, više vremena provodiš s njom u onom potkrovlju nego ovdje sa mnom.

– Drew, nisam je ni vidjela već gotovo dva tjedna. Toliko sam zauzeta svojim poslom i našim društvenim životom da nisam imala vremena.

– Ali uvijek imaš vremena za prigovaranje.

Trgnula se. Bijesno je odgurnula njegovu ruku prije nego ju je uspio ponovno zgrabiti. – Idem gore, u krevet.

Progurala se kroz mnoštvo, ignorirajući povike i smijeh. Sustigao ju je na stubama. Stisak njegovih prstiju rekao joj je da je jednako bijesan kao i ona.

– Pusti me – rekla je ispod glasa. – Ne vjerujem da ovdje želiš svađu, pred svojim prijateljima.

– Onda ćemo je ponijeti gore. – Stiskao je tako da je viknula od bola, a zatim ju je ostatak puta vukao.

Bila je spremna na svađu. Zapravo, jedva je čekala dobar i glasan okršaj. Kad je ušla u spavaću sobu, pukla je.

Njezino su antikno zrcalo rabili za dijeljenje kokaina. Četvero ih se naginjalo nad njezinim toaletnim stolićem, smijuljeći se i ušmrkavajući bijeli prah. Stare bočice parfema što ih je skupljala gurnuli su u stranu. Jedna je ležala razbijena na podu.

– Van.

Četiri su se glave podigle, te su je promatrale glupavo se cereći.

– Rekla sam, van. Gubite se iz moje sobe, gubite se iz moje kuće.

Prije nego ju je Drew uspio zaustaviti, dohvatila je najbližu osobu, čovjeka otprilike dvostruko težeg od sebe, i povukla ga na noge.

– Hej, slušaj, podijelit ćemo.

– Van – ponovila je i gurnula ga prema vratima.

Tada su se prilično brzo pokrenuli i izišli. Jedna se žena nakratko zaustavila i potapšala Drewa po obrazu. Emma je tresnula vratima za njima i okomila se na svojeg muža.

– Dosta mi je. Neću više trpjeti ovo, Drew. Želim da svi ti ljudi odu odavde i ne želim da opet dođu.

– Doista? – tiho je rekao.

– Zar tebi to nije važno? Uopće ti nije važno? Ovo je naša spavaća soba. Isuse, Drew, pogledaj moje stvari. Kopali su po mojem ormaru. – Gnjevno je podigla hrpu svile i lana. – Bog zna što su ovoga puta ukrali ili razbili, ali to nije najgore. Čak i ne poznajem te ljude, a oni se drogiraju u mojoj spavaćoj sobi. Ne želim drogu u svojoj kući.

Vidjela je kako je zamahnuo rukom, ali njezin mozak nije shvatio što čini. Tako ju je snažno udario nadlanicom po licu da je poletjela na pod. Osjetila je okus krvi. Omamljeno je podigla ruku do rasječene usne.

– Tvojoj kući? – Povukao ju je na noge. Košulja joj se poderala kad ju je gurnuo. Snažno je tresnula o noćni ormarić. Njezina je obožavana Tiffany lampa tresnula na pod i razbila se. – Razmažena mala kučko. Ovo je tvoja kuća?

Previše zaprepaštena da bi se borila, ustuknula je kad je krenuo prema njoj. Urlik glazbe prigušio je njezin vrisak kad ju je ponovno podigao i bacio na krevet.

– Naša kuća. Zapamti to, prokletstvo. Jednako je moja kao i tvoja. Sve je jednako moje kao i tvoje. Nemoj nikad misliti da mi smiješ govoriti što da radim. Zar misliš da me možeš tako ponižavati i proći nekažnjeno?

– Nisam – Prekinula se i skupila ramena kad je podigao ruku.

– To je već bolje. Obavijestit ću te kad budem želio čuti kako cviliš. Uvijek je sve po tvome, je li, Emma? Pa, nećemo dopustiti da večeras bude izuzetak. Želiš ovdje sjediti posve sama. To je u redu. – Podigao je telefon i istrgnuo ga iz zida. – Samo ti sjedi ovdje. – Bacio je telefon o zid prije nego je izišao, tresnuvši vratima za sobom i

zaključavši ih.

Sjedila je sklupčana na krevetu, ubrzano dišući, previše šokirana da bi osjećala bolove posjekotina i modrica. Ovo je noćna mora, mislila je. I ranije je imala noćne more. S mukom se prisjetila šamara i povika s kojima je proživjela prve tri godine svojeg života.

– Razmažena mala kučko.

– Je li to bio Janein glas, ili Drewov?

Drhteći, ispružila je ruku. Maleni crni psić iz njezina djetinjstva sjedio je na jastuku. Zagrlila ga je i plakala sve dok nije usnula.

* * *

Kad je narednog jutra otključao vrata, ona je spavala. Drew je stajao na vratima i hladno je proučavao. Jedna joj je strana lica otekla. Morat će paziti da dva dana ne izlazi u javnost.

Glupo je što je izgubio živce, pomislio je, trljajući dlanove o bedra. To mu je godilo, ali je bilo glupo. Ali s druge strane, ona uvijek vrši pritisak na njega. Daje sve od sebe, nije li tako? I nije mu lako. Čovjek bi jednako tako mogao spavati s krepanom ribom kao i s njom. I uvijek govori o svojoj prokletoj izložbi, satima se skriva u tamnoj komori umjesto da se pobrine za njega.

Na prvome mjestu moraju biti njegove potrebe, njegov rad. Vrijeme je da ona to shvati.

Žena bi se morala skrbiti za svojega muža. Zato ju je oženio. Trebala bi se brinuti za njega, pomoći mu da stigne onamo kamo želi poći.

Možda je dobro što ju je malo izmlatio. Itekako je sigurno da će dvaput razmisliti prije nego mu se ponovno usprotivi.

Ali sad, nakon što joj je pokazao tko je glavni, može biti velikodušan. Slatka mala Emma, mislio je. Treba se samo malo potruditi da bi se njome manipuliralo.

– Emma. – Oprezno, izbjegavajući komadiće stakla razbijene lampe, Drew je prišao krevetu. Gledao je kako otvara oči. Vidio je strah. – O, dušo, tako mi je žao. – Lecnula se kad joj je pomilovao kosu. – Ne znam što se dogodilo. Jednostavno sam izgubio živce. Zaslužujem da me stave iza brave.

Ništa nije rekla. Poput odjeka, čula je majčine isprike.

– Moraš mi oprostiti, Emma. Tako te volim. To je bilo samo zbog načina na koji si se derala na mene, okrivljavala me. Nisam ja bio kriv. – Uzeo je njezine ukočene prste i pritisnuo ih na svoje usne. – Znam da onaj ološ nije imao pravo biti ovdje, u našoj sobi. Ali to nije bila moja krivnja. Osobno sam ih izbacio – improvizirao je. – To je bio samo bijes – nastavio je. – Kad sam ih ugledao ovdje, bio sam bijesan. Zatim si se ti okomila na mene.

Opet je počela plakati, spore, bezglasne suze koje su tekle ispod njezinih zatvorenih kapaka.

– Više te nikad neću ozlijediti, Emma. Kunem se. Otići ću ako želiš. Možeš se razvesti od mene. Bog zna što bih bez tebe, ali neću tražiti da mi dopustiš da ostanem. Samo što – Kriste, samo što se sve nakupilo. Album se ne prodaje onako dobro kako smo očekivali. Nismo bili ni blizu tomu da dobijemo Grammy. I... cijelo vrijeme razmišljam o tome kad ćemo dobiti dijete.

Tada je počeo plakati, pokrivši lice rukama. Nesigurno je ispružila ruku da bi ga dotaknula. Umalo se nasmijao, zatim je zgrabio njezine prste i spustio se na koljena kraj kreveta. – Molim te, Emma. Znam da činjenica da si me gnjavila, da si se okomila na mene, nije isprika za ono što sam učinio. Oprosti mi. Pruži mi još jednu priliku. Učinit ću sve kako bih se iskupio.

– Sredit ćemo to – promrmljala je.
Pritisnuo je lice na pokrivač i nasmiješio se.

31. poglavlje

Više nije bilo zabava. O, bilo je nekoliko okupljanja s vremena na vrijeme, ali s ljudima u čijem se društvu Emma ugodno osjećala. Ali više nisu dolazile gomile neznanaca u njezin dom. Drew je bio pažljiv i drag, onakav kakvog se sjećala iz vremena dok su hodali. Uvjerila je sebe da su bijes i nasilje bili samo izoliran incident.

Vršila je pritisak na njega. Na to ju je dovoljno često podsjećao kako bi je naveo da povjeruje. Optuživala ga je za nešto za što nije bio kriv. Okomila se na njega, žestoko, umjesto da ga podržava i vjeruje u njega.

Ako je katkad gubio živce, ako je u njegovim očima vidjela bljesak nasilnosti, gledala kako mu se šake stežu ili usta stišću, uvijek je znao dati solidne, čak logične razloge iz kojih je ona izazvala takvu njegovu reakciju.

Modrice su nestale. Bolovi su prošli. Potrudio se pokazati zanimanje za njezinu fotografiju, premda je na desetke suptilnih načina naglašavao da njezin hobi, kako je on to zvao, oduzima vrijeme njihovom braku i njezinoj podršci njemu i njegovoj karijeri.

Ovo je zgodna fotografija, znao je reći, ako netko želi gledati kako stare dame hrane golubove. Dakle, zašto je morala tolike sate biti daleko od njega da bi snimila nekoliko crno-bijelih fotografija ljudi koji se motaju parkom?

Vjerojatno može pojesti i hladan sendvič, mada je šest sati skladao. Očito je na njemu da prljavo rublje odvuče u čistonu, bez obzira na činjenicu da je cijelo poslijepodne bio na sastancima.

Ona se uopće ne treba opterećivati. Ako je njezin rad tako prokleta važan, moći će se još jednu večer sam zabavljati.

Svaku je kritiku uvijek ublažavao komplimentima. Izgleda tako primamljivo dok stoji ispred štednjaka i priprema obrok. Dobro se osjećao kad je dolazio kući i našao je kako ga čeka.

Možda je bio previše naporan kad je riječ o tome kako bi se trebala odijevati, koju odjeću kupuje, kakvu frizuru nosi. Na kraju krajeva, njezin imidž, kao njegove žene, jednako je važan kao i njegov vlastiti.

Posebno se bavio time što bi trebala odjenuti na izložbu. Ali kao što je rekao, samo je želio da izgleda što bolje. I, kao što joj je rekao, ima prilično dosadan ukus po pitanju odjeće.

Istina je da joj se više sviđala uska haljina od crne svile i zlatna jakna od kratke, tijesne tvorevine od perja i šljokica što ju je on izabrao. Ali, kao što je rekao, sad je umjetnica, pa tako mora i izgledati. Budući da ju je dirnulo kad je rekao da je umjetnica, odjenula ju je kako bi mu udovoljila. Dao joj je par velikih zlatnih naušnica s višebojnim kamenjem. Nije bilo osobito važno što su bile pomalo vulgarne. Sam joj ih je stavio na uši.

Kad su se zaustavili ispred malene, otmjene galerije, njezin je želudac počeo izvoditi jutarnju gimnastiku. Drew ju je potapšao po ruci.

– Hajde, Emma, ovo nije kao da izlaziš na pozornicu pred deset tisuća pomahnitalih obožavatelja. Samo malena izložba fotografija. – Nasmijao se i pomogao joj da iziđe iz

limuzine. – Opusti se. Ljudi će kupovati fotografije kćeri Briana McAvoya bez obzira na to sviđaju li im se ili ne.

Zaustavila se na pločniku, nevjerojatno povrijeđena. – Drew, to nije ono što bih sad trebala slušati. Želim uspjeti vlastitim zaslugama.

– Nikad zadovoljna. – Tako ju je snažno zgrabio za ruku da se lecnula. – Ja se trudim biti susretljiv u svemu ovome, pokušavam te podržati u onome što si čvrsto odlučila napraviti, bez obzira koliko to meni smeta, a ti me napadaš.

– Nisam kanila...

– Nikad ne kaniš. Budući da tako silno želiš biti samo-stalna, možda bi sama željela ući.

– Ne, naravno da ne. – Živci i frustriranost pojačali su pulsiranje iza njezinih očiju. Čini se da nikad ne može naći prave riječi, pomislila je. A večeras, osobito večeras, nije ga htjela naljutiti. – Žao mi je, Drew. Nisam se kanila obrecnuti na tebe. Samo sam nervozna.

– Onda dobro. – Zadovoljan isprikom, potapšao joj je ruku i povukao je unutra.

Došli su kasno – kako je Runyun naredio. Želio je da mnoštvo već bude ondje, i da već bude zaintrigirano, prije dolaska njegove zvijezde. Pomno je motrio vrata, a čim se Emma pojavila, krenuo je prema njoj.

Bio je nizak, omašan muškarac koji je uvijek nosio crnu dolčevitu i crne traperice. Emma je nekoć mislila da time nastoji stvoriti imidž umjetnika, ali jednostavna je činjenica bila da je tašt, a mislio je da u crnome izgleda mršaviji. Imao je veliku, ćelavu glavu, koju bi visoki ovratnici još više isticali, te debele crne obrve prošarane sjedinama iznad iznenađujuće svijetlozelenih očiju.

Nos mu je bio kukast, usta tanka. To je nadoknadio brkovima u stilu Clarka Gablea. Time nije poboljšao svoj izgled koji je oduvijek bio neprivlačan, u najboljem slučaju. Ipak, njegove ga tri žene nisu ostavile zato što je ružan, nego zato što se više bavio svojom umjetnošću nego svojim brakovima.

Emmu nije pozdravio smiješkom ili poljupcem, već mrgođenjem. – Dobri Bože, izgledaš poput starlete koja želi zavesti redatelja. Nije važno – dodao je prije nego je Emma uspjela progovoriti. – Samo se malo druži s ljudima. – Emma je pogledala mnoštvo, bljesak nakita i svile, sjaj kože, s nekom vrstom opčinjenog užasa.

– Nećeš me osramotiti time što ćeš se onesvijestiti – reče Runyun. To nitko ne bi mogao nazvati pitanjem.

– Ne. – Duboko je udahnula. – Ne, neću.

– Dobro. – Još nije ni pogledao Drewa, niti mu je što rekao, a prezirao ga je od trenutka kad ga je ugledao. – Mediji su ondje. Već su pojeli pola kanapea. Mislim da je tvojeg oca netko stjerao u kut.

– Tata. Ovdje je.

– Tamo negdje. – Runyun je neodređeno pokazao rukom. – Sad se pođi družiti, i izgledaj samouvjereno.

– Nisam vjerovala da će doći – Emma je promrmljala Drewu.

– Naravno da je došao. – Drew je računao na to. Obavio joj je rukom ramena. – On te voli, Emma. Nikad ne bi propustio važnu večer kakva je ova. Potražimo ga.

– Ne bih...

Ruka je stisnula njezina ramena tako snažno da je tiho uzviknula. – Emma, on je tvoj otac. Nemoj biti prgava.

Kretala se kroz mnoštvo s njim, automatski se smiješeći, zaustavljajući se tu i tamo kako bi s nekim razmijenila nekoliko riječi. Uvelike joj je pomagalo dok je slušala kako je Drew hvali. Njegovo odobravanje, koje je tako dugo čekala, ispunilo ju je toplinom. Bila je glupa, mislila je, kad je zaključila da on mrzi njezin posao. Dok je primala njegov poljubac čestitanja, zarekla se da će više vremena provoditi s njim, više se posvetiti njegovim potrebama.

Oduvijek je željela da nekome bude potrebna. Smiješeći se Drewu dok je on

entuzijastično razgovarao o njezinim fotografijama s drugim gostima, vjerovala je da mu je potrebna.

Na njegovo je inzistiranje prihvatila čašu šampanjca, ali je jedva dotaknula piće dok su obilazili prostoriju.

Ugledala je Briana, okruženog ljudima, ispred portreta njega i Johnna. Lice ju je boljelo od namještenog smiješka dok mu je prilazila. – Tata.

– Emma. – Oklijevao je, a potom posegnuo za njezinom rukom. Izgledala je tako... rezervirano, pomislio je.

– Lijepo od tebe da si došao.

– Ponosan sam na tebe. – Prsti su mu se stegnuli oko njezinih, kao da traži vezu za koju je osjećao da je izgubljena. – Veoma, veoma ponosan.

Zaustila je da će nešto reći, a tada su bljesnuli obližnji fotoaparati. Je li i to bio bljesak, pitala se, bljesak razdraženosti na njegovu licu, prije nego se opet pojavio ljubazan smiješak?

– Briane, kakav je osjećaj da ti je kći sad u središtu pozornosti?

Nije pogledao izvjestitelja, već je nastavio promatrati Emmu. – Presretan sam. – Morao je uložiti povećani napor, ali je pružio ruku Drewu. – Drew.

– Briane. Sjajna je, nije li? – Spustio je nježan poljubac na njezinu sljepoočnicu. – Ne znam tko je zbog ovoga večeras bio nervozniji, Emma ili ja. Nadam se da ćeš ostati nekoliko dana, svratiti k nama i pogledati naš stan. Doći na večeru.

Briana je ljutilo što ga je pozvao Drew, a ne njegova kći.

– Bojim se da ujutro odlazim u L.A.

– Emma.

Okrenula se i njezin je namješteni osmijeh nestao od iznenađenja. – Stevie. – Nasmijala se i zagrlila ga. – Tako mi je drago da te vidim. – Malo se odmaknuvši, proučavala ga je.

– Dobro izgledaš. – I to je bila istina. Više nikad neće biti izrazito privlačan muškarac kakvog je poznavala u svojem djetinjstvu, ali malo se udebljao, a ispod očiju više nije imao one velike podočnjake. – Nisam znala da si... nitko mi nije rekao...

Da je izišao, pomislila je.

Razumio je i nasmiješio se. – Dobio sam malo slobodnog jer sam se pristojno ponašao – rekao joj je, a zatim je povukao u još jedan zagrljaj. – Čak sam doveo vlastitu liječnicu. – Pustio je Emmu i stavio ruku na rame žene koja je stajala kraj njega. Nakon trenutka zbunjenosti Emma je prepoznala sitnu brinetu, Steviejevu psihijatricu.

– Zdravo, još jednom.

– Zdravo. – Katherine Haynes se nasmiješila. – I čestitam.

– Hvala vam.

– Ja sam vaš prvi kupac – nastavila je Katherine. – Portret Stevieja i njegove gitare. Čini se kao da vodi ljubav s njom. Nisam mogla odoljeti.

– Satima će to analizirati. – Osjetio je miris viskija i morao potisnuti staru i duboku žudnju. – P.M. je tu negdje, znaš. – Stevie se nagnuo bliže i spustio glas do zlobnog šapta. – Doveo je *lady Annabelle*.

– Ne, stvarno?

– Mislim da su zaručeni. Ali je sramežljiv po tom pitanju.

Namignuo je, uzeo Katherine za ruku i udaljio se.

Emma se smijala kad je provukla ruku ispod Drewove.

– Mislim da ću potražiti P.M.-a. – Upitno je pogledala oca.

Što bi mogao reći? Stevieja je pozdravila s više ljubavi i sreće nego njega. Želio je s njom razgovarati i raščistiti situaciju, ali ovo nije bilo ni vrijeme ni mjesto za to. – Samo idi. Vidjet ćemo se prije nego odem.

– Da, samo pođi, Emma. – Drew joj je poljubio obraz. – Ja ću malo ostati s tvojim tatom. Tako se obojica možemo hvaliti tobom. Nevjerojatna je, zar ne? – počeo je Drew kad se Emma okrenula.

Doista se osjećala gotovo nevjerojatno. Ni u snu nije očekivala tako mnogo ljudi, niti osobito zanimanje za svoje radove. Tihi je glasić u njoj pitao misli li doista da su došli vidjeti njezina djela, ili njezina oca i njegove prijatelje. Svim se silama trudila ignorirati ga.

Vidjela je P.M.-a. Bilo je očito da više ne bježi od *lady Annabelle*. Zapravo, činilo se da se sjajno zabavlja. Na sebi je imala smaragdnozelenu kožu i čizme od zmijske kože obojene u jarkožuto. Njezina gusta kovrčava kosa stršila je naokolo. Nakon deset minuta razgovora Emma je shvatila da je žena temeljito i kompletno zaljubljena.

To je lijepo, zaključila je Emma. P.M. zaslužuje takvu vrstu odanosti. Takvu vrstu, pa, zabave.

Ljudi su dolazili i odlazili, ali sve ih se više zadržavalo. Runyun je, veoma mudro, puštao glazbu grupe Devastation. Vidjela je, prilično zapanjeno. Diskretne plave naljepnice ispod petnaestak fotografija. Prodane, pomislila je.

Neki ju je pretenciozni maleni čovjek stjerao u kut, želeći razgovarati o formi i teksturi, kad je opazila Marianne. – Ispričajte me – počela je. Ali prije nego se uspjela izvući, njezina je stara cimerica jurnula prema ^{njoj}.

– Evo zvijezde večeri. – Glasno je i srdačno poljubila Emmu. – Ti si – rekla je i povukla je k sebi, u oblak Chanela – uspjela. Daleko si dogurala od Svete Katarine, draga moja.

– Da. – Emma je čvrsto stisnula oči. Trebalo joj je samo to da napokon sve postane stvarno.

– Pogledaj koga sam našla.

– Bev! – Emma se izvukla iz Marianneina zagrljaja i ušla u Bevin. – Nisam vjerovala da ćeš uspjeti doći.

– Ni za što ovo ne bih propustila.

– Zajedno smo ušle, pa sam je prepoznala – objasnila je Marianne. – Sjajno smo se zabavljale hvaleći te dok smo se gurale kroz gomilu. Ovo je ludo. – Zgrabila je jedan od nekoliko preostalih kanapea sa stola. – Znaš onu fotografiju koja prikazuje mene u potkrovlju, odjevenu u ogrtač za slikanje i ragbijaške čarape? Neki ju je predivan muškarac upravo kupio. Poći ću pogledati želi li priliku sa živim modelom.

– Uopće nije teško shvatiti zašto je voliš – primijetila je Bev dok se Marianne provlačila između skupina ljudi. – Dakle, kakav je to osjećaj?

– Nevjerojatan. Zastrašujuć. – Rukom je pritisnula uznemiren želudac, ali sad je to više bilo uzbuđenje nego živci. – Već sat vremena pokušavam doći do toaletnih prostorija kako bih se dobro isplakala. Tako mi je drago da si ovdje. – Zatim je ugledala Briana, nekoliko koraka dalje. – Tata je ovdje. Hoćeš li razgovarati s njim?

Bev je morala samo malo okrenuti glavu da bi ga vidjela. Neprestano je gnječila torbicu u rukama. Nakon svih tih godina, pomislila je, još uvijek je ovdje. Sve što je osjećala još uvijek je tu.

– Naravno. – Rekla je to bezbrižnim glasom. Ovdje nema opasnosti, u mnoštvu. Tijekom Emmine večeri. Barem mogu podijeliti svoje zadovoljstvo zbog Emme.

Zaputio se prema njima. Može li i za njega biti onako teško, pitala se Bev, kao što je teško za nju? Hoće li njegovi dlanovi biti vlažni od nerveze? Hoće li njegovo srce drhtati?

Nije ju dotaknuo. Nije se usudio. Ali se svim silama trudio glasom koji je bio jednako ležeran kao i njegov smiješak.

– Drago mi je da te vidim.

– I meni. – Nikako nije uspijevala opustiti prste kojima je grčevito stiskala torbicu.

– Izgledaš... – Preljepo, predivno. – Dobro.

– Hvala ti. Tako se i osjećam. Sve je ovo prekrasno za Emmu, nije li? – Okrenula se, ali Emma se tiho povukla.

Okolo njih se stvorio zid od ljudi. – Sigurno se veoma ponosiš njome.

– Da. – Popio je dug gutljaj viskija što ga je držao u ruci.

– Mogu li ti donijeti neko piće?

Tako pristojan, pomislila je Bev. Tako prokleta uljudan. – Ne, hvala. Malo ću lutati naokolo i razgledavati. Možda i ja nešto kupim. – Ali najprije će naći one toaletne prostorije, pa se i sama dobro isplakati. – Lijepo je da sam te ponovno vidjela, Bri.

– Bev – Bilo je glupo misliti da bi joj još uvijek moglo biti stalo do njega. – Zbogom.

Emma ih je gledala s druge strane prostorije i poželjela se izderati na oboje. Zar ne shvaćaju? Nije riječ samo o njezinoj mašti, ili pustim željama. Dobro zna proučiti ljude, i vidjeti što osjećaju. U očima, u nekoj gesti, po držanju tijela. Još uvijek se vole. I još uvijek se boje. Duboko je udahнула i zaputila se prema svojem ocu. Možda kad bi razgovarala s njim...

– Emmy, ljubavi. – Johnno ju je uhvatio oko struka. – Uskoro ću zbrisati.

– Ne smiješ još ići. – Poravnala mu je revere. Ovih se dana bacio na retroodjeću, pa su mu reveri bili široki gotovo poput njezina dlana. – Bev je ovdje.

– Je li? Pa, moram pogledati je li spremna pobjeći sa mnom. Ali u međuvremenu, naletio sam na nekoga iz tvoje prošlosti.

– Moje prošlosti. – Nasmijala se. – Ja nemam prošlost.

– Ah, ali imaš. Sparan ljetni dan na plaži. Momak u plavim kupaćim gaćicama. – Poput mađioničara koji izvlači zeca iz šešira, zamahnuo je rukom u stranu.

– Michael?

Kako je neobično vidjeti ga ovdje, pomislila je, a izgledao je naočito i neudobno u odijelu i kravati. Njegova je tamna kosa bila gusta i još uvijek neodređena stila. Lice mu je postalo profinjnije, mršavo i koščato, a malo iskrivljeni nos bio je privlačna mana. Držao je ruke u džepovima, a izgledao je kao da bi radije bio bilo gdje drugdje na svijetu.

– Ja – ovaj – bio sam u gradu, pa...

Smijala se kad mu je bacila ruke oko vrata. Učinilo mu se da mu je srce stalo. Znao je da mozak jest. Polako, oprezno, izvadio je ruke iz džepova i lagano ih pritisnuo na njezina leđa. Bila je onakva kakvu je zapamtio, kako ju je uvijek zamišljao. Vitka, čvrsta i krhka.

– Ovo je predivno. Ne mogu vjerovati da si doista ovdje.

Sve joj je tako brzo proletjelo glavom. Poslijepodne na plaži. Dva poslijepodneva. Ono što je osjećala kao dijete, zatim kao žena, pogodilo ju je takvom silinom, tako neočekivano, da ga je držala uza se, previše dugo. Oči su joj bile vlažne kad se odmaknula. – Prošlo je mnogo vremena.

– Da. Oko četiri godine, otprilike. – Mogao joj je dati točne godine, mjesece i dane. – Sjajno izgledaš.

– I ti. Nikad te nisam vidjela ovako dotjeranog.

– P a ...

– Jesi li poslovno u New Yorku?

– Da. – To je bila čista laž, ali manje ga je mučila istinoljubivost nego činjenica da bi mogao ispasti budala.

– Čitao sam o tvojoj izložbi. – To je bila istina. Samo što je o tome čitao za svojim stolom, u Kaliforniji. Tada je uzeo tri dana slobodno.

– Dakle, što misliš?

– O čemu?

– O izložbi. – Uzela ga je za ruku i počela hodati.

– Fantastična je. Doista. Ne znam ništa o fotografiji, ali sviđaju mi se tvoji radovi. Zapravo...

– Zapravo? – potaknula ga je.

– Nisam znao da se može napraviti nešto ovakvo. Poput ove. – Zaustavio se ispred fotografije. Prikazivala je dva muškarca, vunene kape navučene preko ušiju, otrcani kaputi stisnuti uz tijela. Jedan je ležao na komadu kartona, očito je spavao. Drugi je gledao ravno u fotoaparat, a oči su mu bile mrzovoljne i umorne. – Veoma je snažno i

veoma uznemirujuće.

– Nije sve u New Yorku Avenija Madison.

– Potrebno je mnogo nadarenosti, i senzibilnosti, da se uspiju sve strane podjednako predstaviti.

Pogledala ga je pomalo iznenađeno. Upravo je to pokušala napraviti sa svojim studijama grada, grupe Devastation, ljudi.

– Doista govoriš prave stvari za nekoga tko ne zna mnogo o fotografiji. Kad se vraćaš?

– Rano ujutro.

– O. – Nastavila je hodati uz njega, iznenađena dubinom svojeg razočaranja. – Nadala sam se da ćeš moći ostati nekoliko dana.

– Čak nisam bio siguran da ćeš razgovarati sa mnom.

– To je bilo davno, Michael. I nisam toliko reagirala na ono što se događalo s tobom koliko na nešto što se dogodilo samo meni. Sada to nije važno. – Nasmiješila se i poljubila ga u obraz. – Opraštaš mi?

– To je bilo moje pitanje.

I dalje se smiješeci, prstima mu je dotaknula lice.

– Emma.

Trgnula se kad se iza nje javio Drew. Krivnja. Naglo se proširila njezinim tijelom, kao da je nju i Michaela zatekao u krevetu, a ne u prostoriji krcatoj ljudi. – O, Drew, prestrašio si me. Ovo je Michael Kesselring, moj stari prijatelj. Michael, Drew, moj muž.

Drew je čvrsto obuhvatio Emmu oko struka. Nije Michaelu pružio ruku, već je samo kratko kimnuo. – Neki te ljudi žele upoznati, Emma. Zanimarila si svoje dužnosti.

– Ja sam kriv – brzo će Michael, zabrinut zbog brzine kojom je sjaj nestao iz Emminih očiju. – Dugo se nismo vidjeli. Čestitam, Emma.

– Hvala. Pozdravi svoje roditelje.

– Hoću. – To je ljubomora, rekao je sebi, čista i jednostavna ljubomora zbog koje je želi odvesti što dalje od njezina muža.

– Michael – rekla je kad ju je Drew počeo vući u stranu. – Javi se.

– Svakako. – Zgrabio je čašu s pladnja u prolazu dok je gledao kako se udaljavaju. Ako je riječ samo o ljubomori, pitao se zašto su ga svi nagoni tjerovali da razbije zgodno lice Drewa Latimera.

Jer on ima nju, Michael je nemilosrdno rekao samom sebi. A ti nemaš.

Drew nije bio pijan. Polako je ispijao dvije čaše šampanjca tijekom duge i beskrajno dosadne večeri. Želio je zadržati bistru glavu i kontrolu nad sobom. Vjerovao je da će ulaganje Brianu McAvoyu donijeti ploda. Svaka je budala mogla vidjeti da je Drew Latimer odan svojoj ženi, da je opčinjen njome. Trebao bi dobiti jebenog Oskara za tu predstavu.

A za cijelo vrijeme dok je on glumio odanog muža, ona se hvalisala svojim uspjehom, svojom otmjenom naobrazbom u internatu i svojim prijateljima iz visokog društva.

Želio ju je ispljuscati baš ondje, pred svim onim fotoaparatom. Tada bi svijet vidio tko je doista na vrhu.

Ali njezinom se tatici to ne bi svidjelo. Ni njemu, ni producentima, promotorima i elegantno odjevenim poslovnim ljudima koji trepere oko velikog Briana McAvoya. Uskoro će treperiti oko Drewa Latimera, obećao je sebi. Tada će mu ona platiti.

Gotovo je odlučio dopustiti joj taj trenutak slave. Zatim je imala petlje baciti se na onog »prijatelja«. Zbog toga je treba naučiti lekciju. A on je pravi čovjek za to.

Šutio je tijekom vožnje kući. Činilo se da to Emmi ne smeta. Napola je spavala kraj njega. Pretvara se da spava, zaključio je Drew. Vjerojatno je već razradila planove za sastanak s onim ljigavcem Kesselringom.

Zamišljao ih je zajedno – u nekom otmjenom hotelskom apartmanu, kako se valjaju po krevetu. To ga je gotovo nasmijalo. Kesselring bi se prilično razočarao kad bi otkrio

kako je zgodna mala Emma jadona između plahta. Ali Kesselring neće imati prilike to otkriti. Nitko neće prevariti Drewa Latimera. Uskoro će joj to jasno staviti do znanja.

Napola je sanjala kad se limuzina zaustavila. Uzdahnula je i spustila glavu na Drewovo rame dok ju je vodio u predvorje.

– Osjećam se kao da sam cijelu noć provela na nogama.

– Sveno se nasmijala i privinula se uz njega. – A cijela se večer doima poput sna. Ne vjerujem da ću uspjeti budna dočekati kritike.

Kao da lebdi, pomislila je Emma. I osjećala se predivno. Skinula je ogrtač čim su ušli u stan. – Mislim da ću...

Udarilo ju je. Snažan udarac od kojeg je pala niz dvije stube u dnevni boravak. Zastenjala je i rukom dotaknula lice. – Drew?

– Kučko. Podla, prevarantska kučko.

Omamljeno je gledala kako joj se približava. Instinktivno se pokušala odmaknuti. – Drew, nemoj. Molim te. Što sam učinila?

Uhvatio ju je za kosu i povukao na noge, pljusnuvši je prije nego je uspjela vrisnuti. – Znaš što si učinila. Kurvo.

– Kad ju je šakom tresnuo u dojku, mlitavo je pala na pod.

– Cijelu večer, cijelu jebenu večer, morao sam ondje stajati, smiješiti se, pretvarati se da mi je stalo do tvojih glupavih fotografija. Zar misliš da je netko došao gledati njih? – Podigao ju je za ramena, ostavljajući crvene tragove prstiju. – Zar misliš da je ikome stalo do tebe? Došli su vidjeti malenu curicu Briana McAvoya. Došli su vidjeti ženu Drewa Latimera. Ti si nitko i ništa. – Bacio ju je dolje.

– O, Bože, molim te, nemoj me više tući. Molim te.

– Ne govori mi što da radim. – Kako bi naglasio svoje riječi, šutnuo ju je, promašivši njezina rebra, ali je snažno tresnuvši u bok. – Misliš da si tako pametna, tako posebna. Ja sam taj kojeg žele vidjeti. I ja sam taj koji je ovdje glavni. Zapamti to.

– Da. – Pokušala se sklupčati, moleći se da je ostavi ondje dok bolovi ne prestanu. – Da, zapamtit ću.

– Je li Michael došao vidjeti tebe? – Opet ju je zgrabio za kosu, povukavši je na leđa.

– Michael? – Omamljeno je odmahнула glavom. Unutra se valjala bol. – Ne. Ne.

– Nemoj mi lagati. – Neprestano ju je udarao, otvorenim dlanom, nadlanicom, sve dok više ništa nije osjećala. – Sve si isplanirala, zar ne? o, *tako sam umorna, Drew. Idem ravno u krevet.* Zatim si se kanila iskrasti i spavati s njim. Nije li tako?

Odmahnula je glavom, ali ju je opet udario.

– Priznaj, željela si se jebati s njim. Priznaj.

– Da.

– Zato si odjenula ovu haljinu, htjela si pokazati svoje noge i te svoje beskorisne malene sise.

Neodređeno se sjećala da je Drew izabrao haljinu. Nije li je on izabrao? Nije bila sigurna.

– I plazila si po njemu. Dopustila si mu da te pipka ondje, pred svima. Željela si ga, nisi li?

Kimnula je. Zagrlila je Michaela. I na trenutak, dok je uza se osjećala njegovo toplo i čvrsto tijelo, osjetila je nešto. Nije se sjećala što. Ničega se nije sjećala.

– Više ga nećeš vidjeti, zar ne?

– Ne.

– Nikada.

– Ne, neću ga vidjeti.

– I više nećeš nositi ovu vulgarnu haljinu. – Zavukao je ruku ispod gornjeg dijela haljine i poderao je. – Zasluguješ kaznu, Emma, nije li tako?

– Da. – U glavi joj je sve bilo nejasno i maglovito. Prolila je mamin parfem. Ne bi smjela dirati mamine stvari. Ona je zločesta, neposlušna djevojčica i treba je kazniti.

– To je za tvoje vlastito dobro.

Više nije vrisnula sve dok je nije gurnuo na trbuh i počeo je tući svojim pojasom. Prestala je vrištati mnogo prije nego je završio.

32. poglavlje

Ovoga se puta nije ispričao. Za to nije bilo potrebe. Trebalo joj je deset dana u krevetu da se oporavi, a cijelo joj je vrijeme govorio da je to sama izazvala. Jedan dio njezina uma znao je da nije u pravu, da je on lud. Ali bio je ustrajan, i na neki neobičan način privržen dok je uvijek iznova objašnjavao da sve to čini za njezino dobro.

Mislila je samo na sebe, nije li, dok se tjednima pripremala za izložbu. Svojeg je muža slala samog u krevet, iz večeri u večer, a potom se u javnosti rugala vlastitom braku očijukajući s drugim muškarcem.

Ona ga je na to natjerala. Zaslužila je to. Sama je kriva.

Premda je nakon izložbe telefon nekoliko dana bez prestanka zvonio, nije se nikomu javila. U početku su joj usta bila previše otečena i bolna da bi govorila. Drew joj je donosio ledene obloge i hranio je juhom. Davao joj je tablete za ublažavanje najgorih bolova i pomognu joj da zaspi.

Zatim joj je rekao da je ljudi zovu samo zato da dopru do njega. Morali su biti sami, potruditi se oko svojeg braka, napraviti dijete.

Ona želi obitelj, zar ne? Želi biti sretna i zbrinuta? Već bi bila trudna da nije toliko vremena i truda ulagala u svoj rad. Nije li to ono što želi?

A kad ju je pitao, šibajući je jednim za drugim pitanjem i tvrdnjom dok je ona ležala i oporavljala se, sa svime se slagala. Ali slaganje nikad nije bilo dovoljno.

Probudila se sama, u mraku i uz glazbu. San, rekla je sebi, stežući plahte, nastojeći se probuditi. Ali čak i kad su joj oči bile otvorene, čula ih je, one neobične riječi što ih pjeva čovjek koji je mrtav. Prsti su joj drhtali dok je tražila prekidač lampe kraj kreveta. Pritiskala je, pritiskala i pritiskala, ali svjetlo se nije upalilo, nije ispunilo sobu i otjeralo sjenke.

Dok je glazba postajala glasnija, pokrila je rukama uši. Ali još uvijek ju je čula kao potmulu grmljavinu, pulsiranje, dok je njezini vriskovi nisu nadjačali.

– Hajde, Emma. Hajde sada. – Drew se našao kraj nje i milovao joj kosu. – Još jedna noćna mora? Već si se toga trebala riješiti, zar ne?

– Glazba. – Mogla je samo dahtati i grčevito se držati za njega. On je njezin pojas za spašavanje, jedina čvrsta spona koja je može izvući iz mora straha i ludila. – Nije bio san, čula sam. Pjesma – rekla sam ti – pjesma koja je svirala kad je Darren ubijen.

– Nema nikakve glazbe. – Tiho je odložio daljinski za stereo. To je bila dobra lekcija, mislio je, dok je drhtala uz njega. Dobar način da ostane ovisna o njemu i da može njome manipulirati.

– Čula sam je. – Sad je jecala, a zubi su joj cvokotali. – I svjetlo, lampa se ne želi upaliti.

– Previše si stara da bi se bojala mraka – blago je rekao. Ispružio je ruku i stavio utikač u utičnicu, a potom je pritisnuo prekidač. – Bolje?

Kimnula je, zagnjurivši lice u njegovo rame. – Hvala ti.

– Osjetila je golemu zahvalnost. Kad se upalilo svjetlo, opustila se u njegovim rukama. – Nemoj me ostavljati samu, Drew. Molim te, ne ostavljaj me samu.

– Rekao sam ti da ću se pobrinuti za tebe. – Nasmiješio se i nastavio joj milovati kosu. – Neću te ostaviti samu, Emma. Toga se ne moraš bojati.

Do Božića je povjerovala da je opet sretna. Drew je vodio računa o svim pojedinostima svakodnevnog života. Biraio je njezinu odjeću, nadzirao njezine telefonske pozive, posve preuzeo upravljanje njezinim novcem.

Ona je morala jedino voditi računa o kući, i o njemu. Više se nije morala opterećivati

odlukama, nije zbog toga osjećala tjeskobu. Njezina tamna komora i fotoaparati bili su pod ključem. Više je nisu zanimali. Kad bi razmišljala o svojem radu, postajala bi depresivna.

Za Božić joj je kupio dijamantni privjesak u obliku velike suze. Nije znala zašto je to u njoj izazivalo želju da zaplače.

Obavila je niz pretraga povezanih s plodnošću. Kad su njezini najintimniji problemi procurili u javnost, u tišini je trpjela poniženja, a potom je prestala čitati novine. Emmi gotovo uopće nije bilo važno što se događa u vanjskom svijetu. Njezin se svijet sastojao od sedam prostorija s pogledom na Central park.

Kad su liječnici potvrdili da nema nikakvih fizičkih razloga iz kojih ne bi mogla zanijeti, s oklijevanjem je predložila da i Drew pođe na pretrage.

Izudarao ju je tako da je izgubila svijest, a zatim ju je na dva dana zaključao u spavaću sobu.

Noćne su se more nastavile, jednom, katkad dva puta tjedno. Katkad bi bio ondje, tješeći je i milujući dok se ne bi smirila. U drugim bi je prigodama nazivao glupačom, žalio se da mu remeti san i ostavljao je da drhti u mraku.

Kad je bio toliko neoprezan da je daljinski ostavio kraj kreveta i album *Abbey Road* na stereouređaju, bila je previše umorna da bi se time pozabavila.

Neodređeno, gotovo nezainteresirano, počela je shvaćati što joj čini. Što čini od nje. Vrtoglavih deset tjedana turneje i muškarac u kojeg se zaljubila bili su poput nečega što je njezina mašta stvorila. Od njega ništa nije ostalo u čovjeku koji ju je držao kao zatvorenicu u stanu.

Razmišljala je o bijegu. Rijetko ju je kad ostavljao samu dulje od nekoliko sati, i uvijek je bio s njom kad je izlazila. Ali katkad, dok je ležala u krevetu usred noći, mislila je na bijeg. Nazvat će Marianne, ili Bev, ili svojeg oca. Oni će joj pomoći.

Tada bi je svladao sram, pojačan sumnjama što ih je tako duboko usadio u njezin um.

Više je nije tukao pojasom, sve do večeri dodjele američkih glazbenih nagrada, kad on i njegova grupa nisu dobili nagradu za ploču godine.

Nije se opirala. Nije se bunila. Dok ju je udarao šakama, uvlačila se u sebe, kao što se nekoć zavlačila ispod sudopera u kuhinji. I nestajala.

U svojem je bijesu počinio golemu grešku. Rekao joj je zašto ju je oženio.

– Od kakve si mi ti koristi, dovraga? – Dok je ležala na podu, nastojeći se sakriti od bola, on je jurio prostorijom i razbijao sve što mu je došlo pod ruku. – Zar misliš da sam se želio vezati za razmaženu, glupavu, frigidnu kučku?

Rješavao se svoje frustriranosti koja se nakupila dok je morao sjediti i smiješiti se dok se netko drugi penjao na pozornicu i prima nagradu, njegovu nagradu, tako što je bacio o zid kristalnu vazu. Preljepo se staklo razmrskalo i padalo poput komadića leda.

– Jesi li barem nešto učinila, jednu prokletu stvar, kako bi mi pomogla? Sve što sam učinio za tebe, naveo te da se osjećaš važnom, naveo te da povjeruješ da te želim. Unio sam romantiku u tvoj dosadan, užtogljen život.

Umorivši se od razbijanja stakla, okomio se na nju i povukao je za ono što je ostalo od njezine haljine. – Zar si doista vjerovala da onog prvog dana nisam znao tko si? – Protresao ju je, ali je ona ostala mlitava, jedva se uspijevajući usredotočiti na njegovo lice. Sad je već prešla granicu straha. Nade. Gledala je kako se njegove oči, žutosmeđe i tamne, sužavaju u proreze. I u njima je vidjela mržnju.

– Bila si takva glupača, Emma, zamuckivala si i rumenjela se. Gotovo sam se glasno nasmijao. Tada sam te oženio, za Boga miloga. A jedino što sam očekivao je da ćeš mi pomoći u karijeri. Ali jesi li barem jednom zamolila oca da se malo zauzme za mene? Ne.

Nije odgovorila. Šutnja je bila jedino oružje koje joj je preostalo.

Bijesan, pustio je da ponovno padne na pod. Premda joj je vid bio zamagljen, gledala ga je kako hoda kroz kaos prostorije od koje je nastojala stvoriti dom.

– Bolje ti je da počneš razmišljati. Bolje da pokušaš naći neki način da mi se isplati sve ovo vrijeme što sam ga potratio na tebe.

Emma je ponovno zatvorila oči. Nije plakala. Bilo je prekasno za plakanje. Ali počela je stvarati plan.

Njezina prva prava nada za bijeg pojavila se kad je čula da je Luke umro.

– Bio je moj prijatelj, Drew.

– Bio je jebeni peder. – Iskušavao je akorde na koncertnom glasoviru što ga je kupio novcem svoje žene.

– Bio je prijatelj – ponovila je, nastojeći spriječiti drhtanje glasa. – Moram poći na sprovod.

– Nikamo ti ne moraš poći. – Podigao je pogled, nasmiješio joj se. – Mjesto ti je ovdje sa mnom, a ne na sprovodu nekakvog pedera.

Tada ga je mrzila. Začudila se što je to mogla osjetiti. Prošlo je tako mnogo vremena otkako je zadnji put nešto osjećala. Neobično, da ju je tragedija napokon natjerala da shvati kakav je njezin brak. Razvest će se. Otvorila je usta, a zatim je vidjela kako njegovi dugi, vitki prsti prelaze po tipkama. Bili su vitki, ali i jaki poput čelika. Već ga je jednom preklinjala da se razvedu, a on ju je umalo ugušio.

Nimalo joj neće koristiti ako ga razljuti. No, imala je jedno oružje.

– Drew, opće je poznato da je on bio moj prijatelj. Bio je prijatelj Johnnu, tati i svima. Ako ne pođem, mediji će početi pisati da sam ga ignorirala jer je umro od AIDS-a.

To neće izgledati dobro za tebe, osobito sada kad radiš onaj dobrotvorni koncert s tatam.

Lupao je po tipkama. Ako kuja ne prestane gnjaviti, morat će je ušutkati. – Baš mi se jebe što kažu mediji. Ne kanim poći na sprovod nekakvoj tetkici.

Nastojala je ostati mirna. To je bilo od vitalne važnosti. Glas joj je ostao blag i umirujući. – Razumijem kako se osjećaš, Drew. Muškarac poput tebe, tako muževan. – Gotovo se zagrcnula dok je izgovarala tu riječ. – Ali dobrotvorni će se koncert pojaviti na televiziji ovdje i u Europi. To je najveći događaj nakon Live Aida. Novcem će se financirati traženje lijeka upravo za ono od čega je Luke umro. – Zastala je, puštajući ga da razmisli o tome. – Mogu poći s Johnnom. Zastupati tebe ondje – brzo je rekla.

Opet je podigao pogled s tipki, a oči su mu bile bezizražajne. Srce joj je počelo lupati. Taj je pogled poznavala, i bojala ga se. – Jedva čekaš da odeš, je li, draga?

– Ne. – Prisilila se da pođe k njemu, dotakne mu kosu. – Mnogo bih više voljela da ti pođeš sa mnom. – Stisnula je zube. – Kasnije bismo mogli poći do Keysa.

– Prokletstvo, Emma, znaš da radim. Tipično je za tebe da misliš samo na sebe.

– Naravno. Oprosti. – Povukla se, pokazujući pokornost koja je samo djelomično bila glumljena. – Samo što bih voljela kad bismo na nekoliko dana mogli otputovati. Samo nas dvoje. Nazvat ću Johnna i reći mu da ne mogu doći.

Drew je trenutak razmislio. Dobrotvorni je koncert prilika koja mu je potrebna. Namjeravao je napustiti grupu Birdcage Walk i započeti solokarijeru. Na kraju krajeva, on je zvijezda, a ostatak grupe ga samo zadržava.

Trebala mu je velika reklama, i mnogo zainteresiranih medija. Ako mu sprovod može pomoći, to je u redu. U svakom slučaju, želio se riješiti Emme na dan ili dva.

– Mislim da bi trebala poći.

Srce joj je gotovo stalo. Budi oprezna, upozorila je sebe. Nemoj pogriješiti. – Znači, ideš i ti?

– Ne. Ali mislim da ćeš se snaći sama jedan dan. Osobito ako Johnno pripazi na tebe. Svakako mnogo plači i govori sve prave stvari o tragediji AIDS-a.

Odjenula je jednostavno crno odijelo. Budući da je Drew pratio svaki njezin pokret, nije mogla uzeti ništa drugo. Ne treba joj elegantna odjeća za oplakivanje, zar ne, pitao je. Dopustio joj je crne salonke i preveliku ručnu torbicu u koju može staviti sve što će joj trebati. Čak je pregledao njezinu torbicu za kozmetiku dok je ona sjedila na krevetu.

Budući da je njezinu putovnicu stavio pod ključ i oduzeo joj kreditne kartice – doista si nemarna u tim stvarima, Emma – posve je ovisila o njemu. On se pobrinuo za njezin let. Povratna karta. Dao joj je četrnaest sati slobode. Njezin je avion uzlijetao s aerodroma La Guardia u devet i petnaest, a trebala se vratiti u deset i dvadeset pet uvečer istoga dana. Velikodušno joj je dao četrdeset dolara gotovine. Uzela je još petnaest, osjećajući se poput lopova, iz novca za kućanstvo. Zavukla ih je u cipelu. S vremena na vrijeme je migoljila nožnim prstima, osjetila novac, pa bi je preplavilo uzbuđenje i stid.

Lagala mu je.

– Nikad mi nemoj lagati, Emma. Uvijek ću saznati istinu i kazniti te.

Nikad se neće vratiti.

– Nikad me ne pokušavaj ostaviti, Emma. Naći ću te. Uvijek ću te naći, a tada ćeš požaliti.

Bježala je.

– Nikad nećeš moći dovoljno brzo trčati da pobjegneš od mene, Emma. Pripadaš meni. Potreban sam ti da se skrbim za tebe jer činiš tako mnogo glupavih grešaka.

– Emma. Prokletstvo, Emma, obrati pozornost.

Trgnula se kad ju je snažno povukao za kosu. – Žao mi je.

– Ispreplela je prste, stežući ih, kršeći ruke.

– Ti si takva prokleta glupača. Bog zna gdje bi bila da nema mene.

– Mislila sam... na Lukea.

– Pa, čuvaj taj žalostan izraz lica dok ne odeš. Mučno mi je od toga. Johnno će svaki čas doći po tebe. – Nagnuo se blizu tako da je vidjela samo njegovo lice. – Što ćeš mu reći ako te pita kako nam je?

– Da je sve u redu. Divno nam je. Žao ti je što ne možeš poći, ali smatraš da bi se nametao budući da nisi poznavao Lukea. – Poput papige je ponovila upute koje joj je dao. – Moram se odmah vratiti nakon sprovoda jer tebe hvata gripa, a ja te želim njegovati.

– Baš kao privržena žena.

– Da. Privržena žena.

– Dobro. – Doista je odvratno kako je pokorna. Nije ispustila ni glasa kad ju je prethodne večeri izmlatio. Želio je da ode sa svježim sjećanjem na njegovu dominaciju. Naravno, pazio je da je ne udari po licu, ili negdje gdje bi se to moglo vidjeti. Namjeravao ju je dobro prebiti kad se vrati. Tek toliko da je podsjeti kako je ženino mjesto kod kuće.

Mjesto njegove majke bilo je kod kuće, ogorčeno je mislio Drew. Ali je ona brzo otišla, baš kao prava kurva, ostavivši ga s olupinom od oca. Da ju je glupi starkelja katkad tresnuo, sigurno ne bi otišla.

Nasmiješio se Emmi. Ne, poput Emme, njegova bi majka sjedila s rukama sklopljenim u krilu i činila točno ono što joj se kaže. Ženi treba samo muškarac koji će odrediti pravila, i provesti ih.

– Možda nije baš pametno da pođeš.

Uživao je gledati kako joj se oči šire. Veoma ga je zabavljalo mahati sprovodom pred njezinim nosom, kao mrkvom na štapu.

Ruke su joj se oznojile, ali ih je svim silama nastojala zadržati mirnima u krilu. – Neću poći ako ne želiš, Drew.

Tada joj je pomilovao lice, nježno, pa se gotovo sjetila kako je bilo u početku. Sve je nekako bilo još gore kad se sjetila. – Ne, samo pođi, Emma. Tako dobro izgledaš u crnini. Sigurna si da ona kuja Marianne neće doći?

– Ne. Johnno je rekao da ne može stići.

Još jedna laž, a svim se srcem nadala da je Johnno neće razotkriti. Drew je učinio sve što je mogao kako bi je odvojio od Marianne. I to mu je tako uspjelo, umorno je pomislila Emma, da njezina stara prijateljica više uopće ne zove niti je posjećuje.

– Onda dobro. Kad bih saznao da će ona doći, morala bi zaboraviti taj mali izlet. Loše je utjecala na tebe, Emma. Ona je drolja. Samo se pretvarala da ti je prijateljica kako bi se približila tvom ocu. A zatim meni. Rekao sam ti da mi se nabacivala. Sjećáš se?

– Da.

Ah, to je Johnno. Hajde sad, navuci onaj slatki osmijeh što ga svi poznajemo i volimo. – Njezine su se usne automatski izvile. – Tako treba. Dakle, nemoj zaboraviti spomenuti dobrotvorni koncert pred izvjestiteljima – davao joj je upute dok su silazili stubama. – Svakako im reci koliko mi je važno prikupiti novac za traženje lijeka za tu užasnu bolest.

– Hoću, Drew. Neću zaboraviti. – Užasno se bojala da će joj koljena otkazati poslušnost. Možda je najbolje da ne ide. Drew joj neprestano govori koliko je bespomoćna bez njega. – Drew, ja – Ali on je već otvarao vrata, a ondje je stajao Johnno.

– Zdravo, dušo. – Zagrlio ju je da bi joj pružio utjehu, ali i da bi je ona pružila njemu. – Tako mi je drago da ideš.

– Da. – Tupo je pogledala Drewovo lice preko ramena. – Želim poći.

Borila se protiv demona tijekom leta. Doći će za njom. Otkrio je da je uzela onih petnaest dolara i doći će je kazniti. Pročitao je njezine misli. Znao je da se ne kani vratiti.

Tako je silan bio njezin strah da se grčevito držala za Johnnovu ruku kad su izišli iz aviona, pogledom tražeći Drewa u mnoštvu. Znojila se kad su stigli do limuzine, i tresla se, boreći se da dođe do daha.

– Emma, jesi li bolesna?

– Ne. – Ovlažila je svoje suhe usne. Na rubu pločnika stajao je neki čovjek, vitak, plavokos. Sva je boja nestala iz njezina lica. Ali čovjek se okrenuo, i to nije bio Drew. – Samo sam uzrujana. Mogu li – mogu li dobiti cigaretu?

Drew joj nije dopuštao da puši. Iščao joj je prst kad ju je zadnji put uhvatio u tome. Ali on sad nije ovdje, podsjetila se i povukla dim. Sama je u limuzini s Johnnom.

– Možda nisi trebala doći. Nisam imao pojma da će te to tako uzrujati. – Morao se nositi s vlastitom tugom, velikim, zapanjujućim valovima tuge, pa ju je mogao samo zagrliti.

– Bit će mi dobro – rekla mu je. Zatim je te riječi neprestano ponavljala u glavi, kao molitvu.

Jedva je bila svjesna obreda – što je rečeno, koliko je suza proliveno u toplom poslijepodnevu. U srcu se nadala da će joj Luke oprostiti jer mu nije posvetila svoje vrijeme i osjećaje. I sama se osjećala mrtvom, emocionalno mrtvom.

Dok su se ljudi udaljavali od tihoga groba, od bijelog i ružičastog mramora i obilja cvijeća, pitala se hoće li imati snage provesti svoju odluku u djelo.

– Johnno. – Marianne ga je zaustavila, nježno ga uhvativši za ruku. Zatim ga je, umjesto da mu izrazi sućut, poljubila....

– Voljela bih da me uspio naučiti kuhati – rekla je i navela ga na osmijeh.

– Ti si bila njegov jedini potpuni neuspjeh. – Okrenuo se Emmi. – Vozač će te odvesti natrag na aerodrom. Ja moram poći u Lukeov stan. Pobrinuti se za neke stvari. – Prstom joj je prešao niz obraz. – Hoćeš li biti u redu?

– Da.

– Nisam očekivala da ću te ovdje vidjeti. – Premda je mrzila sebe, Marianne više nije mogla govoriti prijateljskim tonom.

– Ja... željela sam doći.

– Doista? – Marianne je otvorila torbicu i unutra spustila zgužvan papirnati rupčić. Takva je njezina ljutnja na Emmu, pomislila je. Zgužvana i otrcana. – Nisam mislila da imaš vremena za stare prijatelje.

– Marianne – Nije se smjela ovdje slomiti. U blizini još uvijek ima izvjestitelja,

promatraju je, fotografiraju. Drew će vidjeti fotografije, nju i Marianne zajedno. Tada će znati da mu je lagala. Očajnički se ogledavala preko ramena. – Mogu li... trebam...

– Je li ti dobro? – Marianne je malo spustila svoje naočale za sunce i proučavala Emmino lice. – Kriste, užasno izgledaš.

– Željela bih razgovarati s tobom, ako imaš nekoliko minuta.

– Uvijek sam imala nekoliko minuta – odbrusila je Marianne. Potražila je cigaretu u torbici. – Mislila sam da odmah ideš natrag.

– Ne. – Duboko je udahnula i prešla crtu. – Uopće ne idem natrag.

Marianne je stisnula oči i promatrala je kroz dim. –Što?

– Ne idem natrag – ponovila je Emma, užasnajući se kad joj je glas počeo podrhtavati. – Možemo li nekamo poći? Molim te. Moram nekamo poći.

– Svakako. – Marianne je provukla ruku ispod Emmina lakta. – Uzet ćemo tvoju limuzinu. Poći ćemo kamo god želiš.

Veoma su brzo stigle do Marianneina hotela, a to se činilo najboljim mjestom kad se Emma počela tresti. Otišle su ravno u apartman, prekrasne prostorije pastelnih boja s pogledom na pretrpani bijeli pijesak i plavo more. Marianne je prostor već učinila svojim time što je odjevne predmete bacila preko svih raspoloživih stolica. Uzela je majicu i hlače u kojima je doputovala, pokazala Emmi neka sjedne i pošla do telefona.

– Želim bocu Grand Marniera, dva *cheeseburgera*, srednje pečena, porciju prženih krumpirića i litru kole u kabliču leda. Imam dvadeset dolara za onoga koji to donese za petnaest minuta. – Zadovoljna, gurnula je tenisice s druge stolice i sjela.

– U redu, Emma, koji se vrug događa?

– Napustila sam Drewa.

Nije još bila posve spremna oprostiti, te je ispružila noge.

– Da, mislim da sam to shvatila, ali zašto? Mislila sam da ste presretni.

– Da, veoma sam sretna. On je divan. Tako se dobro brine...

Čula je vlastiti glas i prekinula se nekom vrstom uspaničenog gnušanja. – O, Bože, katkad doista vjerujem u to.

– Vjeruješ u što?

– U ono što me naučio da govorim. Marianne, ne znam s kim bih drugim mogla razgovarati. I mislim da, ukoliko to ne kažem odmah sada i ovdje, nikada niti neću. Željela sam reći Johnnu. Počela sam, ali jednostavno nisam mogla.

– Dobro. – Budući da je Emma bila previše blijeda, Marianne je ustala i otvorila vrata balkona. Ušao je morski zrak. – Ne moraš žuriti. Je li riječ o nekoj drugoj ženi? – Marianne više ništa nije rekla, već je samo gledala kako se Emma ljulja naprijed-natrag i smije se.

– O, Isuse, slatki Isuse. – Prije nego je uspjela prestati, smijeh se pretvorio u jecaje, strašne jecaje koji su joj potresali tijelo. Marianne je brzo ustala, kleknula kraj nje i uhvatila je za ruke.

– Polako, Emma. Razboljet ćeš se. Hej, hej. Svi znamo da su muškarci u većini slučajeva gadovi. Ako je Drew bio nevjeran, jednostavno ga izbacij.

– Nije riječ o drugoj ženi – jedva je izustila Emma.

– Drugi muškarac?

Mučila se, gutala suze. Bojala se da ih nikad neće zaustaviti ako ih pusti da slobodno teku. – Ne. Nemam pojma je li Drew bio nevjeran, i nije me briga.

– Ako nije riječ o drugoj ženi, zbog čega ste se svađali?

– Nismo se svađali – umorno će Emma. – Ja se nisam svađala. – Nije znala da će biti tako teško ispričati, tako teško priznati. Riječi su bile poput šake koja joj je zapela u grlu, vrele od srama. Nekoliko je puta duboko udahnula i nadlanicama obrisala oči. – Dok ovdje sjedim, gotovo mogu povjerovati da sam sve to umislila, da nije bilo onako loše kako mi se činilo dok se događalo. Znao je biti tako drag, Marianne, tako pažljiv. Sjećam se kako mi je katkad ujutro donosio ružu. Kako je pjevao – kad smo bili samo nas dvoje – kako je pjevao kao da sam ja jedina žena na svijetu. Rekao je da me voli, da

jedino želi mene usrećiti, brinuti se za mene. A tada bih nešto učinila – ne znam što, zapravo – ali nešto, a tada bi... Tuče me.

– Što? – Bilo bi joj lakše vjerovati da je Emma rekla kako Drewu rastu krila i svako poslijepodne odleti s terase. – Uudara te?

Nije opazila nevjericu; bila je preduboko u sebi. – Katkad danima nakon toga ne mogu čak ni hodati. U posljednje je vrijeme sve gore. – Zurila je u dražesnu sliku na zidu. – Mislim da me želi ubiti.

– Uspori, Emma. Emma, pogledaj me. – Marianne je objema rukama objemila prijateljičino lice i blago rekla: – Zar mi govoriš da te Drew fizički zlostavlja?

– Da.

Polako, oprezno, Marianne je ispuhнула zrak. Promatrajući Emmino lice, pokušavajući sve to shvatiti, sjela je na pete. – Opija li se, drogira?

– Ne. Samo sam ga jednom vidjela pijanog – u našoj prvoj bračnoj noći. Uopće se ne drogira. Voli imati kontrolu nad sobom. Drew mora imati kontrolu nad svime. Čini se da uvijek učinim nešto, nešto glupo što ga raspali.

– Prestani. – Marianne je bijesno skočila na noge. Oči su joj bile vlažne dok je hodala prostorijom. – Nikad u životu nisi učinila ništa glupo. Koliko to već traje, Emma?

– Prvi se put dogodilo dva mjeseca nakon što smo preselili u otmjeniji dio grada. Nije bilo tako strašno, tada me samo jednom udario. I kasnije mu je bilo žao. Plakao je.

– Srce će mi se slomiti zbog njega – progundala je Marianne. Ljutitim je koracima prišla vratima i otvorila konobaru. – Evo, ne morate postavljati stol. – Potpisala je račun, pružila mu dvadeset dolara i riješila ga se. Najprije ono što je važnije, zaključila je, ignorirala hranu i ulila Grand Mamier.

– Pij – naredila je Marianne. – Znam da to mrziš, ali objema nam je potrebno.

Emma je popila dva malena gutljaja i osjetila kako joj se tijelom širi toplina. – Ne znam što da učinim. Čini mi se da više ne mogu samostalno razmišljati.

– Ja ću nekoliko minuta razmišljati umjesto tebe. Glasam za to da kastriramo kujinog sina.

– Ne mogu se vratiti. Marianne, mislim da bih učinila nešto, nešto doista užasno ako bih se vratila.

– Čini se da sasvim dobro razmišljaš. Možeš li jesti?

– Ne, još ne. – Morala je sjediti, samo trenutak sjediti i razmisliti o golemosti onoga što je upravo učinila. Napustila je Drewa. Pobjegla je, a sad je uz nju njezina prijateljica, najstarija i najbliskija prijateljica. Zatvorivši oči, osjetila je novu navalu srama.

– Marianne, žao mi je, tako mi je žao. Znam da ti nisam uzvraćala pozive, nisam ti bila prijateljica tijekom proteklih mjeseci. Nije mi dopustio.

Marianne je pripalila dvije cigarete i jednu pružila Emmi.

– Nemoj se sada time opterećivati.

– Čak mi je rekao da si ti – da si mi ga pokušala preoteti.

– Samo u njegovim snovima. – Umalo se nasmijala na to, ali ju je Emmin izraz lica spriječio u tome. – Nisi mu vjerovala.

– Ne, zapravo nisam. Ali... Bilo je trenutaka kad sam vjerovala u sve što mi je govorio. Tako je bilo lakše. – Opet je zatvorila oči. – Najgore je što mi to uopće ne bi bilo važno.

– Da si me barem nazvala.

– Nisam mogla s tobom razgovarati o tome, i nisam mogla podnijeti boravak u tvojoj blizini jer sam se bojala da ćeš otkriti.

– Bila bih ti pomogla.

Emma je mogla jedino odmahnuti glavom dok su joj se ruke stezale i opuštale u krilu. – Tako se sramim.

– Zbog čega, dovraga?

– Dopustila sam mu da mi to čini, nisam li? Nije mi prislonio pištolj uz glavu. To je jedino što mi nikad nije učinio. Nije morao.

– Ne znam odgovore, Emma. Odnosno, imam jedan. Trebala bi pozvati policiju.

– Ne. Dobri Bože, ne. Ne bih podnijela da ... da o tome pišu sve novine. I ne bi mi vjerovali. On bi jednostavno zanjekao. – Strah se silovitim brzinom vratio, na njezino lice, u njezin glas. – Kažem ti, Marianne, on te može u sve uvjeriti.

– U redu, nećemo zvati policiju, ali ćemo ti nabaviti odvjetnika.

– Ja – treba mi nekoliko dana. Jednostavno ne mogu još s nekim o tome razgovarati. Zapravo, samo želim otići što dalje od nje.

– Dobro. Napraviti ćemo plan. Sad ćemo jesti. Bolje mislim na pun želudac.

Natjerala je Emmu da pojede nekoliko zalogaja, a zatim ju je prisilila da popije kolu, nadajući se da će joj šećer i kofein vratiti boju u obraze.

– Ostatak ćemo nekoliko dana u Miamiu.

– Ne. – Emma je sad jasnije razmišljala, premda su joj živci i dalje bili užasno napeti. Od svih divljih zavjera i planova koji su joj jurili glavom u posljednja dva dana, samo se jedan činio ispravnim. – Ne smijem ostati čak ni noćas. To je prvo mjesto gdje će me tražiti.

– Onda London, k Bev. Ona bi ti sigurno željela pomoći.

– Nemam putovnicu. Drew ju je spremio u trezor u banci. Nemam čak ni vozačku dozvolu. Poderao ju je. – Nagnula se unatrag jer ju je obuzela mučnina čak i od onih nekoliko zalogaja hrane. – Marianne, imam pedeset pet dolara u torbici – petnaest sam ukrala od novca za kućanstvo. Nemam kreditnih kartica. Oduzeo mi ih je prije nekoliko mjeseci. Imam odjeću u kojoj sam došla ovamo i ništa više.

Budući da je željela nešto razbiti, Marianne je ustala i natočila si još jedan Grand Marnier. Sve ovo vrijeme, mislila je. Ona se cijelo vrijeme durila u potkrovlju, baveći se svojim povrijeđenim osjećajima, a Emma je prolazila kroz pakao.

– Ne moraš se zabrinjavati zbog novca. Od mene ćeš dobiti koliko god ti treba. Uložit ću gotovinu na moju kreditnu karticu, a zatim ću ih nazvati i ovlastiti ih da prihvate tvoj potpis. Možeš birati. Visa, MasterCard ili American Express.

– Sigurno misliš da sam patetična.

– Ne, mislim da si najbolja prijateljica koju sam ikad imala. Suze su je pekle u očima. Marianne ih je pustila da poteku.

– Kad bih mogla, ubila bih ga za tebe.

– Nikomu ništa nećeš reći. Još ne.

– Neću, ako ti tako želiš. Ali mislim da bi tvoj otac trebao znati.

– Ne. Situacija između tate i mene dovoljno je loša i bez toga. Mislim da mi sad najviše treba malo vremena. Razmišljala sam o tome da otputujem nekamo u planine, koliba u šumi, ali mislim da ne bih mogla podnijeti tišinu. Želim se izgubiti u velikom, bučnom gradu. Neprestano razmišljam o L.A.-u. Svaki put kad sam pomislila na bijeg, zamišljala sam da bježim onamo. I ponovno često sanjam o onome.

– O Darrenu?

– Da. Noćne su more počele prije nekoliko mjeseci, i nikako ne prestaju. Osjećam da moram poći onamo, a nadam se da je to posljednje mjesto gdje bi me Drew tražio.

– Poći ću s tobom.

Emma ju je uhvatila za ruku. – Nadala sam se da hoćeš. Barem na neko vrijeme.

33. poglavlje

U spavaćoj je sobi bilo mračno. I prljavo. Janeina posljednja sluškinja dala je otkaz prošli tjedan, zdupivši dva srebrna svijećnjaka dok je izlazila. Jane nije bila svjesna krađe. Ovih je dana rijetko izlazila iz spavaće sobe. Povremeno se spuštala do kuhinje po hranu, sopćući i daščući natrag uza stube. Poput pustinjaka, skupljala je drogu, boce i hranu u svojoj sobi.

Nekoć je bila kićeno uređena. Voljela je crveni baršun. Još uvijek je visio na prozorima, a teški su nabori bili puni prašine. Ali je u bijesu otkinula zavjese što su visjele oko mekanog, okruglog kreveta. Sada se, budući da joj je tako često bilo hladno, običavala sklupčati ispod njih.

Crvene i srebrne zidne tapete bile su pune mrlja. Jane je imala naviku bacati stvari u svoje ljubavnike – lampe, kojekakve sitnice i boce. Zato je imala toliko problema sa zadržavanjem nekoga u svojem krevetu dulje od dvije noći.

Posljednji, visok, mišićav diler po imenu Hitch, tolerirao je njezine ispade dulje od većine, a zatim ju je onesvijestio, ukrao joj dijamant s prsta i pošao u potragu za vedrijim danima i simpatičnijim društvom.

Ali je ostavio drogu. Hitch je, na svoj način, bio humanitaran.

Jane već više od dva mjeseca nije imala nikoga za seks. To joj nije osobito smetalo. Ako je željela orgazam, morala je samo zavući iglu pod kožu i lebdjeti. Bilo joj je svejedno što je nitko ne posjećuje, nitko ne zove. Osim tijekom onog kratkotrajnog razdoblja nakon što bi droga prestala djelovati i prije nove doze. Tada bi postala plačljiva i puna samosažaljenja. I ljutita. Najčešće je osjećala ljutnju.

Film nije ni izbliza postigao onako dobar uspjeh kako je predviđala. Gotovo je nepristojnom brzinom skočio iz kina na video. Tako joj se žurilo da vidi gotov film da nije potpisala prava za video. Njezin agent nije bio zadovoljan nagodbom, ali ga je Jane otpustila i postupala po svome.

Film je nije obogatio. Bijednih sto tisuća funti nije potrajalo dugo s obzirom na njezin ukus – i apetite. Njezina se nova knjiga prerađuje, ponovno. Glavni dio avansa neće vidjeti sve dok glupava osoba koja anonimno piše pod njezinim imenom ne dovrši posao.

Njezin je najstariji izvor presušio. Više nije dobivala čekove od Briana. Ovisila je o njima. Ne samo radi novca, mislila je Jane, već i zato što je znala da misli na nju sve dok joj plaća.

Bilo joj je drago da nikad nije našao pravu sreću. Ponosila se činjenicom da je imala udjela u tome da se njemu uskrati sreća. Ako ga ona nije mogla imati, barem je imala zadovoljstvo znati da ga niti jedna druga žena nije dugo zadržala.

Još uvijek je bilo trenutaka kad je maštala o tome da će se on urazumiti, vratiti se njoj i preklinjati je da mu oprost. U tim je maštarijama vidjela njih dvoje kako vode ljubav na krevetu pokrivenom crvenim baršunom, vatreni, mahniti seks kakav su dijelili prije tako mnogo godina. Njezino je tijelo bilo glatko i zaobljeno, tijelo mlade djevojke. Jane je sebe uvijek tako zamišljala.

Postala je groteskno debela. Njezine dojke, poput mlohavih balona, visjele su do mjesta gdje se nekoć nalazio struk. Bijel kao u ribe, njezin se trbuh objesio i bio je okružen kolutima mlitava mesa. Ruke i noge bile su joj masivne i podrhtavale su poput želea kad god bi se pomaknula. Postalo je veoma teško pronaći žilu kroz slojeve masnog tkiva, pa je pušila zagrijani kokain. Još uvijek je mogla ubrizgavati pod kožu, ali rijetko je kad ubrizgavala u žilu.

To joj je nedostajalo, žalila je za tim kao što majka žali za izgubljenim djetetom.

Ustala je i upalila lampu na noćnom ormariću. Nije joj se sviđala svjetlost, ali joj je trebala kako bi našla svoju lulu. Kosa joj je mlohavo visjela, a bila je plava samo na posljednjih desetak centimetara. Željela ju je izbijeliti bojom Clairol's Bombshell Beige, ali je kutiju zametnula negdje u pretrpanoj prostoriji. Na sebi je imala crnu čipkastu spavaćicu veličine šatora za dva čovjeka. Kad je zapalila veliku šibicu, izgledala je poput nekog ludog, pornografskog varioca.

Dim ju je smirio. Ležala je u krevetu i planirala. Imala je dovoljno pameti da bi znala da joj treba novac, mnogo novca ako želi platiti svojem dobavljaču. I opet je željela lijepu odjeću, lijepu odjeću i zgodne momke koji će doći i uroniti u nju. Željela je odlaziti na zabave. Da ljudi obraćaju pozornost na nju.

Pušila je, i smiješila se.

Znala je kako će doći do novca, ali morat će biti lukava, veoma lukava. Zbog droge se osjećala pametnom. Vrijeme je da izvuče svojeg asa iz rukava.

Prekopavajući po komodi, našla je kutiju papira za pisanje. Papir je bio lijep, u bojama duge, s njezinim imenom na vrhu. Neko mu se vrijeme divila, a zatim je još jednom povukla iz lule prije nego je potražila nalivpero, gundajući sebi u bradu. Malo osiguranja, mislila je i počela pisati. Naravno, morat će otkinuti svoje ime s vrha papira. Nije budala.

Pisala je poput djeteta, polako, uhvativši jezik zubima dok je oblikovala slova. Kad je završila, bila je tako zadovoljna svojom urednošću da je zaboravila na zaglavlje. U kutiji su se nalazile poštanske marke. Pjevušila je dok ih je lijepila. Stavila je tri, a budući da su bile tako dražesne, dodala je još jednu, a potom je proučavala svoje djelo. Neko se vrijeme mučila oko adrese, a zatim je opet počela pisati.

Kesselring, policijski detektiv Los Angeles, Kalifornija SAD

Nakon malo razmišljanja dodala je »Hitno!« u kut i podcrtala tu riječ.

Odnijela ga je dolje sa sobom, pomislivši da će naći neko lukavo skrovište. Skrenuvši u kuhinju, pojela je cijelo pakovanje sladoleda, ubacujući ga u usta žlicom za serviranje. Opazivši omotnicu, počela je gundati.

– Glupa cura – mrmljala je, misleći na svoju posljednju sluškinju. – Ne može poslati ni jedno prokleta pismo. Otpustit ću je. – Ozlojeđeno se odgegala van i, uloživši znatan napor, sagnula se kako bi gurnula omotnicu ispod ulaznih vrata. Vratila se na kat i pušila dok više nije znala za sebe.

Prošlo je tjedan dana prije nego se sjetila svojeg plana. Sjetila se da je napisala pismo. Osiguranje. Sakrila ga je. Premda se nije mogla točno sjetiti kamo, to je nije zabrinjavalo. Zabrinjavala ju je činjenica da joj je gotovo ponestalo hrane, i droge. Ispraznila je posljednju bocu džina. Jane je podigla telefonsku slušalicu. Za nekoliko sati, mislila je, više se nikad neće morati zabrinjavati zbog novca.

Slušalica je podignuta nakon što je telefon treći put zazvonio. – Zdravo, dušo. Ovdje Jane.

– Što želiš?

– Uh, baš krasan način razgovaranja sa starom prijateljicom.

Začuo se uzdah, ali je naglo prekinut. – Rekoh, što želiš?

– Samo malo popričati, ljubavi, samo to. – Glupavo se nasmijala. Ucjena je tako zabavna. – Malo sam u stisci s financijama.

– To nije moj problem.

– O, mislim da jest. Vidiš, kad imam financijskih problema, moja se savjest počne buditi. U posljednje se vrijeme loše osjećam zbog onog što se dogodilo Brianovom sirotom dječaćiću. Doista se loše osjećam zbog toga.

– Nikad te nije bilo briga za to dijete.

– To su ružne riječi, dušo. Na kraju krajeva, ja sam majka. Dok mislim na svoju slatku Emmu, sad već odraslu i udanu damu, sjetim se i dječaka. Pa i on bi sad bio odrastao čovjek, da je ostao živ.

– Nemam vremena za ovo.

– Bolje ti je da ga stvoriš. – Glas joj se promijenio, postao je grublji. – Razmišljala sam o tome da bih onom detektivu u SAD-u trebala poslati pisamce. Sjećaš se njega, zar ne, dušice? Kesselring se zvao. Zamisli mene, sjetila sam se njegova prezimena nakon svih tih godina. – Nasmiješila se. Svi misle da je glupa. Neće još dugo tako misliti.

Previše je dugo oklijevao, i samog sebe opsovao. – Nemaš mu što reći.

– Ne? Pa, morat ćemo to vidjeti, zar ne? Mislila sam da bih mu mogla napisati pismo. Možda bi ponovno otvorili slučaj kad bi dobili dva imena. Tvoje ime, na primjer...

– Budeš li to čačkala, obit će ti se o glavu. – Glas mu je još uvijek bio miran, ali se

preznojavao. – Bila si jednako upletena kao i ja.

– O, ne. Ja nisam bila ondje, zar ne? Nisam ni prstom taknula onog dječaka. – Kako se, dovruga, zvao taj dječak? Donald ili Dennis, mislila je. To nije bilo važno. – Ne, ja ga nisam ni taknula. Ali ti jesi. To je umorstvo. Čak i nakon svih tih godina, to je umorstvo.

– Nikad nisu ništa dokazali. Nikad neće.

– Uz malo pomoći, mogli bi. Želiš li riskirati, dušo?

Ne, nije želio. Znala je da to ne može riskirati. Nalazio se točno ondje gdje je želio biti, i tu je kanio ostati. Bez obzira na to što je potrebno učiniti. – Koliko?

Nasmiješila se. – Mislim da bi milijun funti bilo dovoljno.

– Posve si poludjela.

– To je bio moj plan – vrisnula je u telefon. – Bila je moja ideja, a nikad nisam dobila ni jednog jebenog penija. Vrijeme je za sređivanje računa, dušice. Ti si bogat čovjek. Možeš toliko izdvojiti.

– Nikad nije postojala nikakva otkupnina – podsjetio ju je.

– Jer si ti zajebao stvar. Od Briana već dvije godine nisam dobila ni penija. Sad kad je Emma odrasla, jednostavno je zaboravio da postojim. Tvoju isplatu meni možemo jednostavno smatrati mirovinskim fondom. Toliko će mi novca dugo potrajati, pa te više neću morati gnjaviti. Donesi ga sutra uvečer, pa neću morati poslati svoje pisamce.

Nekoliko sati kasnije nije se mogla sjetiti je li ga doista nazvala ili je to samo sanjala. I pismo. Kamo je sakrila pismo? Opet je uzela lulu, nadajući se da će joj to pomoći u razmišljanju. Činilo joj se najpametnijim ponovno napisati pismo.

Ako uskoro ne dođe, ako ne dođe veoma brzo, obaviti će još jedan telefonski poziv.

Jane je sjela kako bi napisala pismo, ali je uskoro zaspala.

Probudilo ju je zvonilo na ulaznim vratima. Zvonilo je i zvonilo i zvonilo. Pitala se zašto ona prokleta, glupa cura ne otvori vrata. Jane se činilo da se ništa ne može obaviti ako to sama ne učini. Stenjući i pušući, nekako je sišla stubama.

Sjetila se kad ga je ugledala. Stajao je pred vratima, mračna pogleda, s aktovkom u ruci. I sjetila se. Da doista, čovjek sve mora sam obaviti. – Samo uđi, srce. Prošlo je mnogo vremena.

– Nisam došao u posjet. – Pomislio je da izgleda poput svinje, debela, prljava, sve joj brade podrhtavaju dok se smije.

– Ma daj, stari prijatelji poput nas. Popit ćemo nešto. Žestoko je piće gore, u mojoj sobi. Sav posao obavljam u svojem budoaru.

Kao da ga plaho poziva, stavila mu je ruku na rever. Tolerirao je to, svjestan činjenice da će spaliti odijelo. – Obavit ćemo posao gdje god želiš. Ali obavimo ga.

– Uvijek si u žurbi. – Krenula je uza stube, a mamutski su joj se bokovi njihali. Promatrao ju je, opazivši način na koji je rukom grčevito stezala ogradu, slušajući kako je zadihana. Trebalo bi je samo lagano gurnuti, i otkotrljala bi se do dna. Nitko ne bi posumnjao da je riječ o nesretnom slučaju. Gotovo je ispružio ruku, gotovo ju je dotaknuo. Tada se predomislio. Postoji bolji način. Sigurniji način.

– Evo nas, dušo. – Crvena lica i sopćući, skljkala se na krevet. – Reci koji je tvoj otrov.

Umalo se zagrcnuo od smrada. Sobu je osvijetljavala samo jedna lampa, a u sjenkama je vidio hrpe prljave odjeće i posuđa, praznih kutija, limenki i boca. Smrdljiv zadah lebdio je u sobi, poput paučine u kutovima. Gotovo ga je mogao vidjeti dok je polako disao, kroza stisnute zube.

– Neću ništa popiti. – Pazio je da ništa ne dotakne. Sad više ne samo zbog otisaka prstiju, već i od straha da se ne zaprlja.

– Kako želiš. Što si mi donio?

Spustio je aktovku kraj nje. I to će spaliti. Okrenuo je kombinaciju i podigao poklopac. – Ovdje je dio novca.

– Rekla sam ti...

– Nemoguće je preko noći skupiti milijun u gotovini. – Morat ćeš se strpjeti. –

Okrenuo je aktovku prema njoj. Ali donio sam ti nešto drugo, da ti olakša čekanje. Kao znak dobre volje.

Vidjela je vrećicu, punu bijelog praha na uredno složenim novčanicama. Srce joj je počelo nepravilno kucati, usta su joj se ispunila slinom. – To je lijepi prizor.

Prije nego ju je uspjela zgrabiti, maknuo je aktovku izvan njezina dohvata. – Komu se sad žuri? – Uživao je mučeći je. Vidio je sitne kapljice znoja po njezinu licu, kako se cijede niz njezine debele obraze. Već je imao posla s ovisnicima, pa je točno znao kako s njima treba postupati. – Ovo je vrhunski heroin, najbolji koji se može kupiti. Jedno ubrizgavanje ovoga i poći ćeš ravno u raj. – Ili pakao, pomislio je, ako čovjek vjeruje u te stvari. – Možeš ga dobiti, Jane. Sve ovo. Ali moraš mi nešto dati zauzvrat.

Srce joj je poskakivalo u prsima, čineći je zadihanom i omamljenom. – Što želiš?

– Pismo. Daj mi pismo i još nekoliko dana za prikupljanje ostatka novca, i sve je tvoje.

– Pismo? – Zaboravila je na to. Samo je mogla zuriti u vrećicu bijelog praha i zamišljati kako će joj biti kad bude plivao njezinim žilama. – Nema nikakvog pisma. Nisam napisala pismo. – Osiguranje, sjetila se, i prepredeno ga pogledala. – Još. Još ga nisam napisala. Ali hoću. Daj mi jednu dozu, pa ćemo razgovarati.

– Najprije razgovor. – O, bit će pravo zadovoljstvo ubiti je, mislio je dok je proučavao kapljice sline na njezinim ustima. Dječak je bio nesretan slučaj, tragičan, i iskreno je žalio zbog toga. On nije nasilan čovjek, nikad to nije bio. Ali pružilo bi mu golemo zadovoljstvo kad bi vlastitim rukama istisnuo život iz Jane Palmer.

– Počela sam ga pisati. – Zbunjena i tjeskobna, Jane je pogledala prema pisaćem stolu. – Počela sam, ali sam čekala tebe. Neću ga dovršiti, ako se uspijemo dogovoriti.

Zacijelo ne laže, mislio je dok je promatrao njezino lice. Nije dovoljno pametna. – Dogovorili smo se. – Opet je okrenuo aktovku prema njoj. – Hajde. Uzmi ga.

Objema je rukama zgrabila vrećicu. Na trenutak je pomislio da će zubima rastrgati vrećicu i progutati prah kao bombon. Međutim, pokrenula se onoliko brzo koliko joj je to debljina dopuštala i po ladicama počela tražiti pribor.

Čekao je, istodobno zgranut i fasciniran postupkom što ga je izvodila. Sad više nije obraćala pozornost na njega, već je samo mrmljala sebi u bradu. Ruke su joj se tresle, pa je malo prolila. Disala je glasno i hrapavo dok je pripremala prvu žlicu. Nije željela ubrizgati pod kožu; nije željela pušiti. Ovo će ubrizgati u žilu.

Spustila se na pod, oblizivala je usne kao da će upravo jesti, i napunila špricu. U očima su joj se pojavile suze dok je tražila venu. Zatim ih je zatvorila i naslonila se na komodu, čekajući da počne djelovati.

Počelo je, nadimajući se, jureći, pršteći kroz nju. Oči su joj se raširile, tijelo joj se grčilo. Jednom je vrisnula, jureći na golemom valu.

Gledao ju je kako umire, ali je shvatio da ipak ne uživa u tome. To je bio ružan proces. Jane Palmer u smrti nije imala nimalo više dostojanstva nego u životu. Okrenuvši joj leđa, izvadio je kirurške rukavice iz džepa i navukao ih. Najprije je uzeo napola napisano pismo i stavio ga u aktovku. Nastojeći potisnuti gnušanje, počeo je pretraživati, prekopavajući po njezinim stvarima kako bi bio siguran da u kući nije ostavila ništa drugo što bi ga moglo inkriminirati.

Brian je zastenjao kad ga je probudio telefon. Pokušao je sjesti, ali mu je glavom vrištao mamurluk poput motorne pile. Jednom je rukom zaštitio oči, a drugom potražio telefon.

– Što je?

– Bri. Ja sam, P.M.

– Nazovi me kasnije, kad ne budem umirao.

– Bri – zacijelo nisi pročitao jutarnje novine.

– Odmah si pogodio. Sutra ću pročitati jutarnje novine. Tada se namjeravam probuditi.

– Jane je mrtva, Briane.

– Jane? – Punih deset sekunda u njegovom je umu vladala praznina. – Mrtva? Ona je mrtva? Kako?

– Predozirala se. – Netko ju je sinoć našao, nekakav bivši ljubavnik ili diler, tako nešto. Bila je mrtva već dva dana.

Protrljao je oči u nadi da će ga prestati peći. – Isuse.

– Mislio sam da bi se trebao dovesti u red prije nego se mediji okome na tebe. I mislio sam da bi to ti trebao reći Emmi.

– Emma. – Brian se podigao uz uzglavlje. – Da, da. Nazvat ću je. Hvala što si mi javio.

– Nema na čemu. Bri... – Glas mu je zamro. Mislio je Brianu reći da mu je žao, ali je sumnjao da je ikomu doista žao. – Vidimo se.

– Tako je.

Brian je trenutak ležao u krevetu, pokušavajući to zamisliti. Poznavao je Jane dulje od ikoga, osim Johnna. Jednom ju je volio, ali ju je i mrzio. No, nije ju mogao zamisliti mrtvu.

Ustao je i prišao prozoru. Oči su ga zaboljele od sunčeve svjetlosti i činilo mu se da će mu glava puknuti. Bez razmišljanja ulio je u čašu dva prsta viskija i iskapio ga. Bilo mu je gotovo žao da ništa ne može osjetiti, osim bola u glavu, sad ublaženog viskijem.

Ona je bila prva žena s kojom je spavao.

Okrenuo je glavu i pogledao brinetu koja je spavala ispod zgužvanih satenskih plahta na njegovom krevetu. Ni za nju ništa nije osjećao. Uvijek je oprezno birao žene koje neće željeti dugotrajnu vezu, koje će, jednako kao i on, biti zadovoljne s nekoliko noći seksa. Mračan, opasan, neoprezan seks koji nema nikakve veze s ljubavlju.

Jednom je pogriješio i izabrao ženu koja je željela više. Jane mu nikad nije dopustila da nastavi sa svojim životom, dopustila mu da u potpunosti uživa u onome što je imao.

Tada je našao Bev. I ona je željela više, ali s njom, i on je to želio. Moj Bože, i on je to želio. Ni ona mu nikad nije dopustila da nastavi sa svojim životom. Tijekom sedamnaest godina nije prošao niti jedan dan da nije mislio na nju. I želio je.

Jane je bacila sjenu na njegov život odbijanjem da iz njega iziđe. Bev ga je uništila odbijanjem da ga s njim dijeli.

Dakle, ima svoju glazbu, i više novca no što je ikad očekivao. Također ima niz žena koje mu baš ništa ne znače.

Sad je Jane mrtva.

Želio je da može razbuditi svoje srce, osjetiti barem malo žaljenja za djevojkom koju je nekoć poznavao. Usrdnu djevojku, spremnu na sve, koja je tvrdila da ga voli više od svega. Ali nije imao nikakvih osjećaja za nju. Djevojka, kao i momak kakav je nekoć bio, već su dugo mrtvi.

Nazvat će Emmu. Najbolje je da to čuje od njega, premda nije vjerovao da će ona osjetiti istinsku tugu. Kad je nazove, i uvjeri se da joj nije potreban, poći će u Irsku. Darrenu. I provest će nekoliko mirnih dana sjedeći u visokoj zelenoj travi.

34. poglavlje

– Jesi li sigurna da će s tobom biti sve u redu?

– Da. – Emma je stisnula Marianneinu ruku dok su hodale prema ulazu na aerodrom L.A.-a. – Bit ću dobro. Uzet ću samo još nekoliko dana da, pa, da se malo priberem.

– Znaš da bih ostala.

– Znam. – Ovoga puta nije bilo dovoljno stisnuti joj ruku. Emma se okrenula i zagrlila je. – Ne bih uspjela to učiniti da sam bila sama.

– Da, uspjela bi. Jača si no što misliš. Nisi li otkazala kreditne kartice, zatvorila

bankovne račune i pobrinula se da knjigovođa sakrije novac?

– Tvoje ideje.

– Samo zato jer ti nisi mislila na praktične stvari. Nisam željela da se taj gad dokopa jednog penija. Još uvijek mislim da bi trebala razgovarati s policijom.

Emma je samo odmahнула glavom. Tek je počela vjerovati da bi mogla vratiti svoj ponos. Uplitanje policije, medija, javnosti, samo bi bilo gomilanje poniženja na poniženja.

– U redu, još ne – rekla je Marianne, mada nije imala namjeru gledati kako se Drew nekažnjeno izvlači. – Sigurna si da će knjigovođa šutjeti o tome gdje se nalaziš?

– Da. On je ipak moj knjigovođa. Kad sam mu rekla da ću se razvesti, bacio se u akciju. – Bilo je gotovo smiješno, ako takve stvari mogu biti smiješne. – Valjda ga je, nakon dosadnog bavljenja zakladama i takvim stvarima tijekom svih ovih godina, uzбудila pomisao na kompliciran razvod.

Razvod, pomislila je. To je tako golema riječ. Tako konačna.

Marianne je trenutak šutjela dok su hodale. – Saznat će gdje si, prije ili kasnije.

– Znam. – Nervoza je trenutno zamijenila žaljenje. – Samo želim da to bude kasnije, kad budem sigurna da me ništa što bi mogao učiniti ili reći neće natjerati da mu se vratim.

– Pođi k odvjetniku – nagovarala ju je Marianne. – Pokreni to.

– Čim tvoj avion uzleti.

Marianne se nemirno meškoljila, a zatim je u usta ubacila tabletu. Postalo je tako da na aerodromu nisi imao gdje pušiti. – Slušaj, Emma, prošla su samo dva tjedna otkako – otkako smo stigle ovamo. Jesi li sigurna da ne želiš da ostanem još nekoliko dana?

– Želim da se vratiš svojem slikanju. Ozbiljno mislim – dodala je prije nego se njezina prijateljica uspjela pobuniti. – Kad jedan Kennedy naručuje tvoj rad, tvoj je ugled siguran. Pođi dovršiti sliku prije nego se Caroline predomisli.

– Zvat ćeš me. – Marianne je čula najavu svojeg leta. – Svaki dan.

– Hoću. – Još se minutu držala za nju. – Kad ovo bude iza mene, želim natrag svoju polovicu potkrovlja.

– Tvoja je. Osim ako se ne odlučim udati za onog zubara i preseliti na Long Island.

– Kojeg zubara?

– Onoga koji mi želi izravnati korijene zuba.

Usne su joj se izvile u osmijeh. Postalo je gotovo lako smiješiti se. – To je sigurno nov, i odvratan, pristup.

Dobro je, pomislila je Marianne, vidjeti Emmu da se opet doista smiješi. – Da, možda, ali ima one krupne smeđe oči. Ali i dlakave zglavke na prstima. Ne znam bih li se mogla zaljubiti u dlakave zglavke.

– Osobito s obzirom na činjenicu da bi ih neprestano zavlacio u tvoja usta. Ovo je posljednji poziv za tvoj let.

– Nazovi me.

– Svakako. – Neće plakati. Emma je obećala sebi da neće plakati. Ali obje su plakale. Nakon još jednog zagrljaja Marianne je odjurila.

Emma je čekala kraj izlaza i gledala kroz velike prozore kako avion rula pistom. Ostala je sama. Posve sama. Odluke, pogreške, stavovi, ponovno ih sama može stvarati. I to ju je užasavalo. Nije prošlo tako mnogo vremena, pomislila je, otkako je bila sama u Londonu. To je bio tako uzбудljiv, tako oslobađajući osjećaj. I bila je zaljubljena.

Sad nije zaljubljena. To je jedan maleni blagoslov.

Kad je krenula natrag kroz terminal, pogledom je pretraživala mnoštvo, oprezna, nervozna. Prije nekoliko se trenutaka osjećala anonimno u buci i vrevi aerodroma. Sad, sad kad je sama, jedino se osjećala ranjivom.

Nije se mogla osloboditi osjećaja da je Drew skriven negdje u mnoštvu – ondje iza obitelji koja putuje u Phoenix, ili ondje, među poslovnim ljudima koji čekaju ukrcaj za Chicago. Držala je glavu spuštenu, a živci su joj treperili dok je prolazila kraj

prodavaonice suvenira. Mogao bi biti ondje, zadržavati se kraj police s časopisima, ne žureći se. Izići će, smiješeći se, izgovoriti njezino ime, trenutak prije nego joj stavi ruku na rame na onaj svoj način, zabijajući joj prste u meso, stržući po kostima. Morala se prisiliti da pođe dalje, da ne potrči natrag do izlaza i preklinje ih neka zaustave avion kako bi Marianne mogla sići.

– Emma.

Dah joj je izletio iz pluća, koljena su joj popustila kad se nečija ruka spustila na njezino rame.

– Emma? Doista si ti.

Smrtno blijeda i osjećajući vrtoglavicu od panike, zurila je u Michaela. Nešto je govorio, vidjela je kako mu se miču usne, ali ništa nije čula od grmljavine u svojoj glavi.

Zadovoljstvo je nestalo s njegova lica. Zabrinuto ju je promatrao i povukao do stolice. Činilo se da je može izliti na stolicu, tako su joj udovi bili mlitavi. Čekao je dok se njezino ubrzano disanje nije smirilo.

– Bolje?

– Da. Da, dobro sam.

– Zar se uvijek onesvijestiš kad sretnoš prijatelje na aerodromu?

Uspjela se ovlaš osmjehnuti. – Moja loša navika. Iznenadio si me.

– To sam vidio. – *Iznenadio* nije prava riječ. Prava je riječ *užasno*. Jednako je izgledala kad ju je prije više od deset godina izvukao na površinu vala. – Hoćeš li trenutak pričekati ovdje? Bolje da pođem roditeljima reći zašto sam im zbrisao. – Samo je kimnula, a on je ponovio: – Čekaj.

– Da, čekat ću. – To joj je bilo lako obećati jer ionako nije vjerovala da bi je noge držale. Ostavši sama, disala je duboko i oprezno. Već joj je bilo dovoljno neugodno, pa nije željela biti nesuvisla glupača kad se on vrati. Nije ga bilo samo nekoliko trenutka, ali je vjerovala da je uspjela uspostaviti kontrolu nad sobom.

– Dakle, kamo ideš? – pitala je.

– Ja? Nikamo. Moja majka ima nekakvu konferenciju, a tata ide s njom. Dovezao sam ih ovamo jer on ne voli ostavljati automobil na aerodromu. Jesi li upravo stigla u grad?

– Ne, ovdje sam oko dva tjedna. Samo sam ispratila prijateljicu.

– Ovdje si poslovno?

– Ne. Pa, da i ne.

Neki je avion upravo sletio. Kraj njih je prolazilo mnogo ljudi. Morala se boriti protiv nove panike dok je pogledom tražila Drewa.

– Doista moram poći.

– Prošetat ću s tobom. – Nije joj ponudio ruku jer je osjetio da ne želi da je dotakne.

– Dakle, jesi li ovdje s mužem?

– Ne. – Njezine su oči gledale s jedne na drugu stranu, uvijek na oprezu. – On je u New Yorku. Mi smo... – Morala se naviknuti to govoriti, misliti tako. – Mi smo se rastali.

– Oh. – Nije se nasmiješio, barem ne izvana. – Žao mi je.

– No sjetio se njezine reakcije kad joj je prišao s leđa na aerodromu. – Prijateljski?

– Nadam se. – Zadrhtala je. – Bože, kako je ovdje hladno.

Otvorio je usta kako bi postavio pitanje. Nije u redu da se raspituje, podsjetio se. Ne o njezinu braku, niti o završetku istog. – Koliko namjeravaš ostati u gradu?

– Zapravo, nisam sigurna.

– Kako bi bilo da pođemo na ručak, ili na piće?

– Ne mogu. Za sat vremena imam jedan sastanak.

– Onda večeraj sa mnom.

Na licu joj se pojavio slabašan osmijeh. Rado bi pošla na večeru s prijateljem. – Nastojim se ne isticati dok sam ovdje. Nisam izlazila u restorane.

– Što misliš o roštilju u mojem stražnjem dvorištu?

– Pa, ja...

– Slušaj, ovdje je moja adresa. – Budući da joj nije želio dati vremena da kaže ne, izvadio je posjetnicu i nešto napisao na poleđini. – Možeš doći oko sedam, pa ćemo ispeći dva odreska. Bez ikakva isticanja.

Nije shvatila koliko je strepjela od pomisli da će sama sjediti u svojoj sobi, prčkati po obroku naručenom u sobu, mijenjajući televizijske programe za društvo. – Dobro.

Zaustio je da će joj ponuditi prijevoz, ali je opazio veliku bijelu limuzinu kraj pločnika.

– Sedam sati – ponovio je.

Još mu se jednom nasmiješila prije nego su pošli svatko svojim putem. Michael se pitao može li u dva sata poslije podne u petak naći nekoga da mu očisti kuću. Emma je prošla krak limuzine i stala u red za taksi. Polako je okrenula posjetnicu.

DETEKTIV M. KESSELRING

–

ODJEL ZA UMORSTVA

Zadrhtala je i spustila je u torbicu. Neobično, ali zaboravila je da je policajac. Kao i njegov otac.

Michael je novine od protekla dva tjedna strpao u ormar u spavaćoj sobi. Njegove dvije velike kante za smeće već su pucale po šavovima. Bilo mu je teško vjerovati da jedan muškarac i jedan pas mogu nakupiti toliko smeća. I zaprepastio se kad je otkrio da se u gradu kakav je Los Angeles ne može naći niti jedna usluga čišćenja u petak poslijepodne.

Najprije se pozabavio kuhinjom, a bocu sredstva za čišćenje posudio je od susjede. Kuća je mirisala kao borova šuma, ali tome nije bilo pomoći. Potom je Michael, uz pomoć kriške parizera, namamio Conroya u kupaonicu. Kad je nag ušao u kadu i mahao parizerom, pas je oklijevao. Obojica su znala da mu je parizer slabost. Čim je pas skočio u kadu, Michael je zatvorio klizna staklena vrata.

– Podnesi to muški, prijatelju – predložio je Michael kad se Conroy nakostriješio od ozlojeđenosti.

Potrošio je pola bočice šampona, ali Conroy se držao junački. Povremeno je ipak zavijao, ali to je mogla biti reakcija na Michaelovo pjevanje. Kad su obojica bila umotana u ručnike, Michael je u ormariću potražio sušilo za kosu. Našao ga je, kao i tavu što ju je smatrao izgubljenom.

Najprije je osušio Conroya, premda mu pas još nije oprostio. – Trebao bi mi zahvaliti za ovo – rekao mu je Michael.

– Čim osjeti tvoj miris, ona će se drolja od psa rastopiti od miline. Neće ni pogledati onog umišljenog njemačkog ovčara.

Michaelu je trebalo trideset minuta da počisti pod od vode i psećih dlaka. Upravo se kanio okušati u pripremanju salate kad je čuo da se neki automobil zaustavlja ispred kuće. Nije očekivao da će doći taksijem. Zamišljao ju je kako stiže limuzinom, ili nekim pomodnim unajmljenim automobilom. Dok je promatrao, pružala je vozaču novčanice.

Povjetarac joj je mrsio kosu i lepršao pamučnom košuljom što ju je imala na sebi. Veličina i kroj košulje stvarali su dojam da je još sitnija i ženstvenija. Gledao je kako provlači ruku kroz kosu, odmiče je s lica i gleda prema kući. Smršavjela je. To je opazio još na aerodromu. Previše je smršavjela, sad je pomislio Michael. Ranije se doimala vitkom, a sad gotovo nepodnošljivo krhkom.

U njoj je postojalo nekakvo oklijevanje kakvo nikad ranije nije opazio, u načinu na koji je hodala, u nervoznim osvrtnanjima preko ramena. Bio je dovoljno dugo policajac da bi mnogo puta vidio istu vrstu kontrolirane panike. Kod osumnjičenika. I kod žrtava. Budući da je izgledala kao da bi svakog trenutka mogla pobjeći, otvorio je vrata.

– Znači, našla si je.

Naglo se zaustavila, zaštitila oči od sunca i ugledala ga na vratima. – Da. – Mišići njezina želuca polako su se opuštali.

– Kupio si kuću – rekla je i odmah se osjetila budalasto.

– Ovo je lijep dio grada.

Prije nego je ušla, Conroy je dotrčao do vrata. Kanio je zbrisati, valjati se po blatu i travi kako bi se riješio nedostojanstvenog i previše ljudskog mirisa šampona.

– Stani! – prasnuo je Michael.

To ga ne bi zaustavilo, ali je djelovalo Emmينو tiho tepanje. – O, imaš psa. – Čučnula je i protrljala mu glavu. – Ti si dobar pas, zar ne? – Budući da je Conroy bio spreman složiti se, sjeo je i dopustio joj da mu češka uši. – Da, tako dobar pas. Tako zgodan pas.

Nitko ga nikad nije optužio da je zgodan. Conroy ju je očarano gledao jednim okom koje se vidjelo ispod njegove dlake, a zatim je okrenuo glavu i zlobno pogledao Michaela.

– Sad si me sredila. – Michael joj je pružio ruku kako bi joj pomogao da ustane. – Očekivat će da mu redovito dajem komplimente.

– Oduvijek sam željela psa. – Conroy se naslonio na njezine hlače, slika i prilika odanosti.

– Dat ću ti pedeset dolara da uzmeš ovoga. – Kad se nasmijala, Michael ju je povukao unutra.

– Ovo je lijepo. – Osvrnula se naokolo, a zvuk psećih pandži na podu iza nje djelovao je nekako umirujuće.

Veliki sivi naslonjač doimao se dovoljno mekanim za udobno spavanje. Kauč je bio dugačak i nizak, pozivao je na poslijepodnevno drijemanje. Na podu se, umjesto saga, nalazio indijanski pokrivač na sive i crvene pruge – a služio je i Conroyu. Vertikalne škure propuštale su sunčeve zrake.

– Zamišljala sam te u jednom od onih modernih stanova blizu plaže. O, *Marianneine noge*. – Oduševljena, prišla je fotografiji što ju je objesio iznad kauča.

– Kupio sam je one večeri kad si imala izložbu.

Emma je pogledala preko ramena i uzdigla obrvu....

Zašto?

– Zašto sam je kupio? – Michael je zamišljeno zavukao palčeve u džepove. – Svidjela mi se. Ako želiš da počnem pričati o sjenkama i teksturi, zaboravi. Činjenica je da je ovo sjajan par nogu, snimljen s mnogo duhovitosti.

– Sviđa mi se tvoje mišljenje mnogo više nego rasprava o teksturi. – Okrenula se, smiješeći se. Trebali su im sati za snimanje ove fotografije. Zapravo, nije bilo tako teško. Samo se nisu mogle dogovoriti oko cipela.

Prikazivala je Marianneine noge, elegantno prekrivenih koljena preko kojih je ženstveno počivao rub suknje. Na koncu su izabrale obične crne cipele.

– Nisi je morao kupiti. Znam kakve je nevjerojatne cijene Runyun odredio. Dugujem ti barem jednu fotografiju.

– Jednu si mi već dala.

Sjetila se fotografije njega i njezina oca što ju je snimila. – Ali tada nisam bila profesionalna fotografkinja.

– Vjerujem da bi rano djelo Emme McAvoy poprilično vrijedilo kad bih ga ikad poželio prodati. – Osjetio je njezin brz, instinktivan trzaj kad joj je dotaknuo ruku. Nepovjerljiva, automatski je pomislio. Sasvim je prirodno da žena bude nepovjerljiva nakon raspada braka. – Pođimo u kuhinju. Upravo sam počeo pripremati večeru.

Pas je pošao za njima, te je s obožavanjem spustio glavu na Emminu nogu kad je sjela za stol. Michael je ulio vino u čaše što ih je posudio od susjede. Uključio je radio, tiho. Emma je prepoznala mekan glas Nat King Colea dok je drugom nogom lijeno češkala Conroyevu glavu.

– Koliko dugo živiš ovdje?

– Gotovo četiri godine. – Godilo mu je imati društvo u kuhinji, što je bila rijetkost ako ne računa Conroya. Po radnoj je površini raširio svježe povrće. Michael ga je zbunjeno promatrao, požalivši što susjedu nije pitao recept za miješanu salatu. Sjetio se da treba oprati zelenu salatu, a zatim je uzeo susjedin nož i pripremio se da je nasjecka.

– Što to radiš? – pitala je Emma.

– Pripremam salatu. – Zbog načina na koji ga je gledala, zastao je s nožem iznad glavice salate marule. – Možda ne voliš salatu.

– Radije bih pojela sladoled preliven vrućim sirupom, ali nemam ništa protiv salate.

– Ustala je i pregledala povrće. Nabrojila je četiri debele rajčice, ne posve zrele, šest paprika svih boja i oblika, poriluk, gljive, neku vrstu tikvice, cijelu glavu cvjetače i vezicu mrkve. – Doista ima svega dovoljno – zaključila je.

– Uvijek napravim mnogo – improvizirao je. – Conroy je lud za salatom.

– Shvaćam. – Emma se nasmiješila, a zatim mu je uzela nož iz ruke i odložila ga. – Zašto meni ne prepustiš ovo, a ti se pozabavi odrescima.

– Znaš kuhati?

– Da. – Smijući se, počela je kidati listove salate. – A ti?

– Ne. – Mirisala je po poljskom cvijeću, svježe i nježno. Morao se boriti protiv poriva da joj utisne poljubac na vrat. Kad joj je pogladio kosu na leđima, podigla je glavu, a u očima joj se vidio oprezan izraz. – Nikad te nisam zamišljao kako kuhaš.

– Volim to raditi.

Stajao joj je blizu, ali ne tako blizu da bi osjetila strah. Dok je prala zelenu papriku, shvatila je da se ne boji kad je uz njega. Možda joj je nelagodno, ali ne osjeća strah.

– Dobro ti to ide.

– Pet godina zaredom dobivala sam najbolje ocjene iz sjeckanja povrća. – Lagano ga je odgurnula. – Pođi pripremiti roštilj.

Kasnije je iznijela salatu na drveni okrugli stol kraj patetične gredice petunija. Kritičkim je pogledom procijenila da se dobro snalazi s odrescima, pa se vratila unutra. Emma nije bila sigurna kako da shvati divovsko pakiranje papirnatih tanjura u ormariću. Daljnja je pretraga razotkrila tri prazne boce piva, ladicu punu paketića kečapa i senfa, te obilje obroka od tjestenine Chef Boyardee u limenkama. Pogledala je u perilicu suđa, otkrila da ondje drži svoje prljavo rublje i zapitala se ima li negdje košaru za rublje punu posuđa i pribora za jelo.

Našla ih je u mikrovalnoj – dva lijepa porculanska tanjura, duž rubova oslikanih pupoljcima ruža, uz odgovarajuće zdjelice, te noževe i vilice za odreske.

Do trenutka kad su odresci bili pečeni, postavila je stol što je bolje mogla.

– Nisam našla preljev za salatu – rekla mu je.

– Preljev za salatu. Točno. – Spustio je odreske na stol. Sad kad je bila ovdje, a izgledala je tako dobro, tako dobro dok mu se smiješila s jednom rukom na glavi psa, zaključio je da je glupo pretvarati se da zna kako se priprema obrok.

Ako će se upoznati, doista upoznati u ovom pokušaju, bolje da odmah vidi u što se upušta.

– Pazi da Conroyu ne padne na pamet nešto po pitanju ovih – rekao je, a zatim prišao ogradi od žičane mreže i prebacio se na drugu stranu. Vratio se nekoliko trenutaka kasnije i donio bocu Wishbonea i debelu plavu svijeću. – Gospođa Petrowski te pozdravlja.

Nasmijavši se, Emma je pogledala onamo i vidjela ženu na stražnjim vratima susjedne kuće. Budući da se to činilo prirodnim, mahnula joj je i potom se okrenula k Michaelu.

– Njezino posuđe?

– Da.

– Veoma je lijepo.

– Ovog sam puta želio ponuditi nešto bolje od hamburgera na plaži.

Oprezna, pružila mu je salatu. – Drago mi je što si me pozvao. Nismo imali prilike

razgovarati kad si došao u New York. Žao mi je što ti nisam mogla pokazati izložbu.

– Sljedeći put – rekao je i odrezao komad odreska.

Sjedili su uz obrok do sutona. Zaboravila je kako izgleda razgovarati o nevažnim stvarima, smijati se uz večeru dok u pozadini svira glazba, a svijeća treperi. Pas se najeo jer je dobio pola Emmina odreska, pa je hrkao kraj njezinih nogu. Njezini su se, mjesecima napeti živci, opustili.

Vidio je promjenu. Bila je postupna, kao da joj se opuštao mišić za mišićem. Niti jednom nije spomenula svoj brak, niti rastavu. To mu se činilo čudnim. Imao je prijatelja i prijateljica koji su prolazili kroz razvode. Tijekom postupka, i dugo nakon toga, to je bila njihova omiljena tema razgovora.

Kad se iz radija začuo zavodnički glas Rosemary Clooney, ustao je i povukao Emmu na noge. – Najbolje se pleše uz ove stare skladbe – rekao je kad je koraknula unatrag.

– Doista ne bih...

– I to bi tako ushitilo gospođu Petrowski. – Nježno ju je privukao bliže, prisiljavajući se da sve ostane prijateljski i bez ikakvih pritisaka.

Emma se automatski pomicala uz njega dok su iz radija dopirali sentimentalni zvukovi skladbe *Tenderly*. Zatvorivši oči, usredotočila se na to da ostane opuštena, da ignorira emocije koje su se uvlačile u nju. Ništa nije željela osjećati, osim ako to nije spokoj.

Sad se osjećao tek lahor dok su plesali po travi. Sjenke su se izdužile. Kad je otvorila oči uz dug, oprezan uzdah, vidjela je kako nebo na zapadu blista od zalaza sunca.

– Dok sam čekao da dođeš, izračunao sam da se pozna-jemo oko osamnaest godina.

– Prstom je prešao po njezinoj nadlanci. Ovog se puta nije trgnula, ali je uslijedio trenutak nepomičnosti. – Osamnaest godina – ponovio je. – Premda na prste jedne ruke mogu nabrojiti dane što sam ih proveo s tobom.

– Uopće nisi obraćao pozornost na mene kad smo se upoznali. – Zaboravila je na nervozu dok mu se smiješila. – Bio si previše opčinjen grupom Devastation.

– Jedanaestogodišnji dječaci ne mogu primjećivati djevojčice. Ti se optički živci ne razvijaju do dobi od trinaest godina, dvanaest u nekim ranijim slučajevima.

Tiho se nasmijavši, nije se pobunila kad ju je privukao malo bliže k sebi. – To sam negdje pročitala. Posve su razvijeni kad mlada muška osoba iščekuje objavljivanje broja *Sports Illustrated* s kupaćim kostimima jednako kao i početak nogometne sezone. – Kad se Michael nasmiješio, uzdigla je obrvu. – Ti si bio na gubitku. Ja sam bila prilično zatreskana u tebe.

– Jesi li? – Kliznuo joj je prstima uz leđa i poigravao se krajevima njezine kose.

– Apsolutno. Tvoj mi je otac ispričao kako si na rolama sletio s krova. Željela sam te pitati kakav je to bio osjećaj.

– Prije ili nakon nesvjestice?

– U letu.

– Mislim da sam letio oko tri sekunde. To su bile najbolje tri sekunde mogeg života.

Rekao je upravo ono što se nadala da će reći. – Žive li tvoji roditelji još uvijek u istoj kući?

– Da. Ni haubicom ih se ne bi moglo izbaciti odande.

– To je lijepo – zamišljeno je rekla. – Imati takvo mjesto, mjesto koje je uvijek dom. Ja sam se tako osjećala po pitanju potkrovlja.

– Hoćeš li ondje živjeti kad se vratiš onamo?

– Ne znam. – Izraz nemira opet se pojavio u njezinim očima, i ondje se zadržao. – Možda neću poći natrag.

Pomislio je da je sigurno veoma voljela svojeg muža kad ju je tako povrijedio završetak braka. – Ima nekoliko lijepih mjesta uz plažu. Sjećam se da voliš more.

– Da, volim.

Želio je opet vidjeti kako se smiješi. – Želiš li još uvijek naučiti jahati na valovima?

Nasmiješila se, ali čeznutljivo. – Već godinama nisam razmišljala o tome.

– Slobodan sam u nedjelju. Održat ću ti lekciju.

Podigla je pogled. U njegovim je očima bilo izazova, tek toliko da je zaintrigira. – Dobro.

Tako je ležernim pokretom spustio poljubac na njezinu sljepoočnicu da je jedva bila svjesna toga. – Znaš, Emma, kad sam rekao da mi je žao zbog tebe i tvojeg muža... – Podigao je njezinu ruku do svojih usana. – Lagao sam.

Trenutno se povukla. Okrenula se i počela skupljati posuđe. – Pomoći ću ti da to opereš.

Prišao je stolu i spustio ruku na obje njezine. – To te baš ne čudi previše, zar ne?

Natjerala se da ga pogleda. Svjetlost se u sutonu doimala bisernom. Iza njega je nebo na istoku bilo tamnoplavo. Promatrao ju je, veoma otvoreno, pomalo nestrpljivo. – Ne. – Okrenula se i odnijela posuđe u kuću.

Premda mu je to bilo veoma teško, nije insistirao. Ranjiva je, podsjetio se. To je neminovno nakon raspada braka. Zato će joj dati vremena, koliko god bude mogao podnijeti.

Nije se ponovno opustila. Nije mogla. Kakva je ona žena kad je privlači drugi muškarac tako brzo nakon što je jednog napustila? Nije željela razmišljati o tome. Odlučila je. Više se nikad neće upustiti u neku vezu. Nikad si neće dopustiti da je u klopku uhvati ljubav, brak. Sad se jedino željela vratiti u svoj hotel, zaključati vrata i nekoliko se sati osjećati sigurnom.

– Već je kasno. Doista bih se trebala vratiti. Smijem li pozvati taksi?

– Ja ću te odvesti.

– Nema potrebe. Mogu...

– Emma. Rekao sam da ću te ja odvesti.

Prestani. Prestani, naredila je sebi i razdvojila svoje nervozne prste. – Hvala.

– Opusti se. Ako nisi spremna za nevjerojatno romantičnu vezu što ćemo je imati, mogu čekati. Dosad je prošlo samo osamnaest godina.

Nije bila sigurna treba li se nasmijati ili naljutiti. – Za vezu je potrebno dvoje – rekla je. – Bojim se da sam se ja zarekla da toga više neće biti.

– Kao što sam rekao, mogu čekati. – Uzeo je ključeve. Kad su zveknuli, Conroy je skočio u zrak i zalajao.

– Voli se voziti automobilom – objasnio je Michael. – Umukni, Conroy.

Svjestan tko mu je pravi saveznik, pas se dovukao do Emme, spuštene glave. – Može li poći s nama? – pitala je kad je prislonio glavu uz njezino bedro.

– Imam MG.

– Meni ne smeta ako se moramo malo gurati.

– Bit ćeš puna njegove dlake.

– U redu je.

Conroy je pratio razgovor, podigavši jedno uho. Michael se mogao zakleti da se pas podrugljivo smijuljio.

– Ti si pobijedio, Conroy. – Pokazao je prema ulaznim vratima. Osjetivši pobjedu, Conroy je pojurio. Mahao je repom tako da je srušio Emminu torbicu sa stola na pod.

Kad se Michael sagnuo da je podigne, kopča je popustila i sadržaj se rasuo. Prije nego se mogao ispričati, ugledao je pištolj kalibra .38. Emma ništa nije rekla kad ga je podigao i okretao ga u ruci. Bio je vrhunske kvalitete, najbolji automatski pištolj toga kalibra što ga Smith & Wesson može ponuditi. Bio je blještav poput svile i težak u njegovoj ruci. Nije oružje za otmjenu damu, već opako i bez šale. Izvukao je spremnik, vidio da je pun, a zatim ga vratio na mjesto.

– Što radiš s ovim?

– Imam dozvolu.

– Nisam to pitao.

Čučnula je kako bi podigla novčanik, pudrijeru i četku.

– Živim u New Yorku, sjećaš se? – Rekla je to vedro, a u želucu joj je kuhalo kao

uvijek kad bi lagala. – Na Manhattanu mnoge žene nose oružje. Radi zaštite.

Proučavao je njezino tjeme. – Znači, već ga neko vrijeme imaš.

– Godinama.

– To je zanimljivo, budući da se ovaj model na tržištu pojavio prije otprilike šest mjeseci. Kako izgleda, ovaj se pištolj nalazi u tvojoj torbici tek nekoliko dana.

Kad se uspravila, cijelo joj je tijelo drhtalo. – Ako me kaniš ispitivati, ne bi li mi trebao pročitati moja prava?

– Prestani s glupostima, Emma. Nisi ovo kupila kako bi prestrašila lopova.

Osjetila je žmarce panike na svojim leđima. Grlo joj se osušilo i želudac se uskomešao. Bio je ljutit, doista ljutit. Vidjela je to po načinu na koji su mu oči potamnjele, u načinu na koji se kretao kad je koraknuo prema njoj. – To je moja stvar. Ako ćeš me odvesti do hotela.

– Najprije želim znati zašto ovo nosiš uza se, zašto si mi lagala i zašto si danas poslijepodne na aerodromu izgledala onako prestrašeno.

Nije rekla ni riječi, već ga je promatrala, samo ga je promatrala bezizražajnim, rezigniranim očima. Jednom ga je neki pas tako gledao, sjetio se Michael. Dopuzao je na travu na rubu njihove tratine kad je Michael imao oko osam godina. Njegova se majka bojala da je bijesan, ali kad su ga odveli veterinaru, pokazalo se da je netko tukao psa. Tako jako i tako često da ga je veterinar morao uspavati.

Mučan je bijes bujao u njemu kad je koraknuo prema njoj. Zateturala je unatrag.

– Što ti je učinio? – Želio je to vrisnuti, ali je samo prosiktao kroza zube.

Samo je odmahнула glavom. Conroy je prestao grepsti po vratima, pa je sjeo i drhtao.

– Emma. Što ti je, dovraga, učinio?

– Ja – moram poći.

– Prokletstvo, Emma. – Kad je posegnuo za njezinom rukom, leđima je tresnula u zid. Oči joj više nisu bile bezizražajne, već staklaste od užasa.

– Nemoj. Molim te.

– Neću te taknuti. U redu? – Zahvaljujući obuci, glas mu je ostao miran i tih. Nije odvajao pogled s njezinih očiju. Njegov je izraz lica sad bio pod kontrolom, oprezno miran. – Neću te ozlijediti. – I dalje je promatrajući, vratio je pištolj u njezinu torbicu i odložio je. – Mene se ne moraš bojati.

– Ne bojim se. – Ali nije mogla zaustaviti drhtanje.

– Bojiš se njega, Latimera?

– Ne želim razgovarati o njemu.

– Mogu ti pomoći, Emma.

Opet je odmahнула glavom. – Ne, ne možeš.

– Mogu. Je li ti prijeto? – Kad nije odgovorila, polako je napravio korak bliže. – Je li te tukao?

– Razvodim se. Kakve to veze ima?

– Ima itekakve veze. Možemo pribaviti nalog.

– Ne, ne želim to. Želim da ovo završi. Michael, ne mogu s tobom razgovarati o tome.

Trenutak ništa nije rekao. Gotovo je osjećao kako iz nje nestaje užas, a nije ju želio ponovno prestrašiti. – Dobro. Znam kamo možeš ići i razgovarati s nekim drugim, s drugim ljudima koji znaju kako je to.

– Zar doista vjeruje da postoji netko tko zna kako je to?

– Ne moram ni s kim razgovarati. Ne želim da neznanci čitaju o – o svemu tome dok piju jutarnju kavu. Ovo nije tvoja briga.

– Zar to misliš? – tiho je rekao. – Zar doista tako misliš? Sad je osjetila golem sram. U njegovim je očima bilo nečega što joj je trebalo, tako joj je silno trebalo, ali nije imala hrabrosti to zatražiti. Samo je želio njezino povjerenje. Ali već je jednom nekome vjerovala.

– Znam da nije. Ovo je moj problem i ja ću ga riješiti. Vidio je da bi je prevelik

pritisak natjerao da se raspadne. Stoga se povukao. – Dobro. Samo bih želio da razmisliš o tome. Ne moraš sama prolaziti kroz to.

– Oduzeo mi je moje samopoštovanje – tiho je rekla. – Ako ovo sama ne učinim, nikad ga neću vratiti. Molim te, samo me odvedi u hotel. Veoma sam umorna.

35. poglavlje

Dakle, kučka vjeruje da jednostavno može otići, mislio je Drew. Vjeruje da može jednostavno izići i nastaviti hodati. Dobro će je srediti kad je nađe. A naći će je sigurno. Gorko je žalio što je nije žešće izmlatio prije nego je otišla na Floridu.

Nije ju smio pustiti iz vida, trebao je znati da joj ne može vjerovati. Jedine žene kojima čovjek može vjerovati su prostitutke. Obavile bi svoj posao, uzele novac, i to je bilo to. Postoji golema razlika između poštene prostitutke i kurve. A njegova slatka žena nježnog lica je kurva, baš kao što je to bila i njegova majka.

Premlatit će je tako da to nikad neće zaboraviti.

Zamisli samo, imala je hrabrosti zbrisati. Jebene drskosti prebaciti svoj novac i otkazati kredit. Doživio je poniženje u Bijanu kad mu je prodavač uzeo lagani ogrtač od kašmira što ga je odlučio kupiti, hladno mu rekavši da je njegova kreditna kartica otkazana.

Platit će mu za to.

Zatim mu je onaj umišljeni odvjetnik uručio papire. Ona želi razvod. Prije će je ubiti.

Odvjetnik u New Yorku nije mu bio ni od kakve pomoći. Nekakve besmislice o profesionalnoj uljudnosti prema drugoj tvrtki. Gospođa Latimer ne želi da se zna gdje se nalazi. Pa, on će sigurno otkriti gdje se nalazi, a tada će je srediti.

U početku se bojao da je pošla k svojem ocu. Dobrotvorni se koncert približava i uskoro će donijeti ploda svi Drewovi planovi o solokarijeri, pa nije želio da se na njega okomi netko tako utjecajan kao što je Brian McAvoy. Ali tada je Brian nazvao kako bi je obavijestio da joj je stara umrla. Drew je bio zadovoljan jer se veoma brzo snašao. Rekao je Brianu da je Emma izišla s dvjema prijateljicama. I bio je siguran da je u glas unio pravi ton suosjećanja i zabrinutosti kad je obećao da će Emmi prenijeti vijest.

Ako McAvoy ne zna gdje je kučka od njegove kćeri, onda je Drew zaključio da to ne znaju ni drugi članovi grupe. Svi su povezani poput prokletih lopova. Pomislio je na Bev, ali je bio siguran da bi Emmin stari znao da je otišla u London.

Ili se možda svi poigravaju njime, smiju mu se iza leđa. Ako je tako, vratit će joj to, s kamatama.

Otišla je prije više od dva tjedna. Nadao se da se sjajno provodi jer će skupo platiti svaki sat.

Skupio je ramena dok je hodao kako bi se zaštitio od hladnog vjetrova. Kožna je jakna ublažila hladnoću ranog proljeća, ali uši su ga zeble. Ili su mu možda zvonile od bijesa. Ta mu se pomisao više svidjela, pa se malo osmjehnuo dok je prelazio ulicu do zgrade sa stanom u potkrovlju.

Vozio se podzemnom željeznicom, što je smatrao degradirajućim, ali sigurnijim od taksija u danim okolnostima. Više je nego vjerojatno da će morati učiniti nešto... neugodno Marianne. Neugodno za nju, u svakom slučaju, pomislio je Drew i nasmijao se. To će mu biti veliko zadovoljstvo.

Emma mu je lagala. Marianne je bila na sprovodu. U novinama je vidio fotografiju

na kojoj su njih dvije zajedno. Posve je sigurno da je Marianne sudjelovala u svemu tome. Ona sigurno zna gdje se Emma skriva. A kad završi s njom, rado će mu to reći.

Upotrijebio je ključ što ga je prije nekoliko mjeseci dobio od Emme. Ušao je u zgradu i utipkao lozinku za otključavanje dizala. Kad su se za njim zatvorila vrata dizala, protrljao je zglavke prstiju jedne ruke o zglavke druge. Nadao se da je još u krevetu.

U potkrovlju je vladala tišina. Tiho je prišao stubama i popeo se dok mu je srce radosno lupalo. Razočarao se kad je ugledao prazan krevet. Plahte su bile u neredu, ali hladne. Razočaranje je bilo tako golemo da je to nadoknadio uništavanjem stana. Trebao mu je gotovo sat vremena da se riješi svoje frustriranosti, pa je trgao odjeću, razbijao staklo, parao jastuk za jastukom nožem što ga je uzeo iz kuhinje.

Sjetio se slika naslaganih u ateljeu. S nožem u ruci, ponovno je krenuo gore, ali je tada zazvonio telefon. Stao je, trgnuvši se na taj zvuk. Teško je disao, a znoj mu se cijedio u oči. S usne mu je curila krv jer se ugrizao dok je parao kauč.

Nakon četvrte zvonjave uključila se sekretarica.

– Marianne.

Drew je jurnuo niza stube kad je začuo Emmin glas. Umalo je zgrabio slušalicu prije nego se uspio kontrolirati. – Vjerojatno si još u krevetu ili si do lakta u bojama, pa me nazovi kasnije. Nastoj da to bude jutros. Kasnije idem na plažu kako bih vježbala jahanje na valovima. Mogu stajati na dasci više od deset sekunda. Nemoj biti ljubomorna, ali danas će u L.A.-u biti trideset dva stupnja. Zovi me uskoro.

L.A., pomislio je Drew. Okrenuvši se, zurio je u sliku Emme na zidu.

Kad je Marianne sat vremena kasnije nazvala, Emma je već bila na vratima. Zatvorila ih je, ponovno zaključala i podigla slušalicu.

– Zdravo, ti. – Mariannein je glas bio pospan i zadovoljan.

– Zdravo i tebi. Upravo si ustala? U New Yorku je već sigurno blizu podne.

– Još nisam ustala. – Promeškoljila se na jastucima. – U krevetu sam. Zubarovu krevetu.

– Stavljáš navlaku na zub?

– Recimo samo da ima sposobnosti koje su malo šire od zubne higijene. Nazvala sam svoju sekretaricu i dobila tvoju poruku. Dakle, kako si?

– Dobro sam. Doista.

– Drago mi je da to čujem. Ide li Michael na plažu s tobom?

– Ne, on radi.

Marianne je nabrala nos. Ako ona ne može biti u blizini da pazi na Emmu, računala je da će to činiti policajac. Čula je tuš u susjednoj prostoriji i lijeno poželjela da se njezin novi ljubavnik može vratiti u krevet umjesto da se ide boriti protiv naslaga na zubima. – Kvarenje zuba ili negativci, valjda muškarac mora raditi. Slušaj, razmišljam o tome da za dva tjedna dođem tamo.

– Kako bi provjerila kako sam?

– Tako je. I da konačno upoznam tog Michaela kojeg si sve te godine čuvala za sebe. Dobro se provedi na valovima, Emma. Nazvat ću te sutra.

Michael je volio raditi na terenu. Zapravo nije imao ništa protiv papirologije, ili sati što ih je katkad morao provesti u telefonskim razgovorima, ili hodanja od vrata do vrata. Ali volio je akciju na ulicama.

Tijekom prvih je godina morao otrpjeti mnogo zafrkavanja. Kapetanov sin. Nešto od toga bilo je dobronamjerno, nešto nije, ali izdržao je. Naporno je radio za svoju zlatnu značku.

Sad je u postaji maznuo krafnu s obližnjeg stola, pojeo je s nogu dok je prelistavao novine što ih je neki kolega ostavio kraj aparata za kavu.

Odmah je prešao na stripove. Nakon noći kakvu je proveo trebalo mu je nešto za opuštanje, za smijanje. Zatim je prešao na sport, jednom rukom okrećući stranice, a drugom ulijevajući kavu.

JANE PALMER UMRLA OD PREDOZIRANJA

Jane Palmer, četrdeset šest godina stara, bivša ljubavnica Briana McAvoya iz grupe Devastation i majka njegove kćeri Emme, pronađena je mrtva u njezinu londonskom domu, navodno kao žrtva predoziranja. Tijelo je kasno u nedjelju poslije podne našao Stanley Hitchman.

Michael je pročitao cijeli članak. Sadržavao je samo gole činjenice, ali autor je nagovijestio samoubojstvo. Opsovao je i bacio novine u stranu. Zgrabio je jaknu i dao znak McCarthyju.

– Treba mi jedan sat. Moram nešto obaviti.

McCarthy je rukom pokrio telefonsku slušalicu što ju je držao na uhu. – Imamo tri kriminalca u pritvoru.

– Znam, nikamo neće otići. Sat vremena – ponovio je i izišao.

Našao ju je na plaži. Prošlo je tek nekoliko dana otkako se vratila u njegov život, ali je poznao njezine navike. Svaki je dan odlazila onamo, na isto mjesto. Ne radi jahanja na valovima. To je bila samo izlika. Dolazila je sjediti na suncu i promatrati more, ili čitati u sjeni malene plavo-bijele platnene kabine. Povrh svega, dolazila je kako bi joj rane zacijeljele.

Uvijek se držala podalje od ostalih koji su se sunčali ili šetali plažom. Nije tražila društvo, ali joj je godila činjenica da nije sama. Nosila je jednostavan plavi jednodijelni kupaći kostim, nikakav oskudni bikini ili provokativno krojen na bokovima. Upravo je ta čednost privlačila poglede. Nekoliko je muškaraca razmišljalo o tome da joj priđe, ali ih je jedan njezin pogled poslao dalje.

Michaelu se činilo da se oko nje nalazi stakleni zid, tanak, leden i neprobojan. Pitao se može li unutar toga osjetiti miris kokosova ulja ili čuti glazbu s prijenosnih radija.

Prišao joj je. Njezino mu je povjerenje u njega dopuštalo da joj priđe bliže od ostalih. Ali izgradila je i drugu liniju obrane koja je čak i bliske prijatelje držala na određenoj udaljenosti.

– Emma.

Mrzio je kad bi je vidio kako se trza, onaj brzi, nesvjesni pokret panike. Knjiga što ju je čitala ispala joj je iz ruke. Iza naočala za sunce u njezinim se očima pojavio strah, ali se tada povukao. Usne su joj se izvile u smiješak, tijelo se opustilo. Sve je to vidio, promjenu od spokoja u paniku i ponovno smirenost, sve u rasponu od nekoliko sekunda. To ga je navelo na pomisao da se počela previše navikavati na život u strahu.

– Michael, nisam očekivala da ću te danas vidjeti. Zar markiraš?

– Ne. Imam samo nekoliko minuta.

Sjeo je kraj nje, djelomično u hlad. Povjetarac s mora pomaknuo je njegovu jaknu, pa je ugledala futrolu za oružje. Uvijek bi je šokirala pomisao na to kako zarađuje za život. Uopće nije izgledao onako kako je zamišljala detektive. Čak i sada kad je vidjela oružje uz njegovu USC majicu, nije mogla povjerovati da bi ga mogao upotrijebiti.

– Izgledaš umorno, Michael.

– Naporna noć. – Malo se osmjehnula. Vidio je da misli da on govori o nekoj ženi. Nije imalo smisla reći joj da je veći dio noći proveo baveći se s četiri mlada trupla. – Emma, jesi li danas pročitala novine?

– Ne. – Namjerno je izbjegavala novine i televizijski program. Nevolje svijeta, kao i ljudi u njima, nalaze se s druge strane staklenog zida. No znala je da će joj reći nešto što ne želi čuti. – Što je? – Kad ju je uzeo za ruku, njezina se tjeskoba pojačala. – Je li riječ o tati?

– Ne. – Korio je sebe jer joj nije odmah rekao o čemu je riječ. Njezina je ruka postala ledena u njegovoj. – Riječ je o Jane Palmer. Mrtva je, Emma.

Zurila je u njega kao da govori nekim nerazumljivim jezikom. – Mrtva? Kako?

– Čini se da se predozirala.

– Shvaćam. – Izvukla je ruku iz njegove i zagledala se prema moru. Voda je kraj

obale bila svijetlozelena, a mijenjala se i postajala tamnija prema pučini. Ondje je svjetlucala u tamnoplavoj boji. Pitala se kako bi bilo biti tako daleko od svega. Plutati, posve sama.

– Bih li trebala nešto osjećati? – promrmljala je.

Znao je da to više pita sebe nego njega. Ipak je odgovorio. – Ne možeš osjećati ono čega nema.

– Ne, ne možeš. Nikad je nisam voljela, čak ni kao dijete. Nekoć sam se toga sramila. Žao mi je da je mrtva, ali to je neka vrsta neodređene, bezlične tuge, one koju osjetiš kad u novinama pročitaš da je netko poginuo u prometnoj nesreći ili požaru.

– Onda je to dovoljno. – Spustio je ruku na njezinu pletenicu, što mu je već prešlo u naviku, i pomilovao je. – Slušaj, moram se vratiti, ali trebao bih završiti do sedam. Kako bi bilo da pođemo na vožnju uz obalu? Ti, ja i Conroy.

– Vrlo rado. – Kad je ustao, ispružila je ruku i dotaknula njegovu. Kontakt je bio izrazito kratak. Potom se okrenula i opet zagledala prema moru.

Drew je stigao u Beverly Wilshire malo iza tri. To je bio prvi hotel što ga je provjerio. Činjenica da je Emma tako predvidljiva istodobno mu je pružila zadovoljstvo i gadila mu se. Connaught u Londonu, Ritz u Parizu, Little Dix Bay na Djevičanskim Otocima i uvijek Wilshire u L.A.-u.

Ušao je, s ležernim, privlačnim osmijehom na licu. Znao je da ga prati sreća kad je vidio da na recepciji radi mlada i atraktivna žena. – Zdravo. – Vedro joj se nasmiješio i gledao kako se njezin uljudni izraz lica mijenja u prepoznavanje, a potom ushićenje.

– Dobar dan, gospodine Latimer.

Spustio je ruku na njezinu, a drugu je podigao i stavio prst na usne. – Neka to ostane među nama, može? Ovdje sam kako bih se pridružio svojoj ženi, ali bojim se da sam zaboravio broj sobe.

– Gospođa Latimer je odsjela kod nas? – Mlada je žena uzdigla obrvu.

– Da, morao sam nešto obaviti i pridružiti joj se. Naći ćete je za mene, zar ne?

– Naravno. – Njezini su prsti letjeli po tipkovnici. – Nije prijavljen nitko pod imenom Latimer.

– Ne? Možda je uzela sobu pod imenom McAvoy. – Obuzdavao je svoju nestrpljivost dok je kompjutor radio.

– Žao mi je, gospodine Latimer, nemamo nikoga pod imenom McAvoy.

Želio je zgrabiti službenicu za njezin vitak vrat i stisnuti. Morao je uložiti znatan napor kako bi na lice izmamio zbunjen izraz. – To je čudno. Gotovo sam siguran da nisam pobrkao hotele. Emma ne bi odsjela nigdje drugdje, samo u Wilshireu. – Glavom su mu letjele razne mogućnosti. Tada se nasmiješio. – Ah, naravno. Ne znam kako mogu biti tako smušen. Neko je vrijeme ovdje boravila s prijateljicom, pa je soba vjerojatno ostala na njezino ime. Znao je to kad se pokušavate sakriti na nekoliko dana. Pokušajte Marianne Carter. Najvjerojatnije na drugom katu. Emma ne voli visine.

– Da, evo je. Apartman 305.

– To je olakšanje. – Smiješio se, ali je stiskao zube. – Mrzio bih izgubiti svoju ženu. – Čekao je ključ, nastojeći disati mirno i pravilno. – Uvelike ste mi pomogli, ljubavi.

– Zadovoljstvo mi je, gospodine Latimer.

O ne, mislio je dok je hodao prema dizalu, meni će biti zadovoljstvo. Golemo zadovoljstvo.

Nije se razočarao što je apartman prazan. Zapravo, zaključio je da je tako bolje. Iz torbe je izvadio malen kasetofon i pojas od kvalitetne, podatne kože. Navukao je draperije na prozorima, pripalio cigaretu i sjeo, čekajući.

– Kesselring. – Mladi je detektiv otvorio vrata sobe za ispitivanje gdje su Michael i McCarthy udruženim snagama nastojali slomiti osumnjičenika. – Imaš telefonski

poziv.

– Malo sam zauzet ovdje, Drummonde. Uzmi poruku.

– Pokušao sam. Žena kaže da je hitno.

Zaustio je da će opsovati, ali je tada pomislio da bi to mogla biti Emma. – Nemoj se opustiti – rekao je Swanu i zaputio se prema vratima. Sjeo je na rub svojeg stola i podigao slušalicu. – Kesselring.

– Michael? Ovdje Marianne Carter. Ja sam Emmina prijateljica.

– Svakako. – Razdražen jer je bio prekinut u poslu, gurnuo je ruku u džep i potražio cigarete. – U gradu ste?

– Ne. Ne, ja sam u New Yorku. Upravo sam stigla u stan u potkrovlju. Ja – netko, netko ga je uništio.

Prstima je pritisnuo umorne oči. – Mislim da bi bilo pametnije da nazovete lokalnu policiju. Nekoliko sati ne mogu stići onamo.

Nije bila raspoložena za sarkazam. – Živo mi se fućka za stan. Zabrinuta sam za Emmu.

– Kakve veze ona ima s tim?

– Ovo je mjesto divljački uništeno. Sve je poderano, rasječeno, razbijeno. To je bio Drew. Sigurna sam da je bio Drew. Vjerojatno ima Emmin ključ. Ne znam koliko vam je ispričala, ali on je nasilan. Doista nasilan. A ja...

– U redu. Smirite se. Prvo što trebate učiniti je otići odande, pođite k susjedu i zovite policiju.

– On nije ovdje. – Mrzila je sebe jer je bila tako uzbuđena da nije uspijevala jasno govoriti. – Mislim da zna gdje je ona, Michael. Jutros je ostavila poruku na sekretarici. Ako je bio ovdje kad je nazvala, ili je preslušao poruku, onda zna. Pokušala sam je nazvati, ali mi se ne javlja.

– Ja ću se pobrinuti za to. Iziđite iz stana i zovite policiju.

Spustio je slušalicu prije nego je dospjela odgovoriti.

– Kesselring, ako si završio razgovor sa svojom dragom.

– Pođimo. – Michael je prekinuo prigovore svojeg partnera i trkom krenuo prema vratima.

– Što se...

– Kreni – prasnuo je Michael. Već je pokrenuo automobil kad je McCarthy uskočio na suvozačko mjesto.

36. poglavlje

Kad je Emma ušla u predvorje hotela Beverly Wilshire, bila su gotovo četiri sata. Tijekom dugog poslijepodneva na plaži donijela je jednu odluku. Nazvat će svojeg oca. Zsigurno je čuo za Janeinu smrt, a Emma je bila uvjerenjena da je pokušao stupiti u vezu s njom.

To neće biti lak razgovor, ali je nužan. Vrijeme je da mu kaže da je napustila Drewa. Možda je također vrijeme da iskoristi medije koji su uvijek tako željni tračeva. Kad se u javnosti pročuje za raskid braka, možda će se izvući iz stalne omamljenosti. Možda će se prestati bojati.

Dok je hodala hodnikom prema svojoj sobi, potražila je ključ u torbici. Prstima je dotaknula metal pištolja. Prestat će ga nositi uza se, rekla je sebi. Prestat će se osvrnati preko ramena.

Otvorila je vrata apartmana i namrštila se. Draperije nisu dopuštale da svjetlost prodre u sobu. Mrzila je mrak i u sebi je proklinjala sobaricu. Prisilivši se da pođe naprijed, pustila je da se vrata zatvore za njom i zaputila se prema lampi. Tada se začula glazba. Prsti su joj se ukočili na prekidaču. Onaj sablasni, nezamjenjivi uvod koji

ju je progonio u snovima. Ubijeni je Lennon počeo pjevati jasnim glasom.

Na drugoj strani prostorije upalilo se svjetlo. Mogla je samo cviljeti i zateturati unatrag. Na trenutak je u njezinu umu lebdjelo lice, nejasno, ali gotovo, gotovo prepoznatljivo. Tada je ugledala Drewa.

– Zdravo, Emmy ljubavi. Jesam li ti nedostajao?

Trgnula se iz transa i jurnula prema vratima. Bio je brz.

Uvijek je bio brz. Zamahnuo je rukom i srušio je u stranu, a njezina je torbica poletjela. I dalje se smiješeći, zaključao je vrata i namjestio lanac.

– Želimo malo privatnosti, zar ne?

Od njegova je glasa, tiho ljubaznog, osjetila ledene žmarce na leđima. – Kako si me našao?

– O, mi imamo svoje načine, Emma. Recimo da između tebe i mene postoji veza. Nisam li ti rekao da ću te uvijek naći?

Iza nje je glazba i dalje svirala. Ovo je noćna mora. Željela je vjerovati da jest. Često su je mučile, glazba, mrak. Probudit će se oblivena hladnim znojem, kao sada.

I mora će završiti.

– Pogodi što sam dobio, Emma. Zahtjev za razvod braka. Dakle, to baš nije bilo lijepo, zar ne? A ja sam već tjednima bolestan od brige za tebe. Zaboga, netko te mogao oteti. – Nacerio se. – Netko te mogao ubiti, kao tvojeg jadnog malenog brata.

– Nemoj.

– Ah, uzrujava te pričanje o njemu, je li? Glazba te također uzrujava. Da je isključim?

– Da. – Moći će razmišljati ako isključi glazbu. Znat će što joj je činiti.

– Onda dobro. – Koraknuo je prema kasetofonu, ali je stao. – Ne, mislim da ćemo je ostaviti da svira. Moraš naučiti suočiti se s problemima, Emma. To sam ti već rekao, nisam li?

Zubi su joj počeli cvokotati. – Suočavam se s njima.

– Dobro. To je dobro. Dakle, prvo što ćeš učiniti je nazvati onog svojeg otmjenog odvjetnika i reći mu da si se predomislila.

– Ne. – Strah je bujao u njoj, pa je mogla samo šaptati. – Neću se vratiti s tobom.

– Naravno da hoćeš. Pripadaš meni. Malo si se ispuhala, Emma, nemoj si sad otežavati. – Kad je odmahнула glavom, duboko je uzdahnuo. Zatim je hitro zamahnuo rukom i tresnuo je po licu. Krv joj je ispunila usta kad je tresnula u stol, srušivši lampu na pod.

Kroz maglu bola vidjela ga je kako joj prilazi. I počela je vrištati. Snažno ju je nogom udario u trbuh, presjekavši njezin vrisak i ostavivši je bez zraka. Kad se pokušala sklupčati, počeo ju je udarati, polako, metodički.

Ovog se puta borila. Njezin ga je prvi udarac okrznuo po bradi, ali ga je toliko iznenadio da je imala vremena otpuzati od njega. Čula je lupanje po vratima, zahtjev da ih otvore. Uspjela se podići na noge i nesigurno koraknuti prema zvuku, ali ju je opet uhvatio.

– Dakle, želiš grubu igru, Emma? – Počeo joj je trgati odjeću i noktima joj grepsiti kožu. Njezino ga je otimanje samo još više razjarilo. Ovog će puta biti kažnjena, na način što ga nikad neće zaboraviti.

Emma je čula nekoga kako preklinje, moljaka, obećava. Nije bila svjesna činjenice da je to njezin vlastiti glas. Više gotovo nije osjećala udarce dok ju je nastavljao mlatiti. Ovog se puta koristio šakama, zaboravivši na sve osim na potrebu da joj se osveti.

– Zar si mislila da mene možeš napustiti, kučko? Zar si mislila da ću ti dopustiti da uništiš sve oko čega sam se tako trudio? Prije ću te ubiti.

Njezino je tijelo bilo masa bolova. Čak je i disanje osjećala kao ubode desetaka tupih noževa. Nikad ranije nije bilo ovako loše. Čak i kad je bilo najgore, nije bilo ovako strašno. Omamljena, dohvatila je nogu stolice i pokušala ustati. Mokri od njezine vlastite krvi, prsti su kliznuli s drva.

Prestala se boriti. Više nije imala ni mrvice snage. Osjetila je kako je podiže, a zatim

baca. Nešto je puklo u njezinim prsima, pa je ponovno vrisnula od užasnog bola. Napola svjesna, nemoćno je ležala.

– Kučko. Kurvo. – Dahtao je kad se ponovno okomio na nju. Kroz maglu je vidjela da mu krv teče iz nosa. Oči su mu bile staklaste i mahnite. Dok je gledala njegovo lice, znala je da je prešao neku granicu. Ovoga puta premlaćivanje neće biti dovoljno. Udarat će je dok je ne ubije. Jecajući, pokušala je puzati.

Lecnula se kad je začula pucketanje njegova pojasa. Njezini su jecaji prerasli u jauke dok se vukla preko saga. Nastavio je pucketati pojasom, pucketati u ritmu glazbe dok joj se približavao. Nemoćno se srušila. Trzaj joj je vrištao kroz rebra, a vid se zamaglio.

Čula je kako je netko doziva, više njezino ime. Lomljenje drva. Je li to zvuk lomljenja drva, ili se njezino tijelo lomi? Na prvi je udarac pojasa njezina ruka poletjela prema van. Prstima je dotaknula metal. Slijepo je stegnula šaku oko pištolja. Gušeci se u jecajima, odgurnula se na leđa. Vidjela je njegovo lice kad je ponovno podigao pojas.

Osjetila je kako se pištolj trznuo u njezinoj ruci.

Michael je uletio u sobu i vidio kako Drew tetura unatrag, a na licu mu je lebdio zbunjen izraz. Teturajući, ponovno je podigao pojas. Michael je izvukao svoje oružje, ali prije nego ga je dospio upotrijebiti, Emma je ponovno pucala, i ponovno. Nastavila je stiskati okidač dugo nakon što je beskorisno škljocao, dugo nakon što je on ležao ispružen kraj njezinih nogu. Stiskala je okidač, gađajući zrak.

– Dobri Isuse – izusti McCarthy.

– Zadrži one ljude vani. – Michael joj je prišao. Skinuo je jaknu i omotao je oko nje. Njezina je odjeća bila poderana i natopljena krvlju. Nije se pomaknula, već je samo nastavila pucati iz praznog pištolja. Kad joj ga je pokušao uzeti, shvatio je da joj se ruka zgrčila oko drška.

– Emma. Dušo. Sad je u redu. Gotovo je. – Nježno joj je milovao kosu. Morao je uložiti silan napor kako bi obuzdao svoj bijes. Lice joj je bilo obliveno krvlju. Jedno joj se oko već zatvorilo od otekline. Drugo je bilo staklasto od šoka. – Daj mi sad pištolj, dušo. Više ti ne treba. Dobro si. – Pomaknuo se tako da mu može vidjeti lice.

Komadićem tkanine koja je bila njezina bluza brisao joj je krv. – Ja sam, Michael. Čuješ li me, Emma? Michael je. Bit će u redu.

Dah joj je postao isprekidan. Drhtaji su je potresali. Privinuo ju je uza se, njišući je dok se njezino tijelo treslo. Ruka joj je bila mlitava kad je iz nje izvukao pištolj. Nije plakala. Michael je znao da se zvuk što ga je ispuštala dok ju je držao ne bi mogao nazvati plakanjem. Stenjala je, tihi životinjski zvukovi koji su prerasli u cviljenje.

– Hitna pomoć stiže. – Nakon što je kratko pregledao Drewovo tijelo, McCarthy je čučnuo kraj Michaela. – Prilično ju je temeljito sredio, nije li?

Michael ju je nastavio njihat, ali je okrenuo glavu i dugo proučavao Drewa Latimera. – Šteta što se samo jednom može umrijeti.

– Da. – McCarthy je odmahnuo glavom i ustao. – Kujin sin još uvijek drži pojas.

Brian je gledao kako oblaci lete nebom dok je sjedio kraj Darrenova groba. Svaki put kad je dolazio sjediti u visokoj travi, nadao se da će naći spokoj. Nikad nije. Ali uvijek se vraćao.

Pustio je da poljsko cvijeće raste na mjestu gdje je njegov sin pokopan. Više je volio to nego malenu mramornu ploču na kojoj je pisalo samo ime i dva datuma. Godine su bile tako žalosno blizu.

Njegovi su roditelji pokopani u blizini. Premda je njih poznao desetljećima, jasnije se sjećao svojeg sina.

S groblja je vidio izorana polja, područja smeđe boje između bujnog zelenila. I šarene krave kako pasu. Bilo je rano. Jutra u Irskoj najbolja su za sjedenje, sanjarenje. Svjetlost je blaga i baršunasta, kakvu nije vidio nigdje osim u Irskoj. Rosa je svjetlucala na travi. Jedini zvukovi što ih je čuo bili su lajanje psa i udaljeno brujanje traktora.

Kad ga je ugledala, Bev se zaustavila. Nije znala da će biti ondje. Pazila je tijekom

svih tih godina da dolazi jedino kad je znala da je Brian negdje drugdje. Nije ga željela ovdje vidjeti, kraj groba gdje su oboje stajali prije mnogo godina.

Zamalo se okrenula. Ali bilo je nečega u načinu na koji je sjedio, s rukama lagano spuštenima na koljena, očiju uprtih u daljinu preko zelenih brežuljaka. Doimao se previše samim.

Oboje su previše sami.

Tiho je hodala. Uopće je nije čuo, ali je okrenuo glavu kad je njezina sjenka pala na njega. Ništa nije rekla, već je spustila buket jorgovana ispod mramorne ploče. Uzdahnula je i kleknula.

U tišini su slušali šum vjetra u visokoj travi i udaljeno brujanje traktora.

– Želiš li da odem? – pitao je.

– Ne. – Nježno je prešla rukom po mekanoj travi koja je pokrivala njihova sina. – Bio je predivan, zar ne?

– Da. – Osjetio je kako mu se oči pune suzama i nastojao ih potisnuti. Prošlo je mnogo vremena otkako je ovdje plakao. – Bio ti je tako sličan.

– Imao je najbolje od nas oboje. – Govorila je tihim glasom i sjela na pete. Kao i Brian, pogledala je prema brdima. Tako su se malo promijenili tijekom svih tih godina. Život se nastavio. To je bila najteža lekcija što ju je naučila. – Bio je tako vedar, tako pun života. Imao je tvoj osmijeh, Bri. Tvoj i Emmin.

– Uvijek je bio sretan. Kad god mislim na njega, sjetim se toga.

– Moj je najveći strah bio da ću nekako zaboraviti, da će njegovo lice i sjećanje na njega s vremenom izbljedjeti. Ali nije. Sjećam se kako se smijao, kako je to samo izviralo iz njega. Nikad nisam čula ljepši zvuk. Previše sam ga voljela, Bri.

– Ne može se previše voljeti.

– Da, može. – Neko je vrijeme šutjela. Neka je krava počela mukati. Čudno, ali zvuk ju je naveo na smijeh. – Misliš li da je jednostavno izgubljeno? Da je sve što je on bio i mogao biti jednostavno nestalo, otišlo kad je on umro?

– Ne. – Tada ju je pogledao. – Ne, ne mislim.

Njegov je odgovor mnogo značio. – Ja sam u početku tako mislila. Možda sam zato tako dugo bila izgubljena. Silno je boljela spoznaja da je sva ona ljepota i radost tako kratko bila s nama. Ali tada sam shvatila da to nije točno. On još uvijek živi u mojem srcu. I u tvom.

Pogledao je u daljinu, prema dalekim brdima. – Ima trenutaka kad želim zaboraviti. Razdoblja kad činim sve što mogu kako bih zaboravio. Najgora je vrsta pakla nadživjeti vlastito dijete.

– Kad se to dogodi, znaš da više nikad ništa u životu ne može biti tako bolno. Imali smo ga dvije godine, Bri. Toga se volim sjećati. Bio si divan otac. – Pružila je ruke prema njemu, uzela njegove. Kad su se njegovi prsti stegnuli oko njezinih, uzvratila je stisak. – Žao mi je što tu bol nisam htjela dijeliti s tobom onako kako sam dijelila radost. Bila sam sebična, kao da će ostati samo moja ako je zadržim za sebe. Ali naša je, onako kako je i on bio naš.

Ništa nije rekao. Suze su joj stezale grlo. Razumjela ga je i primaknula mu se. Zagrlivši jedno drugo, sjedili su u tišini dok se sunce penjalo na nebu i osušilo rosu na visokoj travi.

– Nisam te smio ostaviti – promrmljao je.

– Ostavili smo jedno drugo.

– Zašto? – Čvršće ju je stegnuo. – Zašto?

– Tako sam često razmišljala o tome. Mislim da nismo mogli podnijeti pomisao da ćemo biti sretni. Osjećali smo, ili sam ja osjećala, da bismo njemu pričinili sramotu kad bismo mogli biti sretni nakon što je on umro. To je bilo pogrešno.

– Bev. – Zagnjurio je lice u njezinu kosu. – Nemoj otići. Molim te, nemoj otići.

– Ne – tiho je rekla. – Neću.

Hodali su, držeći se za ruke, natrag do seoske kuće. Sunce je sjalo kroz prozore dok

su se penjali na kat. Razodjenuli su jedno drugo, zastajkujući jedino radi dugih, mirnih poljubaca, nježnih milovanja.

On nije mladi čovjek koji ju je nekoć volio. Niti je ona ista žena. Sad su strpljiviji. Nisu se srušili na krevet, već su se polako spustili, svjesni da je svaki trenutak dragocjen jer su ih toliko izgubili.

A ipak, mada su se promijenili, njihova su tijela bila u harmoniji. Kad je posegnula za njim, godine kao da su nestale. Priljubivši usta uz njezin vrat, udisao je poznati miris, osjećao poznati okus.

Dok je strast jačala, klizili su duž njezinih rubova, ne želeći da ona njima upravlja, kako je bilo nekoć. Smiješila se dok mu je provlačila prste kroz kosu. Dok se njezino tijelo zagrijavalo, uzdahnula je podjednako od zadovoljstva i žudnje. Napola zatvorivši oči, prelazila je rukama po njegovu tijelu, sjećajući se svakog djelića, svakog kutka. Strast, oslobođena, ispunjavala ih je poput finog vina.

Spremno ga je dočekala, otvarajući se i izvijajući. Kad su se spojili, plakala je. Privukavši njegova usta svojim,okusila je njegove suze pomiješane sa svojim.

Kasnije su tiho ležali, a njezina je glava počivala u udubljenju njegova ramena. Čudila se što je bilo tako jednostavno, i činilo se tako ispravnim. Prošlo je gotovo dvadeset godina. Pola svojeg života provela je odvojeno od njega. Ipak, sad su ovdje, tijela vlažnih od ljubavi. Osjećala je kako mu srce kuca pod njezinim dlanom.

– Veoma je slično onomu kako je bilo nekoć – rekao je, izgovarajući njezine misli. – A ipak je toliko drukčije.

– Nisam željela da se ovo dogodi. Svih ovih godina tako sam se silno trudila ostati daleko od tebe. – Podigla je glavu i pogledala ga u oči. – Nisam željela ikad više tako silno voljeti.

– Jedino je s tobom bilo pravo. Nemoj tražiti od mene da te opet pustim od sebe. Ovoga puta ne bih uspio.

Odmaknula mu je kosu s čela, prošaranu prvim sjedinama. – Uvijek sam se bojala da ti zapravo nisam potrebna, sigurno ne onako kako si ti potreban meni.

– Nisi bila u pravu.

– Da, znam da nisam. – Sagnula je glavu i poljubila ga. – Potratili smo mnogo vremena, Bri. Željela bih da dođeš kući.

Ondje su prenoćili, razgovarajući, vodeći ljubav. Bilo je kasno kad je zazvonio telefon. Brian se javio jedino zato što nije bilo drugog načina da se prekine ometanje.

– Halo.

– Brian McAvoy?

– Da, pri telefonu.

– Ovdje je Michael Kesselring. Pokušavam vas pronaći.

– Kesselring. – Požalio je što je ponovio prezime čim se Bev ukočila kraj njega. – Što se dogodilo?

– Riječ je o Emmi.

– O Emmi? – Brzo je sjeo, a usta su mu se posve osušila. Osjetio je kako mu Bevina ruka stišće rame. – Zar joj se nešto dogodilo?

Michael je iz iskustva znao da je najbolje sve brzo reći, ali mu je bilo teško pronaći prave riječi. – U bolnici je, ovdje u L.A.-u. Ona je...

– Nesreća? Je li stradala u nekakvoj nesreći?

– Ne, premlaćena je. Objasnit ću vam kad stignete ovamo.

– Premlaćena? Emma je premlaćena? Ne razumijem.

– Liječnici se bave njome. Rekli su mi da će biti u redu, ali trebat će vas.

– Doći ćemo što brže budemo mogli.

Bev je već ustala i odijevala se. – Što se dogodilo?

– Ne znam. Nalazi se u bolnici u L.A.-u. – Psovao je, mučeći se s gumbima košulje.

– Čekaj. – Bev ih je hitro zakopčala. – Bit će joj dobro, Bri. Emma je čvršća no što

izgleda.

Mogao je samo kimnuti i na trenutak je čvrsto zagrliti.

37. poglavlje

Bilo je mračno. Osjećala je bolove, maglovite, daleke bolove koji su tromo kolali njezinim tijelom. Činilo se da je pokrivaju poput topla crvena oceana, pritišću je, pa ne može doprijeti do zraka i svjetlosti. Emma se pokušala uzdići iznad toga, potonuti ispod, ali se činilo da ne može nadmudriti tupe bolove. Otkrila je da to može prihvatiti. **Ali ne tminu, ne tišinu.**

Pokušala se pomaknuti. Obuzela ju je panika kad je shvatila da ne zna stoji li, sjedi ili leži. Nije osjećala ruke ni noge, samo one uporne, nekako tekuće bolove. Pokušala je govoriti, dozvati nekoga, bilo koga. U svojem je umu vrištala, ali nitko nije reagirao.

Znala je da je ozlijeđena. Itekako se dobro sjećala načina na koji ju je Drew gledao. Čekao ju je. Možda je još uvijek tu, promatra je, čeka u mraku. Ovog će je puta...

Ali možda je već mrtva.

Sad je osjećala više od bola. Osjećala je gnjev. Nije željela umrijeti. Frustrirano stenjući, uložila je svu svoju snagu i volju samo da bi otvorila oči. Nije imala nikakvu kontrolu nad njima, kao da su prišivene.

Nečija joj je ruka pomilovala kosu. Osjetila je to, samo lagan dodir koji je izazvao silovitu paniku i potisnuo bolove.

– Odmaraj se, Emma. Sad je sve u redu. Moraš mirovati.

Nije Drew. Ni glas ni dodir nije Drewov.

– Sad si na sigurnom, vjeruj mi.

Michael. Željela je izgovoriti njegovo ime, zahvalna da nije sama u mraku. Da je živa. Zatim je nahrupio mračan crven val i pokrio je.

Veći dio noći lebdjela je na granici svijesti. Michael je znao da su liječnici rekli da će spavati. Ali strah ju je tjerao da se bori protiv djelovanja sedativa. Osjećao ga je kako izvire iz nje svaki put kad bi došla k svijesti.

Govorio joj je, iz sata u sat ponavljajući umirujuće riječi. Činilo se da je njegov glas, ili riječi, smiruje. Stoga je sjedio, i gledao, i držao je za ruku.

Želio je učiniti nešto više. Nikakva obuka ili godine provedene u policiji nisu ga naučile ovakvom strpljenju. Bepomoćno sjediti dok žena koju voli vodi vlastitu bezglasnu bitku. Njezino je ljupko, elegantno lice izudarano i pokriveno zavojima. Njezino vitko, nježno tijelo puno je modrica i polomljeno.

Rekli su da neće umrijeti. Bit će bolova, fizičkih i emocionalnih, ali preživjet će. Tek će se kasnije moći procijeniti razmjernost traume. A on može jedino čekati. I žaliti.

Trebao je izvršiti pritisak na nju. Michael je neprestano iznova proklinjao sebe dok je slušao njezino duboko disanje. Da je u pravom trenutku izvršio pravi pritisak, mogao ju je uvjeriti da mu kaže koliko je zapravo teška njezina situacija. On je policajac, za Boga miloga. Zna kako se dobivaju informacije.

Ali povukao se. Želio joj je dati vremena i mira. Kriste. Mira. Rukama je protrljao lice. Dao joj je mira, a trebao joj je pružiti zaštitu. Dao joj je vremena, a trebao je zatražiti da policija u New Yorku izda uhiđbeni nalog.

Zato što on nije obavio svoj posao, jer je dopustio da prevladaju njegovi osjećaji, ona leži u bolnici.

Samo se jednom udaljio od nje, kad su Marianne i Johnno stigli iz New Yorka.

– Michael. – Johnno mu je kratko kimnuo, a cijelo je vrijeme držao ruku na Marianneinim ramenima. – Što se dogodilo?

Michael je dlanovima protrljao oči. Svjetla u hodniku su ga zaslijepila. – Latimer. Čini se da je uspio ući u njezinu sobu u hotelu.

– O, Bože. – Marianne je stezala malenog plišanog psića. – Koliko loše?
– Prilično. – U mislima mu je bljesnula slika Emme ispružene na sagu. – Slomio joj je tri rebra, iščaošio rame. Neki su joj unutarnji organi natučeni, ne znam koliko ima nagnječenja i posjekotina. A njezino lice... Misle da neće biti potrebni veći operativni zahvati.

Stegnuvši čeljust, Johnno je zurio u zatvorena vrata. – Gdje je gad?

– Mrtav.

– Dobro. Želimo je vidjeti.

Michael je znao da se liječnici i na njega ljute, ali ih je uz pomoć svoje značke nagovorio da mu dopuste sjediti u njezinoj sobi. – Uđite. Ja ću to srediti s medicinskom sestrom i čekati vas u čekaonici. – Jednako kao i Johnno, zurio je u zatvorena vrata. – Pod sedativima je.

Dao im je dovoljno vremena, zadržavajući se uz šalicu kave u čekaonici za posjetitelje, raščlanjujući svaki trenutak dana kako bi pokušao shvatiti je li nešto mogao učiniti drukčije. Uvijek je riječ o biranju pravog trenutka, umorno je mislio. Možda bi sve bilo drukčije da je pet minuta ranije uspio razvaliti vrata.

Ustao je kad ih je vidio kako dolaze. Marianneine su oči bile crvene, ali nije mu se činilo da će se slomiti. Sjela je na stolicu s koje je Michael ustao. – Nisam je smjela samu ostaviti ovdje.

– Nisi ti kriva – rekao joj je Johnno.

– Ne, nisam ja kriva. Ali nisam je smjela ostaviti samu.

Ignorirajući natpise, Johnno je izvadio cigaretu.

Pripalio ju je i pružio Marianne. – Marianne mi je, tijekom leta ovamo, ispričala što se događalo. Zacijelo znaš da je Latimer više od godinu dana zlostavljao Emmu.

Michael je zgnječio praznu plastičnu šalicu. – Ne znam pojedinosti. Uzet ću Emminu izjavu čim bude spremna za to.

– Izjavu. – Marianne podigne glavu. – Zašto mora dati izjavu?

– Takav je postupak. – Pogledao je prema vratima Emmine sobe. – Samo rutina.

– Ali ti ćeš to obaviti – reče Johnno. – Ne bih želio da mora razgovarati s neznancem.

– Ja ću uzeti njezinu izjavu.

Dok se njezina cigareta pretvarala u pepeo, Marianne ga je proučavala. Fotografija objavljena u novinama prije deset godina točno ga je prikazala. Trenutno je izgledao napeto i iscrpljeno, tamni podočnjaci i bore oko njih. Unatoč tomu procijenila je da je on muškarac na kojeg se može osloniti. Bez obzira što je Emma o tome rekla, Michael Kesselring izgleda točno onako kako Marianne zamišlja policajca.

– Jesi li ti ubio Drewa?

Okrenuo je glavu i pogledao je u oči. Više od svega želio je da može odgovoriti potvrdno. – Ne. Zakasnio sam.

– Tko ga je ubio?

– Emma.

– O, Isuse – izustio je Johnno.

– Slušajte, ne volim je ostavljati samu – reče Michael. – Idem unutra i sjedit ću uz nju. Vi biste mogli uzeti sobe u hotelu, malo se odmoriti.

– Ostat ćemo. – Marianne je dotaknula Johnnovu ruku.

– Možemo se izmjenjivati uz njezin krevet.

Michael je kimnuo i vratio se u Emminu sobu.

Došla je k svijesti u zoru. Osjetila je olakšanje kad je ugledala svjetlost, premda prigušenu. Bilo je toliko snova, tako mnogo čudnih snova tijekom noći. Većina je nestala, ponoćna priviđenja koja su se raspršila na svjetlosti sunca. Ali je znala da je ponovno imala noćnu moru. Gotovo je čula odjek glazbe i šljapkanje sjenki.

Borila se kako bi se riješila pospanosti, u početku razdražena zbog težine što ju je

osjećala u svojim udovima. Frustrirala ju je činjenica da je mogla otvoriti samo jedno oko. Podigla je ruku, napipala zavoj i sjetila se.

Panika. Ispunila joj je pluća poput dima, gotovo je ugušivši. Okrenula je glavu i ugledala Michaela. Mlito je sjedio u naslonjaču kraj njezina kreveta, s bradom na prsima. Jednom je rukom pokrivao njezinu. Samo je malo pomaknula prste i već se uz trzaj probudio.

– Hej. – Nasmiješio se, stegnuo prste oko njezinih i prinio ih svojim usnama. Glas mu je bio hrapav od umora. – Dobro jutro.

– Kako... – Opet je zatvorila oko, nestrpljiva zbog slabašnog šapta. – Kako dugo?

– Prespavala si noć, to je sve. Osjećaš li bolove?

Osjećala je bolove, po cijelom tijelu. Ali je odmahнула glavom. Zbog bolova je vjerovala da je živa. – Dogodilo se, zar ne? Sve ono?

– Gotovo je. – Trebajući utjehu jednako kao i želeći je pružiti, prislonio je njezinu ruku uza svoj obraz. – Idem po medicinsku sestru. Rekli su da im treba javiti čim se probudiš.

– Michael. Jesam li ga ubila?

Trenutak je šutio. Lice joj je bilo puno modrica i zavoja. Vidio je i gore, ali ne baš često. Ipak, njezina je ruka bila mirna u njegovoj. Pretučena je, ali nije poražena. – Da. Do kraja ću života žaliti što si me preduhitrila.

Zatvorila je oko, ali je njezina ruka čvrsto držala njegovu. U njoj bi moralo nečega biti, nečega osim bolova i omamljenog umora. – Ne znam što bih osjećala. Čini se da nema ničega, nikakve tuge, nikakvog olakšanja, nikakvog kajanja. Samo se osjećam praznom.

Znao je kakav je osjećaj držati oružje u ruci, gađati, pucati u drugo ljudsko biće. Na dužnosti. U samoobrani. Ipak, bez obzira na to koliko bilo opravdano, koliko neophodno, uvijek te proganja.

– Učinila si jedino što si mogla. Samo to moraš pamtit. Sad se nemoj opterećivati drugim pitanjima.

– Imao je tako lijep glas. Zaljubila sam se u taj glas. Voljela bih znati zašto je moralo biti ovako.

Nije ju znao utješiti, nije imao odgovore.

Michael ju je prepustio medicinskoj sestri i pošao u čekaonicu gdje je Marianne drijemala na Johnnovu ramenu. Prostorija je bila uređena lijepim pastelnim bojama, zacijelo osmišljena tako da razvedri i opusti prijatelje i članove obitelji koji mogu jedino sjediti i čekati. Na konzoli na zidu nalazio se televizor u boji. Diskretno je brbljao. Na stolu su bile posude s vodom, rešoi, staklenke instant-kave i vrećice čaja. Na oba kraja prostorije bili su telefoni i obilje različitih časopisa.

– Budna je.

– Budna? – Marianne je odmah skočila na noge. – Kako je?

– U redu je. – Michael je ulio vodu u šalicu i umiješao instant-kavu. – Sjeća se što se dogodilo, i nosi se s time. Sad je s njom medicinska sestra i pozvan je liječnik. Uskoro biste je trebali vidjeti.

Svi su ušutjeli kad se Emmina slika pojavila na televizijskom ekranu. Izvještaj je bio kratak i brutalno koncizan, dopunjen snimkama Emme i Drewa. Prikazan je kratak intervju sa službenicom s recepcije hotela, te s dvama svjedocima koji su čuli buku i pozvali osiguranje.

Muškarac srednjih godina, proćelav i rumen od uzbuđenja, govorio je u mikrofona. Michael se sjećao da ga je gurnuo u stranu prije nego je razvalio vrata.

– Samo znam da je bilo mnogo buke i razbijanja. I ona je vrištala, preklinjala ga da prestane. Zvučalo je prilično loše, pa sam i ja lupao po vratima. Bio sam u susjednoj sobi. Tada su došli policajci. Jedan od njih razvalio je vrata. Trajalo je samo sekundu, ali vidio sam ženu ispruženu na sagu, okrvavljenu. Imala je pištolj i pucala je. Nastavila je pucati dok nije ostala bez metaka.

Michael je psovao dok je prilazio telefonu.

Na ekranu se pojavio prizor sniman uživo ispred bolnice. Izvjestitelj je, ozbiljna lica, objavio da je Emma McAvoy Latimer pod stražom.

– Slušaj – Michael se obrecnuo u telefonsku slušalicu. – Živo mi se fućka. Zadržite ih nadalje. Želim da ispred njezine sobe bude pozornik tijekom dvadeset četiri sata, kako bi zaustavio svakog novinara koji je pokuša vidjeti. Osobno ću dati izjavu danas poslije podne.

– Nećeš to moći spriječiti – rekao je Johnno kad je Michael tresnuo slušalicom.

– Mogu ih zadržati barem neko vrijeme.

Johnno je ustao. Nema smisla Michaelu objašnjavati da Emma zna koja je cijena slave. Plaća je cijelog života. – Marianne, ti pođi k Emmi. Ja ću ovom policajcu kupiti doručak.

– Ne želim...

– Jasno da želiš. – Johnno je prekinuo Michaela. – Ne događa se svaki dan da možeš podijeliti kajganu s legendom. Pođi, Marianne. Reci Emmi da ću uskoro doći.

– Čekao je dok Marianne nije krenula hodnikom. – Kad sam prvi put vidio Emmu, imala je oko tri godine. Skrivala se ispod sudopera u Janeinu prljavom stanu. Već je dotad dobila poprilično batina. Izvukla se iz toga. I ovog će se puta izvući.

– Trebao sam nabaviti nalog – reče Michael. – Trebao sam izvršiti pritisak na nju i nabaviti uhidbeni nalog.

– Koliko si dugo zaljubljen u nju?

Ništa nije rekao, a potom je duboko udahnuo. – Veći dio života. – Prišao je prozoru i podigao ga kako bi mu lice dobilo zraka. Oslonio se dlanovima na prozorsku dasku i nagnuo se van. – Pet minuta. Da je on stigao pet minuta kasnije, ili da sam ja bio pet minuta brži, ja bih ga ubio. Imao sam pištolj u ruci kad sam uletio unutra. Trebao sam ga ubiti umjesto nje. Tako je trebalo biti.

– Ah, muški ego. – Johnno je na licu zadržao malen, sarkastičan osmijeh kad se Michael ljutito okrenuo. – Imam osjećaj da znam kako se osjećaš, ali se ne slažem s tobom. Drago mi je da je Emma sama sredila kujinog sina. U tome ima pravde. Samo mi je žao što to nije učinila prije nego ju je onako premlatio. Hajde, sinko. – Johnn ga je potapšao po ramenu. – Treba ti hrana.

Budući da je bio previše umoran za prepirku, Michael je pošao s njim. Gotovo su stigli do dizala kad su se njegova vrata otvorila. Brian i Bev su žurno izišli.

– Gdje je? – upita Brian.

– Ondje je. Stani malo. – Johnno ga je uhvatio za ruku. – Marianne je s njom. Moraš se smiriti prije nego upadneš onamo. Proživjela je dovoljno uzbuđenja.

– Johnno ima pravo, Bri. – Bev je nastojala smiriti vlastite živce kako bi umirila njegove. – Ne želimo je uzrujati. I moramo znati što – kako je stradala. Možete li nam reći što se dogodilo? – pitala je Michaela. – Na putu smo otkako smo primili poziv.

– Jučer je Drew Latimer našao Emmu ovdje, u njezinu hotelu.

– Našao ju je? – prekine ga Brian. – Kako to misliš? Zar nisu bili zajedno?

– Skrivala se od njega i pokrenula razvod.

– Razvod? – Brian je znao da je nervozan od pomanjkanja sna i brige, pa je duboko udahnuo i pokušao razbistriti glavu. – Razgovarao sam s Emmom prije samo nekoliko tjedana, ali ništa nije rekla o tome da želi razvod.

– Nije mogla ništa reći o tome – reče mu Michael. – Jer se bojala. Latimer ju je zlostavljao gotovo od početka braka.

– To je šašavo. – Brian je provukao ruku kroz kosu. – Obožava je. Vidio sam to.

– Da. – Bijes što ga je Michael potiskivao izbio je na površinu. – Bio je pravi odani muž. Jebeni princ. Zato je bila užasnuta. Zato sad leži ondje s modricama na licu i slomljenim rebrima. Tip ju je obasipao ljubavlju gotovo do smrti.

Brianove su usne zadrhtale i rastvorile se. Čvrsto je stisnuo Bevinu ruku. – Tukao ju je? Zar mi govoriš da je on Emmu doveo u to stanje?

- Tako je.
 Bijes ga je ispunio takvom silinom da je pograbio Michaela za košulju. – Gdje je on?
 – Mrtav je.
 – Polako, Bri. – Johnno mu je protrljao rame, pitajući se koliko je mudro stati između dvaju bijesnih muškaraca. – Emmi neće nimalo pomoći ako izgubiš kontrolu nad sobom.
 – Želim je vidjeti. – Privukao je Bev uza se. – Želimo je vidjeti, sada. – Prišao je vratima kad je Marianne izišla. Ništa nije rekao, već je samo zurio u svoju kćer koja je ležala na krevetu.
 – Dušo. – Čvrsto se držao za Bev dok su se približavali krevetu.
 Emma ih je pogledala. Jednu je ruku drhtavo podigla do obraza prekrivenog modricama. Potom je podigla obje ruke i pokrila lice. Nije željela da je vidi ovakvu. Nježno je odmaknuo njezinu ruku.
 – Emma. – Sagnuo je glavu i spustio joj poljubac na čelo. – Žao mi je. Tako mi je žao.
 Tada se prepustila suzama, spotičući se o vlastite isprike i objašnjenja. Kad ju je to iscrpilo, opustila se s rukom u njegovoj. – Čak niti ne znam kako se sve to dogodilo, zapravo ne. Ili zašto. Željela sam imati nekoga tko će me voljeti, samo mene. Željela sam obitelj i mislila sam... – Duboko je udahnula. – Mislila sam da je kao ti.
 Poželio je zaplakati. Bilo je gotovo nemoguće ne spustiti glavu na njezina prsa i plakati. Ali samo je ponovno prinio njezinu ruku svojim usnama. – Ne smiješ se opterećivati time. Ne smiješ čak ni razmišljati o tome. Više te nitko nikad neće povrijediti. Dajem ti riječ.
 – Sad je važno samo to da si na sigurnom. – Bev je nježno odmaknula kosu s Emmina čela pokrivenog zavojima. – Svima je nama samo to važno.
 – Ubila sam ga – promrmljala je Emma. – Jesu li vam rekli da sam ga ubila?
 Brianove su šokirane oči susrele Bevine iznad glave njegove kćeri. – Sad je – sad je gotovo. – Opet je potražio Emminu ruku.
 – Nisam te slušala. Nisam htjela. – Ispreplela je prste s njegovima. – Bila sam ljutita i povrijeđena jer si mislio da me želi samo zato da dopre do tebe.
 – Nemoj. – Opet joj je poljubio prste.
 – Imao si pravo. – Izgovorila je te riječi uz dug, težak uzdah. – Nikad me nije želio, niti me volio. Ne mene. A kad to što me imao nije bilo dovoljno da dobije ono što je želio, počeo me mrziti.
 – Ne želim da sad razmišljaš o tome – uporno će Brian. – Želio bih da se samo odmaraš i da se što brže oporaviš.
 Ima pravo, pomislila je Emma. Previše je umorna da bi razmišljala. – Drago mi je da si ovdje. Tata, tako mi je žao što sam se tako udaljila od tebe. Što sam te isključila.
 – Oboje smo pogriješili, ali to je prošlost. – Nasmiješio joj se. – Sad imamo vremena koliko god želimo.
 – Željeli bismo da dođeš kući kad se oporaviš. – Bev je ispružila ruku preko kreveta i dotaknula Brianov obraz. – S nama.
 – S oboma?
 – Da. – Brian je podigao ruku i spojio je s Bevinom. – Moramo nadoknaditi mnogo vremena. Svi mi.
 – Kad sam se jutros probudila, nisam vjerovala da ću ikad više imati razloga da budem sretna – reče Emma. – Ali sretna sam zbog vas. O ostalome moram razmisliti.
 – Nema nikakve žurbe. – Bev se sagnula i poljubila je u obraz. – Pustit ćemo te da malo odpavaš.
 – Kesselring. – Bilo je podne kad je McCarthy našao Michaela u bolničkoj čekaonici.
 – Isuse, zar si se uselio ovamo?
 – Kavuu?

– Ne ako ću zbog nje izgledati kao ti. – Dobacio je Michaelu vrećicu. – Čista odjeća i pribor za brijanje. Nahranio sam tvojeg psa.

– Hvala.

McCarthy se predomislio po pitanju kave, gundajući zbog pakiranog vrhnja. Uglavnom je uživao gnjaviti svojega partnera. Trenutno je mislio da stari Mike ima sasvim dovoljno nevolja. – Kako joj ide?

– Trpi mnogo bolova.

Dwier želi izjavu. – McCarthy je o njihovom pretpostavljenom govorio podrugljivim tonom.

– Ja ću se za to pobrinuti.

– On zna da si ti... prijatelj žrtve. Želi da ja uzmem izjavu.

– Ja ću se za to pobrinuti – ponovio je Michael, ubacujući šećer u kavu, više radi energije nego radi okusa. Već satima ne osjeća nikakav okus. – Jesi li poveo stenografa?

– Da. Čeka.

– Pogledat ću je li Emma spremna. – Popio je kavu kao lijek i bacio šalicu. – Što je s medijima?

– Žele nešto najkasnije do dva.

Michael je pogledao na sat, a zatim se pošao preodjenuti. Petnaest minuta kasnije ušao je u njezinu sobu. Sad je uz nju bio P.M. Poput svih ostalih, nije baš najbolje izgledao. Šokiran, neuredan od putovanja i mutnih očiju. Ali naveo je Emmu na smiješak.

– P.M. će biti tata – reče Emma.

– Čestitam.

– Hvala. – Bilo je čudno tako stajati kraj kreveta, nastojeći smisliti prave riječi. Kao i ono što ne treba reći. Stevie je doletio iz Londona s njim, pa su vidjeli novine na štandu na aerodromu. Jedva su znali što bi mogli reći jedan drugome, a kamoli što bi mogli reći Emmi. – Ja ću sad poći. – Poljubio ju je, zastao i opet je poljubio. – Opet ćemo svratiti večeras.

– Hvala na cvijeću. – Podigla je ruku do ljubičica na pladnju. – Ljupko je.

– Pa... – Trenutak je potišteno stajao, a potom ih je ostavio same.

– Ovo je neugodno za njega – promrmlja Emma. – Za sve njih. – Prstima je nemirno gužvala plahtu, a zatim je dotaknula Charlieja. – Teško je gledati njihove oči kad prvi put uđu. Vjerojatno prilično loše izgledam.

– To je prvi put što čujem da tražiš kompliment. – Sjeo je kraj nje. – Ljudi gotovo cijeli dan uzlaze i izlaze. Nisi se imala prilike odmoriti.

– Zapravo ne želim biti sama. Ti si bio uz mene cijelu noć. – Pružila mu je ruku. – Čula sam te kako mi govoriš i znala da sam još živa. Željela sam ti zahvaliti na tome.

– Volim te, Emma. – Spustio je čelo na njihove spojene ruke. Nije bilo nikakve reakcije s njezine strane dok se borio kako bi uspostavio kontrolu nad svojim izmučenim emocijama. – Pogrešno vrijeme, pogrešno mjesto. – Uzdahnuo je, ustao i počeo šetkati po sobi. – Valjda ćeš morati razmisliti o tome nakon što sam ti rekao. U svakom slučaju, ako se osjećaš sposobnom, željeli bismo uzeti tvoju izjavu.

Gledala ga je kako nemirno hoda po sobi. Ništa nije mogla reći, ne sada kad jedva može nešto osjećati. Da je sve bilo drukčije... Pitala se bi li mogla ispružiti ruku, bi li mogla imati dovoljno povjerenja da je situacija bila drukčija. Ali nije bilo drukčije.

– S kim moram razgovarati?

– Možeš razgovarati sa mnom. – Uspostavio je kontrolu nad sobom i okrenuo se prema njoj. – Ili ti mogu poslati policajku, ako će ti biti lakše.

– Ne. Nemirnim je prstima počela čupkati ljubičice. – Ne, mogu razgovarati s tobom.

– Stenograf čeka.

– U redu. Možemo to sad obaviti. Željela bih se toga riješiti.

Nije bilo lako. Nekako je mislila da će biti, s obzirom na činjenicu da su joj emocije bile tako umrtvljene. Ali ostalo ih je dovoljno, taman dovoljno da je obuzme stid. Nije

ga gledala dok je govorila. Kako je vrijeme prolazilo, sve mu je ispričala. Nadala se da će se pričanjem o svim strahovima, sramoti i poniženju očistiti od svega toga. Ali kad je završila, osjećala je samo umor.

Michael je kimnuo glavom stenografu da može otići. Nije mogao govoriti, nije se usudio.

– Je li to sve što ti treba? – upita Emma.

Opet je kimnuo. Morao je izići. – To će se natipkati. Možeš sve pročitati, kad se budeš smatrala sposobnom za to, i potpisati. Kasnije ću svratiti.

Žurno je izišao i zaputio se prema dizalu. McCarthy ga je zaustavio. – Dwier želi da se smjesta vratiš u postaju. Mediji se pjene.

– Jebeš medije. Moram hodati.

U Londonu je Robert Blackpool čitao izvještaj u novinama. To ga je silno zabavljalo. Najbolje su priče Fleet Streeta. Sve te besmislice o umorstvu iz strasti i umiranju sna. Uspjeli su se dokopati i dviju fotografija. Bile su zrnate, malo mutne, ali su pružale beskrajno zadovoljstvo. Emma kako je voze na kolicima u kola hitne pomoći. Lice joj je bilo smrskano, a to se Blackpoolu veoma sviđalo.

Nikad nije zaboravio način na koji se okomila na njega. Pomislio je da je šteta što je Latimer nije ubio batinama. No s druge strane, ima drugih načina da se osveti.

Podigao je telefonsku slušalicu i nazvao londonski *Times*.

Pete je pobjesnio kad je idućega dana pročitao članak. Robert Blackpool, izražavajući duboku žalost zbog smrti darovitog mladog izvođača kakav je Latimer, prepričao je incident u kojem su sudjelovali on i Emma. Prema njegovim riječima, pokazala je žestoku ljubomoru zbog njegove veze s njezinom cimericom. Kad njezini pokušaji da ga zavede nisu dali rezultata, pokušala ga je napasti škarama.

Novinski su naslovi vrištali.

ŽEĐ ZA LJUBAVLJU VODI EMMU U NASILJE

Nije trebalo dugo da ljudi progutaju sočne vijesti. Sad su bila podijeljena mišljenja o tome je li djelovala u samoobrani ili u ljubomornom bijesu kad je pucala u muža.

Zgrabivši telefonsku slušalicu, Pete je utipkao broj.

– Ti jebeni luđače.

– Ah, i tebi dobro jutro. – Blackpool se tiho nasmijao. Očekivao je taj poziv.

– Što, dovraga, radiš kad širiš takvu priču? Imam dovoljno problema i bez toga.

– To nisu moji problemi, čovječe. Ako mene pitaš, mala je Emma dobila baš ono što je zaslužila.

– Ne pitam tebe. I govorim ti da se povučješ.

– Zašto bih? Reklama će mi dobro doći. Ti si prvi koji kaže da mediji prodaju ploče, nije li tako?

– Govorim ti da to opovrgneš.

– Ili?

– Ne želim prijetiti, Roberte. Samo mi vjeruj na riječ kad ti kažem da prekopavanje po ružnim tajnama ni za koga nije zdravo.

Usljedila je duga tišina. – To sam joj dugovao.

– Možda. To nije moja briga. Tvoji su brojevi u opadanju u posljednje dvije godine, Roberte. Diskografske su kuće zloglasno prevrtljive. Zacijelo ne želiš u ovom trenutku tražiti novog menadžera, je li?

– Mi imamo prošlost, Pete. Sumnjam da ijedan od nas dvojice želi raskinuti staro prijateljstvo.

– Zapamti. Nastaviš li stvarati gužvu, odbacit ću te kao staru prljavu čarapu.

– Ti trebaš mene jednako kao i ja tebe.

– O, ne bih rekao. – Pete se nasmijeo. – Iskreno sumnjam u to.

38. poglavlje

Michael je šetkao hodnikom, ugasio cigaretu, pa ponovno šetkao. – Ne sviđa mi se to.

– Žao mi je što tako osjećaš. – Emma je oprezno disala. Nakon tri tjedna njezina su rebra još uvijek znala zaboljeti ako bi se pogrešno pomaknula. – To je ono što želim učiniti i osjećam da je tako najbolje.

Održati tiskovnu konferenciju na dan kad te otpuštaju iz bolnice jednostavno je glupo. I tvrdoglavo.

– Bit će bolje da im dam formalnu izjavu nego da ih pokušavam izbjegavati. – Govorila je vedrim tonom, ali su joj ruke bile ledene ispod jakne od lana. – Vjeruj mi, znam o tome više nego ti.

– Ako govoriš o onim besmislicama što ih je Blackpool započeo, to se već rasprsnulo poput mjehurića od sapunice. Više je audio sebi nego tebi.

– Nije me briga za Blackpoola, ali mi je stalo do moje obitelji i onoga što su proživljavali tijekom posljednjih nekoliko tjedana. I želim reći svoje. – Zaputila se prema dvorani za tiskovne konferencije, zatim je stala i okrenula se. – Policijska je istraga zaključila da je riječ o samoobrani. Tijekom posljednja tri tjedna i sebe sam uvjerala u to. Želim da na mojem imenu nema mrlje, Michael.

Bilo je beskorisno prepirati se. Upoznao ju je dovoljno dobro da bi to shvatio. Ali ipak je pokušao. – Mediji su u devedeset devet posto slučajeva na tvojoj strani.

– A onaj jedan posto čini ružnu mrlju.

Popustio je, prišao joj i palcem prešao preko njezina obraza.

– Jesi li se ikad pitala zašto je život tako zajeban?

– Da. – Nasmiješila se. – Počela sam vjerovati da Bog doista jest muško. Ideš li sa mnom?

– Svakako.

Novinari su čekali. Kamere, svjetla, mikrofoni, sve je bilo spremno. Počelo je bljeskati čim je koraknula na podij. Začuo se tihi žamor. Bila je veoma blijeda, pa su se modrice jasno vidjele na njezinu licu. Premda više nije bilo otečeno, lijevo joj je oko bilo okruženo ružnim bojama koje su se širile do njezine jagodične kosti i vlasišta.

Kad je počela govoriti, svi su utihnuli.

Iznijela je samo činjenice, a ne svoje osjećaje. Toliko je naučila. Ono što osjeća u sebi samo je njezino. Izjava je bila kratka, malo više od osam minuta. Dok je čitala, bila je zahvalna Peteu jer joj je pomogao dotjerati je. Ignorirala je kamere i lica koja su je proučavala. Kad je završila, odmaknula se od mikrofona. Već je rečeno da neće odgovarati na pitanja, ali su ih oni postavljali.

Okrenula se, s rukom na Michaelovoj, kad je jedno pitanje doprlo do nje.

– Ako vas je tolike mjesece zlostavljao, zašto ste ostali s njim?

Nije kanila odgovoriti, ali je pogledala unatrag. I dalje su joj dobacivali pitanja. Samo joj se to jedno usjeklo u um.

– Zašto sam ostala? – ponovila je. U prostoriji je ponovno zavladao tišina. Bilo je lako pročitati izjavu. Znala ju je gotovo napamet. To su bile samo riječi natipkane na papiru, i nisu dopirale do nje. Ali ovo, ovo jedno jednostavno pitanje doprlo je ravno do njezina srca.

– Zašto sam ostala? – opet je rekla. – Ne znam. – Tražila je riječi, zaboravivši da ne smije gledati u njihova lica, da ih ne smije vidjeti. Činilo se vitalnim da odgovori na to pitanje. – Ne znam – ponovila je. – Da mi je netko prije dvije godine rekao da ću dopustiti da me netko zlostavlja, to bi me razbjesnilo. Ne želim vjerovati da sam svojevolum postala žrtva. – Na brzinu je, očajnički, pogledala Michaela. – A ipak sam ostala. Tukao me i ponižavao, ali nisam otišla. Bilo je trenutaka kad sam se vidjela kako odlazim. Ulazim u dizalo, izlazim na ulicu i udaljavam se. Ali nisam. Ostala sam jer sam

se bojala, i otišla sam iz istog razloga. Stoga to nema nikakva smisla. Nema nikakva smisla – ponovila je i okrenula se. Ovoga je puta ignorirala pitanja.

– Bila si dobra – rekao joj je Michael. – Izvest ćemo te na sporedna vrata. McCarthy se pobrinuo da nas čeka automobil.

Odvezli su se u Malibu, do kuće na plaži što ju je njezin otac unajmio. Emma se vozila u tišini, a ono jedno pitanje neprestano joj je odzvanjalo u glavi.

Zašto ste ostali s njim?

Ujutro je voljela sjediti na terasi od drva sekvoje, gledati vodu i slušati galebove. Ako bi joj dojadilo sjedenje, odlazila je u duge šetnje duž obale. Vanjski su znakovi zlostavljanja nestali. Rebra su je još uvijek povremeno mučila, a imala je tanak ožiljak ispod linije čeljusti. Mogao bi se lako sakriti. Ali odbacila je ideju o plastičnoj kirurgiji. Jedva se vidio. A podsjećao ju je.

Noćne su more ostale. Dolazile su s mučnom redovitošću i bile su kolaž starog i novog. Katkad je kao dijete hodala mračnim hodnikom. U drugima, kao odrasla osoba. Glazba se uvijek čula, ali je bila nekako prigušena, kao da svira pod vodom. Katkad je Darrenov glas čula sasvim jasno, ali tada bi ga nadglasao Drew. Ukočila bi se, kao dijete ili kao žena, pred vratima. Užasno se bojala otvoriti ih.

Kad bi se njezina ruka stegnula oko kvake, pritisnula je, gurnula, probudila bi se, oblivena znojem.

Ali dani su bili mirni. S mora je puhao povjetarac, osjećao se miris cvijeća što ga je Bev posadila u posude i kutije na prozorima. I uvijek glazba.

Dobila je priliku vidjeti kako njezin otac i Bev počinju iznova. To je ublažilo njezine najbolnije rane. Bilo je smijeha. Bev eksperimentira u kuhinji, a Brian u hladovini svira gitaru. Noću je često ležala budna i zamišljala njih dvoje zajedno. Kao da se nikad nisu ni rastali. Kako im je bilo lako premostiti jaz od dvadeset godina, nakon što je učinjen prvi korak.

I željela je plakati, jer više nikad ne može biti dijete i popraviti pogreške što su ih počinili.

Čekali su šest mjeseci, premda je Emma znala da su oboje jedva čekali povratak u London. Ondje je bio njihov dom. Ona još nije našla svoj.

New York joj nije nedostajao, ali joj je nedostajala Marianne. Mjeseci što ih je ondje provela s Drewom učinili su joj grad mrskim. Vratit će se, to si je obećala. Ali više nikad neće ondje živjeti.

Više je voljela gledati more, osjećati sunce na svojem licu. Bila je sama u New Yorku. Ovdje je rijetko kad sama.

Johnno ih je dvaput posjetio i svaki se put zadržao dva tjedna. Za rođendan joj je poklonio broš, zlatni Feniks uzdiže se iz plamena od rubina. Često ga je nosila, želeći da joj hrabrost ponovno raširi krila.

P.M. je oženio *lady Annabelle*, pa su svratili u L.A. na putu za Meksičke Karibe gdje će provesti medeni mjesec. Dok je gledala kako nova gospođa Ferguson silno voli svojeg muža gotovo se obnovilo njezino povjerenje u mogućnosti braka. Premda punašna i trudna, Annabelle je na svojem vjenčanju nosila minisuknju od bijele kože. P.M. je očito bio oduševljen njome.

Čak su i sad imali društvo. Prethodne su večeri stigli Stevie i Katherine Haynes. Dugo nakon što je otišla u krevet, Emma je čula kako njezin otac i Stevie sviraju. Kao u stara vremena, pomislila je. Glazba je u njoj izazvala čežnju za razdobljem njezina ranog djetinjstva, kad je Brian došao po nju kako bi je odveo na beskrajni bal, kao da je Pepeljuga.

– Dobro jutro.

Okrenula se i ugledala Katherine koja je držala dvije šalice kave. – Zdravo.

– Vidjela sam te ovdje vani i pomislila da bi možda rado popila kavu.

– Hvala. Jutro je predivno.

– Mmm. Nisam ga mogla prespavati. – Izabrala je stolicu kraj Emme. – Jesmo li samo nas dvije ustale?

– Da. – Pijuckala je kavu.

– Putovanja me čine nemirnom. Ovdje vjerojatno imaš mnogo motiva za fotografiranje.

Emma već više od godinu dana nije dotaknula fotoaparata, i bila je sigurna da je Katherine toga svjesna. – Mjesto je prekrasno.

– Promjena u odnosu na New York.

– Da.

– Bi li više voljela da odem?

– Ne, oprost. – Emmi su prsti počeli lupkati po šalici.

– Nisam željela biti nepristojna.

– Ali ti je neugodno u mojoj blizini.

– Zbog tvoje profesije.

Katherine je ispružila noge i oslonila gležnjeve na donju prečku. – Ovdje sam kao prijateljica, a ne kao liječnica. – Čekala je, promatrajući galeba kako leti prema pučini. – Ali ne bih bila dobra prijateljica, niti dobra liječnica, kad ne bih pokušala pomoći.

– Dobro sam.

– Izgledaš dobro. Međutim, ne mogu se vidjeti sve rane, zar ne?

Emma ju je tada pogledala, mirno i ravnodušno. – Možda ne, ali kažu da se vrijeme pobrine za to.

– Kad bi to bila istina, ja bih ostala bez posla. Tvoji su roditelji zabrinuti, Emma.

– Nema potrebe. Ne želim da budu zabrinuti.

– Vole te.

– Drew je mrtav – reče Emma. – Više mi ne može nauditi.

– Više te ne može tući – složila se Katherine. – Ali ti još uvijek može nauditi. – Utonula je u tišinu, pijuckajući kavu i promatrajući valove. – Previše si pristojna da bi me poslala k vragu.

– Razmišljam o tome.

Vedro se nasmijavši, Katherine okrene glavu. – Jednog ću ti dana ispričati kakve mi je sve nepristojne i odvratne stvari izvodio Stevie. Mogla bi mu se približiti, ali ne vjerujem da bi ga mogla sustići.

– Voliš li ga?

– Da.

– Hoćeš li se udati za njega?

Malo ju je zatekla, pa je Katherine slegnula ramenima.

– Opet me pitaj za šest mjeseci. Bev mi kaže da se viđaš s nekim po imenu Michael.

– On mi je prijatelj.

– Volim te, Emma.

– Prijatelj – ponovila je i odložila šalicu.

– Detektiv je, zar ne? Sin čovjeka koji je istraživao umorstvo tvog brata. – Ne obazirući se na Emmiinu šutnju, Katherine je nastavila. – Neobično je kako se život vrti u krugovima, nije li? Pomalo se osjećamo kao štene koje lovi svoj rep. Upravo sam prošla kroz mučan razvod kad sam upoznala Stevieja. Moje je samopoštovanje bilo nigdje, a moje mišljenje o muškarcima... Pa, recimo samo da su mi se neke vrste puževa balavaca činile privlačnijima. Prezirala sam Stevieja čim sam ga ugledala. To je bilo osobno. Profesionalno, čvrsto sam odlučila da ću mu pomoći i tako ga se riješiti. Sad smo ovdje.

Premda više nije željela kavu, Emma je ponovno uzela šalicu i malo popila. – Jesi li se osjećala kao da si zakazala?

– Po pitanju mog braka? – Katherine je i dalje govorila ležernim tonom. Pitala se hoće li Emma postaviti to pitanje. – Da. I jesam. No s druge strane, to se ljudima stalno događa. Težak dio nije to priznati, već prihvatiti.

– Zakazala sam s Drewom, to prihvaćam. Je li to ono što želiš da kažem?
– Ne. Ne želim da kažeš bilo što ukoliko ne osjećaš potrebu za tim.
– Iznevjerila sam sebe. – Naglo je ustala, tresnuvši šalicom po malenom drvenom stolu. – Tijekom svih tih mjeseci iznevjerila sam sebe. Je li to pravi odgovor?
– Je li?

Emma je opsovala i okrenula se prema ogradi. – Ne želim ovo raditi. Da sam željela psihijatra, dosad sam ih mogla naći desetak.

– Znaš, ostavila si snažan dojam na mene kad sam te prvi put vidjela. Upravo si namjeravala ljutito izići iz Steviejeve bolničke sobe nakon što si mu održala bukvicu kakvu sam mu i ja silno željela održati. Ni on nije želio pomoć.

– Ja nisam Stevie.

– Ne, nisi. – Katherine je također ustala. Nije bila visoka kao Emma, ali kad joj je glas postao oštar, iz nje je zračio autoritet. – Želiš li da ti navedem statističke podatke o tome koliko je žena zlostavljano svake godine? Mislim da je u ovoj zemlji to jedna svakih osamnaest sekunda. Iznenadena? – pitala je kad se Emma zagledala u nju. – Jesi li se željela osjećati kao da si jedina članica nekog ekskluzivnog kluba? Zanima li te koliko tih žena ostaje sa svojim zlostavljačima? Razlog nije uvijek taj da nemaju prijatelja ili članova obitelji koji bi im pomogli. Niti je uvijek riječ o tome da su siromašne ili neobrazovane.

Prestrašene su, njihovo je samopoštovanje uništeno. Srame se, zbunjene su. Na svaku koja nađe pomoć dolazi dvanaest ili više onih koje ju ne nađu. Živa si, Emma, ali nisi to preživjela. Još ne.

– Ne, nisam. – Emma se naglo okrenula. Oči su joj bile vlažne, ali se u njima vidio bijes. – Moram s tim živjeti iz dana u dan. Misliš li da razgovor o tome pomaže, pronalaženje isprika, biranje razloga? Kakve veze ima zašto se to dogodilo? Dogodilo se. Idem prošetati. – Sjurila se niza stube i zaputila prema valovima.

Katherine je bila strpljiva žena. Dva dana ništa nije govorila, uopće nije spominjala razgovor između nje i Emme. Čekala je, a Emma se držala pristojno rezervirano.

Dani su bili ispunjeni događanjima. Budući da je to bilo Katherineino prvo putovanje u Sjedinjene Države, Stevie joj je želio sve pokazati. Satima su razgledavali znamenitosti i obilazili turističke atrakcije, od šetališta sa zvijezdama do Disneylanda i Knott's Berry Farme. Uvečer su odlazili u klubove. Katkad su išli sami, katkad u društvu. Najviše je voljela večeri provedene kod kuće, dok je Stevie satima sjedio i vodio ljubav sa svojom gitarom.

Ali je neprestano razmišljala o Emmi. Stevie je razumio – možda se upravo zato Katherine zaljubila u njega – da ona mora pomagati, čak i ako netko ne želi njezinu pomoć.

Riskirala je kad je jednog jutra čula kako se Emma prije zore spušta u prizemlje. Katherine je pošla za njom i vidjela da su sva svjetla upaljena. Emma je bila u kuhinji, sjedila je za pultom na kojem jedu doručak i zurila kroz prozor u mrak.

– Zaželjela sam malo čaja – vedro je rekla Katherine i prišla štednjaku. – Uvijek mi godi kad se ovako rano probudim. – Nije komentirala suze koje su se sušile na Emminim obrazima, već se pozabavila šalicama i tanjurićima. – Divim se tvojoj majci. Način na koji doda nekoliko detalja i kuhinju pretvori u najugodniju prostoriju kuće. Kod mene mi se uvijek čini da stojim u nečijem ormaru.

Izmjerila je količinu čaja i stavila je u obojeni čajnik u obliku krave.

– Stevie me jučer poslijepodne poveo u obilazak i pokazao mi Universal Studios. Jesi li ikad bila ondje? – Samo je trenutak čekala Emmin odgovor, a potom je nastavila. – Izbliza sam pogledala ralje i pitala se zašto me film onako prestrašio. No, sve su to iluzije i trikovi. – Ulila je kipuću vodu u čajnik i pustila da se čaj namače. – Maleni je tramvaj vozio kraj kuće Normana Batesa – znaš, iz filma *Psiho*? Izgleda posve jednako, baš kao što čovjek očekuje, ali bez terora. Čini se da kad izvučeš nešto iz konteksta, čak i nešto zastrašujuće, to gubi svoju moć. Postaje samo neobična malena kuća ili

mehanička riba.

– Život nije film.

– Ne, ali uvijek sam smatrala da postoje zanimljive paralele. Želiš li vrhnja?

– Ne. Ne, hvala. – Šutjela je dok je Katherine ulijevala čaj u šalice. Tada su joj riječi izletjele prije nego ih je uspjela zaustaviti. – Katkad mi se čini da je vrijeme što sam ga provela s Drewom bilo film. Nešto što mogu gledati, objektivno. A tada, u jutrima kakvo je ovo kad se probudim prije svanuća, mislim da sam opet u New Yorku, u stanu, i on spava kraj mene. Gotovo ga mogu čuti kako diše u mraku. Onda ostalo, ovi posljednji mjeseci, postaju film. Čini li me to ludom?

– Ne. Čini te ženom koja je proživjela strašnu kušnju.

– Ali njega nema. Znam da ga više nema. Zašto bih se i dalje bojala?

– Bojiš li se?

Nije mogla smiriti svoje ruke. Pomicala je i gurala stvari na pultu. Vinsku čašu koja prethodne večeri nije spremljena, zdjelu svježeg voća, posudu za šećer koja se slagala s čajnikom.

– Običavao je izvoditi trikove. Nakon što sam mu ispričala o Darrenu, sve čega sam se sjećala, sve što sam osjećala. Ustao bi iz kreveta nakon što bih ja zaspala. – Sad je sve izviralalo iz nje, nezaustavljivo. – Stavio bi na gramofon skladbu, onu koja je svirala one noći kad je Darren ubijen. Tada bi me dozivao, neprestano šapćući moje ime tako da se probudim u mraku i čujem glazbu. Uvijek sam pokušavala upaliti svjetlo, ali bi on izvukao kabel iz utičnice, pa bih samo sjedila u krevetu i molila se da prestane. Kad bih počela vrištati, vratio bi se. Govorio bi mi da je sve to bio san. Kad sad imam noćne more, ležim u krevetu, ukočena, prestravljena da će on otvoriti vrata reći mi da je sve bio san.

– Noćas si imala noćnu moru?

– Da.

– Možeš li mi pričati o tome?

– Uglavnom su uvijek iste. Riječ je o noći kad je Darren ubijen. Budim se baš onako kako je bilo. Hodnik je mračan, glazba svira i ja se bojim. Čujem ga kako plače. Katkad stignem do vrata i Drew je ondje. Katkad je to netko drugi, ali ne znam tko.

– Želiš li znati?

– Sad želim, kad sam budna i osjećam se sigurnom. Ali tijekom sna ne želim. Osjećam se kao da ću umrijeti ako saznam, ako me on dotakne.

– Osjećaš da ti prijeti opasnost od tog čovjeka?

– Da.

– Kako znaš da je muškarac?

– Ja... – Oklijevala je. Vani se počelo pojavljivati sivilo zore. Prozor je bio otvoren, pa je čula galebove, kao da djeca plaču. – Ne znam, ali sigurna sam da jest.

– Osjećaš li da ti prijeti opasnost od muškaraca, Emma, zbog onoga što ti je Drew učinio?

– Ne bojim se tate, ili Stevieja. Nikad se nisam bojala Johnna ili P.M.-a. Njih se nisam mogla bojati.

– A Michaela?

Prvi je put podigla šalicu čaja, te popila gutljaj sad već hladne tekućine. – Ne bojim se da će me ozlijediti.

– Ali se bojiš?

– Da ne bih mogla – Prekinula se i odmahнула glavom. – Ovo nema nikakve veze s Michaelom. Riječ je o meni.

– Prirodno je biti oprezan kad se radi o fizičkoj vezi, Emma, ako je tvoje posljednje iskustvo donijelo samo poniženje i bol. Intelektualno znaš da to nije svrha, niti uobičajeni rezultat, intimnosti, ali um i emocije idu različitim putovima.

Emma se gotovo nasmiješila. – Zar kažeš da su noćne more posljedica seksualnog potiskivanja?

– Sigurna sam da bi ti to Freud rekao – blago će Katherine. – No ja sam napola uvjereni da je čovjek bio luđak. Samo istražujem mogućnosti.

– Mislim da možemo zaboraviti na Michaela. Nikad me nije pitao hoću li se upustiti u seks s njim.

Ne voditi ljubav, primijetila je Katherine, već seks. Zapamtit će to za kasnije. – Želiš li da to učini?

Sad se doista nasmiješila. Svanulo je, a sunce je donijelo sigurnost jutra. – Često sam se pitala jesu li psihijatri samo ljudi skloni tračevima.

– U redu, to ćemo zanemariti. Smijem li ti dati jedan prijedlog?

– Može.

– Uzmi svoj fotoaparat, iziđi i snimaj. Drew ti je oduzeo mnogo toga. Zašto samoj sebi ne dokažeš da nije uzeo sve?

Emma nije bila sigurna zašto je poslušala Katherinein savjet. Nije se mogla sjetiti ničega što bi željela fotografirati. Ljudi su oduvijek bili njezina omiljena tema, ali ih se tako dugo klonila. Ipak, morala je priznati da joj je godilo držanje fotoaparata u ruci, poigravanje objektivima, planiranje neke snimke.

Jutro je provela fotografirajući palme i građevine. Snimke neće osvojiti nikakve nagrade, to je znala, ali su je sami postupci opuštali. Do podneva je potrošila dva filma i pitala se zašto je tako dugo čekala da bi uživala u nečemu što voli.

Nije bila sigurna zašto je okrenula automobil u smjeru Michaelove kuće. Bilo je prekrasno nedjeljno poslijepodne, previše ugodno da bi ga netko proveo sam. Nije ga fotografirala još od one prve snimke što ju je napravila prije mnogo godina. Conroy će biti zanimljiva tema. Sve su to bile izlike. Prihvatila ih je i zaustavila se ispred njegove kuće.

Premda je njegov automobil bio ondje, tako dugo nije otvarao vrata da je pomislila da ga nema. Pas je počeo lajati čim je prvi put pokucala, a sad ga je čula kako zavija i grebe s druge strane vrata. Čula je kako ga Michael psuje i nasmiješila se.

Čim je otvorio vrata, znala je da ga je probudila. Prošlo je podne, ali su mu oči bile mutne i pospane. Na sebi je imao samo traperice, očito na brzinu navučene i samo napola zakopčane. Rukom je prešao preko lica i kose.

– Emma?

– Da. Žao mi je, Michael. Trebala sam nazvati.

Trepnuo je na jakom suncu. – Zar nešto nije u redu?

– Ne. Slušaj, idem dalje. Samo se vozim naokolo.

– Ne, uđi. – Posegnuo je za njezinom rukom i pogledao preko ramena. – Sranje.

– Michael, doista, izabrala sam loš trenutak. Mogu jednostavno – Zakoračila je preko praga. Nije baš dobro vidjela na prigušenom svjetlu. – O, Bože. – Ništa joj drugo nije palo na pamet. Dnevni je boravak izgledao kao da ga je poharala skupina osobito opakih vilenjaka. – Je li te netko opljačkao?

– Ne. – Bio je previše pospan da bi se zabrinjavao zbog izgleda, pa ju je uhvatio za ruku i povukao u kuhinju. Pas je nastavio lajati i skakati oko njih.

– Zacijelo si imao zabavu – zaključila je i osjetila se pomalo povrijeđenom jer je nije pozvao.

– Ne. Molim te, Bože, neka bude kave – gundao je, prekopavajući po ormarićima.

– Ovdje. – Našla je limenku kave u sudoperu, zajedno s vrećicom čipsa. – Želiš li da ja...

– Ne. – Odgurnuo ju je. – Mogu sam napraviti prokletu kavu. Conroy, ako ne umukneš, vezat ću ti jezik oko vrata.

– Kako bi ga smirio, uzeo je čips i stavio vrećicu na pod da bi se pas imao čime baviti.

– Koliko je sati?

Emma je pročistila grlo. Zaključila je da ne bi bilo mudro ukazati na činjenicu da se na aparatu za kavu nalazi sat. – Oko dvanaest i trideset.

Mrštio se na žličicu za kavu u svojoj ruci. Očito nije znao koliko je kave stavio. Kad je

počeo dodavati još, Emma je podigla fotoaparata i okinula. – Žao mi je – rekla je kad ju je ljutito pogledao. – To je bilo refleksno.

Ništa nije rekao, već se okrenuo i ponovno prekopavao po ormarićima. U ustima mu je bio okus kao da je jeo kredu. U glavi mu je odzvanjao džez. Bio je siguran da su mu oči otečene do veličine loptica za golf, a također je otkrio da mu je ponestalo jebenih žitarica.

– Michael... – oprezno će Emma, ne zato što se bojala, već zato što ju je bilo strah da će prasnuti u smijeh. – Želiš li da ti priprelim doručak?

– Ne mogu ga naći.

– Sjedni. – Morala je ponovno pročistiti grlo dok ga je gurala prema stolici. – Počet ćemo s kavom. Gdje su ti šalice?

– U kuhinji.

– Dobro. – Nakon što je malo tražila, našla je paket pla-stičnih šalica. Ulila je kavu. Izgledala je gusta poput blata i jednako primamljiva, ali on ju je pohlepno pio. Kad je osjetio djelovanje kofeina, vidio ju je s glavom u hladnjaku.

Izgledala je fantastično, apsolutno fantastično, u kratkoj bluzi i laganim ljetnim hlačama svijetloplave boje. Kosa joj je bila spuštena. Najviše mu se sviđala tako spuštena jer je mogao zamišljati kako kroz nju provlači svoje prste. Ali zašto je zavukla glavu u njegov hladnjak?

– Što radiš?

– Pripremam ti doručak. Imaš jedno jaje. Kako ga želiš?

– Kuhano. – Ispraznio je šalicu i pošao po drugu dozu.

– Tvoj je parizer pozelenio, a ovdje se nalazi nešto što bi moglo biti živo. – Izvadila je jaje, komad sira i kruha. – Nikad ranije nisam vidjela da se u hladnjaku nešto miče. Imaš li tavu?

– Mislim da imam. Zašto?

– Nije važno. – Na koncu ju je sama našla i, uz malo domišljatosti, uspjela mu pripremiti sendvič od jaja i sira. Za sebe je uzela gazirani napitak s okusom đumbira i sjela mu preko puta dok je jeo. – Michael, ne želim biti nametljiva, ali smijem li pitati kako dugo ovako živiš?

– Kupio sam ovo mjesto prije otprilike četiri godine.

– I još si živ. Ti si snažan muškarac, Michael.

– Razmišljao sam o tome da nađem nekoga tko će je očistiti.

– Razmisli o buldožerima.

– Teško je uvrijediti se dok jedem. – Gledao ju je kako fotografira Conroya, koji je zaspao sa šapama prekrivenim iznad vrećice čipsa. – Nikad neće potpisati dopuštenje.

Nasmiješila mu se. – Osjećaš li se bolje?

– Gotovo ljudski.

– Bila sam vani – zaključila sam kako je vrijeme da opet počnem raditi. Mislila sam da bi možda želio poći sa mnom, na nekoliko sati. – Odjednom se osjetila nesigurno. Bilo je drukčije sad kad se posve razbudio i promatrao je iznad ostataka doručka što mu ga je pripremila. – Znam da si proteklih nekoliko tjedana bio zauzet.

– Bez ičije pomoći hvatam se ukoštac s kriminalom. Conroy, lijenčino jedna, donesi. – Pas je otvorio jedno oko i nešto progundao. – Hajde. – Ispustio je nešto što je zvučalo poput veoma ljudskog uzdaha dok se podizao na noge i nevoljko izišao. – Izbjegavala si me, Emma.

Zaustila je da će zanijekati. – Da. Žao mi je. Bio si mi dobar prijatelj, a ja...

– Ako opet počneš o tom prijateljstvu i zahvalnosti, samo ćeš me naljutiti. – Uzeo je kutiju cigareta što ju je Conroy spustio u njegovo krilo, a zatim je ustao i pustio psa van.

– Neću to više spominjati.

– Dobro. – Okrenuo se. Šest je mjeseci čekao, nadajući se da će ona pokucati na njegova vrata. Sad kad je to učinila, nije se mogao riješiti ljutnje. – Zašto si došla ovamo?

– Rekla sam ti.

– Željela si društvo dok snimaš fotografije, pa si se sjetila dobrog starog Michaela. Odložila je bocu gaziranog pića i ukočeno ustala. – Očito sam trebala bolje promisliti. Žao mi je što sam ti smetala.

– Udeš i iziđeš – promrmljao je. – To je tvoja loša navika, Emma.

– Nisam došla ovamo da bih se svađala s tobom.

– Baš mi je žao. Krajnje je vrijeme da to raščistimo.

Koraknuo je prema njoj. Povukla se unatrag. Ništa što je mogla učiniti ne bi ga više razbjesnilo.

– Ja nisam Latimer, prokletstvo. Već mi je mučno od toga da pomisliš na njega kad god ti se približim. Ako ćemo se svađati, onda će to biti između tebe i mene i nikoga drugoga.

– Ne želim se svađati. – Prije nego je shvatila što čini, podigla je bocu i bacila je. Staklo i gazirani sok rasprsnuli su se u sudoperu. Zaprepašteno je stajala dok nije utihnulo šištanje tekućine.

– Želiš još jednu?

– Moram poći. – Posegnula je za svojim fotoaparatom, ali se pomaknuo i spustio ruku na njezinu.

– Ne ovoga puta. – Glas mu nije bio smiren. Kad ga je pogledala, ukočila se i čekala.

– Nećeš opet pobjeći od mene, Emma. Ne prije nego kažem ono što želim reći.

– Michael...

– Samo umukni. Želim te otkako znam za sebe. Onoga dana prije toliko godina, onoga dana na plaži kad sam te odveo kući, bio sam tako zatreskan u tebe da sam jedva vidio kamo idem. Imao sam jedva sedamnaest godina, a tjednima nisam mogao razmišljati ni o čemu osim o tebi. Neprestano sam se motao po onoj plaži, čekajući da se vratiš.

– Nisam mogla. – Okrenula se, ali nije pokušala otići.

– Prebolio sam to. – Michael je istresao cigaretu iz kutije, a zatim je prekopavao po ladicama u potrazi za šibicama. – Mislio sam da sam to prebolio, a tada si se vratila. Bio sam ondje i gledao svoja posla, kosio tratinu, a ti stojiš preda mnom. Jedva sam mogao disati. Dovraga, više nisam bio dječak, i to nije bila zatreskanost.

Morala se potruditi kako bi našla svoj glas. Ovo je sad drukčija vrsta straha. Deseci živaca poskakivali su i ispreplitali se. – Jedva si me poznavao.

Pogledao ju je u oči. – Znaš da nije tako, Emma. Bilo je nečega među nama, kad smo sjedili na plaži. Kad sam te prvi put poljubio. Jedini put. Nikad to nisam zaboravio. Nisam mogao. Tada si ti otišla.

– Morala sam.

– Možda jesi. – Bacio je cigaretu kroz vrata i pustio da se uz tresak zatvore. – Nije bio pravi trenutak, govorio sam sebi. Kriste, to si već godinama govorim. – Prišao joj je. Osjetio je kako drhti kad ju je primio za ruke, ali je nije pustio. Ne ovoga puta. – Kad će biti pravi trenutak, Emma?

– Ne znam što želiš da kažem.

– To su besmislice. Točno znaš što želim da kažeš.

– Ne mogu.

– Nećeš – ispravio ju je. – Zbog njega. Prokletstvo, slomila si mi srce kad si se udala za njega, a ja sam morao živjeti s tim. Čini se da sam pola života proveo u nastojanju da te prebolim. Možda sam mogao uspjeti, ali ti si se opet vratila.

– Ja – Ovlažila je suhe usne. – Ni tu nisam mogla ništa učiniti.

Nešto u njegovim očima navelo ju je da zadrži dah. – Rekao sam sebi da će ovoga puta biti drukčije. Ja ću se pobrinuti da bude drukčije. A tada... Kad sam saznao što ti je učinio, gotovo sam poludio. Bojao sam se dotaknuti te, svih tih mjeseci. Daj joj vremena, to sam si neprestano govorio. Daj joj vremena da to preboli. Dovraga i s tim.

Privukao ju je k sebi i spustio svoja usta na njezina.

39. poglavlje

Nije bilo onako kako je očekivala. Bila je u klopci. Nije se moglo zaniijekati da nije bila u klopci uz njegovo tijelo, snažno, čvrsto i napeto, njegova usta poput vatre na njezinima. Mislila je da će se zgroziti ili užasnuti ako je neki muškarac opet čvrsto zagri. Ali to nisu bili njezini osjećaji. Emocije su takvom brzinom navrle u nju da joj se zavrtjelo u glavi. Toplina i zadovoljstvo, i žudnja.

Nije se željela prepustiti tim emocijama, ili njemu. Kako bi mogla kad bi to značilo ponovno prepustiti kontrolu nekome drugome? Ali prije nego se mogla oduprijeti, on se povukao.

Ništa nije rekao, samo ju je promatrao. Širom otvorenih očiju, ubrzana daha, stajala je posve nepomično. Da, u klopci je, shvatila je Emma. Ali činilo se da to nije važno. Jer je opet osjećala, doista osjećala, na način za koji je odavno zaključila da za to nije sposobna.

Gnjev je nestao iz njega, te je ostala samo njegova potreba. – Ne želim da me se bojiš.

Odluka će biti njezina. Vidjela je to u njegovim očima. Ako je u klopci, u zatvorenicu su je pretvorile njezine čežnje, njezini vlastiti snovi. – Ne bojim se.

Stisak njegovih ruku na njezinim ramenima postao je nježan. Nije se bunila kad ih je podigao do njezina lica. Niti se pokušala odmaknuti kad su njegove usne ponovno dotaknule njezine. Sad nježno, i mekano. Mišići su joj se opustili premda joj je puls divljao. Njezina odluka, opet je pomislila, ona za koju joj je trebalo previše vremena. Zatim se njezin um potpuno ispunio njime da nije bilo mjesta ni za što drugo.

Osjetio je promjenu, polaganu, nesigurnu reakciju kad su joj se usne rastvorile ispod njegovih, kad se činilo da se njezino tijelo stapa s njegovim. I sam je drhtao dok joj je nježnim poljupcima obasipao lice. Zatim je obavila ruke oko njega i našla njegove usne svojim.

Podigao ju je. To se činilo jedinim načinom vođenja ljubavi ovoga, prvoga puta. Nastavio ju je ljubiti, lagano i obećavajuće, duboko i omamljujuće, dok ju je nosio u spavaću sobu.

Zaslони su bili navučeni, pa je sunčeva svjetlost prodirala u žutim valovima. Poželio je da je to svjetlost svijeta.

Emma je nastojala da se ne ukoči kad ju je spustio na krevet. Znala je da će sad sve ići brzo. Željela je da ju nastavi ljubiti, grliti. Ali znala je da neće biti tako. Ili je mislila da zna.

Ležao je kraj nje. Nije se popeo na nju i potezao joj odjeću. Njegova su usta opet potražila njezina, kako bi je zavodila i umirila. Premda joj je tijelo bilo napeto poput žice, doimala se tako krhkom. Njezina koža, usta, miris u kojem se mogao valjati kad bi joj zagnjurio lice u kosu. Njezini su prsti nesigurno prešli po njegovim nagim prsima, gotovo ga izluđujući.

Uz tihi uzdah zadovoljstva, počeo je svojim jezikom milovati njezin. Njezin je okus jurio njime poput tople rijeke. Kretao se polako, zbunjujući je. Zavodeći je. Čekala je da uzme, ali on je nastavio davati.

Njegove su je ruke milovale, pa je podrhtavala. Ali u tome nije bilo straha. Ovdje je, napokon, velikodušnost. Ovdje je, napokon, razumijevanje. Preplavilo ju je tako duboko i mračno zadovoljstvo da se priljubila uz njega, stežući ga rukama. Obuzela ju je pohlepa. Nije znala da to može osjetiti, ne za muškarca. Zavukla mu je prste u kosu, povukavši njegova usta natrag k svojim kako bi mogla utonuti u one vrele, vlažne poljupce.

Kad se odmaknuo, zastenjela je u protestu i posegnula za njim.

– Želim te gledati – rekao joj je. – Dugo sam čekao da bih te ovdje gledao.

Mogla je jedino zuriti, smučena i ispunjena čežnjom dok joj je provlačio prste kroz

kosu i gledao kako s njegovih ruku pada na jastuk. Nastavio joj je promatrati lice dok joj je polako otkopčavao bluzu. Vidio je zbuđenost u njezinim očima, kao i mutan izraz žudnje. Bilo mu je lako pokazivati nježnost.

Kad je podigla ruku kako bi se pokrila, uzeo ju je i pritisnuo njezine prste na svoje usne. I dalje je držeći za ruku, spustio je usta na njezinu dojku. Zastenjao je. Bila je malena i čvrsta. Slatka. Neodoljiva.

Njezina je koža gorjela pod njegovim dodirima. Ispunio se njome, okusom, glatkom, svilenkastom teksturom. Čuo je njezino disanje, jednako brzo i plitko kao i njegovo. Tijelo joj se izvilo kad joj je skinuo bluzu.

Njegova su usta bila svugdje. Drhtala je od vreline dok joj je poljupcima obasipao lice i ramena, a potom se polako spuštao niz njezina prsa. Trgnula se kad je osjetila njegove zube, ali nije bilo bola. Samo ushićenja. Povukao je njezine hlače, spuštajući ih centimetar po centimetar, izluđujući je, slijedeći ih usnama.

Željela je. Nikad ranije nije željela. Samo je sanjala. Tijelo joj je bilo sklisko od znoja, vrpjila se od potrebe, ali on je nastavio ljubiti i milovati, natjeravši je da steže plahte dok joj je grickao stražnju stranu koljena.

Vrelina je bila neizdržljiva, a ipak je željela još. Kad su mu prsti kliznuli uz njezina bedra, tijelo joj se zgrčilo. Nije uspijevala doći do zraka. Grmljavina joj je ispunila glavu, jurnula njezinim tijelom, prestrašivši je. Uz divlju mješavinu užitka i straha, podigla se s kreveta. Orgazam ju je zatekao posve nespremnu, poput baršunaste šake, pa je pala unatrag, dašćući.

– Moj Bože, tako si slatka. – Jedva je i sam disao kad je ponovno spustio usta na njezina. Prije nego je njezino podrhtavanje prestalo, ponovno ju je vodio u visine. Željela je vrisnuti njegovo ime, ali ga je uspjela samo šapnuti dok su njezine ruke klizile po njegovoj vlažnoj koži.

– Molim te. – Disala je isprekidano, gotovo jecajući. Tijelom su joj se razlijevali osjet za osjetom dok se nije pretvorilo u masu grozničava užitka. Ipak, ni to nije bilo dovoljno. Nije bilo ni izbliza dovoljno. – Želim... – Opet je kriknula, zamahnuvši rukom i srušivši nešto na pod.

– Reci mi. – Bio je mahnit od želje da to čuje. Pritisak se pojačao do granice do koje nikad nije stigao. Ipak se suzdržavao. – Pogledaj me i reci mi.

Otvorila je oči. Vidjela je samo njegovo lice, a u njegovim je očima vidjela sebe. – Želim tebe. – Podigla je ruke i povukla njegova usta na svoja. Opet je kriknula kad ju je ispunio.

Spavala je sat vremena, iscrpljena, ispružena preko njegovoga kreveta. Dugo je sjedio kraj nje, milujući joj kosu i pitajući se kako da je zadrži u svojem životu. Čak ni činjenica da je tako dugo zaljubljen u nju nije ga pripremila na to kako će biti ako joj postane ljubavnik. Zamišljao je to. Nebrojeno puta. Ali kad god je to činio, mogao ju je uspoređivati samo s običnim ženama.

Ne postoji nitko poput Emme.

Ako bude morao preklinjati, preklinjat će. Ako se bude morao boriti, borit će se. Ali neće je ponovno izgubiti.

Kad se probudila, nije ga bilo. Ležala je potrbuške preko kreveta, nastojeći prilagoditi svoj um onomu što se dogodilo njezinu tijelu. Činilo se nemogućim da je sve ono osjećala, radila sve ono, bez trenutka kajanja ili oklijevanja. Još prije samo nekoliko sati bila je sigurna da više nikad neće željeti da je netko dotakne. A ipak, možda je ovo danas bio prvi put da ju je netko doista dotaknuo. Smiješeći se, okrenula se na leđa i lijeno razmišljala da bi se trebala odjenuti i potražiti ga.

Tada je ugledala njegov pištolj. Bio je u futrolji čiji je remen bio prebačen preko naslona stolice metar ili dva od kreveta. Ona je upotrijebila pištolj, sjetila se Emma. Premda je veći dio onog posljednjeg užasa s Drewom pamtila samo u neodređenim mrljama, jasno je vidjela one posljednje trenutke. Sjećala se kakav je bio osjećaj stegnute ruku oko pištolja, pritisnuti okidač. Ubiti.

Spoznaja da je sposobna za to stegnula joj je želudac. Voljela je, udala se i ubila za malo manje od dvije godine. Sad je pred njom ostatak života tijekom kojeg će se pitati kako je mogla učiniti išta od toga.

Kad su se vrata spavaće sobe otvorila, automatski je pograbila plahtu.

– Dobro. Budna si. – Michael je ušao s posudom piletine i pakovanjem od šest kola. – Mislio sam da bi mogla ogladnjati.

Na sebi je imao majicu s natpisom LAPD i traperice. Ali još je bio bos. Emmu je više podsjećao na čovjeka koji skuplja naplavljene stvari po plaži nego na čovjeka koji će pucati iz pištolja. Prije nego je dospjela odgovoriti, sagnuo se i poljubio je na način od kojeg joj se um ponovno zamaglio.

– Mislio sam da bismo mogli prirediti piknik.

– Piknik – ponovila je. – Gdje?

– Ovdje. – Spustio je posudu piletine na krevet. – Tako se susjedi neće šokirati zbog tvoje golotinje.

Nasmijala se. – Mogla bih se odjenuti.

Sjeo je na krevet i odmjerio je dugim pogledom. – Doista bih želio da to ne učiniš. – Nasmiješio se i skinuo čep kole. – Želiš li malo glazbe? – Nagnuo se u stranu i pritisnuo tipku na malenom radiju-budilici. Linda Ronstadt pjevala je *Blue Bayou*. Ne gubeći vrijeme, skinuo je poklopac s posude i navalio. – Zar nisi gladna?

Miris piletine bio je veličanstven. Emma ga je gledala kako uzima zalogaj i provukla ruku kroz razbarušenu kosu. – Ne mogu jesti naga.

– Jasno da možeš. – Pružio joj je batak. Promijenila je položaj, zagrizla i opet se nasmijala.

– Doista, ne mogu.

Michael je vratio piletinu u posudu i skinuo svoju majicu. Navukao ju je preko njezine glave. – Bolje?

Emma je zavukla ruke u rukave. – Mnogo. – Majica je mirisala po njemu. Čudila se jer je taj miris u njoj izazivao glad jednako kao i piletina. – Nikad ranije nisam imala piknik u krevetu.

– Ista stvar kao deka na plaži. Jedemo, slušamo glazbu, a zatim vodimo ljubav. Ovako nećemo imati problema s pijeskom.

Uzela je bocu koju joj je ponudio i malo popila jer joj se grlo osušilo. – Ne znam kako se sve ovo dogodilo.

– To je u redu. Rado ću sve ponoviti.

– Je li bilo – Prekinula se, ljuteći se na sebe.

– Nisi kanila pitati je li bilo dobro za mene, je li?

– Ne. – Smiješio joj se. – Tako nekako. – Uzela je još jedan zalogaj piletine. – Nije važno.

Oduševljen njome, sobom, svime, prešao je prstom niz njezinu голу ruku. – Želiš čuti kako je bilo, recimo na ljestvici od jedan do deset?

– Umukni, Michael.

– Nema veze, ionako si izletjela s ljestvice.

Samo ju je zbunjivao. – Za mene nikad ranije nije bilo tako promrmljala je. – Nikad nisam... nisam vjerovala da mogu- Ponovno se prekinula, a zatim je duboko udahnula i rekla ostatak. – Mislila sam da sam frigidna.

Umalo se nasmijao, ali je po njezinu licu vidio da to nije šala. Opet Latimer, pomislio je Michael i morao je nekoliko sekunda pričekati da uspostavi kontrolu nad svojim glasom.

– Pogrešno si mislila.

Njegov je nemaran odgovor bio točno ono što je trebala čuti. Podigla je glavu i nasmiješila se. – Odavno bih to znala da sam poslušala svoj instinkt onoga dana na plaži, kad sam te poljubila.

– Zašto ga sad ne poslušaj?

Oklijevala je. Podigavši se na koljena, obavila mu je ruke oko vrata i poljubila ga. Michael je napola pojedeni batac bacio preko ramena. Smijala se kad su se zakotrljali preko kreveta.

– Ostani noćas.

Sunce je zalazilo kad se počela odijevati. – Ne noćas. Moram razmisliti.

– Bojao sam se da ćeš opet početi razmišljati. – Privukao ju je uza se. – Volim te, Emma. Zašto ne razmisliš o tome?

Njezina je jedina reakcija bila zatvaranje očiju.

– Moraš mi vjerovati.

– Želim ti vjerovati – rekla mu je. – U ovom trenutku ne vjerujem vlastitoj prosudbi. Ne tako davno mislila sam da me Drew voli, i da ja volim njega. Pogriješila sam u oba slučaja.

– Prokletstvo, Emma. – Oštro je izgovorio te riječi i ustao kako bi podigao zaslon na prozoru. U sobu se ušuljala svjetlost sutona.

– Ne uspoređujem vas.

– Doista?

– Ne. – Znala je da on ne može razumjeti koliko je daleko već stigla kad mu je mogla prići i prisloniti obraz uz njegova leđa. – U sebe nisam sigurna. Moji problemi nisu počeli s Drewom. Bilo bi dovoljno teško da jesu. Moram biti sigurna što želim prije nego to opet zatražim.

– Neću se zadovoljiti jednim danom provedenim s tobom.

Uzdahnula je i poljubila mu rame. – Tata i Bev će se uskoro vratiti u Englesku.

Na to se okrenuo. Vidjela je kako mu je u očima bljesnuo gnjev. – Ako misliš da ćeš se vratiti s njima, razmisli još jednom.

– Ne možeš me tiranizirati, Michael. To je prošlo svršeno vrijeme. – Sve dok nije izgovorila te riječi, nije bila svjesna da su istinite. – Razmišljam o tome da još ostanem u kući na plaži. Oni moraju nastaviti sa svojim životima, a ja moram odlučiti što ću s ostatkom svojega.

– I želiš da se povučem?

– Ne previše daleko. – Opet ga je zagrlila. – Ne želim te izgubiti, u to sam sigurna. Samo zasad ne znam što da poduzmem po tom pitanju. Možemo li još neko vrijeme ostaviti situaciju ovakvu kakva jest?

– Dobro. Ali shvati ovo: neću vječno čekati.

– Neću ni ja.

40. poglavlje

Nastojeći obuzdati nestrpljivost, Michael je podigao noge na stol i proučavao strop. Prodoran, uzbuđen glas u telefonskoj slušalici nije prestajao pričati. Malu će lasicu prije ili kasnije dovući kao materijalnog svjedoka, znao je to. Samo što je želio da to bude prije.

– Slušaj, kompa – na koncu ga je prekinuo. – Stekao sam dojam da je Springer tvoj prijatelj. Da, pa, lako je pričati. Možda je bio bezvrijedan sitni inkasator, ali kad se pojavi nečije truplo, mi se zainteresiramo. – Zastao je i slušao još trenutak brbljanja. Nitko nije manje sklon suradnji od nervoznog svjedoka koji ima dosje.

– To je u redu. Ako ne želiš doći u postaju, mi ćemo te naći. – Podigao je glavu kad je narednik na njegov stol spustio hrpu dosjea i pošte. – Riskiraj na ulici. U mrtvačnici uvijek ima mjesta za još jednoga. – Slušao je dok je pregledavao fascikle. – Dobra odluka. Pitaj za detektiva Kesselringa.

Michael je spustio slušalicu i namrštio se na papirologiju. Nadao se da će imati pet minuta vremena da nazove Emmu, ali činilo se da neće. Rezignirano je isključio buku

detektivskog ureda i najprije se pozabavio poštom.

– Hej, Kesselring, treba nam tvojih deset dolara za božićnu zabavu.

Michael je zaključio da će nekoga upucati ako još jednom čuje riječ *Božić*. Po mogućnosti samog Djeda Mraza. – McCarthy mi duguje dvadeset. Uzmi od njega.

– Hej. – Kad je čuo svoje ime, McCarthy je došetao do njega. – Gdje ti je blagdanski duh?

– U tvom novčaniku – reče mu Michael.

– Još uvijek se duri jer će njegova dama Božić provesti u Londonu? Razvedri se, Kesselring, svijet je pun plavuša.

– Nestani.

McCarthy je stavio ruku na srce. – To je sigurno ljubav.

Ignorirajući ga, Michael je proučavao žutu omotnicu. Bilo je neobično što je dobio pismo iz Londona baš dok je na tako mračan način razmišljao o tom gradu. Odvjetnička tvrtka, pomislio je, pogledavši adresu pošiljatelja. Što bi londonska odvjetnička tvrtka mogla željeti od njega? Kad je otvorio omotnicu, unutra je našao popratno pismo i manju omotnicu u nijansama ružičaste i plave boje. Okrenuvši manju omotnicu, ugledao je drugu adresu pošiljatelja napisanu kićenim rukopisom. Jane Palmer.

Premda nije bio praznovjeran, nekoliko je minuta zurio u omotnicu, razmišljajući o porukama mrtvih. Otvorio ju je i proučavao rukopis. Za manje od pet minuta stajao je u uredu svojeg oca i gledao kako Lou čita pismo.

Dragi detektive Kesselring,

Vi ste istraživali smrt sina Briana McAvoya. Sigurna sam da se sjećate slučaja. I ja ga se sjećam. Ako ste još uvijek zainteresirani, trebali biste doći u London i razgovarati sa mnom. Ja znam sve o tome. To je bila moja ideja, ali su oni uprskali stvar. Ako ste voljni platiti za informacije, možemo se dogovoriti.

S poštovanjem, Jane Palmer

– Što misliš? – nestrpljivo će Michael.

– Mislim da je možda nešto znala – Lou je namjestio naočale na nosu i još jednom pročitao pismo. – Bila je deset tisuća kilometara daleko kad se to dogodilo i nikad je nismo uspjeli povezati s tim. Ali... – Uvijek se pitao.

– Prvi je poštanski žig stavljen samo nekoliko dana prije nego su našli njezino tijelo. Prema onome što kažu odvjetnici, pismo je putovalo naokolo jer je adresa nepotpuna, a zatim je završilo s ostatkom njezinih dokumenata. Više od osam mjeseci – s gnušanjem će Michael.

– Nisam siguran da bi bilo neke koristi čak i da je prošlo samo osam dana. Ona je već bila mrtva.

– Ako je rekla istinu i znala je tko je ubio dječaka, možda je netko stigao do nje. Netko tko nije znao da je poslala pismo. Želim vidjeti izvještaj, razgovarati s istražiteljem.

Lou je okretao pismo u ruci. Nije imalo smisla podsjećati Michaela da je pismo adresirano detektivu koji je radio na slučaju. – Moguće je. Ovo je prvi trag što smo ga dobili nakon gotovo dvadeset godina. – Sjetio se policijske fotografije dječaka, i pogledao svojeg sina. – Čini mi se da ideš u London.

Emma je razvaljala tijesto za kekse i pokušala to raditi sa srcem. Uvijek je voljela Božić. Ove će ga godine, prvi put nakon djetinjstva, provesti sa svojom obitelji. Kuhinja je mirisala po cimetu i smeđem šećeru, iz zvučnika su dopirali zvukovi božićnih pjesama, a Bev je vagala sastojke za puding s grožđicama. Vani je padao lagan snijeg.

Ali njezino srce nije bilo u tome. Bojala se da je deset tisuća kilometara daleko, uz Michaela.

Dok je Emma utiskivala oblike u tijesto, Bev ju je zagrlila. – Tako mi je drago da si ovdje, Emma. To mi veoma mnogo znači, kao i tvojem ocu.

– I meni. – Podigla je keks u obliku snježne pahuljice i stavila ga na lim za pečenje. – Običavala si mi dopuštati da ovo radim dok sam bila malena. Ako je Johnno bio u blizini, ušao bi u kuhinju i maznuo ih nekoliko prije nego bi se ispekli.

– Što misliš, zašto sam ga poslala s Brianom? – Gledala je kako Emma posipa kekse obojenim šećerom. – Nedostaje ti Michael, zar ne?

– Nisam znala da će mi nedostajati. Ne ovoliko. – Odnijela je lim do pećnice. – To je budalasto. Riječ je o samo dva tjedna. – Namjestila je sat, vratila se do radne površine, skupila tijesto i opet ga razvaljala. Godilo joj je nešto raditi rukama, osjećati se kompetentno. Važno. – Vjerojatno je dobro za mene da se malo maknem. Ne želim se prebrzo previše vezati.

– Katherine kaže da izvrsno napreduješ.

– Mislim da je to točno. Zahvalna sam joj jer je ostala sa mnom u L.A.-u posljednja dva mjeseca. Ranije nisam bila – dodala je i nasmiješila se. – Ali pomoglo je razgovarati o svemu.

– Još uvijek imaš noćne more.

– Ne onako često. I ponovno radim, napokon ću dovršiti knjigu. – Zastala je s rezačem za kekse u ruci. – Prije godinu dana Božić je bio noćna mora. Ove je godine gotovo savršen.

Okrenula se kad su se otvorila vrata kuhinje. Rezač za kekse pao je na pod. – Michael?

– Domaćica je rekla da pođem ravno ovamo.

Nije razmišljala. Nije trebala. Uzviknuvši od zadovoljstva, jurnula je u njegov zagrljaj. Prije nego je uspio još nešto reći, njezina su usta bila na njegovima.

– Ne mogu vjerovati da si ovdje. – Odmaknula se, nasmijala i počela otresati prah s njega. – Zaprljala sam te brašnom.

– Sigurna sam da mogu naći desetak poslova drugdje po kući. – Bev je obrisala ruke o krpu i kliznula kroz vrata.

– Rekao si da ne možeš doći – počne Emma.

– Raspored mi se promijenio. – Ponovno ju je privukao k sebi. Žudnja se širila njime dok su se njezina topla usta pomicala pod njegovima. – Sretan Božić.

– Koliko možeš ostati?

– Dva dana. – Pogledao je prema štednjaku. – Kakva je to buka?

– O, moji kekxi. – Jurnula je onamo kako bi isključila sat i spasila ih. – Mislila sam na tebe dok sam ih radila. Poželjela sam da nisi tako daleko. – Okrenula se, s limom za pečenje u rukama, i pogledala ga. Vratit ću se s tobom, ako želiš.

– Znaš da želim. – Prešao je rukom niz njezinu pletenicu. – Također znam da ti je potrebno vrijeme s obitelji. Čekat ću te kad se vratiš kući.

– Volim te. – Riječi su takvom brzinom stigle iz njezina srca u njezin um da je ostala zatečena. Lim je lupio po ploči štednjaka kad ga je spustila.

– Reci to još jednom.

Njegove su oči bile tako tamne i napete da je podigla ruku do njegova obraza kako bi ga opustila. – Volim te, Michael. Žao mi je što mi je toliko trebalo da to kažem.

Ništa ne rekavši, privukao ju je k sebi i čvrsto zagrlio. Na trenutak je sve što je ikad želio bilo u njegovu naručju.

– Znala sam kad sam te vidjela u New Yorku, na mojoj izložbi. Čim sam te ugledala, znala sam. – Osjećajući kombinaciju olakšanja i zadovoljstva, zagnjurila je lice u njegov vrat. – To me prestrašilo. Čini se da sam se godinama bojala. A kad si maločas ušao ovamo, sve je došlo na svoje mjesto.

– Sad me se nećeš moći riješiti.

– Dobro. – Podigla je glavu prema njemu. – Želiš li kekxi?

Pronalazio je izlike. Michael nije volio lagati Emmi, ali je smatrao najpametnijim da još neko vrijeme zadrži za sebe ono što ga je dovelo u London. Njegovi su britanski kolege bili uljudni i uredni. Također je otkrio da je britanska birokracija jednako zamršena kao i američka.

Čekao je dva sata da bi mu rekli da će se morati vratiti sljedećega dana ako želi pogledati dosjee.

Vrijeme je bilo dobro iskorišteno. Emma je bila oduševljena mogućnošću da mu pokaže London, te ga je vodila od Towera do Piccadillyja i promjene straže ispred Westminster Abbeyja. Premda se dao lako nagovoriti da boravi u domu obitelji McAvoy, zadržao je svoju hotelsku sobu. Nakon mahnitog obilaska proveli su sate u krevetu.

Dosjei su mu bili od slabe pomoći. Standardna je istraga dovela do zaključka da je uzrok smrti predoziranje. Forenzičari nisu našli ničije otiske, osim Janeinih, njezine bivše sluškinje i dilera koji je našao tijelo. Njegov i sluškinjin alibi bili su neoborivi. Susjedi nisu imali ništa lijepog reći o preminuloj, ali nisu vidjeli ništa i nikoga u noći kad je umrla.

Michael je pregledao policijske fotografije. A ljudi su govorili da je živjela u svinjcu, razmišljao je dok je promatrao prljavštinu u kojoj je Jane živjela i umrla. Frustriran zbog činjenice da je mjesto događaja odavno raščišćeno, ponovno je pregledao fotografije, ali ovoga se puta koristio povećalom.

Inspektor Carlson, koji je vodio istragu o slučaju Palmer, nestrpljivo ga je promatrao.

– Bilo je pomalo kao u svinjcu – rekao je. – Iskreno rečeno, nikad nisam vidio nešto tomu slično. Ili osjetio takav smrad. Stara je cura bila mrtva već dva dana kad je pronađena.

– Na šprici su bili samo njezini otisci prstiju?

– Da. Sama je to obavila. – Carlson je skinuo naočale i obrisao stakla. – Razmišljali smo o samoubojstvu, ali to se jednostavno nije uklapalo. Kao što piše u izvještaju, čini se da je nabavila heroin, bila je previše izgubljena da bi se sjetila razrijediti ga i pošla na brzu posljednju vožnju.

– Gdje je nabavila drogu? Od tog tipa, Hitcha?

Inspektor je skupio usne. – On je sitna riba. Nema dovoljno veza da bi dilao nešto tako čisto.

– Ako nije on, onda tko?

– To nikad nismo uspjeli utvrditi. Zaključili smo da je sama kupila drogu. Svojevremeno je bila prilično poznata, pa je imala dosta veza.

– Vidjeli ste pismo što ga je poslala u moju postaju.

– Zato smo spremni ponovno otvoriti slučaj, detektive. Ako smo ovdje doista imali umorstvo koje je povezano s umorstvom u vašoj zemlji, imat ćete našu neograničenu suradnju.

Vratio je naočale na nos. – Prošlo je gotovo dvadeset godina, ali nitko od nas nije zaboravio što se dogodilo Darrenu McAvoyu.

Ne, nitko nije zaboravio, mislio je Michael dok je sjedio u Brianovu hrastovinom obloženom uredu i gledao ga kako čita pismo svoje bivše ljubavnice.

U kaminu na drugoj strani prostorije veselo je pucketala vatra. Ondje su se nalazili udobni naslonjači. Na policama i zidovima bile su nagrade, plakete i fotografije. Bilo je nekoliko kartonskih kutija, što je pokazivalo da se uselio prije samo nekoliko tjedana. Njegov je pisaći stol izgledao kao da pripada nekom poslovnom čovjeku, a ne rock-zvijezdi. Sjajan i pun fascikala i papira. Uza zid su se nalazile Yamaha klavijature i sintesajzer, kao i golemi magnetofon. U baru je bilo samo mineralne vode i bezalkoholnih pića. Michael je čekao dok Brian nije podigao glavu.

– Moj otac i ja smo raspravljali o tome. Smatrali smo da trebate znati.

Potresen, Brian je potražio cigaretu. – Mislite da nije falsifikat?

– Ne.

Prtljao je s upaljačem. U donjoj ladici pisaćeg stola nalazila se boca irskog viskija – još uvijek zatvorena. Tako je testirao sebe. Tijekom šest tjedana i tri dana koliko nije pio, nikad mu alkohol nije bio potrebniji.

– Slatki Isuse, mislio sam da znam za što je sve sposobna. Ne mogu ovo shvatiti. – Uvlačio je dim onako kako utopljenik usisava zrak. – Ako je ona – zašto bi mu željela nauditi? – Pokrio je lice rukama. – Meni. Željela je nauditi meni.

Još uvijek mislimo da je smrt bila nesretan slučaj. – To baš i nisu neke riječi utjehe, pomislio je Michael. – Logično je da je planirana otmica kako bi se dobila otkupnina.

– Već sam joj plaćao za Emmu. – Trljao je lice rukama, a potom ih je spustio na stol. – Bila bi ubila Emmu, slomila joj vrat pred mojim očima. Bila je sposobna za to, u bijesu. Ali isplanirati tako nešto. – Ponovno ga je pogledao i odmahnuo glavom. – Ne mogu vjerovati da je to mogla učiniti.

– Imala je pomoć.

Tada je ustao, gotovo skočio sa stolice, i nervozno hodao amo-tamo prostorijom; bila je puna opipljivih dokaza njegova uspjeha. Zlatne ploče, platinaste ploče, nagrade Grammy, Američke glazbene nagrade. Pokazatelji da je glazba što je stvara važna.

Sa svim tim su se za prostor nadmetali deseci fotografija. Devastation, jučer i danas, Brian s drugim pjevačima, glazbenicima, političarima koje je podržavao, slavnim osobama. Među njima je bila uokvirena fotografija koja je prikazivala Emmu i njegovog pokojnog sinčića, kako sjede na obali nekog potočića i smiješe se suncu. I njih je stvorio.

Dvadeset godina je u trenu nestalo i on je stajao na suncem obasjanoj travi i slušao smijeh svoje djece. – Mislio sam da sam to ostavio iza sebe. – Prstima je protrljao oči i okrenuo se od fotografije. – Ne želim da Bev zna, još ne. Reći ću joj kad budem smatrao da je pravi trenutak za to.

– To ovisi o vama. Želio sam vas obavijestiti da ću ponovno otvoriti slučaj.

– Jesi li onako predan kao i tvoj otac?

– Volio bih misliti da jesam.

Brian je to prihvatio lagano kimnuvši. Još uvijek traje veza koja je stvorena one užasne noći prije dva desetljeća. Ali morao je misliti na svoje drugo dijete. – Što će biti s Emmom? Zar ćeš je ponovno izvrgnuti torturi ispitivanja?

– Učinit ću sve što je u mojoj moći kako bih zaštitio Emmu.

Otvorio je bocu gaziranog soka s okusom đumbira. Slaba zamjena za viski. – Čini se da Bev misli da si zaljubljen u nju.

– Jesam. – Michael je odmahnuo glavom na ponuđeno piće. – Oženit ću je čim bude spremna za to.

Brian je stajao i pio. Žeđ je bila nepodnošljiva. – Nisam želio da se veže s Drewom. Iz posve pogrešnih razloga. Pitao sam se bi li čekala da ja nisam vršio pritisak, da se nisam tako očito protivio?

– Latimer je želio vas i ono što ste mogli za njega učiniti. Ja želim samo Emmu. Oduvijek.

Brian je uzdahnuo i ponovno sjeo. – Ona je uvijek bila najstabilniji i najljepši dio mogeg života. Nešto što sam nepromišljeno stvorio, ali se pokazalo savršenim. – Uz jedva vidljiv osmijeh, tako sličan onom njegove kéeri, pogledao je Michaela.

– Izazvao si u meni nervozu onoga dana kad si doveo Emmu u onu bijednu P.M.-ovu kuću u Beverly Hillsu. Pogledao sam te i pomislio: *Ovaj će momak odvesti Emmu od mene.* To je zacijelo Irac u meni – rekao je i još malo popio. – Čini se da su mnogi među nama pijanice, ili pjesnici, ili vidovnjaci. Ja sam imao prilike biti sve troje.

– Mogu je usrećiti.

– Držat ću te za riječ. – Opet je podigao pismo. – Bez obzira na to koliko mi je važno da pronađeš ubojicu mogeg sina, još mi je važnije da usrećiš Emmu.

– Tata, P.M. i Annabelle su doveli bebu. O, ispričavam se. – Emma je zastala s rukom na kvaki. – Nisam znala da si ovdje, Michael.

– Bila si u kupovini kad sam se vratio. – Ustao je, ležerno uzeo pismo iz Brianove ruke i spustio ga u džep.

– Što se dogodilo?

– Ništa. – Brian je zaobišao stol i poljubio je. – Maltretirao sam Michaela. Čini se da ima neke ideje po pitanju moje kćeri.

Nasmiješila se i umalo mu povjerovala, ali je tada vidjela izraz u njegovim očima. – Što je bilo?

– Upravo sam ti rekao. – Zagrljao ju je s namjerom da je povede van, ali se okrenula Michaelu.

– Ne želim da mi se laže.

– Doista imam ideje po pitanju njegove kćeri – pokušao je Michael.

Izvukla se iz očeva zagrljaja i odlučno rekla: – Hoćeš li mi pokazati omotnicu koja se nalazi u tvom džepu?

– Da, ali radije bih to kasnije učinio.

– Tata, hoćeš li nas na trenutak ostaviti same?

– Emma...

– Molim te.

Nevoljko je zatvorio vrata za sobom i ostavio ih same.

– Imam povjerenja u tebe, Michael – počela je. – Ako mi kažeš da ste ti i tata ovdje razgovarali samo o našem odnosu, vjerovat ću ti.

Počeo je. Želio je. – Ne, nismo samo o tome razgovarali. Hoćeš li sjesti?

Bit će teško. Shvatila je da stišće ruke u krilu, što je činila još od svojih školskih dana kad se bojala čuti ono što je morala čuti. Umjesto da nešto kaže, Michael je izvadio omotnicu iz džepa i pružio joj je.

Osjetila je ledene žmarce na koži kad je vidjela ime na poleđini omotnice. Poruka iz svijeta mrtvih, pomislila je, i poželjela da se može nasmijati tomu. Izvadila je pismo i čitala ga u tišini.

Tako je slična ocu, zapazio je Michael. Njezini izrazi lica, način na koji joj se u očima pojavila bol, tihi način na koji se s tim nosila. Prije nego je progovorila, presavila je pismo i vratila mu ga.

– Ovo je razlog tvog dolaska ovamo?

– Da.

Oči su joj bile tamne i izmučene kad su susrele pogled njegovih. – Željela sam misliti da ne možeš bez mene.

– Ne mogu.

Opet je spustila glavu. Bilo je tako teško razmišljati kad bi bol tako silovito nahrupila. – Vjeruješ li ovom pismu?

– Nije na meni da vjerujem – oprezno je rekao. – Istražujem.

– Ja mu vjerujem. – Emmi je u glavi bljesnula posljednja jasna slika Jane kako stoji na vratima prljave kuće, a lice joj je puno gorčine. – Samo je željela povrijediti tatu. Željela je da on pati. Još uvijek se sjećam kako ga je gledala onoga dana kad me odveo. Zapravo sam još bila veoma malena, ali se sjećam.

Drhtavo je udahнула. Suze su sad bile beskorisne. – Kako je moguće voljeti i mrziti neku osobu onako kao ona? Kako je moguće imati takve osjećaje i tako ih potpuno iskriviti da odigraš ulogu u ubojstvu malenog dječaka? Prošlo je gotovo dvadeset godina, ali ona je još uvijek željela da on pati.

Čučnuo je kraj nje i uzeo omotnicu što joj je ležala u krilu. – Možda je to istina, ali možda je započela nešto što će nam pomoći da otkrijemo tko ga je ubio, i zašto.

– Znam. – Čvrsto je stisnula oči. – To je zakopano negdje duboko u meni, ali znam. Ovog ću puta to iskopati.

Kad je počela svirati glazba, stajala je na mračnim vratima u svojoj najdražoj

spavaćici, stežući Charlieja. Darren je plakao. Željela se vratiti u krevet, u svoj krevet gdje je upaljena noćna lampa. Ali obećala je da će ga čuvati, a on je plakao.

Zakoračila je van, ali njezino stopalo nije dotaknulo pod. Činilo se da lebdi na tamnom sivom oblaku. Čula je siktanje, suho brzanje *bića* koja vole mrak. Bića koja jedu zločeste malene djevojčice, kako joj je mama rekla.

Nije znala na koju stranu treba poći. Bilo je previše mračno i svuda oko nje čuli su se zvukovi, tiši i glasniji od glazbe koja nikako da prestane. Zaputila se prema svojem bratu koji je plakao, nastojeći biti malena, tako malena da je nitko ne može vidjeti. Osjećala je kako joj se znoj cijedi niz leđa.

Držala je ruku na kvaki. Polako ju je pritisnula. Gurnula vrata. Otvorila ih je.

Nečije su šake zgrabile njezine ruke, izvrćući ih.

– Rekao sam ti da ne smiješ bježati od mene, Emma. – Drew joj je stavio ruku oko vrata i stisnuo. – Rekao sam ti da ću te naći.

– Emma! – Michael je uhvatio njezine ruke i privukao je k sebi. – Probudi se. Emma, probudi se. To je samo san.

Nije mogla doći do daha. Čak i kad je shvatila gdje je i tko je drži, činilo joj se da je Drew još uvijek stišće oko vrata.

– Svjetlo. – Jedva je izustila. – Molim te, upali svjetlo.

– Dobro. Trenutak. – Pomaknuo se, povukavši je za sobom, kako bi pritisnuo prekidač. – Evo. Sad me pogledaj. Emma, pogledaj me. – Čvrsto ju je uhvatio za bradu. Još uvijek je drhtala, a na svjetlosti lampe lice joj je bilo bijelo poput mramora, pokriveno tankim slojem znoja. – To je bio san – tiho je rekao. – Sad si sa mnom.

– Dobro sam.

Povukao je plahtu oko njezinih drhtavih ramena. – Donijet ću ti malo vode. – Kimnula je, a on je ustao i ušao u susjednu kupaonicu. Emma je privukla koljena do prsa i slušala kako se voda toči u čašu. Znala je gdje se nalazi. U hotelskoj sobi s Michaelom. Željela je jednu noć nasamo s njim prije nego se vrati u Sjedinjene Države. Premda je znala da je to bio samo san, podigla je ruku do vrata. Još uvijek je osjećala stezanje Drewovih prstiju.

– Popij malo.

Pila je. Nije ju peklo kako se bojala da hoće. – Žao mi je, Michael.

Nije želio nikakve isprike. Niti joj je želio pokazati da je jednako potresen kao i ona. Zvučilo je kao da se guši u snu, pokušava doći do zraka koji joj je zapeo u grlu.

– Koliko često imaš te noćne more?

– Previše često.

– Je li to razlog iz kojeg nikad ranije nisi htjela provesti noć sa mnom?

Slegnula je ramenima i nesretno se zagledala u čašu.

Previše si lijepa da bi bila tako nesigurna, Emma. – Gurnuo je jastuke na mjesto i povukao je natrag uza se. – Pričaj mi o tome.

Kad je završila, nastavio je zuriti u prazno. Ona se smirila. Osjećao je to po njezinom pravilnom disanju. On je bio krajnje napet.

– Pismo ih je vjerojatno ponovno pokrenulo – promrmljala je. – Nekoć sam se molila neka noćne more prestanu. Sada to ne želim. Želim vidjeti. Želim proći kroz ta vrata i vidjeti.

Okrenuo je glavu i poljubio joj kosu. – Vjeruješ li mi?

Njegove su je ruke čvrsto držale, ali je to bio samo zagrljaj, a ne pritisak. – Da.

– Učinit ću sve što je u mojoj moći kako bih otkrio tko je odgovoran za smrt tvojega brata.

– To je bilo tako davno.

– Imam neke ideje. Vidjet ćemo mogu li iz toga nešto izvući.

Počivala je uz njega, poželjevši da tako može zauvijek ostati, s glavom na njegovu ramenu. – Znam da sam rekla da ću se vratiti s tobom ako želiš. Ali moram ostati. Moram razgovarati s Katherine. Treba mi nekoliko tjedana.

Trenutak ništa nije rekao, prilagođavajući se činjenici da će biti bez nje. – Dok si ovdje, razmisli o tome možeš li podnijeti brak s policajcem. – Okrenuo je njezino lice prema svojemu. – Dobro razmisli o tome, hoćeš li?

– Da. – Zagrlila ga je. – Vodi ljubav sa mnom, Michael.

Klub je bio bučan, pun mladih tijela u tijesnim trapericama. Uske, kratke suknje jedva su pokrivala bokove dugonogih djevojaka. Glazba je bila oštra i glasna, piće razvodnjeno. Ali klub je bio krcat, plesni podij pretrpan. Obojena su se svjetla vrtjela, pretvarajući lica u grimase. Parovi koji su stajali u neposrednoj blizini morali su vikati kako bi se čuli. Droga i novac razmjenjivali su se jednako ležerno kao i telefonski brojevi.

To nije bilo ono na što je navikao. Zasigurno nije bilo ono što mu se sviđalo. Ali je došao. Ugurao se za malen stol u kutu i naručio viski.

– Ako si želio razgovarati, mogao si izabrati bolje mjesto.

Njegov se sugovornik nacerio i iskapio viski. – Ima li boljeg mjesta za tajne od ovoga? – Pripalio je cigaretu zlatnim upaljačem s monogramom. – Priča se da ti je nešto promaknulo kod Jane.

– Znam za pismo.

– Znaš, ali nisi mislio da ga treba spomenuti?

– Tako je.

– Ne bi trebalo smetnuti s uma da se ono što se tiče tebe tiče i mene.

– Pismo samo optužuje Jane, a ne tebe ni mene. Budući da je ona mrtva, to uopće nije važno. – Zastao je, čekajući da konobarica spusti njegovo piće na stol. – Postoji nešto drugo što bi moglo biti važnije. Emma ima mučne snove.

Čovjek se nasmijao i ispuhnuo dim kroza zube. – Mene ne muče Emmine snovi.

– Trebali bi. Jer se tiču nas obojice. Ide na terapiju, k psihijatrici koja je liječila Stevieja Nimmonsa. – Nakon što je kušao viski, zaključio je da nije dobar čak ni za zalijevanje biljke. – Čini se da se počinje sjećati.

Njegov se izraz lica promijenio. Pojavio se tračak straha, zatim nalet bijesa. – Trebao si me odavno pustiti da je ubijem.

– Tada to nije bilo potrebno. – Drugi je muškarac slegnuo ramenima i pijuckao svoj viski. – Sad možda jest.

– Ne kanim prljati ruke u ovoj fazi, stari moj. Ti se pobrini za nju.

– Ja sam se pobrinuo za Jane. – Glas mu je bio hladan i bezizražajan. – Mislim da zasad samo treba motriti na Emmu. Ako to pođe dalje, ovisit će o tebi.

– Dobro. Ne zato što ti tako kažeš, već zato što joj dugujem.

– Gospodine Blackpool, mogu li dobiti vaš autogram?

Spustio je svoj upaljač i nasmiješio se mladoj crvenokosoj djevojci lijepih oblina. – Naravno, draga. Bit će mi zadovoljstvo.

41. poglavlje

Emma je kroz prozor salona gledala kako se na živici topi posljednji njujorški snijeg.

– Michael želi da se udam za njega.

Katherine je tek malo uzdigla obrvu. – Što ti misliš o tome?

Emma se umalo nasmijala. To je bila tako uobičajena reakcija terapeuta na pacijenta. – Štošta mislim o tome. Nije me iznenadilo. Već neko vrijeme znam da je samo čekao pravi trenutak. Kad sam s njim, počnem vjerovati da bi moglo uspjeti. Dom, obitelj. To sam oduvijek željela.

– Voliš li ga?

– O, da. – Činilo se da je taj dio posve jednostavan. – Volim ga.

Katherine je opazila da nije nimalo oklijevala. – Ali nisi sigurna za brak.

- Neki ljudi uspiju u tome. Teško bi se moglo reći da sam ja uspjela u braku.
- Kakav je Michael u usporedbi s Drewom?
- U kojem smislu?

Katherine je samo uzdigla ruke, s dlanovima prema gore i raširenih prstiju.

- Obojica su muškarci. Privlačni, odlučni muškarci.
- Još nešto?

Emma je hodala prostorijom. Kuća je bila prazna i tiha. Samo se po sebi razumjelo da će u tri svakog poslijepodneva ostati nasamo s Katherine kako bi mogle razgovarati. Danas nije namjeravala govoriti o Michaelu, već o noćnim morama. Ali njezine su se misli usredotočile na njega.

– Ne, ništa. Čak i prije nego sam shvatila da je Drew nasilan, ne bih našla nikakvu sličnost među njima. Drew je bio nemaran prema ljudima, mogao se usredotočiti samo na jednu osobu u danom trenutku. Nije imao nikakav stvaran osjećaj odanosti. Znao je biti veoma domišljat i romantičan, ali to nikad nije činio iz jednostavne velikodušnosti. Uvijek je očekivao da će to naplatiti.

– A Michael?

– Njemu je stalo. Do ljudi, njegova posla, njegove obitelji. Odanost je kao, pa, boja njegovih očiju. Jednostavno je dio njega. Nisam vjerovala da ću ikad više željeti biti s muškarcem. Da ću željeti seks. Kad smo prvi put vodili ljubav, osjećala sam ono što sam oduvijek željela osjećati, ali nisam mogla.

– To zoveš seksom kad govoriš o Drewu. Vođenje ljubavi s Michaelom.

– Zar? – Emma je zastala i uputila Katherine jedan od svojih rijetkih osmijeha. Nečega se sjetila – Johnno sjedi na njezinu krevetu u sobi na Martiniqueu. *Kad to činiš s nekim do koga ti je stalo, gotovo je sveto.* – Zacijelo nije potrebna diploma da bi se to shvatilo.

– Ne. – Zadovoljna, Katherine se naslonila na jastuke. – Je li ti udobno, fizički, s Michaelom?

– Ne. Ali to je predivna vrsta neudobnosti.

– Uzbudljivo?

– Da. Ali nisam još uspjela... inicirati.

– Želiš li to?

– Ne znam. Mislim – rado bih mu pokazala. Valjda se bojim da nešto ne učinim pogrešno.

– Na koji način?

Emma je zbunjeno podigla ruke i pustila ih da padnu. – Nisam sigurna, samo mislim da bih mogla učiniti nešto čime bih ga naljutila, ili... – Nestrpljiva sama sa sobom, opet se okrenula prema prozoru. – Ne mogu se otresti Drewa, i svega onoga što mi je govorio kako sam glupa, kako sam beskorisna u krevetu. – Mrzila je to, spoznaju da mu još uvijek dopušta da ima kontrolu nad jednim dijelom njezina života.

– Jesi li pomislila da je možda tvoj partner bio kriv za tvoju manjkavost u krevetu, kao i okolnosti?

– Jesam. Ovdje gore. – Emma je prstom dotaknula sljepoočnicu. – Znam da nisam hladna i da reagiram. Mogu osjećati strast, žudnju. Ali bojim se prići Michaelu, bojim se da ću nešto pokvariti. – Zastala je, podigla kristalnu piramidu i gledala kako se kroz nju lome boje. – I tu su noćne more. Sad ga se bojim gotovo jednako kao i kad je bio živ. Nekako mislim da bih, kad bih ga mogla izvući iz svojih snova, obrisati njegovo lice i glas iz svoje podsvijesti, mogla učiniti taj sljedeći korak s Michaelom.

– Je li to ono što želiš?

– Naravno da jest. Zar misliš da i dalje želim biti kažnjavana?

– Zbog čega?

– Zbog toga što nisam dovoljno brzo učinila ono što je želio, ili sam to učinila na pogrešan način. – Uzrujano je odložila kristalnu piramidu i obavila ruke oko sebe. – Jer nisam odjenula pravu haljinu. Jer sam bila zaljubljena u Michaela. Znao je, znao je da

sam nešto osjećala za Michaela. – Opet je počela hodati amo-tamo, kršeći prste.

– Kad nas je vidio zajedno na izložbi, znao je. Zato me premlatio. Natjerao me da obećam da više nikad neću vidjeti Michaela, ali me i dalje tukao. Znao je da neću održati obećanje.

– Obećanje iznuđeno pod prisilom uopće nije obećanje.

Odbacujući logiku, Emma odmahne glavom. – Stvar je u tome da sam ga pokušala održati, ali nisam. Nisam mogla. Zato me kaznio.

Sjela je. – Lagala sam – nastavila je, više za sebe. – Lagala sam Drewu, i sebi.

Katherine se nagnula naprijed, ali joj je glas ostao veoma tih i blag. – Što misliš, zašto se Drew pojavljuje u tvom snu, u tvom snu o noći kad je Darren umro?

– I tada sam lagala – promrmlja Emma. – Nisam održala svoje obećanje. Nisam pazila na Darrena. Izgubili smo ga. Tata i Bev izgubili su jedno drugo. Dala sam im riječ da ću uvijek paziti na njega. Da će biti siguran. Ali sam prekršila obećanje. Nitko me nikad nije kaznio. Nitko me nikad nije okrivljavao.

– Ali ti jesi. Nisi li okrivljavala samu sebe? Kažnjavala samu sebe?

– Da nisam pobjegla – zvao me. – Na trenutak joj je to bljesnulo u glavi. Način na koji je njegov glas letio za njom dok je trčala mračnim hodnikom. – Bio je tako prestrašen, ali ja se nisam vratila k njemu. Znala sam da će ga ozlijediti, ali sam pobjegla. I on je umro. Trebala sam ostati. Morala sam ostati.

– Bi li mu mogla pomoći?

– Pobjegla sam jer sam se bojala za sebe.

– Bila si dijete, Emma.

– Kakve to veze ima? Obećala sam. Čovjek ne krši obećanja dana ljudima koje voli, bez obzira na to koliko ih je teško održati. Dala sam obećanje Drewu i ostala sam jer...

– Jer?

– Jer sam zaslužila da budem kažnjena. – Zatvorila je oči, obuzeta mračnim užasom.

– O, Bože. Jesam li ostala sve te mjesece jer sam željela biti kažnjena zato što sam iznevjerila Darrena?

Katherine si je dopustila kratak trenutak zadovoljstva. Upravo se tomu nadala. – Mislim da je to dijelom razlog. Ranije si rekla da te Drew podsjećao na oca. Sebe si okrivljavala za Darrenovu smrt, a u djetetovu umu, kazna slijedi krivnju.

– Nisam znala da je Drew nasilan kad sam se udala za njega.

– Ne. Privuklo te ono što si vidjela na površini. Privlačan mlad muškarac s prekrasnim glasom. Romantičan, šarmantan. Izabrala si nekoga za koga si mislila da je nježan i pun ljubavi.

– Pogriješila sam.

– Da, pogriješila si kad je riječ o Drewu. Prevario je tebe i mnoge druge. Zato što je bio tako privlačan, tako privržen izvana, uvjerala si samu sebe da si zaslužila ono što ti je činio. Iskoristio je tvoju ranjivost i još je više razvio. Nisi tražila da te netko zlostavlja, Emma. I nisi ti kriva za njegovu bolest. Jednako kao što nisi kriva ni za smrt svojega brata. – Uzela je Emminu ruku. – Vjerujem da ćeš se svega sjetiti nakon što to prihvatiš, u potpunosti. Kad se jednom svega sjetiš, noćne će more prestati.

– Sjetit ću se – promrmlja Emma. – I ovoga puta neću pobjeći.

Stan u potkrovlju gotovo se uopće nije promijenio. Marianne je dodala nekoliko svojih bizarnih detalja. Velika fotografija Godzille u prirodnoj veličini, ogromna plastična palma koja je po sebi još uvijek imala božićne ukrase, premda su siječanjske rasprodaje već bile u punom zamahu, i preparirana ptica koja se njihala na prečki kraj prozora. Njezine su slike dominirale na zidovima, pejzaži, morski motivi, portreti i mrtve prirode. Atelje je mirisao po boji, terpentinu i parfemu Obsession Calvina Kleina.

Emma je sjedila na stolcu, obasjana suncem, odjevena u maju koja joj je kliznula s jednog ramena, a na ušima je imala naušnice od safira i dijamanata što ih je za Božić dobila od oca.

– Nisi opuštena – prigovarala je Marianne dok je olovkom prelazila po svojem bloku.

– Uvijek to kažeš kad me skiciraš.

– Ne, doista nisi opuštena. – Marianne je gurnula olovku u kosu. Sad je to bila masa uvojaka koji su joj jedva dopirali do ramena. Nagnula se unatrag, lupkala prstima po bloku i proučavala Emmu. – Je li problem u tome što si ovdje, u New Yorku?

– Ne znam. Možda. – Ali bila je napeta i tijekom poslje-dnja dva dana u Londonu. Nije se mogla otresti osjećaja da je netko promatra, slijedi. Vreba na nju.

Glupo. Triput je duboko udahnula. Napetost najvjerojatnije proizlazi iz činjenice da je napokon priznala svoju krivnju i sram, kao i gnjev, a sve se to vrti oko Darrena i Drewa. A ipak, kad je to priznala, osjetila je olakšanje.

– Želiš odustati? – Još dok je to pitala, Marianne je izvukla olovku iz kose i nastavila skicirati. Oduvijek je željela uhvatiti taj mračan, progonjen izraz u Emminim očima. – Mogle bismo poći do otmjenoga dijela grada, u kupovinu, ili u salon Elizabeth Arden na tretmane. Već tjednima nisam bila na tretmanu lica.

– Baš sam kanila spomenuti tvoj ispijeni izgled. – Nasmiješila se tako da joj se u kutu usta pojavila jamica. – O čemu je riječ, vitamini, makrobiotika, seks? Predivno izgledaš.

– Mislim da bi se moglo raditi o ljubavi.

– Zubar?

– Tko? O, ne. Pričanje o vađenju živaca uništilo je našu vezu. Zove se Ross. Upoznala sam ga prije nekih šest mjeseci.

– Prije šest mjeseci. – Emma uzdigne obrvu. – I nikad ga nisi spomenula.

– Bojala sam se da ne ureknem. – Marianne je slegnula ramenima, okrenula list u bloku i započela novu skicu. – Pomakni se malo, može? Okreni glavu. Da.

– Ozbiljno. – Emma je pogledala kroz prozor. Želudac joj je malo poskočio, pa je morala polako udahnuti. Ljudi su dolje užurbano hodali, gonjeni hladnim vjetrom koji je prijetio kišom ili susnježicom. Na vratima prodavaonice delikatesa stajao je neki muškarac i pušio. Mogla se zakleti da je gledao ravno u nju. – Što? – rekla je kad je čula Mariannein glas.

– Rekla sam da bi to moglo biti to. Voljela bih da bude. Problem je u tome što je on senator.

– Kao u SAD-u?

– Džentlmen iz Virginije. Možeš li me zamisliti kao jednu od onih otmjenih washingtonskih supruga?

– Da – reče Emma i nasmiješi se. – Mogu.

– Čaj i protokol. – Marianne je nabrala nos. – Ne mogu zamisliti da bih morala sjediti i slušati govoranciju o proračunu za obranu. U što to zuriš?

– Oh. Ni u što. – Brzo odmahnuvši glavom, Emma je pogledala u stranu. – Samo neki čovjek koji stoji na ulici.

– Ma zamisli samo. U centru New Yorka. Opet postaješ napeta.

– Oprosti. – Pogledala je na drugu stranu i nastojala se opustiti. – Paranoja – rekla je, nadajući se da zvuči nemarno. – Dakle, hoću li imati priliku upoznati političara?

– On je u D.C.-u. – Marianne je u dva poteza nacrtala Emmino čelo. – Kad ti se ne bi toliko žurilo da se vratiš u L.A., mogla bi za vikend poći onamo sa mnom.

– Znači, ozbiljno je.

– Poluozbiljno. Emma, što te tako fascinira ondje vani?

– Samo taj čovjek. Gotovo kao da gleda ravno u mene.

– Meni to više zvuči kao taština nego kao paranoja. – Marianne je ustala i prišla prozoru. – Vjerojatno čeka kako bi trgovao drogom – zaključila je. Odmaknula se od prozora i uzela davno zaboravljenu šalicu kave....

Prijeđimo na ozbiljne teme, što je s Michaelom? Hoćeš li čovjeku i njegovom psu pružiti priliku?

– Ne želim žuriti.

- Kad je riječ o Michaelu, ne žuriš još od svoje trinaeste godine – naglasi Marianne.
- Kakav je osjećaj znati da je netko lud za tobom više od deset godina?
 - Nije tako.
 - Upravo je tako. Zapravo, čudi me da je uspio ostati ondje kad si mu rekla da ćeš svratiti ovamo na dva dana prije nego se vratiš u L.A.
 - Želi se vjenčati.
 - Pa, ima li leda na Sjevernom polu? Tko bi to rekao?
 - Valjda nisam željela razmišljati o tome što će biti dalje.
 - Samo zato jer si riječ na B na neko vrijeme izbacila iz svojeg vokabulara. Dakle, što ćeš učiniti u vezi s tim?
 - S tim?
 - Riječi na B. U vezi s brakom, i Michaelom.
 - Ne znam. – Opet je pogledala kroz prozor. Još uvijek je bio ondje, strpljivo je stajao. – Čekat ću dok ga ponovno ne vidim. Možda ćemo se oboje drukčije osjećati sad kad se situacija smirila i naši se životi vraćaju u normalu. Dovraga.
 - Što je?
 - Ne znam zašto to dosad nisam shvatila. Tata je opet angažirao tjelohranitelja. – Brzo je okrenula glavu, stisnuvši oči. – Jesi li ti znala za to?
 - Ne. – Marianne je ponovno prišla prozoru i pogledala van. – Brian mi nije rekao ni riječi. Gledaj, tip se samo mota naokolo. Zašto si automatski zaključila da je tu zbog tebe?
 - Kad veći dio života živiš s time, znaš kad netko motri na tebe. – Razdraženo se maknula od prozora. Opsovala je, opet se okrenula i naglo otvorila prozor. – Hej! – Njezin je iznenadni povik podjednako iznenadio nju i čovjeka na ulici. – Idi nazvati svojeg šefa i reci mu da se znam sama brinuti za sebe. Ako te za pet minuta vidim ondje dolje, zvat ću policiju.
 - Osjećaš li se bolje? – Marianne je promrmljala uz njezino rame.
 - Mnogo.
 - Nisam sigurna da te čuo ondje dolje.
 - Dovoljno je čuo – rekla je Emma i zadovoljno kimnula. – Odlazi. – Malo joj se zavrtjelo u glavi, pa se povukla unutra. – Idemo na tretman lica.

Michael je proučavao ispis. Trebali su mu dani da uskladi i unakrsno provjeri popise. Tijekom proteklih je tjedana shvatio da ga je umorstvo Darrena McAvoya zaokupilo jednako kao i njegova oca prije dvadeset godina. Pročitao je svako slovo u svakom dosjeu, proučio svaku fotografiju, nekoliko puta provjerio svaki razgovor koji se vodio tijekom prvobitne istrage. Iz vlastita je sjećanja izvukao posjet kući u brdima s Emmom, te je zapisao bilješke na temelju njezinih opisa i sjećanja.

Iz očeve pomno provedene istrage i Emminih sjećanja u mislima je uspio dočarati noć Darrenove smrti.

Glazba. Zamišljao je Beatlese, Stonese, Janis Joplin, grupu Doors.

Droga. Sve, od trave do LSD-a dijelilo se naokolo.

Razgovori o glazbi, zabava, tračevi. Smijeh i strastvene političke rasprave. Vijetnam, Nixon, ženska prava.

Ljudi dolaze i odlaze. Neki su pozvani, neki se jednostavno pojave. Nitko ne zaustavlja nepoznata lica. Formalne pozivnice bile su za elitu. Mir, ljubav i život u komunama bili su u trendu. To je zvučilo sasvim u redu, ali je frustriralo policajca u prvoj godini devedesetih.

Imao je popis gostiju što ga je sastavio njegov otac. Bio je, naravno, žalosno nepotpun, ali mjesto odakle se može početi. Slušajući svoj instinkt, danima je provjeravao gdje se svatko s popisa nalazio u noći kad je umrla Jane Palmer. Pronašao je šesnaest ljudi koji su bili u Londonu, uključujući sva četiri člana grupe Devastation, njihova menadžera i Bev McAvoy.

Michael je ignorirao poriv da ih prekrži s popisa, te je još nekoliko dana provjeravao njihove alibije.

Njegov je spis sad sadržavao dvanaest imena. Želio je vjerovati da se na popisu nalazi ime koje povezuje dva umorstva, počinjena u razmaku od dvadeset godina, ako veza uopće postoji.

– Ovo nam daje nešto na čemu možemo raditi – reče Michael. Nagnuo se nad očevo rame kako bi obojica mogla proučavati popis. – Želim kopati malo dublje, naći bilo kakvu i svaku vezu između ovih dvanaest osoba i Jane Palmer.

– Imaš McAvoye na popisu. Ne misliš valjda da su ubili vlastitog sina?

– Ne. Oni su veza. – Privukao je fascikl i otvorio ga. Imao je popis imena povezanih isprekidanim crtama. Podsjećao je na obiteljsko stablo, a na čelu su bili Bev, Brian i Jane. Ispod toga bila su imena Emme i Darrena. – Povezivao sam ih, koristeći se razgovorima i informacijama u dosjeima. Uzmimo Johnna. – Michael je spustio prst naniže. – On je Brianov najstariji prijatelj, njegov partner u pisanju pjesama. Zajedno su osnovali grupu. Ostao je u prijateljskim odnosima s Bev tijekom njezina dugotrajnog rastanka od Briana. Također je naj-dulje poznavao Jane.

– Motiv?

– Novac ili osveta je sve što imamo – nastavi Michael. – Oboje možemo lako primijeniti na Jane Palmer, ali je prilično nategnuto za bilo koga drugoga na popisu. Blackpool. – Michael je pomaknuo prst još malo niže. – U vrijeme kad je Darren ubijen, on je više bio prišipetlja. Njegova je velika prilika došla nekoliko mjeseci kasnije, kad je snimio skladbu što su je Brian i Johnno napisali. I Pete Page je postao njegov menadžer. – Prešao je prstom po crtama koje su povezivale Blackpoola s Brianom, Johnnom, Peteom i Emmom.

– Nema nikakve veze s Jane Palmer? – upita Lou.

– Zasad je nisam našao.

Lou kimne i nagne se unatrag. – Na tvom popisu ima nekoliko imena koje čak i ja prepoznajem.

Rock & roll odbrojavanje. – Michael je sjeo na rub stola i pripalio cigaretu. – Znam da se većina ovih imena ne uklapa ako smatraš da je motiv za otmicu bio novac. Tu Jane ulazi u igru. Ako je ona dala ideju, mogla je iskoristiti ucjenu, seks, drogu, ili bilo kakvo sredstvo za vršenje pritiska na nekoga da povrijedi Briana preko Darrena. Jednom ga je pokušala srediti preko Emme, a iz toga je dobila samo novac. Željela je više. Ima li boljeg načina no što je onaj u kojem je riječ o njegovu sinu?

Odgurnuo se od pisaćeg stola i počeo šetkati uredom kako bi pokušao stvoriti nekakav zaključak. – Da je mogla ući u kuću, sama bi to obavila. Ali ona je bila jedina osoba koja te večeri ne bi bila dobrodošla. Stoga je našla nekoga drugoga, upotrijebila način koji je najbolje funkcionirao i dobila ono što je željela.

– Zvučiš kao da je veoma dobro razumiješ.

Michael je pomislio na svoju kratkotrajnu, destruktivnu aferu s Angie Parks. – Mislim da je razumijem. Ako joj povjerujemo na riječ da je otmica bila njezina zamisao, onda moramo naći vezu. Iskoristila je nekoga s popisa.

– Te su noći u dječjoj sobi bile dvije osobe.

– A jedna od njih morala se dobro snalaziti u kući. Morala je poznavati raspored prostorija na katu, privatni prostor obitelji McAvoy. Morala je poznavati djecu, rutinu. Dakle, tražimo nekoga povezanog s Jane i Brianom.

– Zaboravljaš nešto, Michael. – Lou je proučavao svojeg sina. – Kad bi svoje ime napisao na ovu stranicu, koliko bi crta tebe povezivalo? Istragu ništa ne može tako brzo zamagliti kao osobna upletenost.

– I ništa te ne može više motivirati. – Michael je otresao pepeo cigarete. – Nisam siguran da bih danas bio policajac da nije bilo Emme. Onom je prigodom došla u našu kuću. Sjećaš se, bilo je oko Božića. Došla je razgovarati s tobom.

– Sjećam se.

– Tražila je pomoć. Nitko joj nije mogao baš mnogo dati, ali ona je došla k tebi. To me navelo na razmišljanje. Nije se radilo samo o ispunjavanju obrazaca i stvaranju popisa. Niti o pucjavama i uhićenjima. Radilo se o tome da ljudi dolaze k tebi jer znaju da ćeš ti znati što treba učiniti. Otišli smo do kuće u brdima, pa sam s njom prošao prostorijama. Shvatio sam da moraju postojati ljudi koji znaju što treba učiniti. Kojima je dovoljno stalo do jednog malenog dječaka, kojeg nikad nisu upoznali, da bi se nastavili truditi.

Dirnut, Lou je spustio pogled na papire rasute po stolu.

– Već je prošlo dvadeset godina, a ja još nisam odgonetnuo što ću s tim.

– Kakve su boje bile oči Darrena McAvoya?

– Zelene – odgovori Lou. – Kao u njegovoj majke.

Malo se osmjehnuvši, Michael ustane. – Nikad se nisi prestao truditi. Moram poći po Emmu na aerodrom. Mogu li ovo ostaviti kod tebe? Ne bih želio da to vidi.

– Da. – Namjeravao je proučiti svaku riječ u izvještaju što ga je sastavio njegov sin. – Michael. – Podigao je glavu kad je Michael zastao na vratima. – Postao si prilično dobar policajac.

Kao i ti.

42. poglavlje

Emma je zaključila da treba usporiti. Njezin se odnos s Michaelom previše brzo razvijao. Lagano će zakočiti. Njezina će knjiga uskoro biti objavljena. Vrijeme je da otvori vlastiti studio, možda priredi još jednu izložbu.

Kako bi uopće mogla znati kakvi su zapravo njezini osjećaji? Njezin je život imao previše burnih razdoblja. Lako je mogla zahvalnost i prijateljstvo pobrkati s ljubavlju. A njemu je doista zahvalna. Uvijek će biti. Bio joj je prijatelj, stalan bez obzira na udaljenost, tijekom većeg dijela njezina života. Njezina odluka da malo uspori najbolja je za oboje.

Čvrsto je stegnula torbu za fotoaparatus dok je hodala prolazom.

Eno ga. Ugledao ju je u istom trenutku kad i ona njega. Sve praktične odluke do kojih je došla tijekom posljednjih pet tisuća kilometara jednostavno su nestale. Prije nego je uspjela izgovoriti njegovo ime, podigao ju je u zrak. Zabavljajući i živcirajući druge putnike, pozdravio ju je bez riječi, blokirajući veći dio prolaza.

Kad je opet mogla disati, dotaknula mu je rukom obraz. – Zdravo.

– Zdravo. – Opet ju je poljubio. – Lijepo je vidjeti te.

– Nadam se da nisi dugo čekao.

– Mislim da je to sad već više od jedanaest godina. – Okrenuo se i zaputio prema terminalu.

– Zar me nećeš spustiti?

– Mislim da neću. Kakav je bio let?

– Ugodan. – Nasmijala se i poljubila ga u obraz. – Michael, ne možeš me nositi kroz aerodrom.

– Nema zakona koji to zabranjuje. Provjerio sam. Zacijelo imaš prtljage.

– Da, imam.

– Želiš je sad uzeti?

Nasmiješila mu se, a potom se udobno naslonila kako bi uživala u vožnji. – Ne osobito.

Dva sata kasnije bili su u krevetu i dijelili zdjelu sladoleda.

Nikad nisam imala naviku jedenja u krevetu prije nego sam tebe upoznala. – Emma je uzela žlicu sladoleda i ponudila mu ga. – Marianne i ja smo običavale skupljati Hershey čokoladice u našoj sobi u internatu. Katkad bismo ih prokrijumčarile u krevet

nakon gašenja svjetla, ali to je bilo krajnje dekadentno.

– Uvijek sam mislio da cure, nakon gašenja svjetla, krijumčare dečke u svoje sobe.

– Ne. Samo čokoladu. – Stavila je sladoled u usta i zatvorila oči. – Samo smo sanjarile o dečkima. Cijelo smo vrijeme razgovarale o seksu, sa zavišću se divile svakoj od djevojaka koje su tvrdile da su proživjele to iskustvo. – Otvorila je oči i nasmiješila mu se. – Bolje je no što sam zamišljala da će biti. – Ponudila mu je još jednu žlicu sladoleda, a naramenica topića što ga je nosila kliznula joj je s ramena.

Michael je ispružio ruku i poigravao se njome. – Kad bi mi dopustila da se uselim k tebi, mogli bismo mnogo više vježbati.

Promatrao ju je, čekajući. Želi odgovor, pomislila je Emma. A ona nije znala kako da mu odgovori. – Nisam odlučila hoću li zadržati ovu kuću ili ću potražiti drugu. – To je bila istina, ali su oboje znali da zapravo izbjegava odgovor. – Treba mi prostor za studio i tamna komora. Mislim da bih voljela naći kuću gdje bih sve to mogla imati.

– Ovdje, u L.A.-u?

– Da. – Pomislila je na New York. Ondje više nikad neće biti njezin dom. – Rado bih ovdje pokušala početi.

– Dobro.

Odložila je zdjelu, uvjereni da on ne zna što je mislila kad je rekla početi. – Moram se usredotočiti na pripremanje druge izložbe. Ovdje imam niz kontakata, a mislim, kad bismo to uspjeli povezati s knjigom...

– Kakvom knjigom?

Poravnala je plahte i duboko udahнула. – Mojom. Prodala sam je prije nekih osamnaest mjeseci. Tema je Devastation. Davne fotografije što sam ih snimila još u djetinjstvu, pa sve do posljednje turneje na kojoj sam bila s tatom. Objavljivanje knjige je već dva puta odgođeno zbog... zbog onoga što se dogodilo. Ali trebala bi izići za otprilike šest mjeseci. – Pogledala je prema prozoru. Vjetar se podigao s mora i sa sobom donio kišu. – Imam ideju za još jednu. Čini se da je nakladnik zainteresiran.

– Zašto mi nisi rekla? – Prije nego je uspjela smisliti nekakvu ispriku, objumio joj je lice rukama i poljubio je, dugo i čvrsto. – Za proslavu imamo samo bocu mineralne. Uh-uh.

Gotovo se opustila, a sad se ponovno napela. – Što je?

– Majka će me ubiti ako joj ne daš prava na prva predstavljanja i potpisivanja knjige.

I to je sve, pomislila je, zureći u njega. Nikakvih zahtjeva, nikakvih pitanja, nikakvog kritiziranja. – Ja... nakladnik želi da pođem na turneju. To će značiti mnogo putovanja tijekom nekoliko tjedana.

– Hoću li te moći gledati u emisiji *Donahue*?

– Ja – ovaj, ne znam. Oni sve organiziraju. Rekla sam da ću im biti na raspolaganju za sve što žele tijekom mjeseca u kojem će knjiga izići.

Njezin ga je ton naveo da uzdigne obrve. – Je li ovo test, Emma? Očekuješ li da će mi narasti zubi derači jer mi govoriš da imaš vlastiti život?

– Možda.

– Žao mi je što ću te razočarati. – Počeo se dizati s kre-veta, ali mu je spustila prste na ruku.

– Nemoj. Ako to nije pošteno, žao mi je. Nije uvijek lako biti fer. – Objema je rukama prošla kroz kosu. – Znam da ne bih smjela uspoređivati, ali to je jače od mene.

– Radi na tome – predložio je i posegnuo za svojim cigaretama.

– Dovraga, Michael, samo te s njim mogu uspoređivati. Nikad nisam živjela s nekim drugim muškarcem, nikad nisam spavala s drugim muškarcem. Želiš da se pretvaram da se taj dio mojeg života nikad nije dogodio. Da nikad nisam dopustila da me netko iskorištava ili zlostavlja. Trebala bih zaboraviti i nastaviti živjeti kako bi se ti mogao skrbiti za mene. Svaki muškarac koji mi je ikad bio važan želio je preuzeti kontrolu jer sam ja previše slaba ili glupa ili bespomoćna da bih donosila prave odluke.

– Stani malo.

Ali ona je već ustala i hodala po sobi. – Cijelog su me života gurali u kutove, sve za moje dobro. Moj je otac želio da zaboravim na Darrena, da ne razmišljam o tome, da se time ne mučim. Nisam se smjela zabrinjavati ni zbog onoga što je činio sa svojim životom. Zatim je Drew preuzeo brigu o svemu. Bila sam previše naivna da bih se mogla baviti svojim financijskim sredstvima, svojim prijateljima, svojim poslom. I bila sam tako prokleta naviknuta da me netko usmjerava. Jednostavno sam išla. Sad bih trebala sve to zaboraviti, samo zaboraviti, i dopustiti tebi da zauzmeš svoj položaj i ja opet budem zaštićena.

– Zar misliš da sam zato ovdje?

Okrenula se. – Nisi li?

– Možda jednim dijelom. – Ispuhnuo je dim, a zatim polako ugasio cigaretu. – Teško je voljeti nekoga, a ne željeti da tu osobu zašitiš. Ali stanimo malo na loptu, može? Ne želim da zaboraviš ono što se dogodilo između tebe i Latimera. Želim da naučiš živjeti s tim, ali se iskreno nadam da to nikad nećeš zaboraviti.

– Neću.

– Neću ni ja. – Tada je ustao i prišao joj. Vani je vjetar nosio kišu tako da je šibala po prozorima. – Pamtiću sve što ti je učinio. I bit će trenutaka kad ću poželjati da je još uvijek živ kako bih ga mogao sam ubiti. Ali također ću pamtići da si se izvukla iz toga. Zauzela si stav i preživjela. Slaba? – Vrhom prsta slijedio je ožiljak ispod njezine čeljusti. – Zar doista vjeruješ da te smatram slabom? Vidio sam što ti je onoga dana učinio. Uvijek ću to moći vidjeti. Nisi mu dopustila da te gazi, Emma.

– Ne, i neću dopustiti da netko ponovno preuzme kontrolu nad mojim životom.

– Ja nisam tvoj otac. – Oštro je izgovorio te riječi, zgrabivši je za ramena. – I ja nisam Latimer. Ne želim preuzeti kontrolu nad tvojim životom, samo želim biti njegov dio.

– Ne znam što želiš. – Podigla je ruke i pokrila njegove. – Neprestano se vraćam k tebi, a to je zastrašujuće jer ne mogu prestati. Ne želim da mi budeš tako silno potreban.

– Dovraga, Emma – Kad je telefon zazvonio, opet je opsovao.

– Za tebe je – rekla je i pružila mu slušalicu.

– Da? – Uzeo je kutiju cigareta, a potom zastao. – Gdje? Dvadeset minuta – rekao je i spustio slušalicu. – Moram poći. – Već je navlačio traperice.

Samo je kimnula. Netko je umro. Vidjela je to na njegovu licu.

– Nismo završili ovaj razgovor, Emma.

– Ne.

Pričvrstio je futrolu na rame. – Vratit ću se čim budem mogao.

– Michael. – Nije znala što je željela reći. Umjesto toga, poslušala je svoj instinkt i zagrlila ga. – Doviđenja.

Nije se mogla smiriti nakon što je otišao. Kiša se pretvorila u pljusak nošen vjetrom. Jedva se nazirao ocean, ali je čula razbijanje valova. To ju je nekako smirivalo, siva svjetlost, zvuk vode. Bilo je dovoljno hladno da se zapali vatra od hrpe drva za ogrjev u sanduku. Kad se rasplamsala, nazvala je aerodrom kako bi se organizirala dostava njezine prtljage.

Palo joj je na pamet da je ovo prvi put da je posve sama u kući, u kući koja će možda postati njezina, barem je razmišljala o tome. Nakon što je skuhala čaj, šetala je po kući i pijuckala ga. Ako je doista kupi, bit će nužne preinake. Kraj kuhinje postoji prostorija koja bi se mogla povećati i pretvoriti u studio. Ondje je svjetlost dobra. Kad ima sunca, pomislila je.

Na katu su tri spavaće sobe, sve velike i visoke. Možda nepraktična količina prostora, ali se njoj sviđa. Mogla bi je učiniti svojom. Zamišljeno je pogledala na sat. Vrijedilo bi nazvati agenta za nekretnine. Prije nego je uspjela podići slušalicu, telefon je zazvonio.

– Emma?

– Tata. – Sjela je na naslon za ruke od kauča.

– Samo sam želio provjeriti jesi li stigla tamo.

– Sve je u redu. Kako si ti?
 – Trenutno je ovdje malo šašavo. Snimamo. Prekinut ćemo kako bismo došli do tebe.
 – Tata, rekla sam ti, dobro sam. Doista nije potrebno da putujete ovamo.
 – Želio bih te sam vidjeti, osim toga, nominirani smo za tri nagrade Grammy. Prestala je prigovarati. – Naravno. Čestitam.
 – Odlučili smo da ćemo se svi pojaviti. I ti ćeš poći s nama, zar ne?
 – Vrlo rado.
 – Mislio sam da bi možda željela pozvati Michaela. Pete će se pobrinuti za ulaznice.
 – Hoću. – Sjetila se kako je izgledao dok je učvršćivao futrolu s oružjem. – Možda će biti zauzet.
 – Provjeri. Dolazimo krajem tjedna, radi proba. Pete je dobio zamolbu da ti budeš jedna od najavljiivačica. Zamolio me da ti to prenesem.
 – Ne znam.
 – Mnogo bi mi značilo, Emma, kad bi ti najavila ako Johnno i ja dobijemo nagradu za pjesmu godine.
 Nasmiješila se. – Ako je ne dobijete, ipak mogu pročitati vaša imena.
 – Tako treba. Čuvat ćeš se, zar ne?
 – Da, i to je nešto o čemu sam željela s tobom razgovarati. – Premjestila je slušalicu na drugo uho. – Tata, ne želim tjelohranitelja. Doista kanim stati na vlastite noge, pa ga povuci.
 – Kakvog tjelohranitelja?
 – Onoga kojeg si angažirao prije nego sam otišla iz Londona.
 – Nikoga nisam angažirao, Emma.
 – Slušaj, ja – Često je skrivao stvari pred njom, ali nikad nije lagao. – Nisi našao nekoga tko će me slijediti, pripaziti na mene?
 – Ne. Nije mi palo na pamet da bi ti to moglo zatrebati. Je li te netko gnjavio? Mogu ranije prekinuti i doći...
 – Ne. – Uzdahnula je i prstima pritisnula oči. – Marianne je imala pravo, radi se samo o paranoji. Valjda se još nisam navikla da odlazim i dolazim kako mi se sviđa, ali namjeravam. – Kako bi to dokazala, brzo je donijela odluku. Reci Peteu da ću rado najavljivati na dodjeli nagrada. Zapravo, sutra ću poći u potragu za haljinom.
 – Netko će ti se javiti po pitanju proba. Zadrži jednu večer slobodnu. Bev i ja bismo željeli tebe i Michaela odvesti na večeru.
 – Pitat ću ga. On je... Tata – impulzivno je rekla. – Zašto ti se Michael tako sviđa?
 – Čvrst je kao stijena. I voli te jednako kao i ja. Usrećit će te. To je sve što sam ikad želio.
 – Znam. Volim te, tata. Vidimo se uskoro.
 Možda je baš tako jednostavno, pomislila je kad je spustila slušalicu. Ima čovjeka koji je voli i koji je može usrećiti. Nikad nije sumnjala u Michaelove osjećaje, niti u svoje. Sumnje su proizlazile iz pitanja hoće li mu moći nešto pružiti zauzvrat.
 Umotavši se u kišni ogrtač, potrčala je na kišu. Najmanje što Michaelu može dati kad se vrati je topao obrok.
 Uživala je gurati kolica kroz prolaze u marketu, birajući ovo ili ono. Kad je izišla, nosila je tri pune vrećice. Bila je posve mokra kad je sjela u automobil. Bila su tek tri sata poslije podne, ali je morala upaliti svjetla. Osjećala je umor od dugotrajnog leta, ali to joj je gotovo godilo, i bilo je u skladu s kišom.
 Cesta je bila gotovo prazna. Drugi su kupci opreznije planirali, ili su čekali da oluja prođe. Možda je zato opazila automobil iza sebe koji je skretao kad i ona, uvijek se držeći za dvije duljine vozila iza nje. Pojačala je radio i nastojala ga ignorirati.
 Paranoja, govorila je sebi.
 Ali njezine su oči neprestano pogledavale u retrovizor, pa je vidjela kako dva fara stalno blješte iza nje. Emma je povećala brzinu na malo više od sigurne vožnje po tako

skliskoj cesti. Farovi su je slijedili. Smanjila je brzinu. Automobil iza nje također je usporio. Uhvativši zubima usnu, naglo je skrenula lijevo. Njezin se automobil zanio, klizio po cesti. Iza nje je drugo vozilo naglo skrenulo lijevo, a zatim kliznulo preko ceste.

Boreći se kako bi uspostavila kontrolu, Emma je stisnula papučicu gasa i uspjela zaustaviti klizanje. Velikom je brzinom skrenula prema kući, nadajući se da će joj nekoliko trenutaka prednosti biti dovoljno.

Uhvatila je kvaku na vratima prije nego je pritisnula kočnice. Željela je ući unutra, u sigurnost. Bez obzira na to je li se radilo o njezinoj bujnoj mašti ili ne, nije željela ostati vani, bespomoćna, ako drugi automobil dođe ovamo. Ostavivši namirnice, jurnula je iz automobila. Zatim je vrisnula kad ju je netko uhvatio za ruku.

– Gospođo! – Mladi je vozač odskočio unatrag i umalo tresnuo u lokvu. – Isuse, smirite se.

– Što želite?

Kiša se cijedila s kape na tupi nos pokriven pjegicama. Nije mu vidjela oči. – Ovo je vaša kuća?

Imala je ključeve, stisnute u šaci. Emma se pitala bi li ih mogla upotrijebiti kao oružje. – Zašto?

– Imam tri komada prtljage, let broj 457 iz New Yorka, za Emmu McAvoy.

Njezina prtljaga. Emma se gotovo nasmijala kad je prešla rukom preko lica. – Žao mi je. Prestrašili ste me. Bili ste iza mene kad sam izašla iz supermarketa, pa sam se valjda uspaničila.

– Čekam ovdje već deset minuta – ispravio ju je i gurnuo podmetač s papirom pred nju. – Hoćete li potpisati, molim vas?

– Ali – Pogledala je naokolo i vidjela kako neki automobil polako vozi prema kući. Osoba za volanom nije se mogla razaznati od kiše i sjenki dok je automobil prolazio ulicom. – Žao mi je – ponovila je. – Biste li, molim vas, pričekali da unesem stvari?

– Slušajte, gospođo, moram svratiti na još nekoliko mjesta.

Izvadila je novčanicu od dvadeset dolara. – Molim vas.

– Ne čekajući njegov pristanak, vratila se do automobila kako bi izvadila stvari.

Kad je ušla u kuću, provjerila je sve brave. Uz vatru, svjetla, toplinu, gotovo je samu sebe uspjela uvjeriti da je pogriješila. Kad u narednih dvadeset minuta nije vidjela da se automobil ponovno pojavljuje, bila je gotovo sigurna.

Kuhanje ju je opuštalo. Sviđali su joj se mirisi što ih je stvarala, tihi zvuk glazbe. Kako je vrijeme prolazilo, sivilo je samo potamnijelo. Nije bilo sutona, već samo ravnomjerno padanje kiše. Ponovno smirena, odlučila je poći na kat i raspakirati stvari.

Zvuk automobila vani na kiši ponovno je razbudio njezinu paniku. Ukočeno je stajala u dnu stubišta i zurila kroz širok, mračan prozor. Do tog joj trenutka nije palo na pamet koliko je izložena dok su u kući upaljena sva svjetla. Čula je potezanje ručne kočnice, tresak vrata.

Zaputila se prema telefonu kad je začula korake ispred ulaznih vrata. Bez oklijevanja potrčala je prema kaminu i zgrabila mjedeni žarač. Začulo se kucanje, a ona je čvršće stegnula žarač.

Sama je u kući. On zna da je ona sama, mahnito je mislila Emma, jer je bila dovoljno glupa da hoda po kući s upaljenim svjetlima i bez zastora na prozorima. Polako se primicala telefonu. Pozvat će pomoć. Ako ne stigne na vrijeme, pomoći će sama sebi.

Srce joj je divlje lupalo u prsima kad je podigla slušalicu.

– Emma! Utapam se ovdje vani.

– Michael? – Slušalica joj je kliznula iz prstiju i pala na pod. Pustila je da i žarač padne iz njezine ruke i jurnula prema vratima. Prsti su joj podrhtavali dok je prtljala oko brave. Čula ga je kako psuje. Smijala se kad je konačno uspjela otvoriti vrata i bacila mu se oko vrata.

– Oprosti, ali ne shvaćam što je smiješno.

– Ne, ti meni oprosti. Samo što sam – Ali kad se odmaknula, u njegovim je očima

vidjela nešto što nikad ranije nije opazila. Očajanje. – Čekaj, daj da ti pomognem. Posve si moker. – Pomogla mu je da skine jaknu. – Imam skuhanog čaja. Žao mi je što se nisam sjetila konjaka, ali negdje sigurno postoji boca viskija. – Povala ga je do kamina i zaputila se u kuhinju. Vratila se nekoliko trenutaka kasnije i donijela šalicu. Opazila je da se nije pomaknuo. Samo je ondje stajao i zurio u vatru.

– Ovo je fin irski čaj, s naglaskom na irski. – Pružila mu je šalicu.

– Hvala. – Malo je popio, iskrivio lice u grimasu, a zatim iskapio sve do dna.

– Trebao bi skinuti tu mokru odjeću.

– Odmah ću.

Zaustila je da će još nešto reći, ali se predomislila i tiho pošla na kat. Kad se vratila, samo ga je uzela za ruku. – Dođi. Priprema ti se kupka.

Nije imao energije prepirati se. – Hoću li imati mjhuriće?

– Koliko god želiš. Samo naprijed. – Pokazala je prema vratima. – Opusti se. Donijet ću ti još čaja.

Skinuo je košulju i pustio je da poput mokre krpe padne na pod. – Neka ovoga puta bude samo irski. Dva prsta, bez leda.

Okljivala je dok je on otkopčavao hlače. Mora prestati tražiti duhove u bocama, također. Ne želi se napiti svatko tko poželi piće. – Dobro.

Kad se vratila, voda više nije tekla. Zastala je na vratima, a zatim se osjetila budalasto i odložila čašu na noćni ormarić. Premda su ljubavnici, nije se mogla zamisliti kako ulazi onamo dok se on kupa. Bez obzira na to je li riječ o intimnosti ili privatnosti, nije mogla prijeći crtu. Sjela je na sjedalo u udubljenju prozora, promatrala kišu i čekala.

Izišao je s ručnikom obavijenim nisko oko bokova. Svjetlo je bilo iza njega, a ona je jasno vidjela napetost i rezerviranost na njegovu licu.

– Počela sam pripremati večeru.

Kimnuo je, ali je samo podigao čašu. Vjerovao je da će uspjeti zadržati viski. Hrana je nešto drugo. – Zašto ti ne podeš jesti?

– Mogu čekati. – Željela mu je prići, primiti ga za ruku, zagladiti bore na njegovu čelu. Ali on je mračno zurio u čašu kao da ona uopće nije ondje. Ustala je i pošla u kupaonicu kako bi dovela u red mokru odjeću i ručnike.

– Ne moraš čistiti za mnom. – Sad je stajao na vratima. Gnjev, dubok i oštar, jasno se osjećao u njegovu glasu i vidio u očima. – Ne treba mi majka.

– Samo sam...

– Latimer je želio da ga poslužuješ, Emma. To nije moj stil.

– Dobro. – I njezina se ljutnja razbuktala. Pustila je da njegova košulja opet padne na pod. – Onda je sam podigni. Ne vole svi živjeti u svinjcu.

Zgrabio je košulju i bacio je u kadu. Emma se povukla dva koraka unatrag prije nego se mogla zaustaviti. – Nemoj me tako gledati. – Okomio se na nju, bijesan na nju, na sebe, na sve. – Nemoj me nikad tako gledati. Mogu se naljutiti na tebe bez zamahivanja rukama i udaranja.

Počela je obuzdavati otrov koji joj je pekao jezik, ali je ipak sve izgovorila. – Ne bojim se da ćeš me udariti. Više me nikad nitko neće udariti i nekažnjeno se izvući. Više nikad neću biti ničija žrtva. To uključuje i tebe. Ako se želiš duriti, onda izvoli, duri se. Ako se želiš svađati, u redu. Svađat ću se, ali ću znati zbog čega se svađam. Ako se ovako ponašaš jer neću učiniti ono što ti želiš, biti ono što ti želiš i reći ono što ti želiš, baš mi je žao. Vikanje me neće natjerati da se predomislím.

Podigao je ruku prije nego je bijesno prošla kraj njega. Ne da bi je zaustavio, već da bi je zamolio neka pričeká. Suptilna je razlika bila dovoljna da zaustavi njezin sljedeći verbalni ispad.

– To nema nikakve veze s tobom – tiho je rekao. – Baš nikakve. Žao mi je. Nisam se večeras trebao vratiti ovamo. – Spustio je pogled na svoju mokru odjeću. – Čuj, možemo li ovo ubaciti u sušilicu ili tako nešto, pa da se mogu odjenuti i otići odavde?

Opet je to opazila. Ne samo gnjev, već dubok, mračan očaj. – O čemu je riječ, Michael?

– Rekao sam ti da nema nikakve veze s tobom.

– Sjednimo.

– Odbij, Emma.

Okrenuo se i zaputio natrag u spavaću sobu. Pogriješio je, zaključio je i odmaknuo viski. Ni to ne može zadržati u želucu.

– O, shvaćam. Ti želiš biti dio mogeg života, ali ja ne mogu biti dio tvojega.

– Ne ovoga dijela.

– Ne možeš odvojiti djeliće sebe i negdje ih pohraniti, ja to znam. – Prišla mu je, dotaknula mu ruku. Do tog trenutka nije shvaćala koliko ga silno voli. Pomalo se čudeći, spoznala je da nije ona jedina koja osjeća potrebu.

– Razgovaraj sa mnom, Michael. Molim te.

– Bila su djeca – promrmljao je. – Isuse, bebe. Jednostavno je došao do igrališta u vrijeme odmora i raspalio. – Michael je morao sjesti. Naslijepo tražeći krevet, sjeo je na rub i rukama pritisnuo oči. Još uvijek je mogao vidjeti prizor. Užasavala ga je spoznaja da će to uvijek moći vidjeti.

Emma je zbunjeno sjela kraj njega, trljajući mu rame kako bi pokušala opustiti njegove mišiće. – Ne razumijem.

– Ni ja. Otkrili smo tko je on. Mentalni bolesnik. Cijeli su ga život zatvarali u psihijatrijske ustanove i opet ga puštali. Pokazalo se da je pohađao tu školu, tu istu školu, u prvom i drugom razredu, prije nego su ga prvi put zatvorili. Saznat ćemo više, premda to sad i nije osobito važno.

– Tko? O kome govoriš?

– Neki gubitnik. Neki bolesni, jadni gubitnik koji se dokopao automatskog oružja.

Počela je shvaćati. Osjetila je mučninu u grlu. – O, moj Bože.

– Dovezao se do škole. Prišao ravno igralištu. Djeca su se igrala loptom i preskakala konopac. Još nije počela kiša. I tako je zapucao. Šestero je djece mrtvo. Još ih je dvadeset u bolnici. Neće svi preživjeti.

– O, Michael. – Zagrlila ga je, prislonila obraz uz njegov.

– Tada je jednostavno odšetao. Kad je stiglo policijsko vozilo, više ga nije bilo. Kad smo McCarthy i ja došli onamo – Nije to mogao opisati, ne njoj. Čak ni samom sebi. – Otkrili smo o kojem je automobilu riječ i našli ga dva bloka dalje. Bio je ondje, jeo je u parku. Jednostavno je sjedio na klupi u jebenom parku i jeo sendvič na kiši. Nije čak ni pokušao pobjeći kad smo ga opkolili. Uzeo je pištolj i gurnuo si cijev u usta.

– Zato nikad nećemo znati zašto je to učinio. Čak nikad nećemo znati razloge.

– Žao mi je. – Nije joj ništa drugo palo na pamet. – Tako mi je žao.

– Mi bismo trebali imati nekakvog utjecaja. Prokletstvo, trebali bismo imati nekakvu moć. Šestero je djece mrtvo, a nitko ništa ne može učiniti. Nitko to nije mogao spriječiti, nitko ne može popraviti. Samo se može otići i uvjeriti sebe da ništa nisi mogao učiniti.

– Ali ti ne odlaziš – promrmljala je. – Zato imaš utjecaja. Michael. – Odmaknula se i proučavala mu lice. – Nisi to mogao spriječiti. Neću ti govoriti da ne bi smio žaliti zbog nečega što nisi mogao spriječiti, jer te to čini osobom koja jesi.

– Nikad se ne možeš naviknuti na to. – Spustio je čelo na njezino. – Nekoć sam se pitao zašto moj otac katkad dolazi kući i zatvara se u svoju sobu. Kad bi se to dogodilo, čuo sam kako on i moja majka satima razgovaraju nakon što bih ja otišao u krevet. Satima.

– Možeš razgovarati sa mnom.

Privinuo ju je uza se. Bila je tako topla, tako mekana. – Trebam te, Emma. Nisam se namjeravao vratiti ovamo s time. Morao sam se za nešto uhvatiti.

– Ovog se puta uhvati za mene. – Podigla je usta do nje-govih. Njegova je reakcija bila tako silovita, gotovo očajnička, da ga više nije pokušavala smiriti. Ako osjeća

potrebu u strasti utopiti očajanje, ona je tu za njega.

Preuzela je kontrolu onako kako nije znala da može, povukavši ga dolje sa sobom, uzbuđivala ga je svojim rukama, zahtijevala ustima. Ranije ju je uvijek volio nježno, strpljivo. Sad za to nije bilo prostora, ni potrebe. Ako je njegova strast mračna, njezina se s time može nositi. Ako je njegova žudnja nestrpljiva, to će biti i njezina.

Ovog će puta rastjerati njegove demone.

Valjala se s njim, preko njega, odmaknula je ručnik, uživala u preuzimanju kontrole, osjećala je kako njegovo tijelo drhti, postaje vrelo i napeto dok ga ona istražuje. Bez oklijevanja, strahova, sumnji. Pružajući zadovoljstvo sebi jednako kao i njemu, milovala ga je vršcima prstiju, polako, izazovno.

Svjetlost lampe blistala je na njegovoj koži, pa je poželjela kušati brzim dodirima jezika, dugim milovanjima usana.

Moć koju je upravo otkrila valjala se njome poput grmljavine.

Osjećao je kako podrhtava svugdje gdje ga je dotaknula. Premda njegove ruke nisu mirovale, ona se odmaknula. Čekaj, kao da mu je govorila. Dopusti da ti pokažem. Dopusti da te volim. Ispreplela je prste s njegovima i klizila niz njegovo tijelo, ustima utiskujući mahnite užitke u njegovo meso.

Čuo je kako kiša udara po prozorima, osjetio kako se plahta zagrijava pod njegovim leđima. Na slaboj je svjetlosti vidio kako joj se duga, plava kosa spušta po ramenima. Oči su joj bile tamne, bez dna, dok su susretale njegove.

Povukavši se prema gore, privukao ju je bliže tako da su im se bedra dodirivala. Žudnja je pulsirala u njemu dok je potezao gumb, želeći je vidjeti, obuzet očajničkom potrebom da je osjeti uza se.

Zubima je nježno gricnula njegovo rame kad joj je poderao bluzu. To je nasilje što ga može shvatiti, i u njemu uživati. Divlje, ali bez brutalnosti. A turbulencija u njemu bila je oluja u njoj. Jednaka. Razmjenjiva. Shvatila je da se ljubav i požuda mogu veličanstveno ispreplitati.

Dok joj je kidao odjeću, njezino tiho stenjanje i uzdisanje nije imalo nikakve veze s predajom. Kako je mogla znati da je cijeli život čekala da je netko ovako želi? Očajnički, isključivo, neobuzdano. Niti je znala da je čekala kako bi ona osjetila isto divlje prepuštanje.

Sad nije bio nježan, a ona je uživala u mahnitosti. Nije imao kontrolu nad sobom, a ona ga je gurala dalje prema rubu. Kad ju je prstima čvrsto stegnuo za bokove, znala je da ne misli o njoj kao o krhkoj, slabašnoj ženi koju treba braniti. Kad je izustio njezino ime, u glasu se osjećala potreba za njom. I samo za njom.

Okrenula se na njega, izvijajući leđa u pobjedničkom oslobađanju kad ga je primila u sebe. Prvi je zapanjujući orgazam preparao njezino tijelo, ali nije oslabio. Njegove su ruke kliznule s nje i naslijepo tražile njezine. Isprepletenih prstiju, ona je odredila ritam, brz i mahnit.

Čak i nakon što je osjetila da je eksplodirao u njoj, nastavila je u istom ritmu, zahtijevajući još. Opet je spustila usta na njegova, nezasitna, dok mu usne nisu postale gladne i disanje plitko. Jezikom je klizila duž njegova vrata gdje mu je puls divlje otkucavao. Nešto je promrmljao, omamljeno i nesuvislo. Ali mogla je jedino zastenjati kad je osjetila kako se ponovno ukrućuje u njoj.

Napola lud, podigao se i stegnuo joj ruke napetim prstima, pokrivajući joj usta vrelinim, žestokim poljupcima. Zatim se našla ispod njega, a njegovo je tijelo bilo poput peći, pumpajući i uranjajući u nju.

Dugi i okretni, njezini su se udovi obavili oko njega. Oči su joj bile otvorene, zagledane u njegove. Vidio je da postaju zamagljene. Gledao je kako joj usne počinju podrhtavati. Valovi zadovoljstva prolazili su njegovim tijelom kad je osjetio kako njezino tijelo podrhtava u novom orgazmu. Zatim je vidio kako joj se usne izvijaju u osmijeh, polako, predivno.

To je posljednje što je vidio prije nego ga je progutala strast.

43. poglavlje

Emma je bila bijesna na sebe jer je neprestano gledala preko ramena. Prošlo je gotovo tjedan dana otkako se ponovno uselila u kuću na plaži – otkako su se Michael i Conroy neslužbeno preselili k njoj. Proba, katkad je mislila, za budućnost u koju je počela vjerovati. Živjeti s Michaelom, dijeliti s njim svoj krevet i svoje vrijeme, to u njoj nije izazivalo osjećaj da je u klopki. Osjećala se, napokon, normalno... i sretno.

Ipak, bez obzira na to koliko bila zadovoljna, Emma se nije uspijevala osloboditi osjećaja da je netko slijedi. Uglavnom je to ignorirala, ili je nastojala ignorirati, govoreći sebi da je to samo neki novinar koji traži priču. Neki fotograf s kvalitetnim fotoaparatom koji pokušava snimiti ekskluzivnu fotografiju.

Ne mogu je taknuti, niti ono što stvara s Michaelom.

Ali su vrata bila zaključana i Conroy u njezinoj blizini kad god je bila sama.

Bez obzira na to koliko si je često govorila da ondje nema nikoga osim njezinih duhova, i dalje je gledala, čekala. Čak i dok je po jarkom suncu hodala Rodeo Driveom, osjećala je napetost u zatiljku.

Više je osjećala nelagodu nego strah, pa je poželjela da je pozvala limuzinu umjesto što sama vozi.

Mislila je da će uživati u traženju prave odjeće, isprobavanju krajnje smionih i klasičnih komada, dok oko nje titraju i ulizuju joj se prodavačice. Ali laknulo joj je kad je to završilo, kad je kutiju s haljinom stavila u automobil i odvezla se.

To je doista jadno, govorila je sebi, taj kompleks proganjanja. Emma je pomislila da bi Katherine uzdigla svoju psihijatrijsku obrvu i ispuštala zainteresirane zvukove kad bi joj pričala o tome. Sirota je Emma opet skrenula. Misli da je netko slijedi. Pita se je li netko ušao u kuću kad je ona izišla. Što je s onim neobičnim zvukovima u telefonu? Sigurno netko prisluškuje.

Kriste. Prstom je protrljala sljepoočnicu i pokušala se nasmijati. Još malo, i početak će provjeravati ima li koga ispod kreveta. Tada će biti osuđena na doživotnu terapiju.

Pa, sama je izabrala L.A., nije li? Uskoro će imati i osobnog trenera, a ne samo terapeuta. Zabrinjavat će se oko svoje podvojenosti ili će početi surađivati s tristo godina starim budističkim svećenikom.

Tada se doista nasmijala.

Nakon što se zaustavila ispred auditorija, uzela je svoj fotoaparat. Budistički će svećenici morati pričekati, barem dok ne obavi ono zbog čega je došla. Izvođači i najavljiivači za svečanost dodjele nagrada zacijelo su već unutra. Bit će kao u starim danima, pomislila je. Gledat će probu, snimati fotografije.

Bio je ugodan osjećaj znati da su njezina prošlost i njezina budućnost našle način za stapanje.

Kad je izišla iz automobila, Blackpool je stajao i prepriječio joj put.

– Dakle, dakle. Zdravo još jednom, Emmy ljubavi.

Razbjesnula ju je činjenica da ju je još uvijek mogao natjerati da ustukne. Ništa ne rekavši, počela ga je zaobilaziti. Jednostavno se pomaknuo, uhvativši je u klopku uz automobil jednako lako kako ju je jednom stjerao u kut tamne komore.

Smiješeći se, prešao je vrhom prsta niz njezin zatiljak. – Zar se tako ophodi prema starom prijatelju?

– Miči mi se s puta.

– Morat ćemo poraditi na tom ponašanju. – Uhvatio je njezinu pletenicu i potegnulo tako snažno da je tiho uzviknula. – Malene djevojčice koje odrastu u novcu uvijek postaju razmažene. Čovjek bi očekivao da te muž naučio pameti – prije nego si ga ubila.

To nije strah, shvatila je kad je počela drhtati. To je bijes. Vreli, blještavi bijes. – Gade jedan. Pusti me.

– Mislio sam da bismo mogli popričati, samo nas dvoje. Idemo se malo provozati. – I

dalje ju je držao za kosu, potežući je sa sobom.

Zamahнула je i snažno ga tresnula u trbuh torbom za fotoapararat. Kad se presamitio, koraknula je unatrag i naletjela na nekog drugog. Bez razmišljanja zamahnula je rukom i umalo tresnula Stevieja po licu.

– Polako. – Podigao je ruku prije nego mu je njezina šaka stigla do nosa. – Nemoj me tući. Ja sam samo siroti bivši ovisnik koji je došao svirati gitaru. – Spustio joj je ruku na rame i hitro je stisnuo. – Ima li ovdje problema?

Emma je gotovo nemarno pogledala Blackpoola. Došao je do zraka, pa je sad stajao stisnutih šaka. Emma je osjetila nalet zadovoljstva. Pobrинуla se za sebe, i to veoma uspješno. – Ne, nema nikakvog problema. – Okrenula se i zaputila prema dvorani sa Steviejem.

– Što je to bilo?

Na licu joj je još uvijek lebdio osmijeh. Čisto zadovoljstvo. – On je samo nasilnik.

– A ti si prava Amazonka. A ja sam trčao preko parkirališta, pokušavao glumiti viteza na bijelom konju. Otela si mi slavu.

Nasmijala se i poljubila ga u obraz. – Ti bi ga spljoštio.

– Ne znam baš. Mnogo je veći od mene. Za sve je bolje da si ga sama tresnula. Ne bih se volio na televiziji pojaviti s modricom na oku.

– Izgledao bi očaravajuće, i razuzdano. – Obujmila ga je oko struka. – Najbolje da tati ne spominjemo ovo.

– Bri je veoma spretan sa svojim šakama. Volio bih vidjeti Blackpoola s masnicom.

– I ja bih to voljela – promrmljala je. – Barem pričekaj dok ne završi dodjela nagrada.

– Nikad nisam mogao odoljeti zgodnom licu.

– Ne, nisi. Jesi li već nagovorio Katherine da se uda za tebe?

– Njezin otpor slabi. – Čuli su kako neka grupa svira prije nego su ušli u dvoranu. Grubi, beskompromisni *rock* odbijao se od zidova. – Ostala je u Londonu. Rekla je da ima previše pacijenata da bi odvojila vrijeme za ovo. Ali je također ostala ondje kako bi vidjela mogu li se sam snaći u svemu ovome.

Zastao je blizu ulaza u dvoranu, samo da bi slušao.

– I možeš li?

– Čudno je, ali sve sam se ove godine drogirao jer sam se želio dobro osjećati. Bilo je nekih stvari koje sam želio zaboraviti. Pomislio je na Sylvie i uzdahnuo. – Ali uglavnom zato jer sam se želio dobro osjećati. Nikad se nisam dobro osjećao pod utjecajem droge, ali sam se nastavio drogirati. Tijekom posljednje dvije godine počeo sam shvaćati kakav život može biti kad se izravno suočiš s njim. – Nasmijao se, nemirno slegnuvši ramenima. – Zvučim kao neka prokleta objava javnih službi.

– Ne. Zvučiš poput nekoga tko je sretan.

Nasmiješio se. Istina, bio je sretan. Štoviše, počeo je vjerovati da je zaslužio sreću. – Još uvijek sam najbolji – rekao joj je dok su hodali prema pozornici. – Samo što sad mogu uživati u tome.

Vidjela je kako njezin otac daje intervju sa strane pozornice. I on je sretan, pomislila je. Johnno je bio na desnoj strani pozornice i maltretirao P.M.-a koji je pokušavao pokazati fotografije svoje bebe svakomu koga je uspio uhvatiti.

Grupa na pozornici prestala je s probom. Mladi su, opazila je Emma. Šest glatkih mladih lica uokvirenih bujnom kosom, a nominirani su za najbolju novu grupu. Osjećala je njihovu nervozu, i vidjela je, osjetivši ponos, način na koji povremeno pogledavaju prema njezinu ocu.

Hoće li oni tako dugo trajati, zamišljala je da se pitaju. Hoće li ostaviti tako dubok trag? Hoće li njihova glazba utjecati na drugu generaciju, dirnuti je?

– Imaš pravo – rekla je Stevieju. – Najbolji ste. Svi vi.

Više nije pomislila na Blackpoola. Nije se osvrnula preko ramena. Satima je snimala fotografije, razgovarala o glazbi, smijala se starim pričama. Nije joj čak smetalo ni kad

je morala izići na pozornicu i izgovoriti svoj tekst pred gotovo praznim gledalištem. Sjedila je i pila mlaku kolu dok su se neki od glazbenika okupili na sredini pozornice i izvodili stare skladbe Chucka Berryja.

Samo je P.M. rano otišao, jedva čekajući da se vrati svojoj ženi i bebi.

– Stari – zaključio je Johnno i sjeo kraj nje kako bi odsvirao neke melodije na usnoj harmonici. Pogledao je sedamnaestogodišnjeg pjevača koji je već postao zvijezda.

– Kriste, svi starimo. Još malo, i ti ćeš nam nanijeti krajnju uvredu i pretvoriti nas u djedove.

– Jednostavno ćemo tvoju stolicu za ljuljanje dogurati do mikrofona. – Nagnula je bocu.

– Ti si opaka, Emma.

– Učila sam od najboljih. – Tiho se nasmijala i prebacila mu ruku oko ramena. – Gledaj na to ovako, danas na pozornici nije bio nitko tko je preživio dva desetljeća paklenog *rock & rolla*. Vi ste praktički spomenik.

– Doista opaka – zaključio je i rukom pokrio usnu harmoniku. – Sve te priče o nagradama za životno djelo – gundao je između akorda. – *Rock & Roll Hall of Fame*.

– Stvarno su drski, zar ne? – Nasmijala se i zagrlila ga. – Johnno. Ti zapravo nisi zabrinut zbog starosti.

Opet se namrštio i počeo svirati *blues*. Iza njega netko je uhvatio ritam na bas-gitari. – Čekaj da vidiš kako će ti se sviđati kad ti se približi jebena pedeseta.

– Jagger je stariji.

Slegnuo je ramenima. Uključili su se bubnjevi, mali bubanj. – Ne pali – rekao joj je i nastavio svirati.

– Ti bolje izgledaš.

Razmislio je o tome. – Istina.

– I nikad nisam bila zatreskana u njega.

Nasmiješio se. – Nikad me nisi preboljela, zar ne?

– Nikad. – Zatim je ozbiljan izraz lica pokvarila smijehom. Počela je pjevati, improvizirajući. – *I've got those rock-and-roll blues. Those old, old, rocking blues. When my hair is gray, and you ask me to play, I say don't bug me, Momma, my bones they're aching today. I got them rock-and-roll blues. Them old man rocking blues.*

Smiješila mu se. – Jesam li prošla audiciju?

– Baš si prokleta duhovita, je li?

– Kao što sam rekla, učila sam od najboljih.

Dok je on nastavio svirati, kliznula je s ruba pozornice i pogledala ga kroz objektiv. – Još jedna snimka prije nego pođem. – Okinula je, promijenila kut, ponovno okinula. – Nazvat ću je *Rock ikona*. – Nasmijala se kad joj je dobacio neki epitet, a zatim je spremila fotoaparat. – Hoću li ti reći što je *rock & roll*, Johnno, kao netko tko ne nastupa, već promatra?

Napravio je kretnju usnom harmonikom, a potom ju je opet primaknuo ustima, tiho svirao i promatrao je.

– Nemiran je i nepristojan. – Vrativši se do njega, spustila mu je ruku na koljeno. – Smion je i prkosan. Stisnuta šaka. Glas koji često vrišti pitanja jer se odgovori uvijek mijenjaju.

Podigla je glavu i ugledala oca koji je stajao iza Johnna, slušajući. Nasmiješila mu se. – Veoma mladi sviraju ga jer traže neki način za izražavanje svojega gnjeva ili radosti, svoje zbunjenosti i snova. S vremena na vrijeme, veoma rijetko, nailazi netko tko doista razumije, tko ima dar prebaciti sve te potrebe i emocije u glazbu.

Kad sam imala tri godine, promatrala sam vas – opet je pogledala Briana – sve vas na pozornici. Nisam ništa znala o harmoniji, ritmu ili improvizacijama. Vidjela sam jedino čaroliju. Još uvijek je vidim, Johnno, svaki put kad gledam kako vas četvorica izlazite na pozornicu.

Poigravao se njezinom bakrenom naušnicom, a zatim ju je zavrtio. – Znam da

postoji neki razlog iz kojeg smo te zadržali uza se. Daj jedan poljubac.

Nasmiješila se i poljubila mu usne. – Vidjet ćemo se sutra. Oborit ćete ih s nogu.

Već se spustio sumrak kad je stigla do svojeg automobila. U neko doba poslijepodneva opet je padala kiša. Ulice su bile blještave, a zrak svjež i vlažan. Nije željela poći kući jer ondje nije bilo Michaela. Ponovno radi dokasna.

Kad je upalila motor, pojačala je radio jer ga je voljela tako slušati tijekom besciljnih vožnji. Zabavljat će se dva sata, gledati kuće u svjetlosti uličnih lampi, pokušati odlučiti želi li plažu, brda ili kanjone.

Opušteno je vozila umjerenom brzinom i uživala u glazbi. Nije pogledala u retrovizor, niti je opazila automobil koji je vozio za njom.

* * *

Michael je stajao ispred perforirane ploče u prostoriji za sastanke i proučavao svoje popise. Otkrio je još jednu vezu. To je bio usporen rad, frustrirajući, ali svaka ga je veza dovodila bliže kraju lanca.

Jane Palmer je imala mnogo muškaraca. Pokušaj da ih se sve pronađe mogao bi potrajati cijeli život, mislio je Michael. Ali osjećao je posebno zadovoljstvo kad bi našao nekoga čije se ime nalazilo na popisu.

Uz pomoć Brianova novca preselila se iz malenog prljavog stana u veći, udobniji stan u Chelseau, gdje je živjela od 1968. do 1971., a tada je kupila kuću u King's Roadu. Veći dio sedamdesete imala je sustanara, čovjeka koji se nastojao probiti pjevanjem po pubovima, po imenu Blackpool.

Nije li to zanimljivo, pomislio je Michael dok je trljao oči posve suhe od naprezanja, da se Jane Palmer igrala mame i tate s Blackpoolom dok je obitelj McAvoy živjela u brdima Hollywooda? Blackpool, koji je bio na zabavi kod McAvoya one večeri početkom prosinca?

I neobično, samo malo neobično, što Jane u svojoj knjizi nije spomenula tu sitnicu? Ubacila je svako ime, barem donekle zvučno, ali Blackpool, već zvijezda polovicom sedamdesetih, nije zaslužio ni fusnotu. Jer, zaključio je Michael, niti jedno od njih nije željelo skrenuti pozornost na tu vezu.

McCarthy je promolio glavu kroz vrata. – Kriste, Kesselring, još uvijek se time igraš? Želim nešto pojesti.

– Robert Blackpool bio je ljubavnik Jane Palmer i s njom je živio od lipnja 1970. do veljače 1971.

– Pa, neka ga pogodi Božji gnjev.

Michael je gurnuo fascikl u McCarthyjevu ruku. – Želim sve što se može saznati o Blackpoolu.

– Ja želim malo crvenog mesa.

– Kupit ću ti junca – rekao je Michael i vratio se u detektivski ured.

– Znaš, partneru, sve je to uništilo tvoj smisao za šalu. I moj apetit. Blackpool je velika zvijezda. Snima reklame za pivo, za Boga miloga. Nećeš ga povezati sa slučajem starim dvadeset godina.

– Možda neću, ali sveo sam popis na osam imena. – Sjeo je za svoj stol i izvadio cigaretu. – Netko je ukrao moju prokletu kolu.

– Pozvat ću policajca. – McCarthy se nagnuo prema njemu. – Mike, bez zafrkancije, pretjeruješ s ovim.

– Paziš na mene, Mac?

– Ja sam tvoj prokleti partner. Da, pazim na tebe, a zabrinut sam i za sebe. Budemo li morali izići na ulice dok si ovako napet, nećeš mi biti nikakva podrška.

Michael je kroz dim proučavao svojeg partnera. Njegov je glas, kad je progovorio, bio opasno blag. – Znam raditi svoj posao.

To je bilo osjetljivo područje. McCarthy je dobro znao što je sve Michael morao trpjeti tijekom prve godine na poslu. – Ja sam također i tvoj prijatelj, a kažem ti, ako se ne opustiš na nekoliko sati, nikomu nećeš biti ni od kakve koristi. Uključujući i tvoju damu.

Michael je polako opustio svoje šake. – Približavam se. Znam to. Uopće nije kao da se to dogodilo prije dvadeset godina. Čini se kao da je bilo jučer, a ja sam bio ondje, baš ondje, i sve prolazio korak po korak.

– Kao tvoj stari.

– Da. – Oslonio se laktovima na stol i rukama protrljao lice. – Postajem lud.

– Samo si previše napet, momče. Uzmi dva sata odmora. Opusti se.

Michael je zurio u papire na svojem stolu. – Častit ću te odreskom. Ti ćeš meni pomoći obraditi Blackpoola.

– Dogovoreno. – Čekao je dok je Michael navlačio jaknu.

– Kako bi bilo da mi daš još dva imena? Marilyn je otkrila neki novi trend, pa ovaj tjedan ionako jedemo samo ribu.

– Hvala.

Emma je zaustavila automobil i gledala kuću kroz izmaglicu što se dizala s ceste. Nije svjesno odlučila voziti onamo. Prije dosta godina sjedila je u automobilu s Michaelom i promatrala kuću. Tada je bilo sunčano, sjećala se.

Kroz prozore se vidjelo svjetlo. Nije vidjela nikakvo kretanje, ali se pitala tko sad živi ondje. Spava li neko dijete u sobi u kojoj je ona nekoć spavala, ili gdje je stajao Darrenov krevetić? Nadala se da spava. Željela je vjerovati da je ostalo još nešto, a ne samo tragedija. U kući je bilo i smijeha, mnogo smijeha. Nadala se da ga opet ima.

Zacijelo ju je Johnno naveo na razmišljanje o tome, kad je govorio o starenju. Najčešće ih je i dalje doživljavala onakvima kakvi su bili u njezinu djetinjstvu, a ne kao muškarce koji već gotovo četvrt stoljeća žive sa slavom i ambicijama, s uspjehom i neuspjehom.

Svi su se promijenili. Možda najviše ona. Više se nije osjećala kao sjenka čovjeka koji je tako dominirao njezinim životom. Ako je jača, to je zbog truda što ga je uložila da bi napokon sebe doživljavala kao cjelovitu osobu, a ne kao djeliće ljudi koje je najviše voljela.

Gledala je prema kući na brdu i svim se srcem nadala da će te noći sanjati o njoj. Kad se to dogodi, otvorit će ona vrata. Stajat će i gledati, i vidjet će.

Otpustivši kočnicu, zaputila se niz usku cestu. Zнала je da prije šest mjeseci ne bi imala hrabrosti sama doći ovamo, otvoriti se svim tim osjećajima. Dobro je, tako je dobro ne bojati se.

Farovi su bljesnuli u njezinu retrovizoru iz takve blizine da su je zaslijepili. Instinktivno je podigla ruku kako bi se zaštitila od bljeska.

Pijan i glup, pomislila je i potražila mjesto gdje bi mogla skrenuti i propustiti automobil.

Kad ju je udario odostrag, njezine su ruke automatski stegnule volan. Ipak, platila je nekoliko sekunda šoka i njezin se automobil zanio opasno blizu ograde. Okrenula je volan i čula kako njezine gume škripe po mokrom asfaltu. Srce joj je lupalo u grlu dok je klizila postrance kroz sljedeći zavoj.

– Šupčino! – Drhtavom je rukom obrisala krv s usne za koju se ugrizla. Tada su je svjetla opet zaslijepila, a od sljedećeg joj se udarca sigurnosni pojas zategnuo na prsima.

Nije imala vremena za razmišljanje, za paniku. Stražnjim je odbojnikom udarila o metalnu ogradu dok je automobil klizio po cesti. Automobil iza nje se malo povukao dok se borila kako bi uspostavila kontrolu nad svojim. Vidjela je stablo, velik razgranat

hrast, i uložila svu svoju snagu kako bi volan okrenula desno. Dašćući, usredotočila se na svladavanje dvostrukog zavoja, pumpajući kočnice kako bi usporila.

Opet se približio. Na trenutak je jasno vidjela automobil, te joj se slika urezala u pamćenje, prije nego su svjetla ponovno bljesnula u njezinom retrovizoru. Premda se pripremila na udarac, kriknula je.

Nije bio pijan. I nije bio glup. U jednom dijelu njezina mozga vrištao je užas. Netko je pokušava ubiti. To nije plod njezine mašte. Nisu preostali strahovi. Događa se. Vidjela je svjetla, čula je drobljenje metala, osjećala kako njezine gume klize po mokroj cesti.

Automobil je stigao s njezine lijeve strane, gurajući je prema klisuri. Vrištala je; čula je sebe dok je stiskala papučicu gasa i uletjela u sljedeći zavoj.

Neće mu pobjeći. Emma je trepnula kako bi se pribrala i pokušala misliti. Njegov je automobil veći, i brži. A lovac uvijek ima prednost u odnosu na lovinu. Cesta usječena kroz brda nije joj davala prostora za manevriranje, a nije imala kamo poći, osim dolje.

Opet se približio. Vidjela je taman oblik automobila kako se približava, i približava, kao pauk svojoj žrtvi u mreži. Odmahnula je glavom, svjesna da će se svakog trenutka zabiti u nju i gurnuti je preko ruba.

U očajanju naglo je skrenula lijevo, iznenadivši ga prelaskom u napad. To joj je dalo trenutak, ništa više. Ali kad joj se ponovno primaknuo, vidjela je bljesak farova iz drugog smjera.

Pomolivši se, iskoristila je posljednju priliku i ubrzala. Nadolazeći se automobil zanio, kočnice su prodorno škripale, truba je urlala. Načas je vidjela kako automobil iza nje skreće natrag desno, opasnom brzinom.

Na sekundu je bila sama, ušavši u sljedeći zavoj. Zatim je čula prasak. Odjekivao je zajedno s njezinim vlastitim vriskom dok je jurila niz zavojitu cestu prema svjetlima L.A.-a.

* * *

McCarthy je imao pravo. Ne samo da se Michael osjećao bolje nakon obroka i sat vremena odmora, već je i jasnije razmišljao. Kao policajac druge generacije, nije imao samo vlastite kontakte, nego i očeve. Nazvao je Louova prijatelja s pokera koji je radio u Imigracijskom odjelu, zatim vlastiti kontakt u Odjelu za motorna vozila, poslužio se očevim imenom u FBI-u, te vlastitim kod inspektora Carlsona u Londonu.

Nitko nije bio osobito zadovoljan što ga zove nakon radnog vremena, ali obrok mu je olakšao korištenje šarma.

– Znam da nije po propisima, inspektore, i žao mi je što vam smetam – o, Bože, posve sam zaboravio na vremensku razliku. *Doista* mi je žao. Da, pa, trebaju mi neke informacije, nešto iz prošlosti. Robert Blackpool. Da, taj Blackpool. Želim znati tko je on bio prije 1970., inspektore. Trebao bih sam povezati stvari nakon toga. – U mislima je odlučio da će kontaktirati Petea Pagea. – Sve što možete naći. Ne znam imam li ja štogod, ali vi ćete biti prvi...

Prekinuo se kad je ugledao Emmu kako trči unutra, staklenih očiju, a krv joj cijedi niz sljepoočnicu.

– Molim, pomoć – Srušila se na stolicu ispred njegova pisaćeg stola. – Netko me pokušava ubiti.

Bez riječi je prekinuo vezu s inspektorom Carlsonom. – Što se dogodilo? – Već se našao kraj nje i rukama joj obujmio lice.

– Na cesti u brdima... neki automobil... pokušao me gurnuti dolje.

– Jesi li ozlijeđena? – Počeo je mahnito tražiti slomljene kosti.

Čula je druge glasove. Okupili su se oko nje. Telefon je zvonio, zvonio, zvonio. Vidjela je kako se svjetla okreću. Soba se također počela vrtjeti prije nego je kliznula sa stolice.

Na glavi je osjećala krpu. Hladnu. Zastenjela je i podigla ruku kad je otvorila oči.

– Dobro si – rekao joj je Michael. – Samo si na minutu izgubila svijest. Popij malo ovoga. To je samo voda.

Popila je gutljaj, pustivši da joj glava počiva na njegovoj ruci. Osjećala je njegov miris – njegov sapun, znoj. Opet je na sigurnom. Nekako se opet našla na sigurnom. – Želim sjesti.

– Dobro. Polako.

Zurila je naokolo, čekajući da joj se prestane vrtjeti u glavi. Nalazila se u uredu. Ured njegova oca, pomislila je. Vidjela ga je kad je ranije tijekom tjedna svratila ovamo jer je željela vidjeti gdje Michael radi. Bio je veoma običan. Smeđi sag, stakleni zidovi. Sad su zastori bili navučeni. Njegov je pisali stol bio uredan. Na njemu se nalazila fotografija njegove žene. Michaelove majke. Pogledavši dalje, ugledala je još jednog muškarca, mršavog, proćelavog.

– Žao mi je. Vi ste Michaelov partner.

– McCarthy.

– Upoznali smo se prije nekoliko dana.

Kimnuo je. Možda je dobila potres mozga, ali je jasno razmišljala.

– Emma. – Michael joj dotaknu obraz kako bi je naveo da ga pogleda. – Reci nam što se dogodilo.

– Mislila sam da to umišljam.

– Što?

– Da me netko progoni. Mogu li dobiti tu vodu?

– Svakako. – Budući da su joj se ruke tresle, pokrio ih je svojima tako da su oboje držali čašu. – Tko te progonio?

– Ne znam. Prije nego sam otišla iz Londona, ja... možda je to bila samo moja bujna mašta.

– Reci mi.

– Mislila sam da me netko slijedi. – Pogledala je McCarthyja, čekajući izraz sumnjičavosti, ili podrugljivosti. Samo je sjedio na rubu kapetanova stola i slušao. – Bila sam gotovo sigurna u to. Nakon toliko godina pod paskom tjelohranitelja, jednostavno znaš. Ne mogu to objasniti.

– Niti ne moraš – reče joj Michael. – Nastavi.

Pogledala ga je i poželjela zaplakati jer je doista tako mislio.

Njemu nikad neće morati ništa objašnjavati. – Dok sam bila u New Yorku, vidjela sam kako netko motri na stan u potkrovlju. Bila sam sigurna da je tata angažirao nekoga da me čuva. Ali kad sam ga to pitala, rekao je da nije, pa sam zaključila da sam pogriješila. Prve večeri kad sam stigla ovamo, neki me automobil slijedio od marketa.

– Nikad to nisi spomenula.

– Kanila sam, ali... – Opet se prekinula. – Bio si uzrujan kad si se vratio. A zatim sam uglavnom zaboravila na to. Nije mi se sviđala pomisao da imam priviđenja. Katkad sam mislila da je netko bio u kući dok sam ja bila vani, da telefon stvara čudne zvukove. Kao da netko prisluškuje. – Zatvorila je oči. – Tipično ponašanje za paranoju.

– Nemoj biti glupa, Emma.

Gotovo se nasmiješila. Nikad joj nije dopuštao da dugo žali samu sebe. – Ne mogu dokazati da to ima neke veze s ovim večeras, ali osjećam da ima.

– Možeš li sad govoriti o tome? – Dao joj je dovoljno vremena. Sad su joj ruke bile mirnije, a staklasti je izraz nestao iz očiju.

– Da. – Duboko je udahnula i ispričala im sve čega se mogla sjetiti o incidentu na cesti. – Samo sam nastavila voziti završila je. – Ne znam je li netko ozlijeđen. Taj drugi automobil. Nisam čak ni pomislila na njega dok nisam stigla ovamo. Jednostavno sam

vozila dalje.

– Postupila si kako treba. Pogledaj njezin automobil – zamolio je McCarthyja. – Emma, jesi li vidjela vozača?

– Ne.

– A automobil?

– Da. – Opet smirena, kimnula je. – Potrudila sam se pogledati, zapamtiti svaku pojedinost. Bio je taman – plav ili crn – nisam sigurna. Ne znam mnogo o vrstama i modelima, ali bio je prilično velik. Ne malen poput mojega. Mogao je biti... *cadillac*, mislim, ili *lincoln*. Imao je registraciju iz L.A.-a. MBE. Mislim da su to bila slova, ali nisam uspjela vidjeti brojeve.

– Bila si izvrsna. – Poljubio ju je. – Pobrinut ću se da te netko odveze u bolnicu.

– Ne treba mi bolnica.

Vrškom je prsta prešao preko njezine sljepoočnice. – Imaš ogromnu čvrgu na glavi.

– Nisam je ni osjetila. – Premda ju je sad osjećala, i nije joj bila osobito ugodna, ostala je odlučna. – Neću ići, Michael. Dosta mi je bolnica za cijeli život.

– Dobro. Netko će te odvesti kući i ostati s tobom.

– Zar ne možeš ti?

– Moram ovo provjeriti – počeo je, ali je podigao glavu kad se McCarthy vratio u ured.

– Vi ste zasigurno pakleno dobra vozačica, gospođice McAvoy.

– Emma – rekla je. – Bila sam previše prestrašena da bih bila loša.

– Mike, trebam te na minutu.

– Samo sjedi. Neću se dugo zadržati – rekao je Emmi i ustao. Prepoznavši izraz lica svojega partnera, zatvorio je vrata za sobom. – Dakle?

– Nemam pojma kako se uopće uspjela izvući iz toga. Automobil izgleda kao da je osvojio treće mjesto na Derbyju demoliranja. – Ležerno je spustio ruku na Michaelovu. Nije smatrao da je njegov partner spreman sam pogledati. – Prije nego sam pošao pogledati automobil, rekao sam jednom od momaka da se raspita u bolnicama. Upravo su nekoga primili; prometna nesreća u brdima. Morali su izrezati čovjeka iz posve novog *cadillaca*. Blackpool – rekao je i gledao kako se Michaelove oči stišću. – U komi je.

44. poglavlje

– Jesi li sigurna da si sposobna za to? – Johnno je pomno proučavao Emmu dok se spuštala stubama.

– Zar ne izgledam tako? – Polako se zavrtjela, poput modela. Tamnoplava haljina ostavljala joj je naga ramena i spuštala se nisko na leđima, a zatim je klizila niz njezino tijelo, blještava od stotina malenih staklenih ukrasa.

Kosa joj je bila podignuta u kompliciranim malenim uvojcima, učvršćena dvama svjetlucavim češljevima. Na reveru srebrne jakne što ju je nosila bio je pričvršćen feniks koji joj je dao.

– Bolje da ne komentiram kako izgledaš. – Ipak joj je prišao i palcem prešao preko masnice na njezinoj sljepoočnici koju je sakrila šminkom. – Prije dva dana doživjela si pakao.

– Ali sad je to gotovo. – Prišla je stolu i natočila mu čašu vina. Nakon trenutka oklijevanja napunila je još jednu, za sebe.

– Blackpool mi ne može uživati iz bolničkoga kreveta. – Pružila je čašu Johnnu. – Znam da Michael vjeruje da je on bio upleten u Darrenovo umorstvo, a ja ga sigurno ne mogu isključiti, ali sve dok se ne probudi iz kome – ako se probudi nećemo biti sigurni. Pokušala sam ga zamisliti u Darrenovoj sobi one noći, ali jednostavno se ne mogu

sjetiti.

– Još je netko bio ondje – podsjetio ju je.

– Nije li to razlog da imam najuzbudljiviju pratnju za večerašnju dodjelu nagrada?

Nasmiješio se preko ruba čaše. – Sumnjam da mogu nadomjestiti Michaela.

Odložila je čašu, jedva dotaknuvši piće, i uzela večernju torbicu. – Ne moraš nikoga nadomještati. A on će doći ako bude mogao. Spreman?

– Nikad spremniji. – Ponudio joj je ruku, formalno, i poveo je do limuzine koja ih je čekala.

– Meni nemoj glumiti starca koji se povlači. Slučajno znam da nitko više od tebe ne voli svjetlost pozornice.

To je bila istina. Udobno se smjestio na sjedalu, uživajući u mirisu kože i svježeg cvijeća. Ali je bio zabrinut. – Mislio sam da poznajem gada – rekao je sebi u bradu. – Nije mi se osobito sviđao, ali sam mislio da ga poznajem. Najviše me živcira činjenica da sam pomogao u pisanju njegova prvog hita.

– Pomalo je budalasto sad se gristi zbog toga.

– Ako je imao ikakve veze s Darrenom... – Odmahnuo je glavom i izvadio cigaretu. – Tabloidi bi godinama imali o čemu pisati.

– Nosit ćemo se s tim. – Spustila je ruku na njegovu. – Ionako će sve izići u javnost. Janeino sudjelovanje u tome, i Blackpoolovo. Jednostavno ćemo morati naučiti živjeti s tim.

– Brianu je teško. Kao da sve po drugi put proživljava.

– Sad je jači. – Poigravala se brošem na svojoj jakni. – Mislim da smo svi jači.

Podigao je njezinu ruku do svojih usana. – Znaš, kad bi odbacila Michaela, možda bih mogao razmisliti o mijenjanju mojeg... stila.

Nasmijala se, a zatim je podigla telefon jer je zazvonio.

– Zdravo, Michael.

Johnno se udobno naslonio i gledao kako se njezin smiješak širi.

– Da, sjedim ovdje i razmišljam o ponudi nevjerojatno privlačnog muškarca. Ne, Johnno. – Rukom je pokrila slušalicu. – Michael te obavještava da ima vezu u Odjelu za motorna vozila, pa ti život može pretvoriti u pakao.

– Vozit ću se autobusom – zaključio je Johnno.

– Da. U četiri bismo trebali stići u dvoranu. Rana dodjela nagrada već je trebala početi.

– Žao mi je što ne mogu biti ondje – rekao joj je Michael. Pogledao je niz bolnički hodnik prema Odjelu za intenzivnu njegu. – Ako se ovdje situacija promijeni, naći ćemo se kasnije.

– Ne zabrinjavaj se zbog toga.

– Lako je tebi govoriti. Propuštam priliku da se vozim u limuzini i guram se s bogatima i slavnima. Kad bi se udala za mene, mogao bih to činiti jednom tjedno.

– U redu.

Ugledao je liječnika koji mu se približavao hodnikom. – Što u redu?

– Udat ću se za tebe.

Prošao je rukom kroz kosu i pomaknuo telefon. – Kako, molim?

Nasmiješila se Johnnu i stisnula mu ruku. – Zar je telefonska veza loša?

– Ne, ja... Sranje, čekaj malo. – Pokrio je rukom slušalicu kako bi čuo što mu liječnik govori. – Moram poći, Emma. Budi se. Slušaj, nemoj zaboraviti gdje smo stali. Dobro?

– Neću zaboraviti. – Prekinula je vezu baš kad je Johnno otvorio bocu šampanjca.

– Hoću li ovoga puta biti pozvan?

– Hmmm? O, da. Da. – Pomalo omamljena, zurila je u čašu koju joj je pružio. – Bilo je tako lako.

– Tako i treba biti kad je riječ o pravom izboru. – Osjećajući se pomalo ganuto, dotaknuo je čašom njezinu.

– On je najsretniji čovjek kojeg poznajem.

– Možemo uspjeti. – Popila je malen gutljaj. – Uspjet ćemo. – Sanjarski se opustila na sjedalju, niti ne pomislivši na Blackpoola.

Michael je razmišljao o njemu. Stajao je u podnožju kreveta i proučavao čovjeka koji je pokušao ubiti Emmu. Nije osobito dobro prošao. Lice mu je bilo uništeno. Ako se izvuče, morat će se podvrgnuti nizu operacija kako bi ga rekonstruirali. Njegovo stanje nije bilo obećavajuće, s obzirom na unutarnje ozljede što ih je zadobio u sudaru.

Michaelu je bilo posve svejedno hoće li živjeti ili umrijeti. Želio je samo pet minuta s njim.

Imao je izvještaj o Blackpoolovoj prošlosti. Još je bio nepotpun, ali mu je dovoljno otkrivao. Čovjek koji je polako dolazio k svijesti na Odjelu intenzivne njege rodio se kao Terrance Peters. Kao maloljetnik, imao je dosje zbog sitnih krađa, vandalizma, posjedovanja droge. Kasnije je stigao do napada, obično na žene, dilanja i težih krađa, a zatim je promijenio ime i okušao sreću kao pjevač u klubovima. Pustio je da ga London proguta, a premda je bio pod sumnjom za nekoliko pljački, uvijek se uspijevao izvući.

Sudbina mu se promijenila kad se povezao s Jane Palmer.

Nagore, pokazalo se, pomislio je Michael. Trebalo je dvadeset godina, kujin sine, ali imamo te.

– Neće biti u stanju razgovarati – rekao je liječnik. – Stanje mu se najprije mora stabilizirati.

– Bit ću kratak.

– Ne mogu vas ostaviti nasamo s njim.

– Dobro. Svjedok uvijek dobro dođe. – Stao je sa strane kreveta. – Blackpool. – Gledao je kako mu kapci trepću, smiruju se, opet trepću. – Blackpool, želim s tobom razgovarati o Darrenu McAvoyu.

Blackpool je polako otvorio oči. Vid mu se kolebao, a bolovi su mu probadali glavu. – Ti si policajac?

– Tako je.

– Odjebi. Imam bolove.

– Donijet ću ti kartu s dobrim željama. Loše si prošao, kompa. Život ti visi o niti.

– Hoću liječnika.

– Ja sam dr. West, gospodine Blackpool. Vi ste...

– Mičite ovoga gada od mene.

Ignorirajući ga, Michael se nagnuo bliže. – Ovo je pravi trenutak da si olakšaš savjest.

– Nemam je. – Pokušao se nasmijati, ali je samo ostao bez daha.

– Onda bi to možda želio prišiti nekome drugome. Znamo za tebe, kako si uprskao otmicu dječaka.

– Sjetila se. – Michael nije ništa rekao, pa je zatvorio oči. Čak je i uz jake bolove osjećao mržnju i bijes. – Jasno da će se kučka sjetiti mene, a ne njega. To je trebao biti jednostavan posao, rekao mi je. Uzmeš dijete, pokupiš otkupninu. On čak nije ni želio novac. A kad se sve sjebalo, samo je otišao. Rekao mi je neka počistim. Kao onaj tip u kuhinji koji je naručivao *pizze*. Samo sam ga trebao tresnuti i ostati smiren, pa ću imati sve što poželim.

– Tko? – pitao je Michael. – Tko je bio s tobom?

– Ipak mi je dao deset tisuća funti. Ni blizu milijuna koliko smo kanili tražiti za dječaka, ali zgodan iznos. Samo sam trebao ostati miran i pustiti njega da to riješi. Mali je bio mrtav, a djevojčica se nije sjećala. Traumatizirana je, rekao je. Malena je Emma bila previše traumatizirana da bi se sjetila. Nitko nikad neće znati, a on će se pobrinuti da stignem do vrha. Tako da se prikrpam McAvoyu.

Opet se nasmijao i borio se da dođe do daha.

– Sad ćete morati otići, detektive.

Michael se nije obazirao na liječnika. – Ime, prokletstvo. Daj mi ime. Tko je to

organizirao?

Blackpool je opet otvorio oči. Bile su crvene, vlažne i još uvijek pakosne. – Idi dovraga.

– Umrijet ćeš zbog ovoga – Michael je procijedio kroza zube. – Ili ovdje u krevetu, ili ćeš udahnuti dozu otrovnog plina, sve po zakonu. Ali umrijet ćeš. Možeš poći sam, ili možeš njega povesti sa sobom.

– Sredit ćeš ga?

– Osobno.

Blackpool se nasmiješio i opet zatvorio oči. – To je bio Page. Pete Page. Reci mu da ćemo se vidjeti u paklu.

Emma je gledala kako postavljači kulisa dižu i spuštaju klizna vrata na stražnjem dijelu pozornice. Za nekoliko će sati, pomislila je, ona proći kroz vrata s desne strane i prići mikrofonu. – Nervozna sam – rekla je Bev. – To je budalasto. Samo moram ondje stajati, čitati s kartica i predati nagrade.

– Nadajmo se, tvujem ocu i Johnnu. Idemo u garderobu. Previše su zauzeti da bi je koristili.

– Zar ne želiš ići sprijeda? – Emma je pogledala na sat. – Počet će za deset minuta.

– Još ne. Uh, oprost, Annabelle.

Emma je požalila što nije ponijela fotoaparata. Prizor je doista bio poseban, *lady Annabelle* u ružičastoj svili prepunoj šljokica mijenja pelenu.

– Bez brige. Sređen je. – Podigla je malenog Samuela Fergusona i privinula ga uza se. – Samo smo nakratko svratili ovamo kako bih ga na brzinu nahranila i promijenila mu pelenu. Nisam ga mogla ostaviti s dadiljom. Nije se činilo poštenim da propusti tatinu veliku večer.

Emma je pogledala pospane oči bebe. – Mislim da će je ipak propustiti.

– Mora samo malo odrijemati. – Opet ga je mazila, a zatim ga spustila na kauč. – Možete li ga pričuvati nekoliko minuta? Moram naći P.M.-a.

– Kao oko u glavi – promrmljala je Bev i sagnula se kako bi pomilovala djetetovu glavicu.

– Neću se zadržati više od deset minuta. – Annabelle je oklijevala na vratima. – Jeste li sigurne? Ako se probudi...

– Zabavit ćemo ga – obeća Bev.

Još ih jednom pogledavši, Annabelle je tiho zatvorila vrata za sobom.

– Tko bi mogao zamisliti da će površna i vrcasta *lady Annabelle* postati brižna majka? – zamišljeno će Emma.

– Bebe te mijenjaju. – Bev je sjedila na naslonu za ruke i gledala Samuela kako spava. – Željela sam s tobom nasamo razgovarati.

Emma je automatski podigla ruku do modrice na sljepoočnici. – Nema razloga za zabrinutost.

Opazivši kretnju, Bev kimne. – Željela sam se i toga dotaknuti, ali ima još nešto. Nisam sigurna što ćeš osjećati po tom pitanju. – Duboko je udahnula i rekla: – Brian i ja dobit ćemo bebu.

Emma je zurila u nju, rastvorenih usana od iznenađenja. – Bebu?

– Znam. I nas je to iznenadilo, premda smo pokušavali.

– Podigla je ruku do kose. – Nakon toliko vremena – valjda je to šašavo. Imam gotovo četrdeset dvije godine.

– Bebu – ponovila je Emma.

– Ne da bi zamijenila Darrena – brzo će Bev. – Ništa ga ne bi moglo zamijeniti. I nije da te ne volimo onoliko koliko je moguće voljeti kćer, ali...

– Beba. – Emma se nasmijala, povukla Bev na noge i zagrlila je. – O, tako mi je drago. Tako sam sretna zbog vas. Zbog sebe. Zbog svih nas. Kada?

– Krajem ljeta. – Odmaknula se kako bi proučila Emmino lice. Ono što je vidjela

izmamilo je suze na njezine oči. – Bojali smo se da bi te to moglo uzrujati.

– Uzrujati? – Emma je nadlanicom obrisala obraze. – Zašto bi me uzrujalo?

– To vraća sjećanja. Brian i ja morali smo se nositi s našima. Nisam vjerovala da ću željeti još jedno dijete, ali, Emma, silno želim ovo. Želim ga tako silno radi mene, radi Briana, ali – znam koliko si voljela Darrena.

– Svi smo ga voljeli. – Kao što je učinila prije više od dvadeset godina, položila je ruku na Bevin trbuh. – Već volim ovo dijete. Bit će prelijepo, snažno i sigurno.

Kad je završila rečenicu, svjetla su se ugasila. Trenutno je osjetila strah i potražila Bevinu ruku.

– U redu je – reče Bev. – Začas će to popraviti. Ovdje sam.

– Dobro mi je. – Pobijedit će i taj strah, rekla je sebi. Taj odvratni, mrski strah od mraka. – Možda se samo radi o svjetlima iza pozornice. Pogledat ću što se događa.

– Poći ću s tobom.

– Ne. – Koraknula je prema vratima. Jedva su se nazirala. Samo sjenka u mraku. Trgnula se na zvuk šuštanja. Beba se meškolji, rekla je sebi, a usta su joj se osušila. Ne postoje nikakva čudovišta, i ona se ne boji mraka.

Našla je kvaku, ali umjesto olakšanja, osjetila je divlji, nerazumni strah. Vidjela je sebe kako otvara vrata. Otvara ih i gleda unutra. Dijete plače. Vrtjelo joj se u glavi dok je pokušavala shvatiti je li to beba iza nje, ili dijete u njezinom umu.

Instinktivno je povukla ruku. Ne smije ih otvoriti. Ne želi vidjeti. U glavi joj je odjekivalo lupanje srca, poput nekakvog glazbenog ritma. Stara pjesma – ona koju ne može zaboraviti.

Nije san, podsjetila se Emma. Posve je budna. I veći je dio života čekala da bi vidjela što je iza vrata.

Ukočenim je prstima otvorila vrata, u stvarnosti i u svojem umu. I znala je.

– O, moj Bože.

– Emma. – Bev je smirivala dijete na svojem ramenu i pružila ruku prema njoj. – Što je?

– To je bio Pete.

– Što? Je li Pete u hodniku?

– On je bio u Darrenovoj sobi.

Bevini su prsti stegnuli Emminu ruku. – Što to govoriš?

– On je one noći bio u Darrenovoj sobi. Kad sam otvorila vrata, okrenuo se i pogledao me. Netko drugi je držao Darrena, natjerao ga u plač. Njega nisam prepoznala. Pete mi se smiješio, ali je bio bijesan. Pobjegla sam. Beba je plakala.

– To je Samuel – promrmlja Bev. – Nije Darren, Emma. Dođi sjesti.

– Bio je Pete. – Zastenjala je i rukama pritisnula lice. – Vidjela sam ga.

– Nadao sam se da se nećeš sjetiti.

Kad je spustila ruke, ugledala ga je kako stoji na vratima. U jednoj je ruci držao baterijsku svjetiljku. A u drugoj pištolj.

Stežući bebu uza se, Bev je zurila u sjenku čovjeka na vratima. – Ne razumijem ovo. Što se događa?

– Emma je iscrpljena. – Pete je govorio tiho, gledajući Emmu u oči. – Bolje da pođeš sa mnom.

Ne opet, Emma je rekla sebi. To se ne može ponovno dogoditi. Prije nego je dospjela razmisliti, bacila se na njega. Baterijska mu je svjetiljka ispala iz ruke, pa je snop svjetlosti stvarao divlje lukove po zidovima i stropu.

– Bježi! – Vrisnula je prema Bev dok je nastojala ustati i maknuti se. – Uzmi bebu i bježi. Dovedi nekoga. Ubit će ga. – Vikala je, udarajući nogama dok ju je Pete pokušavao zgrabiti. – Ne daj mu da ubije još jednu bebu. Zovi tatu.

Beba je plakala, a Bev je pobjegla prema zbrci na pozornici.

– Prekasno je – rekla je Emma kad ju je Pete povukao na noge. – Uхватit će te. Doći će svakog trenutka.

Na pozornici su već upalili reflektore. Približavali su se povici i trčeci koraci. Očajnički ju je vukao dalje. Emma se prestala otimati kad je osjetila cijev pištolja ispod brade.

– Znaju da je riječ o tebi.

– Nije me vidjela – progundao je. – Bilo je mračno. Ne može biti sigurna. – Morao je to vjerovati – morao je. Inače je sve gotovo.

– Ona zna. – Emma se lecnula kad ju je povukao uza stube. – Sad svi znaju. Dolaze, Pete. Gotovo je.

– Ne, ne može biti. Previše je naporno radio, pomno planirao. – Ja ću reći kad je gotovo. Znam što treba učiniti. Mogu to srediti.

Sad su se nalazili iznad i iza pozornice. Daleko dolje vidjela je svjetla i zbrku. Uхватivši je za kosu, čvrsto ju je omotao oko šake. – Budeš li vrisnula, ubit ću te.

Morao je razmisliti. Smućen, nastavio ju je vući za sobom. Spotaknula se, a kad ju je povukao na noge, strgnula je broš sa svoje jakne i pustila ga da padne. Iskoristivši priliku, gurnuo ju je u teretno dizalo. Vrijeme, treba mu vremena.

Trebalo je biti tako jednostavno. U mraku, dok su svi bili zbunjeni, trebao je lako doprijeti do nje. U džepu je još uvijek imao pilule što ih je trebala progutati, pod prisilom. Bilo bi tako jednostavno, glatko, tiho.

Ali ništa nije išlo glatko.

Baš kao ni prvi put.

– Zašto? – Osjećajući mučninu od vrtoglavice, Emma je klonula na pod. – Zašto si to učinio Darrenu?

Znoj se cijedio s njega, natapajući mu uštirkanu košulju. – Nije trebao biti ozlijeđen. Nitko nije trebao stradati. To je bio samo trik za dobivanje publiciteta.

Protresla je glavom kako bi je razbistrila. – Što?

– Tvoja mi je majka dala tu ideju. – Pogledao ju je. Nije očekivao da će mu stvarati nevolje. Bila je blijeda poput plahte. Uvijek je imala problema u avionima i dizalima. S visinama. Pogledao je gumbе na kontrolnoj ploči. Zašto se ranije nije toga sjetio?

Prvi će izvođači započeti svoj nastup. Predstava se mora nastaviti, pomislio je. Iluzija ima prednost. Dok milijuni ljudi diljem zemlje gledaju kako se diskografska industrija tapša po leđima, nekoliko zbunjenih čuvara traži Emmu iza pozornice. Ovdje gore ima vremena za razmišljanje. I planiranje.

Osjetila je kako je dizalo zadrhtalo i zaustavilo se. – O čemu to govoriš?

– Jane – uvijek je tražila još novca, prijeteći da će se obratiti medijima s ovom ili onom pričom. U početku me zabrinjavala, ali sam tada shvatio da publicitet kad je riječ o tebi odgovara uspješnosti prodaje ploča. – Povukao ju je na noge. Bila je mlitava od mučnine i ljepljiva od ledenog znoja. Utoliko bolje. Uхватivši je rukom oko vrata, vukao ju je uz još jedne stube.

Morala ga je navesti da govori. Emma je nastojala suzbiti mučninu i strah. Bev je pobjegla, i beba. Netko će poći u potragu za njom.

Sad ga više nije zabrinjavala mogućnost njezina vrištanja. Mogla bi se derati kao da je kolju i nitko je ne bi čuo. Otvorio je neka vrata i gurnuo je na krov. Vjetar joj je šibao lice, vijorio njezinom kosom. I razbistrio joj glavu.

– Razgovarali smo o Darrenu. – Netremice ga je gledala u oči dok se povlačila od njega. Sunce je još sjalo. Jedan se dio njezina uma pitao kako je moguće da je dan kad je ona tako dugo bila u mraku. – Moram znati zašto – Stigla je do niskog zida, a zatim se zaljuljala kad je pogledala daleko dolje. Stisnuvši zube, opet ga je pogledala. – Reci mi zašto si bio u Darrenovoj sobi.

Mogao joj je udovoljiti. I sebi. Na trenutak je umalo izgubio kontrolu, ali je osjećao da se ponovno pribrao. Naći će neki izlaz. – Neko je vrijeme sve bilo u redu. Zatim je došlo do zastoja. Imali smo i nekih unutarnjih problema u grupi. Trebalo im je nešto da ih protrese. Jane mi se obratila i dovela Blackpoola. Željela je da ga pretvorim u zvijezdu, veću od Briana. I željela je dio. Napila se. – Mahnuo je rukom. – U svakom

slučaju, ponudila mi je rješenje. Isplanirali smo otmicu Darrena. Mediji bi se okomili na to. Mnogo suosjećanja, mnogo prodaje. Članovi grupe zbili bi redove. Blackpool i Jane bi zadržali novac, i svi bi bili zadovoljni.

Više je nije zabrinjavala visina, niti pištolj. S vjetrom u kosi i suncem koje je zalazilo iza nje, zurila je u njega. – Govoriš mi da je moj brat ubijen kako bi se prodalo više ploča?

- Bio je nesretan slučaj. Blackpool je bio trapav. Ti si ušla. Nesretan splet okolnosti.
- Nesretan splet... – Tada je vrisnula, glasno i dugo, te se bacila na njega.

45. poglavlje

Iza pozornice vladao je kaos kad je Michael onamo uletio. U publici se začulo klicanje kad je objavljen još jedan dobitnik nagrade.

– Gdje je ona?

– Odveo ju je. – Bev se grčevito držala za Brainovu ruku. Još uvijek je bila bez daha od trčanja hodnikom s bebom u naručju. – Imao je pištolj. Zadržala ga je kako bih mogla odvesti dijete i potražiti pomoć. Pete – rekla je, još uvijek u nevjerici. – To je bio Pete.

– Nije prošlo više od dvije minute – rekao mu je Brian. – Ljudi iz osiguranja već su mu za petama.

– Neka blokiraju ovu zgradu – Michael je viknuo McCarthyju. – Pozovi pojačanje. Moramo pretražiti sve katove. Kojim putem?

Izvukao je oružje i zaputio se hodnikom. Pokazao je značku čuvaru u odori.

– Ovaj je kat provjeren. Nije došao do pozornice ni s njom ni sam. Pretpostavljamo da ju je odveo gore.

– Želim dva čovjeka. – S leđima uza zid, Michael se počeo penjati stubama. Čuo je glazbu kako ritmički pumpa iza njega. Dok se penjao, poprimila je nekako šuplji ton odjeka. Dlanovi su mu bili mokri. Kod prvog je zaokreta provjerio kako drži pištolj, a zatim je njime prešao s jedne na drugu stranu. Začuo je buku na stubama, naglo se okrenuo i opsovao kad je ugledao grupu od četiri muškarca. – Vratite se dolje.

– Ona je i naša – reče Brian.

– Nemam vremena za prepirku. – Michael se sagnuo i podigao broš u obliku feniksa, a malo je srebrnog materijala ostalo na kopči. – Je li ovo Emmino?

– Večeras ga je nosila – reče mu Johnno. – Ja sam joj ga darovao.

Michael je zurio u dizalo, a zatim je spustio broš u džep. – Koristi se glavom – promrmlja. – Zatvorite ovo područje – doviknuo je čuvarima. – I nastavite pretragu po katovima. – Pritisnuo je gumb dizala i gledao kako se pale svjetla ispod brojeva. – Recite McCarthyju da ju je odveo na vrh. – Slušajući štropot dizala, počeo se moliti.

– Mi idemo s tobom – reče Brian.

– Ovo je stvar za policiju.

– Ovo je osobno – ispravi ga Brian. – Oduvijek je bilo osobno. Ako je ozlijedi, vlastitim ću ga rukama ubiti.

Michael je mračno pogledao četiri muškarca iza sebe. – Morat ćete stati u red.

Pete je odgurnuo Emmu tako da se ispružila na tlu dok je on hvatao dah. – To nikomu neće koristiti. Ne želim te ozlijediti više nego što moram, Emma.

– Bio je tek beba. – Podigla se na noge. – Kupio si mu srebrnu šalicu kad se rodio, s ugraviranim njegovim imenom. Za njegov prvi rođendan unajmio si ponija za proslavu.

– Volio sam ga.

– Ubio si ga.

– Nisam ga ni taknuo. Blackpool je postao previše grub, uspaničio se. Nikad nisam želio nautiti tom dječaku.

Odmaknula je vjetrom nošenu kosu s lica. – Samo si ga želio iskoristiti, iskoristiti njega, te strah i bol mojeg oca kako bi dobio malo prokletog publiciteta. O, mogu to zamisliti – dodala je. – *Sin Briana McAvoya otet iz kolijevke. Rock-zvijezda plaća kraljevsku otkupninu kako bi se voljeno dijete sigurno vratilo.* To si imao na umu, zar ne? Mnogo napisa u tisku, mnogo snimaka u glavnim vijestima. Izvjestitelji nagurani u prednjem dvorištu čekaju izjavu užasnutih roditelja. Zatim još napisa sličnih tomu kad se dijete vrati u naručje obitelji. Ali nikad se nije vratio, zar ne?

– Ono što se dogodilo bila je tragična...

– Nemoj mi pričati o tragediji. – Previše uzrujana da bi se bojala, okrenula mu je leđa. Pištolj je bio uperen u nju, znala je to. Činilo se da to nije važno. Nakon svih tih godina, sjetila se i u sebi osjećala golemu prazninu. Ali gora, mnogo gora bila je spoznaja da je sve bilo uzalud. – Bio si ondje, na njegovom sprovodu s nama ostalima, oborena pogleda, ozbiljna lica. A cijelo si vrijeme dobivao baš ono što si želio. Dječak je morao umrijeti, nažalost, ali ti si dobio željenu pozornost medija, nisi li? – Okrenula se.

– Prodavao si svoje proklete ploče.

– Posvetio sam im gotovo polovicu svojeg života. – Pete je duboko udahnuo, nastojeći se smiriti. – Oblikovao sam i prilagođavao, sklapao sam nagodbe, slušao o njihovim problemima. Rješavao ih. Što misliš, tko se pobrinuo da dobiju sve što im je pripadalo? Tko je pazio da diskografske kuće ne muljaju oko tantijema? Tko se naporno borio kako bi oni stigli do vrha?

Koraknula je prema njemu. Potreba za životom bila je dovoljno velika da je zaustavi kad je zamahnuo pištoljem.

– Zar misliš da si im bio potreban? – prezirno će ona. – Zar doista vjeruješ da si bio važan?

– Ja sam ih stvorio.

– Ne. Oni su stvorili tebe.

Ništa ne rekavši, posegnuo je u džep. – Kako god bilo, čak i ovo što će se večeras dogoditi doprinijet će legendi. Brian i Johnno su favoriti za nagradu za pjesmu godine. Uz malo sreće grupa će pokupiti još poneku nagradu, za najbolju izvedbu, *rock* i najbolji album. Smatrao sam da bi bilo zgodno kad bi im ti predala nagradu. Brianova kći, i tragična udovica Drewa Latimera. Tragedije se prodaju – rekao je i slegnuo ramenima. – Večeras ćemo imati još jednu. – Pružio joj je dvije pilule. – Uzmi ovo. Veoma su jake. Bit će lakše.

Pogledala je pilule, a zatim njegovo lice. – Neću ti olakšati.

– Vrlo dobro. – Vratio ih je u džep. – To je veoma dug pad, Emma. – Pograbio ju je i držao uza se na rubu. – Kad tresneš, ja ću već biti na putu dolje. – Već je sve razradio, smireno i precizno. – Pošao sam vidjeti je li s tobom sve u redu kad su se svjetla pogasila, ali ti si pomahnitala. Jurio sam za tobom ovamo gore, zabrinut. Bila si histerična, a ja sam prekasno stigao da te spasim. Prošlo je toliko godina, a ti si se još uvijek smatrala krivom za bratovu smrt. Na koncu više nisi mogla živjeti s tim. – Silom ju je okrenuo prema zidu. Jedan se češljčić olabavio i poletio u prazan prostor. – Nitko ne zna, osim tebe. I nikad nitko osim tebe neće znati.

Grebla ga je, boreći se kako bi se odmaknula od ruba. Njezina ga je snaga izbacila iz ravnoteže, pa je na trenutak bila slobodna. Zatim ju je uhvatio oko struka i počeo podizati.

Izgubila je uporište, zanjihala se, zatim svu svoju težinu prebacila na njega. Vrišteći, vidjela je kako se nebo i zemlja okreću.

Michael je izletio kroz vrata. Vikao je, ali dvoje ljudi koji su se borili na život i smrt nisu ga čuli. Vidio je kako Pete podiže pištolj, pa je pucao iz svojega.

Zid je zahvatio Emmu u struku, ostavivši je bez daha. Ruke su je grabile, vukle je, pa je pola njezina tijela bilo nagnuto preko ruba. Ošamućena, vidjela je Peteovo lice ispod sebe, njegove oči raširene i užasnite. Prsti na njezinim zapešćima su klizili i pustili je. Zatim je padao, padao. Inercija ju je vukla za njim.

Ruke su je vukle natrag, odvlačeći je od zida. Opet je ostala bez uporišta pod nogama, ali je oko sebe osjećala ruke, stezale su je, držale je na sigurnom. Kroz zvonjavu u svojim ušima čula je kako netko neprestano ponavlja njezino ime.

– Michael. – Nije morala gledati, već je samo pustila da joj glava padne na njegovo rame. – Michael, nemoj me pustiti.

– Neću.

– Sjetila sam se. – Tada je počela jecati. Kroz suze je vidjela da njezin otac stoji kraj nje. – Tata. Sjetila sam se. – Pružila je ruke prema njemu.

Emma je promatrala plamen vatre što ju je Stevie zapalio u kaminu. Stajao je kraj kamina, s rukama u džepovima, ništa ne govoreći. Svi su pošli kući s njom, njezin otac, P.M. i njegova obitelj, Johnno. Bev je neprestano kuhala čaj.

Premda nitko nije govorio, osjećala je da se šok pretvara u smućenost. Ima pitanja na koja nikad neće biti odgovora, pogrešaka koje se nikad neće moći ispraviti. Žaljenja koja nikad neće posve nestati.

Ali preživjeli su, mislila je Emma. Sve je bilo protiv njih, individualno i kao grupe, ali su preživjeli. Čak i trijumfirali.

Ustala je i zaputila se na terasu gdje je Brian stajao sam i promatrao more. On će patiti, mislila je Emma. U njegovoj je naravi povući probleme u srce i tugovati, bez obzira na to jesu li njegovi ili pripadaju cijelom svijetu. Zatim će ih nekako pretvoriti u nešto što se može svirati na gitari ili klavijaturama, na flauti i violini. Prišla mu je i spustila glavu na njegovo rame.

– Bio je jedan od nas – trenutak kasnije reče Brian. – Bio je s nama od početka.

– Znam.

– Kad sam ga vidio s rukama na tebi, osobno sam ga poželio ubiti. A sada... – Gledao je titranje mjesečine na vodi. – Jedva mogu vjerovati da se sve to dogodilo. Zašto?

– Okrenuo se i zagrlio je. – Za Boga miloga, zašto je to učinio?

Stisnula se uz njega, slušajući kako valovi zapljuskuju obalu. Kako bi mu mogla reći? Kad bi znao razloge, više nikad ne bi mogao stvarati glazbu. – Ne znam. Mogli bismo se zauvijek to pitati, ali time se ništa ne bi promijenilo. – Odmaknula se. – Tata. Moramo to ostaviti sa strane. Ne zaboraviti, ali ostaviti sa strane.

– Novi početak?

– Bože, ne. – Nasmiješila se. – Ne bih voljela počinjati iznova, ni slučajno. Napokon znam gdje sam i kamo želim poći. Više se ne moram bojati. Ne moram lutati. I mogu se prestati okrivljavati, jer ovoga puta nisam pobjegla.

– Nikad nisi bila ni za što kriva, Emma.

– Nitko od nas nije. Dođi unutra. – Povukla ga je u svjetlost i toplinu. U tišini je prišla televizoru i uključila ga. – Želim čuti kako izgovaraju tvoje ime.

Dok je gledala ekran, P.M. joj je dotaknuo ruku. – Emma.

Nije mogao naći riječi, pa je njezinu ruku prislonio na svoj obraz.

– Evo ga, ljudi. – Johnno je spustio ruku na Brianovo rame dok su objavljivali tko je nominiran za pjesmu godine.

Emma je zadržavala dah, a zatim se nasmijala kad je čula kako izgovaraju Brian McAvoy i Johnno Donovan. – Čestitam.

Obojicu je zagrlila. – O, tako mi je žao što vam ja to nisam uručila.

– Sljedeće godine – reče Johnno i na brzinu je poljubi.

– To je obećanje. Važno je – rekla je, stisnuvši Brianovu ruku. – To nešto znači. Nemoj dopustiti da ono što se dogodilo pokvari ovo za tebe, ili za mene.

– Neću. – Opustio se, a kad se nasmiješio, gledala je kako mu se i oči smiješe. Prebacio je ruku oko Johnnova ramena. – Nije loše za dva stara rokera.

– Pazi koje pridjeve rabiš, Bri. – Johnno namigne Emmi. – Jagger je stariji. – Uzdigao je obrvu kad je začuo kucanje na vratima. – Ah, zov općinjenog policajca sivih očiju.

– Umukni, Johnno – ljubazno će Emma i požuri otvoriti vrata s Conroyem za petama. – Michael.

– Žao mi je što je toliko potrajalo. – Povukao je ogrlicu psa kako ne bi skakao. – U redu?

– Svakako. – Sagnula se, a ukrasi na njezinoj večernjoj haljini svjetlucali su dok je trljala Conroya između ušiju. – Upravo smo im čestitali. Tata i Johnno dobili su nagradu za pjesmu godine.

– Ne, upravo smo na odlasku. – Bev je već uzimala svoj ogrtač. Ako je ikad vidjela muškarca koji je želio biti sam sa ženom, onda je to bio Michael. – U kuhinji je lonac čaja – dodala je, pogledavši preko ramena kako bi pokrenula ostale. Prije nego se Emma uspjela pobuniti, privukla ju je k sebi. – Vrijeme je previše dragocjeno da bi se tratilo – promrmljala je.

– Michael. – Zagrlila ga je. – Hvala ti – tiho je rekla. Malo se odmaknula i nasmiješila. – Dobro došao u kaos.

Izlazili su jedan po jedan, a nezainteresirani je Conroy njuškao naokolo, te pošao spavati u kutu.

– Baš su silna grupa – ustvrdio je Michael kad su se vrata napokon zatvorila. – Bez ikakvih primisli.

– Da, jesu. Neće ti smetati ako sutra sa svima njima pođemo na večeru, je li?

– Ne. – Sutra mu nije važno. Samo večeras. Kako je izgledala, kako je mirisala, kako mu se smiješila. – Dođi ovamo. – Raširio je ruke. Kad ju je zagrlio, shvatio je da je ne može pustiti. Tijekom proteklih sati mislio je da se smirio. Ali sada, dok ju je držao u zagrljaju, sve se ponovno sručilo na njega.

Umalo ju je izgubio.

Osjetila je kako njegov bijes raste, stupanj po stupanj. – Nemoj – promrmljala je. – Gotovo je. Ovog je puta doista gotovo.

– Samo šuti minutu. – Spustio je usta na njezina, snažno, kao da se želi uvjeriti da je cijela, i sigurna, i njegova. – Da je...

– Nije. – Podigla je obje ruke do njegova lica. – Ti si mi spasio život.

– Da. – Odmaknuo se i zavukao ruke u džepove. – Ako moraš biti zahvalna, možeš li to brzo obaviti?

Nakrivila je glavu. – Nismo baš imali prilike razgovarati.

– Žao mi je što se nisam mogao vratiti s tobom.

– Razumijem. Možda je to bilo korisno, dalo nam je oboma priliku da se smirimo.

– To mi još nije uspjelo. – Još uvijek mu je bila pred očima, kako se njiše na rubu krova. Želeći izbrisati tu sliku, okrenuo se i počeo hodati prostorijom. – Dakle, kakav je bio tvoj dan?

Nasmiješila se. Bit će u redu. Sve će biti dobro. – Sjajan. A tvoj?

Slegnuo je ramenima, nastavio se kretati, podižući kojekakve sitnice i ponovno ih odlažući. – Emma, znam da si vjerojatno umorna.

– Ne, nisam.

– I trenutak ne može biti gori.

– Ne. – Opet se nasmiješila. – Nije točno.

Okrenuo se prema njoj. Izgledala je tako prelijepo, haljina je svjetlucala na njoj, svjetlost vatre obasjavala joj je kosu, blistala na njezinoj koži. – Volim te. Oduvijek te volim. Nismo imali mnogo vremena da bismo dopustili da se stvari jednostavno dogode. Volio bih reći da sam spreman dati ti to vrijeme. – Podigao je kristalnog leptira i opet ga spustio. – Nisam.

– Michael, da sam željela vremena, uzela bih ga. – Koraknula je prema njemu. – Želim tebe.

Nakon što je duboko udahnuo, izvadio je malenu kutiju iz džepa. – Ovo sam kupio prije nekoliko mjeseci. Želio sam ti ga dati za Božić, ali tada nisam vjerovao da bi ga uzela. Mislio sam to obaviti na tradicionalan način, uz večeru sa svijećama, glazbu, sve

to. – Napola se nasmijavši, okretao je kutijicu u ruci. – Čini se da je sad malo kasno za tradicije.

– Hoćeš li mi ga dati?

Kimnuo je i pružio joj kutijicu.

– Željela bih nešto reći prije nego je otvorim. – Pomno je proučavala njegovo lice, svaki centimetar, svaki djelić. – Da se ovo dogodilo prije pet ili šest godina, ne bih to znala cijeliti, kao ni tebe, onako kako mogu večeras.

Ruke joj nisu bile mirne. Frustrirano je uzdahnula dok se mučila s poklopcem. – O, Michael, predivan je. – Podigla je pogled s prstena. – Apsolutno predivan.

– Možeš biti prokleta sigurna – rekao joj je. – Uzmi ga, i to je to.

Zagrcnula se od smijeha. – To je najromantičnija prosidba što je žena može čuti.

– Previše sam te često prosio. – Zavukao joj je ruku iza glave. – Što misliš o ovome? – Poljubac je bio lagan, nježan i obećavajući. – Nitko te nikad neće voljeti više nego ja. Samo želim cijeli život da to mogu dokazivati.

– To je dobro. – Trepnula je kako bi potisnula suze. – To je veoma dobro. – Izvadila je prsten iz kutijice i proučavala ga. – Zašto tri kruga? – pitala je, prelazeći prstom po trima isprepletenim krugovima od dijamanata.

– Jedan je tvoj život, jedan je moj. – Uzeo joj ga je iz ruke i stavio na prst. – A jedan je za život što ćemo ga zajedno stvoriti. Već smo dugo povezani.

Kimnula je, a zatim je podigla glavu i pružila ruke prema njemu. – Želim započeti s onim trećim krugom, Michael. Odmah sada.

* * *

Dok se bijeli pijesak grijao pod njim, a njegov rum postajao mlak, Brian je gledao kako njegova kći siječe valove. Protiv čega se utrkuje, pitao se. Zašto se čini da joj se uvijek žuri što prije stići s jednog mjesta na drugo? Mogao bi joj reći da je slava, kad jednom stigneš do cilja, samo kratkotrajna. Ali ona ga ne bi slušala.

